

Atklāsmes grāmata 18: skaļais sauciens — 2018.–2030

*"Viņa ir kritusi, viņa ir kritusi, Lielā
Bābele!" »*

Izejiet no viņas vidus, mana tauta...

Samuels iepazīstina

**Izskaidrojiet man
Danielu un Atklāsmes
grāmatu**

Pravietiski pierādījumi, ka Dievs
eksistē

Savas galīgās atklāsmes saviem
izredzētajiem

Šajā darbā: Viņa projekts - Viņa
spriedums

Versija: 01-12-2024

(70-Rudens-5995)

*“ Un es dzirdēju cilvēka balsi Ulaja vidū;
viņš raudāja un sacīja: Gabriēl, izskaidro viņam vīziju .”
Daniēla 8:16.*

Vāka skaidrojoša piezīme

No augšas uz leju: Vēstījumi no trim Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas eņģeļiem.

Šis ir trīs patiesības no Daniēla grāmatas, kas tika atklātas svētajiem pēc 1843. gada pavasara tiesas un pēc 1844. gada 22. oktobra tiesas. Ignorējot sabata lomu, agrīnie adventisti nevarēja saprast šo vēstījumu patieso nozīmi. Adventisti, kas gaidīja Kristus atgriešanos, bija saistījuši savu pieredzi ar " **pusnakts saucienu** " vai " *nakts vidu* ", kas minēts līdzībā par " *desmit jaunavām* " no Mat.25:1 līdz 13, kur tika paziņots par " *atgriešanos* ". *Līgavainis* " ir minēts.

- 1- **Sprieduma tēma** attīstīta Dan.8:13-14 un pirmā eņģeļa vēstījuma tēma Atkl.14:7: " *Bīstieties Dieva un dodiet viņam godu, jo ir atnākusi viņa tiesas stunda, un pielūdziet to, kas to izdarījis. zeme, debesis un ūdens avoti!* »: atgriešanos sestdienā, vienīgajā patiesajā dievišķās kārtības septītajā dienā, jūdu sabatā un iknedēļas atpūtas dienā, Dievs pieprasa ceturtajā no saviem desmit baušļiem.
- 2- , Daniēla 7:8-24 un 8:10-23 līdz 25 " *dažāda ķēniņa* " **denonsēšana** , kas **otrā** Apo eņģeļa vēstījumā saņēma nosaukumu " *Lielā Bābele* " . 14:8: " *Lielā Bābele ir kritusi, viņa ir kritusi!* " : galvenokārt tādēļ, ka svētdiena bija agrākā "saules diena", kas tika mantota no imperatora Konstantīna I ^{kurš} to izveidoja 321. gada 7. martā. Taču šis izteiciens " *tā krita* " ir pamatots ar tās nolādētās dabas atklāsmi, ko Dievs atklājis. iepazīstināja ar to saviem adventistu kalpiem pēc 1843. gada, 1844. gadā, atjaunojot pamestā sabata praksi. " *Viņa ir kritusi* " nozīmē: "viņa ir paņemta un sakauta". Tādējādi patiesības Dievs paziņo par savu uzvaru pret reliģisko melu nometni.
- 3- **Pēdējā sprieduma tēma** , kur " *otrās nāves uguns* " skar kristiešu nemierniekus. Šis ir attēls, kas parādīts Dan.7:9-10, tēma ir izstrādāta Atkl.20:10-15, un tas ir trešā eņģeļa vēstījuma priekšmets Atkl.14:9-10: " *Un otrs, trešais eņģelis viņiem sekoja, skaļā balsī sacīdams: Ja kāds pielūdz zvēru un viņa tēlu un saņem zīmi* uz savas pieres vai rokas, tas arī

dzers dusmu vīnu. Dievs, bez maisījuma izliets Viņa dusmu kausā, un viņš tiks mocīts ar uguni un sēru svēto eņģeļu un Jēra priekšā ”: Šeit svētdiena tiek identificēta ar „ zvēra zīmi ”.

Ņemiet vērā identisku atbilstību mērķa pantu skaitļiem Daniēla 7: 9-10 un Atklāsmes 14: 9-10.

Ceturtais eņģelis : viņš parādās tikai Apo.18, kur viņš attēlo pēdējo trīs iepriekšējo adventistu vēstījumu pasludināšanu, kas gūst labumu no visas dievišķās gaismas, kas nākusi tos apgaismot kopš 1994. gada un līdz pasaules galam, tas ir, līdz 2030. gada pavasarim. Šī ir šī darba loma. Gaisma, kas nāca, lai to apgaismotu, atklāj secīgās vainas: katoļu reliģijas kopš 538. gada; protestantu reliģija, kopš 1843. gada; un oficiālā adventistu institūcija kopš 1994. gada. Visiem šiem garīgajiem kritumiem savā laikā bija iemesls: Dieva Svētā Gara piedāvātās gaismas atteikšanās Jēzū Kristū. “ *Beigu laikā* ”, kas minēts Dan.11:40, Katoļu Baznīca savā lāstā apvieno visas reliģiskās grupas, kristiešu vai nē, kas atzīst tās kalpošanu un autoritāti; to tā saucamās “ekumeniskās” alianses aizgādībā, kurai pēc protestantisma oficiālais adventisms pievienojās 1995. gadā.

2. korintiešiem 4:3-4

“ ...Ja mūsu Evaņģēlijs joprojām ir aizsegs, tas ir aizsegs tiem, kas iet bojā; neticīgajiem, kuru prātu šī laikmeta Dievs ir apžilbinājis, lai viņi neredzētu Kristus, Dieva tēla, godības evaņģēlija spožumu . »

"Un, ja pravietiskais vārds paliks pārprasts, tas tā paliks tikai tiem, kam jāpazūd."

Turklāt, apkopojot šajā dokumentā sniegtās atklāsmes, ziniet, ka, lai “ *attaisnotu svētumu* ”, kopš 1843. gada pavasara, kas noteikts ar radītāja un likumdevēja Dieva Daniēla 8:14 dekrētu saskaņā ar viņa “ *mūžīgo evaņģēliju* ”,

pa visu zemi, katrs vīrietis un katra sieviete,

lai iegūtu dievišķo žēlastību, ir jākristās Jēzus Kristus Vārdā ar pilnīgu iegremdēšanu,

jāievēro sestdiena, septītās dienas sabata atpūta, ko Dievs ir svētījis 1. Mozus grāmatā 2, un 4. ^{no} viņa 10 baušļiem, kas minēti 2. Mozus grāmatas 20. nodaļā; lai saglabātu viņa žēlastību,

Jāciena dievišķie morāles likumi un uztura likumi, kas noteikti Svētajā Bībelē, 1. Mozus grāmatā 1:29 un 3. Mozus 11 (ķermeņa svētums)

un nedrīkst “nicināt viņa pravietisko vārdu”, lai “neapdzēstu Dieva Garu” (1.Tes.5:20).

Ikvienu, kurš neatbilst šiem kritērijiem, Dievs ir nosodījis “*otrajai nāvei*”, kas aprakstīta Atklāsmes grāmatā 20.

Samuels

SKAIDROJIET – ES DANIELS UN APOKALIPSE

Apskatīto tēmu lappušu šķirošana

Pirmā daļa: Sagatavošanas piezīmes

Izmanto automātisku izmantotās programmatūras lappušu numuru meklēšanu

Titullapa

- 07 Prezentācija
- 12 Dievs un viņa radītie
- 13 Bībeles patiesības pamati
- 16 Pamata piezīme : 321. gada 7. marts, nolādētā grēka diena
- 26 Dieva liecība, kas dota virs zemes
- 28 Piezīme : nejauciet mocekļību ar sodu
- 29. Mozus grāmata: būtisks pravietisks kopsavilkums
- 30 Ticība un neticība
- 33 Ēdiens piemērotiem laikapstākļiem
- 37 Patiesas ticības atklātā vēsture
- 39 Sagatavošanas piezīmes Daniēla grāmatai
- 41 Viss sākas Danielā – DANIELA GRĀMATĀ**
- 42 Daniēla 1 — Daniēla ierašanās Babilonijā
- 45 Daniēla 2. nodaļa — ķēniņa Nebukadnecara vīzijas *statuja*
- 56 Daniēla 3. nodaļa — trīs biedri *krāsni*
- 62 Daniēla 4 – ķēniņš pazemoja un pievērsās
- 69 Daniēla 5. nodaļa — Ķēniņa Belsacara spriedums
- 74 Daniēls 6 — Daniels *lauvu bedrē*
- 79 Daniēla 7. nodaļa *četri dzīvnieki* un mazais pāvesta *rags*
- 90 Daniēla 8. nodaļa – Pāvesta identitāte apstiprināta – Dan.8:14 dievišķais dekrēts.

- 103 Daniēla 9. nodaļa. Paziņojums par Jēzus Kristus kalpošanas uz zemes laiku.
- 121 Daniēla 10. nodaļa. Paziņojums par *lielo nelaimi* . Nelaiimes vīzijas
- 127 Daniēla 11 — Septiņi Sīrijas kari.
- 146 Daniēla 12. nodaļa. Adventistu universālā misija ilustrēta un datēta.
- 155 Ievads pravietiskajā simbolikā
- 158 Adventisms
- 163 Pirmais ieskats Apokalipsē
- 167 Romas simboli pravietojumos
- 173 Gaisma sabatā
- 176 Dieva dekrēts Daniēla 8:14
- 179 Gatavošanās Apokalipsei
- 183 Apokalipse kopsavilkumā
- 188 **Otrā daļa: Apokalipses detalizēts pētījums**
- 188 **Atklāsmes grāmata 1** : Prologs — Kristus atgriešanās — Adventistu tēma
- 199 **Atklāsmes grāmata 2** : Kristus asambleja no tās pirmsākumiem līdz 1843. gadam
- 199 1. ^{periods} : *Efeza* - 2. ^{periods} : *Smirna* - 3. ^{periods} : *Pergamons*
4. ^{laikmets} : *Tiatira*
- 216 **Atklāsmes 3** : Kristus asambleja kopš 1843. gada — atjaunota apustuliskā kristīgā ticība
- 216 5. ^{periods} : *Sardis* - 6. ^{periods} : *Filadelfija* -
- 223 Adventisma liktenis, kas atklāts Elenas Vaitas pirmajā vīzijā
- 225 7. ^{laikmets} : *Laodikeja*
- 229 **Atklāsmes grāmata 4** : Debesu tiesa
- 232 Piezīme : DIEVIŠĶIS LIKUMS pravieto
- 239 **Atklāsmes grāmata 5** : Cilvēka Dēls
- 244 **Atklāsmes grāmata 6** : Aktieri, dievišķie sodi un kristīgās ēras pazīmes — pirmie 6 zīmogi
- 251 **Atklāsmes grāmata 7** : Septītās dienas adventisms, kas apzīmogots ar “*Dieva zīmogu*” : sabatu un slepeno “*septīto zīmogu*”.
- 259 **Atklāsmes 8** : Pirmās četras “*trompetes*”
- 268 **Atklāsmes 9** : 5. un 6. “*trompete*”
- 268 5. “*trompete*”
- 276 6. “*trompete*”
- 286 **Atklāsmes 10** : “*mazā atvērtā grāmata*”
- 291 Atklāsmes grāmatas pirmās daļas beigas
Otrā daļa: izstrādātās tēmas
- 292 **Atklāsmes 11** : pāvesta valdīšana - nacionālais ateisms - 7. “*trompete*”
- 305 **Atklāsmes grāmata 12** : lielais centrālais plāns
- 313 **Atklāsmes grāmata 13** : kristīgās reliģijas viltus brāļi
- 322 **Atklāsmes grāmata 14** : Septītās dienas adventisma laiks
- 333 **Atklāsmes grāmata 15** : Pārbaudes laika beigas
- 336 **Atklāsmes 16** : *Septiņas pēdējās Dieva dusmu mocības*
- 345 **Atklāsmes grāmata 17** : prostitūta tiek atmaskota un identificēta

- 356 **Atklāsmes grāmata 18** : prostitūta saņem savu sodu
- 368 **Atklāsmes grāmata 19** : Jēzus Kristus *Armagedona kauja*
- 375 **Atklāsmes grāmata 20** : 7. tūkstošgades *tūkstoš gadi un pēdējais spriedums*
- 381 **Atklāsmes grāmata 21** : tika simbolizēta pagodinātā *Jaunā Jeruzaleme*
- 392 **Atklāsmes grāmata 22** : Nebeidzamā mūžības diena
- 40 5 **Burts nogalina, bet Gars atdzīvina**
408. **Jēzus Kristus zemes laiks**
- 410 **Svētums un svēttapšana**
- 424 1. Mozus grāmatas atdalīšanās no 1. līdz 22.**
- 525 Ābrahāmam doto solījumu izpilde: 1. Mozus 23. līdz...
- 528 Izceļošana un ticīgais Mozus — no Bībeles kopumā — Pēdējās izvēles stunda — Septītās dienas adventisms: šķirtība, vārds, vēsture — galvenie Dieva spriedumi — dievišķais no A līdz Z — Bībeles tekstu sagrozījumi – Gars atjauno patiesību.
- 547 Pēdējais veltījums**
- 548 **Pēdējais zvans**

Piezīme: tulkojumi svešvalodās tiek veikti, izmantojot automātiskās tulkošanas programmatūru, autors ir atbildīgs tikai par tekstiem franču valodā, kas ir dokumentu oriģinālās versijas valoda.

Izskaidrojiet man Danielu un Atklāsmes grāmatu

Prezentācija

Esmu dzimis un dzīvoju šajā ļoti pretīgajā valstī, jo Dievs tās galvaspilsētu Atkl.11:8 simboliski nosauc par “ *Sodoma un Ēģipte* ”. Tās republikas, apskausto sabiedrības modeli atdarināja, izplatīja un pieņēma daudzas tautas visā pasaulē; šī valsts ir Francija, dominējoša monarhiska un revolucionāra valsts, piecu republiku eksperimentētāja ar Dieva nosodītajiem muitnieku režīmiem. Tas ar lepnumu sludina un parāda savas cilvēktiesību tabulas, kas ir kliezdoši pretstatā cilvēka pienākumu tabulām, kuras rakstījis pats Dieva radītājs “desmit baušļu” formā. Kopš tās pirmsākumiem un pirmās monarhijas tā ir sākusi aizstāvēt savu ienaidnieku, Romas katoļu reliģiju, kuras mācība nekad nav pārstājusi saukt par ļauno to, ko Dievs sauc par "labo", un saukt par "labo" to, ko viņš sauc par "ļauno". Turpinot savu nepielūdzamo krišanu, tās revolūcija lika tai pieņemt ateismu. Tādējādi Francija kā radījums, zemes pods atrodas pretrunā, kas tai pretojas visvarenajam Dievam, autentiskam dzelzs podam; iznākums bija paredzams un viņa pravietots; viņa piedzīvos “ *Sodomas* ” likteni, kas ir vainīga tajos pašos grēkos pirms viņas. Pasaules vēsturi aptuveni pēdējos 1700 gadus ir veidojusi tās ļaunā ietekme, īpaši tās atbalsts Romas katoļu pāvesta režīma autoritātei, sākot no tā pirmā monarha Klovisa I ' pirmā franku karaļa. Viņš tika kristīts Reimsā 498. gada 25. decembrī. Šajā datumā ir Ziemassvētku svinību zīme, ko Roma negodīgi un nežēlīgi saistīja ar nepatiesu Jēzus Kristus, iemiesotā Dieva, pasaules un pasaules radītāja dzimšanas datumu. viss, kas dzīvo vai pastāv; kurš pamatoti pretendē uz titulu “ *Patiesības Dievs* ”, jo viņam riebjas “ *meli, kuru tēvs ir velns* ”, kā paziņoja Jēzus.

Vai vēlaties neapstrīdamu pierādījumu tam, ka neviens Romas pāvests nevar apgalvot, ka ir Jēzus Kristus kalps? Lūk, precīzi un Bībeliski: Jēzus paziņoja Mat.23:9: “ *Un nevienu nesauciet par savu tēvu virs zemes; jo viens ir jūsu tēvs, kas ir debesīs.* »

Kā sauc pāvestu uz zemes? Ikviens to var redzēt, "svētais *tēvs* " vai pat "ļoti svētais *tēvs* ". Katoļu priesterus sauc arī par “ *tēviem* ”. Šī dumpīgā attieksme liek daudziem priesteriem uzskatīt sevi par it kā neaizstājamiem starpniekiem starp Dievu un grēcinieku, savukārt Bībele māca viņam brīvu pieeju Dievam, ko leģitimizē Jēzus Kristus. Tādā veidā katoļu ticība infantilizē cilvēkus, lai tie šķiet neaizstājami un būtiski. Šo novirzīšanos no Jēzus Kristus tiešās aizlūgšanas Dievs nosodīs pravietojumā Dan.8:11-12. Jautājums-Atbilde: Kurš gan var noticēt, ka varenais radītājs Dievs varētu pieņemt par saviem kalpiem cilvēkus, kas viņam nepakļaujas ar tik nežēlīgu “ *augstprātību* ”, kas nosodīta Dan.7:8 un 8:25? Bībeles atbilde uz šo cilvēku prāta infantilizāciju ir šajā pantā no Jer.17:5: “ *Tā saka Jahve: Nolādēts ir tas cilvēks, kas paļaujas uz cilvēku, kas ņem miesu par atbalstu un novērš savu Jahve.!* »

Tā kā Francija lielā mērā veidoja reliģisko vēsturi lielai daļai kristīgā laikmeta, Dievs francūzīm deva uzdevumu atklāt savu nolādēto lomu; tas, izgaismojot viņa pravietisko atklāsmju slēpto nozīmi, kas šifrēta stingri Bībeles kodā.

1975. gadā es saņēmu paziņojumu par savu pravietisko misiju caur vīziju, kuras patieso nozīmi es sapratu tikai 1980. gadā pēc kristībām. Kristīts Septītās dienas adventistu kristīgajā ticībā, kopš 2018. gada zinu, ka esmu iecelts kalpošanā uz jubilejas laiku (7 reizes 7 gadi), kas beigsies 2030. gada pavasarī ar atgriešanos godībā Kungs, visvarenais Dievs, Jēzus Kristus.

Lai iegūtu mūžīgo pestīšanu, nepietiek tikai ar Dieva vai Jēzus Kristus esamības atzīšanu.

Šeit es atceros, ka pirms atgriešanās debesīs Jēzus saviem mācekļiem uzrunāja šo pantu vārdus no Mat.28:18 līdz 20: “ *Jēzus, piegājis klāt, runāja uz viņiem tā: Man ir dota visa vara debesīs un uz zemes. **Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas**, kristīdami tās **Tēva un Dēla un Svētā Gara vārdā un mācot ievērot visu, ko Es jums esmu pavēlējis**. Un, lūk, Es esmu ar jums vienmēr, līdz pat pasaules galam*. Viņa dievišķais Gars iedvesmoja apustuļi Pēteri ar šo citu formālo un svinīgo paziņojumu Apustuļu darbos 4:12: “ **Nevienā citā nav pestīšanas; jo cilvēkiem nav dots neviens cits vārds zem debesīm, kurā mums būtu jātiek pestītiem** .

Līdz ar to, saprotiet, reliģija, kas mūs samierina ar Dievu, nav balstīta uz reliģisko mantojumu cilvēku tradīciju dēļ. Ticība izpērkošajam brīvprātīgajam upurim, ko Dievs piedāvā caur Viņa cilvēcisko nāvi Jēzū Kristū, ir **vienīgais veids**, kā iegūt mūsu samierināšanos ar Viņa dievišķā svētuma pilnīgo taisnību. Turklāt neatkarīgi no tā, kas jūs esat, kāda ir jūsu izcelsme, mantotā reliģija, jūsu tauta, jūsu rase, jūsu krāsa vai valoda, vai pat jūsu statuss starp cilvēkiem, jūsu samierināšanās ar Dievu notiek tikai caur Jēzu Kristu un viņa mācības ievērošanu, ko viņš uzrunā. saviem mācekļiem līdz pasaules galam; par ko liecina šis dokuments.

Izteiciens “ **Tēvs, Dēls un Svētais Gars** ” apzīmē trīs secīgas lomas, ko viens Dievs spēlēja savā pestīšanas plānā, kas tiek piedāvāts vainīgajam grēciniekam, kas nolemts “ *otrajai nāvei* ”. Šī “trīsvienība” nav trīs dievu pulcēšanās, kā uzskata musulmaņi, tādējādi attaisnojot savu noraidīšanu pret šo kristīgo dogmu un tās reliģiju. Kā “ **Tēvs** ” Dievs ir mūsu Radītājs visiem; kā “ **Dēls** ” viņš atdeva sev miesas miesu, lai izpirktu savu izredzēto grēkus viņu vietā; “ **Svētajā Garā** ” Dievs, augšāmceltā Kristus Gars, nāk, lai palīdzētu saviem izredzētajiem gūt panākumus viņu pievēršanā, iegūstot “ **svētību, bez kuras neviens neredzēs To Kungu** ”, saskaņā ar to, ko māca apustulis Pāvils Ebr.12. : 14; “ **Svētība** ” ir nošķirtība **Dievam** un no Dieva. Tas apstiprina viņa pieņemšanu izredzētajam un parādās viņa ticības darbos, viņa mīlestībā pret Dievu un viņa iedvesmotajā un atklātajā Bībeles patiesībā.

Šī dokumenta lasīšana ir būtiska, lai saprastu **ļoti augsto lāstu līmeni**, kas nomāc zemes tautas, viņu reliģiskās institūcijas un Rietumu kristīgās pasaules valstis, jo īpaši to kristīgās izcelsmes dēļ; jo Jēzus Kristus izsekotais ceļš ir Dieva projekta **unikālais un ekskluzīvais glābšanas ceļš**; tā rezultātā kristīgā ticība joprojām ir galvenais velna un dēmonu uzbrukumu mērķis.

Pamatā radītāja Dieva izstrādātais glābšanas projekts ir vienkāršs un loģisks. Bet reliģija iegūst sarežģītu raksturu, jo tie, kas to māca, domā tikai par savas reliģiskās koncepcijas attaisnošanu, un, praktizējot grēku, bieži vien aiz neziņas, šī koncepcija vairs neatbilst Dieva prasībām. Rezultātā viņš sīta viņiem savu lāstu, ko viņi interpretē savā labā un nedzird dievišķo pārmetumu.

Šis darbs nav paredzēts literārās balvas saņemšanai; Dievam radītājam viņa vienīgā loma ir pakļaut savus izredzētos ticības pārbaudei, kas ļaus viņiem iegūt mūžīgo dzīvi, ko ieguva Jēzus Kristus. Tur jūs atradīsiet atkārtojumus, taču tas ir stils, ko Dievs izmanto, izspiežot tās pašas mācības, kuras viņš atklāj caur dažādiem tēliem un simboliem. Šie daudzie atkārtojumi ir labākais pierādījums to autentiskumam un liecina par nozīmi, kādu viņš piešķir attiecīgajām ilustrētajām patiesībām. Jēzus mācītās līdzības apstiprina šo uzsvaru un atkārtosanos.

Šajā darbā jūs atradīsiet atklāsmes, ko sniedza lielais radītājs Dievs, kurš mūs apmeklēja ar Jēzus no Nācaretes cilvēka vārdu, kurš tika saukts par "svaidīto" jeb "mesiju", saskaņā ar ebreju "mašiah", kas minēts Danā. 9:25 jeb "kristus" no grieķu valodas "christos" no Jaunās derības rakstiem. Viņā Dievs nāca, lai upurētu savu pilnīgi tīro dzīvību kā brīvprātīgu upuri, lai apstiprinātu dzīvnieku upurēšanas rituālus, kas bija pirms viņa atnākšanas kopš Ievas un Ādama izdarītā pirmgrēka. Termins "svaidītais" apzīmē to, kurš saņem Svētā Gara svaidījumu, ko simbolizē olīvkoku eļļa. Prāvietiskā atklāsmē, ko Dievs ir devis tikai Jēzus Kristus vārdā, un viņa Izpirkšanas darbs vada viņa izredzētos pa ceļu, kas ved uz mūžīgo dzīvi. Jo pestīšana no žēlastības vien neliedz izredzētajiem iekrist lamatās, par kurām viņš nezina. Tāpēc, lai pabeigtu savu žēlastības piedāvājumu, Jēzus Kristus vārdā Dievs nāk, lai atklātu galveno slazdu esamību, kas ļauj viņa pēdējiem beigu laika kalpiem analizēt, spriest un **skaidri saprast** apmulsušos. vispārējās kristīgās reliģijas situācija, kas dominē šajā pēdējā zemes pestīšanas laikmetā.

Bet pirms sēšanas vēlams izravēt; jo radītāja Dieva dabu izkropļo uz zemes izplatītās lielo monoteistisko reliģiju mācības. Viņiem visiem ir kopīgs tas, ka viņi ar ierobežojumiem uzspiež vienu Dievu un tādējādi liecina par savu atšķirtību un no jebkādam attiecībām ar viņu. Šķietamā brīvība, kas saistīta ar kristīgo ticību, ir saistīta tikai ar tā laika apstākļiem, taču, tiklīdz Dievs ļaus dēmoniņiem rīkoties brīvi, šī neiecietība pret tiem, kas tiem neseko, atkal parādīsies. Ja Dievs būtu gribējis rīkoties ar ierobežojumiem, viņam būtu pieticis ar to, ka viņš būtu viņu acīm redzams, lai panāktu no savām radībām, ka tās paklausa visām viņa gribām. Ja viņš nerīkojās šādi, tas ir tāpēc, ka viņa izvēlēto amatpersonu izvēle balstās **tikai** uz brīvu izvēli mīlēt viņu vai noraidīt; brīva izvēle, ko viņš dod visai savai radībai. Un, ja ir ierobežojumi, tad tikai izredzēto dabisko raksturu, kurus viņu individuālā brīvā daba spiež un pievelk mīlestības Dievs. Un šis vārds mīlestība tam labi piestāv, jo tas to sublimē, piedāvājot saviem radījumiem darbībā īstenotu demonstrāciju, kas padara to neapstrīdamu; to, ziedojot savu dzīvību, lai Jēzus Kristus personā izpirktu grēkus, ko mantojuši un izdarījuši **vienīgi Viņa izredzētie** viņu neziņas un vājuma laikā. Uzmaniību! Uz zemes šis vārds mīlestība izpaužas tikai jūtu un tās vājuma formā. Dieva tas ir stiprs un pilnīgi taisnīgs; kas rada visu atšķirību, jo tas izpaužas kā princips, kurā sajūta tiek pilnībā kontrolēta. Tāpēc patiesā reliģija, ko apstiprinājis Dievs, balstās uz brīvu pieķeršanos viņa

personai, viņa domām un likumos noteiktajiem principiem. Visa zemes dzīve ir balstīta uz tās fiziskajiem, ķīmiskajiem, morālajiem, psihiskajiem un garīgajiem likumiem. Tāpat kā ideja par izklūšanu no zemes gravitācijas likuma nekad neienāks cilvēka prātā, viņa gars var harmoniski uzplaukt tikai cieņā un paklausībā Dieva radītāja noteiktajiem likumiem un principiem. Un šādi apustuļa Pāvila vārdi no 1.Kor.10:31 ir pilnīgi pamatoti: “ *Vai jūs ēdat vai dzerat, vai ko citu darāt, dariet visu Dievam par godu .*” Šo bezmaksas uzaicinājumu var izmantot tāpēc, ka Bībelē un tikai tajā Dievs ir devis un atklājis savus dievišķos uzskatus. Un ir svarīgi ņemt vērā viņa viedokli, veicot “svētības darbu”, *bez kura* saskaņā ar Ebr.12:14 “ *neviens neredzēs To Kungu* ”. Dažkārt viņa viedoklis izpaužas kā recepte, taču tas nav apstrīdams par to, ko sniedz ārsts-speciālists, kuram cilvēks steidzas pakļauties, domādams, ka tā rīkojas savās interesēs savas fiziskās vai garīgās veselības labā (pat ja viņš kļūdās). Radītājs Dievs galvenokārt ir vienīgais un patiesais dvēseļu ārsts, kuru viņš pazīst to sīkākajās detaļās. Tas sāp, bet dziedē ikreiz, kad situācija ir labvēlīga. Bet galu galā viņš iznīcinās un iznīcinās visu debesu un zemes dzīvību, kas ir izrādījusies nespējīga viņu mīlēt un tāpēc viņam paklausīt.

Tāpēc reliģiskā neiecietība ir viltus monoteistiskās reliģijas atklājošais auglis. Tā ir ļoti nopietna vaina un grēks, jo izkropļo Dieva raksturu, un, uzbrūkot viņam, tas neriskē iegūt viņa svētību, žēlastību un pestīšanu. Tomēr Dievs to izmanto kā postu, lai sodītu un satriektu neticīgo vai neuzticīgo cilvēci. Šeit es paļaujos uz Bībeles un vēstures liecībām. Patiešām, vecās derības raksti mums māca, ka, lai sodītu savas tautas, tautas, ko sauc par Izraēlu, neuzticību, Dievs izmantoja “filistiešu” tautu, savu tuvāko kaimiņu. Mūsu laikā šī tauta turpina šo darbību ar nosaukumu “palestīnietis”. Vēlāk, kad viņš vēlējās atklāt savu spriedumu un savu galīgo nosodījumu šim zemes miesīgajam Izraēlam, viņš aicināja Kaldejas ķēniņa Nebukadnecara pakalpojumus; šo trīs reizes. Trešajā, 586. gadā, tauta tika iznīcināta un izdzīvojušie cilvēki tika nogādāti izsūtījumā uz Babilonu uz “70 gadiem”, par ko pravietoja Jer.25:11. Vēlāk, jo tā atteicās atzīt Jēzu Kristu par savu mesiju, nāciju atkal iznīcināja romiešu karaspēks, kuru vadīja imperatora Vespasiāna mantinieks Tits. Kristiešu laikmetā, oficiāli nokļūstot grēkā 321. gadā, kristīgā ticība no 538. gada tika nodota pāvestu neiecietībai. Un šī dominējošā katoļu ticība meklēja strīdu ar Tuvo Austrumu tautām, kuras tajā pašā 6. gadsimtā bija kļuvušas par reliģiski musulmaņiem. . Neticīgā kristietība ir atradusi tur pastāvīgu, briesmīgu pretinieku. Jo abu nometņu reliģiskā opozīcija ir kā stabi, pilnīgi pretēja līdz pasaules galam. Arī neticīgais ir lepns un tiecas pēc ekskluzivitātes godības; neiegūstot to no Dieva, viņš to attiecina uz sevi un nepieņem izaicinājumu. Šis indivīda apraksts arī kolektīvi raksturo locekļus, kas pieder pie dažādām sapulcēm un grupējās dažādās viltus reliģijās. Neiecietības nosodīšana nenozīmē, ka Dievs ir iecietīgs. Neiecietība ir cilvēku prakse, ko iedvesmojusi dēmonu nometne. Vārds tolerance nozīmē domu par neiecietību, un patiesas ticības vārds ir apstiprinājums vai noraidīšana saskaņā ar Bībeles principu "jā vai nē". No savas puses Dievs atbalsta ļaunuma esamību, to neciešot; viņš to atbalsta brīvības laikā, kas paredzēts viņa projektā, lai atlasītu viņa ievēlētās amatpersonas. Tāpēc vārds tolerance attiecas tikai uz cilvēci, un šis termins parādījās 1598. gada 13. aprīļa Henrija IV Nantes ediktā. Taču pēc žēlastības laika

beigām ļaunums un tie, kas to dara, tiks iznīcināti. Iecietība jau no paša sākuma bija aizstājusi reliģisko brīvību, ko Dievs deva cilvēkam.

Tiek paziņota šī darba ēdienkarte; pierādījumi tiks prezentēti un demonstrēti visās lapās.

Dievs un viņa radītie

Garīgā leksika, ko izmanto vīrieši latīņu Eiropā, slēpj būtisku Dieva sniegtu vēstījumu. Tā tas ir, pirmkārt, ar vārdu Apokalipse, kas šajā aspektā atsaucas uz lielo katastrofu, no kuras baidās cilvēki. Tomēr aiz šī biedējošā termina slēpjas tulkojums “Atklāsme”, kas atklāj Viņa kalpiem Kristū neaizstājamas lietas, kas nepieciešamas viņu pestīšanai. Saskaņā ar principu, ka vienu laime izraisa nelaimi citiem, pretējās nometnes cilvēkiem, vēstījumi absolūtos pretējos ir ļoti bagāti ar mācībām un ļoti bieži tiek ieteikti ļoti svētajā apustulim Jānim sniegtajā “Atklāsmē”.

Vēl viens termins, vārds “eņģelis”, slēpj svarīgas mācības. Šis franču vārds nāk no latīņu vārda “angelus”, kas iegūts no grieķu vārda “aggelos”, kas nozīmē: sūtnis. Šis tulkojums mums atklāj vērtību, ko Dievs piešķir saviem radījumiem, saviem līdziniekiem, kurus viņš radīja brīvus un relatīvi neatkarīgus. Tā kā dzīvību ir devis Dievs, šī neatkarība saglabā loģiskus ierobežojumus. Taču šis

termins “sūtnis” mums atklāj, ka Dievs savus brīvos līdziniekus uztver kā dzīvus vēstījumus. Tādējādi katra radība atspoguļo vēstījumu, kas sastāv no dzīves pieredzes, ko raksturo personiskas izvēles un pozīcijas, kas veido to, ko Bībele sauc par “dvēseli”. Katra radība ir unikāla kā dzīva dvēsele. Jo tas, ko nezināja pirmie Dieva radītie debesu līdzinieki, tie, kurus mēs tradicionāli saucam par “eņģeļiem”, ir tas, ka tas, kurš viņiem ir devis dzīvību un tiesības dzīvot, var tos ņemt atpakaļ. Viņi tika radīti dzīvot mūžīgi un pat nezināja vārda nāve nozīmi. Tas ir, lai viņiem atklātu, ko nozīmē vārds nāve, ka Dievs radīja mūsu zemes dimensiju, kurā cilvēku suga jeb Ādams pēc Ēdenes dārza grēka spēlētu mirstīgo lomu. Mūsu pārstāvētā vēsts ir Dievam patīkama **tikai** tad, ja tā atbilst Viņa labā un labā standartiem. Ja šī vēsts atbilst ļaunuma un sliktā standartam, tas, kas to nes, ir dumpīgs, kuru tas nolemj mūžīgai nāvei, visas dvēseles galīgai iznīcināšanai un iznīcināšanai.

Bībeles patiesības pamati

Dievs redzēja, ka ir labi un pareizi atklāt Mozum, pirmkārt, mūsu zemes sistēmas izcelsmi, lai ikviens cilvēks par to zinātu. Viņš tur norāda uz garīgās mācības prioritāti. Šajā darbībā viņš mums iepazīstina **ar savas patiesības pamatiem**, kas sākas ar laika kārtības regulēšanu. Jo Dievs ir kārtības un cēlas konsekvences Dievs. Salīdzinot ar tās standartiem, mēs atklāsim mūsu pašreizējās kārtības stulbo un nesakarīgo aspektu, ko izveidojis grēka cilvēks. Jo patiesi grēks un jau sākotnējais grēks visu maina.

Bet pirms visa cita ir svarīgi saprast, ka “ *sākums* ”, ko Dievs minēja Bībelē un pirmais vārds grāmatā “Genesis” ir “izcelsme”, neattiecas uz dzīves “ *sākumu* ”, *bet tikai* viņa radīja visu mūsu zemes dimensiju, kurā ietilpst debesu kosmosa zvaigznes, kas visas tika radītas ceturtajā dienā pēc pašas Zemes. Paturot prātā šo domu, mēs varam saprast, ka šī īpašā zemes sistēma, kurā naktis un dienas sekos viena otrai, ir radīta, lai kļūtu par vidi, kurā viens otram konfrontēsies Dievs un viņa uzticīgie izredzētie un velna ienaidnieku noņemne. Šī dievišķā labā cīņa pret ļauno velnu, pirmo grēcinieku dzīves vēsturē, ir viņa

pastāvēšanas iemesls un visa viņa universālā un daudzpusīgā glābšanas projekta atklāsmes pamats. Šī darba laikā jūs atklāsi, ko nozīmē daži mīklaini vārdi, ko Jēzus Kristus teica savas kalpošanas uz zemes laikā. Tādējādi jūs redzēsiet, cik lielu nozīmi tie iegūst lielajā projektā, ko ir iekustinājis viens lielais Dievs, visu dzīvības un matērijas formu radītājs. Šeit es aizveru šo svarīgo iekava un atgriežos pie tēmas par laika kārtību, ko noteicis šis esamības Augstākais Valdnieks.

Pirms grēka Ādama un Ievas dzīve bija strukturēta septiņu dienu nedēļu secībā. Saskaņā ar ceturto no desmit baušļiem (vai Dekaloga) modeli, kas to **atgādina**, septītā diena ir diena, ko Dievs un cilvēks ir svētījis atpūtai, un, zinot šodien, ko šī darbība pravieta, mēs varam saprast, kāpēc Dievs ievēro. ievērot šo praksi. Savā vispārējā projektā, kas izskaidro šīs īpašās zemes radīšanas iemeslus, nedēļa, piedāvātā laika vienība, pareģo septiņus tūkstošus gadu, kuru laikā tiks īstenots lielais viņa mīlestības un taisnīguma universālās (un daudzpusīgās) demonstrācijas projekts. Šajā programmā, līdzīgi kā pirmajām sešām nedēļas dienām, pirmās sešas tūkstošgades tiks nodotas viņa mīlestības un pacietības demonstrēšanai. Un tāpat kā septītā diena, arī septītā tūkstošgade tiks veltīta viņa pilnīgas taisnības nostiprināšanai. Šo programmu es varu apkopot šādi, sakot: sešas dienas (tūkstoš gadu = seši tūkstoši gadu), lai glābtu, un septītā (= tūkstoš gadu), lai tiesātu un iznīcinātu zemes un debesu nemierniekus. Šis glābšanas projekts pilnībā balstīsies uz brīvprātīgu izpirkuma upuri, ko nes Dievs radītājs, tās personas zemes dievišķajā aspektā, kas nosaukta pēc viņa dievišķās gribas, Jēzus Kristus grieķu versijā vai saskaņā ar ebreju valodu, Jēzus Mesija.

Pirms grēka sākotnējā pilnīgā dievišķā kārtībā visa diena sastāv no divām secīgām vienādām daļām; Pēc 12 stundām Mēness nakts seko 12 stundas saules gaismas, un cikls atkārtojas nemitīgi. Mūsu pašreizējā stāvoklī šī situācija parādās tikai divas dienas gadā, pavasara un rudens ekvinokcijas laikā. Mēs zinām, ka pašreizējie gadalaiki ir saistīti ar Zemes ass sasvēršanos, un tādējādi mēs varam saprast, ka šis slīpums radās pirmā pāra, Ādama un Ievas, sākotnējā grēka rezultātā. Pirms grēka, bez šīs tieksmes, dievišķās kārtības likumsakarība bija perfekta.

Pilnīgs zemes apgriezums ap sauli norāda gada vienību. Savā liecībā Mozus stāsta par ebreju izceļošanu, ko Dievs atbrīvoja no Ēģiptes verdzības. Un tieši šīs izejas dienā Dievs sacīja Mozum Exo.12:2: “ *Šis mēnesis tev būs gada pirmais mēnesis; tas būs jums pirmais mēnesis* . Šāda uzstājība liecina par nozīmi, ko Dievs piešķir šai lietai. Ebreju kalendārs ar divpadsmit Mēness mēnešiem svārstījās ar laiku, un aiz saules kārtības bija nepieciešams pievienot papildu trīspadsmi mēnesi, lai atgūtu atbilstību pēc vairāku gadu ilgas šīs kavēšanās uzkrāšanās. Ebreji iznāca no *Ēģiptes gada pirmā mēneša 14. diena* ”, kas loģiski sākās pavasara ekvinokcijā; vārds, kas precīzi nozīmē "pirmo reizi".

Šī Dieva dotā pavēle “ *šis mēnesis tev būs gada pirmais mēnesis* ” nav mazsvarīgs, jo tas ir adresēts visiem cilvēkiem, kuri pretendēs uz viņa pestīšanu līdz pasaules galam; Ebreju Izraēla, dievišķās Atklāsmes saņēmēja, kas ir tikai sava dievišķās programmas lielā universālā glābšanas projekta avangards. Viņa Mēness laikam sekos Kristus Saules laiks, caur kuru Dieva pestīšanas projekts tiek atklāts visā tā gaismā.

Šo dievišķo standartu pilnīga atjaunošana nekad netiks sasniegta uz zemes, kurā dzīvo dumpīgi un ļauni cilvēki. Tomēr mūsu individuālajās attiecībās ar Dievu joprojām ir iespējams šis spēcīgais neredzamais radošais Gars, kas mīlestību paaugstina tikpat daudz kā taisnīgumu. Un jebkuras attiecības ar viņu jāsākas ar šo **vīna** vērtību meklēšanu un, pirmkārt, ar **vīna** laika secību. Tas ir ticības akts, diezgan vienkāršs un bez īpašiem nopelniem; minimums, ko piedāvāt no mūsu cilvēciskās puses. Un, ja mūsu pieeja Viņam ir patīkama, radības un tās Radītāja mīlestības attiecības kļūst iespējamās. Debesis iegūst nevis varoņdarbi vai brīnumi, bet gan savstarpējas uzmanības zīmes, kas pauž patiesu mīlestību. To ikviens var atklāt Jēzus Kristus darbā, kurš savu dzīvību atdeva brīvprātīgi, kā aicinājuma zīmi, lai glābtu tikai savu izredzēto mīļoto.

Pēc šī apbrīnojamā dievišķās kārtības attēla apskatīsim mūsu cilvēciskās kārtības nozēlojamo aspektu. Šis salīdzinājums ir vēl jo vairāk nepieciešams, jo tas ļaus mums saprast pārmetumus, ko Dievs pravietoja caur savu pravieti Daniēlu, kuru Jēzus savā stundā apstiprināja par tādu. Starp šiem pārmetumiem mēs lasām Dan.7:25: " *Viņš plāno mainīt laikus un likumus .*" Dievs zina tikai vienu standartu šīm lietām; tās, kuras viņš pats nodibināja kopš pasaules radīšanas un pēc tam atklāja Mozum. Kurš uzdrošinājās izdarīt šādu sašutumu? Dominējošs režīms, kuram viņš piedēvē " *augstprātību* " un " *tā triku panākumus* ". Šo kritēriju sintēze, ko raksturo arī kā " *atšķirīgu karali* ", *liecina par reliģisko spēku*. Turklāt, apsūdzēts par " *svēto vajāšanu* ", interpretācijas iespējas sašaurina un ierobežo Romas pāvesta režīmu, kas izveidots **tikai kopš 538. gada ar imperatora Justiniāna**¹ dekrētu . Bet Atklāsme, ko sauc par Apokalipse, atklās faktu, ka šis 538. datums ir tikai sekas un paplašinājums ļaunumam, ko Romas imperators Konstantīns¹ cēla pret " *laikiem un dievišķo likumu* " no 321. gada 7. marta . Viņa noziegums bieži tiks atgādināts šajā pētījumā, jo šis ļaunais datums ienes lāstu tīrajā un nevainojamajā kristīgajā ticībā, kas tika izveidota apustuļu laikā. Šī pagānu imperatora Romas un Romas katoļu pāvesta Romas vainas dalīšana ir galvenā atslēga pravietiskajai atklāsmei, kas konstruēta Daniēla rakstītajās liecībās. Jo pagānu imperators noteica pirmās dienas atpūtu, bet tas ir kristiešu pāvesta režīms kurš to reliģiski uzspieda tā " *izmainītajā* ", īpašajā un cilvēciskajā formā no desmit Dieva baušļiem.

Pamata piezīme: 321. gada 7. marts, nolādētā grēka diena

Un spēcīgi nolādēts, jo 321. gada 7. martā pārējā svētā septītā sabata diena saskaņā ar datētu imperatora dekrētu tika oficiāli aizstāta ar pirmo dienu. Toreiz šo pirmo dienu pagāni veltīja Saules Dieva pielūgšanai, SOL INVICTVS, tas ir, nežēlīgās NESAKAUTĀS SAULES, kas jau bija ēģiptiešu pielūgsmes objekts izceļošanas laikā. ebreji, bet arī Amerikā inki un acteki un līdz mūsdienām japāņi (“uzlecošās saules zeme”). Velns vienmēr izmanto tās pašas receptes, lai ievestu cilvēkus savā krišanā un Dieva nosodīšanā. Tas izmanto viņu paviršību un miesīgo prātu, kas liek viņiem nicināt garīgo dzīvi un vēsturiskās pagātnes mācības. Šodien, 2021. gada 8. martā, kad rakstu šo piezīmi, šīs ziņas liecina par šī sašutuma nozīmi, patiesu dievišķo lēse-majesté, un atkal dievišķais laiks iegūst pilnu nozīmi. Dievam, gada laiks sākas pavasarī un beidzas ziemas beigās, tas ir, mūsu pašreizējā romiešu kalendārā, no 20. marta līdz nākamajam 20. martam. Tādējādi šķiet, ka 321. gada 7. marts Dievam bija 320. gada 7. marts, t.i., 13 dienas pirms 321. gada pavasara. Līdz ar to Dievam 320. gads tika atzīmēts tā beigas ar pretīgo rīcību, kas vērsta pret viņa taisnīgo un svētais dievišķais likums. Saskaņā ar Dieva laiku 2020. gads ir 17. ^{gādiadiena} (17: tiesas skaits) gadsimtu skaitā kopš 320. gada. Tāpēc nav pārsteidzoši, ka no 2020. gada sākuma dievišķais lāsts ir iegājis agresīvā fāzē. lipīga vīrusa veidā, kas ir izraisījis paniku Rietumos cilvēku sabiedrībā, kuru uzticība un ticība ir pilnībā nodota zinātnei un tās progresam. Panika ir sekas nespējai piedāvāt efektīvu ārstēšanu vai vakcīnu, neskatoties uz pašreizējo zinātnieku augstajām tehniskajām prasmēm. Piešķirot šiem 17 gadsimtiem pravietisku vērtību, es neko neizgudroju, jo Dievam skaitļiem ir garīga nozīme, ko viņš atklāj un izmanto savu pravietojumu veidošanā, un tieši Atklāsmes grāmatā 17. nodaļa ir veltīta tēmai “ spriedums netiklei, kas sēž daudzos ūdeņos.” “ *Lielā Bābele* ” ir tās nosaukums, un iesaistītie “ *lielie ūdeņi* ” liek domāt par “ *Eufratas upi* ”, uz kuru Dievs ir vērsts “ *sestās trompetes* ” vēstījumā Atkl.9:13, kas ir nākamā Trešā pasaules kara simbols. Aiz šiem

simboliem slēpjas pāvesta katolicisms un neuzticīgi kristīgā Eiropa, viņa dusmu avoti un mērķi. Cīņa starp Dievu un cilvēkiem ir tikko sākusies; dzelzs pods pret māla podu, cīņas iznākums ir paredzams; labāk, tas ir pareģots un ieprogrammēts. Kā Dievs grasījās atzīmēt 17. simtgadi 320. gada 7. martā (320. gads viņam un viņa izredzētajiem; 321. gadi viltus reliģiskajai vai profānajai pasaulei)? Es jau sen ticēju, ka tas notiks ar ieiešanu pasaules karā, bet pasaules karā, kas beigsies atomu formā, jo Dievs to pravietoja trīs reizes, Dan.11:40 līdz 45, Ecēhiēla 38. un 39. , Atkl.9:13 līdz 21. Cīņa, ko Dievs uzsāka pret dumpīgo cilvēci kopš 2020. gada pavasara, ir tāda paša veida kā cīņa, ko viņš uzsāka pret Ēģiptes faraons Mozus laikā; un gala rezultāts būs tāds pats; Dieva ienaidnieks tur zaudēs savu dzīvību, tāpat kā faraons, kurš savā laikā redzēja savu pirmdzimto dēlu mirstam un zaudējam savējo. Šajā 2021. gada 8. martā es atzīmēju, ka šī interpretācija nepiepildījās, bet es tam biju gatavojies apmēram mēnesi, pēc dievišķas iedvesmas sapratis, ka 321 ir Dievam 320 un ka līdz ar to viņš bija plānojis nolādēt, ne tikai 2020. gada 7. marta dienu, bet visu gadu, kuram šī nolādētā diena ir piesaistīta, tādējādi piemērojot šim sodam 2020. gada 7. marta dienu. Num.14:34: “ *Tāpat kā tev vajadzēja četrdesmit dienas, lai izpētītu zemi, tu nesīsi sodu par savām netaisnībām četrdesmit gadus, gadu par katru dienu ”.*

Bet šim novērojumam tiek pievienota viena lieta. Mūsu viltus kalendārs ir nepareizs ne tikai attiecībā uz gada sākumu, bet arī ar Jēzus Kristus dzimšanas datumu. Nepareizi 5. gadsimtā ^{mūks} Dionīsijs Mazais to uzlika par karaļa Hēroda nāvi, kas patiešām notika viņa kalendāra 4. gadsimtā. Šiem 4 gadiem mums jāpieskaita “ *divi gadi* ”, ko Hērods uzskatīja par Mesijas vecumu, kuru viņš gribēja nonāvēt saskaņā ar Mat.2:16: “ *Tad Hērods, redzot, ka viņu ir piemānījis gudrie vīri kļuva ļoti dusmīgi, un viņš sūtīja nogalināt visus bērnus no divu gadu vecuma un jaunākiem, kas atradās Betlēmē un visā tās teritorijā, saskaņā ar datumu, kad viņš bija rūpīgi iztaujājis no gudrajiem . Tātad, kad viņš skaita gadus, mūsu parastajam nepatiesajam un maldinošajam datumam Dievs pievieno 6 gadus un Jēzus dzimšana notika tā gada pavasarī – 6. Rezultātā viņam bija 320. gads: 326 un 17. 2020. gada ^{laicīgā} gadadiena viņam bija 2026. gads no patiesā Jēzus Kristus dzimšanas brīža. Šis skaitlis 26 ir tetragrammas “YHWH” numurs ebreju valodā “Yod, Hé, Wav, Hé”, ar kuru Dievs sevi nosauca pēc Mozus jautājuma: “ *Kā ir tavs vārds?* » ; tas saskaņā ar 2. Mozus 3:14. Tāpēc lielajam Dievam radītājam bija vēl viens iemesls apzīmēt ar savu personīgo karalisko zīmogu šo dienu, ko iezīmēja viņa visvarenais dievišķais lāsts; un tas līdz pasaules galam. Lipīgās slimības posts, kas parādījās šajā dievišķā laika 2026. gadā, tikko apstiprināja šī lāsta nepārtrauktību, kas pēdējos dzīves gados uz planētas Zeme iegūts dažādas formas. Trešais pasaules kodolkarš iezīmēs “ *tautu laiku* ” “ *beigas* ”, ko Jēzus Kristus pasludināja Mat.24:14: “ *Šī labā vēsts par valstību tiks sludināta visā pasaulē kā liecība visiem. nācijās. Tad pienāks gals .” Šīs “ *beigas* ” sāksies ar labvēlības perioda beigām; pestīšanas piedāvājums beigsies. Ticības pārbaude, kuras pamatā ir cieņa pret viņa svēto sabatu, galīgi nošķirs “ *aitu* ” *nometni no “ āžu ” nometnes* Mat.25:32-33: “ *Visas tautas tiks sapulcinātas Viņa priekšā. Viņš atdalīs vienu no otra, kā gans šķir aitas no kazām; un viņš liks aitas uz savas labās rokas un āžus uz savas kreisās rokas .”* Likuma dekrēts, kas padarīs romiešu svētdienu par obligātu, galu galā novedīs pie tā, ka patiesie Jēzus**

Kristus izredzētie svētie tiks notiesāti uz nāvi. Šī situācija piepildīs šos Dan.12:7 vārdus: “ *Un es dzirdēju, kā vīrietis, tērpies linā, stāvēja virs upes ūdeņiem; viņš pacēla savu labo un kreiso roku uz debesīm un zvērēja pie tā, kas dzīvo mūžīgi, ka tas būs laikā un laikos, un puslaikā, un tas viss beigsies, kad ļaužu spēks svētais būs pilnībā salauzts.* ” No cilvēciskā viedokļa viņu situācija būs izmisīga, un viņu nāve būs nenovēršama. Tieši tad nāk gaismā šie Jēzus Kristus vārdi, kas citēti Mat.24:22: “ *Un, ja šīs dienas netiktu saīsinātas, neviens netiktu izglābts; bet izredzēto dēļ šīs dienas tiks saīsinātas.* ” 6000. gads beigsies pirms dievišķā laika 2036. gada 3. aprīļa, tas ir, mūsu viltus kalendāra 2030. gada 3. aprīļa, kas ir 2000 gadus pēc Jēzus Kristus krustā sišanas dienas, kas notika 14. ^{dienā} pēc pavasara sākuma 30. Un šīs “ *dienas* ” ir “ *jāsaīšina* ” vai jāsamazina. Tas nozīmē, ka miršanas dekrēta piemērošanas datums būs pirms šī datuma. Tā ir ārkārtas situācija, kas prasa Kristum tieši iejaukties, lai glābtu savus izredzētos. Tad mums ir jāņem vērā Dieva prioritāte — pagodināt “ *laika* ” standartu, ko Viņš deva savai zemes radībai. Tieši viņš iedvesmos pēdējo dienu nemierniekus izvēlēties datumu, kas par dažām dienām pārsniegs 2030. gada pavasara pirmo dienu, aiz kuras noslēgsies 6000 gadu zemes vēsture. Tad parādās divas iespējas: datums, kas paliks nezināms līdz beigām, vai 2030. gada 3. aprīlis, kas iezīmē maksimāli iespējamo un garīgi jēgpilno robežu. Apsveriet, ka, neskatoties uz to, ka Jēzus Kristus krustā sišanas gada 14. ^{diena} ir ārkārtīgi svarīga, tā nav piemērota, lai atzīmētu 6000 gadu pasaules vēstures beigas, vēl jo mazāk 7. tūkstošgades sākumu. Tāpēc es dodu priekšroku un savu ticību pavasara datumam 2030. gada 21. martam, “ *saīsinātā* ” pravietiskā laika datumam — 3. aprīlim vai starpdatumam. Dieva radītās dabas iezīmētais pavasaris ir noteicošais, kad vēlamies skaitīt 6000 gadus garo cilvēces vēsturi; kas kļūst iespējams no brīža, kad Ādams un Ieva grēkoja. Bībeles 1. Mozus grāmatas pārskatā dienas, kas veda uz šo pirmo pavasari, bija mūžīgas dienas. Dieva skaitītais laiks ir grēku zemes laiks un 6000 gadu, ko pravietotā nedēļa sākas ar pirmā pavasara sākumu un beigsies ar pēdējās ziemas beigām. Vienā pavasarī sākas atpakaļskaitīšana līdz 6000 gadiem. Grēka dēļ zeme piedzīvoja 23° 26' ass slīpumu, un varēja sākties gadalaiku secība. Vecās derības ebreju svētkos dominē divas brīvdienas: iknedēļas sabats un Pasā svētki. Šie divi svētki ir apzīmēti ar 7., 14. ^{un} 21. dienu skaitļu “7, 14 un 21” simboliku, ^{kas apzīmē} trīs dievišķās pestīšanas plāna fāzes: Atkl.7 iknedēļas sabata tēma, kas pravieto. izvēlēto svēto atlīdzība par “7”; Jēzus Kristus pestīšanas darbs, kas ir līdzeklis šīs atlīdzības piedāvāšanai “14”. Ņemiet vērā, ka Pasā svētkos, kas ilgst 7 dienas, 15. ^{un} 21. ^{diena} ir divi sabati, kad notiek nedarba. Un trīskāršais “7” vai “21” apzīmē pirmo 7000 gadu beigas un jaunās dievišķās radības ieiešanu mūžībā uz zemes, kas atjaunota saskaņā ar Atkl.21; šis skaitlis 21 simbolizē dzīves projekta pilnības (7) pilnību (3), kas bija Dieva vēlamais mērķis. Atklāsmes grāmatas 3. nodaļas 7. un 14. pants attiecīgi iezīmē Septītās ^{dienas adventistu institūcijas} sākumu un beigas; šeit atkal viena un tā paša iesvētītā subjekta divas fāzes. Tāpat 7. atkl. ir aplūkota tēma par adventistu izredzēto apzīmogošanu, un Atkl. 14. ir trīs eņģeļu vēstījumi, kas apkopo viņu universālo misiju. Tā 30. gadā pavasarī tika pabeigts 4000 gadu beigas, un tikai simbolisku iemeslu dēļ Jēzus tika krustā sist 14 dienas pēc šī 30. gada pavasara 21. marta, t.i., 36. gada Dieva dēļ. Ar šiem piemēriem Dievs apstiprina, ka sabata “7” un Jēzus Kristus izredzēto grēku izpirkšanas “14” ir nedalāmi. Tādējādi, kad

beigās tiek uzbrukts sabata "7", Kristus, "14" Pestītājs lido viņam palīgā, lai dotu viņam godu, maksimālās 14 "dienas", kas atdalīs abus datumus, tiks " *saīsināti* ". vai apspiesta, lai glābtu savus pēdējos ievēlētos ticīgos.

Pārlasot Mt.24, man šķita, ka Kristus vēsts ir adresēta īpaši Viņa mācekļiem pasaules galā, mums, kas dzīvojam šajos pēdējos gados. 1.–14. pants aptver laiku līdz "beigām ". Jēzus praviēto par karu pēctecību, viltus praviešu parādīšanos un galīgo garīgo atdzišanu. Pēc tam 15. līdz 20. pants divkārtā pielietojumā attiecas gan uz Jeruzalemes iznīcināšanu, ko paveica romieši 70. gadā pēc mūsu ēras, gan uz pēdējo tautu agresiju pret izredzēto jūdu, kas ievēro Dieva svēto sabatu. Pēc tam 21. pants praviēto viņu pēdējās " *lielās ciešanas* ": " *Jo tad būs tik lielas ciešanas, kādas nav bijušas kopš pasaules sākuma līdz šim brīdim, un "nekad nebūs* "; Nemiet vērā, ka šis skaidrojums " *un nekad nebūs* " aizliedz piemērot apustuļu laiku, jo tas būtu pretrunā ar Dan.12:1 mācību. Tas nozīmē, ka abi citāti attiecas uz vienu un to pašu sasniegumu pēdējā zemes ticības pārbaudē. Dan.12:1 izteiciens ir identisks: " *Tajā laikā celsies Mihaels, lielais princis, tavas tautas bērnu aizstāvis; un tas būs grūtību laiks, kāds nav bijis kopš tautas pastāvēšanas līdz tam laikam . Tajā laikā tie jūsu cilvēki, kas tiks atrasti ierakstīti grāmatā, tiks izglābti* ". " *Bēdas* " būs tik lielas, ka " *dienas* " būs "jāsaīsina " saskaņā ar 22. pantu. 23. pants norāda patiesas ticības standartu, kas nepieaug Kristus spontānā parādīšanās uz zemes: " *Ja tad tu sacīja: Lūk, viņš ir tuksnesī, neejiet tur; redzi, viņš ir kambarī, neticiet* ". Tajā pašā pēdējā laikmetā spiritisms pavairo savus " *brīnumbērnus* " un viltus Kristus mānīgo un **vilinošo izskatu, kas pakļaus slikti mācītas dvēseles**: " *Jo celsies viltus Kristi un viltus pravieši; viņi darīs lielus brīnumus un brīnumus līdz maldināšanai , ja tas būtu iespējams, pat izredzētos* "; ko apstiprina Atkl.13:14: " *Un viņa **pievīla** zemes iedzīvotājus ar zīmēm, kas viņai bija dotas darboties zvēra priekšā, likdama zemes iedzīvotājiem taisīt zvēram tēlu. kam bija zobena brūce un kurš dzīvoja* ". 27. pants atgādina dievišķā Kristus vareno un uzvarošo izskatu, un 28. pants praviēto " *dzīres* ", kas tiek piedāvātas plēsīgajiem putniem pēc viņa iejaukšanās. Jo nemiernieki, kas izdzīvos līdz viņa atnākšanai, tiks iznīcināti un nogādāti ganībās " *gaisa putniem* ", kā māca Atkl.19:17-18 un 21.

Šeit es apkopuju šo visu jauno dievišķās radīšanas izpratni. Nodibinot pirmo nedēļu, Dievs nosaka dienas vienotību, kas sastāv no tumšas nakts un gaišas dienas, saule to apgaismos tikai no 4. ^{dienas} . Nakts praviēto grēka nodibināšanu uz zemes Ievas un Ādama turpmākās nepaklausības dēļ. Līdz šai grēka darbībai zemes radība demonstrē **mūžīgas** īpašības . Izdarītais grēks, lietas mainās un var sākties 6000 gadu skaitīšana, jo zeme sasveras ap savu asi un sākas gadalaiku princips. Dieva nolādētā zemes radība pēc tam iegūst mums zināmo **mūžīgo īpašību**. 6000 gadu, kas sākās pirmajā grēka iezīmētajā pavasarī, beigsies 6001. gada pavasarī ar Jēzus Kristus atgriešanos dievišķā godībā. **Vīna pēdējā advente notiks** ⁷. **tūkstošgades pirmā gada " pirmā mēneša pirmajā dienā "** .

Tomēr mūsu viltus cilvēku kalendāra 2021. gada 7. marts tikko tika reliģiski atzīmēts ar pāvesta Franciska vizīti pie austrumu kristiešiem, kurus Irākā vajā musulmaņu ekstrēmisti. Šajā sanāksmē viņš atgādināja musulmaņiem, ka viņiem ir viens un tas pats Ābrahāma Dievs, un uzskatīja tos par saviem "brāļiem". Šie vārdi, kas iepriecina Rietumu neticīgos, ir ne mazāk milzīgs

sašutums par Jēzu Kristu, kurš atdeva savu dzīvību kā upuri savu izredzēto grēku piedošanai. Un šī “bijušo krustnešu” katoļu “kristiešu” līdera ielaušanās viņu teritorijā var tikai pastiprināt islāmistu dusmas. Šī pāvesta miermīlīgā rīcība tādējādi radīs dramatiskas sekas, par kurām pareģoja Dan.11:40 – musulmaņu “dienvidu karaļa” “sadursmes” pastiprināšanās pret pāvesta Itāliju un tās sabiedrotajiem Eiropā. Un šajā perspektīvā Francijas un visu kristīgās izcelsmes rietumvalstu ekonomiskais sabrukums, ko izraisīja to vadītāji Covid-19 vīrusa dēļ, mainīs spēku samēru un galu galā ļaus īstenot uzspiesto “trešo pasaules karu”. atpakaļ uz pēdējo 9 gadu beigām, kas mums vēl ir priekšā. Nobeigumā atcerēsimies, ka, izraisot Covid-19 epidēmiju un tās attīstību, Dievs pavēra ceļu lāstam, kam bija jāraksturo pēdējie desmit cilvēces vēstures gadi uz zemes.

Tomēr 2021. gada 7. marts vairākās Francijas pilsētās iezīmējās ar jauniešu vardarbības aktiem starp konkurējošām bandām un pret policijas iestādēm. Tas apstiprina ceļu uz vispārēju konfrontāciju; katras pozīcijas ir nesavienojamas, jo tās nav savienojamas. Tās ir divu diametrāli pretēju kultūru sadursmes sekas: Rietumu sekulārā brīvība pret dienvidu valstu bosu un kapo sabiedrību, turklāt tradicionāli un nacionāli musulmaņu. Gaidāma traģēdija kā Covid-19, bez ārstēšanas.

Lai pabeigtu cilvēces leģitimētās riebīgās kārtības novērošanu, jāatzīmē: gada maiņa pēc 12. mēneša, kas nes nosaukumu 10. mēnesis (decembris), ziemas sākumā; dienas maiņa nakts vidū (pusnakts); pozitīva paliek tikai precīza un regulāra stundu skaitīšana. Tādējādi skaistā dievišķā kārtība ir pazudusi grēka dēļ, to aizstāj grēcīgā kārtība, kas pēc kārtas izzudīs, kad parādīsies brīnišķīgais Radītājs Dievs, lai norēķinātos, tas ir, pirmo seštūkstoš gadu beigās. 2030. gada pavasarī pieviltajiem cilvēkiem vai 2036. gada pavasarī mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus patiesajai dzimšanai viņa izredzētajiem.

Noteiktā un novērotā nekārtība liecina par dievišķo lāstu, kas nomāc cilvēci. Jo kopš zemes sasvēršanās laika aprēķins ir zaudējis savu stabilitāti un regularitāti, nakts un dienas stundām nepārtraukti augot un samazinoties.

Kārtība, kādā Dievs radītājs organizē savu glābšanas plānu, tālāk atklāj mums garīgās prioritātes, ko viņš piedāvā cilvēkam. Viņš izvēlējās atklāt savu cildeno mīlestību, atdodot savu dzīvību Jēzū Kristū kā izpirkuma maksu pēc 4000 gadu ilgas cilvēciskās zemes pieredzes. To darot, Dievs mums saka: “Vispirms parādi man savu paklausību, un es tev parādīšu savu mīlestību.”

Uz zemes cilvēki seko viens otram, gūstot vienādus augļus, tomēr pēdējā laika paaudze, kurā mēs iegājām 2020. gadā, ir savdabīga; Pēc 75 miera gadiem Eiropā un neticamas nesenās ģenētiskās zinātnes evolūcijas, ļoti loģiski, eiropieši un viņu atvases no ASV, Austrālijas un Izraēlas uzskatīja, ka viņi spēj reaģēt uz visām veselības problēmām, viņu sabiedrība tiek arvien vairāk sanitizēta. Jaunums nav lipīga vīrusa uzbrukums, jauna ir attīstīto sabiedrību līderu uzvedība. Šīs baiļu uzvedības cēlonis ir viņu pakļaušana zemes tautām, bombardējot plašsaziņas līdzekļus, un starp šiem plašsaziņas līdzekļiem, jaunajiem plašsaziņas līdzekļiem vai sociālajiem tīkliem, kas parādās zirnekļa tīklā, kas veido bezmaksas interneta saziņu, kurā mēs atrodiem vairāk vai mazāk skaidrus difuzorus. Tādējādi cilvēce ir ieslodzīta tās pārmērības dēļ, kas tai krīt kā lāsts. ASV un Eiropā vardarbība

nostāda etniskās kopienas viena pret otru; tur tas ir “ *Bābeles* ” pieredzes lāsts , kas tiek atjaunots; vēl viena nenoliedzama dievišķa mācība, kas netika apgūta, jo tā ir viena pāra pēcnācējs, kurš obligāti runā vienā valodā, līdz šai vainīgajai pieredzei, ko mēs redzam vēl šodien, cilvēci šķir vairākas valodas un dialekti, ko radījis Dievs un izkaisīti pa visu zemi. . Un jā, Dievs nepārstāja radīt pēc pirmajām septiņām radīšanas dienām; viņš joprojām radīja daudz, lai nolādētu un dažreiz svētītu savus izredzētos, piemēram, manna, kas tika upurēta tukšnesī Izraēla dēliem.

Tomēr **brīvība** ir tās pamatā, brīnišķīga dāvana no mūsu Radītāja. Tieši uz to balstās mūsu **brīvā** apņemšanās tās lietā. Un šeit, jāatzīst, šī integrālā brīvība nozīmē nejausības esamību, jo Dievs nekādā veidā neiejaucas; vārds, kuram daudzi ticīgie nemaz netic. Un tie ir nepareizi, jo Dievs lielu daļu savā radīšanā atstāj nejausības ziņā un pirmām kārtām uzbudinājuma lomu izredzēto vidū, savu atklāto debesu normu novērtēšanu. Atklājis savus izredzētos, Radītājs uzņemas viņus vadīt un mācīt savas patiesības, kas sagatavo viņus mūžīgajai debesu dzīvei. Cilvēku radījumu piedzimšanas laikā novērotās malformācijas un briesmoņi pierāda nejausības darbību, kas rada ģenētiskas kļūdas sugas vairošanās procesā ar vairāk vai mazāk nopietnām sekām. Sugu izplatības pamatā ir reproduktīvo ķēžu impulss, kas laiku pa laikam rada atbilstības kļūdas; tas ietver iedzimtības principu vai neatkarīgi dzīvības izredzes dēļ. Rezumējot, ja es esmu parādā savu ticību iespējai dzīvot brīvā dzīvē, es, gluži pretēji, esmu parādā šīs ticības atalgojumu un barību, Dieva mīlestību un jau uzsāktajām iniciatīvām, kuras viņš turpina uzņemt, lai mani glābtu. .

Viņa zemes radīšanas stāstā diena, kuru Dievs nolādēs, ir pirmajā vietā nedēļā; viņa liktenis ir rakstīts: viņa mērķis būs “ *nošķirt gaismu no tumsas* ”. Viltus kristieši ir izvēlējušies, lai tas būtu pretrunā ar Dieva izvēli, kas svēta septīto dienu, šī pirmā diena būs pilnībā izpildījusi savu lomu kā nepaklausīgo nemiernieku nometnes “ *zīme* ” *Atkl.13:15*. Par cik pirmo svētdienu Dievs ir nolādējis, septītās dienas sabatu Viņš svētī un svētī. Un, lai saprastu šo pretestību, mums ir jāaptver doma par Dievu, kas ir viņa svētdarīšanas zīme un viņa labā. Sabats attiecas uz septīto dienu, un šis skaitlis *septiņi* “7” simbolizē pilnību. Zem šī termina pilnība Dievs ievieto domu par mērķi, kuram Viņš radīja mūsu zemes dimensiju, proti, grēka regulēšanu, tā nosodījumu, nāvi un izzušanu. Un šajā plānā šīs lietas pilnībā piepildīsies 7. ^{tūkstošgades laikā}, ko pravieto iknedēļas sabats. Tāpēc **Dievam šis mērķis ir svarīgāks par** atpestīšanas līdzekli, ar kuru viņš izpirks zemes izredzēto dzīvības un ko viņš paveiks klātienē Jēzū Kristū uz nežēlīgu ciešanu rēķina.

Lūk, vēl viens iemesls, kāpēc Dievs saka *Ecc.7:8*: “ *Labāk ir lietas beigās nekā tās sākums* .” 1. Mozus grāmatā secība “nakts-diena” vai “ *vakars-rīts* ” apstiprina šo dievišķo domu. *Jes.14:12* Bābeles ķēniņa aizsegā Dievs sacīja velnam: “ *Šeit tu esi nokritis no debesīm, rīta zvaigzne , rītausmas dēls! Tu esi nomests zemē, tu, tautu uzvarētājs !* » Izteiciens, ar kuru Dievs viņu apzīmē kā “ **rīta zvaigzni** ”, liek domāt, ka viņš viņu salīdzina ar mūsu zemes sistēmas “sauli”. Viņš bija viņa pirmā radība un Tiras ķēniņa aizsegā *Ezē.28:12* stāsta par savu sākotnējo godību: “ *Cilvēka dēls, raudi par Tiras ķēniņu! Tu viņam saki: tā saka Tas Kungs: Tu uzspiedi zīmogu uz pilnību, tu biji pilns gudrības, pilnīgs*

skaistumā . » Šai pilnībai bija jāpazūd, to aizstāja ar dumpīgu uzvedību, kas lika viņam kļūt par ienaidnieku, velnu un pretinieku, sātanu, kuru Dievs nosodīja, jo 15. pantā teikts: “ *Tu esi bijis pilnīgs savos ceļos no tās dienas, kad biji radīts, līdz jūsos tika atrasta netaisnība* .” Tā tas, kurš tika uzskatīts par “ *rīta zvaigzni* ”, mudināja neuzticīgos cilvēkus godināt kā dievišķo dievišķās radīšanas “*rīta zvaigzni* ”: “Neuzvarēto sauli” dievišķo no romiešu kulta, kuru pagāniski pielūdz gandrīz visa pasaule Rietumu kristietībā. Dievs jau pirms viņa radīšanas zināja, ka šis pirmais eņģelis sacelsies pret viņu, un neskatoties uz to, viņš viņu radīja. Tāpat arī dienu pirms savas nāves Jēzus paziņoja, ka viens no 12 apustuļiem grasās viņu nodot, un viņš pat tieši Jūdām teica: “ *Lai kas tev būtu jādara, dari to ātri!* ” . Tas ļauj mums saprast, ka Dievs nemēģina liegt saviem radījumiem izteikt savas izvēles, pat ja tās ir pretrunā ar viņa izvēli. Jēzus arī aicināja savus apustuļus viņu atstāt, ja viņi to vēlas. Atstājot saviem radījumiem pilnīgu brīvību izpausties un atklāt savu dabu, viņš var izvēlēties savus izredzētos pēc viņu demonstrētās uzticības un galu galā iznīcināt visus savus debesu un zemes ienaidniekus, necienīgos un vienaldzīgos.

Sākotnējais grēks

Atlikušajai pirmās dienas daļai mūsu kristiešu laikmetā ir milzīga nozīme, jo tā ir “ *grēks* ”, kas atjaunots kopš 321. gada 7. marta, un kļūst par zīmi nometnei, kas uzsāka sacelšanos pret Dieva svēto nometni. Bet šis “ *grēks* ” nedrīkst likt mums aizmirst sākotnējo “ *grēku* ”, kas cilvēci nosoda nāvei pēc mantojuma kopš Ādama un Ievas. Gara apgaismota, šī tēma lika man atklāt svarīgas mācības, kas slēpjas 1. Mozus grāmatā. Novērošanas līmenī grāmata mums atklāj radīšanas izcelsmi 1., 2., 3. nodaļā. Šo skaitļu simboliskā nozīme joprojām ir lieliski pamatota: 1 = vienība; 2 = nepilnība; 3 = pilnība. Tas ir pelnījis skaidrojumu. Gen.1 attiecas uz pirmo 6 dienu izveidi. Viņu definīcija “ *vakara rīts* ” iegūs jēgu tikai pēc grēka un zemes lāsta, kas kļūst par velna dominējošo sfēru, kas būs 3. Mozus tēma, bez kuras izteicienam “ *vakara rīts* ” nav nozīmes nozīme zemes līmenī. Sniedzot skaidrojumu, 3. nodaļa uzliek pilnības zīmogu šai dievišķajai atklāsmei. Tāpat arī 2. Mozus septītās dienas sabata tēma vai, precīzāk, Dieva un cilvēka atpūta septītajā dienā, iegūst savu nozīmi tikai pēc Ievas un Ādama izdarītā “pirmā grēka”. 3. ģen., kas sniedz tās pastāvēšanas iemeslu. Tādējādi, paradoksālā kārtā, bez 1. Mozus 3. dotā pamatojuma, svētais sabats ir pelnījis savu nepilnības simbolu “2”. No tā visa izriet, ka zeme ir radījis Dievs, lai to piedāvātu velnam un viņa dēmoni, lai viņu dvēseles ļaunie augļi materializētos un parādītos visu, Dieva, eņģeļu un cilvēku acīs, un lai eņģeļi un vīrieši izvēlas savu pusi.

Šī analīze liek man norādīt, ka septītās dienas, kas tiek iesvētīta miera stāvoklī, noteikšana pareģo 1.Moz.3 noteikto zemes “ *grēka* ” lāstu , jo pati zeme ir Dieva nolādēta, un tāpēc tā ir tikai no nāves brīža. un tā process to pārsteidz, tā seštūkstošgadu laiks un septītās tūkstošgades tūkstoš gadi iegūst nozīmi, skaidrojumu, pamatojumu. Ir lietderīgi to atzīmēt: pirms zemes radīšanas debesīs konflikts jau sastāda velna nometni pret Dieva nometni, bet tikai Jēzus Kristus

nāve padarīs individuālu izvēli galīgu; kas tiks padarīts redzams, izraidot no debesīm nemierniekus, kuri no tā laika nolemti nāvei zemes radīšanā. Tagad, debesīs, Dievs neorganizēja eņģeļu dzīvi “ *vakara rīta* ” pārmaiņus, jo debesis pārstāv viņa mūžīgo normu; tas, kas valdīs un turpināsies tā izredzētajiem mūžīgi. Saskaroties ar šiem datiem: kā ir ar zemi pirms grēka? Bez “ *vakara-rīta* ” maiņām tās norma ir arī debesu norma, acīmredzot dzīve izvēršas mūžīgā normā; vegāni dzīvnieki, vegāni cilvēki un bez nāves, kas būs grēka alga, dienas seko dienām, un tas varētu ilgt mūžīgi.

Bet 2. Mozus Dievs mums atklāj savu nedēļas laika kārtību, kas beidzas septītajā dienā ar atpūtu Dievam un cilvēkiem. Šis vārds atpūta cēlies no darbības vārda “beigties”, un tas attiecas gan uz Dieva, gan uz cilvēku paveikto darbu. Var saprast, ka pirms grēka ne Dievs, ne cilvēki nevarēja justies noguruši. Ādama ķermenis necieta nekādas slimības, nogurumu vai sāpes. Tagad septiņu dienu nedēļas sekoja viena otrai un atkārtojās kā mūžīgs cikls, izņemot to, ka “ *vakara rīta* ” pēctecības iezīmēja atšķirību no Dieva valstības celestiālās normas. Tāpēc šī atšķirība bija paredzēta, lai pravietiski atklātu programmu, ko izstrādājis lielais radītājs Dievs. Tāpat kā ebrejiem katru gadu tika atjaunots Jom Kipur jeb “Grēku Izpiršanas dienas” festivāls, kas pravietoja grēka beigas, pateicoties Jēzus Kristus nāvei veiktajai izpiršanai, tā arī iknedēļas sabats pravieto septītās dienas atnākšanu. Tūkstošgade, kad Dievs un viņa izredzētie ieies īstā atpūtā, jo nemiernieki būs miruši un ļaunums būs uzvarēts. Tomēr izredzētie joprojām ir norūpējušies par “ *grēku* ”, jo kopā ar Kristu viņiem ir jātiesā “ *grēki* ” un grēcinieki, kuri tajā laikā gulēs mirstīgā miegā. Tāpēc, tāpat kā sešas iepriekšējās dienas, septītā ir novietota zem “ *grēka* ” zīmes, kas aptver un attiecas uz visas nedēļas septiņām dienām. Un tikai astotās tūkstošgades sākumā, pēc tam, kad grēciniekus ir apēdusi “ *otrās nāves uguns* ”, uz atjaunotās zemes sāksies mūžība bez “ *grēka* ”. Ja septiņas dienas ir atzīmētas ar grēku un tās pravieto 7000 gadus, tad šo 7000 gadu skaitīšana var sākties tikai ar grēka konstatēšanu, kas atklāta 1.Moz.3. Tādējādi zemes dienas bez grēka neietilpst „ *vakara rīta* ” vai „ *tumsas gaismas* ” pēctecībā un, tā kā šis laiks ir bez „ *grēka* ”, tas nevar iet „ *grēkam* ” *ieprogrammētajos un pareģotajos 7000 gados* ” līdz septiņu dienu nedēļai.

Šī mācība uzsver šīs darbības nozīmi, ko Dievs Dan.7:25 piedēvē Romas pāvestībai: “ *Viņš veidos plānu, lai mainītu laikus un likumus* ”. Dieva noteikto “ *laiku maiņa* ” noved pie tā, ka nav iespējams atklāt Dieva “ *likuma* ” iknedēļas sabata pravietisko raksturu. Un tas ir tas, ko Roma ir darījusi kopš Konstantīna I kopš 321. gada 7. marta, pasūtot iknedēļas atpūtu pirmajā dienā, nevis septītajā. Ievērojot romiešu kārtību, grēcinieks netiek atbrīvots no sākotnējā “ *grēka* ”, kas mantots no Ādama un Ievas, bet papildus uzņemas papildu “ *grēku* ”, šoreiz **brīvprātīgu**, kas palielina viņa vainu pret Dievu.

Laika secība “ *vakara rīts* ” vai “ *tumsas gaisma* ” ir Dieva izvēlēts jēdziens, un pakļaušanās šai izvēlei dod priekšroku un ļauj piekļūt Bībeles pravietiskajam noslēpumam. Nekas nespiež cilvēku pieņemt šo izvēli, un pierādījums tam ir tas, ka cilvēce ir izvēlējusies dienas maiņu atzīmēt pusnaktī, tas ir, 6 stundas pēc pavasara saulrieta; kas pareģo to nometni, kuri pamostas pārāk vēlu, lai Kristus, Līgavainis līdzībā par desmit jaunavām, krāšņi atgrieztos. Tādējādi smalkie Dieva dotie vēstījumi ir ārpus viņa intelektuālās sasniedzamības.

Bet saviem izredzētajiem dievišķā laika kārtība izgaismo visus viņa pravietojumus un jo īpaši Atklāsmes pravietojumus, kuru sākumā Jēzus sevi parāda kā " *alfu un omegu* ", " *sākumu vai sākumu un beigas* ". Katra diena, kas paiet mūsu dzīvē, pareģo Dieva plānu, ko viņš apkopo 1.Moz., 2. un 3., jo " *nakts* " jeb " *tumsa* " apzīmē sešas neķītrās dienas, kas aprakstītas 1.Moz.1, bet dievišķā atpūta, kas noteikta 1.Moz.2. " *gaismas* " laiks. Saskaņā ar šo principu saskaņā ar Dan.8:14 kristīgās ēras laiks ir sadalīts divās daļās: garīgās " *tumsas* " laikā starp 321. gadu, kad tiek noteikts " *grēks* " pret sabatu, un 1843. gads, kad " *Gaismas* " laiks sākas izredzētajiem no šī datuma līdz Jēzus Kristus atgriešanās brīdim 2030. gada pavasarī, kur, tāpat kā 3. Mozus, Visvarenajā Radītājā Dievā, Viņš nāk tiesāt starp izredzētajiem un dumpinieki, " *aitas un kazas* ", kā viņš sprieda starp " *čūsku, sievieti un Ādamu* ". Tāpat Atklāsmes grāmatā tēmas " *Vēstules septiņām baznīcām, septiņiem zīmogiem un septiņām bazūnēm* " pravieto " *tumsu* " pirmajām sešām un dievišķo " *gaismu* " katras tēmas septītajai un pēdējai pakāpei. . Tā ir patiesība, ka 1991. gadā, kad institucionālais adventisms oficiāli atteicās no šīs pēdējās " *gaismas* ", gaismas, ko Jēzus man ir devis kopš 1982. gada, lika viņam to pateikt vēstulē " *Laodikejai* " 3. atkl. :17: " *Tāpēc, ka tu saki: es esmu bagāts, es esmu bagāts un man nekā nevajag, un tāpēc, ka tu nezini, ka esi nožēlojams, nožēlojams, nabags, akls un kails,...* ". Oficiālie adventisti ir aizmirsuši šo citātu 1. Pētera 4:17: " *Jo šis ir laiks, kad sāksies tiesa Dieva namam . Tagad, ja tas sāksies ar mums, kāds beigsies tiem, kas nepaklausa Dieva evaņģēlijam? »* Iestāde pastāv kopš 1863. gada, un Jēzus svētīja tās dibināšanu " *Filadelfijas* " laikmetā, 1873. gadā. Pēc dievišķā principa " *vakara rīts* " jeb " *gaiša tumsa* ", pēdējo un septīto laikmetu simbolizē vārds " *Laodikeja* ". " *bija jābūt lielas dievišķās „ gaismas ”* laikam , un pašreizējais darbs ir tam pierādījums, liela „ *gaisma* " patiešām ir nākusi, lai apgaismotu pravietotos noslēpumus, šajā pēdējā laikmetā uz oficiālās adventistu institūcijas rēķina. visā pasaulē. Nosaukums " *Laodikeja* " ir labi pamatots, jo tas nozīmē " *tiesā vai tiesāti cilvēki* ". Tie, kas nepieder vai vairs nepieder Tam Kungam, ir nosodīti pievienoties " *Dieva nolādētās dienas* " atbalstītājiem. Parādot, ka viņi nespēj dalīties ar Dievu viņa taisnīgajā romiešu " *svētdienas* " nosodījumā, sabats viņiem vairs nešķītīs tik svarīgs kā svētīgajā viņu kristību laikā. Vēstījums, ko Jēzus Kristus devis savai kalpei Elenai Vaitai savā grāmatā " *Early Writings* " un viņas pirmajā vīzijā, šo situāciju tulkoja šādi: " *viņi zaudēja redzi un mērķi, un Jēzu... Viņi iegrima ļaunā pasaule, un mēs tos vairs neredzēsīm.*

" *gaismas* " laiku , un šī 1. Mozus grāmatas nodaļa sākas ar " *septītās dienas* " **svētīšanu** . Tas beidzas ar šo 25. pantu: " *Vīrietis un viņa sieva abi bija kaili, un viņiem nebija kauna .* " Saikne starp šīm divām tēmām parāda, ka viņu fiziskā kailuma atklāšana būs viņu pastrādātā " *grēka* " piedēvēšanas sekas , kas aprakstītas 1. Mozus 3. pantā, tādējādi šķiet kā mirstīga garīga kailuma cēlonis. Salīdzinot šo mācību ar " *Laodikejas* " mācību , mēs atklājam, ka sabats ir saistīts ar " *grēku* ", kas padara cilvēku " *kailu* ". Šajā galīgajā kontekstā sabata prakse vairs nav pietiekama, lai saglabātu Kristus žēlastību, jo, piedāvājot pilnu pravietisko gaismu oficiālajām adventistu iestādēm laikā no 1982. līdz 1991. gadam, Jēzus Kristus prasība ir pieaugusi, un viņš to vēlas. laikmets, kad, praktizējot savu svēto sabatu, izredzētie, kas ir Viņa žēlastības cienīgi, atdod savu

interesi, savu laiku, savu dzīvi un visu savu dvēseli par savām atklāsmēm, kas pravietotas Daniēla grāmatā un Atklāsmes grāmatā ; bet arī visā atklātajā Bībelē, kas ir tās “ *divi liecinieki* ” saskaņā ar Atkl. 11:3.

Dieva liecība, kas dota uz zemes

Lai cik svarīgi tas būtu, Dieva apmeklējums cilvēcei Jēzus Kristus veidolā nedrīkst likt mums aizmirst Viņa iepriekšējo apmeklējumu Mozus laikā. Jo tieši šajā tālajā kontekstā Dievs viņam atklāja zemes dimensijas izcelsmi. Un kā Dieva dota atklāsmē 1. Mozus grāmatas pārskats ir tikpat svarīgs kā apustulim Jānim atklātā Atklāsmes grāmata. Veids, ko Dievs izvēlējies zemes dzīves organizēšanai, pravieto viņa mīlestības plānu radībām, kurām Viņš dod pilnīgu brīvību, lai tās varētu atbildēt uz viņa mīlestību un dzīvot kopā ar viņu mūžīgi vai noraidīt to un pazust nāves nebūtībā, saskaņā ar viņa glābjošā piedāvājuma nosacījumus.

Ja Ādams ir radīts viens, pirmkārt, tas ir tāpēc, ka viņš tiek pasniegts kā “ *Dieva tēls* (1.Moz.1:26-27)”, meklējot mīlestību no brīva līdzinieka viņa tēlam, jo visu viņa pagātnes mūžības laiku. bija absolūta vientulība. Tas viņam kļuva nepanesams tiktāl, ka viņš bija gatavs uzņemties brīvības sekas, ko viņš grasījās dot savām dzīvīvajām radībām. Ievas radīšana no vienas no Ādama ribām, kamēr viņš ir iegrimis nāves miegā, pareģo viņa Baznīcas radīšanu, Izredzēto, kas sastāv no viņa uzticīgajiem izredzētajiem, augļiem, kas novākti ar viņa nāves veikto izpirkšanu Jēzū Kristū; tas attaisno “ *palīgā* ” lomu , ko Dievs piedēvē sievietei, kas nākusi no viņa un kuras vārds Ieva nozīmē “ *dzīvība* ”. Izredzētā “ *dzīvos* ” mūžīgi, un uz zemes viņai ir aicinājums piedāvāt Dievam savu “ *palīdzību* ”, lai cilvēciski sadarbotos, īstenojot savu projektu, kura mērķis ir izveidot perfektu dalītu un netraucētu mīlestību tās mūžīgajos visumos.

Nepaklausības grēks iekļūst cilvēcē caur Ievu vai caur viņas izredzēto “ *sievietes* ” simbolu, kas iemantos šo pirmgrēku. Tāpat kā Ādams, aiz mīlestības pret Ievu, Jēzū Kristū, Dievs kļūst par cilvēku, lai dalītos un iznestu sava Izredzētā vietā nāves sodu, ko viņas grēki ir pelnījuši. Tāpēc Genesis stāsts ir gan vēsturiska liecība, kas atklāj mūsu izcelsmi un to apstākļus, gan pravietiska liecība, kas atklāj visvarenā radītāja Dieva lielā mīlestības projekta glābjošo principu.

Pēc pirmajām sešām radīšanas dienām, kas minētas 1. Mozus grāmatā, sešas dienas, kas pravietoja sešus tūkstošus gadu, ko Dievs ir atlicis, lai izvēlētos zemes izredzētos, 1. Mozus 2. grāmatā ar mūžīgā sabata tēlu, septītā neierobežotā diena tiks atvērta, lai sagaidītu. pārbaudītie un izredzētie.

Dievs jau no paša sākuma zina viņa projekta iznākumu, viņa izredzēto vārdus, kuri parādīsies sešu tūkstošu gadu laikā. Viņam bija viss spēks un pilnvaras, lai tiesātu un iznīcinātu dumpīgos eņģeļus, neradot mūsu zemes dimensiju. Bet tieši tāpēc, ka viņš ciena savus radījumus, kas viņu mīl un kurus viņš mīl, viņš organizē universālu demonstrāciju uz šim nolūkam radītas zemes.

Dievs augstāk par visu paceļ patiesības principu. Kā teikts Ps.51:6, Jēzus definē savus izredzētos kā “ *piedzimtus no jauna* ” vai “piedzimtus no patiesības”,

lai tie atbilstu dievišķās patiesības standartam. Saskaņā ar Jāņa 18:37 viņš pats nāca, lai “*liecinātu par patiesību*”, un Atkl.3:14 sevi piesaka ar vārdu “*Patiesais*”. Šī patiesības principa paaugstināšana un slavināšana ir **absolūtā pretstatā** melu principam, un abiem principiem ir vairākas formas. Melošanas princips visā tās vēsturē ir nemitīgi vilinājis zemes iedzīvotājus. Jaunajos laikos meli ir kļuvuši par eksistences normu. Tirdzniecības prātā tas ir pieņemts ar terminu “blefs”, taču tas tomēr ir velna auglis, “*melu tēvs*” saskaņā ar Jāņa 8:44. Reliģiskā līmenī meli parādās vairāku dažādu reliģisku viltojumu veidā atkarībā no attiecīgajām tautām un vietām uz zemes. Un kristīgā ticība pati par sevi ir kļuvusi par perfektu “apjukuma” (= Bābeles) tēlu, tik daudz ir tās tumšo viltojumu.

Melot māca zinātniski. Jo pretēji savai autoritārajai pieejai zinātniskā doma nespēj sniegt reālus pierādījumus savām sugu evolūcijas teorijām un miljoniem un miljardiem gadu, ko tās zinātnieki piedēvē Zemes pastāvēšanai. Pretēji šai zinātniskajai domai, radītāja Dieva liecība piedāvā daudzus pierādījumus par viņa realitāti, jo zemes vēsture liecina par viņa rīcību, kuras pirmais piemērs ir ūdeņu plūdi, ko apliecina jūras fosiliju klātbūtne līdzenumos un pat zemes augstāko kalnu virsotnēs. Šai dabiskajai liecībai ir pievienota liecība, ko atstājusi cilvēces vēsture, Noasa dzīve, Ābrahāma dzīve, ebreju atbrīvošana no Ēģiptes verdzības un ebreju tautas dzimšana, kas ir dzīvi aculiecinieki tās vēsturei pasaules gals; ir arī aculiecinieku liecība par Jēzus Kristus apustuļiem, kuri bija liecinieki viņa brīnumiem, viņa krustā sišanai un augšāmcelšanai; tas tiktāl, ka bailes no nāves viņus pameta, un viņi sekoja mocekļības ceļam, savam Skolotājam un savam paraugam Jēzum no Nācaretes.

Izsaucot šo vārdu “mocekļība”, man šeit ir jāatver skaidrojums.

Piezīme: nejauciet mocekļību ar sodu

Abām lietām ir vienāds ārējais izskats, un tāpēc tās var viegli sajaukt. Tomēr šim apjukumam ir nopietnas sekas, jo pastāv risks, ka sodīšanas darbība tiks piedēvēta patiesi Dieva izredzētajam, un otrādi, velna bērns var tikt piedēvēts ļoti maldinoša Dieva mocekļībai. Tātad, lai skaidri redzētu, mums ir jāņem vērā šāda analīze, kas sākas ar šo principu; Vispirms uzdosim jautājumu: kas ir

moceklība? Šis vārds cēlies no grieķu vārda “martus”, kas nozīmē: liecinieks. Kas ir liecinieks? Tas ir tas, kurš uzticīgi vai neziņo par to, ko viņš ir redzējis, dzirdējis vai sapratis par kādu tēmu. Tēma, kas mūs šeit interesē, ir reliģija, un starp tiem, kas liecina par Dievu, ir patiesi un nepatiesi liecinieki. Skaidrs ir tas, ka Dievs šos divus atšķir. Patiesība viņam ir zināma, un viņš to svētī, jo šis patiesais liecinieks no savas puses cenšas parādīt sevi uzticamu, " *darbos* " praktizējot visu savu atklāto patiesību, un viņš turas pa šo ceļu līdz patiesības pieņemšanai. Un šī nāve ir autentiska moceklība, jo nāvei upurētā dzīvība atbilda svētuma standartam, ko Dievs pieprasīja savam laikam. Ja piedāvātā dzīvība neatbilst šai atbilstībai, tad tā nav mocekļa nāve, tas ir sods, kas piemeklē dzīvu būtni, kas nodota velnam, lai to iznīcinātu, jo tā negūst labumu no aizsardzības un Dieva svētības. Atkarībā no atbilstības patiesības standartam, ko Dievs pieprasa katram laikmetam, "moceklības" identifikācija balstīsies uz mūsu zināšanām par dievišķo spriedumu, kas atklāts tās pravietojumos, kas vērsti uz beigu laiku; kas ir šī darba mērķis un priekšmets.

Ir svarīgi saprast, ka patiesība nespēj pārvērst dumpīgo prātu; to pierāda pirmā radītā eņģeļa pieredze, kuru Dievs nosauca par Sātanu kopš viņa sacelšanās. Patiesība ir princips, pret kuru dabiski jutīsies piesaistīti izredzētie, tie, kas to mīl un ir gatavi cīnīties līdzās Dievam Jēzū Kristū, melos, kas viņam kaitē.

Noslēgumā jāsaprot, ka Dievišķā Atklāsme tiek veidota pakāpeniski vairāk nekā sešus tūkstošus gadu pieredzes un liecības, kas izdzīvotas labākajos un sliktākajos apstākļos. Sešu tūkstošu gadu laiks var šķist īss, bet cilvēkam, kurš patiesi interesē tikai savas dzīves gadus, patiesībā tas ir pietiekami ilgs laiks, kas ļauj Dievam izstiepties gadsimtiem, precīzāk, sešiem tūkstošiem gadu. , viņa globālā projekta sasniegumu dažādās fāzes. Tikai Jēzū Kristū Dievs saviem beigu laika izredzētajiem par saviem noslēpumiem un darbiem sniedz skaidru izpratni, kas ir paredzēta šim beigu laikam.

Genesis: būtisks pravietisks kopsavilkums

Šajā izpratnē 1. Mozus grāmatas pārskats sniedz pamatatslēgas Bībeles Daniēla un Atklāsmes pravietojumiem; un bez šīm atslēgām šī izpratne nav iespējama. Šīs lietas tiks atgādinātas, kad tas būs nepieciešams pravietiskās izpētes laikā, bet no šī brīža mums jāzina, ka vārdi " *dziļums, jūra, zeme, sieviete* " savā atklāsmē "Apokalipse" nesīs īpašu dievišķās domas ideju. Tie ir saistīti ar trim secīgiem zemes radīšanas posmiem. " *Dzibens* " attiecas uz planētu Zeme, kas pilnībā pārklāta ar ūdeni un bez dzīvības. Tad otrajā dienā elementu atdalīšanas dienu " *jūra* " kā *sinonīms un nāves simbols* 5. ^{dienā} apdzīvos tikai jūras dzīvnieki ; tās vide ir naidīga cilvēkiem, kas radīti, lai elpotu gaisu. " *Zeme* " nāk

no “*jūras*”, un piektajā dienā to apdzīvos dzīvnieki un, visbeidzot, sestajā dienā “*vīrs, kas veidots pēc Dieva līdzības*” un “*sieviete*”, kas tiks veidoti. uz cilvēka ribas. Vīrietis un sieviete kopā ieņems divus bērnus. Pirmo “*Ābelu*”, garīgā izredzētā tipu (*Ābels* = Tēvs ir Dievs), greizsirdības dēļ nogalinās viņa vecākais “*Kains*”, miesīgā, materiālistiskā cilvēka tips (= ieguvums), tādējādi pravietojot tipiskā cilvēka likteni. izredzētais, Jēzus Kristus un viņa izredzētie, kuri cietīs un mirs kā mocekļi “kainiešu”, ebreju, katoļu un protestantu, visu “templā tirgotāju” dēļ, kuru secīgā un agresīvā greizsirdība tiek demonstrēta un paveikts visā zemes vēsturē. Tāpēc Dieva Gara mācība ir šāda: no “*bezdzibena*” **secīgi** parādās **viltus kristīgo reliģiju simboli** “*jūra un zeme*”, kas noved pie dvēseļu pazušanas. Lai apzīmētu savu ievēlēto sapulci, viņš piešķir viņai vārdu “*sieviete*”, kas, ja viņa ir uzticīga savam Dievam, ir “*jēra*” “*sieva*”, kas ir paša Kristus tēla simbols, ko pravietoja vārds “*vīrs*”. Ādams). Ja viņa ir neuzticīga, viņa paliek “*sieviete*”, bet iegūst “*prostitūtas*” tēlu. Visas šīs lietas tiks apstiprinātas šajā darbā sniegtajā detalizētajā pētījumā, un to vitāli svarīgā nozīme kļūs acīmredzama. Jūs varat viegli saprast, ka 2020. gadā notikumi, kas pravietoti Daniēla un Atklāsmes grāmatas pravietojumos, lielākoties jau ir piepildījušies vēsturē, un tie ir zināmi cilvēkiem. Taču viņi netika identificēti ar Dieva doto garīgo lomu. Vēsturnieki atzīmē vēsturiskus faktus, bet tikai Dieva pravieši var tos interpretēt.

Ticība un neticība

Pēc savas būtības cilvēki pēc savas izcelsmes ir ticīga tipa būtnes. Bet ticība nav ticība. Cilvēks vienmēr ir ticējis Dieva vai dievību eksistencei, augstākiem gariem, kuriem viņiem bija jākalpo un kuriem bija jāapmierina, lai nebūtu jācieš viņu dusmu radītais kaitējums. Šī dabiskā pārlicība ilga no gadsimtiem līdz gadsimtiem un tūkstošiem gadu tūkstošiem līdz pat mūsdienām, kur zinātniskie atklājumi pārņēma Rietumu cilvēka smadzenes, kas kopš tā laika ir kļuvušas neticīgas un neticīgas. Ņemiet vērā, ka šīs izmaiņas galvenokārt raksturo kristiešu izcelsmes cilvēkus. Jo tajā pašā laikā Austrumos, Tālajos Austrumos un Āfrikā saglabājās ticība neredzamiem gariem. Tas tiek skaidrots ar pārdabiskām izpausmēm, par kurām liecina cilvēki, kas praktizē šos reliģiskos rituālus. Āfrikā skaidri pierādījumi par neredzamo garu esamību aizliedz neticību. Bet tas, ko šie cilvēki nezina, ir tas, ka gari, kas viņu vidū spēcīgi izpaužas, patiesībā ir dēmoniski gari, kurus visas dzīvības radītājs Dievs ir noraidījis un nosodījis nāvei uz pārbaudes laiku. Šie cilvēki nav neticīgie, ne neticīgie, kā rietumnieki, taču

rezultāts ir tāds pats, jo viņi kalpo dēmoniem, kas viņus pavedina un tur savā tirāniskajā varā. Viņu reliģiozitāte ir pagāniska elkdievība, kas raksturo cilvēki kopš tās pirmsākumiem; Ieva bija viņa pirmais upuris.

Rietumos neticība patiešām ir izvēles rezultāts, jo tikai daži cilvēki neapzinās savu kristīgo izcelsmi; un starp republikas brīvības aizstāvjiem ir cilvēki, kas citē vārdus no Svētās Bībeles, tādējādi apliecinot, ka viņi nav neziņā par tās esamību. Viņi nav neziņā par krāšņajiem faktiem, par kuriem tas liecina par Dievu, un tomēr viņi izvēlas tos neņemt vērā. Tieši šāda veida neticību Gars sauc par neticību un kas ir absolūta dumpīga pretestība patiesai ticībai. Jo, ja viņš ņem vērā pierādījumus, ko viņam sniedz dzīvība visā pasaulē un jo īpaši Āfrikas tautu pārdabiskajās izpausmēs, cilvēkam nav iespējas attaisnot savu neticību. Tāpēc dēmonu veiktās pārdabiskās darbības nosoda Rietumu neticību. Radītājs Dievs arī sniedz pierādījumus par savu eksistenci, spēcīgi iedarbojoties caur parādībām, ko rada viņam pakļautā daba; zemestrīces, vulkānu izvirdumi, postoši paisuma viļņi, nāvējošas epidēmijas, taču visas šīs lietas tagad saņem zinātniskus skaidrojumus, kas maskē un iznīcina dievišķo izcelsmi. Acij, šim lielajam ticības ienaidniekam, tiek pievienots zinātniskais skaidrojums, kas pārlicina cilvēka smadzenes un gan iedrošina tās izdarīt izvēli, kas noved pie tās bojāejas.

Ko Dievs sagaida no savām radībām? Viņš no tiem izvēlēsies tos, kas apstiprina **viņa** dzīves uzskatus, tas ir, kas pieņem viņa domas. Ticība būs līdzeklis, bet ne mērķis. Tāpēc Jēkaba 2:17 ir teikts, ka “ *ticība bez darbiem* ”, kas tai jānes, ir “ *mirusi* ”. Jo, ja patiesa ticība pastāv, pastāv arī viltus ticība. Pareizais un nepareizais nosaka visu, un Dievam nav grūtību noteikt paklausību, lai atšķirtu to no nepaklausības. Jebkurā gadījumā viņš paliek vienīgais tiesnesis, kura viedoklis izšķirs katras viņa radības mūžīgo nākotni, jo viņa atlases mērķis ir unikāls un viņa mūžīgās dzīves piedāvājums tiek iegūts tikai caur Jēzu Kristu. Pāreja uz zemes ir attaisnojama tikai tādēļ, lai piedāvātu iespēju izvēlēties mūžīgo izredzēto. Ticība nav milzīgu pūļu un upuru auglis, bet gan dabiska stāvokļa auglis, ko radījums ir ieguvis vai nav ieguvis kopš dzimšanas. Bet, kad tas pastāv, tas ir jābaro no Dieva, pretējā gadījumā tas nomirst un pazūd.

Patiesa ticība ir reta parādība. Jo pretēji oficiālās kristīgās reliģijas maldinošajam aspektam nepietiek ar krusta uzlikšanu virs radības kapa, lai debesu durvis viņam būtu atvērtas. Un es to norādu, jo šķiet, ka tas tiek ignorēts, Jēzus teica Mat.7:13-14: “ *Ieej pa šaurajiem vārtiem. Jo **plati ir vārti un plats ir ceļš, kas ved uz pazušanu**, un **daudz ir to, kas pa tiem ieiet**. Bet **šauri ir vārti un šauri ir ceļš, kas ved uz dzīvību**, un **maz ir, kas to atrod**.* » Šī mācība ir vēl vairāk apstiprināta Bībelē, piemērā par ebreju deportāciju uz Babiloniju, jo Dievs uzskata par viņa ievēlēšanas cienīgu tikai Daniēlu un viņa trīs biedrus un piecus varenus ķēniņus; un Ecēhiēls, kurš dzīvo šajā laikmetā. Tad mēs lasām Ecēc.14:13-20: “ *Cilvēka bērns, ja kāda zeme grēko pret mani, izdarot neuzticību, un es izstiepu pret to savu roku, ja par to salaužu maizes zizli, ja es sūtu badu uz tās, ja es no tās iznīcinātu cilvēkus un zvērus, un tās vidū būtu šie trīs vīri, **Noa un Daniēls un Ījabs**, viņi izglābs savas dvēseles ar savu taisnību, saka Tas Kungs. Ja es liktu savvaļas zvēriem klīst pa zemi, kas to iztukšotu, ja tā kļūtu par tukšnesi, kuram šo zvēru dēļ neviens nepaietu, un tās vidū būtu šie trīs vīrieši, es būtu dzīvs! saka Tas Kungs, **viņi neglābs ne dēlus, ne meitas, bet tikai viņi tiks izglābti**, un zeme kļūtu*

par tuksnesi. Vai ja es nestu zobenu pret šo zemi, ja es sacītu: lai zobens skrien pa zemi! Ja es iznīcinātu cilvēkus un zvērus un tās vidū būtu šie trīs vīrieši, es būtu dzīvs! saka Tas Kungs, **viņi nevēlēs glābt ne dēlus, ne meitas, bet viņi tikai tiks izglābti**. Vai arī, ja es sūtu uz šo zemi mēri, ja es izliešu pret to savu dusmu mirstībā, lai iznīcinātu no tās cilvēkus un zvērus, un starp tiem būtu **Noa, Daniēls un Ījabs, es esmu dzīvs!** saka Tas Kungs, **viņi negribēja glābt dēlus vai meitas, bet ar savu taisnību viņi izglābs savas dvēseles.** » Tādējādi mēs uzzinām, ka ūdeņu plūdu laikā tikai Noa tika atzīts par pestīšanas cienīgu starp astoņiem šķirista aizsargājamiem cilvēkiem.

Tālāk Jēzus teica Mat.22:14: “ *Jo daudzi ir aicināti, bet maz izredzēto.* » Iemesls ir vienkārši izskaidrojams ar augsto svētuma standartu, ko pieprasa Dievs, kurš vēlas ieņemt pirmo vietu mūsu sirdī vai neko. Šīs prasības sekas ir pretstatā humānisma domāšanai par pasauli, kas cilvēku nostāda augstāk par visu. Apustulis Jēkabs mūs brīdināja no šīs pretestības, sacīdams: “ *Jūs laulības pārkāpēji! Vai jūs nezināt, ka **pasaules mīlestība ir naids pret Dievu ? Kas tāpēc vēlas būt pasaules draugs, tas kļūst par Dieva ienaidnieku**.* » Jēzus mums vēlreiz saka Mat.10:37: “ ***Kas mīl viņa tēvs vai viņa māte vairāk nekā es nav manis cienīgs, un tas, kurš mīl viņa dēls vai meita vairāk nekā es nav manis cienīgs.***” Tāpat, ja tāpat kā es uzaicini draugu atsaukties uz šo Jēzus Kristus prasīto reliģisko kritēriju, nebrīnies, ja viņš tevi nosauks par fanātiķi; Tas notika ar mani, un tad es sapratu, ka mans patiesais draugs ir tikai Jēzus ; viņu, “ *Patieso* ” Atkl.3:7. Mēs jūs sauksim arī par fundamentālistu, jo jūs izrādāt sevi godīgs pret Dievu, juristu, jo jūs mīlat un godāt viņa vissvētāko likumu caur savu paklausību. Daļēji tā būs cilvēciskā cena, kas jāmaksā, lai iepriecinātu Kungu Jēzu, kas ir tik mūsu pašai dziedzības un pilnīgas uzticības cienīga, ko viņš pieprasa.

Ticība ļauj mums saņemt no Dieva viņa slepenās domas, līdz mēs atklājam viņa brīnišķīgā projekta lielumu. Un, lai izprastu savu vispārējo projektu, izvēlētajam ir jāņem vērā eņģeļu debesu dzīve, kas bija pirms zemes pieredzes. Jo šajā debesu sabiedrībā radību sadalīšana un labo eņģeļu, kas ir uzticīgi Dievam, atlase netika veikta, pamatojoties uz ticību krustā sistajam Kristum vai viņa noraidīšanu, kā tas būtu uz zemes. Tas apstiprina, ka universālā līmenī bezgrēcīgā Kristus krustā sišana Dievam ir **līdzeklis**, lai nosodītu velnu un viņa sekotājus, un ka uz zemes ticība Jēzum Kristum ir **līdzeklis, ko Dievs ir izvēlējis, lai iegūtu mīlestību, ko viņš jūt pret savu. izredzētie, kas viņu mīl un novērtē.** Šīs viņa pilnīgas pašatdeves demonstrācijas **mērķis bija likumīgi nosodīt nāvei dumpīgās debesu un zemes radības, kuras nepiekrīt viņa eksistences izjūtai.** Un no saviem zemes radījumiem viņš izvēlas tos, kas pieņem viņa domas, apstiprina viņa darbības un spriedumus, jo tie ir piemēroti, lai dalītos viņa mūžībā. Galu galā viņš būs atrisinājis problēmu, ko radījusi brīvība, kas dota visai viņa debesu un zemes radībai, jo bez šīs brīvības viņa izvēlēto radījumu mīlestība būtu nevērtīga un pat padarīta neiespējama. Patiešām, bez brīvības radījums nav nekas vairāk kā robots ar automatizētu uzvedību. Taču brīvības cena galu galā būs dumpīgo debesu un zemes radījumu iznīcināšana.

Tādējādi tiek sniegts pierādījums, ka ticība nebalstās uz vienkāršu: “ *Tici uz Kungu Jēzu, un tu tiks izglābts* ”. Šie Bībeles vārdi ir balstīti uz to, ko nozīmē

darbības vārds “ticēt”, proti, paklausība dievišķajiem likumiem, kas raksturo patiesu ticību. Dievam mērķis ir atrast radījumus, kas Viņam paklausa mīlestības dēļ. Dažus viņš atrada starp debesu eņģeļiem un starp savām zemes cilvēciskajām radībām, dažus viņš izvēlējās un turpinās atlasīt līdz žēlastības laika beigām.

Ēdiens piemērotiem laikapstākļiem

Tāpat kā cilvēka ķermenim ir vajadzīga barība, lai tā paildzinātu, tā garā radītajai ticībai ir vajadzīga arī garīgā barība. Katrs cilvēks, kas jūtīgs pret Dieva mīlestības apliecinājumu Jēzū Kristū, izjūt vēlmi kaut ko darīt viņa labā. Bet kā mēs varam darīt kaut ko tādu, kas viņam patīk, ja nezinām, ko viņš no mums sagaida? Tā ir atbilde uz šo jautājumu, kas veidos mūsu ticības barību. Jo “ *bez ticības nav iespējams patikt Dievam* ” saskaņā ar Ebr.11:6. Bet šī ticība viņam joprojām ir jāpadara dzīva un patīkama ar tās atbilstību viņa cerībām. Jo Tas Kungs, visvarenais Dievs, ir tā Pabeidzejs un Tiesnesis. Daudzi kristieši ilgojas pēc labām attiecībām ar debesu Dievu, taču šīs attiecības joprojām nav iespējamās, jo viņu ticība nav pienācīgi barota. Atbilde uz šo problēmu mums ir dota Mt.24 un 25. Jēzus savā mācībā koncentrējas uz mūsu pēdējām dienām, kas ir neilgi pirms viņa otrās parādīšanās brīža, šoreiz viņa dievišķības godībā. Viņš to apraksta, pavairojot attēlus līdzībās: līdzība par vīģes koku, Mat.24:32 līdz 34; līdzība par nakts zagli, no Mat.24:43 līdz 51; līdzība par desmit jaunavām, Mat.25:1 līdz 12; līdzība par talantiem, Mat.25:13 līdz 30; līdzības par avīm un āžiem, Mat.25:31 līdz 46. Starp šīm līdzībām “ *ēdiens* ” ir minēts divreiz: līdzībā par nakts zagli un līdzībā par aitām un āžiem, jo, neskatoties uz šķiet, ka Jēzus saka: “ *Es biju izsalcis, un jūs man iedevāt ēst* ,” viņš runā par garīgo barību, bez kuras cilvēka ticība mirst. “ *Jo cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no katra vārda, kas iziet no Dieva mutes* . Mat.4:4”. Ticības ēdiena mērķis ir pasargāt viņu no Atkl. 20 “ *otrās nāves* ”, kuras rezultātā cilvēks zaudē tiesības dzīvot mūžīgi.

Šo pārdomu ietvaros pievērsiet savu skatienu un uzmanību šai līdzībai par nakts zagli:

V.42: “ *Tāpēc esiet nomodā, jo jūs nezināt, kurā dienā nāks jūsu Kungs* .”

Jēzus Kristus atgriešanās tēma ir definēta un tās "gaidīšana" izraisīs garīgu atmodu Ziemeļamerikas Savienotajās Valstīs laikā no 1831. līdz 1844. gadam. To sauc par "adventismu", šīs kustības dalībnieki ir viņi paši. viņu laikabiedri ar

terminu "adventisti"; Vārds, kas iegūts no latīņu valodas "adventus", kas nozīmē: Advent.

V.43: " *Zini to labi, ja mājas saimnieks zinātu, kurā nakts sardzē zaglim jāierodas, viņš nomodu un neļautu ielauzties viņa mājā .* "

Šajā pantā " *mājas saimnieks* " ir mācekļi, kurš gaida Jēzu atgriežamies, un " *zaglis* " attiecas uz pašu Jēzu. Ar šo salīdzinājumu Jēzus mums parāda, cik izdevīgi ir zināt viņa atgriešanās datumu. Tāpēc viņš mudina mūs to atklāt, un tas, ka mēs klausīsimies viņa padomos, noteiks mūsu attiecības ar viņu.

V.44: " *Tāpēc arī jūs esiet gatavi, jo Cilvēka Dēls nāks stundā, kad jūs nedomājat .* "

esmu izlabojis darbības vārdu nākotnes laiku, jo oriģinālajā grieķu valodā šie darbības vārdi ir tagadnes laikā. Patiešām, šos vārdus Jēzus teica saviem mūsdienu mācekļiem, kuri viņu iztaujā par šo tēmu. Kungs beigu laikā izmantos šo "adventistu" tēmu, lai izsijātu kristiešus, pārbaudot viņus pravietiskajā ticībā; šim nolūkam viņš laika gaitā secīgi organizēs četras "adventistu" cerības; katru reizi attaisnots ar jaunu Gara dotu apgaismojumu, pirmie trīs attiecas uz Daniēla un Atklāsmes pravietiskajiem tekstiem.

V.45: " *Kas tad ir tas uzticīgais un gudrais kalps, ko viņa kungs ir iecēlis pār savu tautu, lai dotu tiem barību īstajā laikā? »*

Esiet piesardzīgs, lai nepieļautu kļūdu savos spriedumos, jo šajā pantā minētais " *ēdiens* " *pašlaik ir jūsu acu priekšā*. Jā, tieši šis dokuments, kuram es devu nosaukumu "Izskaidro Daniēlu un Atklāsmes grāmatu", veido šo garīgo " *barību* ", kas ir būtiska, lai barotu jūsu ticību, jo tas sniedz no Jēzus Kristus visas atbildes uz jautājumiem, kurus varat likumīgi uzdot. , un papildus šīm atbildēm negaidītas atklāsmes, piemēram, patiesais Jēzus Kristus atgriešanās datums, kas mūs saista līdz 2030. gada pavasarim ceturtajā un pēdējā "adventistu" "gaidā".

Tā kā šis pants ir personīgi noraižējis, es piedāvāju šo dokumentu, kas ir manas uzticības patiesības Dievam un manas apdomības auglis, jo es nevēlos būt pārsteigts par Jēzus Kristus atgriešanos. Jēzus šeit atklāj savu beigu laika plānu. Viņš šim laikam ir ieplānojis " *ēdienu* ", kas ir piemērots, lai barotu ticību saviem izredzētajiem, kuri uzticīgi gaida viņa krāšņo atgriešanos. Un šis " *ēdiens* " ir pravietisks.

V.46: " *Svētīgs tas kalps, kuru viņa kungs, kad viņš atnāks, atradīs to darām!* »

Šeit tiek apstiprināts viņa krāšņās atgriešanās konteksts, tas ir ceturtais "adventistu" gaidīšanas konteksts. Attiecīgais kalps patiešām jau ir ļoti priecīgs, zinot atklāto Dieva domu, viņa spriedumu par cilvēku ticību. Taču šī svētlaipe paplašināsies un attieksies uz visiem tiem, kas, saņemot šo pēdējo dievišķo gaismu, savukārt to izplatīs un dalīsies ar izredzētajiem, kas izkaisīti pa visu zemi, līdz Jēzus Kristus faktiskajai atgriešanās dienai.

V.47: " *Es jums saku patiesību, viņš to nodibinās pār visu savu īpašumu. »*

Kunga labums līdz viņa atgriešanās brīdim rūpēsies par garīgajām vērtībām. Un kalps kļūst Jēzum, viņa garīgās bagātības sargātājs; ekskluzīvs tā orākulu un atklātās gaismas deponitārijs. Izlasot visu šo dokumentu, jūs redzēsiet, ka es nepārspīlēju, piešķirot tā Bībeles pravietiskajai atklāsmei nosaukumu "dārgums". Kādu citu nosaukumu es varētu dot atklāsmei, kas pasargā no " *otrās*

nāves ” un paver ceļu uz mūžīgo dzīvi? Jo tas izkļūdē un pazūd šaubu iespējamība, kas ir liktenīga ticībai un pestīšanai.

V.48: “ *Bet ja tas ir ļauns kalps, kas sevī saka: Mans kungs kavējas nākt , Dieva radītā dzīvība ir bināra tipa. Visam ir savs absolūts pretstats. Un Dievs cilvēkiem piedāvāja divus ceļus, divus ceļus, lai vadītu viņu izvēli: dzīvību un labo, nāvi un ļauno; kvieši un pelavas; aita un kaza , gaisma un tumsa . Šajā pantā Gars ir vērstis pret ļauno kalpu, bet tomēr kalpu, kas apzīmē viltus ticību, ko nebaro Dievs, un galvenokārt viltus kristīgo ticību, kas galu galā sasniedz un attiecas uz pašu adventistu ticību mūsu beigu laikā. . Vairs nesaņemot gaismu no Jēzus Kristus, jo viņš atteicās no tā, kas viņam tika pasniegts laikā no 1982. līdz 1991. gadam un kas paziņoja par viņa atnākšanu 1994. gadā, šis adventisms radīja ļaunuma augļus, kas radās ar Dieva vēstneša starojumu 1991. gada novembrī. Ņemiet vērā, ka Jēzus atklāj sirds apslēptās domas: “ *kas saka sevī* ”. Jo ārējās reliģiskās uzvedības parādīšanās ir ārkārtīgi maldinoša; reliģiskais formālisms aizstāj patiesu dzīvo ticību, kas ir pilna degsmes pēc patiesības.*

V.49: “ *... ja viņš sāk sist savus biedrus, ja ēd un dzer kopā ar dzērājiem, ”*

Līdz šim attēls ir nedaudz gaidīts, bet starojums miera laikā skaidri pauž pretestību un cīņu, kas pauž un ir pirms īstās vajāšanas, kas nāks; tas ir tikai laika jautājums. Kopš 1995. gada institucionālais adventisms ir “ *ēd un dzer ar dzērājiem* ” tādā mērā, ka tas ir izveidojis savienību ar protestantiem un katoļiem, noslēdzot ekumenisko aliansi. Jo Atkl.17:2, vērsoties pret katoļu ticību, ko sauc par “ *Lielo Babilonu* ”, un uz protestantu ticību, ko sauc par “ *zemi* ”, Gars saka: “ *Ar viņu zemes ķēniņi ir nodevušies netiklībai. , un tas ir no viņa netiklības vīna , ka zemes iedzīvotāji piedzērās .*”

V.50: “ *...šī kalpa kungs atnāks dienā, ko viņš negaidīja, un stundā, ko viņš nezina ,*

Gaismas noraidīšanas sekas attiecībā uz trešo adventistu gaidīšanu un datumu 1994. gadu beidzot parādās kā neziņa par Jēzus Kristus patiesās atgriešanās laiku, tas ir, ceturtās adventistu gaidas par dievišķo ieceri. Šī neziņa ir attiecību pārrāvuma ar Jēzu Kristu sekas, tāpēc varam secināt: šajā traģiskajā situācijā nonākušie adventisti vairs nav Dieva vai pēc viņa sprieduma “adventistu” acīs.

V.51: “ *...viņš to saplosīs gabalos un dos viņam savu daļu kopā ar liekuļiem : būs raudāšana un zobu trīcēšana. »*

Attēls pauž dusmas, ko Dievs izraisīs viltus kalpiem, kas viņu nodevuši. Es atzīmēju šajā pantā terminu “ *liekuļi* ”, ar kuru Gars apzīmē viltus kristiešus Dan.11:34, taču ir nepieciešams plašāks lasījums, lai saprastu laika kontekstu, uz kuru attiecas pravietojums, kas ietver 33. un 35. pantu: “ *Un gudrākie no viņiem pamācīs daudzus. Ir daži, kas kādu laiku padosies zobenam un liesmai, gūstam un laupījumiem. Laikā, kad viņi padosies, viņiem tiks nedaudz palīdzēts un daudziem pievienosies viņiem aiz liekulības . Daži no gudrajiem kritīs, lai tiktu šķīstīti, šķīstīti un balināti līdz beigu laikam , jo tas nenonāks līdz noteiktajam laikam.* »Tāpēc “ *ļaunais kalps* ” patiešām ir tas, kurš nodod Dieva, sava kunga, cerības, un pievienojas “ *liekuļu* ” nometnei “ *līdz beigu laikam* ” . No tā brīža Viņš dalās ar viņiem Dieva dūsmās, kas viņus piemeklē līdz pēdējai tiesai, kur viņi tiek

iznīcināti, apriti “ *uguns ezerā* ”, kas dod “ *otro nāvi* ” saskaņā ar Atkl. 20: 15: "
Kas nebija ierakstīts dzīvības grāmatā, tas tika iemests uguns ezerā ."

Patiesās ticības atklātā vēsture

Patiesā ticība

Ir daudz ko teikt par patiesu ticību, bet es jau piedāvāju šo aspektu, kas man šķiet prioritāte. Ikvienam, kurš vēlas nodibināt attiecības ar Dievu, ir jāzina, ka viņa uzskats par dzīvi uz zemes un debesīs ir galējs pretstats mūsu sistēmai, kas izveidota uz zemes, un tā ir balstīta uz lepnām un ļaunām domām, ko iedvesmojis Dievs. viņa ienaidnieks un viņa patiesie izredzētie. Jēzus deva mums veidu, kā noteikt patieso ticību: “ *Pēc viņu augļiem jūs tos pazīsiet . Vai mēs vācam vīnogas no ērkšķiem vai vīģes no dadziem?* (Mat.7:16).” Pamatojoties uz šo apgalvojumu, esiet pārliecināti, ka visi, kas pretendē uz viņa vārdu un kas nepiedalās, viņa maigumu, izpalīdzību, pašaiizliedzību, upurēšanas garu, patiesības mīlestību un dedzību paklausīt Dieva baušļiem, nekad nav bijuši un nebūs viņa kalpi; tas ir tas, ko mums māca 1. Kor.13, definējot patiesa svētuma harizmu; tas, ko prasa Dieva taisnīgais spriedums: 6. pants: “ *viņa nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību* ”.

Kā mēs varam ticēt, ka vajātos un vajātājus Dievs tiesā vienādi? Kāda ir līdzība starp brīvprātīgi krustā sisto Jēzu Kristu un Romas pāvesta inkvizīciju jeb Jāni Kalvinu, kurš pakļāva vīriešus un sievietes spīdzināšanai līdz viņu nāvei? Lai neredzētu atšķirību, mums ir jāignorē vārdi, ko iedvesmojuši Bībeles raksti. Tā tas bija, pirms Bībele tika izplatīta visā pasaulē, bet kopš tā laika tā ir bijusi pieejama visur uz zemes; kādi attaisnojumi var attaisnot cilvēku kļūdas spriedumos? Nav neviena. Tāpēc gaidāmās dievišķās dusmas būs ļoti lielas un nevaldāmas.

Trīsarpus gadi, kuru laikā Jēzus strādāja savā kalpošanā uz zemes, mums ir atklāti evaņģēlijos, lai mēs varētu zināt patiesas ticības mērauklu pēc Dieva domām; vienīgais, kam ir nozīme. Viņa dzīve mums tiek piedāvāta kā paraugs; paraugs, kas mums ir jāatdarina, lai viņš mūs atzītu par saviem mācekļiem. Šī adopcija nozīmē, ka mēs piekrītam viņa priekšstatam par mūžīgo dzīvi, ko viņš ierosina. Tur tiek padzīts savtīgums, kā arī postošs un iznīcinošs lepnums. Mūžīgajā dzīvē, kas tiek piedāvāta tikai paša Jēzus Kristus atzītajiem izredzētajiem, nav vietas brutalitātei un ļaunumam. Viņa izturēšanās bija miermīlīgi revolucionāra, jo viņš, Skolotājs un Kungs, padarīja sevi par visu kalpu, noliecoties līdz mācekļu kāju mazgāšanai, lai piešķirtu konkrētu jēgu savam nosodījumam par lepnajām vērtībām, kuras izpaudās sava laika ebreju reliģiskās figūras; lietas, kas vēl šodien raksturo ebreju un kristiešu reliģiskos cilvēkus. Absolūtā pretstatā Jēzū Kristū atklātais standarts ir mūžīgās dzīves standarts.

Parādot saviem kalpiem līdzekļus, lai identificētu sevi, savus ienaidniekus, viltus Dieva kalpus, Jēzus Kristus rīkojās, lai glābtu viņu dvēseles. Un viņa solījums būt līdz pasaules galam savu izredzēto “ *vidū* ”, *tiek turēts, un tas sastāv no viņu apgaismošanas un aizsardzības visā viņu zemes dzīvē*. Patiesas ticības absolūtais standarts ir tāds, ka Dievs paliek ar saviem izredzētajiem. Viņiem nekad netiek liegta viņa gaisma un Svētais Gars. Un, ja Dievs atkāpjas, tas ir tāpēc, ka izredzētais vairs nav viens; viņa garīgais stāvoklis mainījās Dieva taisnīgajā spriedumā. Jo viņa spriedums pielāgojas cilvēka uzvedībai. Individuālā līmenī izmaiņas joprojām ir iespējamās abos virzienos; no labā uz ļauno vai no ļaunā uz labo. Bet tas tā nav reliģisko grupu un institūciju kolektīvā līmenī, kas

tikai pāriet no labā uz ļauno, kad nepielāgojas Dieva noteiktajām pārmaiņām. Savā mācībā Jēzus mums saka : " *Labs koks nevar nest sliktus augļus, tāpat kā sliktis koks nevar nest labus augļus* (Mt.7:18)." Tādējādi viņš lika mums saprast, ka savu riebīgo augļu dēļ katoļu reliģija ir " *sliktis koks* " un ka tā paliks ar savu maldīgo doktrīnu, pat ja, atņemta monarhiskā atbalsta, tā pārstās vajāt cilvēkus. Un tas pats ir ar anglikāņu reliģiju, ko radīja Henrijs VIII, lai attaisnotu viņa laulības pārkāpšanu un noziegumus; kādu vērtību Dievs var dot saviem pēctečiem un pēctečiem monarhiem? Tas attiecas arī uz protestantu kalvinisma reliģiju, jo no šī dibinātāja Džona Kalvina baidījās viņa skarbā rakstura reputācijas un daudzo nāvessodu sodīšanas dēļ, ko viņš leģitimizēja savā pilsētā Ženēvā, ļoti līdzīgā veidā. sava laika katoļu praksi, tiktāl, ka tās pārsniedz. Šis protestantisms, visticamāk, nepatiks jaukajam Kungam Jēzum Kristum, un to nekādā gadījumā nevar uzskatīt par patiesas ticības paraugu. Tā ir patiesība, ka savā Daniēlam sniegtajā atklāsmē Dievs ignorē protestantu reformāciju, vēršoties tikai pret pāvesta režīmu 1260 gadu garumā un Septītās dienas adventisma, atklāto dievišķo patiesību nesēja vēsts nodibināšanas laiku kopš 1844. gada. , līdz pasaules galam, kas nāk, 2030. gadā.

Visiem vēsturiskajiem ļaunajiem reliģiskajiem viltojumiem ir Dieva apstiprināta modeļa aspekti, taču tie nekad tam neatbilst. Patiesa ticība pastāvīgi tiek barota ar Kristus Garu, viltus ticība nav. Patiesa ticība var izskaidrot Dieva Bībeles pravietojumu noslēpumus, bet viltus ticība nevar. Pasaulē cirkulē daudz pravietojumu interpretāciju, un katra no tām ir izdomātāka par iepriekšējo. Atšķirībā no viņiem, manas interpretācijas ir iegūtas tikai no Bībeles citātiem; tāpēc vēstījums ir precīzs, stabils, saskanīgs un saskanīgs ar Dieva domu, no kuras tas nekad nenomaldās; un Visvarenais to sargā.

Sagatavošanas piezīmes Daniēla grāmatai

Vārds Daniels nozīmē Dievs ir mans tiesnesis. Zināšanas par Dieva spriedumu ir galvenais ticības pamats, jo tas ved radību uz paklausību viņa atklātajai un saprastajai gribai, kas ir vienīgais nosacījums, lai viņš vienmēr būtu svētīts. Dievs meklē savu radību mīlestību, kas to konkretizē un parāda ar savu paklausīgo ticību. Tāpēc Dieva spriedums tiek atklāts caur viņa pravietojumiem,

kuros izmantoti simboli kā Jēzus Kristus līdzībās. Dieva spriedums vispirms tiek atklāts Daniēla grāmatā, bet tas tikai liek galvenos pamatus Viņa spriedumam par kristiešu reliģisko vēsturi, kas tiks detalizēti atklāts grāmatā Atklāsmes grāmata.

Daniēlā Dievs atklāj maz, bet šim kvantitatīvajam mazumam ir liela kvalitatīva nozīme, jo tas veido pamatu vispārējai pravietiskajai Atklāsmei. Ēku arhitekti zina, cik izšķiroša un noteicoša ir būvlaukuma sagatavošana. Pravietojumos šāda loma ir piešķirta atklāsmēm, kuras saņēma pravietis Daniēls. Patiešām, kad to nozīme ir skaidri saprotama, Dievs sasniedz divējādu mērķi – **pierādīt savu eksistenci** un dot saviem izredzētajiem **atslēgas, lai saprastu** Gara sniegto vēsti. Šajās “dažajās lietās” mēs atrodam vienu un to pašu: paziņojumu par četru universālu impēriju pēctecību kopš Daniēla laikiem (Dan.2, 7 un 8); Jēzus Kristus zemes kalpošanas oficiālais datējums (9. Dan.); kristiešu atkrišanas paziņojums 321. gadā (8. dan.), pāvesta valdīšana 1260 gadus no 538. līdz 1798. gadam (7. un 8. Daniija); un “Adventistu” alianse (8. un 12. Dan.) no 1843. gada (līdz 2030. gadam). Es pievienoju tam Dan.11, kas, kā mēs redzēsim, atklāj galējā sauszemes kodolkara formu un attīstību, kas vēl jāpaveic pirms Dieva Pestītāja krāšņās atgriešanās.

Tas Kungs Jēzus Kristus smalki piesauca Daniēla vārdu, lai atgādinātu tā nozīmi jaunajai derībai. “ Tāpēc, kad jūs redzēsiet *svētajā vietā uzstādīto posta negantību, par kuru runāja pravietis Daniēls , lai tas, kas to lasa, ņem vērā!* (Mat.24:15) »

Ja Jēzus liecināja par labu Daniēlam, tas ir tāpēc, ka Daniēls bija saņēmis no viņa mācības par viņa pirmo atnākšanu un godības pilno atgriešanos vairāk nekā jebkurš cits pirms viņa. Lai mani vārdi būtu skaidri saprotami, jums jāzina, ka Kristus, kurš nāca no debesīm, iepriekš Daniēlam pieteicās ar vārdu “ *Mihaēls* ”, Dan.10:13-21, 12:3 un šo vārdu ir pārņēmis Jēzus. -Kristus Atkl.12:7. Šis vārds “ *Micaël* ” ir labāk pazīstams tā latīņu katoļu formā Michel, kas ir dots slavenajam Mont Saint-Michel Breton Francijā. Daniēla grāmatā ir pievienotas skaitliskas detaļas, kas ļauj mums uzzināt viņa pirmās atnākšanas gadu. Vēlos arī norādīt, ka vārds “ *Micaël* ” nozīmē: Kas ir kā Dievs; un vārds “ *Jēzus* ” tiek tulkots šādi: YaHWéH glābj. Abi nosaukumi attiecas uz lielo radītāju Dievu, pirmais ar debesu titulu, otrais ar zemes titulu.

Nākotnes atklāsmē mums tiek pasniegta kā daudzstāvu būvniecības spēle. Kino sākumā, lai radītu reljefa efektus karikatūrās , filmu veidotāji izmantoja stikla plāksnes, kuru dažādi krāsotie raksti, reiz uzlikti, radīja attēlu vairākos līmeņos. Tā tas ir ar Dieva izstrādāto pravietojumu.

Viss sākas ar Danielu

DANIĒLA GRĀMATA

Jūs, kas lasāt šo darbu, zināt, ka neierobežotais Visvarenais Dievs ir dzīvs, lai gan viņš ir apslēpts. Šī “*praviēša Daniēla*” liecība tika uzrakstīta, lai jūs par to pārliecinātu. Uz tās ir vecās un jaunās derības liecības zīmogs, jo Jēzus to atsaucās saviem mācekļiem adresētajos vārdos. Viņa pieredze atklāj šī labā un taisnīgā Dieva darbību. Un šī grāmata ļauj jums atklāt spriedumu, ka Dievs turpina sava monoteisma reliģisko vēsturi — jūdu pirmajā aliansē, pēc tam kristiešu — jaunajā aliansē, kas celta uz Jēzus Kristus izlietajām asinīm 3., 30.

laikmets. Kurš gan labāks par “ **Danieli** ” var atklāt Dieva spriedumu? Viņa vārds nozīmē "Dievs ir mans tiesnesis". Šīs pārdzīvotās pieredzes nav pasakas, bet gan liecība par viņa uzticības modeļa dievišķo svētību. Dievs piedāvā viņu starp trim cilvēkiem, kurus viņš izglābs nelaimē Ecēh.14:14-20. Šie trīs izredzētā veidi ir “ **Noass, Daniels un Ījabs** ”. Dieva vēstījums mums skaidri norāda, ka pat Jēzū Kristū, ja mēs nelīdzināsim šiem modeļiem, pestīšanas durvis mums paliks slēgtas. Šī vēsts apstiprina šauru ceļu, šauru taku vai šaurus vārtus, pa kuriem jāiziet izredzētajiem, lai iekļūtu debesīs saskaņā ar Jēzus Kristus mācību. Stāsts par “ **Danieli** ” un viņa trim pavadoņiem mums tiek pasniegts kā uzticamības paraugs, ko Dievs izglābj bēdu dienās.

Bet šajā stāstā par Daniēla dzīvi ir arī trīs varenu ķēniņu atgriešanās, kurus Dievam izdevās izlaupīt no velna, kuru viņi bija pielūdžēji pilnīgā neziņā. Dievs šos imperatorus padarīja par spēcīgākajiem savas lietas runātājiem cilvēces vēsturē, par pirmo, bet arī par pēdējo, jo šie paraugcilvēki pazudīs un reliģija, vērtības, morāle nemitīgi panīks. Dievam dvēseles sagrābšana ir ilgstoša cīņa, un ķēniņa “ **Nebukadnecara** ” gadījums ir ārkārtīgi atklājošs šāda veida modelis. Tas apstiprina līdzību par Jēzu Kristu, šo “ **Labo Ganu** ”, kurš atstāj savu ganāmpulku, lai meklētu pazudušo aitū.

Daniels 1

Dens 1:1 Trešajā Jūdas ķēniņa Jojakima valdīšanas gadā Bābeles ķēniņš Nebukadnecars devās pret Jeruzalemi un aplenca to.

1a- Trešais Jūdas ķēniņa Jojakima valdīšanas gads

Jojakima valdīšana 11 gadus no – 608 līdz – 597. 3. gads – 605. gadā.

1b- **Nebukadnecars**

Šis ir ķēniņa Nebukadnēcara vārda babiloniešu tulkojums: "Nabu aizsargā manu vecāko dēlu". Nabu ir Mezopotāmijas zināšanu un rakstīšanas dievs. Mēs jau varam saprast, ka Dievs vēlas, lai šī vara pār zināšanām un rakstiem tiktu atjaunota.

Dan 1:2 Un Tas Kungs nodeva viņa rokās Jojakimu, Jūdas ķēniņu, un daļu no Dieva nama traukiem. Nebukadnecars aiznesa piederumus uz Sineāra zemi, uz sava dieva namu, un nolika tos sava dieva dārgumu namā.

2a- Tas Kungs nodeva viņa rokās Jojakimu, Jūdas ķēniņu

Tas, ka Dievs pameta jūdu ķēniņu, ir attaisnojams. 2Ch.36:5: *Jojakims bija divdesmit piecus gadus vecs, kad viņš kļuva par ķēniņu, un viņš valdīja vienpadsmit gadus Jeruzalemē. Viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga, sava Dieva, acīs .*

2b- *Nebukadnecars aiznesa piederumus uz Sineāra zemi, uz sava dieva namu, un nolika tos sava dieva dārgumu namā.*

Šis ķēniņš ir pagāns, viņš nepazīst patieso Dievu, kuram Israēls kalpo, bet viņš rūpējas, lai godinātu savu dievu: Belu. Pēc savas atgriešanās nākotnē viņš ar tādu pašu uzticību kalpos patiesajam Daniēla Dievam.

Dan 1:3 *Ķēniņš pavēlēja Ašpenasam, savu einuhu priekšniekam, atvest dažus no Israēla bērniem, kas bija ķēnišķīgi vai cildeni dzimuši,*

Dan 1:4 *Jauni zēni bez miesas bojājumiem, izskatīgi izskatīgi, apveltīti ar gudrību, sapratni un mācībām, spējīgi kalpot ķēniņa pilī un kuriem būtu jāmāca kaldeju burti un valoda.*

4a- Karalis Nebukadnecars šķiet draudzīgs un inteliģents, viņš tikai cenšas palīdzēt ebreju bērniem veiksmīgi integrēties viņa sabiedrībā un tās vērtībās.

Dan 1:5 *Ķēniņš iedalīja viņiem katru dienu daļu no sava galda ēdiena un vīna, ko viņš dzēra, ar nodomu tos audzināt trīs gadus, un pēc tam viņi kalpos karalis.*

5a- Karaļa labās sajūtas ir acīmredzamas. Viņš dalās ar jauniešiem tajā, ko piedāvā pats, sākot ar saviem dieviem un beidzot ar ēdienu.

Dan 1:6 *Viņu vidū bija Daniēls, Hananja, Mišaēls un Azarija no Jūdas bērniem.*

6.a- No visiem jaunajiem ebrejiem, kas tika aizvesti uz Babilonu, tikai četri no viņiem izrādīja uzticību modelim. Turpmākos faktus ir sakārtojis Dievs, lai parādītu atšķirību augļos, ko nes tie, kas viņam kalpo un kurus viņš svētī, un tie, kas viņam nekalpo un kurus viņš ignorē.

Dan 1:7 *Un einuhu priekšnieks deva viņiem vārdus: Daniels Beltešacars, Hananja Šadrachs, Mišaels Mešahs un Azarija Abednego.*

7.a- Intelektu dalās šie jaunie ebreji, kuri piekrīt nest pagānu vārdus, ko uzspiedis uzvarētājs. Vārda došana ir pārākuma zīme un patiesā Dieva mācīts princips. 1.Moz.2:19: *Un Dievs Tas Kungs, kas radīja no zemes ikvienu lauka zvēru un ikvienu putnu gaisā, atveda tos pie cilvēka, lai redzētu, kā viņš tos nosauks un lai katra dzīvā radība tiktu nosaukta kā cilvēks. viņam dotu.*

7b- Daniels “Dievs ir mans soģis” tiek pārdēvēts par Beltešacaru: “Bels pasargās”. Bel apzīmē velnu, kuram šis pagānu tautas pilnīgā neziņā kalpoja un godināja, dēmonisko garu upurus.

Hanānija “Grace or Given from YaHWéH” kļūst par “Shadrach “iedvesmojoties no Aku”. Aku bija mēness dievs Babilonā.

Mišaels “Kas ir Dieva taisnība” kļūst par Mešaku, “kas pieder Aku”.

Azaria “Palīdzība vai palīdzība ir YaHWéH” kļūst par “Abed-Nego” “Servant of Nego” , un tur jau ir haldiešu saules dievs.

Dan 1:8 *Daniēls apņēmās neaptraipīt sevi ar ķēniņa ēdienu un vīnu, ko ķēniņš dzēra, un viņš lūdza einuhu virsnieku, lai tas nespiež viņu aptraipīt.*

8.a **Pagāniskais vārds** nerada problēmas, kad esat sakauts, bet aptraipīt sevi līdz Dievam apkaunošanai ir pārāk daudz prasīts. Jauno vīriešu lojalitāte lika viņiem atturēties *no ķēniņa vīnu un gaļas*, jo tās tradicionāli tika pasniegtas pagānu dievībām, kuras tika godinātas Babilonā. Viņu jaunībai trūkst brieduma,

un viņi vēl nedomā kā Pāvils, uzticamais Kristus liecinieks, kurš viltus dievības uzskata par vēju (Rom.14; 1Kor.8). Bet, baidoties šokēt ticībā vājos, viņš rīkojas tāpat kā viņi. Ja viņš rīkojas pretēji, viņš neizdara grēku, jo viņa argumentācija ir pareiza. Dievs nosoda apgānīšanu, kas izdarīta brīvprātīgi ar visām zināšanām un sirdsapziņu; šajā piemērā apzināta izvēle godāt pagānu dievus.

Dan 1:9 *Dievs deva Daniēlam labvēlību un žēlastību galvenā einuha priekšā.*

9.a- Jauniešu ticību parāda viņu bailes nepatikt Dievam; Viņš var tos svētīt.

Dan 1:10 *Einuhu priekšnieks sacīja Daniēlam: Es baidos no sava kunga ķēniņa, kas tev ir noteicis, ko tev ēst un dzert. jo kāpēc gan lai viņš redzētu tavu seju vairāk nomāktu nekā tavu vecuma jauniešu? Jūs atklātu manu galvu karalim.*

Dan 1:11 *Tad Daniēls sacīja pārvaldniekam, kuram galvenais einuhs bija uzticējies Daniēla, Hanānijas, Mišaēla un Azarijas uzraudzību:*

Dan 1:12 *Pārbaudi savus kalpus desmit dienas un dod mums dārzenus ēst un ūdeni dzert;*

Dan 1:13 *Tad tu skaties uz mūsu sejām un uz to jaunekļu sejām, kas ēd ķēniņa ēdienu, un rīkosies ar saviem kalpiem tā, kā esi redzējis.*

Dan 1:14 *Un Viņš tiem izpildīja, ko viņi lūdza, un pārbaudīja tos desmit dienas.*

Dan 1:15 *Desmit dienu beigās viņi izskatījās labāki un kuplāki nekā visi jaunekļi, kas ēda ķēniņa ēdienu.*

15.a- Mēs varam izveidot garīgu salīdzinājumu starp Daniēla un viņa trīs pavadoņu pieredzes “ desmit dienām ” ar “ desmit dienām ” pravietisko vajāšanu par “ Smirnas ” laikmeta vēsti Apo 2:10 . Patiešām, abās pieredzēs Dievs atklāj to cilvēku apslēptos augļus, kuri apgalvo, ka ir no viņa.

Dan 1:16 *Namu pārvaldnieks atņēma viņiem paredzēto ēdienu un vīnu un deva viņiem dārzenus.*

16.a Šī pieredze parāda, kā Dievs var iedarboties uz cilvēku prātiem, lai tie dotu priekšroku viņa kalpiem saskaņā ar viņa svēto gribu. Jo risks, ko uzņēmas ķēniņa pārvaldnieks, bija liels un Dievam bija jāiejaucas, lai viņš pieņemtu Daniēla izteiktos priekšlikumus. Ticības pieredze ir veiksmīga.

Dan 1:17 *Dievs deva šiem četriem jaunekļiem zināšanas, sapratni visos burtos un gudrību; un Daniēls izskaidroja visas vīzijas un sapņus.*

17a- Dievs šiem četriem jaunekļiem piešķīra zināšanas, saprātu visos burtos un gudrību

Viss ir Tā Kunga dāvana. Tie, kas viņu nepazīst, nezina, cik ļoti no viņa ir atkarīgi, vai viņi ir gudri un gudri, vai nezinoši un muļķi.

17 b- un Daniēls izskaidroja visas vīzijas un visus sapņus.

Vispirms, lai parādītu savu uzticību, Dievs pagodina Daniēlu, kas viņam dod pravietošanas dāvanu. Tā bija liecība, ko viņš savā laikā sniedza uzticīgajam Jāzepam, kurš bija ēģiptiešu gūstā. Starp Dieva ziedojumiem Salamans izvēlējās arī gudrību; un par šo izvēli Dievs viņam deva visu pārējo, slavu un bagātību. Daniēls savukārt piedzīvos šo pacēlumu, ko uzcēlis viņa uzticīgais Dievs.

Dan 1:18 *Laikā, ko ķēniņš bija nolīcis, lai tos viņam atvestu, einuhu priekšnieks tos nodeva Nebukadnecaram.*

Dan 1:19 *Ķēniņš runāja ar viņiem; un starp visiem šiem jaunekļiem nebija neviena līdzīga Daniēlam, Hanānijai, Mišaēlam un Azarijai. Tāpēc viņi tika uzņemti karaļa dienestā.*

Dan 1:20 *Runājot par visu, kas prasīja gudrību un sapratni un par ko ķēniņš viņiem jautāja, viņš atklāja, ka tās ir desmit reizes pārākas par visiem buriem un astrologiem, kas bija visā viņa valstībā.*

20a- Dievs tādējādi parāda “ atšķirību starp tiem, kas viņam kalpo, un tiem, kas viņam nekalpo ”, kas rakstīts Mal.3:18. Daniēla un viņa pavadoņu vārdi tiks iekļauti Svētās Bībeles liecībā, jo viņu uzticības apliecinājumi kalpos par paraugu, lai iedrošinātu izredzētos līdz pasaules galam.

Dan 1:21 *Tā bija Daniēls līdz pirmajam ķēniņa Kīra valdīšanas gadam.*

Daniels 2

Dan 2:1 *Otrajā Nebukadnecara valdīšanas gadā Nebukadnecars sapņoja sapņus. Viņa prāts bija nemierīgs un viņš nevarēja aizmigt.*

1a- Tātad, in – 604. Dievs izpaužas ķēniņa garā.

Dan 2:2 *Ķēniņš aicināja burius, astrologus, burius un kaldejus, lai pastāstītu viņam savus sapņus. Viņi ieradās un stājās ķēniņa priekšā.*

2a- Pagānu karalis pēc tam vērsās pie cilvēkiem, kuriem viņš līdz tam ir uzticējies, katrs būdams savas jomas speciālists.

Dan 2:3 *Un ķēniņš sacīja viņiem: Es sapņoju sapni; mans prāts ir satraukts, un es gribētu zināt šo sapni.*

3a- Karalis teica labi: Es gribu zināt šo sapni ; viņš nerunā par tā nozīmi.

Dan 2:4 *Kaldeji atbildēja ķēniņam aramiešu valodā: Ak, ķēniņ, dzīvo mūžīgi! Pastāstiet par to saviem kalpiem, un mēs to izskaidrosim.*

Dan 2:5 *Un ķēniņš atkal atbildēja un sacīja kaldejiem: "Man tas nav izdevies; Ja tu man neatklāsi sapni un tā skaidrojumu, tu tiks saplēsts gabalos, un tavas mājas pārvērtīsies par atkritumu kaudzi.*

5.a- Ķēniņa nepiekāpība un ārkārtējais mērs, ko viņš veic, ir ārkārtējs, un to iedvesmo Dievs, kurš rada līdzekļus, lai sajauktu pagānu šarlatānismu un atklātu savu godību caur saviem uzticīgajiem kalpiem.

Dan 2:6 *Bet, ja tu man pastāstīsi sapni un tā skaidrojumu, tu saņemi no manis dāvanas un dāvanas, un lielu godu. Tāpēc pastāstiet man sapni un tā skaidrojumu.*

6a- Šīs dāvanas, dāvanas un lielus pagodinājumus Dievs sagatavo saviem uzticīgajiem izredzētajiem.

Dan 2:7 *Otro reizi viņi atbildēja: Lai ķēniņš izstāsta sapni saviem kalpiem, un mēs to izskaidrosim.*

Dan 2:8 *8 Un ķēniņš atbildēja un sacīja: Patiesi es saprotu, ka tu centies iegūt laiku, jo tu redzi, ka man tas nav izdevies.*

8a- Karalis jautā saviem gudrajiem kaut ko, kas nekad nav jautāts, un viņš to nesasniedz.

Dan 2:9 *Tāpēc, ja tu man nepaziņosi sapni, tas pats teikums attieksies uz jums visiem; jūs vēlaties sagatavoties teikt man melus un nepatiesības, gaidot, kad laiki mainīsies. Tāpēc pastāstiet man sapni, un es zināšu, vai varat man sniegt paskaidrojumu.*

9a- *jūs vēlaties sagatavoties man stāstīt melus un nepatiesības, gaidot, kad tiks mainīti laiki*

Pēc šī principa līdz pasaules galam visi viltus pareģotāji un zīlnieki kļūst bagāti.

9b- *Tāpēc pastāsti man sapni, un es zināšu, vai tu spēsi man paskaidrot*

Pirmo reizi šī loģiskā domāšana izpaužas domās par vīrieti. Šarlatāni lieliski pavada laiku, varot pastāstīt jebko saviem naivajiem un pārlieku lētticīgajiem klientiem. Karaļa lūgums atmasko viņu ierobežojumus.

Dan 2:10 *Kaldeji atbildēja ķēniņam: Nav neviena uz zemes, kas varētu pateikt, ko ķēniņš lūdz. neviens karalis, lai cik dižens un varens viņš būtu bijis, nekad ko tādu nav prasījis nevienam burvjam, astrologam vai haldejam.*

10a- Viņu vārdi ir patiesi, jo līdz tam Dievs nebija iejaucies, lai viņus atmaskotu, lai viņi saprastu, ka viņš ir vienīgais Dievs un ka viņu pagāniskās dievības ir nekas cits kā nekas un elki, kas būvēti no rokām un cilvēku gariem. pāriet uz dēmoniskajiem gariem.

Dan 2:11 *Tas, ko ķēniņš prasa, ir grūti; nav neviena, kas to varētu pateikt ķēniņam, izņemot dievus, kuru mājvieta nav starp cilvēkiem.*

11a- Gudrie šeit izsaka nenoliedzamu patiesību. Taču, izsakot šīs piezīmes, viņi atzīst, ka viņiem nav nekādu attiecību ar dieviem, savukārt visu laiku ar viņiem konsultējas apkrāpti cilvēki, kuri domā, ka caur tiem iegūs atbildes no slēptajām dievībām. Karaļa uzsāktais izaicinājums viņus atmasko. Un, lai to panāktu, bija nepieciešama patiesā Dieva neparedzamā un bezgalīga gudrība, kas jau cildeni atklājās Salamanā, šajā dievišķās gudrības meistarā.

Dan 2:12 *Uz to ķēniņš sadusmojās un bija ļoti dusmīgs. Viņš pavēlēja visus Bābeles gudros cilvēkus sodīt ar nāvi.*

Dan 2:13 *Sods tika publicēts, gudrie tika nogalināti, un viņi meklēja Daniēlu un viņa biedrus, lai viņus iznīcinātu.*

13a- Nostādot savus kalpus pirms nāves, Dievs tos cels godībā kopā ar ķēniņu Nebukadnecaru. Šī stratēģija pareģo pēdējo adventistu ticības pieredzi, kad izredzētie sagaidīs nemiernieku nolemto nāvi noteiktā datumā. Taču šeit atkal situācija būs pretēja, jo mirušie būs tie dumpinieki, kuri viens otru nogalinās, kad debesīs parādīsies varena un uzvarošais Kristus, lai viņus tiesātu un nosodītu.

Dan 2:14 *Tad Daniēls gudri un gudri runāja ar Arjohu, ķēniņa sardzes priekšnieku, kurš bija izgājis nogalināt Bābeles gudros.*

Dan 2:15 *Un viņš atbildēja un sacīja ķēniņa virspavēlniekam Arjoham: Kāpēc ķēniņam ir tik bargs sods? Arjoks paskaidroja šo lietu Danielam.*

Dan 2:16 *Un Daniēls gāja pie ķēniņa un lūdza, lai viņš dod viņam laiku, lai sniegtu ķēniņam paskaidrojumus.*

16a- Daniēls rīkojas atbilstoši savai būtībai un reliģiskajai pieredzei. Viņš zina, ka viņa pravietiskās dāvanas viņam ir devis Dievs, uz kuru viņš ir pieradis likt visu savu uzticību. Uzzinot, ko ķēniņš jautā, viņš zina, ka Dievam ir atbildes, bet vai viņa griba tās viņam darīt zināmas?

Dan 2:17 *Tad Daniēls aizgāja uz savu māju un pastāstīja Hananijai, Mišaēlam un Azarijai par šo lietu saviem biedriem.*

17a- Četri jaunieši dzīvo Daniela mājā. “ *Līdzīgie pulcējas kopā* ”, un tie pārstāv Dieva sapulci. Jau pirms Jēzus Kristus, “ *kur divi vai trīs pulcējas manā vārdā, es esmu viņu vidū* ,” saka Tas Kungs. Brālīgā mīlestība vieno šos jauniešus, kuri demonstrē skaistu solidaritātes garu.

Dan 2:18 *mudinot tos lūgt žēlastību no debesu Dieva, lai Daniēls un viņa biedri netiktu iznīcināti kopā ar pārējiem Bābeles gudrajiem.*

18a- Saskaroties ar tik spēcīgiem draudiem viņu dzīvībai, dedzīga lūgšana un patiesa gavēšana ir vienīgie izredzēto ieroči. Viņi to zina un gaidīs atbildi no sava Dieva, kurš jau ir devis viņiem tik daudz pierādījumu, ka viņš viņus mīl. Pasaules galā līdzīgi rīkosies pēdējie izredzētie, uz kuriem attiecas nāves dekrēts.

Dan 2:19 *Tad noslēpums Daniēlam tika atklāts nakts parādībā. Un Daniēls svētīja debesu Dievu.*

19a- Pēc viņa izredzēto lūguma, uzticīgais Dievs ir tur, jo viņš organizēja pārbaudi, lai liecinātu par savu uzticību Daniēlam un viņa trim biedriem; lai viņus paceltu augstākajos amatos karaļa valdībā. Viņš, pieredze pēc pieredzes, padarīs tos neaizstājamus šim ķēniņam, kuru viņš vadīs un beidzot atgriezīs. Šī atgriešanās būs četru jauno ebreju uzticamās un nevainojamās uzvedības auglis, kurus Dievs ir svētījis īpaši misijai.

Dan 2:20 *Daniēls atbildēja un sacīja: "Slavēts lai ir Dieva Vārds no mūžības līdz mūžībai!" Gudrība un spēks pieder viņam.*

20a- Labi pamatota uzslava, jo viņa *gudrības pierādījums* šajā pieredzē nenoliedzami ir pierādīts. Viņas *spēks* nodeva Jojakimu Nebukadnecaram, un viņa iespieda savas idejas to vīriešu prātos, kuriem bija jāatbalsta viņas projekts.

Dan 2:21 *Tas ir tas, kurš maina laikus un apstākļus, kas gāž un nostiprina ķēniņus, kas dod gudrību gudrajiem un zināšanas tiem, kam ir saprāts.*

21.a Šis pants skaidri izsaka visus iemeslus ticēt Dievam un Viņam. Nebukadnecars beidzot atgriezīsies, kad viņš pilnībā sapratīs šīs lietas.

Dan 2:22 *Viņš atklāj to, kas ir dziļš un apslēpts, viņš zina, kas ir tumsībā, un gaisma paliek pie viņa.*

22a- Velns var atklāt arī to, kas ir dziļš un apslēpts, bet gaismas viņā nav. Viņš to dara, lai savaldzinātu un novērstu cilvēkus no patiesā Dieva, kurš, to darot, rīkojas, lai glābtu savus izredzētos, atklājot tiem nāvējošos slazdus, ko ir izlikuši zemes tumsai nolemtie dēmoni kopš Jēzus Kristus uzvaras pār grēku. un nāvi.

Dan 2:23 *Manu tēvu Dievs, es tevi slavēju un slavēju, ka tu man esi devis gudrību un spēku un ka tu man esi darījis zināmu, ko mēs no tevis esam lūguši, ka tu mums esi atklājis ķēniņa noslēpumu.*

23a- Gudrība un spēks bija Dievā, Daniēla lūgšanā, un Dievs to viņam deva. Šajā pieredzē mēs redzam, kā piepildās Jēzus mācītais princips: “ *lūdziet, tad jums taps dots* ”. Bet ir skaidri saprotams, ka, lai iegūtu šo rezultātu, pretendenta lojalitātei ir jāiztur visi pārbaudījumi. Daniēla saņemtais spēks iedarbosies uz

ķēniņa domām, kas tiks pakļauts nenoliedzami acīmredzamam pierādījumam, kas liks viņam atzīt Daniēla Dieva esamību, kas viņam un viņa tautai līdz tam nebija zināms

Dan 2:24 *Pēc tam Daniēls devās pie Arjoha, kuram ķēniņš bija pavēlējis iznīcināt Bābeles gudros. un viņš aizgāja un runāja uz viņu tā: Neiznīcini Bābeles gudros! Vediet mani ķēniņa priekšā, un es sniegšu karalim paskaidrojumu.*

24a- Dievišķā mīlestība ir lasāma Daniēlā, kurš domā par dzīvības iegūšanu gudrajiem pagāniem. Tā atkal ir uzvedība, kas liecina par Dieva labestību un līdzjūtību pilnīgas pazemības prāta stāvoklī. Dievs var būt apmierināts, viņa kalps pagodina viņu ar saviem ticības darbiem.

Dan 2:25 *Arjohs ātri atveda Daniēlu ķēniņa priekšā un runāja ar viņu tā: Es esmu atradis starp Jūdas gūstekņiem cilvēku, kas ķēniņam paskaidros.*

25a- Dievs tur ķēniņu lielās mokās, un tikai izredzes saņemt atbildi, ko viņš tik ļoti vēlējas, viņa dusmas nekavējoties mazināsies.

Dan 2:26 *Un ķēniņš atbildēja un sacīja Daniēlam, kura vārds bija Beltacars: vai tu vari man parādīt sapni, ko es redzēju, un tā izskaidrojumu?*

26a- Viņam dotais pagānu vārds neko nemaina. Daniels, nevis Beltešacars sniegs viņam gaidīto atbildi.

Dan 2:27 *Daniēls atbildēja ķēniņa priekšā un sacīja: Tas, ko ķēniņš jautā, ir noslēpums, ko gudrie, astrologi, burvji un zīlnieki nevar ķēniņam atklāt.*

27a- Daniēls aizlūdz gudro vārdā. Tas, ko karalis no viņiem prasīja, nebija viņiem sasniedzams.

Dan 2:28 *Bet debesīs ir Dievs, kas atklāj noslēpumus un darījis zināmu ķēniņam Nebukadnecaram, kas notiks laika beigās. Šis ir tavs sapnis un vīzijas, kuras tu biji savā gultā.*

28.a Šis skaidrojuma sākums padarīs Nebukadnecaru uzmanīgu, jo nākotnes tēma vienmēr ir mocījusi un satraukusi cilvēkus, un izredzes iegūt atbildes par šo tēmu ir aizraujošas un mierinošas. Daniēls vērs ķēniņa uzmanību uz neredzamo dzīvo Dievu, kas ir pārsteidzoši ķēniņam, kurš pielūdza materializētās dievības.

Dan 2:29 29 *Tavā gultā, ķēniņ, tev ir radušās domas par to, kas būs pēc šī laika; un tas, kurš atklāj noslēpumus, ir darījis jums zināmu, kas notiks.*

Dan 2:30 *Ja šis noslēpums man ir atklāts, tas nav tāpēc, ka manī ir lielāka gudrība par visu dzīvo; bet tas ir tāpēc, lai izskaidrojums tiktu sniegts ķēniņam un lai jūs zinātu savas sirds domas.*

30a- *nav tā, ka manī ir gudrība, kas ir augstāka par visu dzīvo cilvēku gudrību; bet tas ir tā, ka paskaidrojums tiek sniegts karalim*

Perfekta pazemība darbībā. Daniēls paiet malā un stāsta ķēniņam, ka šis neredzamais Dievs viņu interesē; šis Dievs ir spēcīgāks un iedarbīgāks par tiem, kam viņš ir kalpojis līdz tam. Iedomājieties šo vārdu ietekmi uz viņa prātu un sirdi.

30b- *un zināt savas sirds domas*

Pagānu reliģijā patiesā Dieva labā un ļaunā standartī tiek ignorēti. Karaļi nekad netiek apšaubīti, jo viņi baidās un baidās, jo viņu spēks ir liels. Patiesā Dieva atklāšana ļaus Nebukadnecaram pakāpeniski atklāt viņa rakstura trūkumus; ko nevienam nebūtu pieticis darīt viņa tautas vidū. Mācība ir adresēta arī mums:

mēs varam zināt savas sirds domas tikai tad, ja Dievs rīkojas pēc mūsu sirdsapziņas.

Dan 2:31 *Ak, ķēniņ, tu skatījies un redzēji lielu tēlu; šī statuja bija milzīga un ar neparastu krāšņumu; viņa stāvēja tavā priekšā, un viņas izskats bija briesmīgs.*

31a- *jūs redzējāt lielu statuju; šī statuja bija milzīga un ar neparastu krāšņumu*
Statuja ilustrēs lielo zemes impēriju pēctecību, kas sekos viena otrai līdz Jēzus Kristus atgriešanās godībā, līdz ar to tās milzīgais izskats. Tās krāšņums ir secīgiem valdniekiem, kas pārklāti ar bagātību, slavu un cilvēku sniegto pagodinājumu.

31b- *viņa stāvēja tavā priekšā, un viņas izskats bija briesmīgs.*

Statujas pareģotā nākotne atrodas karaļa priekšā, nevis aiz viņa. Tās briesmīgais aspekts pareģo cilvēku nāves gadījumu skaitu, kas izraisīs, karus un vajāšanas, kas raksturos cilvēces vēsturi līdz pasaules galam; valdnieki staigā pāri līķiem.

Dan 2:32 *Šī tēla galva bija tīrs zelts; viņa krūtis un rokas bija no sudraba; viņa vēders un augšstilbi bija no misiņa;*

32a- *Šīs statujas galva bija no tīra zelta*

Daniēls to apstiprinās 38. pantā, zelta galva ir pats ķēniņš Nebukadnecars. Šis simbols viņu raksturo, jo vispirms viņš atgriezīsies un ar ticību kalpos patiesajam Dievam radītājam. Zelts ir attīrītas ticības simbols 1. Pētera 1:7. Viņa ilgā valdīšana iezīmēs reliģisko vēsturi un attaisnos viņa pieminēšanu Bībelē. Turklāt viņš ir zemes valdnieku pēctecības celtniecības vadītājs. Praviotojums sākas viņa valdīšanas pirmajā gadā – 605. gadā.

32b- *viņa krūtis un rokas bija no sudraba*

Sudrabs ir mazāk vērtīgs nekā zelts. Tas mainās, zelts paliek nemainīgs. Mēs esam liecinieki cilvēcisko vērtību degradācijai, kas seko statujas aprakstam no augšas uz leju. No 539. gada mēdiešu un persiešu impērija pārņems Kaldejas impēriju.

32c- *viņa vēders un augšstilbi bija no misiņa*

Misiņš ir arī mazāk vērtīgs nekā sudrabs. Tas ir metāla sakausējums uz vara bāzes. Tas šausmīgi pasliktinās un laika gaitā maina izskatu. Tas ir arī cietāks par sudrabu, pats par sevi ir cietāks par zeltu, kas viens pats paliek ļoti kaļams. Seksualitāte ir Dieva izvēlētā tēla centrā, taču tas ir arī cilvēka vairošanās tēls. Grieķijas impērija, jo tā patiešām ir, patiešām izrādīsies ļoti ražīga, piešķirot cilvēcei tās pagānisko kultūru, kas turpināsies līdz pasaules galam. Grieķu statujas kausētā un atlietā misiņā cilvēki apbrīnos līdz beigām. Ķermeņa kailums tiek atklāts un tā samaitātā morāle ir neierobežota; šīs lietas padara Grieķijas impēriju par tipisku grēka simbolu, kas pastāvēs cauri gadsimtiem un tūkstošiem gadu līdz Kristus atgriešanās brīdim. Dan.11:21 līdz 31 grieķu karalis Antiohs 4, pazīstams kā Epifāns, ebreju tautas vajātājs “7 gadus” no – 175 līdz – 168, tiks parādīts kā pāvesta vajātāja tips, kuram viņš ir priekšā pravietisks šīs nodaļas apraksts. Šis 32. pants secīgi grupēja un atgādināja impērijas, kas noveda pie Romas impērijas.

Dan 2:33 *viņa kājas no dzelzs; viņa kājas daļēji no dzelzs un daļēji no māla.*

33a- *viņa kājas, no dzelzs*

Kā ceturtajai pravietotajai impērijai Romai raksturīgs maksimālais sacietējums, ko raksturo dzelzs. Tas ir arī visizplatītākais metāls, kas oksidējas,

rūsē un tiek iznīcināts. Šeit atkal apstiprinās pasliktināšanās un tā palielinās. Romieši ir politeisti; viņi pieņem uzvarēto ienaidnieku dievus. Tādā veidā grieķu grēks, pateicoties to paplašinājumam, attieksies uz visām tās impērijas tautām.

33b- *viņa pēdas, daļēji dzelzs un daļēji māls*

Šajā fāzē māla daļa vājina šo cieta dominēšanu. Izskaidrojums ir vienkāršs un vēsturisks. 395. gadā Romas impērija izjuka, un pēc tam *statujas pēdu desmit pirksti panāks desmit neatkarīgu kristiešu karaļvalstu* nodibināšanu, bet visas tika nodotas Romas bīskapa reliģiskajā uzraudzībā, kurš no 538. gada kļuva par pāvestu. Šie desmit ķēniņi ir minēti Dan.7:7 un 24.

Dan 2:34 *Kamēr jūs skatījāties, akmens izkrita bez rokām un ietriecās tēla dzelzs un māla pēdās un salauza tās gabalos.*

34.a — Sītošā akmens attēls ir iedvesmots no nāves, nomētājot ar akmeņiem, prakses. Tas bija standarts nāvessoda izpildei vainīgajiem grēciniekiem senajā Izraēlā. Tāpēc šis akmens nāk pie zemes grēciniekiem. Pēdējais Dieva dusmu posts būs krusas saskaņā ar Atkl.16:21. Šis attēls pareģo Kristus rīcību pret grēciniekiem viņa brīnišķīgās dievišķās atgriešanās laikā. Zec.3:9 Gars dod Kristum akmens tēlu, galveno stūrī, ar kuru Dievs sāk savas garīgās ēkas celtniecību: *Jo lūk, kas attiecas uz akmeni, ko es noliku Jozua priekšā, uz šī viena akmens ir septiņas acis; redzi, es pats iegravēju to, kas tajā būs iegravēts, saka Tas Kungs Ceboats; un es vienā dienā iznīcināšu šīs zemes netaisnību.* Tad mēs lasām Zac.4:7: *Kas tu esi, lielais kalns, pirms Zerubābela? Jūs tiksiet nogludināts. Viņš noliks galveno akmeni starp aklamācijām: Žēlastība, žēlastība viņai! Tajā pašā vietā 42. un 47. pantā mēs lasām: Viņš man teica: Ko tu redzi? Es atbildēju: Es skatos, un lūk, tur ir svečturis no zelta, ar vāzi augšpusē un septiņām lampām, ar septiņiem lukturu turētājiem lampām, kas atrodas svečtura augšpusē Jo tie, kas nīcināja vājo sākumu dienu, priecāsies, kad ieraudzīs līmeni Zerubbabela rokā. Šīs septiņas ir Tā Kunga acis, kas iet cauri visai zemei .* Lai apstiprinātu šo vēsti, Atkl.5:6 mēs atradīsim šo attēlu, kurā septiņas akmens acis un svečturis ir piedēvētas Dieva Jēram, proti, Jēzum Kristum: *Un es redzēju, pašā vidū. tronis un četras dzīvās būtnes un vecāko vidū jērs, kas tur bija it kā nokauts. Viņam bija septiņi ragi un septiņas acis, kas ir septiņi Dieva gari, kas sūtīti pa visu zemi.* Spriedumu par grēcīgām tautām Dievs veic personīgi, neviena cilvēka roka neiejaucas.

Dan 2:35 *Tad dzelzs, māls, misiņš, sudrabs un zelts salauzās un kļuva kā pelavas, kas izplūst no vasaras kuļas. vējš tos aiznesa, un no tiem netika atrastas nekādas pēdas. Bet akmens, kas skāra tēlu, kļuva par lielu kalnu un piepildīja visu zemi.*

35a- *Tad dzelzs, māls, misiņš, sudrabs un zelts salauzās un kļuva kā pelavas, kas vasarā izplūst no kuļas; vējš tos aiznesa, un no tiem netika atrastas nekādas pēdas.*

Pēc Kristus atgriešanās to tautu pēcteči, ko simbolizē zelts, sudrabs, misiņš, dzelzs un māls, palika savos grēkos un bija Viņa iznīcināšanas cienīgi, un attēls praviets par šo iznīcināšanu.

35b- *Bet akmens, kas sīta tēlam, kļuva par lielu kalnu un piepildīja visu zemi*

Atklāsme atklās, ka šis paziņojums pilnībā piepildīsies tikai pēc *tūkstoš gadu* ilgas debesu tiesas, līdz ar izredzēto iestādīšanu uz atjaunotās zemes, Atkl. 4, 20, 21 un 22.

Dan 2:36 *Šis ir sapnis. Mēs sniegsim paskaidrojumu karaļa priekšā.*

36a- Karalis beidzot dzird to, par ko viņš sapņoja. Tādu atbildi nevar izdomāt, jo viņu maldināt nebija iespējams. Tas, kurš viņam šīs lietas apraksta, ir saņēmis tādu pašu redzējumu. Un viņš arī atbild uz karaļa lūgumu, parādot, ka spēj interpretēt attēlus un piešķirt tiem nozīmi.

Dan 2:37 *Ak, ķēniņ, tu esi ķēniņu ķēniņš, jo debesu Dievs tev ir devis varu, spēku, spēku un godību;*

37a- Es ļoti augstu vērtēju šo pantu, kurā mēs redzam Daniēlu neformāli runājam ar vareno ķēniņu, ko neviens neuzdrošinās darīt mūsu samaitātajās un samaitātajās dienās. Neformālā uzruna nav aizskaroša, Daniēls ciena kaldejas karali. Tuinalitāte ir tikai gramatiskā forma, ko izmanto izolēts subjekts, kurš izsaka sevi vienai trešajai pusei. Un "lai cik liels ir karalis, viņš nav mazāks cilvēks", kā savā laikā spēja teikt aktieris Moljērs. Un nepamatoto solījumu dreifs radās viņa laikā ar Ludviju 14, lepo "saules karali".

37b- *Ak, ķēniņ, tu esi ķēniņu ķēniņš, jo debesu Dievs tev ir devis impēriju*

Vairāk nekā ciena Daniēls sniedz ķēniņam debesu atzinību, ko viņš nezināja. Patiesībā debesu ķēniņu ķēniņš apliecina, ka ir uzcēlis zemes ķēniņu ķēniņu. Valdīšana pār karaļiem veido imperatora titulu. Impērijas simbols ir "ērgļa spārni", kas to raksturo kā pirmo impēriju Dan.7.

37c - *jauda,*

Tas apzīmē tiesības dominēt pār daudziem, un to mēra kvantitatē, t.i., masā.

Tas var pagriezt galvu un piepildīt spēcīgu karali ar lepnumu. Karalis dažreiz padosies lepnumam, un Dievs viņu dziedinās caur smagu pazemojuma pārbaudījumu, kas atklāts Dan.4. Viņam jāpieņem doma, ka viņš savu spēku nav ieguvis ar saviem spēkiem, bet gan tāpēc, ka patiesais Dievs viņam to ir devis. Dan.7 šis spēks ieņems simbolisko mēdiešu un persiešu *Lāča tēlu*.

Iegūstot spēku, dažreiz, izjūtot tukšumu sevī un savā dzīvē, vīrieši izdara pašnāvību. Spēks liek fantazēt par lielas laimes iegūšanu, kas nenāk. "Viss jauns, viss skaisti" saka teiciens, taču šī sajūta gandrīz neturpinās. Mūsdienu dzīvē slaveni, apbrīnoti un bagāti mākslinieki izdara pašnāvību, neskatoties uz acīmredzamiem, žilbinošiem un krāšņiem panākumiem.

37d- *spēks*

Tas apzīmē darbību, spiedienu zem ierobežojuma, kas liek pretiniekam saliekties cīņā. Bet šo cīņu var uzsākt pret sevi. Pēc tam mēs runājam par rakstura spēku. Spēku mēra kvalitātē un efektivitātē.

Tam ir arī savs simbols: *lauva* saskaņā ar Soģu 14:18: "Kas ir stiprāks par lauvu, kas saldāks par medu". Lauvas spēks ir viņa muskuļos; tās ķepas un nagus, bet jo īpaši tās muts, kas satver un nosmacē upurus, pirms tos aprij. Šīs atbildes atklāsme uz Simsona filistiešiem uzdoto mīklu tiks atklāta nepārspējamā spēka darbības rezultātā pret viņiem.

37.- *un slava*.

Šis vārds maina nozīmi tā zemes un debesu priekšstatos. Nebukadnecars ieguva cilvēka slavu līdz šai pieredzei. Prieks dominēt un lemt par visu radību likteņiem uz zemes. Viņam atliek atklāt celestiālo godību, ko iegūs Jēzus Kristus,

padarot sevi, Kungu un Kungu, par savu kalpu kalpu. Lai glābtu, viņš galu galā pieņems šo godību un tās debesu apstākļus.

Dan 2:38 *Viņš ir nodevis tavās rokās cilvēku bērnus, zvērus un putnus debesīs, lai kur viņi dzīvotu, un tevi iecēlis par tiem visiem valdnieku; tu esi tas, kas tu esi. zelta galva.*

38a- Šis attēls tiks izmantots, lai apzīmētu Nebukadnecaru Dan.4:9.

38b- *tu esi zelta galva.*

Šie vārdi liecina, ka Dievs jau iepriekš zina, kādu izvēli izdarīs Nebukadnēcars. Šis simbols, *zelta galva*, pareģo viņa turpmāko svētdarīšanu un viņa ievēlēšanu mūžīgai pestīšanai. Zelts ir šķīstītas ticības simbols saskaņā ar 1. Pētera 1:7: *lai jūsu ticības pārbaude, kas ir dārgāka par zūdošo zeltu (kuru tomēr pārbauda ugunī), Jēzus Kristus parādīšanās laikā var dot slavu, slavu un godu.* . Zelts, šis kaļamais metāls, ir šī lielā karaļa tēls, kurš ļauj sevi pārveidot Dieva radītāja darbam.

Dan 2:39 *Pēc tevis celsies cita valstība, mazāka par tavējo; tad trešā valstība, kas būs no bronzas un valdīs pār visu zemi;*

39a- Laika gaitā cilvēka kvalitāte pasliktināsies; statujas lādes un divu roku sudrabs ir mazāks par galvas zeltu. Tāpat kā Nebukadnēcars, Dārijs Mēds atgrīzīsies, Kīrs 2, persietis, arī saskaņā ar Esd.1:1 līdz 4, visi arī mīl Daniēlu; un pēc viņiem Dārijs Persietis un Artakserks 1 ^{saskaņā} ar Esd.6 un 7. Pārbaudījumos viņi priecāsies, redzot, ka jūdu Dievs nāks palīgā savējiem.

39b- *tad trešā valstība, kas būs no bronzas un valdīs pār visu zemi.*

Šeit situācija Grieķijas impērijai nopietni pasliktinās. Misiņš, simbols, kas to attēlo, apzīmē netīrību, *grēku*. Dan.10 un 11 izpēte ļaus mums saprast, kāpēc. Bet jau tagad tiek apšaubīta tautas kultūra kā republikas brīvības izgudrotāja un visas tās perversās un samaitātās novirzes, kurām pēc principa nav robežu, tāpēc Dievs Pro.29:18 saka: *Kad nav atklāsmes, cilvēki ir bez ierobežojumiem; Prieks, ja viņš ievēro likumu!*

Dan 2:40 *Būs ceturta valstība, stipra kā dzelzs; tāpat kā dzelzs visu lauž un lauž, tā tas laužīs un laužīs visu, kā dzelzs, kas visu lauž gabalos.*

40a- Situācija pasliktinās ar šo ceturto valstību, kas ir Romas valstība, kas dominēs iepriekšējās impērijās un pārņems visas to dievišķības, tā ka tā uzkrās visas to negatīvās īpašības, radot jaunumu, nepielūdzamas cietības dzelzs disciplīnu. Tas padara to tik efektīvu, ka neviena valsts nevar tam pretoties; tiktāl, ka viņa impērija stiepsies no Anglijas rietumos līdz Babilonijai austrumu pusē. Dzelzs patiesi ir tās simbols, pateicoties tā abpusēji griezīgajiem zobeniem, bruņām un vairogiem, tāpēc, uzbrūkot, armija iegūst šķēpu smailes ķekara izskatu, kas ir ārkārtīgi efektīva pret nekārtīgiem uzbrukumiem un izklidēta no ienaidniekiem.

Dan 2:41 *Un kā tu esi redzējis pēdas un pirkstus, daļēji no podnieka māla un daļēji no dzelzs, šī valstība tiks sadalīta; bet tajā būs kaut kas no dzelzs stiprības, jo tu redzēji dzelzi sajauktu ar māliem.*

41a- Daniels to nenorāda, bet attēls runā. *Pēdas un pirksti* ir dominējošā fāze, kas gūs panākumus pagānu Romas impērijā, ko veido *dzelzs*. Sadalīta šī Romas impērija kļūs par kaujas lauku mazajām karaļvalstīm, kas izveidojās pēc tās sabrukuma. *Dzelzs* un *māla* alianse nerada spēku, bet gan šķelšanos un vājumu.

Mēs lasām *podnieka mālu* . Keramiķis ir Dievs saskaņā ar Jer.18:6: *Vai es nevaru pret jums rīkoties kā šis podnieks, Israēla nams? saka Tas Kungs. Redzi, kā māls ir podnieka rokā, tā tu esi manā rokā, Israēla nams!* Šis māls ir cilvēces miermīlīgā sastāvdaļa, no kuras Dievs izvēlas savus izredzētos un padara tos par goda traukiem.

Dan 2:42 *Un kā pēdu pirksti bija daļēji no dzelzs un daļēji no māla, tā šī valstība būs daļēji spēcīga un daļēji trausla.*

42a- atzīmē, ka romiešu *dzelzs* turpinājās līdz pasaules galam, lai gan Romas impērija zaudēja savu vienotību un dominēšanu 395. gadā. Izskaidrojums ir tās dominēšanas atsākšana ar Romas katoļu ticības reliģisko pavedināšanu. Tas ir saistīts ar bruņoto atbalstu, ko Klovis un Bizantijas imperatori sniedza Romas bīskapam ap 500. gadu. Viņi cēla viņa prestižu un jauno pāvesta spēku, kas viņu padarīja par kristīgās baznīcas zemes vadītāju, taču tikai cilvēku acīs. Kopš 538.

Dan 2:43 *Jūs esat redzējuši dzelzi sajauktu ar māliem, jo tos sajaukot cilvēku savienības; bet tie nebūs savienoti viens ar otru, tāpat kā dzelzs nav savienots ar mālu.*

43.a- *Pēdu pirksti*, kuru skaits ir *desmit* , kļūs par *desmit rāgiem* Dan.7:7 un 24. Pēc ķermeņa un pēdām tie pārstāv Eiropas rietumu kristīgās tautas pēdējā laikā, tas ir, mūsu laikmets. Nosodot Eiropas tautu liekulīgās alianses, Dievs pirms 2600 gadiem atklāja to līgumu trauslumu, kas vieno mūsdienu Eiropas iedzīvotājus, kas precīzi apvienoti uz "Romas līgumu" pamata.

Dan 2:44 *Šo ķēniņu dienās debesu Dievs cels valstību, kas nekad netiks iznīcināta, un tā nepaies citas tautas varā; viņš salauzīs un iznīcinās visas šīs valstības, un viņš pats pastāvēs mūžīgi.*

44a- *Šo ķēniņu laikā*

Lieta ir apstiprināta, *desmit kāju pirksti* ir laikmetīgi ar Kristus krāšņo atgriešanos.

44b- *Debesu Dievs cels valstību, kas nekad netiks iznīcināta*

Izredzēto atlase notiek ar Jēzus Kristus vārdu kopš viņa kalpošanas, viņa pirmās atnākšanas uz zemes laikā, lai izpirktu to grēkus, kurus viņš izglābj. Bet divtūkstoš gadu laikā, kas sekoja šai kalpošanai, šī atlase tika veikta pazemībā un velnišķīgās nometnes vajāšanā. Un kopš 1843. gada to, ko Jēzus izglābj, ir maz, kā apstiprinās Dan.8 un 12 pētījums.

6000 gadu izredzēto atlases laiks tuvojas beigām, 7. ^{tūkstošgade} atver mūžības sabatu tikai izredzētajiem, kas kopš Ādama un Ievas izpirkti ar Jēzus Kristus asinīm. Visi būs izraudzīti viņu uzticības dēļ, jo Dievs paņem sev līdzīgi uzticamus un paklausīgus cilvēkus, nododot velnu, viņa dumpīgos eņģeļus un nepaklausīgos cilvēkus viņu dvēseles pilnīgai iznīcināšanai.

44c- *un kas nepaies citas tautas kundzībā*

Tāpēc, ka tas izbeidz zemes cilvēku kundzību un pēctecību.

44d- *viņš salauzīs un iznīcinās visas šīs valstības, un viņš pats pastāvēs mūžīgi*

Gars izskaidro nozīmi, ko tas piešķir vārda beigām; absolūtā nozīme. Notiks visas cilvēces likvidēšana. Un Rev.20 mums atklās, kas notiek 7. ^{tūkstošgadē} . Tādējādi mēs atklāsim Dieva iecerēto programmu. Uz izpostītās zemes velns tiks turēts gūstā, bez jebkādas debesu vai zemes sabiedrības. Un debesīs 1000 gadus izredzētie tiesās ļaunos mirušos. Šo 1000 gadu beigās ļaunie tiks augšāmcelti, lai

pasludinātu pēdējo spriedumu. Uguns, kas tos iznīcina, attīrīs zemi, ko Dievs darīs jaunu, pagodinot to, lai uzņemtu savu troni un izpirktos izredzētos. Tāpēc vīzijas attēls apkopo sarežģītākas darbības, kuras atklās Jēzus Kristus Apokalipse.

Dan 2:45 *Uz to liecina akmens, ko jūs redzējāt bez nevienas rokas palīdzības izkrītam no kalna un kas salauza dzelzi, misiņu, mālu, sudrabu un zeltu. Lielais Dievs ir darījis zināmu ķēniņam, kam jānotiek pēc tam. Sapnis ir paties, un tā izskaidrojums ir skaidrs.*

45a- Beidzot, pēc Viņa atnākšanas, Kristu simbolizē *akmens*, tūkstoš gadu debesu spriedums un viņa pēdējā sprieduma izpilde, uz Dieva atjaunotās jaunās zemes, vīzijā pasludinātais *lielais kalns pieņems formu un vietu*. viņam mūžība.

Dan 2:46 *Tad ķēniņš Nebukadnecars krita uz sava vaiga un pielūdza Daniēlu un pavēlēja upurēt viņam upurus un vīraku.*

46a- Joprojām pagāns, karalis reagē atbilstoši savai dabai. Saņēmis no Daniēla visu, ko viņš bija lūdzis, viņš paklanījās viņa priekšā un izpildīja savas saistības. Daniēls neiebilst pret elku pielūgšanu, ko viņš piekopj pret viņu. Vēl ir pārāgri to ieibilst un apšaubīt. Laiks, kas pieder Dievam, darīs savu darbu.

Dan 2:47 *Un ķēniņš runāja uz Daniēlu, sacīdams: Patiesi tavš Dievs ir dievu Dievs un ķēniņu Kungs, un viņš atklāj noslēpumus, jo tu spēji atklāt šo noslēpumu.*

47a- Šis bija pirmais ķēniņa Nebukadnēcara solis ceļā uz savu pievēršanos. Viņš nekad nespēs aizmirst šo pieredzi, kas liek viņam atzīt, ka Daniēls ir attiecībās ar patieso Dievu, patiesībā ar *dievu Dievu un ķēniņu Kungu*. Bet pagānu svīta, kas viņam palīdz, aizkavēs viņa pievēršanos. Viņa vārdi liecina par pravietiskā darba efektivitāti. Dieva spēks iepriekš pateikt, kas notiks, normālu cilvēku nostāda pret pārliecinošu pierādījumu sienu, kam izredzētais piekāpjas un kritušais pretojas.

Dan 2:48 *Tad ķēniņš pacēla Daniēlu un deva viņam daudz bagātu dāvanu; viņš deva viņam pavēli pār visu Bābeles provinci un iecēla viņu par augstāko valdnieku pār visiem Bābeles gudrajiem.*

48a- Nebukadnecars izturējās pret Daniēlu tāpat, kā faraons pirms viņa bija rīkojies pret Jāzepu. Ja viņi ir inteligenti un nav spītīgi noslēgti un bloķēti, lieliski vadītāji zina, kā novērtēt kalpa pakalpojumus, kas sniedz vērtīgas īpašības. Viņi un viņu ļaudis gūst labumu no dievišķajām svētībām, kas gulstas uz viņa izredzētajiem. Tādējādi patiesā Dieva gudrība nāk par labu ikvienam.

Dan 2:49 *Daniēls lūdza ķēniņu nodot Bābeles provinces pārvaldi Šadraham, Mešaham un Abednego. Un Daniēls bija ķēniņa pagalmā.*

49a- Šie četri jaunieši ar savu īpaši uzticīgo attieksmi pret Dievu izcēlās no pārējiem ebrejiem, kuri kopā ar viņiem ieradās Babilonā. Pēc šī pārbaudījuma, kas varēja kļūt dramatisks ikvienam, parādās dzīvā Dieva piekrišana. Tādējādi mēs redzam atšķirību, ko Dievs dara starp tiem, kas viņam kalpo, un tiem, kas viņam nekalpo. Viņš paaugstina savas ievēlētās amatpersonas, kuras ir publiski parādījušas sevi visu cilvēku acīs.

Daniels 3

Dan 3:1 *Ķēniņš Nebukadnēcars izgatavoja zelta tēlu, sešdesmit olektis augstu un sešas olektis platu. Viņš to uzstādīja Duras ielejā, Babilonas provincē.*

3a- ķēniņu pārliecināja, bet vēl nebija pievērsis Daniēla dzīvais Dievs. Un megalomānija joprojām viņu raksturo. Apkārtējie pieaugušie mudina viņu šajā ceļā, kā to dara lapsa teiksmā ar vārnu, viņi viņu dievina un godina kā dievu. Turklāt karalis salīdzina sevi ar dievu. Jāteic, ka pagānismā dreifēt ir viegli, jo pārējās viltus dievības ir nekustīgas un sastingušas statuju formā, kamēr viņš, karalis, dzīvs būdams, jau ir pārāks par tām. Bet cik slikti šis zelts tiek izmantots statujas pacelšanā! Acīmredzot iepriekšējā vīzija vēl nav nesusi augļus. Varbūt pat pagodinājumi, ko dievu Dievs viņam izrādīja, palīdzēja saglabāt un pat palielināt viņa lepnumu. Zelts, pārbaudījumos attīrītas ticības simbols saskaņā ar 1. Pētera 1:7, šajā nodaļā aprakstītajā jaunajā pieredzē palīdzēs atklāt šāda veida cildenās ticības klātbūtni trijos Daniēla biedros. Šī ir mācība, ko Dievs īpaši adresē saviem izredzētajiem pēdējā Adventistu tiesā, kad Atkl.13:15 pravietotais nāves dekrēts drīz atņems viņu dzīvību.

Dan 3:2 *Ķēniņš Nebukadnecars sasauca satrapus, pārvaldniekus un pārvaldniekus, augstākos soģus, kases uzraugus, tiesnešus, tiesnešus un visus apgabalu priekšsēdētājus, lai nāktu uz ķēniņa Nebukadnecara celtā tēla iesvētīšanu.*

2.a Atšķirībā no Daniēla pārbaudījumiem Dan.6, šī pieredze nav saistīta ar ķēniņa apkārtējo cilvēku sazvērestībām. Šeit atklājas viņa personības auglis.

Dan 3:3 *Tad satrapi, pārvaldnieki un pārvaldnieki, augstākie tiesneši, kasi, advokāti, tiesneši un visi apgabalu tiesneši sapulcējās, lai iesvētītu tēlu, ko ķēniņš Nebukadnēcars bija uzcēlis. Viņi stāvēja pie tēla, ko Nebukadnecars bija uzcēlis.*

Dan 3:4 *Un vēstnesis skaļā balsī sauca: Tā viņi jums pavēl, ļaudis, tautas un vīri visās valodās!*

Dan 3:5 *Kad jūs dzirdēsiet trompetes, pīpes, ģitāras, sambukas, psalteri, dūdu un visu veidu mūzikas instrumentu skaņas, tad jūs nokritīsiet un pielūgsiet ķēniņa Nebukadnecara uzcelto zelta statuju.*

5a- *Brīdī, kad dzirdi trompetes skaņu*

Tiesas signāls tiks dots ar *taures skaņu* , tāpat kā Atkl.11:15 simbolizē Jēzus Kristus atgriešanos ar ^{7.trompetes} *skaņu* , un arī sešus iepriekšējos sodus simbolizē taures.

5b- *tu nogāzīsies*

Noliekšanās ir fizisks goda veids. Atkl.13:16 Dievs to simbolizē ar cilvēku *roku* , *kas saņems zvēra zīmi* , kas sastāv no pagānu saules dienas, kas aizstāja svēto dievišķo sabatu, piekopšanu un godināšanu .

5c- *un jums tas patīks*

Pielūgsme ir garīgā goda forma. Atkl.13:16 Dievs to attēlo caur cilvēka *pieri*, *kurš saņem zvēra zīmi* .

Šis pants ļauj mums atklāt atslēgas uz šiem Jēzus Kristus apokalipsē minētajiem simboliem. Cilvēka *piere un roka* apkopo viņa domas un darbus, un izredzēto vidū šie simboli saņem *Dieva zīmogu* pretstatā *zvēra zīmei* , kas identificēta ar Romas katolicisma "svētdienu", ko protestanti pieņēma un atbalsta kopš tā laika. viņu iestāšanās ekumeniskajā aliansē.

Visa šī ķēniņa Nebukadnecara uzliktā pasākuma organizācija tiks atjaunota pasaules galā, pārbaudot uzticību Dieva radītāja sabatam. Katrs sabats, ievēlēto atteikšanās strādāt liecinās par viņu pretošanos cilvēku likumam. Un svētdien viņu atteikšanās piedalīties uzspiestā kopīgā dievkalpojumā viņus identificēs kā nemierniekus, no kuriem jāatbrīvojas. Pēc tam tiks pasludināts nāvessods. Tāpēc process pilnībā saskanēs ar to, ko piedzīvos trīs Daniēla pavadoņi, jo viņi paši ir pilnībā Dieva svētīti par jau parādīto uzticību.

Tomēr pirms pasaules gala šī mācība, pirmkārt, tika piedāvāta vecās alianses ebrejiem, kuri tika pakļauti līdzīgam pārbaudījumam no 175. līdz 168. gadam, kurus līdz nāvei vajāja grieķu karalis Antiohs 4, kas pazīstams kā Epifāns. Un Dan.11 liecinās, ka daži uzticīgi ebreji deva priekšroku tikt nogalinātiem, nevis izdarīt negantību sava patiesā Dieva priekšā. Jo tajās dienās Dievs neiejaucās, lai brīnumainā veidā viņus glābtu, tāpat kā vēlāk Romas nogalināto kristiešu labā.

Dan 3:6 *Kas nenoliecas un nepielūdz, to tūlīt iemetīs ugunīgā krāsnī.*

6a- Daniela pavadoņiem drauds ir *ugunīgā krāsns* . Šie nāves draudi ir galīgā nāves dekrēta attēls. Bet ir atšķirība starp abām sākuma un beigu pieredzēm, jo galu galā ugunīgā krāsns būs pēdējā sprieduma sods agresoriem, izredzēto Dieva svēto vajātājiem.

Dan 3:7 *Tāpēc, kad visas tautas dzirdēja trompetes un pīpes, un ģitāras, un sambukas, un psaltera, un visu mūzikas instrumentu skaņas, visas tautas, tautas un tautas visās valodās nokrita un pielūdza zelta tēlu, ko ķēniņš Nebukadnēcars bija uzstādījis.*

7.a Šī gandrīz vispārēja un vienprātīga masu pakļaušanās cilvēku likumiem un priekšrakstiem liecina par viņu uzvedību pēdējās zemes ticības pārbaudes laikā. Ar tādām pašām bailēm tiks paklausīta pēdējai pasaules valdībai.

Dan 3:8 *Šajā gadījumā un tajā pašā laikā daži kaldeji ieradās un apsūdzēja jūdus.*

8a- Dieva izredzētie ir velna dusmu mērķi, kas valda pār visām dvēselēm, kuras Dievs neatzīst par savām izredzētajām. Uz zemes šis velnišķīgais naidis izpaužas greizsirdības un vienlaikus liela naida veidā. Tad viņi tiek uzskatīti par

atbildīgiem par visiem ļaunumiem, no kuriem cieš cilvēce, lai gan tieši pretējais izskaidro šos ļaunumus, kas ir vienkārši sekas tam, ka Dievs viņus neaizsargā. Tie, kas ienīst ievēlētās amatpersonas, plāno tos padarīt par populāru izmisumu, no kura jātiek vaļā, viņus nogalinot.

Dan 3:9 *Viņi atbildēja un sacīja ķēniņam Nebukadnecaram: ķēniņ, dzīvo mūžīgi!*

9a- Notikuma vietā ienāk velna aģenti, sižets kļūst skaidrāks.

Dan 3:10 *Tu esi devis pavēli, lai ikviens, kas dzird trompetes, pīpes, ģitāras, sambuka, psalteri, dūdas un visu veidu instrumentu skaņas, klanās un pielūdz zelta tēlu.*

10a Tie atgādina ķēniņam viņa paša vārdus un viņa karaliskās varas kārtību, kurai ir nepieciešama paklausība.

Dan 3:11 *Un kas nelocīsies un nepielūgs, tas tiks iemests ugunīgā krāsnī.*

11.a Atgādina arī nāves draudus; slazds aizveras uz izvēlētajiem svētajiem.

Dan 3:12 *Tagad ir jūdi, kuriem tu esi uzticējies pārvaldīt Bābeles apgabalu, Šadrahs, Mešahs un Abednego, vīri, kas neņem vērā tevi, ķēniņ; viņi nekalpo taviem dieviem un nepielūdz zelta tēlu, ko tu esi uzcēlis.*

12a- Lieta bija paredzama, augstie amati tika uzticēti ebreju ārzemniekiem, uzliesmotajai viltīgajai greizsirdībai vajadzēja izpaust savus slepkavnieciskā naida augļus. Tādējādi tautas atriebības dēļ Dieva izredzētie tiek izcelti un nosodīti.

Dan 3:13 *Tad Nebukadnecars, dusmīgs un dusmīgs, pavēlēja atvest Šadrahu, Mešahu un Abednego. Un šie vīri tika novesti ķēniņa priekšā.*

13a- Atcerieties, ka šie trīs vīri ieguva no Nebukadnēcara augstākos amatus viņa valstībā, jo viņi viņam šķita gudrāki, gudrāki par viņa tautas ļaudīm. Tāpēc viņa “ sakaitināta un nikna ” stāvoklis izskaidros viņa īso aizmirstību par to izcilajām īpašībām.

Dan 3:14 *Nebukadnecars atbildēja un sacīja viņiem: Vai tas ir ar nodomu, Šadrah, Mešah un Abednego, ka jūs nekalpojat maniem dieviem un nepielūdzat zelta attēlu, kas man ir augsts?*

14a- Viņš pat negaida, kad viņi atbildēs uz viņa jautājumu: vai jūs apzināti nepildat manas pavēles?

Dan 3:15 *Tagad esiet gatavs un, kad jūs dzirdēsiet trompetes, pīpes, ģitāras, sambukas, psalteri, dūdu un visu veidu instrumentu skaņas, jūs noliecaties un pielūgsit attēlu, ko esmu radījis; ja tu viņu nepielūgsi, tu tūlīt tiks iemests ugunīgas krāsns vidū. Un kurš ir tas dievs, kas tevi izglābs no manas rokas?*

15a- Pēkšņi sapratis, cik šie vīri viņam ir noderīgi, karalis ir gatavs piedāvāt viņiem jaunu iespēju, paklausot viņa vispārējai imperatora pavēlei.

Uzdotais jautājums saņems negaidītu atbildi no patiesā Dieva, kuru Nebukadnecars, šķiet, ir aizmirsis, ņemot vērā savas ķeizarkās dzīves aktivitātes. Turklāt nekas neliecina par afēras datumu.

Dan 3:16 *Sadrahs, Mešahs un Abednego atbildēja ķēniņam Nebukadnecaram: Mums nav jums jāatbild par šo lietu.*

16a- Šie vārdi, kas izteikti sava laika spēcīgākajam karalim, šķiet nežēlīgi un necienīgi, taču šie vīri, kas tos teica, nav dumpīgi cilvēki. Gluži pretēji, tie ir paraugi paklausībai dzīvajam Dievam, kuram viņi ir stingri nolēmuši palikt uzticīgi.

Dan 3:17 *Lūk, mūsu Dievs, kam mēs kalpojam, spēj mūs izglābt no ugunsкура, un viņš mūs izglābs no tavas rokas, ak, ķēniņ.*

17.a Atšķirībā no ķēniņa, ticīgie izredzētie saglabāja pierādījumus, ko Dievs viņiem deva, lai parādītu, ka viņš ir kopā ar viņiem vīzijas pārbaudē. Saistot šo personīgo pieredzi ar brīnišķīgajām atmiņām par savu tautu, ko tas pats uzticīgais Dievs ir atpestījis no ēģiptiešiem un viņu verdzību, viņi iedves drosmi līdz pat ķēniņam. Viņu apņēmība ir pilnīga, pat ja tā notiek uz viņu nāves rēķina. Bet Gars liek viņiem praviotot viņa iejaukšanos: *Viņš atbrīvos mūs no tavas rokas, ak ķēniņ*

Dan 3:18 *Citādi zini, ķēniņ, ka mēs nekalposim taviem dieviem un nepielūgsim zelta tēlu, ko tu esi uzcēlis.*

18a- Un gadījumā, ja Dieva palīdzība nenāk, viņiem labāk ir mirt kā uzticīgiem izredzētajiem, nekā izdzīvot kā nodevējiem un glēvuljiem. Šī uzticība būs atrodama grieķu vajātāja uzliktajā pārbaudījumā 168. gadā. Un pēc tam visu kristiešu laikmetu starp īstiem kristiešiem, kuri līdz pasaules galam nesajauks Dieva likumu ar ļauno cilvēku likumu.

Dan 3:19 *Tad Nebukadnecars bija dusmu pilns, un viņš mainīja savu seju, pagriezis seju pret Šadrahu, Mešahu un Abednego. Viņš atkal runāja un pavēlēja uzsildīt krāsni septiņas reizes vairāk, nekā vajadzētu uzsildīt.*

19a- Jāsaprot, ka šis karalis savas dzīves laikā nekad neredzēja un nedzirdēja, ka kāds būtu pret viņa lēmumiem; kas attaisno viņa niknumu un sejas izskata izmaiņas. Velns ieiet viņā, lai vadītu viņu nogalināt Dieva izredzētos.

Dan 3:20 *Tad viņš pavēlēja dažiem no spēcīgākajiem karavīriem savā karaspēkā sasiet Sadrahu, Mešahu un Abednego un iemest tos ugunīgā krāsnī.*

Dan 3:21 *Un šie vīri bija sasieti pusgarās biksēs, tunikās, apmetņos un citās drēbēs un tika iemesti ugunīgās krāsnis vidū.*

21.a Visi minētie materiāli tāpat kā to miesas ir degoši.

Dan 3:22 *Tā kā ķēniņa pavēle bija bargā un krāsns bija ārkārtīgi karsta, liesma nogalināja vīrus, kas bija iemetuši tajā Šadrahu, Mešahu un Abednego.*

22a- Šo cilvēku nāve liecina par šīs krāsns uguns nāvējošo efektivitāti.

Dan 3:23 *Un šie trīs vīri, Šadrahs, Mešahs un Abednego, krita sasieti ugunīgā krāsnis vidū.*

23a- Ķēniņa pavēle tiek izpildīta, pat nogalinot savus kalpus.

Dan 3:24 *Tad ķēniņš Nebukadnecars nobijās un ātri piecēlās. Un viņš atbildēja un sacīja saviem padomniekiem: Vai mēs neesam iemetuši ugunī trīs sasietus? Viņi atbildēja ķēniņam: Protams, ak ķēniņ!*

24a- Sava laika ķēniņu ķēniņš nespēj noticēt savām acīm. Tas, ko viņš redz, ir ārpus cilvēka iztēles. Viņš jūt, ka ir nepieciešams nomierināt sevi, jautājot apkārtējiem, vai darbība, iemetot trīs vīrus krāsnis ugunī, ir realitāte. Un tie viņam apstiprina: *tas ir skaidrs, ak ķēniņ!*

Dan 3:25 *Viņš atbildēja un sacīja: Nu, es redzu četrus vīrus bez važām staigājam uguns vidū un kam nav nekā ļauna. un ceturtā figūra atgādina dievu dēlu.*

25a- Šķiet, ka tikai karalim bija ceturtā tēla vīzija, kas viņu biedēja. Trīs vīru priekšzīmīgo ticību Dievs godā un atbild. Šajā ugunī karalis var atšķirt cilvēkus un redz kopā ar viņiem stāvam gaismas un uguns figūru. Šī jaunā pieredze pārspēj pirmo. Dzīvā Dieva realitāte viņam joprojām ir pierādīta.

25b- *un ceturajā figūra atgādina dievu dēlu*

Šī ceturajā tēla izskats tik ļoti atšķiras no cilvēku izskata, ka karalis viņu identificē ar *dievu dēlu*. Šis izteiciens ir priecīgs, jo tā patiešām ir tieša iekļaušanās no tā, kurš cilvēkiem kļūst par *Dieva Dēlu* un *Cilvēka Dēlu*, Jēzu Kristu.

Dan 3:26 *Tad Nebukadnecars piegāja pie ugunsķēdes ieejas un runādams sacīja: Šadrahs, Mešahs un Abednego, Visaugstākā Dieva kalpi, nāc ārā un nāc! Un Sadrahs, Mešahs un Abednego izgāja no uguns vidus.*

26.a Nebukadnecars atkal pārvēršas par jēru ķēniņa lauvas priekšā, kas ir ārkārtīgi stiprs par viņu. Šis atgādinājums pamodina liecību par iepriekšējās vīzijas pieredzi. Debesu Dievs vērsas pie viņa otrreiz.

Dan 3:27 *Satrapi, pārvaldnieki, pārvaldnieki un ķēniņa padomnieki sapulcējās kopā; viņi redzēja, ka ugunij nebija spēka pār šo vīriešu ķermeņiem, ka mati uz viņu galvām nebija apdeguši, ka viņu apakšbikses nebija bojātas un ka uguns smaka viņus nebija skārusi.*

27a- Šajā pieredzē Dievs mums un Nebukadnecaram sniedz pierādījumus par viņa patieso visvarenību. Viņš radīja zemes likumus, kas nosaka visu cilvēku un visu dzīvnieku dzīvi, kas dzīvo uz viņa augsnes un viņa dimensijā. Bet viņš tikko pierādīja, ka ne viņš, ne eņģeļi nav pakļauti šiem zemes noteikumiem. Universālo likumu Radītājs, Dievs ir pāri tiem un pēc savas gribas var pasūtīt brīnumainas lietas, kas viņa laikā nesīs slavu un slavu Jēzum Kristum.

Dan 3:28 *Nebukadnecars atbildēja un sacīja: Slavēts lai ir Sadraha, Mešaha un Abednego Dievs, kas sūtīja savu eņģeli un atbrīvoja savus kalpus, kas uz viņu paļāvās, un kas pārkāpa ķēniņa pavēli un nodeva savu ķermeni, nevis kalpoja un pielūdza jebkurš cits dievs, izņemot viņu Dievu!*

28a- Ķēniņa dusmas ir pazudušas. Atgriežoties kā vīrietis, viņš mācās no pieredzes un izdod rīkojumu, kas neļaus šai lietai atkārtoties. Jo pieredze ir rūgta. Dievs babiloniešiem parādīja, ka Viņš ir dzīvs, darbīgs un spēka un spēka pilns.

28b- *kurš sūtīja savu eņģeli un atbrīvoja savus kalpus, kas viņam uzticējās, un kurš pārkāpa ķēniņa pavēli un nodeva savus miesas, nevis kalpoja un pielūdza kādu citu dievu, izņemot savu Dievu!*

Augstā skaidrības pakāpē karalis saprot, cik apbrīnojama ir to cilvēku lojalitāte, kurus viņa trakais lepnums gribēja nogalināt. Nav šaubu, ka viņš apzinās, ka, pateicoties savam spēkam, viņam būtu bijis iespējams izvairīties no šī stulbā pārbaudījuma, ko izraisīja viņa lepnums, kas tikai liek viņam kļūdīties, riskējot ar nevainīgiem cilvēkiem.

Dan 3:29 *Tagad šī ir mana pavēle: ikviens cilvēks, neatkarīgi no tautas, tautas vai valodas, kas runās ļaunu par Sadraha, Mešaha un Abednego Dievu, tiks sagriezts gabalos, un viņa nams tiks sagrauts. atkritumu kaudze, jo nav cita dieva, kas spētu izglābt kā viņš.*

29a- Ar šo paziņojumu ķēniņš Nebukadnecars nodrošina savu aizsardzību Dieva izredzētajiem.

Tajā pašā laikā viņš draud ikvienam, kurš runā ļaunu par Sadraha, Mešaha un Abednego Dievu, un viņš norāda, ka viņš tiks saplosīts gabalos un viņa māja tiks pārvērsta par atkritumu kaudzi, jo viņš tur nav. neviena cita dieva, kas spētu atbrīvot kā viņš. Saskaroties ar šiem draudiem, ir skaidrs, ka tik ilgi, kamēr

valdīs ķēniņš Nebukadnecars, Dieva uzticīgajiem izredzētajiem nesagādās grūtības sazvērētības dēļ.

Dan 3:30 *Pēc tam ķēniņš lika Šadraham, Mešaham un Abednego plaukstoši Bābeles apgabalā.*

30a- “Viss ir labi, kas labi beidzas” dzīvā Dieva, visa dzīvā un esošā radītāja, uzticīgajiem izredzētajiem. Jo Viņa izredzētie celsies pēdējie un staigās pa mirušo, savu bijušo ienaidnieku, pīšļiem pa atjaunoto zemi mūžībā.

Pēdējā pārbaudē tiks iegūtas arī šīs laimīgās beigas. Tādējādi pirmais pārbaudījums un pēdējais labums no dzīvā Dieva tiešas iejaukšanās par labu saviem izredzētajiem, kurus viņš nāk glābt Jēzū Kristū, Glābējā, jo viņa vārds Jēzus nozīmē "YaHWéH glābj".

Daniels 4

Dan 4:1 *Nebukadnecars, ķēniņš visām tautām, tautām un valodām, kas dzīvo visā pasaulē. Lai miers jums tiek dots pārpilnībā!*

1a- Tonis un forma to pierāda, karalis, kurš runā, ir tas, kurš pievērsās Daniēla Dievam. Tās izteicieni līdzinās jaunās derības vēstuļu rakstiem. Viņš piedāvā mieru, jo viņš pats tagad ir mierā, savā cilvēka sirdī, ar mīlestības un taisnības Dievu, patieso, vienīgo, unikālo.

Dan 4:2 *Man šķita labi rādīt zīmes un brīnumus, ko Visaugstākais Dievs ir darījis pret mani.*

2a- Ķēniņš tagad rīkojas tā, kā Jēzus teica viņa izdziedinātajiem aklajiem un kropļiem: “*Ejiet un parādieties templī un dariet zināmu, ko Dievs jūsu labā ir darījis*”. Ķēniņu rosina tā pati Dieva iedvesmota vēlme. Tāpēc, ka atgriešanās ir iespējama katru dienu, bet Dievs nedod visiem tiem iespaidu, ko piedzīvojis ķēniņu ķēniņš, varens un stiprs imperators.

Dan 4:3 *Cik lielas ir viņa zīmes! Cik spēcīgi ir viņa brīnumi! Viņa valdīšana ir mūžīga, un viņa valdīšana pastāv no paaudzes paaudzē.*

3.a- Šo lietu izpratne un pārliecība sniedz viņam mieru un patiesu laimi, kas jau ir pieejama šeit zemāk. Karalis visu iemācījās un saprata.

Dan 4:4 *Es, Nebukadnecars, mierīgi dzīvoju savā namā un laimīgs savā pilī.*

4a- Kluss un laimīgs? Jā, bet tomēr patiesajam Dievam nepievērsts pagāns.

Dan 4:5 *Es redzēju sapni, kas mani biedēja; domas, ar kurām mani vajāja gultā, un mana prāta vīzijas piepildīja mani ar šausmām.*

5a- Šis ķēniņš Nebukadnecars mums patiesi tiek pasniegts kā pazudušā aita, kuru Dievs Kristū nāk meklēt, lai palīdzētu un izglābtu no nelaimes. Jo pēc šī mierīgā un laimīgā zemes laika ķēniņa nākotne būs pazušana un mūžīgā nāve. Viņa mūžīgās pestīšanas dēļ Dievs nāk, lai viņu traucētu un mocītu.

Dan 4:6 *Un es pavēlēju visus Bābeles gudros vest man priekšā, lai viņi varētu man izskaidrot sapni.*

6a- Acīmredzot Nebukadnecaram ir nopietnas atmiņas problēmas. Kāpēc viņš nekavējoties nepiesauc Danielu?

Dan 4:7 *Tad nāca burvji, astrologi, kaldeji un zīlnieki. Es viņiem izstāstīju sapni, un viņi man nesniedza paskaidrojumu.*

7.a- Notikumi notiek tāpat kā pirmajā vīzijā, pagānu zīlnieki dod priekšroku atpazīt savu nespēju, nevis stāstīt pasakas karalim, kurš jau ir apdraudējis viņu dzīvību.

Dan 4:8 *Beidzot manā priekšā parādījās Daniēls, nosaukts Beltešacars pēc mana dieva vārda un kurā ir svēto dievu gars. Es viņam stāstu sapni:*

8.a- Tiek norādīts aizmīšanas iemesls. Bels joprojām bija ķēniņa dievs. Šeit es atceros, ka Dārijs Mēds, Kīrs Persietis, Dārijs Persietis, Artakserkss 1. saskaņā ar Esd.1, 6 un 7, visi savā laikā novērtēs ievēlētos ebrejus un viņu vienoto Dievu. Ieskaitot Kīru, par kuru Dievs pravieto Jes.44:28, sakot: *Es saku par Kīru: viņš ir mans gans, un viņš darīs visu, ko es gribu; viņš sacīs par Jeruzalemi: lai tā top no jauna! Un par templi: lai tas top!* - Praviētais gans izpildīs praviētisko Dieva gribu, kuram viņš atzīst paklausību. Šis cits teksts apstiprina viņa praviēto atgriešanos: Jes.45:2: *Tā saka Tas Kungs savam svaidītajam, Kīram un 13. pantā: Es esmu tas, kurš Kīru uzmodināju savā taisnībā, un Es darīšu taisnus visus viņa ceļus. ; Viņš uzcelt manu pilsētu un atbrīvos manus gūstekņus bez izpirkuma maksas un kukuļa, saka Tas Kungs Cebaots.* Un šī plāna izpilde parādās Esd.6:3 līdz 5: *Pirmajā ķēniņa Kīra valdīšanas gadā ķēniņš Kīrs deva šādu pavēli par Dieva namu Jeruzalemē: Lai nams tiek celts no jauna, lai tas būtu upuru vieta. tiek piedāvāti, un tam ir stabili pamati. Tas būs sešdesmit olektis augsts, sešdesmit olektis plats, trīs rindās cirsts akmeņi un viena rinda jauna koka. **Izmaksas segs karaļa mājsaimniecība** . Turklāt Dieva nama zelta un sudraba trauki, kurus Nebukadnēcars bija paņēmis no Jeruzālemes tempļa un aiznesis uz Bābeli, tiks atgriezti, aizvesti uz Jeruzālemes templi uz vietu, kur tie atradās, un novietoti namā. Dieva. **Izmaksas segs karaļa mājsaimniecība**. Dievs viņam piešķir to godu, ko viņš bija devis ķēniņam Salamanam. Tomēr esiet uzmanīgi! Šis dekrēts neļaus izmantot Dan.9:25 piedāvāto aprēķinu, lai iegūtu Mesijas pirmās atnākšanas datumu; tā būs persiešu ķēniņa Artakserksa. Kīrs lika atjaunot templi, bet Artakserkss atļāva atjaunot Jeruzālemes mūrus un atgriezt visu ebreju tautu savā nacionālajā zemē.*

Dan 4:9 *Beltesacars, burvju priekšnieks, kuram es zinu, ka tevī ir svēto dievu gars un kuram nav grūti nekādi noslēpumi, sniedz man skaidrojumu par vīzijām, ko es redzēju sapnī.*

9a- Mums ir jāsaprot, kur atrodas karalis. Savā prātā viņš palika pagāns un tikai Daniēla Dievu atzina par citu dievu, izņemot to, ka viņš spēja izskaidrot sapņus. Viņam neienāca prātā doma, ka jāmaina dievi. Daniēla Dievs bija tikai cits dievs salīdzinājumā ar citiem.

Dan 4:10 Šie ir mana prāta redzējumi, kamēr es guļu. Es paskatījos, un, lūk, zemes vidū bija augsts koks.

10a- Attēlos, kurus Jēzus izmantos, lai sniegtu savas nodarbības garīgajiem cilvēkiem, kurus viņš vēlas mācīt, koks būs cilvēka tēls, sākot no niedres, kas lokās un lokās, līdz spēcīgajam un majestātiskajam ciedram. Un tāpat kā cilvēks var novērtēt garšīgos koka augļus, Dievs novērtē vai nevērtē augļus, ko nes viņa radības, sākot no visjaukākajiem līdz mazāk patīkamajiem, pat nicināmiem un riebīgiem.

Dan 4:11 Un šis koks kļuva liels un stiprs, tā galotne sniedzās līdz debesīm, un tas bija redzams no visas zemes galiem.

11.a Statujas vīzijā haldejas ķēniņš jau tika salīdzināts ar koku pēc spēka, spēka un impērijas tēla, ko viņam bija devis patiesais Dievs.

Dan 4:12 Tā lapotne bija skaista, un tās augļi bija bagātīgi; viņš nesa ēdienu visiem; zem tās ēnā patvērās lauka zvēri, un katra dzīvā radība smēla no tās barību.

12.a Šis spēcīgais karalis dalījās ar visiem savas impērijas bagātībā un pārtikā, ko ražoja saskaņā ar viņa direktīvām.

12b- gaisa putni iekārtojās starp tās zariem,

Izteiciens ir Dan.2:38 atkātojums. Tiešā nozīmē šie debesu putni simbolizē mieru un rāmumu, kas valda viņa pārvaldībā. Garīgā nozīmē tie attiecas uz Dieva debesu eņģeļiem, bet šajā vienīgajā atsaucē no Ecc.10:20 runa ir par pašu Dievu, jo viņš vienīgais pēta katra domas: *Nenolādē ķēniņu. , pat savā prātā, un nelādiat bagātos istabā, kurā guļat; jo debesu putns aiznesīs tavu balsi, spārnotais dzīvnieks publicēs tavus vārdus* . Lielākajā daļā citātu debesu putni izsauc ērgļus un plēsīgos putnus, kas dominē spārnoto sugu vidū. Putni apmetas tur, kur viņu barība ir bagātīga; tāpēc attēls apliecina labklājību un pārtikas piesātinājumu.

Dan 4:13 Sava gara parādībās, ko es redzēju guļot, es redzēju, un, lūk, viens no tiem, kas modri un svēti, nokāpa no debesīm.

13a- Patiešām, debesu eņģeļiem nav nepieciešams gulēt, tāpēc viņi pastāvīgi darbojas. Tie , kas ir svēti un kalpo Dievam, nāk no debesīm, lai nestu Viņa vēstījumus Viņa zemes kalpiem.

Dan 4:14 Un viņš sauca ar spēku un runāja tā: *Nocirsti koku un nocirsti tam zarus! nokratiet lapotni un izkaisiet augļus; lai zvēri bēg no tā apakšas un putni no tās zariem!*

14a- Vīzija vēsta, ka ķēniņš zaudēs savu valstību un kundzību pār viņu.

Dan 4:15 Bet atstājiet stublāju tur, kur saknes ir zemē, un sasieniet to ar dzelzs un misiņa ķēdēm starp lauka zāli. *Lai viņš mirst debesu rasā, un lai viņam kā zvēri ir zemes zāle.*

15a- *Bet atstājiet stumbru zemē, kur ir saknes*

Karalis paliks savā valstībā; viņš netiks izraidīts.

15b- *un sasien viņu ar dzelzs un misiņa ķēdēm starp lauka zāli*

Nav vajadzīgas dzelzs vai misiņa ķēdes, jo Dievs vienkārši liks savai kaļamajai būtnei zaudēt saprātu un veselo saprātu visos aspektos — fiziskajā, garīgajā un morālajā. Spēcīgais karalis uzskatīs sevi par lauka zvēru. Tāpēc viņa valstības lielie būs spiesti atņemt no viņa kundzību valstībā.

15c - *lai viņš tiek piesūcināts ar debesu rasu un lai viņam, tāpat kā zvēriem, ir zemes zāle kā daļa*

Mēs varam iedomāties viņa pieaugušo sašutumu, kas redzēs viņu ēdam zāli no zemes, piemēram, govus vai aitas. Viņš atteiksies no segtiem mājokļiem, dodot priekšroku dzīvot un gulēt uz lauka.

Dan 4:16 *Viņa cilvēka sirds tiks viņam atņemta, un zvēra sirds viņam tiks dota; un septiņas reizes pāries viņam.*

Šajā pieredzē Dievs vēlreiz apliecina savu patieso visvarenību. Tā kā visas savas radības dzīvības Radītājs, viņš jebkurā laikā savas godības dēļ var padarīt kādu gudru vai, gluži pretēji, to nomākt. Tā kā tas paliek neredzams viņu acīm, vīrieši ignorē šos draudus, kas viņus pastāvīgi nomāc. Taču tā ir taisnība, ka viņš iejaucas reti, un, kad iejaucas, tas notiek noteikta iemesla un mērķa dēļ.

Sods ir izmērīts. Tas attieksies uz ķēniņu Nebukadnecaru ***septiņas reizes***, tikai septiņus gadus. Nav leģitimitātes izmantot šo ilgumu nekam citam, izņemot pašu karali. Arī šeit, izvēloties skaitli "7", radītājs Dievs ar savu "karalisko zīmogu" iniciē darbību, kas drīzumā tiks paveikta.

Dan 4:17 *Šis teikums ir to dekrēts, kas modri, šis lēmums ir svēto pavēle, lai dzīvie zinātu, ka Visaugstākais valda pār cilvēku valstību un dod to, kam vēlas, un ka viņš audzina tur ļaunākos vīriešus.*

17a- *Šis teikums ir to cilvēku dekrēts, kas skatās*

Gars uzsver šīs dievišķās iejaukšanās ārkārtējo raksturu, kurai viņš piešķir "dekrēta" lomu tiem, kas skatās. Cilvēkam jāiemācās, ka, neskatoties uz mātīgo izskatu, debesu būtnei viņu pastāvīgi vēro. Dievs vēlas padarīt šo piemēru par mācību cilvēkiem līdz pasaules galam. Citējot tos, kas skatās, viņš atklāj Dieva noņemšanas ideālo kolektīvo vienotību, kas tos saista viņa projektos un darbībās. Turklāt šis pants apstiprina, ka Dievs skaitlim 17 piešķir sprieduma nozīmi, skatiet arī Atklāsmes 17. nodaļu.

17b- *lai dzīvie zinātu, ka Visaugstākais valda pār cilvēku valstību, ka viņš to dod, kam grib.*

Dievs visu vada un visu kontrolē. Bieži vien, aizmirstot šo slēpto realitāti, cilvēks uzskata, ka ir sava likteņa un savu lēmumu saimnieks. Viņš domā, ka izvēlas savus vadītājus, taču Dievs tos ieceļ amatā saskaņā ar savu labo gribu un spriedumu pār lietām un būtnēm.

17c- *un ka viņš tur audzina vissliktākos cilvēkus*

Teiciens ir patiess: "cilvēkiem ir tādi vadītāji, kādus viņi ir pelnījuši". Kad cilvēki ir pelnījuši zemisku cilvēku kā vadītāju, Dievs viņiem to uzspiež.

Dan 4:18 *Šis ir sapnis, ko es, ķēniņš Nebukadnecars, sapņoju. Tu, Beltesacars, sniedz paskaidrojumu, jo visi manas valstības gudrie nevar man to sniegt; jūs varat, jo jūsos ir svēto dievu gars.*

18.a Nebukadnecars progresē, taču viņš joprojām nav atgriezies. Viņš joprojām atcerējās, ka Daniēls kalpo svētajiem dieviem. Monoteisms viņam vēl nav saprotams.

Dan 4:19 *Tad Daniēls, vārdā Beltesacars, uz mirkli bija apduļļināts, un viņa domas viņu satrauca. Ķēniņš atbildēja un sacīja: Beltacar, lai sapnis un izskaidrojums tevi nesatrauc! Un Beltesacars atbildēja: Mans kungs, lai sapnis ir taviem ienaidniekiem un tā izskaidrojums taviem pretiniekiem!*

19a- Daniēls saprot sapni, un tas, kas notiks, ir tik šausmīgs ķēniņam, ka Daniēls labprātāk redzētu, kā tas tiek paveikts uz viņa ienaidniekiem.

Dan 4:20 *Koks, ko jūs redzējāt, kas auga liels un stiprs, kura galotne sniedzās līdz debesīm un kas bija redzams visās zemes malās;*

Dan 4:21 *Šis koks, kura lapotne bija skaista un tā augļi bija bagātīgi, kas deva barību visiem, zem kura patvērās lauka zvēri un starp kura zariem dzīvoja debess putni,*

21a- *lapotne bija skaista*
Fiziskais izskats un apģērbs.

21b- *un bagātīgi augļi*
Labklājības pārpilnība.

21c- *kurš nesa pārtiku visiem*
Kas nodrošināja visas savas tautas pārtiku.

21d- *zem kura patvērās lauka zvēri*
Savu kalpu karalis aizsargs.

21.- *un starp kuru zariem mājvietu radīja gaisa putni*

Viņa valdīšanas laikā viņa tauta dzīvoja lielā drošībā. Putni aizlido un atstāj koku vismazākajās briesmās.

Dan 4:22 *Tas esi tu, ak ķēniņ, kas esi kļuvis liels un stiprs, kura varenība ir pieaugusi un pacelta līdz debesīm un kura valdīšana sniedzas līdz pat zemes galiem.*

Dan 4:23 23 Un *ķēniņš redzēja vienu no svētajiem sargiem nokāpjām no debesīm un sacīja: Nocirsti koku un iznīcīni to! bet atstāj stumbru zemē, kur ir saknes, un sasien to ar dzelzs un misiņa ķēdēm starp lauka zāli; lai viņš tiek slapināts ar debesu rasu, un viņa daļa lai ir ar lauka zvēriem, līdz septiņas reizes viņam pāries.*

Dan 4:24 *Šis ir izskaidrojums, ak ķēniņ, tas ir Visaugstākā rīkojums, kas tiks izpildīts manam kungam ķēniņam.*

Dan 4:25 *Viņi jūs izdzīs no cilvēku vidus, un jūs dzīvosiet pie lauka zvēriem, un tie dos jums zāli ēst kā vēršus; tu būsi debesu rasas mērcēts un tev pāries septiņas reizes, līdz tu zināsi, ka Visaugstākais valda pār cilvēku valstību un dod to, kam grib.*

25a- *līdz tu uzzināsi, ka Visaugstākais valda pār cilvēku valstību un dod to, kam grib.*

Daniēls piemin Dievu kā "Visaugstāko". Tādējādi viņš vada ķēniņa domas par viena Dieva esamību; ideja, ko karalim ir ļoti grūti saprast, pateicoties šai politeisma izcelsmei, kas mantota no tēva dēlam.

Dan 4:26 *Pavēle atstāt stumbru, kur atrodas koka saknes, nozīmē, ka jūsu valstība paliks pie jums, kad atzīsiet, ka Tas, kurš valda, ir debesīs.*

26a- *Kad viņš atzīs, ka tas, kurš valda, ir debesīs, pazemojuma pieredze beigsies, jo ķēniņš būs pārliecināts un atgriezies.*

Dan 4:27 *Tāpēc, ķēniņ, lai mans padoms tev patīk! Izbeidz savus grēkus, īstenojot taisnību, un savām netaisnībām, izrādot līdzjūtību pret nelaimīgajiem, un jūsu laime var turpināties.*

27a- *Kad ķēniņš realizēs lietas, ko Daniēls uzskaita šajā pantā, viņš patiešām tiks pievērst. Bet šis raksturs ir nodots lepnumam, viņa neapstrīdama vara ir*

padarījusi viņu kaprīzu un bieži vien netaisnīgu, kā mums mācīja iepriekšējā atklātā pieredze.

Dens 4:28 *Visas šīs lietas tika paveiktas uz ķēniņa Nebukadnēcara.*

28a- Šis Daniēla paziņojums aizliedz jebkādu citu šī pravietojuma interpretāciju, kas nosoda Jehovas liecinieku un jebkuras citas reliģiskas grupas mācītos pravietiskos pamatus, kas ir pretrunā Daniēla noteiktajam noteikumam. Turklāt visas nodaļas saturs to apliecina. Jo stāsts mums iemācīs, kāpēc ķēniņu piemeklē lāsts pareģojumā par koku.

Dan 4:29 *Divpadsmit mēnešu beigās, kad viņš staigāja Bābeles ķēniņa pilī, No vīzijas līdz tās īstenošanai paiet 29.a- 12 mēneši jeb gads jeb “laiks”.*

Dan 4:30 *Ķēniņš atbildēja un sacīja: Vai šī Bābe nav tā lielā, ko es esmu uzcēlis par ķēniņa mājokli ar sava spēka spēku un sava varenuma godībai?*

30a- Šis ir liktenīgais brīdis, kad karalim labāk būtu bijis klusēt. Bet mēs to varam saprast, jo viņa Babilona patiešām bija tīrs brīnums, kas joprojām ir iekļauts kā viens no “septiņiem pasaules brīnumiem”. Apstādījumiem lekni piekaramie dārzi, dīķi, plaši laukumi un vaļņi 40 km laukumā katrā pusē. Vaļņi, kuru virsotnē visā vaļņa garumā varēja viens otram iet garām divas tvertnes; tā laika lielceļš. Vieni no tās vārtiem, kas rekonstruēti Berlīnē, atrodas divu sienu centrā, ko veido zili emaljēti akmeņi, uz kuriem ir iegravēta ķēniņa emblēma: lauva ar ērgļa spārniem, kas minēts Dan.7:4. Viņam bija ar ko lepoties. Bet Dievs savos vārdos nesaskata lepnumu, viņš redz lepnumu, bet galvenokārt aizmāršību un nicinājumu pret savu iepriekšējo pieredzi. Protams, šis ķēniņš nav vienīgā lepnā būtne uz zemes, bet Dievs viņu ir pievērsis, viņš vēlas viņu savās debesīs un viņam tas būs. Tas ir pelnījis paskaidrojumu: Dievs tiesā savus radījumus ārpus šķietamības. Viņš pārbauda viņu sirdis un prātus un, nekad nekļūdīdamies, atzīst pestīšanas cienīgas aitas. Tas liek viņam uzstāt un reizēm darīt brīnumus, bet metodi attaisno iegūtā gala rezultāta kvalitāte.

Dan 4:31 *Kamēr vārds vēl bija ķēniņa mutē, no debesīm atskanēja balss: Klausies, ķēniņ Nebukadnēcar, ka valstība tev tiks atņemta!*

31.a Nebukadnecars ir Dieva mīlestības upuris, kurš viņam izlika lamatas un brīdināja par to savā pravietiskajā sapnī. Sodu no debesīm var dzirdēt, bet priecāsimies, jo ļaunums, ko Dievs viņam nodarīs, izglābs viņa dzīvību un padarīs to mūžīgu.

Dan 4:32 *Viņi jūs izdzīs no cilvēku vidus, jūs dzīvosiet pie lauka zvēriem, un tie dos jums zāli ēst kā vēršus; un tev pāries septiņas reizes, līdz tu zināsi, ka Visaugstākais valda pār cilvēku valstību un dod to, kam grib.*

32a- Septiņus gadus, *septiņas reizes* karalis zaudē savu skaidrību un viņa prāts pārliecina viņu, ka viņš ir tikai dzīvnieks.

Dan 4:33 *Tajā pašā laikā vārds piepildījās uz Nebukadnēcaru. Viņš tika izraidīts no cilvēku vidus, viņš ēda zāli kā vērši, viņa miesa bija debesu rasā; līdz viņas mati izauga kā ērgļu spalvas un nagi kā putniem.*

33a- Karalis liecina, ka viss, kas tika paziņots vīzijā viņam bija labi izdevies. Rakstot savu liecību, pievērstais karalis izsauc šo pazemojošo pieredzi, runājot par sevi trešajā personā. Kauns joprojām liek viņam atkāpties. Vēl viens izskaidrojums joprojām ir iespējams, proti, ka šo liecību kopā uzrakstīja ķēniņš un Daniēls, viņa jaunais brālis patiesajā Dievā.

Dan 4:34 *Pēc noteiktā laika es, Nebukadnecars, pacēlu savas acis pret debesīm, un saprāts atgriezās pie manis. Es esmu svētījis Visaugstāko, esmu slavējis un pagodinājis to, kas dzīvo mūžīgi, kura vara ir mūžīga un kura valstība pastāv no paaudzes paaudzē.*

34a- Gudrais un visvarenais Dievs iegūst pazudušo aitu mīlestību. Viņa ir pievienojusies viņa ganāmpulkam un daudzkārt slavē viņa godību.

34b- *tas, kura vara ir mūžīga un kura valdīšana ilgst no paaudzes paaudzē*
Formula attiecas uz Dan. Cilvēka Dēla vīzijas 5. ^{valstību, šoreiz mūžīgo valstību}.

7:14: *Viņam tika dota vara, slava un valstība; un visas tautas, tautas un vīri visās valodās viņam kalpoja. Viņa valdīšana ir mūžīga vara, kas nepazudīs, un viņa valstība nekad netiks iznīcināta. Un arī tēla redzējumā Dan.2:44: Šo ķēniņu dienās debesu Dievs cels valstību, kas nekad netiks iznīcināta, un tā nepaies citas tautas varā; viņš salauzīs un iznīcinās visas šīs valstības, un viņš pats pastāvēs mūžīgi.*

Dan 4:35 *Vis, kas dzīvo uz zemes, viņam nav nekas; viņš dara, kā grib, ar debesu pulkiem un tiem, kas dzīvo uz zemes, un nav neviena, kas varētu pretoties viņa rokai viņš: ko tu dari?*

35a- Slava dzīvajam Dievam! Jo šoreiz karalis visu saprata un viņš tika pievērsts.

Dan 4:36 *Tajā laikā saprāts atgriezās pie manis; man tika atjaunota manas valstības godība, mans varenums un mans spožums; mani padomdevēji un mani vecākie man jautāja vēlreiz; Es tiku atjaunots savā valstībā, un mans spēks tikai pieauga.*

36a- Tāpat kā taisnais un taisnīgais Ījabs, kuram Dievs viņa pārbaudījumu beigās dāvāja dēlus, meitas un pēcnācējus, ķēniņš atgūst savu lielo uzticību un atsāk savu tagad gudro valdīšanu starp patiesajiem gudrajiem, kurus apgaismoja dzīvais Dievs. Šī pieredze pierāda, ka Dievs dod valstību tam, kam viņš vēlas. Tas bija tas, kurš iedvesmoja lielos kaldejus vēlreiz lūgt savu karali.

Dan 4:37 *Tagad es, Nebukadnecars, slavēju, slavēju un godinu debesu Ķēniņu, kura darbi ir patiesi un kura ceļi ir taisni un kurš spēj pazemot tos, kas staigā lepnībā.*

37a- Viņš to var pateikt, jo viņš maksāja, lai varētu to pateikt.

Lai izvairītos no ļaunākā, izraujot zobu, var ļoti sāpēt; bet likmes var attaisnot ciešanas. Lai iegūtu mūžību, var būt nepieciešams iziet cauri smagiem vai ļoti smagiem pārbaudījumiem, kad tas būs iespējams, lepnuma izraušana. Zinot savu potenciālu, Jēzus Kristus padarīja Pāvilu aklu ceļā uz Damasku, lai garīgi aklais "viņu brāļu vajātājs" kļūtu par viņa uzticīgo un dedzīgo liecinieku pēc tam, kad bija atguvis redzi, bet galvenokārt savu redzi. gars.

Daniels 5

Dan 5:1 *Ķēniņš Belsacars sarīkoja lielu mielastu saviem augstmaņiem, kuru skaits bija tūkstotis, un viņš dzēra vīnu viņu klātbūtnē.*

1.a- Ķēniņš Nebukadnecars aizmiga Dieva mierā, kad viņš bija diezgan vecs, un viņa dēls Nabonīds stājās viņa vietā, nelabprāt valdīt, tāpēc viņš ļāva savam dēlam Belšacaram valdīt viņa vietā. Nejauciet šo vārdu, kas nozīmē "Bels

aizsargā ķēniņu”, izaicinājumu, kuru Dievs plāno pieņemt, ar to, ko Nebukadnecars deva Daniēlam: Beltesacars, kas nozīmē “Bels aizsargās”. Šo vārdu izcelsme ir Bela jeb Beliala pielūgšana, aiz kura ir vienīgais politeisma organizētājs: Sātans, velns. Kā redzēsim, atgrieztā ķēniņa pēcteči viņam šajā ceļā nesekoja.

Dan 5:2 *Belsacars, nogaršojis vīnu, atnesa zelta un sudraba traukus, ko viņa tēvs Nebukadnecars bija paņēmis no Jeruzālemes tempļa, lai ķēniņš un viņa augstmaņi, viņa sievas un konkubīnas tos izmantotu. dzeršana.*

2a- Šim pagānu ķēniņam šie zelta un sudraba trauki ir tikai laupījums, kas atņemts no ebrejiem. Izvēloties ignorēt patieso Dievu, kuram Nebukadnēcars bija pievērsies, viņš ignorē faktu, ka šis dzīvais Dievs spriež par visām viņa darbībām. Izmantojot šīs lietas, kas ir iesvētītas un iesvētītas kalpošanā Dievam radītājam, viņš pieļauj savu īsās dzīves pēdējo kļūdu. Savā laikā Nebukadnecars zināja, kā ņemt vērā jūdu Dieva aktīvo spēku, jo viņš saprata, ka viņa nacionālie dievi patiesībā neeksistē. Visas Bābeles ķēniņam pakļautās tautas bija dzirdējušas viņa spēcīgo liecību par labu debesu ķēniņam, īpaši viņa tuvākā ģimene. Tāpēc Dievam ir pilnīgs iemesls tagad parādīt sevi kā taisnīgu un nežēlīgu.

Dan 5:3 *Tad viņi atnesa zelta traukus, kas bija izņemti no tempļa, no Dieva nama Jeruzālemē; un ķēniņš un viņa muižnieki, viņa sievas un konkubīnes to lietoja, lai dzertu.*

3.a Daniels uzstāj uz šo izņemto trauku izcelsmi no tempļa, no Dieva nama Jeruzālemē. Jau redzot, ka jūdu Dievs ļāva šīs lietas izņemt no sava tempļa, jaunajam ķēniņam vajadzēja saprast, ka patiesais Dievs soda un bargi pārmāca tos, kas viņam slikti kalpo. Pagānu dievi tādas lietas nedara, un viņu darbinieki tikai cenšas izpatikt cilvēkiem, kuru lētticību viņi izmanto.

Dan 5:4 *Viņi dzēra vīnu un slavēja zelta, sudraba, misiņa, dzelzs, koka un akmens dievus.*

4.a- Profāna lietošana ir novecojusi, tā ir elku pielūgšana, Dieva riebuma virsotne. Svarīga detaļa: karalis, izrādot lielu neuzmanību, mēlojas ar draugiem, kamēr viņa pilsētu apdraud mēdieši un persieši, kas to aplenca.

Dan 5:5 *Tajā brīdī parādījās cilvēka rokas pirksti, un tie rakstīja pretī lampas statīvam uz kaļķakmens pie karaļa pils mūra. Karalis redzēja šo rokas galu, kas rakstīja.*

5a- Nebukadnecara laika brīnumi tika nicināti, šī jaunā brīnuma mērķis nav pievērsties, bet gan iznīcināt vainīgo dzīvi, kā mēs to redzēsim. Ļaunu apsūdzētāju priekšā, kuri vēlējās grēcinieka nāvi, Jēzus Kristus ar pirkstu smiltīs ierakstīs arī grēkus, ko viņi izdara slepeni.

Dan 5:6 *Tad ķēniņš mainīja savu krāsu, un viņa domas viņu satrauca; viņa muguras locītavas atslāba, un ceļgali atsitās pret otru.*

6a- Brīnums nekavējoties rada savas sekas. Neskatoties uz reibumu, viņa prāts reaģē, viņš ir pārbiedēts.

Dan 5:7 *Un ķēniņš skaļi sauca pēc astrologiem, kaldejiem un zīlniekiem; Un ķēniņš atbildēja un sacīja Bābeles gudrajiem: "Ikviens, kurš lasīs šo rakstu un man to izskaidros, būs ģērbies purpursarkanā un nēsās zelta kaklarotu uz kakla, un tam būs trešā vieta karaļvalsts valdība.*

7a- Atkal Daniēls tiek ignorēts; viņa liecības nicināja karaliskā pēctecība. Un atkal ārkārtējās mokās jaunais karalis sola visaugstākos apbalvojumus tam, kurš izrādīsies spējīgs pārdabiskā veidā atšifrēt uz sienas rakstīto vēstījumu. Ikviens, kurš to darīs, iegūs trešo vietu valstībā, jo Nabonids un Belsacars ieņem pirmo un otro vietu.

Dan 5:8 *Ienāca visi ķēniņa gudrie; bet viņi nevarēja izlasīt rakstīto un sniegt karalim paskaidrojumus.*

8.a- Tāpat kā Nebukadnecara laikā, pagānu gudrajiem tas joprojām nav iespējams.

Dan 5:9 9 *Tāpēc ķēniņš Belsacars ļoti izbijās un mainīja savu krāsu, un viņa augstmaņi izbijās.*

Dan 5:10 *Un ķēniņa un viņa augstmaņu vārdu dēļ karaliene iegāja svinību zālē un runāja tā: Karali, dzīvo mūžīgi! Lai jūsu domas jūs netraucē un jūsu seja nemaina krāsu!*

Dan 5:11 *Tavā valstībā ir kāds cilvēks, kurā ir svēto dievu gars; un tava tēva dienās viņā bija gaisma, saprāts un gudrība kā dievu gudrība. Arī ķēniņš Nebukadnecars, tavs tēvs, ķēniņš, tavs tēvs, iecēla viņu par burvju, astrologu, kaldeju, zīlnieku vadītāju,*

Dan 5:12 *jo viņā Daniēls, kuru nosauca ķēniņš Beltešacars, atrada augstāku garu, zināšanas un sapratni, spēju izskaidrot sapņus, izskaidrot mīklas un risināt sarežģītus jautājumus. Tāpēc lai sauc Daniēlu, un viņš sniegs paskaidrojumus.*

12a- Šī karalienes liecība ir mulsoša un nosoda visu karalisko ģimeni: mēs to zinājām... bet izvēlējamies to neņemt vērā.

Dan 5:13 *Tad Daniēlu veda ķēniņa priekšā. Ķēniņš atbildēja un sacīja Daniēlam: Vai tu esi šis Daniēls, viens no Jūdas gūstekņiem, ko mans tēvs, ķēniņš, izveda no Jūdas?*

Dan 5:14 *Es esmu dzirdējis par jums, ka jūsos ir dievu gars un ka jūsos ir gaisma, sapratne un neparasta gudrība.*

Dan 5:15 *Viņi tikko atveda man priekšā gudros un astrologus, lai viņi izlasītu šo rakstu un sniegtu man paskaidrojumus. bet viņi nevarēja sniegt vārdu skaidrojumu.*

Dan 5:16 *Es esmu iemācījies, ka jūs varat sniegt paskaidrojumus un atrisināt sarežģītus jautājumus; tagad, ja tu spēsi izlasīt šo Rakstu vietu un sniegt man paskaidrojumus, tu būsi ģērbies purpursarkanā, tu nēsāsi uz kakla zelta kaklarotu un tev būs trešā vieta valstības valdībā.*

16a- Trešā vieta pēc Nabonida viņa tēva un viņa paša.

Dan 5:17 *Daniēls atbildēja ķēniņa priekšā: Saglabā savas dāvanas un dod savas dāvanas citam! tomēr es izlasīšu ķēniņam rakstīto un sniegšu viņam paskaidrojumus.*

17.a - Daniēls ir vecs un nepiešķir nozīmi ne pagodinājumiem, ne sudraba un zelta precēm un vērtībām, taču iespēja atgādināt šim jaunajam karalim par viņa kļūdām, grēkiem, kas viņam būs jāmaksā par savu dzīvību, nav atteikties, un viņš ir Dieva kalps šāda veida rīcībai.

Dan 5:18 18 *Ak, ķēniņ, augstākais Dievs devis tavam tēvam Nebukadnecaram varu, varenību, slavu un varenību;*

18.a Nebukadnēcara valdīšana bija patiesā Dieva darbs un dāvana, tāpat kā viņa *varenība*, ko viņš lepnuma dēļ bija nepareizi piedēvējis saviem *spēkiem*, pirms septiņus gadus bija Dieva stulbs.

Dan 5:19 *Un tā diženuma dēļ, ko Viņš viņam bija devis, visas tautas, tautas un visu valodu vīri baidījās un trīcēja viņa priekšā. Karalis nogalināja tos, kurus gribēja, un ļāva dzīvot tiem, kurus gribēja; viņš audzināja tos, kurus gribēja, un viņš pazemināja tos, kurus gribēja.*

19a- *Karalis nogalināja tos, kurus gribēja*

Jo īpaši šī Dieva dotā vara lika viņam sodīt dumpīgos ebreju tautu un sodīt daudzus viņu pārstāvjus.

19b- *un viņš pameta to dzīvi, ko gribēja*

Daniēls un gūstekņi ebreji guva labumu.

19c- *viņš audzināja tos, kurus gribēja*

Ķēniņš Nebukadnecars Daniēlu un viņa trīs uzticīgos biedrus pacēla augstāk par kaldejiem.

19d- *un viņš nolaida tos, kurus gribēja*

Viņa valstības dižgariem bija jāpiekrīt, lai viņus vadītu jauni svešinieki no ebreju gūsta. Ar viņa vareno roku ebreju nacionālais lepnums tika pazemots un iznīcināts.

Dan 5:20 *Bet, kad viņa sirds bija pacilāta un gars nocietinājās līdz augstprātībai, viņš tika nomests no sava ķēniņa troņa un atņemts no viņa godības.*

20.a- Ķēniņa Nebukadnecara pieredze ļauj mums izprast Dan.7:8 pāvesta ķēniņam piedēvēto *augstprātību*. Daniēls parāda ķēniņam, ka absolūtu varu Dievs piešķir tam, kam viņš vēlas, saskaņā ar viņa programmu. Taču, atgādinot par ķēniņa Nebukadnēcara pazemību, viņš atgādina viņam, ka, lai arī cik varens viņš būtu, zemes ķēniņš ir atkarīgs no debesu ķēniņa neierobežotās varas.

Dan 5:21 *Viņš tika izraidīts no cilvēku bērnu vidus, un viņa sirds kļuva kā zvēru sirds, un viņa mājvieta bija ar savvaļas ēzeļiem. viņam tika dota zāle ēst kā vēršiem, un viņa ķermenis bija piesūcināts ar debesu rasu, līdz viņš atpazīna, ka augstākais Dievs valda pār cilvēku valstību un dod to tam, kam viņš patīk.*

21a- Es atzīmēju, ka tikai šajā pantā ir minēts “savvaļas ēzeļi”. Ēzelis ir tipisks stūrgalvības simbols: “spītīgs kā ēzelis”, it īpaši, ja tas ir “savvaļas” un nav pieradināts. Tas ir simbols, kas attēlo cilvēka garu, kurš atsakās uzklaut mācības, ko Dievs ir devis, izmantojot savas dzīves pieredzi un Bībeles atklāsmes.

Dan 5:22 *Un tu, viņa dēls Belsacar, neesi pazemojis savu sirdi, kaut arī tu visu to zināji.*

22.a Faktiski Belsacars uzvedās kā “savvaļas ēzelis”, neņemot vērā viņa “tēva” (vectēva) pieredzi.

Dan 5:23 *Tu esi paaugstinājies sevi pret debesu Kungu; viņa nama trauki ir atvesti tev priekšā, un tu ar tiem esi izmantojis vīna dzeršanu, tu un tavi vecākie, tavas sievas un tavas konkubīnes; tu esi slavējis sudraba, zelta, misiņa, dzelzs, koka un akmens dievus, kas neredz un nedzird, un neko nezina, un neesi pagodinājuši Dievu, kuram ir tava elpa un visi tavi ceļi.*

23.a – Belšacars apgānīja zelta traukus, kas bija iesvētīti Dievam radītājam viņa tempļa reliģiskajai kalpošanai. Bet, izmantojot tos, lai slavētu viltus pagānu dievus, viņš ir sasniedzis *riebumu*. Šis attēls sagatavo Atkl.17:4 attēlu: *Šī sieviete*

bija ģērbusies purpursarkanā un sarkanā krāsā un rotāta ar zeltu, dārgakmeņiem un pērlēm. **Viņa turēja rokā zelta kausu, kas bija piepildīts ar negantībām un viņas prostitūcijas netīrumiem** . 5. pantā viņa saņēma vārdu “ Lielā Bābele ”.

Dan 5:24 Tāpēc viņš sūtīja šo rokas galu, kas izsekoja šim rakstam.

24a- Savukārt Belsacars pārāk vēlu atklāj patiesā dzīvā Dieva eksistenci, kurš rīkojas un brīnumaini reaģē uz cilvēku uzvedību.

Dan 5:25 Šis ir tas raksts, kas tika rakstīts: minnow, minnow, tekel, oufarsin.

25a- Tulkojums: skaitīts, skaitīts, svērts un sadalīts

Dan 5:26 Un šis ir šo vārdu skaidrojums. Numurēts: Dievs ir saskaitījis tavu valstību un pielicis tai punktu.

26.a Pirmais “ skaitītais ” ir paredzēts valdīšanas sākumam, bet otrais “ skaitītais ” ir šīs valdīšanas beigas.

Dan 5:27 Nosvērts: jūs esat nosvērts svarā, un jūs esat atrasts trūkumā.

27.a – svāri šeit ir dievišķā sprieduma simbols. Vīrieši to ir pieņēmuši, lai apzīmētu tieslietu dienestus; ļoti nepilnīgs taisnīgums. Bet Dieva darbs ir pilnīgs un balstoties uz dubultas skalas tēlu, viņš izsver labā un ļaunā rīcību, ko tiesātā būtne ir paveikusi. Ja labā plato ir vieglāks par ļauno, dievišķais nosodījums ir pamatots. Un tā tas ir ķēniņa Belsacara gadījums.

Dan 5:28 Sadalīta: Tava valstība tiks sadalīta un dota mēdiem un persiešiem.

28.a Kamēr viņš savā karaliskajā pilī ķēniņa Dārija vadībā ļāvās riebīgām dzeršanām, mēdieši ienāca Babilonā pie upes gultnes, uz laiku tika novirzīti un izžuvuši.

Dan 5:29 Un Belsacars tūdaļ pavēlēja, un tie ietērpa Daniēlu purpursarkanā un aplika viņam zelta kaklarotu ap kaklu, un tika paziņots, ka viņš būs trešais valstības valdītājs.

Dan 5:30 Tajā pašā naktī tika nogalināts kaldeju ķēniņš Belsacars.

Dan 5:31 Un mēdietis Dārijs ieņēma valstību, būdams sešdesmit divus gadus vecs.

31.a Šo precīzo Daniēla aculiecinieka liecību neatzīst vēsturnieki, kuri šo darbību attiecina uz Persijas karali Kīru 2 lielo — 539. gadā.

Daniels 6

Šīs 6. nodaļas mācība ir identiska Daniēla 3. nodaļas mācībai. Tā mums, šoreiz, Daniēlam tiek piedāvāta uzticības parauga pārbaudei, lai atdarinātu un atveidotu visiem izredzētajiem, kurus Dievs ir aicinājis Jēzū Kristū. Komentāri ir noderīgi, taču vienkārši izlasiet un apgūstiet mācību. Ķēniņš *Dārijs* savā laikā rīkojas kā Nebukadnecars un, savukārt, *62 gadus vecs*, apliecinās Daniēla dzīvā Dieva godību; atgriešanās, kas iegūta pēc Daniēla liecības par uzticību, kad Dievs viņu pasargāja no *lauvām*. Kopš abu attiecību sākuma viņam ir pieķeršanās un interese par Danielu, kurš viņam uzticīgi un godīgi kalpo un kurā viņš *saskata pārāks prāts*.

Dan 6:1 *Dārijam bija labi iecelt pār valstību simt divdesmit satrapu, kas būtu visā valstībā.*

1a- Karalis Dārijs atklāj savu gudrību, uzticot valstības pārvaldību 120 gubernatoriem, kas izveidoti vairāk nekā 120 provincēs.

Dan 6:2 *Un viņš iecēla trīs priekšniekus, starp kuriem bija Daniēls, lai šie satrapi viņiem atskaitītu un lai ķēniņš neciestu nekādu ļaunumu.*

2a- Daniels joprojām ir viens no galvenajiem vadītājiem, kas uzrauga satrapus.

Dan 6:3 *Daniēls bija pārāks par prinčiem un satrapiem, jo viņā bija augstāks gars; un ķēniņš domāja to nodibināt visā valstībā.*

3.a- Dārijs pamana Daniēla pārākumu viņa gudrā un gudrā prāta ziņā. Un viņa plāns viņu nostiprināt pāri visam izraisīs greizsirdību un naidu pret Daniēlu.

Dan 6:4 *Tad valdnieki un satrapi meklēja iespēju apsūdzēt Daniēlu par valstības lietām. Bet viņi nevarēja atrast ne iemeslu, ne ko pārnest, jo viņš bija uzticīgs un viņā neredzēja ne vainas, ne nekā slikta.*

4a- Daniēls kalpo Dievam, kur viņš viņu novieto, lai viņš kalpotu ķēniņam ar tādu pašu centību un uzticību. Tādējādi tas šķiet *nenosodāms* ; kritērijs, kas atrodams starp "Pēdējo dienu adventistu" svētajiem saskaņā ar Atkl.14:5.

Dan 6:5 *Un šie vīri sacīja: Mēs neatradīsim nekādu iemeslu pret šo Daniēlu, ja vien neatradīsim viņa Dieva bauslībā.*

5.a Šie argumenti atklāj pēdējā zemes ticības pārbaudījuma velnišķīgās noņemšanas domāšanu, kurā Dieva likuma septītās dienas sabata atpūta ļaus nogalināt savus uzticīgos kalpus, jo viņi nepiekritīs godāt pārējā pirmās dienas daļa ir obligāta, svētdiena saskaņā ar romiešu reliģiskajiem likumiem.

Dan 6:6 *Tad šie prinči un šie satrapi nāca pie ķēniņa nemierīgi un runāja uz viņu tā: Karali Dārijs, dzīvo mūžīgi!*

6.a Šī nemierīgā ieraksta mērķis ir atgādināt karalim par skaitļu spēku, spēju radīt traucējumus un līdz ar to nepieciešamību viņam stiprināt savu kundzību.

Dan 6:7 *Visi karaļvalsts prinči, pārvaldnieki, satrapi, padomnieki un pārvaldnieki uzskata, ka ir jāizdod karaliskais rīkojums ar stingru aizliegumu, ka ikviens, kas trīsdesmit dienu laikā lūdz kādu . Dievs vai kāds cits, izņemot tevi, ak ķēniņ, tiks iemests lauvu bedrē.*

7.a Līdz tam ķēniņš Dārijs necentās piespiest savas valstības vīrus kalpot vienam dievam, nevis citam. Politeismā reliģijas brīvība ir pilnīga. Un, lai viņu pārliecinātu, sazvērnieki viņam glaimo, godinot viņu, karali Dāriju, kā dievu. Tur atkal, tāpat kā ar visiem lielajiem valdniekiem, pamostas lepnums un liek viņam apstiprināt šo kārtību, kas tomēr nenāca no viņa prāta.

Dan 6:8 *Tagad, ķēniņ, apstiprini aizliegumu un raksti dekrētu, lai tas būtu neatsaucams saskaņā ar mēdiešu un persiešu likumu, kas ir nemainīgs.*

8.a Šis dekrēts apbrīnojami pareģo to, kurš padarīs romiešu svētdienu par obligātu dienu beigās. Taču atzīmēsim, ka šis mēdiešu un persiešu likuma nemainīgais raksturs, ko ieviesuši maldīgi un grēcīgi cilvēki, ir pilnīgi nepamatots. Nemainība pieder patiesajam un dzīvajam Dievam, Radītājam.

Dan 6:9 *Pēc tam ķēniņš Dārijs uzrakstīja dekrētu un dekrētu.*

9.a Šis solis ir būtisks, jo, pašam uzrakstot *dekrētu un aizstāvību* , būs jāievēro *negrozāmie* mēdiešu un persiešu likumi .

Dan 6:10 *Kad Daniēls uzzināja, ka pavēle ir uzrakstīta, viņš iegāja savā namā, kur augšistabas logi bija atvērti uz Jeruzalemi. un trīs reizes dienā viņš noņēma ceļos, lūdza un slavēja savu Dievu, tāpat kā agrāk.*

10a- Daniēls nemaina savu uzvedību un neļauj sevi ietekmēt šim cilvēciskajam pasākumam. Atverot savu logu, viņš parāda, ka vēlas, lai viņa lojalitāte Visvarenajam Dievam būtu zināma visiem. Šajā laikā Daniēls pagriežas Jeruzalemes virzienā, kur atrodas pat nopostīts Dieva templis. Jo Gars Dievs ilgu laiku izpaudās šajā svētajā templī, kuru viņš bija padarījis par savu mājvietu, par savu zemes mājokli.

Dan 6:11 *Tad šie vīri ienāca nemierīgi un atrada Daniēlu lūdzam un piesaucam savu Dievu.*

11.a- Plānotāji gaidīja un vēroja, kā viņš pieķer viņu nepaklausībā karaļa dekrētam ; šobrīd ir "k dziedzošs delikto".

Dan 6:12 *Un viņi nostājās ķēniņa priekšā un sacīja viņam par ķēniņa aizsardzību: vai tu neesi uzrakstījis aizbildinājumu, ka ikviens, kas trīsdesmit dienu laikā lūgs kādu dievu vai jebkuru citu cilvēku, izņemot tevi, ķēniņ, iemests lauvu bedrē? Karalis atbildēja: Lieta ir skaidra saskaņā ar mēdiešu un persiešu likumu, kas ir nemainīgs.*

12.a- Karalis var tikai apstiprināt dekrētu, kuru viņš pats uzrakstījis un parakstījis.

Dan 6:13 *Un viņi atkal atbildēja un sacīja ķēniņam: Daniēls, viens no Jūdas gūstekņiem, nav ņēmis vērā tevi, ak, ķēniņ, nedz aizstāvībai, ko tu raksti trīs reizes dienā.*

13.a- Pieķerts darbībā, savas lūgšanas darbībā, Daniēls tiek nosodīts. Karalis augstu vērtē Daniēlu par viņa uzticīgo un godīgo uzvedību. Viņš nekavējoties izveidos saikni starp sevi un šo Dievu, kuram viņš kalpo ar tik lielu dedzību un uzticību, jo viņš regulāri lūdz viņu *trīs reizes dienā* . Tas izskaidro sāpes un ciešanas, ko Daniēlam izraisīs nosodījums, un viņa nākamās atgriešanās sākumu.

Dan 6:14 *Karalis ļoti nobijās, kad viņš to dzirdēja; viņš ņēma pie sirds, lai atbrīvotu Danielu, un līdz saulrietam viņš centās viņu glābt.*

14.a- Karalis saprot, ka ar viņu ir manipulēts, un viņš dara visu iespējamo, lai glābtu Danielu, kuru viņš ļoti novērtē. Bet viņa pūles būs veltīgas , un ķēniņš pirms visa skumji atklāj: *burts nogalina, bet gars dod dzīvību* . Vēlāk piešķirot cilvēkiem šo izteicienu, Dievs parāda likumu ievērošanas robežu. Dzīvi nevar regulēt uz likuma tekstu burtiem. Savā dievišķajā spriedumā Dievs ņem vērā detaļas, kuras ignorē viņa rakstītā likuma mirušais burts, un cilvēkiem bez Dieva nav gudrības darīt to pašu.

Dan 6:15 *Bet šie vīri uzstāja uz ķēniņu un sacīja viņam: Zini, ķēniņ, ka mēdiešu un persiešu likumi pieprasa, lai katrs ķēniņa apstiprinātais aizliegums vai pavēle būtu neatceļama.*

15.a- Plānotāji atgādina Mēdiešu un persiešu karaļa pieņemto lēmumu neatsaucamo (nepamatoto) raksturu. Viņš pats ir mantotās kultūras slazdā. Bet viņš saprot, ka bija pret Danielu vērstas sazvērestības upuris.

Dan 6:16 *Tad ķēniņš pavēlēja atvest Daniēlu un iemest lauvu bedrē. Ķēniņš atbildēja un sacīja Daniēlam: Lai tavs Dievs, kam tu ar pacietību kalpo, tevi atbrīvo!*

16.a- Karalis ir spiests likt Daniēlam iemest lauvu bedrē, bet viņš no visas sirds vēlas, lai Dievs, kuram viņš tik uzticīgi kalpo, iejauktos, lai viņu glābtu.

Dan 6:17 *Viņi atnesa akmeni un uzlika to bedres atverē; ķēniņš to apzīmogoja ar savu gredzenu un ar savu muižnieku gredzenu, lai nekas netiktu mainīts attiecībā uz Daniēlu.*

17.a Šeit Daniēla pieredzētā ir līdzība ar Kristus apbedīšanu, kuras apaļās akmens durvis arī tika aizzīmogotas, lai novērstu cilvēka iejaukšanos.

Dan 6:18 *Tad ķēniņš devās uz savu pili; viņš pavadīja nakti gavējoties, viņš nenesa sev līdzī konkubīni, un viņš nevarēja aizmigt.*

18a- Šāda ķēniņa uzvedība liecina par viņa sirsnību. To darot, viņš parāda, ka vēlas izpatikt Daniēla Dievam un iegūt no viņa pestīšanu. Tas ir sākums viņa pievēršanai vienam Dievam.

Dan 6:19 *Karalis cēlās rītausmā un steigšus devās uz lauvu bedri.*

19.a- Gatavošanās tīrībai, kam seko bezmiega nakts, jo viņa prātu mocīja doma par Daniēla nāvi, un šī rītausmas steiga uz lauvu midzeni nav pagānu ķēniņa rīcība, bet gan brālis, kurš mīl savu brāli. Dievā.

Dan 6:20 *Kad viņš tuvojās bedrei, viņš skumjā balsī sauca Daniēlu. Ķēniņš atbildēja un sacīja Daniēlam: vai Daniēls, dzīvā Dieva, tava Dieva, kalps, kam tu ar pacietību kalpo, varētu tevi atbrīvot no lauvām?*

20a- *Kad viņš tuvojās bedrei, viņš skumjā balsī sauca Daniēlu*

Karalis cer, bet baidās un baidās no ļaunākā Daniēla dēļ. Taču viņa cerību apliecina tas, ka viņš viņai piezvana un uzdod jautājumu.

20b- *Vai Daniēls, dzīvā Dieva kalps, jūsu Dievs, kuram jūs pacietīgi kalpojat, varēja jūs atbrīvot no lauvām?*

Nosaucot viņu par “ dzīvu Dievu ”, Dārijs liecina par savas atgriešanās sākumu. Tomēr viņa jautājums “ **vai viņš varēja** tevi izglābt no lauvām? » parāda mums, ka viņš viņu vēl nepazīst. Pretējā gadījumā viņš būtu teicis: “ *Vai viņš gribēja jūs atbrīvot no lauvām?* ” » .

Dan 6:21 *Un Daniēls sacīja ķēniņam: Karali, dzīvo mūžīgi!*

21.a- Plānotāju mutē 6. pantā šim izteicienam bija maza nozīme, bet Daniēla izteiksmē tas pravietoja piekļuvi mūžīgajai dzīvei, kas paredzēta Dieva izredzētajiem.

Dan 6:22 *Mans Dievs sūtīja savu eņģeli un aizvēra mutes lauvām, kas man neko ļaunu nenodarīja, jo viņa priekšā es tiku atzīts par nevainīgu. un arī tavā priekšā, ķēniņ, es neko ļaunu neesmu darījis.*

22.a Šajā pieredzē ķēniņš Dārijs saprot, cik stulbs, nepamatots un patiesais dzīvais Dievs, kuram Daniēls kalpo neslēpjoties, ir stulba, nepamatota un nepieņemta pret negrozāmu priekšstatu par cilvēku karalisko dekrētu.

Dan 6:23 *Tad ķēniņš ļoti priecājās un pavēlēja Daniēlu izvest no bedres. Daniēls tika izvests no bedres, un viņam netika atrasta neviena brūce, jo viņš paļāvās uz savu Dievu.*

23a- *Tad ķēniņš bija ļoti priecīgs*

Šī dabiskā un spontānā prieka reakcija atklāj Dieva izvēlētu nākotni, jo ķēniņam tagad ir pārliecība par savu eksistenci un spēku.

23b- *Daniēls tika izvests no bedres, un viņam netika atrasta neviena brūce*

Tāpat kā pārkarsētajā krāsnī iemestās Daniela trīs biedru drēbes netika sadedzinātas.

23c- *jo viņš bija paļāvies uz savu Dievu*

Šī pārliecība atklājās viņa lēmumā nepakļauties karaļa dekrētam, kas būtu atņēmis Dievam viņa lūgšanas; neiespējama un neiedomājama izvēle šim tīri cilvēciskajam ticības modelim.

Dan 6:24 *Karalis pavēlēja tos vīrus, kas apsūdzēja Daniēlu, atvest un iemest lauvu bedrē, viņus un viņu bērņus un viņu sievas. un, pirms viņi sasniedza bedres dibenu, lauvas tos sagrāba un salauza visus kaulus.*

24a- Dievs pavērsa situāciju pret ļaunajiem, kas plānoja ļaunu. Persijas ķēniņu laikā, kas nāks, pieredze tiks atjaunota ebrejam Mordohajam, kuru vadonis Hamans gribēs kopā ar savu tautu sodīt ar nāvi karalienes Esteres laikā. Arī tur Hamans tiks pakārtis pie Mordohajam uzstādītajām karātavām.

Dan 6:25 *Un pēc tam ķēniņš Dārijs rakstīja visiem ļaudīm un visām tautām, un visām valodām, kas mīt visā zemē: Miers lai jums pārpilnībā!*

25a- Šis jaunais ķēniņa raksts ir par cilvēku, kuru uzvarējis dzīvais Dievs. Tā kā tagad sirdī valda pilnīgs miers, viņš izmanto savu dominējošo stāvokli, lai runātu ar visiem savas valstības ļaudīm, liecinot par savu mieru, ko viņš saņēma no patiesā Dieva.

Dan 6:26 *Es pavēlu, lai visā manā valstībā būtu bailes un bailes no Daniēla Dieva. Jo Viņš ir dzīvais Dievs un pastāv mūžīgi; viņa valstība nekad netiks iznīcināta, un viņa kundzība pastāvēs līdz galam.*

26a- *Es to pavēlu visā savā valstībā*

Karalis pavēl, bet nevienu nespiež.

26b- *bailes un bailes no Daniēla Dieva*

Bet šīs pieredzes bagātināts, viņš uzspiež bailes un bailes no Daniēla Dieva, lai atrunātu pret Daniēlu vērstā jauna sazvērestības autorus.

26c- *Jo Viņš ir dzīvais Dievs un pastāv mūžīgi*

Viņš cer, ka šī liecība tiks uzņemta valstības ļaužu sirdīs, un, lai to izdarītu, viņš to slavē un paaugstina.

26d- *viņa valstība nekad netiks iznīcināta, un viņa kundzība pastāvēs līdz galam*
Atkal tiek pasludināts statujas 5. ^{valstības} mūžīgais raksturs .

Dan 6:27 *Tas ir tas, kas glābj un glābj, dara zīmes un brīnumus debesīs un virs zemes. Tas bija tas, kurš izglāba Daniēlu no lauvas varas.*

27a- *Tas ir tas, kurš glābj un glābj*

Karalis liecina par to, ko viņš ir novērojis, bet šī atbrīvošana un šī pestīšana attiecas tikai uz fizisko ķermeni, Daniēla dzīvību. Mums būs jāgaida Jēzus Kristus atnākšana, lai saprastu Dieva vēlmi atbrīvot un glābt no grēka. Taču atzīmēsim, ka ķēniņš dabiski juta vajadzību šķīstīties, lai izpatiktu dzīvajam Dievam.

27b- *kas dara zīmes un brīnumus debesīs un virs zemes*

Daniēla grāmata liecina par šīm zīmēm un brīnumiem, pārdabiskām darbībām, ko Dievs veica, taču esiet uzmanīgi, velns un viņa dēmoni var viltot arī dažus dievišķus brīnumus. Lai identificētu abus iespējamus izcelsmi, pietiek saprast, kurš gūst labumu no piegādātā ziņojuma. Vai tas noved pie paklausības Dievam radītājam vai pie viņa nepaklausības?

Dan 6:28 *Daniēlam klājās labi Dārija valdīšanas laikā un Persijas Kīra valdīšanas laikā.*

28a- Mēs saprotam, ka Daniēls neatgriezīsies savā dzimtajā zemē, bet mācības, ko Dievs viņam mācīja Dan.9, liks viņam pieņemt šo likteni, ko noteicis viņa Dievs.

Daniels 7

Dan 7:1 : *Bābeles ķēniņa Belsacara pirmajā gadā Daniēls sapņoja un redzēja vīzijas, kamēr viņš gulēja. Tad viņš pierakstīja sapni un stāstīja galvenās lietas.*

1a- *Bābeles ķēniņa Belsacara pirmais gads*

Tā teikt – 605. Kopš Dan.2 vīzijas ir pagājuši 50 gadi. Nāve, lielo ķēniņu Nebukadnecaru nomaina viņa mazdēls Belsacars.

Dan 7:2 : *Daniēls iesāka un sacīja: Es redzēju savā nakts redzējumā, un, lūk, četri debesu vēji plosījās pār lielo jūru.*

2a- *ielauzās četri debesu vēji*

Šie ir universālie kari, kuru rezultātā dominējošie paplašina savu spēku četrus galveno punktu virzienā **uz** ziemeļiem, dienvidiem, austrumiem un rietumiem.

2b- *uz lielās jūras*

Attēls nav glaimojošs cilvēcei, jo jūra, pat liela, ir nāves simbols. Dieva projektā tā nav vide, kas ir sagatavota cilvēkam, kas radīta pēc viņa tēla saskaņā ar 1. Mozus. Tās vide ir zeme. Bet cilvēce jau kopš sākotnējā grēka savas nepaklausības dēļ ir zaudējusi savu dievišķo tēlu, un tās tīrajās un svētajās acīs vairs nav nekā nešķīsti un rījīgi jūras dzīvnieki, kas velna un dēmonu iedvesmas ietekmē. Šajā vīzijā jūra simbolizē anonīmu cilvēku masu.

Turklāt apgabals, uz kuru attiecas pravietojums, attiecas uz tautām, kuras saista viņu piekrastes aspekti, kas robežojas ar Vidusjūru. Tāpēc jūrai ir liela nozīme dominējošo iekarojumu kareivīgajās darbībās .

Dan 7:3 *Un četri lieli zvēri iznāca no jūras, dažādi viens no otra.*

3a- *Un četri lieli dzīvnieki iznāca no jūras*

Jaunā vīzijā mēs atrodam Daniēla 2. nodaļā doto mācību, bet tur dzīvnieki *aizstāj statujas ķermeņa daļas* .

3b- *dažādas l e s viens no otra*

Dana statujas materiāli.2 .

Dan 7:4 *Pirmais bija kā lauva , un tam bija ērgļu spārni; Es skatījos, līdz viņam tika norauta spārni; viņš tika pacelts no zemes un likts stāvēt uz kājām kā cilvēks, un cilvēka sirds tika viņam atdota.*

4a- *pirmais bija kā lauva , un tam bija ērgļu spārni*

Seit kaldeju ķēniņa Dan.2 *zelta galva kļūst par lauvu ar ērgļa spārniem* ; emblēma, kas iegravēta uz Babilonas zilajiem akmeņiem, ķēniņa Nebukadnecara lepnums Dan.4.

4b- *Es skatījos, līdz viņam tika norauta spārni*

Pravietojums attiecas uz septiņiem gadiem vai septiņām reizēm, kuru laikā Dievs padarīja ķēniņu Nebukadnecaru muļķīgu. Šo 7 gadu (*septiņas reizes*)

pazemojuma laikā, par ko tika pravietots Dan.4:16, *viņa cilvēka sirds tika noņemta*, aizstājot to ar zvēra sirdi.

4c- *viņš tika pacelts no zemes un likts stāvēt uz kājām kā cilvēks, un cilvēka sirds tika viņam atdota.*

Šeit tiek apstiprināta viņa pievēršanās Dievam radītājam. Viņa pieredze ļauj mums saprast, ka Dievam cilvēks ir cilvēks tikai tad, ja viņa sirds nes Dieva tēlu. Viņš atklās to savā iemiesojumā Jēzū Kristū par perfektu dievišķo mīlestības un paklausības modeli.

Dan 7:5 *Un, lūk, otrs zvērs bija līdzīgs lācim un stāvēja vienā pusē; viņam mutē starp zobiem bija trīs ribas, un tie viņam sacīja: Celies, ēd daudz gaļas.*

5a- *Un lūk, otrs zvērs bija līdzīgs lācim un stāvēja vienā pusē*

Pēc kaldeju ķēniņa mēdiešu un persiešu *sudraba lāde un rokas kļūst par lāci*. Precizitāte “*kas stāvēja vienā pusē*” ilustrē persiešu kundzību, kas parādījās otrajā vietā pēc mēdiešu kundzības, bet tās iekarojumi, ko ieguva persiešu karalis Kīrs 2, deva tai daudz lielāku spēku nekā mēdiem.

5b- *viņam bija trīs ribas mutē starp zobiem, un tie viņam sacīja: Celies, ēd daudz gaļas*

Persieši dominēs Mēdos un iekaros trīs valstis: bagātā karaļa Krēza Lidiju 546. gadā, Babiloniju 539. gadā un Ēģipti 525. gadā.

Dan 7:6 *Pēc tam es paskatījos, un, lūk, cits bija līdzīgs leopardam, un viņam uz muguras bija četri spārni kā putnam; šim dzīvniekam bija četras galvas, un tam tika dota valdīšana.*

6a- *Pēc tam es paskatījos, un lūk, cits bija kā leopard*

Idem, grieķu valdnieku *nekaunīgais vēders un augšstilbi kļūst par leopardu ar četriem putna spārnēm*; Grieķu *leoparda plankumi* padara to par **grēka simbolu**.

6b- *un viņam uz muguras bija četri spārni kā putnam*

Četri ar *leopardu saistītie putna spārni* ilustrē un apstiprina tā jaunā karaļa Aleksandra Lielā iekarošanas ārkārtējo ātrumu (no -336 līdz -323).

6c- *šim dzīvniekam bija četras galvas, un tam tika dota kundzība*

Šeit “*četras galvas*”, bet 8. danā tie būs “*četri lieli ragi*”, kas apzīmē grieķu valdniekus, Aleksandra Lielā pēctečus: Seleju, Ptolemaju, Lisimahu un Kasandru.

Dan 7:7 *Pēc tam es redzēju savās nakts parādībās, un, lūk, tur bija ceturtais zvērs, briesmīgs, šausmīgs un ārkārtīgi spēcīgs; viņam bija lieli dzelzs zobi, viņš ēda, lauza un samīda zem kājām to, kas bija palicis pāri; tas atšķīrās no visiem iepriekšējiem dzīvniekiem, un tam bija desmit ragi.*

7a- *Pēc tam es skatījos savās nakts vīzijās, un, lūk, tur bija ceturtais zvērs, briesmīgs, briesmīgs un ārkārtīgi spēcīgs.*

Šeit atkal Romas impērijas *dzelzs kājas kļūst par briesmoni ar dzelzs zobiem un desmit ragiem*. Jo saskaņā ar Atkl.13:2 uz to vien attiecas 3 iepriekšējo impēriju kritēriji: Lauvas spēks, kas apstiprināts šajā pantā, kur ir norādīts: *ārkārtīgi spēcīgs*; *lāča spēks* un *leoparda ātrums ar viņa grēka mantojumu*, ko simbolizē viņa traipi.

7b- *viņam bija lieli dzelzs zobi, viņš ēda, lauza un samīda zem kājām to, kas bija palicis pāri;*

dzelzs simbols , kas turpināsies līdz pasaules galam, ar viņa pāvesta kundzību.

7c- *tas atšķīrās no visiem iepriekšējiem dzīvniekiem, un tam bija desmit ragi.*

Desmit *ragi* pārstāv frankus, langobardus, alemanus, anglosakšus, vestgotus, burgundiešus, suevus, heruli, vandāļus un ostrogotus. Šīs ir *desmit* kristiešu karaļvalstis, kas tiks izveidotas pēc Romas impērijas sabrukuma no 395. gada, saskaņā ar eņģeļa Daniēlam sniegtajiem paskaidrojumiem 24. pantā.

Dan 7:8 *Un es aplūkoju ragus, un, lūk, no tiem iznāca vēl viens mazs rags, un trīs no pirmajiem ragiem tika izrauts pirms šī raga. un, lūk, viņai bija acis kā vīrieša acis, un mute, kas runāja augstprātīgi.*

8a- *Es paskatījos uz ragiem, un, lūk, no tiem iznāca vēl viens mazs rags*

Mazais *rags* iznāk no viena no *desmit ragiem*, kas apzīmē ostrogotu Itāliju, kur atrodas Romas pilsēta, un tā saukto pāvesta "svēto krēslu", pie Laterāna pils Caelius kalnā; Nosaukums latīņu valodā nozīmē: debesis.

8b- *un trīs no pirmajiem ragiem tika norauts šī raga priekšā*

Norautie *ragi* hronoloģiski ir: *trīs karaļi pazemināts* no 24. panta, proti, heruļi no 493. līdz 510. gadam, pēc tam secīgi, vandaļi 533. gadā un ostrogoti 538. gadā, kurus pēc Justiniāna 1. pavēles izdzina no Romas ģenerālis Belizarijs ^{III} galīgi sakāva Ravennā 540. gadā. Tāpēc, ka mums ir jāatzīmē izteiciena *pirms šī raga sekas* . Tas nozīmē, ka *Ragam* nav personīga militāra spēka un tas gūst labumu no monarhu bruņotajiem spēkiem, kuri baidās no tā un tā reliģiskā spēka un tādējādi dod priekšroku tam atbalstīt un paklausīt. Šo argumentāciju apstiprinās Dan.8:24, kur mēs lasām: *viņa spēks pieaug, bet ne ar viņa paša spēkiem* , un 25. pants precizēs: *viņa labklājības un triku panākumu dēļ viņam būs augstprātība sirds* . **Tādējādi tiek parādīts, ka patiesība saņem apstiprinājumu, tikai sargrupējot līdzīgus vēstījumus, kas izkaisīti dažādās Daniēla grāmatas nodaļās un plašākā nozīmē visā Bībelē.** Atdalītas grāmatas nodaļas "aizzīmogo" pravietojumu un tā vēstījumus, vissmalkākais un svarīgākais paliek nepieejams.

8c- *un, lūk, viņai bija acis kā vīrieša acis*

Atkl.9, Gars pirms viņa aprakstiem ar tādu terminu *kā* . Tādā veidā tas liek domāt par izskata līdzību, kas nav realitāte. Arī šeit mums ir jāatzīmē līdzība ar *cilvēku*, kurš ir iemiesojies savā pilnībā Jēzū Kristū, bet viņam ir tikai izlikšanās par to. Taču ir vēl vairāk, jo " *acis* " simbolizē praviešu gaišredzību, kuras ideāls paraugs ir arī Jēzus. Un Gars atsaucas uz pāvestības pravietisko pretenziju, kas galu galā nodibinās savu oficiālo mītni Vatikānā, vārds, kas nozīmē: pravietot, no latīņu valodas "vaticinare". Lieta tiks apstiprināta Atkl.2:20, kad Gars salīdzina šo Romas katoļu baznīcu ar Izebeli , kura lika nogalināt Jahve praviešus, svešzemju sievieti, kas pielūdza Baālus, kuru apprecēja ķēniņš Ahabs. Salīdzinājums ir pamatots, jo pāvests liek patiesajiem Dieva praviešiem Kristū mirst uz inkvizīcijas staba.

8d- *un mute, kas runāja ar augstprātību.*

Šajā 7. nodaļā dievišķais Filmētājs un Režisors "tuvinājumā" iepazīstina ar kristīgo laikmetu, kas viņu īpaši skar, periodu starp Romas impērijas beigām un Kristus krāšņo atgriešanos Miķelī, viņa debesu vārdā ar eņģeļiem. Viņš paziņo par *augstprātīga ķēniņa, svēto vajātāja, atnākšanu Visaugstākā* , kurš uzbrūk

dievišķajām reliģiskajām normām, mēģinot *mainīt laiku un likumu* , desmit baušļus, bet arī citus dievišķos priekšrakstus. Gars paziņo savu pēdējo sodu; viņš tiks “ *aprīts ar uguni*”. *viņa augstprātīgo vārdu dēļ* . Tāpēc septītās tūkstošgades debesu tiesas aina tiek parādīta tūlīt pēc *viņa augstprātīgo vārdu* pieminēšanas . Pirms viņas ķēniņš Nebukadnecars arī bija izrādījis *augstprātību* , taču viņš pazemīgi pieņēma Dieva doto pazemošanas mācību.

Debesu spriedums

Dan 7:9 *Es skatījos, kamēr tika celti troņi. Un Dienu vecais apsēdās. Viņa drēbes bija baltas kā sniegs, un mati uz viņa galvas bija kā tīra vilna; viņa tronis bija kā uguns liesmas, un riteņi kā liesmojoša uguns.*

9a- *Es paskatījos, kamēr troņi bija novietoti*

Šī aina atspoguļo tiesas laiku, ko Jēzus Kristus atpestītie svētie izpildīs Viņa klātbūtnē, *sēdot troņos* , ***debesīs saskaņā ar Atkl.4***, *tūkstoš gadu* laikā, kas minēts Atkl.20. Šis spriedums sagatavo nosacījumus galīgajam **spriedumam**, kura izpilde ir ilustrēta 11. pantā.

9b- *Un senais apsēdās.*

Tas ir dievišķots Kristus, vienīgais Dievs radītājs. Darbības vārda *sēdēt* darbība norāda uz stāvošas darbības pārtraukšanu, tas ir atpūtas tēls. Debesis valda absolūtā mierā. Uz zemes ļaunie tika iznīcināti pēc Kristus atgriešanās.

9c- *Viņa drēbes bija baltas kā sniegs, un viņa galvas mati bija kā tīra vilna*

Balts ir Dieva pilnīgas tīrības simbols, kas attiecas uz visu viņa dabu viņa drēbju līmenī , viņa darbu simboli un viņa galvas mati, kas ir tīras un pilnīgas gudrības vainags, brīvs no visiem *grēkiem* .

Šis pants iesaka Jes.1:18: *Nāciet un lūgšim! saka YaHWéH. Ja tavi grēki ir kā sarkani, tie būs balti kā sniegs; ja tie ir sarkani kā purpursarkani, tie kļūs kā vilna.*

9d- *viņa tronis bija kā uguns liesmas,*

Tronis apzīmē lielā Tiesneša vietu, *Dieva* prāta spriedumu. Tas ir novietots zem *uguns liesmu* attēla , kas būs Taisnīgā Kristus *acis* Atkl.1:14, kur mēs atrodam šī panta aprakstus. Uguns iznīcina, kas dod šim spriedumam mērķi iznīcināt Dieva ienaidniekus un viņa izredzētos . Tā kā viņi jau ir miruši, šis spriedums attiecas uz *otro nāvi* , kas galīgi piemeklēs notiesātos.

9.- *un riteņi kā liesmojoša uguns.*

Tronim ir *riteņi*, salīdzinot ar *liesmojošu uguni* , kas tiks aizdedzināta uz zemes: Atkl.20:14-15: *otrā nāve ir uguns ezers* . Tāpēc riteņi liek domāt par tiesnešu pārvietošanos no debesīm uz zemi , lai izpildītu pasludinātos spriedumus. Dzīvais Dievs, lielais Tiesnesis, kustas un, kad zeme būs atjaunota un attīrīta, viņš atkal kustēsies, lai uzstādītu tur savu Karalisko troni saskaņā ar Atkl.21:2-3.

Dan 7:10 *Uguns upe plūda un izplūda no viņa priekšā. Tūkstoš tūkstoši viņam kalpoja, un desmit tūkstoši miljonu stāvēja viņa klātbūtnē. Tiesneši apsēdās, un grāmatas tika atvērtas.*

10a- *Uguns upe plūda un izplūda no viņa priekšā*

Attīrošā *uguns* , kas nāks no debesīm, lai aprītu kritušo mirušo dvēseles un pēc tam augšāmceltos, saskaņā ar Atkl.20:9: *Un viņi uzkāpa virs zemes un*

*aplenca svēto nometni un mīlotā pilsēta . **Bet uguns nāca no debesīm un aprija tos .***

10b- *Viņam kalpoja tūkstoš tūkstoši*

Tas ir, miljons dvēseļu, izredzēto, **kas** atpestīti no zemes.

10c- *un desmit tūkstoši miljonu stāvēja **vīna klātbūtnē***

Desmit miljardi zemes dvēseļu, **kurās sauc** Dievs, tiek augšāmceltas un aicinātas Viņa un viņa tiesnešu priekšā ciest taisnīgo dievišķo spriedumu par *otro nāvi* , kas apstiprināts Lūkas 19:27: *Un pārējās atvediet šurp manus ienaidniekus, kuri nav gribējuši, lai es to darītu. valdi pār tiem un nogalini tos **manā klātbūtnē*** . Tādā veidā Gars apstiprina vārdus, ko viņš runāja caur Jēzu Mat.22:14: **Jo daudzi ir aicināti, bet maz izredzēto** . Īpaši tas notiks pēdējās dienās saskaņā ar Lūkas 18:8: ... *Bet, kad Cilvēka Dēls nāks, vai viņš atradīs ticību virs zemes?*

10d- *Tiesneši apsēdās, un grāmatas tika atvērtas*

Augstākā tiesa spriedīs, pamatojoties uz liecībām, kas pielāva spriedumu, un apsūdzības, kas pielāgotas katrai notiesātajai dvēselei. Viņa grāmatās ir ietverta radījuma dzīvība, ko Dievs patur atmiņā, ar uzticīgiem eņģeļiem kā lieciniekiem, kas pašlaik nav redzami zemiešiem.

Dan 7:11 *Tad es paskatījos augstprātīgo vārdu dēļ, ko rags runāja; un kā es paskatījos, dzīvnieks tika nogalināts.*

11a- *Tad es paskatījos, dēļ augstprātīgiem vārdiem, ko rags teica*

Tāpat kā vārdi “ *jo augstprātīgi vārdi* ” norāda, šis pants vēlas mums parādīt cēloņu un seku saistību, kas nosaka Dieva spriedumu. Viņš netiesā bez iemesla.

11b- *un kamēr es paskatījos, dzīvnieks tika nogalināts*

Ja *ceturtais dzīvnieks*, kas pārstāv pēctecību, Imperial Roma - desmit Eiropas karaļvalstis - Pāvesta Roma, tiek iznīcināts ugunsgrēkā, tas ir pāvesta Romas augstprātīgās mutiskās darbības **dēļ** ; darbība, kas turpināsies līdz Kristus atnākšanai.

11c- *un viņa ķermenis tika iznīcināts , nogādāts ugunī, lai to sadedzinātu*

Tiesa vienlaikus skar *mazo ragu* un *desmit civilragus* , kas to atbalstīja un piedalījās tā grēkos saskaņā ar Atkl.18:4. *Otrās nāves Uguns ezers tos aprīs un iznīcinās .*

Dan 7:12 *Pārējiem dzīvniekiem tika atņemta viņu vara, bet tiem tika dota dzīves pagarināšana līdz noteiktam laikam.*

12a- *Pārējiem dzīvniekiem tika atņemta viņu vara*

Šeit, tāpat kā Atkl.19:20 un 21, Gars atklāj, ka parastajiem pagānisma grēciniekiem ir paredzēts cits liktenis, kas ir pirmgrēka mantinieki, kas no Ādama tika nodots cilvēku masām visā zemes vēsturē.

12b- *bet viņiem tika piešķirts mūža pagarinājums līdz noteiktam laikam*

Šī precizitāte nozīmē iepriekšējo impēriju priekšrocības, jo tās nav piedzīvojušas savas kundzības beigas pasaules galā, kā tas ir ceturtajam romiešu dzīvniekam, kas bija kristiešu vispārējās valdības pēdējā formā Jēzus Kristus atgriešanās laikā. 4. beigas ^{iezmējas} ar tās pilnīgu iznīcināšanu. Pēc tam zeme paliks *bezveidīga un tukša* 1.Moz.1:2 *bezdiebeņa tēlā* .

Jēzus Kristus, cilvēka dēls

Dan 7:13 *Es skatījos nakts parādībās, un, lūk, debesu mākoņos parādījās Cilvēka dēls. viņš nāca pie Vecā, un tie viņu tuvināja viņam.*

13a- *Es skatījos savās nakts vīzijās, un, lūk, debesu mākoņos nāca tāds kā cilvēka dēls*

Šis Cilvēka dēla izskats izgaismo tikko pieminētā sprieduma nozīmi. Tiesa pieder Kristum. Bet Daniēla laikā Jēzus vēl nebija nācis, tāpēc Dievs attēlo, ko viņš paveiks ar savu kalpošanu uz zemes, kad viņš pirmo reizi nāk uz zemes.

13b- *viņš nonāca pie seniem laikiem, un tie viņu tuvināja viņam.*

Pēc savas nāves viņš augšāmcelsies, lai pasniegtu savu nevainojamo taisnību, kas tika upurēta kā upuris aizvainotajam Dievam, lai iegūtu piedošanu saviem uzticīgajiem izredzētajiem, kurus viņš pats šķirojis un izvēlējis. Iesniegtais attēls māca pestīšanas principu, kas iegūts, ticot Dieva labprātīgajam upurim Kristū. Un tas apstiprina tā derīgumu Dieva priekšā.

Dan 7:14 *Un tie deva viņam varu, godību un valstību; un visas tautas, tautas un vīri visās valodās viņam kalpoja. Viņa valdīšana ir mūžīga vara, kas nepazudīs, un viņa valstība nekad netiks iznīcināta.*

14a- *Viņam tika dota vara, slava un valstība*

Šī panta dati ir apkopoti šajos Mat.28:18 līdz 20 pantos, kas apstiprina, ka tiesa patiešām pieder Jēzum Kristum: *Jēzus, piegājis klāt, runāja uz viņiem tā: **Man ir dota visa vara debesīs un zemē.** . Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, kristīdami tās Tēva un Dēla un Svētā Gara vārdā un mācot ievērot visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un, lūk, Es esmu ar jums vienmēr, līdz pat pasaules galam .*

14b- *un visas tautas, tautas un vīri visās valodās viņam **kalpoja***

Absolūtā izteiksmē tā būs uz jaunās zemes, vecā atjaunota un pagodināta pēc septītās tūkstošgades. Bet atpestītie tiks izvēlēti no visām tautām, tautām un valodām ar vienu pestīšanu, ko ieguvis Jēzus Kristus, jo viņi **kalpoja viņam** savas dzīves laikā. Atkl.10:11 un 17:15 šis izteiciens attiecas uz kristianizēto Eiropu un Rietumu pasauli. Šajā grupā mēs atrodam vienu miljonu izglābto izredzēto, kas kalpo Dievam 10. pantā.

14c- *un viņa valdīšana nekad netiks iznīcināta*

Šeit tiek apstiprinātas Dan.2:44 citētās detaļas: *viņa valdīšana nekad netiks iznīcināta.*

Dan 7:15 *Kas attiecas uz mani, Daniēl, mans gars manī bija satraukts, un manas galvas parādības mani nobiedēja.*

15a- *Manī, Daniēlā, manī bija satraukts gars*

Daniēla nepatikšanas ir attaisnotas, vīzija vēsta par briesmām Dieva svētajiem.

15b- *un vīzijas manā galvā mani biedēja.*

Drīz viņa vīzija par Mihaēlu atstās uz viņu tādu pašu iespaidu, saskaņā ar Dan.10:8: *Es paliku viens un redzēju šo lielo vīziju; mani spēki pievīla, mana seja mainīja krāsu un bija sabrukusi, un es zaudēju visu spēku.* Paskaidrojums: *cilvēka dēls un Mihaels* ir viena un tā pati dievišķā persona . Bailes raksturo Romas valdīšanu, jo šajās divās secīgās kundzībās tās nedos svēto valdnieku ļaudīm, piemēram, Nebukadnecaru, Dārijs Mēds un Kīrs 2 persietis.

Dan 7:16 *Un es piegāju pie viena no tiem, kas tur stāvēja, un jautāju viņam patiesību par visām šīm lietām. Viņš man teica un sniedza man paskaidrojumu:*

16a- **Šeit sākas eņģeļa sniegtie papildu paskaidrojumi**

Dan 7:17 *Šie četri lielie zvēri, tie ir četri ķēniņi, kas celsies no zemes;*

17.a Nemiet vērā, ka šī definīcija tikpat lielā mērā attiecas uz pēctecībām, ko 2. datumā atklāj *statujas attēls, kā arī šeit, 7. dan. — ar dzīvniekiem .*

Dan 7:18 *Bet Visaugstākā svētie saņems valstību, un viņi iemantos valstību mūžīgi no mūžīgiem laikiem.*

18.a- Tāds pats komentārs, kas par četrām pēctecībām. Atkal piektais attiecas uz *mūžīgo izredzēto valstību, ko Kristus ceļ uz savu uzvaru pār grēku un nāvi.*

Dan 7:19 *Tad es gribēju uzzināt patiesību par ceturto zvēru, kas atšķīrās no visiem pārējiem, ārkārtīgi šausmīgs, kam bija dzelzs zobi un bronzas naglas, kas ēda un lauza un samīdīja to, kas bija palicis.*

19a- *kam bija dzelzs zobi*

zobos , atrodam *dzelzs* simbolu, kas jau ir Romas impērijas cietības simbols, ko apzīmē Dana statujas *kājas.2* .

19b- un *misiņa naglas* .

Šajā papildu informācijā eņģelis norāda: *un misiņa naglas* . Tādējādi **grieķu grēka mantojumu** apstiprina šis netūrais materiāls, sakausējums, kas simbolizēja Grieķijas impēriju Dana statujas **vēderā un augšstilbos.2** .

19c- *kurš ēda, lauza un samīdīja to, kas bija palicis*

Ēšana vai iekaroto lietu izmantošana, kas liek tām augt – *laušana* , piespiešana un iznīcināšana – *mīdīšana* , nicināšana un vajāšana – tās ir darbības, ko divi secīgie “Romi” un viņu civilie un reliģiskie atbalstītāji praktizē līdz atgriešanās brīdim. Kristus. Atkl.12:17: Gars apzīmē pēdējos "adventistus" ar vārdu " *palikušais* " .

Dan 7:20 *Un no desmit ragiem, kas bija uz viņa galvas, un no otra, kas izgāja un kam trīs nokrita, uz tā raga, kuram bija acis, mute, kas runā augstprātīgi, un labāks izskats nekā citiem .*

20.a Šis pants ienes 8. pantā pretrunīgu detaļu. Kā šeit uztver " *mazais rags* ". **labāks izskats nekā citiem?** Tā ir viņa atšķirība no citiem desmit *ragu karaļiem* . Viņa ir ļoti vāja un trausla, tomēr, pateicoties lētticībai un Dieva bailēm, ko viņa apgalvo, ka pārstāv uz zemes, viņa dominē un manipulē ar tiem, kā vēlas, izņemot retus izņēmumus.

Dan 7:21 *Un es redzēju šo ragu karojam pret svētajiem un uzvarot tos,*

21a- Paradoxs turpinās. Viņa apgalvo, ka iemieso visaugstāko svētumu, un Dievs viņu apsūdz savu svēto vajāšanā. Tad tikai viens izskaidrojums: viņa melo kā elpo. Tās panākumi ir milzīgi maldinoši un postoši meli , kas ļoti iznīcina Jēzus Kristus izsekoto ceļu.

Dan 7:22 *līdz nāca Vecais un deva tiesības Visaugstākā svētajiem, un pienāca laiks, kad svētie ieņēma valstību.*

22a- Par laimi labā ziņa tiek apstiprināta. Pēc pāvesta Romas un tās civilo un reliģisko atbalstītāju drūmajām darbībām galīgā uzvara nāks Kristum un viņa izredzētajiem.

23. un 24. pants nosaka pēctecības secību

Dan 7:23 *Tā viņš uz mani runāja: Ceturtais zvērs ir ceturtā valstība, kas pastāvēs uz zemes, kas atšķiras no visām valstībām, un kas aprīs visu zemi, samīdīs to un sagraus to gabalos.*

23.a — pagānu Romas impērija tās impēriskajā formā no – 27. līdz 395. gadam.

Dan 7:24 *Desmit ragi ir desmit ķēniņi, kas celsies no šīs valstības. Pēc viņiem radīsies cits, kas atšķiras no pirmā, un nositīs trīs ķēniņus.*

24a- Pateicoties šai precizitātei, mēs varam identificēt šos *desmit ragus* ar *desmit* kristiešu valstībām, kas izveidojās sabrukušās un sagrautās Romas impērijas rietumu teritorijā. Šī ir mūsu pašreizējās Eiropas teritorija: ES (vai ES).

Dan 7:25 *Viņš runās vārdus pret Visaugstāko un apspiedīs Visaugstākā svētos un cerēs mainīt laikus un likumus; un svētie tiks nodoti viņa rokās uz laiku un laiku, un uz pusi laika.*

25a- *Viņš runās vārdus pret Visaugstāko*

Dievs šajā pantā koncentrējas uz grēku nosodīšanu, ko viņš piedēvē Romas pāvesta režīmam un tā priekšgājējiem Romas bīskapiem, kuri nodarīto ļaunumu popularizēja, attaisnoja un mācīja nezinošajiem ļaudīm. Gars uzskaita apsūdzības, sākot ar visnopietnākajām: *vārdiem pret pašu Visaugstāko*. Paradoksāli, bet pāvesti apgalvo, ka kalpo Dievam un pārstāv viņu uz zemes. Bet vaina ir tieši šī pretenzija, jo Dievs nekādā veidā neapstiprina šo pāvesta pretenziju. Un rezultātā viss, ko Roma nepatiesi māca par Dievu, ietekmē viņu personīgi.

25b- *viņš apspiedīs Visaugstākā svētos*

21. panta *svēto* netaisnīgās vajāšanas ir šeit atgādināts un apstiprināts. Spriedumus pasludina reliģiskie tribunāli ar nosaukumu “Svētā inkvizīcija”. Spīdzināšana tiek izmantota, lai piespiestu nevainīgus cilvēkus atzīt savu vainu.

25c- *un viņš cerēs mainīt laikus un likumus*

Šī apsūdzība sniedz lasītājam iespēju atjaunot patiesajam, dzīvajam un vienīgajam Dievam dotās pielūgsmes pamatpatiesības.

Skaisto Dieva iedibināto kārtību mainīja romiešu mūki. Saskaņā ar 2. Mozus 12:2, Dievs teica ebrejiem, izceļojot no Ēģiptes: ***Šis mēnesis jums būs pirmais mēnesis; tas būs jums gada pirmais mēnesis***. Tas ir rīkojums, nevis vienkāršs priekšlikums. Un, tā kā pestīšana nāk no ebrejiem saskaņā ar Jēzu Kristu, kopš izceļošanas katra būtne, kas nonāk glābšanā, nonāk arī Dieva ģimenē, kur ir jāvalda un jācieņa Viņa kārtībai. Tā ir patiesā pestīšanas mācība, un tā ir bijusi kopš apustuļu laikiem. Kristū Dieva Israēls ieguva garīgu aspektu, ne mazāk kā viņa Izraēla dēļ viņš nodibināja savu kārtību un savas doktrīnas. Saskaņā ar Rom.11:24 pagānu pārveidotais tiek uzpotēts Ābrahāma ebreju saknē un stumbrā, nevis otrādi. Pāvils viņu brīdina no neticības, kas ir kļuvusi liktenīga vecās derības dumpīgajiem ebrejiem, un tā būs tikpat liktenīga arī jaunās derības dumpīgajiem kristiešiem; kas tieši attiecas uz Romas katoļu ticību, un Dan.8 izpēte to apstiprinās, kopš 1843. gada protestantu kristieši.

Mēs esam tikai ilgstošas pravietiskas atklāsmes sākumā, kur šajā pantā izteiktā dievišķā apsūdzība ir visuresoša, jo sekas ir briesmīgas un dramatiskas. Laikus mainīja Romas rūpes:

Dieva baušļa sabata atpūta . Septītā diena kopš 321. gada 7. marta ir aizstāta ar pirmo dienu, ko Dievs uzskata par laicīgu dienu un nedēļas sākumu. Turklāt šo pirmo dienu noteica Romas imperators Konstantīns I ,^{kad} tā bija veltīta "cienījamās neuzvarētās saules", pagānu dievišķotās saules, jau Ēģiptē, Bībeles grēka simbola, pielūgšanai. Daniēla 5.nodaļa mums parādīja, kā Dievs soda par viņam nodarītajiem sašutumiem, tādējādi cilvēks tiek brīdināts un zina, kas viņu sagaida, kad Dievs viņu tiesās, kā viņš tiesāja un nogalināja ķēniņu Belsacaru. Sabatam, ko Dievs ir svētījis kopš pasaules radīšanas, ir divējādas iezīmes — tas attiecas uz laiku un dievišķajiem likumiem, kā minēts mūsu pantā.

2 – gada sākums, kas sākotnēji notika pavasarī, vārds, kas nozīmē pirmo reizi, tika mainīts uz ziemas sākumu.

3 – Pēc Dieva domām, dienas maiņa notiek saulrietā, secībā nakts diena, nevis pusnaktī, jo tā ir ritmiska un iezīmēta ar zvaigznēm, kuras viņš radījis ar šo nodomu.

Izmaiņas bauslībā ir daudz dziļākas nekā sabata tēma. Roma neapgājēja tempļa zelta traukus, tā pilnvaroja sevi mainīt vārdu oriģinālo tekstu, ko Dievs bija uzrakstījis ar pirkstu uz Mozum dāvātajiem akmens galdiem. Tik svētas lietas, ka pieskarties šķirstam, kurā tās tika atrastas, Dievs pārsteidza ar tūlītēju nāvi.

25c- *un svētie tiks nodoti viņa rokās uz laiku, reizēm un pusi laika*

Ko nozīmē laiks ? Ķēniņa Nebukadnecara pieredze sniedz mums atbildi Dan.4:23: *Viņi jūs izdzīs no cilvēku vidus, jūs dzīvosiet pie lauka zvēriem, viņi dos jums zāli ēst kā vēršus; un tev pāries septiņas reizes, līdz tu zināsi, ka Visaugstākais valda pār cilvēku valstību un dod to, kam grib.* Pēc šīs smagās pieredzes ķēniņš teica 34. pantā: **Pēc noteiktā laika es, Nebukadnecars, pacēlu savas acis pret debesīm, un saprāts atgriezās pie manis** . *Es esmu svētījis Visaugstāko, esmu slavējis un pagodinājis to, kas dzīvo mūžīgi, kura vara ir mūžīga un kura valstība pastāv no paaudzes paaudzē* . Mēs varam secināt, ka šīs septiņas reizes ir septiņi gadi, kopš ilgums sākas un beidzas viņa dzīves laikā. Tas, ko Dievs sauc par laiku, ir laiks, kas nepieciešams, lai zeme veiktu vienu pilnīgu saules apgriezumu. No turienes parādās daudz ziņojumu. Dievu simbolizē saule, un, kad radība paceļas lepnībā, lai noliktu to savā vietā, Dievs tai saka: "Apgriezies ap manu dievišķumu un uzzini, kas es esmu". Nebukadnecaram septiņi pagriezieni ir nepieciešami, bet efektīvi. Vēl viena mācība attieksies uz pāvesta valdīšanas ilgumu, ko arī pravietoja termins " laiks " šajā pantā. Salīdzinot ar Nebukadnecara pieredzi, Dievs soda kristiešu lepnumu, nododot to stulbumam uz laiku, reizēm un pusi no pravietiskiem gadiem. No 321. gada 7. marta lepnums un neziņa par stulbumu lika cilvēkiem piekrist cienīt kārtību, kas mainīja Dieva baušli; kam pazemīgais Kristus kalps nevar paklausīt, citādi viņš nošķirtos no sava glābēja Dieva.

Šis pants liek mums meklēt patieso vērtību un šī pravietotā ilguma sākuma un beigu datumus. Mēs atklāsim, ka tas apzīmē 3 gadus un sešus mēnešus. Faktiski šī formula atkal parādīsies Atkl.12:14, kur tā ir paralēla formulai *1260 dienas* no 6. panta. Ezē.4:5-6 koda pielietošana, *viena diena uz gadu*, dos iespēju saprast, ka tie tiešām ir 1260 gari un briesmīgi ciešanu un nāves gadi.

Dan 7:26 *Tad nāks tiesa, un viņa vara tiks viņam atņemta, un tā tiks iznīcināta un iznīcināta uz visiem laikiem.*

2.a – uzsver šīs precizitātes interesi: spriedums un pāvestu kundzības beigas notiek vienlaikus. Tas pierāda, ka minētā tiesa nesāksies pirms Kristus atgriešanās. 2021. gadā pāvesti joprojām ir aktīvi, tāpēc Daniēla grāmatā citētais spriedums nesākās 1844. gadā, adventistu brāļi.

Dan 7:27 *Visu zem debess valstību valstība un vara un varenība tiks dota Visaugstākā svēto tautai. Viņa valdīšana ir mūžīga, un visi valdnieki viņam kalpos un paklausīs.*

27a – Tāpēc spriedums ir labi īstenots pēc Kristus atgriešanās godībā un Viņa izredzēto aizgrābšanas debesīs.

27b – *un visi valdnieki viņam kalpos un paklausīs*

Kā piemērus Dievs mums parāda trīs šajā grāmatā aprakstītos valdniekus : *haldejas ķēniņu Nebukadnēcaru, mēdiešu ķēniņu Dāriju un persiešu ķēniņu Kīru 2.*

Dan 7:28 *Šeit vārdi beidzās. Mani, Danielu, manas domas ļoti satrauca, es mainīju krāsu, un es paturēju šos vārdus savā sirdī.*

28a – Daniēla nepatīkšanas joprojām ir pamatotas, jo šajā līmenī pāvesta Romas identitātes pierādījumiem joprojām trūkst spēka; viņa identitāte joprojām ir jau tā ļoti pārliecinoša “hipotēze”, bet vienalga “hipotēze”. Taču Daniēla 7. nodaļa ir tikai otrā no septiņām pravietiskajām plāksnēm, kas sniegtas šajā Daniēla grāmatā. Un jau mēs esam varējuši redzēt, ka ziņojumi, kas tiek piegādāti Dan.2 un Dan.7, ir identiski un papildina viens otru. Katra jauna lapa atnesīs mums papildu elementus, kas tiks uzlikti uz jau veiktajiem pētījumiem , pastiprinās un nostiprinās Dieva vēsti, kas tādējādi kļūs arvien skaidrāka.

Hipotēze, ka šīs 7. nodaļas “ *mazais rags* ” ir pāvesta Roma, vēl ir jāapstiprina. Lieta tiks izdarīta. Bet atcerēsimies jau šo vēsturisko pēctecību, kas attiecas uz Romu, “ *ceturto zvērīgo dzīvnieku ar dzelzs zobiem* ”. Tas apzīmē Romas impēriju, kam seko brīvo un neatkarīgo Eiropas karaļvalstu “ *desmit ragi* ”, ko 538. gadā nomainīja “ *mazais rags* ”, kas tika uzskatīts par pāvestu, šis “ *atšķirīgais karalis* ”, kura priekšā “ *trīs ragi vai trīs karaļi* ”, heruļi, vandaļi un ostrogoti ir pazemoti no 493. līdz 538. gadam 8. un 24. pantā.

Daniels 8

Dan 8:1 *Trešajā ķēniņa Beltešacara valdīšanas gadā es, Daniēls, redzēju parādību, neskaitot to, ko biju redzējis iepriekš.*

1a- Pagājis laiks: 3 gadi. Daniels saņem jaunu redzējumu. Šajā ir tikai divi dzīvnieki, kas 20. un 21. pantā ir skaidri identificēti ar *mēdiešiem un persiešiem un grieķiem*, kuri iepriekšējās vīzijās bija pravietotās pēctecības 2. un 3. impērija. Laika gaitā vīzijās dzīvnieki arvien skaidrāk atbilst ebreju rituāliem. Dan.8 dāvina *aunu un kazu*; ebreju rituāla *Salīdzināšanas dienas* upurē upurētos dzīvniekus. Tādējādi mēs varam pamanīt *grēka* simbolu Grieķijas impērijas superpozīcijā: Dan.2 *nekaunīgo vēderu un augšstilbus*, Dan.7 *leopardu un kaza* Dan.8.

Dan 8:2 *Kad es redzēju šo vīziju, man likās, ka es atrodos Shushan, galvaspilsētā, Elamas provincē; un savas vīzijas laikā es atrados netālu no Ulajas upes.*

2a- Daniels atrodas Persijā pie Karounas upes, kas viņa laikā bija Ulai. Persijas galvaspilsēta un tautas *upes* simbols norāda uz ģeogrāfisku atskaites vietu vīzijai, ko Dievs viņiem dāvās. Tāpēc pravietiskie vēstījumi šajā nodaļā sniedz vērtīgus ģeogrāfiskos datus, kas trūka 2. un 7. nodaļā.

Dan 8:3 *Un es pacēlu savas acis un skatījos, un, lūk, upes priekšā stāvēja auns, un tam bija ragi; šie ragi bija augsti, bet viens bija augstāks par otru, un tas pacēlās pēdējais.*

3.a Šajā pantā ir apkopota Persijas vēsture, ko ilustrē šis *auns*, kura *ragi augstākais* to pārstāv, jo sākotnēji dominēja tās sabiedrotais Mēds, bet pēdējais pacēlās virs tā, kad pie varas nāca persietis Kīrs 2 539. gadā, pēdējais Daniēla laikabiedrs saskaņā ar Dan.10:1. Bet šeit es norādu uz īstā datuma problēmu, jo vēsturnieki pilnībā ignorē Daniēla aculiecinieka liecību, kurš Dan.5:31 piedēvē Babilonijas iekarošanu mēdiešu ķēniņam Dārijam, kurš sakārtoja Babilonu 120 satrapijās saskaņā ar Dana teikto. 6:1. Kīrs nāca pie varas pēc Dārija nāves, tātad nevis 539. gadā, bet nedaudz vēlāk, vai gluži pretēji, Dārija iekarošana varēja notikt nedaudz pirms datuma – 539. gada.

3.b Šajā pantā parādās dievišķs smalkums formā, ko izmanto, lai apzīmētu mazu un lielu ragu. Tas apstiprina, ka rūpīgi izvairītais izteiciens “*mazais rags*” ir īpaši un vienīgi saistīts ar Romas identitāti.

Dan 8:4 *Es redzēju, kā auns ar saviem ragiem sitās uz rietumiem, ziemeļiem un dienvidiem; neviens dzīvnieks nevarēja viņam pretoties, un nebija neviena, kas atbrīvotu viņa upurus; viņš darīja, ko gribēja, un kļuva spēcīgs.*

4.a Šī panta attēls ilustrē persiešu iekarojumu secīgās fāzes, kas viņus ved uz impēriju, ķēniņu karaļa kundzību.

Rietumos : Kīrs 2 noslēdza aliansi ar haldiešiem un ēģiptiešiem laikā no – 549. līdz – 539. gadam.

Ziemeļos : karaļa Krēza Lidija tiek iekarota – 546. gadā

Pusdienlaikā : Kīrs iekaro Babiloniju , nomainot mēdu karali Dāriju pēc — 539. gadā, un vēlāk persiešu karalis Kambīss 2 iekaros Ēģipti — 525. gadā.

4b- *un viņš kļuva spēcīgs*

Viņš sasniedza impērijas *varu* , kas padarīja Persiju par pirmo impēriju, kas tika pravietota šajā 8. nodaļā. Dan.2 un Dan.7 vīzijās tā bija otrā ^{impērija} . Šajā varā Persijas impērija, kas sniedzās līdz Vidusjūrai, uzbruka Grieķijai, kas to apturēja Maratonā 490. gadā. Kari atsākās.

Dan 8:5 *Kad es cieši paskatījos, lūk, āzis nāca no rietumiem un pārskrēja pāri visai zemei, tai nepieskaroties. šai kazai starp acīm bija liels rags.*

5.a- 21. pants skaidri identificē kazu: *kaza ir Javano karalis, lielais rags starp viņa acīm ir pirmais karalis . Java*, ir senais Grieķijas nosaukums. Ignorējot vājos grieķu karaļus, Gars savu atklāsmi balsta uz lielo grieķu iekarotāju Aleksandru Lielā.

5b- *lūk, no rietumiem nāca kaza*

Ģeogrāfiskās norādes joprojām tiek dotas. Kaza nāk no Rietumiem saistībā ar Persijas impēriju, kas tiek ņemta par ģeogrāfisko atsaucē vietu.

5c- *un ceļoja pa visu zemi pa tās virsmu, tai nepieskaroties*

Vēstījums ir līdzīgs Dan.7:6 leoparda četriem putnu spārniem. Viņš uzsver šī jaunā Maķedonijas karaļa ārkārtējo iekarojumu ātrumu, kurš desmit gadu laikā izpletis savu kundzību līdz Indas upei.

5d- *šai kazai starp acīm bija liels rags*

Identitāte ir dota 21. pantā: *Lielais rags starp viņa acīm ir pirmais karalis. Šis karalis ir Aleksandrs Lielais* (– 543–523). Gars piešķir tai vienradža, pasakaina mītiska dzīvnieka, izskatu. Tādējādi viņš nosoda grieķu sabiedrības neizsīkstošo auglīgo iztēli, kas izdomāja reliģijai attiecināmas fabulas un kuras gars ir šķērsojis gadsimtus līdz mūsu laikam maldinošajos kristīgajos Rietumos. Tas ir *grēka* aspekts , ko apstiprina *kazas* tēls , dzīvnieks, kurš spēlēja grēka lomu *svētajā* ikgadējā “Izpiršanas dienas” rituālā. Jēzus Mesijas krustā sišana viņa dievišķajā pilnībā pabeidza šo rituālu pēc viņa... ar spēku, 70. gadā romiešiem iznīcinot templi un ebreju tautu.

Dan 8:6 *Un viņš piegāja pie auna, kuram bija ragi, ko es redzēju stāvam upes priekšā, un visās savās dūmās skrēja viņam virsū.*

6.a- Aleksandrs Lielais sāk uzbrukumu pret persiešiem, kuru karalis ir Dārijs 3. Pēdējais tiek sakauts pie Issus, viņš bēg, atstājot aiz sevis loku, vairogu un apmetni, kā arī sievu un mantinieku – 333. gadā. Vēlāk viņu nogalinās divi viņa izcilnieki.

6b- *un viņš skrēja viņam virsū visā savā niknumā*

Šis *niknums* ir vēsturiski pamatots. Pirms tam notika šī Dārija un Aleksandra apmaiņa: “Pirms Aleksandrs iepazīnās ar Dāriju, Persijas karalis nosūtīja viņam dāvanas, lai uzsvērtu viņu attiecīgos karaļa un bērna amatus – Aleksandrs tajā laikā vēl bija jauns prinča iesācējs karš (I zars, 89. pavada). Dariuss nosūta viņam lodi, pātagu, zirga bremzi un sudraba kasti, kas ir pilna ar zeltu. Vēstule, kas pievienota dārgumam, atspoguļo elementus: bumba ir tā, lai

viņš turpinātu spēlēt kā bērns, bremze, lai iemācītu viņam kontrolēt sevi, pātaga, lai viņu labotu, un zelts ir veltījums, kas maķedoniešiem ir jāmaksā persiešu imperators.

Aleksandrs neizrāda nekādas dusmas, neskatoties uz bailēm no vēstnešiem. Gluži pretēji, viņš lūdz viņus apsveikt Dariusu ar viņa smalkumu. Viņš saka, ka Dārijs zina nākotni, jo viņš Aleksandram uzdāvināja bumbu, kas simbolizē viņa turpmāko pasaules iekarošanu, bremze nozīmē, ka visi viņam pakļausies, pātaga būs sodīt tos, kas uzdrošinās stāties pret viņu un zelts norāda uz cieņu, ko viņš saņems no visiem saviem pavalstniekiem. Praviētiska detaļa, Aleksandram bija zirgs, kuram viņš deva vārdu "Bucephalus", kas ar pastiprinošu priedēkli nozīmē "galva". Visās savās cīņās viņš būs savas armijas "galvā", ierocis rokā. Un viņš uz "desmit gadiem" kļūs par valdošo "galvu" pasaulei, uz kuru attiecas pravietojums. Tās bēdīgā slava veicinās grieķu kultūru un **grēku**, kas to stigmatizē.

Dan 8:7 *Es redzēju viņu tuvojoties aunam un dusmoties uz viņu; viņš sita aunu un salauza tam divus ragus, bet aunam nebija spēka tam pretoties; viņš to nosvieda zemē un samīdīja, un nebija neviena, kas aunu glābtu.*

7.a- Aleksandra Lielā uzsāktais karš: 333. gadā pie Issus tika sakauta persiešu noietne.

Dan 8:8 *Un āzis kļuva ļoti stiprs; bet, kad viņš bija stiprs, viņam nolūza lielais rags. Četri lieli ragi pacēlās, lai to aizstātu, uz četriem debesu vējiem.*

8a- *viņam nolūza lielais rags*

323. gadā jaunais karalis (- 356-323) nomira bez mantinieka 32 gadu vecumā Babilonā.

8b- *četri lieli ragi pacēlās to vietā četros debesu vējos.*

Mirusā karaļa aizvietotāji bija viņa ģenerāļi: diadoči. Viņu bija desmit, kad Aleksandrs nomira, un 20 gadus viņi cīnījās savā starpā tiktāl, ka 20 gadu beigās palika tikai četri izdzīvojušie. Katrs no viņiem nodibināja karalisko dinastiju valstī, pār kuru viņš dominēja. Lielākais ir Seleiks, kas pazīstams kā Nikators, viņš nodibināja "Sēlikīdu" dinastiju, kas valdīja pār Sīrijas karalisti. Otrais ir Ptolemaios Lagoss, viņš nodibināja "Lagid" dinastiju, kas valdīja pār Ēģipti. Trešais ir Kasandross, kurš valda pār Grieķiju, un ceturtais ir Lysimachus (latīņu nosaukums), kas valda pār Trāķiju.

Praviētiskā vēsts, kuras pamatā ir ģeogrāfija, turpinās. Četri četru debesu vēju galvenie punkti apstiprina attiecīgo kaujinieku valstu identitāti.

Romas atgriešanās, mazais rags

Dan 8:9 *No viena no tiem iznāca mazs rags, kas ļoti izauga uz dienvidiem, uz austrumiem un uz visskaistāko zemi.*

9.a Šī panta aspekts apraksta valstības paplašinājumus, kas savukārt kļūs par dominējošu impēriju. Tomēr iepriekšējās nodarbībās un pasaules vēsturē Grieķijas pēctece ir Roma. Šo identifikāciju vēl vairāk attaisno izteiciens "mazais rags", kas šoreiz ir skaidri citēts pretēji tam, kas tika darīts attiecībā uz īsāko vidējo ragu. Tas ļauj teikt, ka šis "mazais rags" šajā kontekstā simbolizē augošo republikas Romu. Jo tā iejaucas austrumu virzienā kā pasaules policisti, bieži vien tāpēc, ka tiek aicināts atrisināt lokālu konfliktu starp pretiniekiem. Un tas ir precīzs iemesls, kas attaisno sekojošo tēlu.

9b- *No viena no tiem nāca maza rags*

Iepriekšējā dominēja bija Grieķija, un tieši no Grieķijas Roma dominē šajā austrumu zonā, kur atrodas Izraēla; Grieķija, viens no četriem rāgiem.

9c- *kas ievērojami izplešas uz dienvidiem, uz austrumiem un uz skaistākajām valstīm.*

Romas izaugsme vispirms sākas no tās ģeogrāfiskās atrašanās vietas *dienvidu virzienā*. Vēsture to apstiprina, Romai iestājoties pūniešu karos pret Kartāgu, mūsdienu Tunisu, ap – 250.

Sekojošā pagarinājuma fāze notiek *austrumu virzienā*, iejaucoties *vienā no četriem rāgiem*: Grieķijā, ap – 200. To tur aicināja Etoļijas Grieķijas līga, lai atbalstītu to pret Ahaju līgu (Etoļija pret Ahaju). Ierodoties uz Grieķijas zemi, romiešu armija nekad to nepamestu, un visa Grieķija kļuva par romiešu koloniju no 160. gada.

No Grieķijas Roma turpinās savu paplašināšanos, sperot kāju Palestīnā un Jūdejā, kas kļuva par – 63. ģenerāļa Pompeja armiju iekaroto Romas provinci. Tā ir šī Jūdeja, ko Gars apzīmē ar šo skaisto izteicienu: *Skaistākā no valstīm*, izteiciens, kas minēts Dan.11:16 un 42, un Ezé.20:6 un 15.

Hipotēze apstiprinās, “mazais rags” ir Roma

Šoreiz šaubas vairs nav pieļaujamas, tiek atmaskots pāvesta režīms Dan.7, tāpēc, izlaižot nevajadzīgos gadsimtus, Gars mūs ved uz traģisko stundu, kad, imperatoru pamestā, Roma atsāk dominēt ar reliģisku formu. Kristīgais izskats, kuram viņš piedēvē darbības, ko atklāj 10. panta simboli. Tāda ir “*dažāda*” Danas karaļa rīcība.7.

Imperatoriskā Roma un pēc tam pāvesta Roma vajā svētos

Divi secīgi lasījumi šim vienam pantam

Dan 8:10 *Viņa piecēlās pie debesu pulkiem, daļu no tiem un zvaigznēm nolaida zemē un samīda tos zem kājām.*

10a- *Viņa pacēlās uz debesu armiju*

Sakot " *viņa* ", Gars saglabā kā mērķi Romas identitāti tās paplašinājumu hronoloģiskā secībā, pēc dažādām valdības formām, uz kurām viņš atsauca Atkl. 17:10, Roma sasniedza impēriju, kad valdīja Romas imperators Oktaviāns, pazīstams kā Augusts. Un tieši viņa laikā Jēzus Kristus piedzima no Gara Marijas, Jāzēpa jaunās sievas, vēl neapstrādātajā miesā; abi izvēlēti tikai tāpēc, ka viņi pieder pie ķēniņa Dāvida cilts. Pēc savas nāves, reiz augšāmcēlies pats, kā bija pasludinājis, Jēzus uzticēja saviem apustuļiem un saviem mācekļiem sludināt labo vēsti par pestīšanu (Evaņģēliju), lai izredzētu cilvēkus visā pasaulē. Šajā laikā Roma saskārās ar lēnprātību un kristīgo pacifismu; viņa miesnieka lomā, Kristus mācekļi nokauto jēru lomā. Uz daudzu mocekļu asiņu rēķina kristīgā ticība izplatījās visā pasaulē un jo īpaši impērijas galvaspilsētā Romā. Imperiālās Romas vajāšana saceļas pret kristiešiem. Šajā 10. pantā divas Romas darbības pārklājas. Pirmais attiecas uz imperatoru, bet otrais - uz pāvestu.

Imperiālajā režīmā mēs jau varam piedēvēt viņam minētās darbības:

Viņa pacēlās līdz debesu armijai: viņa stājās pretī kristiešiem. Aiz šīs simboliskās izpausmes, *bruņotas ar debesīm*, slēpjas kristiešu izredzētie, saskaņā

ar kuriem Jēzus jau bija nosaucis savus ticīgos: *Debesu valstības pilsoņi*. Turklāt Dan.12:3 patiesos *svētos salīdzina ar zvaigznēm*, kas arī ir 1. Moz. 15:5 Ābrahāma *pēcnācēji*. Pirmajā lasījumā uzdrīkstēšanās pasludināt Dieva dēlus un meitas pagāniskajai Romai jau ir augstprātīga rīcība un necienīga un nepamatota paaugstināšana. Otrajā lasījumā Romas bīskapa prasība valdīt kā pāvestam Jēzus Kristus Izredzētajam no 538. gada arī ir augstprātīga rīcība un vēl necienīgāka un nepamatotāka paaugstināšana.

Viņa lika daļai no šīs armijas un zvaigznēm nokrist zemē, un viņa tās samīda: Viņa tos vajāja un nogalināja, lai novērstu iedzīvotāju uzmanību savās arēnās. Vajātāji galvenokārt ir Nerons, Domicians un Diokletiāns, pēdējais oficiālais vajātājs no 303. līdz 313. gadam. Pirmajā lasījumā šis dramatiskais periods ir aprakstīts Apo.2 ar simboliskiem nosaukumiem "*Efesa*", laiks, kad Jānis saņem savu dievišķo Atklāsmi ar nosaukumu "Apokalipse" un „*Smirna*". Otrajā lasījumā, kas attiecināts uz pāvesta Romu, šīs darbības ir ievietotas Apo.2 zem periodiem ar nosaukumu "*Pergamum*", t.i., salauzta alianse vai laulības pārkāpšana un "*Tyatira*", t.i., negantības un nāves. Sacīdams *un viņa tos samīda*, Gars piedēvē abām Romām vienādas asinskāras darbības. Darbības vārds *nomīdīts* un tā izteiciens *samīdīts zem kājām* ir piedēvēts pagānu Romai Dan.7:19. Bet *soļošanas* darbība turpināsies līdz šīs 8. nodaļas 14. panta 2300 vakara rīta beigām saskaņā ar 13. panta apgalvojumu: *Līdz kuram laikam svētums un armija tiks mīdīti*? Šī darbība tika īstenota kristīgās ēras laikā, un tāpēc mums tā ir jāsaista ar pāvesta Romu un tās monarhiskajiem balstiem; ko vēsture apstiprina. Tomēr atzīmēsim būtisku atšķirību. Pagānu Roma tikai burtiski liek Jēzus Kristus svētajiem *nokrist zemē*, savukārt pāvesta Roma ar savu viltus reliģisko pamācību liek tiem garīgi *nokrist zemē*, pirms tie pēc kārtas burtiski vajā.

Sporādiskas vajāšanas turpinājās ar miera maiņu līdz brīdim, kad ieradās imperators Konstantīns I¹, kurš izbeidza kristiešu vajāšanas ar viņa Romas galvaspilsētas Milānas ediktu 313. gadā, kas ir "*desmit gadu*" periods. vajāšanas, kas raksturo Atkl.2:8 "*Smirnas*" laikmetu. Caur šo mieru kristīgā ticība neko neiegūs, un Dievs daudz zaudēs. Jo bez vajāšanas barjeras šai jaunajai ticībai nepievērsušo apņemšanās ir pārpilnībā un vairojas visā impērijā un it īpaši Romā, kur visvairāk plūda mocekļu asinis.

Tāpēc ar šo laiku mēs varam saistīt šī panta otrā lasījuma sākumu. Tā, kurā Roma kļūst par kristiešu, paklausot imperatora Konstantīna pavēlēm, kurš 321. gadā tikko izdeva ediktu, kas liek mainīt iknedēļas atpūtas dienu: septītās dienas sabats tiek aizstāts ar nedēļas pirmo dienu; toreiz pagāni veltīja dieva "godājamās neiekarinātās saules" pielūgsmei. Šī darbība ir tikpat nopietna kā *iedzeršana tempļa zelta trauki*, bet šoreiz Dievs nereaģēs, pietiks ar pēdējās tiesas stundu. Ar savu jauno atpūtas dienu Roma paplašinās savu kristīgo doktrīnu visā impērijā, un tās vietējā vara, Romas bīskaps iegūs prestižu un atbalstu, līdz augstākajam paaugstinājumam, ko pāvesta tituls viņam piešķirs ar dekrētu 533. gadā, Bizantijas. imperators Justinians¹. Tikai pēc naidīgo ostrogotu izraidīšanas pirmais valdošais pāvests Vigilijs ieņēma pāvesta vietu Romā, Laterāna pilī, kas uzcelta uz Kaeliusa kalna. Datums 538. gads un pirmā pāvesta ierašanās iezīmē turpmākajā 11. pantā aprakstīto darbību izpildi. Bet tas ir arī pāvestu valdīšanas 1260 dienas gadu sākums un viss, kas uz viņiem attiecas un kas tika atklāts Dan.7.

Nepārtraukta valdīšana, kuras laikā svētie atkal tiek *mīdīti zem kājām* , bet šoreiz Romas pāvesta reliģiskā kundzība un tās civilie atbalstītāji, monarhi un tās augstums... Kristus vārdā.

Īpašas pāvesta darbības, kas noteiktas 538. gadā

Dan 8:11 *Viņa pacēlās pie karaspēka priekšnieka un atņēma viņam mūžīgo ~~upuri~~ un gāza ~~vietu~~-viņa svētnīcas pamatiem.*

11a- *Viņa pacēlās uz armijas galvu*

Šis armijas vadītājs pēc loģikas un Bībeles ir Jēzus Kristus saskaņā ar Ef.5:23: *jo vīrs ir sievas galva, **tāpat kā Kristus ir Baznīcas galva** , kas ir viņa miesa un kuras ķermenis viņš ir. Glābējs.* Darbības vārds “ *viņa uzcēlās* ” ir labi izvēlēts, jo tieši 538. gadā Jēzus ir debesīs, kamēr pāvests ir uz zemes. Debesis viņai nav sasniedzamas, bet “ *viņa pieauga* ”, liekot vīriešiem noticēt, ka viņa viņu aizvieto uz zemes. No debesīm Jēzum ir maz iespēju izvairīties no cilvēkiem no slazdiem, kurus viņiem ir izlicis velns. Turklāt, kāpēc lai viņš to darītu, kad viņš pats viņus nogādā šajās lamatās un visus tā lāstus? Jo mēs esam labi lasījuši Dan.7:25, “ *svētie tiks nodoti viņa rokās uz laiku, reizes (2 reizes) ar pusi* ”; tos apzināti piegādā Dievs Kristus, mainoties *laikam un likumam* . Likums, ko Konstantīns grozīja 321. gadā attiecībā uz sabatu, protams, bet galvenokārt *likums, ko mainīja* Romas pāvests, pēc 538. gada, kur tiek ietekmēts un uzbrukts ne tikai sabats, bet viss likums, kas ir pārstrādāts Romā. versija.

11b- *atņēma viņam mūžīgo ~~upuri~~*

Es norādu uz to, ka oriģinālajā ebreju tekstā nav vārda upurēšana. Tomēr tā klātbūtne liecina par vecās alianses kontekstu, taču tas tā nav, kā es tikko parādīju. Saskaņā ar jaunās derības *upuri un ziedošanu* beidzās Kristus nāve *nedēļas vidū* , kas minēts Dan.9:27, padarot šos rituālus nederīgus. Tomēr kaut kas palika no vecās derības: augstā priestera un aizbildņa kalpošana par to cilvēku grēkiem, kuri arī pravietoja celestiālo kalpošanu, ko Jēzus paveica par labu tikai saviem izredzētajiem, kas tika nopirkti ar asinīm kopš augšāmcelšanās. Kristus atgriezās debesīs, kas palika no viņa atņemts? Viņa priestera funkcija ir viņa ekskluzīvā aizbildņa loma savu izredzēto grēku piedošanā. Patiešām, kopš 538. gada, kad uz zemes, Romā, tika izveidots Kristus Baznīcas vadītājs, Jēzus celestiālā kalpošana ir kļuvusi veltīga un nelietderīga. Lūgšanas vairs neiet caur viņu, un grēcinieki paliek savu grēku un vainas nesēji Dieva priekšā. Ebr.7:23 apstiprina šo analīzi, sakot: “ *Bet viņam, tā kā viņš paliek mūžīgi, ir priesterība, kas nav nododama* .” Valdnieka maiņa uz zemes attaisno riebīgos augļus, ko nes šī kristietība bez Kristus; augļi, ko Dievs pravietoja Daniēlam. Kāpēc kristiešus skāra šis briesmīgais lāsts? Nākamais 12. pants sniegs atbildi: *grēka dēļ* .

Tikko veiktā perpetuāla identifikācija kalpos par pamatu aprēķiniem, izmantojot 1290 un 1335 dienas gadus, kas tiks piedāvāti Dan.12:11 un 12; noteiktais pamats ir datums 538. gads, kad *mūžīgo priesterību* nozaga zemes pāvesta vadonis.

11c- *un gāza ~~to vietu~~, kas bija viņa svētnīcas pamats*

Jaunās derības konteksta dēļ starp divām iespējamām ebreju vārda "mecon" nozīmēm, kas tulkotas ar "vieta", es saglabāju tā tulkojumu "bāze" tikpat leģitīmu un labāk pielāgotu pravietojuma mērķa kontekstam. .

Ātri lasot, nekas nav redzams, kā vien rūpīga izpēte, ko vada Gars, atver jūsu acis Daniēla grāmatas smalkumiem, kur bieži tiek apspriesta *svētnīca*, kas rada neskaidrības. Tomēr ir iespējams netikt maldinātam atkarībā no darbības vārda, kas apzīmē darbību, kas tiek veikta *svētnīcā*.

Šeit Dan.7:11: tās *pamatu gāza* pāvestība.

Dan.11:30: viņu *apgānījis* Grieķijas karalis, ebreju vajātājs Antiohs 4 Epifāns 168. gadā.

Dan.8:14 un Dan.9:26 runa nav par ~~*svētnīcu*~~, bet gan par *svētumu*. Ebreju vārds “qodesh” ir sistemātiski nepareizi tulkots visos izplatītāko versiju tulkojumos. Taču sākotnējais ebreju teksts paliek nemainīgs, lai liecinātu par sākotnējo patiesību.

Jums jāzina, ka termins “*svētnīca*” attiecas tikai uz vietu, kur atrodas Dievs personīgi. Kopš Jēzus augšāmcelās un atgriezās debesīs, uz zemes vairs nav nevienas *svētnīcas*. Tāpēc *viņa svētnīcas pamata apgāšanās* nozīmē sagraut doktrināros pamatus, kas attiecas uz viņa celestiālo kalpošanu, kas ilustrē visus pestīšanas nosacījumus. Patiešām, kad kristīts, aicinātajai personai ir jāspēj gūt labumu no Jēzus Kristus apstiprinājuma, kurš vērtē viņa ticību pēc viņa darbiem un piekrīt vai nepiedod grēkus sava upura vārdā. Kristības iezīmē Dieva taisnīgā sprieduma pārdzīvotās pieredzes sākumu, nevis tās beigas. Tas nozīmē, ka tad, kad tiek pārtrauktas tiešās attiecības starp zemes izredzēto un viņa debesu aizbildni, pestīšana vairs nav iespējama un svētā derība tiek lauza. Tā ir briesmīga garīga drāma, kuru pieviltās un savaldzinātās cilvēku masas ignorē kopš 321. gada 7. marta un 538. gada, kad pāvests savā labā atcēla Jēzus Kristus *mūžīgo priesterību*. *Apgāzt savas svētnīcas pamatu* nozīmē arī piedēvēt 12 apustuļiem, kuri pārstāv izredzēto, garīgo māju, pamatu jeb pamatu, viltus kristiešu doktrīnu, kas attaisno un legalizē grēku pret dievišķo likumu; ko neviens apustulis nebūtu izdarījis.

Dan 8:12 *Un armija tika nodota ar mūžīgo upuri grēka dēļ; rags nometa patiesību zemē un guva panākumus savos uzņēmumos.*

12a- *Armija tika nogādāta ar mūžīgo upuri*

Simboliskākā valodā šim izteicienam ir tāda pati nozīme kā Dan.7:25: *armija tika nogādāta ...* Bet šeit Gars pievieno *mūžīgo*

12b - *grēka dēļ*

Vai nu, saskaņā ar 1. Jāņa 3:4, bauslības pārkāpuma dēļ, *kas mainīts* Dan.7:25. Jo Jānis teica un rakstīja: *kas grēko, tas pārkāpj likumu, un grēks ir likuma pārkāpums*. Šis pārkāpums datēts ar 321. gada 7. martu, un tas attiecas, pirmkārt, uz Dieva svētā sabata atmešanu; Sabats, ko viņš *ir iesvētījis* kopš pasaules radīšanas, unikālajā un mūžīgajā “*septītajā dienā*”.

12c- *rags patiesību nometa zemē*

Patiesība joprojām ir garīgs vārds, kas apzīmē likumu saskaņā ar Ps.119:142-151: *Tavs likums ir patiesība...visi tavi baušļi ir patiesība*.

12d- *un gūst panākumus savos centienos*

Ja Radītāja Dieva Gars to ir paziņojis iepriekš, tad nebrīnieties, ka esat ignorējis šo maldināšanu, lielāko garīgo krāpniecību visā cilvēku vēsturē; bet arī visnopietnākās sekas pēc cilvēku dvēseļu zaudēšanas Dievam. 24. pants apstiprinās, sakot: *Viņa spēks pieaugs, bet ne ar viņa paša spēkiem; viņš radīs*

neticamu postu, viņam veiksies savos uzņēmumos, viņš iznīcinās varenos un svēto cilvēkus.

Sagatavošanās svētdarīšanai

Vecās derības reliģisko rituālu mācībās šis gatavošanās svētdarīšanai priekšmets parādās pastāvīgi. Pirmkārt, starp verdzības laiku un ieiešanu Kānaānā Pasā svētki bija nepieciešami, lai svētītu ļaudis, kurus Dievs vedīs uz savu nacionālo zemi, Izraēlu, apsolīto zemi. Faktiski bija vajadzīgi 40 gadi attīrīšanas un svēttapšanas izmēģinājuma, lai tiktu pabeigta ieiešana Kānaānā.

Tāpat arī attiecībā uz sabatu, kas tika atzīmēts septītajā dienā no viena saulrieta līdz nākamajam, bija nepieciešams iepriekšējs sagatavošanās laiks. Sešās laicīgās darbības dienas prasīja ķermeņa mazgāšanu un apģērba nomaiņu, šīs lietas tika uzspiestas arī priesterim, lai viņš, neapdraudot savu dzīvību, varētu ieiet tempļa svētajā vietā, lai tur veiktu savu rituālo dievkalpojumu. .

Septiņu dienu un 24 stundu radīšanas nedēļa ir veidota pēc septiņu tūkstošu gadu ilgas Dieva pestīšanas plāna parauga. Tā, ka pirmās 6 dienas ir pirmās 6 tūkstošgades, kuru laikā Dievs izvēlas savus izredzētos. Un 7. ^{un} pēdējā tūkstošgade ir lielais sabats, kura laikā Dievs un viņa izredzētie, kas sapulcēti debesīs, bauda patiesu un pilnīgu atpūtu. Grēcinieki īslaicīgi ir miruši; izņemot Sātanu, kurš paliek izolēts uz iztukšotas zemes šajā “tūkstoš gadu” periodā, kas atklāts Atkl.20. Pirms ieiešanas “debesīs” izredzētajiem ir jātiek šķīstītiem un svētiem. Attīrīšana balstās uz ticību Kristus brīvprātīgajam upurim, bet svētdarīšana tiek iegūta ar viņa palīdzību pēc kristībām, jo šķīstīšana tiek pieskaitīta vai iegūta iepriekš ticības principa vārdā, bet svēttapšana ir auglis, kas tiek iegūts patiesībā visā viņa dzīvē. dvēsele ar izredzēto caur viņa reālo sadarbību ar dzīvo Dievu Jēzu Kristu. To iegūst, cīnoties pret sevi, pret savu slikto dabu, lai pretotos grēkam.

Daniēla 9:25 mums mācīs: Jēzus Kristus nāca mirt pie krusta, lai liktu saviem izredzētajiem vairs negrēkot, jo Viņš nāca, **lai izbeigtu grēku**. Tagad mēs tikko redzējām 12. pantā, ka izredzētais kristietis tika nodots pāvesta despotismam grēka dēļ. Tāpēc ir nepieciešama šķīstīšana, lai iegūtu svētdarījumu, *bez kura neviens neredzēs Dievu*, kā rakstīts Ebr.12:14: *Tiecieties pēc miera ar visiem un svēttapšanas, bez kuras neviens neredzēs To Kungu*.

Šis gatavošanās un svētdarīšanas laiks, kas attiecas uz kristīgās ēras 2000 gadiem no Jēzus Kristus nāves līdz viņa atgriešanās 2030. gadā, tiks atklāts turpmākajos 13. un 14. pantā. Pretēji adventistu sākotnējai pārliecībai, šis laikmets nav sprieduma laikmets, ko apraksta Daniēla 7. nodaļā, bet gan svētdarīšanas laikmets, kas bija nepieciešams gadsimtiem senā grēku mantojuma dēļ, ko leģitimizē pāvesta Romas riebīgā mācība. Es precizēju, ka reformācijas darbs, kas tika uzsākts no 13. ^{gadsimta}, nepaveica to šķīstīšanu un svētdarīšanu, ko visā taisnīgumā pieprasīja trīskārt svētais un pilnīgi tīrais Pestītājs Dievs.

Dan 8:13 *Es dzirdēju svēto runājam; Un kāds cits svētais sacīja tam, kas runāja: Cik ilgi piepildīsies parādība par mūžīgo ~~un~~ un postošo grēku? Cik ilgi svētnīca un armija tiks mīdīta?*

13a- *Es dzirdēju svēto runājam; un cits svētais sacīja tam, kas runāja*

Tikai patiesi svētie apzinās grēkus, kas mantoti no Romas. Mēs tos atkal atradīsim vīzijas ainā, kas parādīta Dan.12.

13b- *Cik ilgi vīzija piepildīsies?*

Svētie pieprasa datumu, kas iezīmēs romiešu negantību beigas.

13c- *par mūžīgo ~~upuri~~*

Kristus **pastāvīgās priesterības** atsākšanu .

13d- *un par postošo grēku ?*

Svētie lūdz noteikt datumu, kas iezīmētu septītās dienas sabata atgriešanos, kura pārkāpšana tiek sodīta ar romiešu postījumiem un kariem; un tā pārkāpējiem šis sods ilgs līdz pasaules galam.

13.- *Cik ilgi svētnīca un armija tiks mīdītas?*

Svētie lūdz datumu, kas iezīmēs **pāvesta vajāšanas beigas** , kas vērstas pret viņiem, Dieva izredzētajiem svētajiem.

Dan 8:14 *Un viņš man sacīja: Divtūkstoš trīs simti vakari un rīti; tad svētnīca tiks šķīstīta.*

14.a Kopš 1991. gada Dievs ir vadījis manu pētījumu par šo slikti tulkoto pantu. Šeit ir viņa patiesais ebreju teksta tulkojums.

Un viņš man sacīja: līdz vakaram līdz rītam divi tūkstoši trīs simti un attaisnoti būs svētums.

Redziet, 2300 vakara-rīta termiņš ir paredzēts Dieva izredzēto **iesvētīšanai no datuma, kas tiks noteikts šim termiņam.** Mūžīgais taisnīgums, kas līdz tam iegūts ar kristību, tiek apšaubīts. Trīskārt svētā Dieva kā Tēva, Dēla un Svētā Gara prasība ir mainījusies un nostiprinājusies, jo izredzētajiem vairs nav jāgrēko pret sabatu vai citiem priekšrakstiem, kas nāk no Dieva mutes. Tādējādi tiek atjaunots Jēzus mācītais *šaurais* pestīšanas ceļš . Un **Noasa, Daniēla un Ījaba** attēlotais izredzēto modelis attaisno izredzēto miljonu par Dan.7:10 pēdējā sprieduma kritušajiem desmit miljardiem.

Dan 8:15 *Kamēr es, Daniēls, redzēju šo parādību un centos to saprast, lūk, manā priekšā stāvēja kāds vīrieša izskats.*

15.a- Loģiski, Daniēls vēlētos saprast vīzijas nozīmi, un tas viņu iegūs Dan.10:12, pamatotu Dieva apstiprinājumu, taču viņš nekad netiks pilnībā izpildīts viņa vēlmē kā Dieva atbilde Danā. 12:9 parāda to: *Viņš atbildēja: Ej, Daniēl, jo šie vārdi tiks turēti noslēpumā un aizzīmogoti līdz pat beigu laikam .*

Dan 8:16 *Un es dzirdēju cilvēka balsi Ulaja vidū; viņš iesaucās un sacīja: Gabriel, izskaidro viņam vīziju.*

16a- Jēzus Kristus attēls Ulaja vidū paredz mācību, kas sniegta Dan.12 vīzijā. Eņģelis Gabriels, tuvs Kristus kalps, ir atbildīgs par visas vīzijas jēgas izskaidrošanu no tās sākuma. Tāpēc uzmanīgi sekosim papildu informācijai, kas tiks atklāta nākamajos pantos.

Dan 8:17 *Tad viņš tuvojās vietai, kur es biju; un viņam tuvojoties es nobijos un nokritu uz sejas. Viņš man sacīja: Uzmanies, cilvēka dēls, jo vīzija attiecas uz laiku, kas būs gals.*

17a- Debesu būtņu redzējums vienmēr radīs šo ietekmi uz miesas cilvēku. Bet būsīm uzmanīgi, kā viņš mūs aicina darīt. Attiecīgais beigu laiks sāksies visa redzējuma beigās.

Dan 8:18 *Kad viņš ar mani runāja, es stāvēju apstulbusi savā sejā. Viņš man pieskārās un lika man stāvēt tur, kur es biju.*

18a- Šajā pieredzē Dievs uzsver miesas lāstu, kas nav līdzvērtīgs uzticīgo eņģeļu debesu ķermeņu tīrībai.

Dan 8:19 *Tad viņš man sacīja: Es tev pamācīšu, kas notiks dusmu beigās, jo ir noteikts laiks beigām .*

19a- Pienāks Dieva dusmu gals, bet šīs dusmas tiek attaisnotas ar kristiešu nepaklausību, kas ir Romas pāvesta doktrīnas mantojums. Tāpēc šo pravietoto dievišķo dusmu pārtraukšana būs daļēja, jo tā patiesi beigsies tikai pēc visas cilvēces iznīcināšanas, kad Kristus atgriežas godībā.

Dan 8:20 *Auns, ko jūs redzējāt un kam bija ragi, ir mēdiešu un persiešu ķēniņi.*

20a- Tas ir jautājums par to, ka Dievs dod atskaites punktus saviem izredzētajiem, lai viņi saprastu parādīto simbolu pēctecības principu. Mēdieši un persieši iezīmē atklāsmes sākuma vēsturisko kontekstu. Dan.2 un 7 viņi bija otrajā pozīcijā.

Dan 8:21 *Āzis ir Javanas karalis, lielais rags starp viņa acīm ir pirmais ķēniņš.*

21.a- Savukārt Grieķija ir otrā pēctecība; trešais Dan.2 un 7.

21b- *Lielais rags starp viņa acīm ir pirmais karalis*

Kā mēs redzējam, tas attiecas uz lielo grieķu iekarotāju Aleksandru Lielo. Lielais rags, tā aizskarošā un kareivīgā rakstura tēls, kuru karalis Darius 3 nepareizi pazemoja, jo tas maksāja viņam karaļvalsti un dzīvību. Noliekot šo ragu nevis uz pieres, bet starp acīm, Gars parāda savu neremdināmo iekarošanas kāri, ka tikai viņa nāve apstāsies. Taču acis ir arī pravietiska gaišredzība, un kopš viņa dzimšanas viņam ārkārtēju likteni ir paziņojis gaišreģis un viņš tic savam pareģotajam liktenim visas dzīves garumā.

Dan 8:22 *Četri ragi, kas radušies, lai aizstātu šo salauzto ragu, ir četras valstības, kas celsies no šīs tautas, taču tās nebūs tik spēcīgas.*

22.a — Mēs atrodam četras grieķu dinastijas, kuras dibināja četri ģenerāļi, kuri pēc tam nomainīja Aleksandru, un joprojām ir dzīvas pēc 20 gadu kariem starp desmit, kādi tie bija sākumā.

Dan 8:23 *Viņu valdīšanas beigās, kad grēcinieki tiks iznīcināti, celsies ķēniņš, kas ir nekaunīgs un viltīgs.*

23.a – Izlaižot starplaikus, eņģelis atsauc atmiņā pāvesta Romas dominēšanas kristīgo laikmetu. To darot, viņš norāda sniegtās atklāsmes galveno mērķi. Bet šis skaidrojums sniedz citu mācību, kas parādās šī panta pirmajā teikumā: *Viņu kundzības beigās, kad grēcinieki tiks iznīcināti.* Kas ir šie patērētie grēcinieki, kas ir pirms pāvesta režīma laika? Tie ir dumpīgie nacionālie ebreji, kuri atteicās no Jēzus Kristus kā Mesijas un glābēja, atbrīvotāja, jā, bet tikai no izdarītajiem grēkiem un tikai par labu tiem, kurus viņš atzīst pēc viņu ticības. Faktiski 70. gadā tos patērēja Romas karaspēks, viņi un viņu pilsēta Jeruzāleme, un tas notika otro reizi pēc Nebukadnecara veiktās izpostīšanas 586. gadā. Ar šo rīcību Dievs pierādīja, ka senā alianse ir beigusies kopš Jēzus Kristus nāve, kur Jeruzalemē tempļa atdalīšanas priekšskars tika pārplēsts divās daļās, no augšas uz leju, tādējādi parādot, ka darbība nāk no paša Dieva.

23b- *celsies nekaunīgs un viltīgs karalis*

Tā Dievs apraksta pāvestību, ko saskaņā ar Dan.7:8 raksturo *tā augstprātība* un šeit *tā nekaunība*. Viņš piebilst *un ir izveicīgs*. Māksla sastāv no patiesības aizsegšanas un izskata, kas mēs neesam. Samākslotība tiek izmantota, lai maldinātu savu tuvāko, to dara secīgie pāvesti.

Dan 8:24 *Viņa spēks pieaugs, bet ne no viņa paša spēka; viņš radīs neticamu postu, viņam veiksies savos uzņēmumos, viņš iznīcinās varenos un svēto cilvēkus.*

24a- *Viņa spēks pieaugs*

Patiešām, Dan.7:8 aprakstīts kā “*mazs rags*”, 20. pants tam piedēvē “*lielāku izskatu nekā pārējiem*”.

24b- *bet ne ar saviem spēkiem*

Arī šeit vēsture apstiprina, ka bez monarhu bruņota atbalsta pāvesta režīms nevarēja pastāvēt. Pirmais atbalsts bija Klovis, Merovingu dinastijas franku karalis un pēc viņa, Karolingu dinastijas un visbeidzot Kapetiešu dinastijas atbalsts, un Francijas monarhijas atbalsta reti ir trūcis. Un mēs redzēsim, ka šim atbalstam ir jāmaksā. To izdarīs, piemēram, Francijas karaļa Luija 16, karalienes Marijas Antuanetes, monarhistu galminieku un Romas katoļu garīdznieku nociršana, kas galvenokārt ir atbildīga, ar giljotīnu, kas Francijā tika uzstādīta galvaspilsētā un provinču pilsētās, un franču revolucionāri no plkst. 1793. un 1794. gads; divi “Terrors” laikmeti, kas ar asins burtiem ierakstīti cilvēces atmiņā. Atkl.2:22 šis dievišķais sods tiks pravietots ar šādiem vārdiem: *Lūk, Es vinu nometīšu gultā un sūtīšu lielas bēdas. ir tiem, kas pārkāpj laulību ar vinu, ja vien viņi nenožēlo savus darbus. Es vinas bērņus nogalināšu; un visas draudzes atzīs, ka es esmu tas, kas pārbauda prātus un sirdis, un es atmaksāšu katrai pēc jūsu darbiem.*

24c- *viņš radīs neticamu postu*

Uz zemes neviens tos nevar saskaitīt, bet debesīs Dievs zina precīzu skaitu, un pēdējā sprieduma soda stundā tos visus, no mazākā līdz visbriesmīgākajam, izpirks to autori.

24d — *viņam veiksies savos uzņēmumos*

Kā gan viņam neizdodas, ja Dievs viņam deva šo lomu, lai sodītu par grēku, ko izdarījuši viņa ļaudis, kuri apgalvo, ka Jēzus Kristus ir izcīnījis pestīšanu?

24. — *viņš iznīcinās varenos un svēto cilvēkus*

Uzdodot sevi par Dieva pārstāvi uz zemes un draudot viņiem ar ekskomunikāciju, kas slēgtu viņu ieeju debesīs, pāvestība iegūst lielo un rietumu zemes monarhu, un vēl jo vairāk mazo, bagāto vai nabago pakļautību. , bet visi nezinoši savas neticības un vienaldzības dēļ pret dievišķajām patiesībām.

Kopš reformācijas laikmeta, kas sākās kopš Pētera Valdo 1170. gadā, pāvesta režīms reaģēja ar niknumu, kūdot pret uzticīgajiem Dieva kalpiem, vienīgajiem patiesajiem svētajiem, kas vienmēr ir miermīlīgi un miermīlīgi, slepkavnieciskajām katoļu līgām, kuras atbalstīja apgabala tiesas. viņa viltus svētuma inkvizīcija. Tiesnešiem ar kapucēm, kuri tādējādi pavēlēja šausmīgas spīdzināšanas svētajiem un citiem, kas visi tika apsūdzēti ķecerībā pret Dievu un Romu, visiem būs jāatskaitās par saviem piespiedumiem patiesā Dieva priekšā taisnā pēdējā sprieduma stundā. 9 un Atkl.20:9 līdz 15.

Dan 8:25 *Sava labklājības un viņa ieceru panākumu dēļ viņa sirdī būs augstprātība, un viņš iznīcinās daudzus, kas dzīvoja mierīgi, un viņš paaugstināsies pret valdnieku priekšniekiem. bet tas tiks salauzts bez nevienas rokas piepūles.*

25a- *Viņa labklājības un viņa triku panākumu dēļ*

Šī labklājība liecina par viņa bagātināšanu, ko dzejolis saista ar viņa trikiem . Mums patiesībā ir jāizmanto viltība , kad esam mazi un vāji, lai iegūtu bagātos, naudu un visa veida bagātības, kas uzskaitītas Atkl. 18:12 un 13.

25b- *viņa sirdī būs augstprātība*

Tas, neskatoties uz mācībām, ko sniedza ķēniņa Nebukadnecara pieredze Dan.4 un kas ir vēl traģiskāk, viņa mazdēla Belšacara pieredze Dan.5.

25c- *viņš iznīcinās daudzus cilvēkus, kas dzīvoja mierīgi*

Miermīlīgs raksturs ir patiesas kristietības auglis, taču tikai līdz 1843. gadam. Jo pirms šī datuma un galvenokārt līdz Francijas revolūcijas beigām, 1260. pāvesta valdīšanas gadu beigās, par ko pravietoja Dan.7:25 , viltus ticība raksturo brutalitāte, kas uzbrūk brutalitātei vai reaģē uz to. Tikai šajos laikos maigums un miers rada atšķirību. Jēzus noteiktie noteikumi nav mainījušies kopš apustuliskajiem laikiem, izredzētā ir aita, kas pieņem upurēšanu, nekad nav miesnieks.

25d- *un viņš sacelsies pret virsaišu priekšnieku*

Ar šo precizitāti šaubas vairs nav pieļaujamas. Vadītājs , kas minēts 11. un 12. pantā, patiešām ir Jēzus Kristus, *ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs* , kurš parādās savas atgriešanās godībā Atkl.19:16. Un tieši viņam Romas pāvests atņēma likumīgo mūžīgo priesterību.

Dan 8:26 *Un tā vakara un rīta parādība, par ko tiek runāts, ir patiesa. No savas puses paturiet šo redzējumu noslēpumā, jo tas attiecas uz tāliem laikiem.*

26a- *Un aplūkotais vakaru un rītu redzējums ir patiess*

Enģelis apliecina 14. panta pravietojuma “2300 vakars-rīts” dievišķo izcelsmi. Visbeidzot, viņš pievērš uzmanību šai mīklai, kas jāizgaismo un jāsaprot Jēzus Kristus izredzētajiem svētajiem, kad pienāks laiks. ieradās to izdarīt.

26b- *No savas puses paturiet šo redzējumu noslēpumā, jo tas attiecas uz tāliem laikiem*

Patiešām, starp Daniēla laiku un mūsu laiku ir pagājuši aptuveni 26 gadsimti. Un tā mēs atrodamies ***beigu laikā*** , kur šis noslēpums ir jāizgaismo; lieta tiks veikta, bet ne pirms Dan.9 izpētes, kas nodrošinās būtisku atslēgu piedāvāto aprēķinu veikšanai.

Dan 8:27 *Es, Daniēls, daudzas dienas biju novājējis un slimis; tad es piecēlos un nokārtoju ķēniņa lietas. Es biju pārsteigts par šo redzējumu, un neviens par to nezināja.*

27.a Šī detaļa, kas attiecas uz Daniela veselību, nav nekas personisks. Tas mums parāda, cik ārkārtīgi svarīgi ir saņemt informāciju no Dieva par pravietotajiem 2300 vakariem-rītiem; jo tāpat kā slimība var izraisīt nāvi, mīklas nezināšana pēdējos kristiešus, kuri dzīvos ***beigu laikā, nosodīs mūžīgai garīgai nāvei*** .

Daniels 9

Dan 9:1 *Dārija, Ahasvera dēla, no mēdiešu dzimtas, pirmajā gadā, kas kļuva par kaldeju valstības ķēniņu,*

1a- Saskaņā ar Daniēla aculiecinieka liecību, kas ir nenoliedzama, mēs uzzinām, ka Dan.5:30 ķēniņš Dārijs ir Ahasvera dēls no mēdiešu rases; tāpēc persiešu karalis Kīrs 2 viņu vēl nav nomainījis. Pirmais viņa valdīšanas gads bija tas, kurā viņš iekaroja Babiloniju, tādējādi atņemot to no kaldejiem.

Dens 9:2 *pirmajā viņa valdīšanas gadā es, Daniēls, pēc grāmatām redzēju, ka Jeruzālemes drupām jāpaiet septiņdesmit gadiem atbilstoši gadu skaitam, par ko Tas Kungs bija runājis praviem Jeremijam.*

2a- Daniēls atsauca uz pravieša Jeremijas pravietiskajiem rakstiem. Viņš mums sniedz skaistu ticības un pašlūgšanas piemēru, kas vieno Dieva kalpus viņa skatienā. Tādējādi viņš apstiprina šos 1. Kor.14:32 vārdus: *Praviešu gari ir pakļauti praviešiem*. Daniels dzīvoja Babilonā lielu daļu no 70 gadiem, par kuriem tika pravietots par ebreju tautas deportāciju. Viņu interesē arī viņa atgriešanās Izraēlā tēma, kurai, pēc viņa teiktā, vajadzētu būt diezgan tuvu. Lai saņemtu atbildes no Dieva, viņš uzrunā lielisku lūgšanu, kuru mēs studēsim.

Svētā ticības parauglūgšana

Šis Daniēla grāmatas 9. nodaļas pirmā mācība ir saprast, kāpēc Dievs gribēja, lai tas tiktu parādīts šajā Daniēla grāmatas daļā.

Dan.8:23 caur pravietisku paziņojumu par *iznīcinātajiem grēciniekiem*, mēs saņemam apstiprinājumu, ka 70. gadā romieši atkal nosodīja un iznīcināja ugunī piederošos Israēla ebrejus visu to lietu dēļ, ko Daniēls dodas atzīties savā grāmatā. lūgšanu. Kas bija šis Israēls, kas tika prezentēts pirmajā aliansē ar dzīvo Dievu no Ābrahāma līdz 12 apustuļiem un Jēzus Kristus mācekļiem, pats būdams jūds? Tikai paraugs no visas cilvēces, jo kopš Ādama vīrieši ir bijuši vienādi, ja neskaita ādas krāsu, kas svārstās no ļoti gaišas līdz ļoti tumšai. Bet neatkarīgi no viņu rases, etniskās piederības, lietām, kas ģenētiski tiek pārnestas no tēva un mātes uz dēliem un meitām, viņu garīgā uzvedība ir identiska. Saskaņā ar margrietiņas lapu nospiešanas principu: "Es tevi mīlu, nedaudz, ļoti, kaislīgi, traki, nemaz", cilvēki atveido šo jūtu loku pret dzīvo Dievu, visa radītāju, kad viņš atklāj to. esamību. Tāpat lielais tiesnesis starp tiem, kas apgalvo, ka ir no viņa, saskata uzticīgus cilvēkus, kas viņu mīl un paklusa, citus, kas apgalvo, ka mīl viņu, bet nepakļaujas viņam, citus, kuri dzīvo savā reliģijā vienaldzīgi, vēl citus, kas to dzīvo ar mieru. cieta un skarba sirds, kas padara viņus par fanātiķiem un galējā gadījumā viņi nevar izturēt pretrunas un vēl mazāk pārmetumus un atbalsta nepanesamā pretinieka nogalināšanu. Šāda uzvedība bija sastopama starp

ebrejiem, tāpat kā cilvēkiem uz planētas Zeme un visās reliģijās, kas tomēr nav vienlīdzīgas.

Daniēla lūgšana liek jums jautāt, kurā no šīm uzvedībām jūs atpazīstat sevi? Ja tā nav tāda, kas mīl Dievu un viņam paklausa kā liecību par viņa uzticību, apšaubiet savu ticības priekšstatu; nožēlojiet grēkus un dodiet Dievam patiesu un patiesu grēku nožēlas augli, kā to darīs Daniēls.

Otrs iemesls šīs lūgšanas klātbūtnei šajā 9. nodaļā ir tas, ka tur tiek apstrādāts un attīstīts Izraēla pēdējās iznīcināšanas cēlonis, ko 70. gadā veica romieši: Mesijas pirmā atnākšana uz cilvēku zemes. Un, noraidījuši šo Mesiju, kura vienīgās kļūdas bija viņa darbu pilnība, kas tos nosodīja, reliģiskie vadītāji pamodināja ļaudis pret viņu, ar apmelojošām apsūdzībām, kuras visas tika izjauktas un pretrunā ar faktiem. Tāpēc viņi pamatoja savu pēdējo apsūdzību uz dievišķu patiesību, apsūdzot viņu, cilvēku, apgalvojot, ka viņš ir Dieva Dēls. Šo reliģisko vadītāju dvēseles bija melnas kā degoša pavarda ogles, kas viņus aprīs taisnu dusmu laikā. Taču jūdu lielākā vaina bija nevis tajā, ka viņi viņu nogalināja, bet gan neatpazīna viņu pēc dievišķās augšāmcelšanās. Saskaņoties ar brīnumiem un labajiem darbiem, ko veica viņa divpadsmit apustuļi, viņi nocietinājās kā faraons savā laikā un liecināja par to, nogalinot uzticamo diakonu Stefanu, kuru viņi nomētāja ar akmeņiem, šoreiz neizmantojot romiešus.

Trešais šīs lūgšanas iemesls ir tas, ka tā ieņem pēdējo skumju novērojumu lomu ilgstošas attiecībās ar Dievu nodzīvotās pieredzes beigās ; liecība, sava veida testaments, ko ebreju alianse atstāja pārējai cilvēcei. Jo tieši šajā deportācijā uz Babilonu Dieva sagatavotā demonstrācija beidzas. Tā ir taisnība, ka ebreji atgriezīsies savā nacionālajā zemē un ka kādu laiku Dievs tiks pagodināts un paklausīts, taču lojalitāte ātri izzudīs līdz tādai pakāpei, ka viņu izdzīvošanu var attaisnot tikai viņu pēdējai ticības pārbaudei, pamatojoties uz pirmo Mesijas atnākšanu, jo viņam jābūt Israēla dēlam, jūdām starp jūdiem.

Ceturtais šīs lūgšanas iemesls ir balstīts uz faktu, ka visas izteiktās un izsūdzētās kļūdas ir paveikušas un atjaunojušas kristieši savā laikmetā, sākot no sabata atcelšanas 321. gada 7. martā līdz mūsu laikam. Pēdējā oficiālā iestāde, kas svētīta kopš 1873. gada un individuāli kopš 1844. gada, nav izbēgusi no laika lāsta, jo Jēzus to izveda 1994. gadā. Izpētot Daniēla grāmatas pēdējās nodaļas un Atklāsmes grāmatu, tiks izskaidroti šie datumi un pēdējie noslēpumi.

Tagad uzmanīgi klausīsimies, kā Daniēls runā ar Visvareno Dievu.

Dan 9:3 *Es pagriežu savu vaigu pret Dievu Kungu, lai es varētu pievērsties lūgšanām un lūgšanām, gavēšanai un maisu un pelnu ņemšanai.*

3a- Daniēls tagad ir vecs, bet viņa ticība nevājinās, un viņa saikne ar Dievu tiek saglabāta, barota un uzturēta. Viņa gadījumā viņa sirds ir dziļi sirsnīga, gavēnis, maiss un *pelni* nes patiesu nozīmi. Šīs prakses norāda uz cilvēka vēlmes spēku tikt uzklusītam un Dieva piešķirtam. Gavēnis parāda Dieva atbildes pārākumu salīdzinājumā ar ēšanas priekiem. Šajā pieejā ir doma pateikt Dievam, ka es vairs nevēlos dzīvot bez jūsu atbildes, nenonākot tik tālu, ka izdarītu pašnāvību.

Dan 9:4 *Es lūdzu To Kungu, savu Dievu, un izteicu viņam: Kungs, lielais un brīnišķīgais Dievs, kas tur Tavu derību un apžēlojies par tiem, kas Tevi mīl un tur Tavus baušļus.*

4a- *Kungs, lielais un brīnišķīgais Dievs*

Izraēls atrodas trimdā Babilonijā un ir samaksājis, lai uzzinātu, ka Dievs ir varens un brīnišķīgs.

4b- *jūs, kas turat savu derību un apžēlojies par tiem, kas jūs mīl un ievēro jūsu baušļus!*

Daniēls parāda, ka viņš pazīst Dievu, jo viņš savus argumentus smeļas no otrā no desmit Dieva baušļiem teksta, ko nelaimīgie katoļi nezina tumsas gadsimtu gaitā, jo pāvestība suverēnā veidā uzņēmas iniciatīvu to noņemt no sava desmit baušļu versija, jo tika pievienots bauslis, kas koncentrējās uz miesu, lai skaitlis būtu desmit; lielisks nekaunības un maldināšanas piemērs, kas nosodīts iepriekšējā nodaļā.

Dan 9:5 *Mēs esam grēkojuši, mēs esam darījuši netaisnību, mēs esam bijuši ļauni un dumpīgi, mēs esam novērsušies no taviem baušļiem un taviem spriedumiem.*

5a- Mēs nevarētu būt patiesāki un skaidrāki, jo šīs ir kļūdas, kas noveda Izraēlu līdz deportācijai, izņemot to, ka Daniēls un trīs viņa pavadoņi nebija vainīgi šāda veida kļūdās; tas neliedz viņam atbalstīt savas tautas lietu, nesot sev līdzīgu savas vainas nastu.

Tieši tad mums 2021. gadā ir jāsaprot, ka arī mēs, kristieši, kalpojam šim pašam Dievam, kurš nemainās saskaņā ar viņa deklarāciju Mal.3:6: *Jo es esmu Tas Kungs, es nemainu; un jūs, Jēkaba bērni, neesat pazuduši*. Būtu pareizi teikt "vēl nav patērēts". Jo kopš Maleahija uzrakstīja šos vārdus, Kristus parādījās, Jēkaba bērni viņu noraidīja un sodīja ar nāvi, un saskaņā ar Dan.8:23 pravietoto vārdu 70. gadā viņus patērēja romieši. Un, ja Dievs nemainīsies, tas nozīmē, ka neuzticīgie kristieši, kas pārkāpj viņa baušļus, pirmkārt, svēto sabatu, tiks skarti vēl smagāk nekā savā laikā ebreji un nacionālie ebreji.

Dan 9:6 *Mēs neesam klausījuši taviem kalpiem praviešiem, kas tavā vārdā runāja mūsu ķēniņiem, mūsu lielkungiem, mūsu tēviem un visiem šīs zemes ļaudīm.*

6a- Tā ir taisnība, ebreji ir vainīgi šajās lietās, bet ko mēs varam teikt par kristiešiem, kuri pat pēdējā viņa izveidotajā iestādē ir vainīgi tādā pašā darbībā?

Dan 9:7 *Tavs, Kungs, ir taisnība, un mūsu kauns šajā dienā Jūdas vīriem un Jeruzālemes iedzīvotājiem un visam Israēlam, gan tiem, kas ir tuvu, gan tiem, kas ir tālu. visās valstīs, kur jūs viņus vajājāt neuzticības dēļ, kurā viņi bija vainīgi pret jums.*

7.a- Izraēlas sods bija šausmīgs, bija daudz nāves gadījumu, un tikai izdzīvojušajiem bija iespēja tikt deportētiem uz Babilonu un no turienes izkaisīt pa visām kaldejas impērijas valstīm un persiešu impēriju, kas viņu nomainīja. Ebreju tauta ir izšķīdusi svešās zemēs, un tomēr, saskaņā ar viņa solījumu, Dievs drīz atkal apvienos ebrejus viņu nacionālajā zemē, viņu tēvu zemē. Kāds spēks un spēks ir šim dzīvajam Dievam! Savā lūgšanā Daniēls pauž visu grēku nožēlu, kas šiem cilvēkiem jāpierāda pirms atgriešanās savā svētajā zemē, bet tikai tad, kad Dievs ir viņu pusē.

Daniēls atzīstas ebreju neuzticībā, ko sodījis Dievs, bet kāds sods kristiešiem, kuri rīkojas tāpat? deportācija vai nāve?

Dan 9:8 *Kungs, kauns mums, mūsu ķēniņiem, mūsu valdniekiem un mūsu tēviem, jo mēs esam grēkojuši pret tevi.*

8.a- Tiek citēts briesmīgais vārds, vārds “grēks”. Kurš var izbeigt grēku, kas rada tik lielas ciešanas? Šī nodaļa sniegs atbildi. Mācības ir vērts mācīties un atcerēties: Izraēls cieta no sekām, ko izraisīja valdnieku, vadītāju un tēvu izvēle un uzvedība. Tātad, šeit ir piemērs, kur nepaklausība korumpētiem vadītājiem var tikt mudināta palikt Dieva svētībā. Šo izvēli izdarīja Daniēls un viņa trīs biedri, un viņi par to ir svētīti.

Dan 9:9 *Lai Kungam, mūsu Dievam, žēlsirdība un piedošana, jo mēs esam bijuši viņam nepaklausīgi.*

10a- Grēka situācijā paliek tikai viena cerība; paļauties uz labo, žēlsirdīgo Dievu, lai viņš piedotu. Process ir mūžīgs, vecās alianses ebrejiem un jaunās kristiešiem ir vienāda vajadzība pēc piedošanas. Šeit Dievs atkal gatavo atbildi, par kuru viņam būs dārgi jāmaksā.

Dan 9:10 *Mēs neesam paklausījuši Tā Kunga, sava Dieva, balsij, lai sekotu Viņa likumiem, ko Viņš mums ir devis caur saviem kalpiem praviešiem.*

10.a — tas attiecas arī uz kristiešiem 2021. gadā.

Dan 9:11 *Viss Israēls ir pārkāpis tavu likumu un novērsās, lai nedzirdētu tavu balsi. Tad pār mums tika izlieti lāsti un apvainojumi, kas rakstīti Dieva kalpa Mozus bauslībā, jo mēs esam grēkojuši pret Dievu.*

11a- Mozus bauslībā Dievs patiešām brīdināja Izraēlu no nepaklausības. Bet pēc viņa pravietis Ecēhiēls, Daniēla laikabiedrs, tika deportēts 13 gadus pēc Daniēla, tas ir, 5 gadus pēc tam, kad ķēniņš Jojahins, Jojakima brālis, kuru viņš ieguva, atradās gūstā pie Kebaras upes, kas atradās starp Tigri un Eifrata. Tur Dievs viņu iedvesmoja un lika viņam rakstīt vēstījumus, ko mēs šodien atrodam mūsu Bībelē. Un tieši Ezē.26 mēs atrodam virkni sodu, kuru modelis tiek pielietots garīgi, bet ne tikai, septiņās Atklāsmes grāmatas bazūnēs Atkl.8 un 9. Šī pārsteidzošā līdzība apstiprina, ka Dievs patiesībā nemainās. Jaunajā derībā grēki tiek sodīti tāpat kā vecajā derībā.

Dan 9:12 *Viņš ir piepildījis vārdus, ko viņš runāja pret mums un mūsu valdniekiem, kas mūs valdīja, un Viņš ir atnesis mums lielu nelaimi, kas nekad nav noticis zem debesīm.*

12a- Dievs nav novājināts, viņš izpilda savus paziņojumus svētīt vai nolādēt ar tādu pašu rūpību, un "nelaime", kas skāra Daniēla ļaudis, ir paredzēta, lai brīdinātu tautas, kuras mācās šīs lietas. Bet ko mēs redzam? Neskatoties uz Bībelē rakstīto liecību, šo mācību ignorē pat tie, kas to lasa. Atcerieties šo vēstījumu: Dievs gatavo ebrejiem un pēc viņiem kristiešiem vēl divas lielas nelaimes, kas tiks atklātas pārējā Daniēla grāmatā.

Dan 9:13 *Kā ir rakstīts Mozus bauslībā, visa šī nelaime ir nākusi pār mums; un mēs neesam lūguši To Kungu, savu Dievu, un neesam novērsušies no savām netaisnībām un neesam ņēmuši vērā tavu patiesību.*

13.a- nicinājums pret lietām, ko Dievs bija rakstījis Bībelē, ir arī mūžīgs, 2021. gadā arī kristieši ir vainīgi pie šīs vainas, un viņi tic, ka Dievs negrasās viņiem pretoties. Viņi arī nenovēršas no savām netaisnībām un nav vairāk vērīgi pret Bībeles patiesību, bet tā ir tik svarīga mūsu beigu laikam, jo tās pravietiskā

patiesība tiek atklāta intensīvi un saprotami, jo izpratnes atslēgas ir pat pašā Bībelē.

Dan 9:14 *Tas Kungs ir uzmanījis šo nelaimi un atnesis to pār mums; jo Tas Kungs, mūsu Dievs, ir taisns visā, ko viņš ir darījis, bet mēs neesam paklausījuši viņa balsij.*

14a- Ko vēl varu teikt? Patiesi! Bet labi ziniet, ka Dievs ir sagatavojis daudz lielāku nelaimi mūsdienu cilvēcei un tam pašam nolūkam. Tas notiks no 2021. līdz 2030. gadam kodol kara formā, kura dievišķā misija ir *nogalināt trešdaļu cilvēku* saskaņā ar Atkl.9:15.

Dan 9:15 *Un tagad, Kungs, mūsu Dievs, kas ar savu vareno roku izvedi savu tautu no Ēģiptes zemes un darīji savu vārdu tādu, kāds tas ir šodien, mēs esam grēkojuši, mēs esam izdarījuši netaisnību.*

15a- Daniēls atgādina, kāpēc neticība ir Dieva nosodāma. Ebreju tautas pastāvēšana uz zemes liecina par šo neparasto faktu, ko izraisījis pārdabisks spēks, ebreju tautas izceļošana no Ēģiptes. Viss viņu stāsts ir balstīts uz šo brīnumaino faktu. Mums nav iespējas būt lieciniekiem šai izceļošanai, taču neviens nevar noliegt, ka šīs pieredzes pēcteči joprojām ir mūsu vidū. Un, lai labāk izmantotu šo eksistenci, Otrā pasaules kara laikā Dievs šos cilvēkus nodeva nacistu naidam. Tādējādi cilvēces uzmanība tika vērsta uz izdzīvojušajiem, kuri 1948. gadā ieguva savu pārvietošanos uz savas senās dzimtenes augsni, kas bija zaudēta kopš 70. gada. Dievs tikai ļāva viņiem krist uz viņu galvām viņu tēvu vārdiem, kuri bija teikuši Romas pārvaldniekam Poncijam Pilātam par Jēzu. , lai panāktu viņa nāvi, es citēju "lai viņa asinis krīt pār mums un mūsu bērniem". Dievs viņiem atbildēja uz vēstuli. Taču visu konfesiju kristieši ir apkaunojoši ignorējuši šo dievišķo mācību, un mēs varam saprast, kāpēc, jo viņi visi dalās savā lāstā. Ebreji atteicās no Mesijas, bet kristieši nicināja viņa likumus. Tāpēc Dieva nosodījums abiem ir pilnīgi pamatots.

Dan 9:16 *Kungs, lai pēc Tavas lielās žēlastības novēršas Tavas dusmas un dusmas no Tavas pilsētas Jeruzālemes, no Tava svētā kalna! jo mūsu grēku un mūsu tēvu netaisnību dēļ Jeruzāleme un tava tauta ir apvainojums visiem, kas ir mums apkārt.*

16.a- Daniēls šeit izvirza argumentu, ko Mozus bija iepazīstinājis ar Dievu: ko teiks cilvēki, kas ir liecinieki viņa tautas sodīšanai? Dievs apzinās šo problēmu, jo viņš pats ar Pāvila muti Rom.2:24 pasludina par jūdiem: *Jo Dieva vārds pagānu vidū tiek zaimots jūsu dēļ, kā rakstīts* . Viņš atsaucas uz Ezē tekstu.16:27: *Un, lūk, es esmu izstiepis pret tevi savu roku, samazinājis tev piešķirto daļu, esmu tevi nodevis tavu ienaidnieku, ļaužu meitu, gribai. Filistieši, kuriem bija kauns par jūsu noziedzīgo rīcību* . Līdzjutībā Daniēlam vēl ir daudz ko mācīties par Dieva spriedumu viņa pilsētai Jeruzālemei. Bet, kad viņš saka: " *Jeruzāleme un tava tauta ir apvainojums visiem, kas mums apkārt* ", viņš neklūdās, jo, ja Israēla sods būtu radījis pagānos glābjošas bailes un vēlmi kalpot šim patiesajam Dievam, tad sods būtu noticis. bija patiesa interese. bet šī bēdīgā pieredze nesa augļus, kas nebija mazsvarīgi, jo esam parādā par ķēniņa Nebukadnēcara un mēdu ķēniņa Dārija atgriešanos.

Dan 9:17 *Tāpēc tagad, mūsu Dievs, uzklausi sava kalpa lūgšanu un lūgšanu un lai Tā Kunga dēļ tavs vaigs spīd pār tavu nomesto svētnīcu!*

17.a- Tas, ko Daniēls lūdz, tiks izpildīts, bet ne tāpēc, ka Dievs viņu mīl, bet vienkārši tāpēc, ka šī atgriešanās Izraēlā un tempļa atjaunošana ir viņa projektā. Tomēr Daniēls nezina, ka templis, kas faktiski tiks uzcelts no jauna, 70. gadā romieši atkal iznīcinās. Tāpēc informācija, ko viņš saņems šajā 9. nodaļā, izārstēs viņu no jūdu nozīmes, ko viņš joprojām piešķir Jeruzalemē celtajam akmens templim; Kristus miesas templis drīz padarīs to tukšu, un šī iemesla dēļ to 70. gadā atkal iznīcinās romiešu armijas.

Dan 9:18 *Mans Dievs, klausies un klausies! Atver acis un paskaties uz mūsu drupām, paskaties uz pilsētu, pār kuru tiek piesaukts tavs vārds! Jo ne savas taisnības dēļ mēs jums lūdzam, bet jūsu lielās žēlastības dēļ.*

18a- Tā ir taisnība, ka Dievs bija izvēlējies Jeruzalemi, lai padarītu to par vietu, kas svētīta ar savu krāšņo klātbūtni. Bet vieta ir svēta tikai tad, kad tur stāv Dievs, un kopš 586. gada tā vairs nebija. Un, gluži pretēji, Jeruzales un tās tempļa drupas liecināja par viņa taisnīguma objektivitāti. Šī mācība bija nepieciešama, lai cilvēki raudzītos uz patieso Dievu kā uz dzīvu būtni, kas redz, spriež un reaģē atšķirībā no elku pielūgtajām pagānu dievībām, kas attiecas tikai uz sliktajiem velna nometnes eņģeļiem. Uzticīgs cilvēks kalpo Dievam, bet neuzticīgais izmanto Dievu, lai piešķirtu sev reliģisko leģitimitāti pret apkārtējiem. Dieva līdzjūtība, uz kuru Daniēls aicina, ir patiesa, un viņš drīz vien sniegs tam visskaistāko pierādījumu Jēzū Kristū.

Dan 9:19 *Kungs, klausies! Kungs, piedod! Kungs, pievērs uzmanību! Rīkojies un nekavējies, aiz mīlestības pret tevi, mans Dievs! Jo tavs vārds tiek piesaukts tavai pilsētai un tavai tautai.*

19.a – Daniēla lielais vecums attaisno viņa uzstājību, jo, tāpat kā Mozum, viņa visdārgākā personīgā vēlme ir piedzīvot šo atgriešanos savā “svētajā” zemē. Viņš vēlas būt liecinieks svētā tempļa atjaunošanai, kas atkal nesīs slavu Dievam un Izraēlam.

Dan 9:20 *Un tomēr es runāju un lūdzu, un izsūdzēju savus grēkus un savas tautas Israēla grēkus, un es lūdzu savus lūgumus Tam Kungam, savam Dievam, par sava Dieva svēto kalnu.*

20a- Nav pārsteidzoši, ka Dievs mīl Daniēlu, tas ir pazemības paraugs, kas viņu apbur un atbilst viņa pieprasītajam svētuma kritērijam. Katrs cilvēks ir maldīgs, kamēr viņš dzīvo miesā, un Daniels nav izņēmums. Viņš atzīstas savos grēkos, apzinoties savu ārkārtējo vājumu, kā tas ir jādara mums visiem. Bet viņa personīgā garīgā īpašība nevar aptvert tautas grēkus, jo viņš ir tikai cilvēks, pats nepilnīgs. Risinājums nāks no Dieva Jēzū Kristū.

Dan 9:21 *Es joprojām runāju lūgšanā, kad vīrs Gabriels, kuru es iepriekš biju redzējis vīzijā, vakara upura laikā lidoja man pretī.*

21.a- Laiks, ko Dievs izvēlējies Gabriela apmeklējumam, ir vakara upura laiks, tas ir, mūžīgā jēra upura laiks, kas pravieta vakarā un rītā pilnīgi svētās un nevainīgās Jēzus Kristus miesas turpmāko brīvpaprātīgo upuri. Viņš mirst krustā sist, lai izpirktu savu vienīgo izredzēto grēkus, kuri veido viņa vienīgo patieso tautu. Tādējādi ir izveidota saikne ar atklāsmi, kas tālāk tiks sniegta Daniēlam.

Lūgšanas beigas: Dieva atbilde

Dan 9:22 *Viņš mācīja mani un runāja ar mani. Viņš man teica: Daniēl, es tagad esmu nācis, lai atvērtu tavu saprašanu.*

22.a Izteiciens “atveriet savu izlūkdatu” nozīmē, ka līdz tam izlūkdati bija slēgti. Eņģelis runā par Dieva glābšanas plānu, kas tika slēpts līdz viņa tikšanās brīdim ar Dieva izredzēto pravieti.

Dan 9:23 *Kad jūs sākat lūgt, vārds izpaudās, un es atnācu jums to pastāstīt; jo tu esi mīlots. Pievērs uzmanību vārdam un saproti vīziju!*

23a- *Kad tu sāki lūgties, iznāca vārds*

Debesu Dievs visu bija organizējis, tikšanās brīdi mūžīgā stundā, un eņģelis Gabriels apzīmē Kristu ar “Vārdu”, kā to darīs Jānis sava evaņģēlija sākumā: *vārds tapa miesa*. Eņģelis nāk, lai pasludinātu viņam “Vārdu”, kas nozīmē, ka viņš nāk, lai paziņotu viņam par Kristus atnākšanu, par ko pravietoja no Mozus saskaņā ar 5. Mozus 18:15 līdz 19: *Tas Kungs, tavs Dievs, tevi izcels no jūsu vidus. , starp jūsu brāļiem, tāds pravietis kā es: jūs klausīsīt viņu! Tā viņš atbildēs uz to Kunga, sava Dieva, lūgumu Horebā sapulces dienā, kad tu teici: Lai es vairs nedzirdu Tā Kunga, mana Dieva, balsi un lai es vairs neredzēšu šo lielo uguni, lai nenomirtu. Tas Kungs man teica: Tas, ko viņi ir teikuši, ir labi. **Es celšu viņiem no viņu brāļu vidus Tāds pravietis kā tu , es ielikšu savus vārdus viņa mutē, un viņš runās ar tiem visu, ko es viņam pavēlēšu . Un, ja kāds neklausā manos vārdos, ko viņš runā manā vārdā, es ņemšu viņu pie atbildības . Bet pravietis, kuram ir uzdrīkstēšanās runāt manā vārdā vārdu, ko es viņam neesmu pavēlējis runāt, vai kurš runā citu dievu vārdā, tas pravietis tiks sodīts ar nāvi.***

Šis teksts ir būtisks, lai izprastu ebreju vainu viņu atteikumā no Mesijas Jēzus, jo viņš atbilda visiem pareģotajiem viņa atnākšanas kritērijiem. Cilvēku vidū un dievišķā vārda izplatītājs Jēzus atbilda šim aprakstam, un viņa paveiktie brīnumi liecināja par dievišķo darbību.

23b- *jo tu esi mīlotais*

Kāpēc Dievs mīl Daniēlu? Vienkārši tāpēc, ka Daniels viņu mīl. Mīlestība ir iemesls, kāpēc Dievs radīja dzīvību brīvām radībām viņa priekšā. Tieši viņa vajadzība pēc mīlestības ir attaisnojusi ļoti augsto cenu, kas viņam būs jāmaksā, lai to iegūtu no dažām viņa cilvēciskām zemes radībām. Un par viņa nāves cenu, kas viņam būs jāmaksā, tie, kurus viņš izvēlēsies, kļūs par viņa mūžīgajiem pavadoniem.

23c- *Pievērs uzmanību vārdam un saproti vīziju!*

Kurš vārds tas ir, eņģeļa vārds vai Kristū apslēptais dievišķais “Vārds”? Ir skaidrs, ka abi ir iespējami un papildina viens otru, jo vīzija attieksies uz “Vārdu”, kas nāks miesā Jēzū Kristū. Tāpēc vēstījuma izpratne ir ārkārtīgi svarīga.

70 nedēļu pravietojums

Dan 9:24 *Septiņdesmit nedēļas ir noteiktas tavai tautai un tavai svētajai pilsētai, lai apturētu pārkāpumus un izbeigtu grēkus, izpirktu netaisnību un nestu mūžīgu taisnību, apzīmogotu vīziju un pravieti un svaidītu. Vissvētākais.*

24a- *Septiņdesmit nedēļas ir nošķirtas no jūsu tautas un no jūsu svētās pilsētas*

Ebreju darbības vārds “hatac” pirmajā nozīmē nozīmē griezt vai šķēlēs ; un tikai pārnēstā nozīmē “noteikt vai salabot”. Es saglabāju pirmo nozīmi, jo tā piešķir jēgu šai Ābrahāma darbībai, kurš konkretizē savu savienību ar Dievu caur

upuri, 1.Moz.15:10: *Ābrams paņēma visus šos dzīvniekus, sagriezta tos pa vidu un pielika katru gabalu pa vienam. otrs; bet viņš nedalīja putnus* . Šis rituāls ilustrē savienību starp Dievu un viņa kalpu. Šī iemesla dēļ šis darbības vārds “griezt” iegūs pilnu nozīmi “savienībā ar daudziem uz nedēļu” 27. pantā. Šie “daudzi” ir nacionālie ebreji, kuru labā ir ieguvums no ticības krustā sistam Kristum. prezentēts pirmais. Otra šī darbības vārda cut interese ir tāda, ka šīs 9. nodaļas 70 gadu nedēļas tiek sagrieztas Dan.8:14 “2300 vakarā-rītā”. Un no šīs hronoloģijas izriet mācība, kas nostāda kristīgo ticību pirms ebreju ticības. Tādā veidā Dievs mums māca, ka Jēzū Kristū Viņš atdod savu dzīvību, lai to piedāvātu par izpiršanu par katru ticīgo, kas ir savas pestīšanas cienīgs visā cilvēcē. Vecajai derībai bija jāpazūd, kad Jēzus izlēja savas asinis, lai lauztu savu jauno derību ar visas zemes izredzētajiem.

Daniēla grāmatas mērķis ir mācīt šo universālo pestīšanu, iepazīstinot mūs ar Daniēla mūsdienu ķēniņu pievēršanos; Nebukadnecars, Dārijs Mēdietis un Kīrs Persietis.

Vēstījums ir svinīgs brīdinājums, kas apdraud ebreju tautu un viņu svēto pilsētu Jeruzalemi, kurai noteikts 70 nedēļu termiņš. Šeit atkal kods Ezē.4:5-6 dod vienu dienu vienam gadam, kas atbilst visiem 490 gadiem. Danielam noteikti ir grūti saprast draudu nozīmi viņa pilsētai, kas jau ir drupās.

24b- *pārtraukt pārkāpumus un izbeigt grēkus*

Iedomājieties, kas notika Daniēla prātā, dzirdot šīs lietas, kad viņš tikko bija aicinājis Dievu lūgšanā pēc viņa un savas tautas grēku piedošanas. Viņš ātri sapratīs, kas tas ir. Bet mēs paši labi saprotam izteikto dievišķo prasību. Dievs vēlas iegūt no saviem izredzētajiem, ka viņš glābj, lai tie vairs negrēko, lai tie izbeigtu savus Viņa likumu pārkāpumus, tādējādi izbeidzot grēkus saskaņā ar to, ko apustulis Jānis būs rakstījis 1. Jāņa 3: 4: *Kas grēko, tas pārkāpj likumu, un grēks ir likuma pārkāpums* . Šis mērķis ir adresēts cilvēkiem, kuriem jācīnās ar savu jauno dabu, lai vairs negrēkotu.

24c- *lai izpirktu netaisnību un nestu mūžīgu taisnību*

Ebrejam Daniēlam šī vēsts atsaucas uz “izpiršanas dienas” rituālu, kas ir ikgadēji svētki, kuros mēs svinam grēku izņemšanu, upurējot kazu. Šis tipiskais grēka simbols Dan.8 attēloja Grieķiju, un tā klātbūtne ievietoja pravietojumu šīs "izpiršanas dienas" garīgajā atmosfērā. Bet kā kazas nāve var noņemt grēkus, ja citu gadu upurēto dzīvnieku nāve nav spējusi tos noņemt? Atbilde uz šo dilemmu ir sniegta Ebr.10:3 līdz 7: *Bet grēku piemiņa katru gadu tiek atjaunota ar šiem upuriem; jo vēršu un āžu asinīm nav iespējams atņemt grēkus* . Tāpēc Kristus, ejot pasaulē, sacīja: *Upuri un upuri tu negribi, bet miesu tu man radīji* . Jūs neesat pieņēmuši dedzināmos upurus vai upurus par grēku. Tad es teicu: **Lūk, es nāku** (grāmatas ruļļos tas par mani runā) **darīt, Ak Dievs, tava grība** . Apustuļa Pāvila sniegtie skaidrojumi ir ļoti skaidri un loģiski. No tā izriet, ka Dievs ir rezervējis sev, Jēzū Kristū, grēku izpiršanas darbu, ko eņģelis Gabriels paziņoja Daniēlam. Bet kur bija Jēzus Kristus šajā “izpiršanas dienas” rituālā? Viņa pilnīgā personīgā nevainība, kas simboliski padarīja viņu par Dieva Lieldienu jēru, kurš nes prom pasaules grēkus, uzņēmās atbildību par savu izredzēto grēkiem, ko simbolizē Izpiršanas rituāla kaza. Jēru paslēpa kaza tā, ka jērs nomira kazai, par kuru viņš bija rūpējies. Pieņemot savu nāvi pie krusta, lai

izpirktu savu izredzēto grēkus, par kuriem viņš bija atbildīgs, Kristū Dievs tiem deva visskaistāko savas mīlestības apliecinājumu pret tiem.

24d- *un nesīs mūžīgo taisnību*

Tās ir laimīgās sekas pēc glābēja Mesijas nāves. Šī taisnība, ko cilvēks kopš Ādama nevarēja radīt, tiek piedēvēta izredzētajiem, lai, pateicoties viņu ticībai šai dievišķās mīlestības izpausmei, ar tīru žēlastību viņiem tiktu piedēvēta Jēzus Kristus pilnīga taisnība līdz cīņai ticība uzvar grēku. Un, kad tas pilnībā izzūd, tiek teikts, ka tiek īstenots Kristus taisnīgums. Students kļūst līdzīgs savam Skolotājam. Uz šiem doktrinārajiem pamatiem tika veidota Jēzus apustuļu ticība. Pirms laika un tumšie spēki tos pārveido, tādējādi paplašinot šauru ceļu, ko mācīja Jēzus Kristus. Šī *taisnība* būs *mūžīga* tikai uzticīgajiem izredzētajiem, tiem, kas dzird un atbild, paklausot Dieva taisnīgajām prasībām.

24.- *aizzīmogot vīziju un pravieti*

Vai arī tā, lai vīzija piepildītos, parādoties pasludinātajam pravietim. Darbības vārds zīmogs norāda uz Dieva zīmogu, kas tādējādi dod pravietojumu un pravieti, kurš ierādīs sev pilnīgu un neapstrīdamu dievišķo autoritāti un leģitimitāti. Darbs, kas drīzumā tiks paveikts, ir apzīmogots ar tā dievišķo karalisko zīmogu. Šī zīmoga simboliskais skaitlis ir “septiņi: 7”. Tas arī apzīmē pilnību, kas raksturo Dieva radītāja un viņa Gara dabu. Šīs izvēles pamatā ir viņa projekta uzbūve septiņu tūkstošu gadu garumā, tāpēc viņš laiku sadalīja septiņu dienu nedēļās, piemēram, septiņus tūkstošus gadu. Tādējādi pravietojums par 70 nedēļām piešķir nozīmi skaitlim (7), dzīvā Dieva zīmogam Atkl.7. Nākamie panti apstiprinās šī skaitļa “7” nozīmi.

24f- *un svaidīt Vissvētāko*

Šī ir Svētā Gara svaidīšana, ko Jēzus saņēms kristīšanās laikā. Bet nekļūdīsimies, balodim, kas viņam nolaidās no debesīm, bija tikai viens mērķis – pārliecināt Jāni, ka Jēzus patiešām ir pasludinātais Mesija; debesis liecina par viņu. Uz zemes Jēzus vienmēr bija Kristus, un priesteriem uzdoto atlasīto jautājumu veidā viņa mācība sinagogā 12 gadu vecumā tam ir pierādījums. Savai tautai, kuras vidū viņš ir dzimis un audzis, viņa oficiālā misija bija sākt ar kristībām 26. gada rudenī un atdot savu dzīvību 30. gada pavasarī. apzīmē ar cieņu, jo viņš miesas formā iemieso dzīvo Dievu, kurš Mozus laikā baidīja ebrejus. Bet dzīvajam Vissvētākajam bija materiālais simbols uz zemes; Jeruzalemes tempļa vissvētākā vieta vai svētnīca. Tas bija debesu simbols, šī cilvēcei nepieejamā dimensija, kur stāv Dievs un viņa eņģeļi. Dievišķā sprieduma sēdeklis un sava troņa vieta, Dievs kā Tiesnesis gaidīja Kristus asinis, lai apstiprinātu izredzēto grēku piedošanu, kas tika izraudzīti 6 gadu tūkstošu laikā, kas bija paredzēti šai atlasei. Tādējādi Jēzus nāve piepildīja galvenos ”izpiršanas svētkus”. Piedošana ir iegūta, un senie Dieva apstiprinātie upuri ir apstiprināti. Vissvētākā svaidīšana tika veikta Izpiršanas dienā, aplejot ar nokautās kazas asinīm žēlastības krēslu, virs šķirsta novietoto altāri, kurā atradās pārkāptie Dieva baušļi. Šai darbībai reizi gadā augstajam priesterim bija tiesības iekļūt aiz šķirtības priekškara, vissvētākajā vietā. Tādējādi pēc savas augšāmcelšanās Jēzus atnesa debēs savu asiņu izpiršanu, lai iegūtu valdību, leģitimitāti glābt savus izredzētos, pieskaitot savu taisnību un tiesības nosodīt nenožēlošos grēciniekus, tostarp ļaunos eņģeļus un viņu vadoni Sātānu, velnu. . Vissvētākā vieta, kas

apzīmē arī debesis, Jēzus izlietās asinis uz zemes, ļaus viņam Miķelī izdzīt velnu un viņa dēmonus no debesīm, kas atklāts Atkl.12:9. Tādējādi ebreju reliģisko cilvēku kļūda bija nesaprast ikgadējās “izpiršanas dienas” pravietisko raksturu. Viņi maldīgi uzskatīja, ka šajos svētkos piedāvātās dzīvnieku asinis var apstiprināt citu dzīvnieka nozīmi, kas izlieta gada laikā. Cilvēks radīts pēc Dieva tēla; sauszemes dzīvības radītais dzīvnieks, kā mēs varam attaisnot abu sugu vērtību vienlīdzību?

Būdams Dievs, Jēzus Kristus pats bija svaidījuma eļļa kā Svētais Gars un, uzkāpdams debēsīs, nes sev līdzī savas likumības svaidījumu, kas iegūts uz zemes.

Aprēķinu atslēga

Dan 9:25 *Tāpēc zini un saproti! No brīža, kad vārds pasludināja, ka Jeruzaleme atkal tiks uzcelta Svaidītajam, Vadonim, septiņas un sešdesmit un pirms divām nedēļām vietas un grāvji tiks atjaunoti, taču grūtos laikos.*

25a- *Tad zini to un saproti!*

Enģelim ir taisnība, aicinot Daniēlu pievērst uzmanību, jo viņš pievērsas datiem, kas prasa lielu garīgu un intelektuālu koncentrēšanos; jo būs jāveic aprēķini.

25b- *No brīža, kad tika paziņots, ka Jeruzaleme tiks uzcelta Svaidītajam, Vadonim*

Šī panta daļa vien ir ārkārtīgi svarīga, jo tā apkopo vīzijas mērķi. **Dievs saviem laudītiem, kas gaida savu Mesiju, dod iespēju zināt, kurā gadā viņš tiem sevi pieteiks**. Un šis brīdis, kad vēstīja, ka Jeruzaleme tiks uzcelta no jauna, ir jānosaka atbilstoši pravietoto 490 gadu ilgumam. Par šo rekonstrukcijas dekrētu Ezras grāmatā mēs atrodam trīs iespējamus dekrētus, ko secīgi pavēlējuši trīs Persijas ķēniņi: Kīrs, Dārijs un Artakserks. Izrādās, ka pēdējā – 458. gadā noteiktais dekrēts pieļauj 490 gadu kulmināciju mūsu ēras 26. gadā. Tāpēc šis Artakserksa dekrēts ir jā saglabā, ņemot vērā gadalaiku, kurā tas tika rakstīts: pavasaris saskaņā ar Esd.7:9: *viņš atstāja Babiloniju pirmā mēneša pirmajā dienā un ieradās Jeruzalemē plkst. piektā mēneša pirmajā dienā, kad viņa Dieva labā roka bija pār viņu*. Ķēniņa dekrēta gads ir norādīts Ezrā.7:7: *Daudzi Israēla bērni, priesteri un levīti, dziedātāji, durvju sargi un netinieši arī ieradās Jeruzalemē ķēniņa Artakserksa septītajā gadā*.

Dekrēta aiziešana ir avots, un Gars tiecas pēc tā pravietojuma, pavasara Lieldienām, kurās Jēzus Kristus nomira krustā sist. Aprēķini mūs novedīs pie šī mērķa.

25c- *pirms septiņām nedēļām un sešdesmit divām nedēļām vietas un grāvji tiks atjaunoti, bet grūtos laikos.*

Sākumā mums ir 70 nedēļas. Enģelis izsauc 69 nedēļas; 7 + 62. Pirmās 7 nedēļas sasniedz kulmināciju Jeruzales un tempļa atvēršanas laikā, neveiksmīgos laikos, jo ebreji strādā pastāvīgās arābu nelaimēs, kas ieradās apmesties apgabalā, ko atstāja viņu deportācija. Šis pants no Neh.4:17 labi raksturo situāciju: *tie, kas cēla mūri, un tie, kas nesa vai lādēja nastas, strādāja ar vienu roku un turēja ieroci ar otru*. Šī ir detaļa, kas tiek precizēta, bet galvenā ir atrodama 70. ^{nedēļa} skaitītā.

70. nedēļa

Dan 9:26 Un pēc sešdesmit divām nedēļām Svaidītais tiks iznīcināts, un viņam nebūs pēcteča, nekas viņam nebūs. Valdnieka ļaudis, kas nāks, iznīcinās pilsētu un svēto svētnīcu, un viņu gals nāks kā plūdi. Tiek nolemts, ka postījumi ilgs līdz kara beigām.

26a- Pēc sešdesmit divām nedēļām Svaidītais tiks nogriezts

Pirms šīm 62 nedēļām ir 7 nedēļas, kas nozīmē, ka patiesais vēstījums ir "pēc 69 nedēļām" tiks nogriezts svaidītais, bet ne jebkurš svaidītais, tas, kurš šādi tiek pasludināts, iemieso pats dievišķo svaidījumu. Izmantojot formulu "a svaidīts", Dievs sagatavo ebreju tautu sastapšanai ar parasta izskata vīrieti, tālu no dievišķajiem ierobežojumiem. Saskaņā ar viņa līdzību par vīnkopjiem, Cilvēka Dēls, viņa dārza saimnieka dēls, uzrāda sevi vīnkopjiem pēc tam, kad ir nosūtījis savus sūtņus, kas bija pirms viņa un pret kuriem tie slikti izturējās. No cilvēciskā viedokļa Jēzus ir tikai svaidītais, kurš sevi parāda pēc citiem svaidītajiem.

Enģelis teica "pēc" kopējo 69 nedēļu ilgumu, tādējādi norādot uz ⁷⁰. Tādējādi soli pa solim enģeļa dati mūs virza uz 30. gada pavasara Pasā svētkiem, kas būs šīs dienas gadu 70. nedēļas vidū.

26b- un viņam nebūs pēcteča

Šis tulkojums ir vēl nelegitīmāks, jo tā autors L.Segonds pie malas norāda, ka burtiskais tulkojums ir: **viņam neviens**. Un man burtiskais tulkojums man ir lieliski piemērots, jo tajā ir pateikts, kas patiesībā notika viņa krustā sišanas stundā. Par to liecina Bībele, paši apustuļi bija pārstājuši ticēt, ka Jēzus ir gaidītais Mesija, jo tāpat kā pārējā ebreju tauta gaidīja kareivīgo mesiju, kas izmetīs romiešus no valsts.

26c- Vadoņa cilvēki, kas nāks, iznīcinās pilsētu un svētnīcu

Tā ir Dieva atbilde uz novēroto ebreju nacionālo neticību: *neviens viņam*. Sašutums pret Dievu tiks pilnībā apmaksāts ar Jeruzalemes iznīcināšanu un tās viltus svētumu; jo kopš 30. gada uz ebreju zemes vairs nav bijis svētuma; svētnīca vairs nav viena. Šai darbībai Dievs izmantoja romiešus, tos, caur kuriem ebreju reliģiskie vadītāji lika krustā sistu Mesiju, neuzdrošinādamies un nespējot to izdarīt paši, kamēr viņi zināja bez viņiem nomētāt ar akmeņiem diakonu Stefanu "trīs gadus un sešus mēnešus." vēlāk.

26d- un tā gals nāks kā plūdi

Tāpēc 70. gadā pēc vairākus gadus ilgas romiešu aplenkuma Jeruzaleme nokļuva viņu rokās, un, dievišķas degsmes vadīti, viņi izmisīgi iznīcināja pilsētu un svētumu, kas vairs nebija. *vai neviens akmens nebija atstāts uz cita*, kā Jēzus bija paziņojis pirms savas nāves Mat.24:2: *Bet Viņš tiem sacīja: Vai jūs to visu redzat? Patiesi es jums saku: šeit nepaliks viens akmens uz otra, kas netiks nojaukts*.

26. - tiek nolemts, ka postījumi turpināsies līdz kara beigām

Mat.24:6 Jēzus teica: *Jūs dzirdēsiet par kariem un baumām par kariem: uzmanieties, lai nesatraucieties, jo tam jānotiek. Bet tās vēl nebūs beigas. Pēc romiešiem kari turpinājās visus divus tūkstošus kristīgās ēras gadu, un ilgstošais miera laiks, ko esam baudījuši kopš Otrā pasaules kara beigām, ir ārkārtējs, taču*

Dieva ieprogrammēts. Tādējādi cilvēce var sagādāt savas perversijas augļus līdz savu fantāziju beigām, pirms nāvīgi samaksā cenu.

postītāja vai postītāja " darbus un arī tur līdz kara beigām pret Dieva Kristus izredzētajiem.

Dan 9:27 *Viņš slēgs spēcīgu derību ar daudziem uz nedēļu un uz pusi nedēļas viņš pārtrauks upurēšanu un labības upurus; Un [tur būs] posta negantību spārnā un pat līdz iznīcināšanai (vai pilnīgai iznīcībai), un tas tiks salauzts, [saskaņā ar] nolemto, izpostītajā [zemē].*

27a- *Viņš nodibinās spēcīgu aliansi ar daudziem uz nedēļu*

derības nodibināšanu ; tā ir *cieta* , jo kļūst par pamatu pestīšanai, kas tiek piedāvāta līdz pasaules galam. Saskaņā ar terminu "daudzi" Dievs ir vērst uz ebreju valstspiederīgajiem, saviem apustuļiem un saviem pirmajiem ebreju mācekļiem, kuri noslēgs viņa *derību* pēdējo **septiņu gadu laikā** pēc ebreju tautai noteiktā termiņa, lai oficiāli pieņemtu vai noraidītu krustā sisto Mesiju. Tieši šī derība ir " *pārgriezta* " 24. pantā starp Dievu un jūdu grēciniekiem, kas nožēlo grēkus. 33. gada rudenī šīs pagājušās nedēļas beigas iezīmēs šī cita netaisnīgā un riebīgā rīcība, ko raksturo jaunā diakona Stīvena nomētāšana ar akmeņiem. Viņa vienīgā kļūda bija stāstīt ebrejiem patiesības, kuras viņi nevarēja izturēt, kamēr Jēzus ielika savus vārdus savā mutē. Jēzus, redzēdams nogalinātu viņa darbības sekotāju, ierakstīja oficiālu valsts atteikumu no viņa aizlūgšanas. Kopš 33. gada rudens ebreju nemiernieki veicināja romiešu dusmas, kas 70. gadā tika iztukšotas no Jeruzālemes bloka.

27b- *un uz pusi nedēļas viņš pārtrauks upurēšanu un ziedošanu*

nedēļas vidū vai pusē ir 30. pavasaris, kura mērķis ir pareģojums par 70 nedēļām. Šis ir brīdis, kad tiek paveiktas visas 24. pantā minētās darbības: **grēka gals, tā izpirkšana, pravieša atnākšana, kurš piepilda vīziju, nodibinot savu mūžīgo taisnību un augšamceltā Kristus svaidīšanu, kurš uzkāps debesīs Uzvarošā un Visvarenais** . Mesijas izpirkšanas nāve šeit ir pieminēta kā seku aspekts, ko tā rada: dzīvnieku *upuru un upuru galīga pārtraukšana* ebreju templī vakarā un no rīta, kā arī no rīta līdz vakaram par cilvēku grēkiem. Jēzus Kristus nāve padara novecojušus dzīvnieku simbolus, kas viņam bija vecajā derībā, un tā ir būtiskā pārmaiņa, ko radīja viņa upuris. Tempļa priekškara noraušana, ko Dievs veic brīdī, kad Jēzus beidzas, apstiprina zemes reliģisko rituālu galīgo pārtraukšanu, un tempļa iznīcināšana 70. gadā pastiprina šo apstiprinājumu. Savukārt ikgadējiem ebreju svētkiem, kas visi vēstīja par viņa atnākšanu, bija jāpazūd; bet nekādā gadījumā iknedēļas sabata prakse, kas šajā nāvē iegūst savu patieso nozīmi: tā pravieta septītās tūkstošgades debesu atpūtu, ko Jēzus Kristus ar savu uzvaru iegūst Dievam un saviem patiesajiem izredzētajiem, kuriem viņš piedēvē savu pilnīgo. *mūžīgais taisnīgums*, kas minēts 24. pantā.

nedēļas " sākums notiek 26. gada rudenī ar Jāņa Kristītāja kristīto Jēzus kristību.

27c- *Un [tur būs] posta negantību spārnā*

Atvainojiet, bet šī panta daļa ir slikti tulkota L.Segonda versijā, jo tā tika nepareizi interpretēta. Ņemot vērā Jāņa Apokalipsē sniegtās atklāsmes, es piedāvāju savu ebreju teksta tulkojumu, ko apstiprina citi tulkojumi. Frāze " *uz spārna* ", kas ir debesu rakstura un kundzības simbols, liecina par reliģisku

atbildību, kas tieši vērsta uz pāvesta Romu, kas " *paceļas* " Dan.8:10-11, un tās pēdējo dienu reliģiskajiem sabiedrotajiem. *Ērgļa spārni* simbolizē imperatora titula augstāko pacēlumu, piemēram, *lauva ar ērgļa spārniem*, kas attiecas uz ķēniņu Nebukadnēcaru, vai pašu Dievu, kurš nesa *ērgļa spārnos* savu ebreju tautu, kuru viņš atbrīvoja no Ēģiptes verdzības. Visas impērijas ir pieņēmušas šo *ērgļa* simbolu, tostarp 1806. gadā Napoleons 1. ko apstiprinās Apo.8:13, pēc tam Prūsijas un Vācijas imperatori, pēdējais bija diktators A.Hitlers. Bet kopš tā laika ASV ir bijis arī šis imperatora ērglis uz savas nacionālās valūtas – dolāra – dārgakmeņa.

Atstājot iepriekšējo tēmu, Gars atgriežas, lai mērķētu uz savu iecienītāko ienaidnieku: Romu. Pēc Jēzus Kristus zemes misijas *riebumu, kas izraisa galīgo zemes izpostīšanu*, mērķniecīgā dalībniece patiešām ir Roma, kuras pagānu imperatora fāze tikko iznīcināja Jeruzalemi 70. gadā 26. pantā. Un " *izpostīšanas negantību* " izdarīšana turpināsies laikā līdz pasaules galam. Tādējādi negantības daudzskaitlī ir attiecināmas, pirmkārt, uz imperiālo Romu, kas vajās ticīgos, kas ievēlāti, sodot tos ar nāvi iespaidīgos "posmos", lai izklaidētu asinskāro romiešu tautu, kas beigsies 313. gadā. negantība nāk pēc tam, un tā sastāv no septītās dienas sabata, 321. gada 7. marta, prakses izbeigšanas; šī darbība joprojām ir attiecināma uz Romas impēriju un tās imperatora vadītāju Konstantīnu ¹ Kopā ar viņu Romas impērija nonāca Bizantijas imperatoru kundzībā. Savukārt 538. gadā imperators Justinians 1. ^{pastrādāja} vēl vienu *negantību*, savā romiešu mītnē nodibinot Vigilija 1. pāvesta režīmu, un ^{un šī} *negantību* pagarināšana līdz pasaules galam ir attiecināma uz šo pāvesta likuma fāzi, ko Dievs nosoda. kopš Dan.7. Mēs atceramies, ka nosaukums " *mazais rags* " apzīmē divas dominējošās Romas fāzes Dan.7 un Dan.8. Dievs šajās divās secīgās fāzēs redz tikai vienu un tā paša riebigā darba nepārtrauktību.

Iepriekšējo nodaļu izpēte ļāva mums identificēt dažāda veida negantības, ko šis pants viņam piedēvē.

27d- *un līdz iznīcināšanai (vai pilnīgai iznīcināšanai), un tas tiks salauzts, [atbilstoši] tam, kas ir nolemts, pamestajā [zemē].*

" *Viņa būs salauzta* [saskaņā ar] *to, kas ir noteikts* " un atklāts Dan.7:9-10 un Dan.8:25: *Viņa labklājības un viltību panākumu dēļ viņa sirdī būs augstprātība, viņš darīs daudz. vīri, kas dzīvoja mierīgi, ies bojā, un viņš sacelsies pret virsaišu priekšnieku; bet tas tiks salauzts bez nevienas rokas piepūles.*

Ebreju teksts piedāvā šo dievišķo domu, kas atšķiras no pašreizējiem tulkojumiem.

Šī nianse ir balstīta uz Dieva projektu novelt cilvēku vainu uz planētu Zeme, uz kuras viņi dzīvo; ko mums māca Atkl.20. Ņemsim vērā faktu, ka viltus kristīgā ticība ignorē šo dievišķo projektu, kas sastāvēs no cilvēku iznīcināšanas no zemes virsas līdz ar Kristus slavas atgriešanos. Ignorējot Atklāsmes 20. nodaļā sniegtās atklāsmes, viņi velti gaida Kristus valstības nodibināšanu uz zemes. Tomēr šeit un Rev.20 ir plānota tās virsmas pilnīga iznīcināšana. Uzvarošā Kristus atgriešanās godībā visā viņa dievišķībā atgriezīs zemei tās haotisko izskatu no tās vēstures sākuma, kas aprakstīts 1. Mozus grāmatā. To satricinās gigantiskas zemestrīces, un tā atgriezīsies ar nosaukumu *bezdibenis* savā haotiskajā stāvoklī " *bez formas* ". *un tukšs* ", "tohu wa bohu", iniciālis. Uz viņas

nepalikš neviena dzīva vīrieša, bet viņa būs velna *cietums*, kas no viņas izolēts tūkstoš gadus līdz viņa nāves stundai.

Šajā pētījuma posmā man jāsniedz papildu informācija, pirmkārt, par tikko pētīto “70. nedēļu”. Tās piepildījums pravietiskajās dienās-gados ir saistīts ar burtisku piepildījumu. Jo, pateicoties ebreju kalendāra liecībām, mēs zinām 30. gada Lieldienu nedēļas konfigurāciju. Tās centrs bija trešdienas priekšvakars sabbatam, ko attaisnoja ebreju Pasā svētki, kas tajā gadā iekrita ceturtdienā. Tādējādi mēs varam pilnībā rekonstruēt šo Pasā gaitu, kurā Jēzus nomira. Arestēts otrdienas vakarā, tiesāts naktī, Jēzus tika krustā sist trešdienas rītā pulksten 9. Tas beidzas plkst.15. Pirms pulksten 18:00 Jāzeps no Arimatijas ielika savu ķermeni kapā un aizritināja akmeni, kas to aizvēra. Paiet ceturtdienas Lieldienu sabats. Piektdienas rītā dievbijīgas sievietes pērk garšvielas, kuras pagatavo dienas laikā, lai iebalzamētu Jēzus miesu. Piektdienas vakarā pulksten 18.00 sākas iknedēļas sabats, viena nakts paiet Dieva svētītā atpūtā. Un sestdienas vakarā pulksten 18.00 sākas laicīgās nedēļas pirmā diena. Nakts paiet un pirmajā rītausmas gaismā sievietes dodas pie kapa, cerot atrast kādu, kas akmeni noveltu. Viņi atrod, ka akmens ir aizritināts un kaps ir atvērts. Ieejot kapā, Marija Magdalēna un Marija, Jēzus māte, redz eņģeli sēžam, kurš stāsta, ka Jēzus ir augšāmcēlies, eņģelis liek iet un brīdināt savus brāļus, savus apustuļus. Kavējoties dārzā, Marija Magdalēna ierauga baltā tērptu vīrieti, kuru viņa uzskata par dārznieku, viņa atpazīst Jēzu. Un šeit ir ļoti svarīga detaļa, kas iznīcina ļoti izplatīto uzskatu, Jēzus saka Marijai: “*Es vēl neesmu atgriezies pie sava Tēva.*” Zaglis, kurš bija pie krusta, un pats Jēzus neiegāja paradīzē, Dieva valstībā, tajā pašā dienā, kad tika siti krustā, jo pēc veselām 3 dienām Jēzus joprojām nav atgriezies debesīs. Tā arī es varu teikt Tā Kunga vārdā: lai klusē tie, kam nav ko no Viņa teikt! Lai kādu dienu nebūtu jācieš izsmiekls vai kauns.

Otra lieta ir izmantot datumu — 458. gads, kas vispirms iezīmē 70 dienu gadu nedēļu sākumu ebreju tautai, kurai Dievs deva divas galvenās identitātes pazīmes: sabbatu un miesas apgraizīšanu.

Saskaņā ar Rom.11, pagānu pārveidotie, kas noslēdza jauno derību, tiek uzpotēti ebreju un jūdu saknē un stumbrā. Bet jaunās alianses pamati ir tīri jūdi, un Jēzus atgādināja to Jāņa 4:22: *Jūs pielūdzat to, ko nezināt; mēs pielūdzam to, ko zinām, jo pestīšana nāk no ebrejiem.* Mūsdienās šī vēsts iegūst dzīvu nozīmi, jo Jēzus to adresē maldīgi pārvērstajiem pagāniem visos laikmetos. Lai labāk tos pazudinātu, velns viņus spieda ienīst ebrejus un viņu aliansi; kas viņus novērsa no Dieva baušļiem un viņa svētā sabata. Tāpēc mums ir jāizlabo šī kļūda un **jāskatās uz jauno derību ar ebreju identitāti**. Apustuļi un jaunpievērstie ebreju mācekļi ir šie “*daudzie*”, kas noslēdz *ciešu savienību ar Jēzu Dan.9:27, taču viņu pamats paliek jūdi, un viņus satrauc arī “70 nedēļu”* perioda sākums. ko Dievs ir devis ebreju tautai, lai tā pieņemtu vai noraidītu jaunās derības standartu, kuras pamatā ir Jēzus Kristus brīvprātīgi izlietās cilvēku asinis. No šiem spriedumiem izriet, ka datums – 458 kļūst par Dan.8:14 “2300 vakars-rīta” sākumu.

Šī ilgā pravietiskā ilguma, 2300 gadu, beigās saskaņā ar Dan.8:13 bija jābeidzas trim lietām.

- 1- mūžīgā priesterība
- 2- postošais grēks
- 3- svētuma un armijas vajāšanas.

Tiek identificētas trīs lietas:

- 1- pāvesta mūžīgā zemes priesterība
- 2- pārējā pirmās dienas daļa pārdēvēta par svētdienu.
- 3- Kristiešu svētuma un svēto, debesu valstības pilsoņu vajāšana.

Šo izmaiņu mērķis bija:

- 1- Atjaunojiet Jēzum Kristum viņa svēto mūžīgo celestiālo priesterību.
- 2- ^{7. dienas} sabata atpūtu .
- 3- Redzēt, kā beigsies kristiešu svētuma un svēto vajāšanas.

Piedāvātais aprēķins “2300 vakars-rīts” sākot no datuma – 458, šī ilguma beigās beidzas 1843. gada pavasarī: $2300 - 458 = 1842 + 1$. Šajā aprēķinā mums ir veseli 1842 gadi, kuriem jāpievieno +1, lai apzīmētu pavasari 1843. gada sākumā, kur beidzas pareģotais “2300 vakars-rīts”. Šis datums iezīmē Dieva iejaukšanās atgriešanos, kurš tādējādi vēlas atbrīvot savus patiesos svētos no reliģiskajiem meliem, kas mantoti no Romas pāvesta katolicisma 1260 gadus. Tādējādi, uzņemoties iniciatīvu radīt garīgu pamošanos ASV, kur protestanti ir atraduši patvērumu, Gars iedvēš Viljamu Milleru interesi par Daniēla 8:14 pravietojumu un divi secīgi ierosinātie datumi paziņo par Jēzus Kristus atgriešanos, pirmais 1843. gada pavasaris, otrais — 1844. gada rudens. Viņam svētnīcas attīrīšana nozīmē, ka Jēzus atgriežas, lai attīrītu zemi. Pēc divām vilšanās paredzētajos datumos Gars dod zīmi neatlaidīgākajiem, kas piedalījās divos ticības pārbaudījumos. Debesu vīziju 1844. gada 23. oktobra rītā saņēma viens no svētajiem, kurš šķērsoja laukus. Debesis pavērās ainai, kurā redzams Jēzus Kristus kā Augstais priesteris, kas kalpo debesu svētnīcā. Vīzijā viņš pārgāja no svētās vietas uz vissvētāko vietu. Tādējādi pēc 1260 tumsas gadiem Jēzus Kristus no jauna savienojās ar saviem ticīgajiem, kas tika sakārtoti pēc diviem secīgiem pārbaudījumiem.

- 1- **Mūžīgā atsākšana** . Tāpēc ar šo vīziju Dievs 1844. gada 23. oktobrī oficiāli atņēma kontroli pār savu mūžīgo celestiālo priesterību.
- 2- **Sabata atgriešanās** . Tajā pašā mēnesī kāds cits no svētajiem sāka ievērot septītās dienas sabatu pēc Reičelas Ouksas kundzes apmeklējuma, kura viņam iedeva brošūru no savas baznīcas: "Septītās dienas baptisti". Laika gaitā abās pārbaudēs atlasītie svētie viens pēc otra pieņēma arī septītās dienas sabatu. Tā Dievs pielika punktu postošajam grēkam, ko iedibināja pagānu Roma, bet pāvesta Roma legalizēja ar nosaukumu “Svētdiena”.
- 3- **Vajāšanu apturēšana** . Trešā tēma attiecās uz svētumu un kristiešiem, kas tika vajāti 1260 gadus. Un tur atkal, 1843. un 1844. gadā, visā Rietumu pasaulē, uz kuru attiecas šis pravietojums, valdīja reliģiskais miers. Tas ir tāpēc, ka revolucionārā Francija ar savu giljotīnu aplūsināja tos, kas ir atbildīgi par pastrādātajiem reliģiskajiem pārkāpumiem. Tādējādi pēc pēdējiem asiņainajiem reliģisko *laulības pārkāpēju* sodīšanas gadiem saskaņā ar Apo.2:22-23, 1260. gada beigās, sākot ar 538. gadu, datumu, kas saistīts ar mūžīgā aizvākšanu , izveidojot pāvesta režīmu, i., 1798.

gadā valda reliģiskais miers. Un iedibinātā sirdsapziņas brīvība ļauj svētajiem kalpot Dievam pēc viņu izvēles un zināšanām, ka Dievs pieaug. 1843. gadā *svētums* un *svēto karaspēks*, šie Jēzus Kristus izraudzītie Debesu valstības pilsoņi, vairs netiek vajāti, kā pasludināts Daniēla 8:13-14 pravietojumā.

Visas šīs pieredzes organizēja un vadīja Visvarenais Dievs, kurš pilnīgā neredzamībā vada cilvēku prātus, lai tie īstenotu viņa plānus, visu viņa programmu līdz pasaules galam, kad būs beigusies viņa izredzēto atlase. No tā visa izriet, ka cilvēks neizvēlas godāt sabatu un tā gaismu, tas ir Dievs, kas viņam dod šīs lietas, kas viņam pieder kā viņa piekrišanas un patiesās mīlestības zīmi pret viņu, kā māca Ezé .20:12 -20: *Es arī devu viņiem savus sabatus par zīmi starp mani un viņiem, lai viņi zinātu, ka Es esmu Tas Kungs, kas viņus svētī...Svētiet manus sabatus, lai tie būtu starp tiem. es un tu esam zīme, pēc kuras var uzzināt, ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs*. Tā kā viņš ir tas, kurš meklē savu pazudušo aitu, būsim droši, ka neviena ievēlēta amatpersona nepalaidīs garām zvanu.

Dan.8 unikālajā atbildē, ko Dievs sniedz 14. pantā uz jautājumu 13. pantā, vārds "*svētums*" lieliski iederas, jo svētums parasti attiecas uz visu, kas ir Dieva īpašums un kas viņu īpaši ietekmē. Tas notika ar viņa *mūžīgo* debesu priesterību, viņa *svēto sabatu* no pasaules dibināšanas nākamajā dienā pēc Ādama radīšanas un *viņa svētajiem*, viņa uzticīgajiem izredzētajiem.

Daniēla 8:13-14 pravietotie piedzīvojumi piepildījās laikā no 1843. gada, kad stājās spēkā dievišķais dekrēts, līdz 1844. gada rudenim, un tie abi balstījās uz Jēzus Kristus atgriešanos šajos datumos, tāpēc paļaujoties uz domu par Jēzus Kristus atnākšanu, šīs pieredzes laikabiedri dalībniekiem, kuri bija šo gaidu sekotāji, deva vārdu "adventists", no latīņu valodas "adventus", kas precīzi nozīmē "Advente." Šo "adventistu" pieredzi mēs atradīsim šīs Daniēla grāmatas 12. nodaļā, kur Gars uzsvērs šīs pēdējās formalizētās "derības" nozīmi.

Daniels 10

Dan 10:1 *Trešajā Persijas ķēniņa Kīra valdīšanas gadā Daniēlam, kura vārds bija Beltacars, tika atklāts vārds. Šis vārds, kas ir patiess, vēsta par lielu nelaimi. Viņš klausījās šajā vārdā un saprata vīziju.*

1a- *Persijas ķēniņa Kīra trešajā gadā Daniēlam, kura vārds bija Beltešacars, tika atklāts vārds.*

Kīrs 2 valdīja kopš – 539. Vīzijas datums tāpēc ir – 536.

1b- *Šis vārds, kas ir patiess, vēsta par lielu nelaimi.*

Šis termins, *liela nelaime*, paziņo par liela mēroga slaktiņu.

1c- *Viņš klausījās šo vārdu un saprata vīziju.*

Ja Daniels saprata nozīmi, mēs to arī sapratīsim.

Dan 10:2 *Toreiz es, Daniēls, sēroju trīs nedēļas.*

Šis personīgās *sēras*, kas skar Danielu, apstiprina slaktiņa bēru raksturu, kas tiks veikts, kad notiks paziņotā lielā nelaime.

Dan 10:3 *Es neēdu nekādu gardumu, ne gaļa, ne vīns neiekluva manā mutē, un es arī nesvaidījos, kamēr trīs nedēļas nebija pagājušas.*

Šī Daniēla sagatavošanās, kurš tiecas pēc paaugstināta svētuma, pravieta par dramatisko situāciju, ko eņģelis pravieta Dan.11:30.

Dan 10:4 *Pirmā mēneša divdesmit ceturtajā dienā es biju pie lielās Hidekelas upes.*

Hiddékel franču valodā ir vārds Tīģeris. Šī ir *upe*, kas ūdeņoja Mezopotāmiju un Eifratu, kas šķērsoja un ūdeņoja Kaldejas pilsētu *Babilonu* ķēniņa Nebukadnecara sodītā lepnuma dēļ. Daniels to nevarēja saprast, bet šis

precizējums bija paredzēts man. Jo tikai 1991. gadā es darīju zināmus Daniela 12. nodaļas patiesos skaidrojumus, kur **Tigras upe spēlēs “ tūģera ”** lomu, kas ēd cilvēku dvēseles. Ticības pārbaudi ilustrē tās bīstamā krustošanās. Tikai izredzētie var to šķērsot un turpināt ceļu kopā ar Jēzu Kristu. Tas atkal ir attēls, kas kopēts no ebreju šķērsošanas Sarkanajā jūrā, neiespējams un liktenīgs šķērsojums ēģiptiešu grēciniekiem. Taču Daniēla 12. nodaļas vēstulē piesauktie ir pēdējie ievēlētie “adventisti”, kuru misija turpināsies līdz Kristus atgriešanās brīdim. Pēdējais no viņiem piedzīvos pēdējo *lielo nelaimi*, tās galējo formu, kas prasīs Kristus iejaukšanos spēcīgā un krāšņā pestīšanas un atriebības pilnā atgriešanās.

Pirmā nelaime, par kuru tika paziņots Danielam, ir minēta Dan.11:30. Tas attiecas uz senatnes ebreju tautu, bet par citu līdzīgu *nelaimi* vēstīs līdzīgs attēls 1. atkl. Tas tiks paveikts pēc Trešā pasaules kara, kurā *tiks nogalināta trešā daļa vīriešu*. Un šis konflikts ir attēlots Atkl.9:13 līdz 21 ar simboliem, bet tas ir izstrādāts vienkāršā valodā šajā Daniēla grāmatā 11. nodaļas beigās 40. līdz 45. pantā. Tā mēs secīgi atradīsim šajā nodaļā. 11, lielā ebreju nelaime, tad Dan.12:1, lielā nelaime, kas būs vērsta pret kristietības izredzētajiem un ticīgajiem beigu laika ebrejiem, kuri pievērsīsies Kristum. nelaime tiek apzīmēta ar terminu “grūtumu laiki”, un galvenais mērķis būs Dieva svētītā sabata prakse.

Divu paredzamo nelaimju vīziju salīdzinājums

1- Daniēla tautas bērniem no vecās derības: Dan.10:5-6.

2- Jaunās derības Daniēla tautas bērniem: Atkl.1:13-14.

Lai pilnībā novērtētu interesi, kas mums jāvelta šīm divām nelaimēm, mums ir jāsaprot, ka, lai gan tās laikā seko viena otrai, pirmā ir veids, kas praviēto otro, kura mērķis būs Jēzus Kristus, pēdējā ticīgā, atgriešanās. Dieva bērni, piemēram, Daniēls un trīs viņa biedri. Pēc miera gadu desmitiem, kam sekoja šausmīgs un šausmīgi postošs atomkarš, Romas svētdienas atpūtas dienu noteiks universālā valdība, ko organizēs katastrofā izdzīvojušie. Tad atkal nāks nāve, kas apdraudēs uzticīgo izredzēto dzīvības, kā Daniēla, Hanānijas, Mišaēla un Azarijas laikos; un kā “Makabeju” laikā –168. gadā, par ko šajā Daniēla nodaļā paziņoja nelaime; un galu galā pēdējie adventisti palika uzticīgi septītās dienas sabbatam 2029. gadā.

Taču pirms šī pēdējā pārbaudījuma ilgā pāvesta valdīšana 1260 gadu garumā jau būs likusi Dieva vārdā nomirt daudzām radībām.

Rezumējot, izpratne par vēstījumu, ko sniedz šī Daniēlam dotā vīzija, ļaus mums saprast vēstījuma nozīmi, ko viņš sniedz Jānim Atkl.1:13 līdz 16.

Dan 10:5 *Un es pacēlu savas acis un skatījos, un, lūk, tur bija kāds vīrs, ģērbies linā, un uz gurniem bija zelta josta no Upasas.*

5a- *tur bija vīrietis ģērbies linā*

Taisnīguma darbu, ko simbolizē veļa, Dievs veiks caur cilvēku. Aprakstītajā attēlā Dievs izskatās kā grieķu karalis Antiohs 4, kas pazīstams kā Epifāns. Viņš būs ebreju vajātājs no -175 līdz -164, savas valdīšanas laikā.

5b — *uz gurniem ir zelta Uphas josta*

Novietota uz nierēm, josta apzīmē piespiedu patiesību. Turklāt zelts, no kura tas ir izgatavots, nāk no Uphas, kas Jer.10:9 ir vērsta uz savu pagānu elku pielūgšanu.

Dan 10:6 *Viņa ķermenis bija kā hrizolīts, viņa seja spīdēja kā zibens, viņa acis bija kā uguns liesmas, viņa rokas un kājas bija kā pulēta vara, un viņa balss bija kā ļaužu troksnis.*

6a- *Viņa ķermenis bija kā hrizolīts*

Dievs ir vīzijas autors, bet viņš paziņo par pagānu dieva atnākšanu, tāpēc šis krāšņais pārdabiskais aspekts.

6b- *viņa seja spīdēja kā zibens*

Šī Dieva grieķu identitāte ir apstiprināta. Tas ir Zevs, grieķu karaļa Antiohs 4 dievs. Zibens ir olimpiešu dieva Zeva simbols; grieķu mitoloģijas olimpiešu dievu dievs

6c- *viņa acis bija kā uguns liesmas*

Viņš iznīcinās to, uz ko skatās un kam nepiekrīt; viņa acis būs vērstas uz ebrejiem saskaņā ar Dan.11:30: ... *viņš skatīsies uz tiem, kas ir atteikušies no svētās derības.* Nelaieme nenāk bez iemesla, atkrišana apgāna cilvēkus.

6d- *viņa rokas un kājas izskatījās kā pulēts misiņš*

Bende, kuru sūtīs Dievs, būs tikpat grēcīgs kā viņa upuri. Viņa postošās darbības, ko simbolizē viņa misiņa rokas un kājas, ir grieķu grēka simbols Dana statujā.2.

6.- *un viņa balss skaņa bija kā ļaužu pūļa troksnis*

Grieķijas karalis nerīkosies viens. Viņam aizmugurē un priekšā būs daudz karavīru, kas ir tikpat pagāni kā viņš pats, lai paklausītu viņa pavēlēm.

Šī pravietiskā paziņojuma kulminācija tiks sasniegta Dana piepildījuma stundā. 11:31: *Karaspēks parādīsies pēc viņa pavēles. viņi apgānīs svētnīcu, cietoksni, izbeigs mūžīgo upuri un cels postītāja negantību.* Bībeles godīguma labad es izsvītroju vārdu upuris, kas nav rakstīts ebreju tekstā, jo Dievs ir paredzējis “ *mūžīgos* ” divas dažādas secīgas lomas vecajā derībā un jaunajā derībā. Senatnē tas sastāv no jēra upurēšanas vakarā un no rīta kā dedzināmo upuri. Īsajā stāstā tas apzīmē Jēzus Kristus debesu aizlūgumu, kas atgādina viņa upuri, lai aizlūgtu par izredzēto lūgšanām. Šajā Dan.11:31, vecās derības kontekstā, Grieķijas ķēniņš pieliks punktu Mozus likuma *mūžīgajiem ziedojumiem*. Tādējādi tikai laika konteksts, kurā tas tiek izsaukts, nosaka zemes priesteru vai debesu augstā priesteru — Jēzus Kristus — pastāvīgās aizlūgšanas kalpošanas interpretāciju. Tāpēc mūžīgais ir saistīts ar cilvēka kalpošanu vai, otrkārt un **galīgi**, ar Jēzus Kristus dievišķo celestiālo kalpošanu.

Dan 10:7 *Es, Daniēls, redzēju šo parādību viens, un vīri, kas bija ar mani, to neredzēja, bet ļoti izbijās un bēga un paslēpās.*

7. Šīs kolektīvās bailes ir tikai vājš priekšstats par vīzijas sasniegšanu. Jo paredzētā slaktiņa dienā taisnajiem būtu labi bēgt un slēpties, pat ja tas atrastos zemes vēderā.

Dan 10:8 *Es paliku viens un redzēju šo lielo parādību; mani spēki pievīla, mana seja mainīja krāsu un bija sabrukusi, un es zaudēju visu spēku.*

8.a- Caur savām jūtām Daniēls turpina pravietot gaidāmās nelaimes sekas.

Dan 10:9 *Es dzirdēju viņa vārdu skaņas; un, dzirdot viņa vārdu skaņas, es apstulbusi nokritu ar seju uz zemes.*

9a- Nelaiemes dienā vajājošā ķēniņa balss radīs tādas pašas biedējošas sekas; ceļi sadursies un kājas izlocīsies, nespēs nest ķermeņus, kas nokritīs zemē.

Dan 10:10 *Un, lūk, kāda roka pieskārās man un kratīja manus ceļus un rokas.*

10a- Viņam par laimi, Daniēls ir tikai pravietis, kurš ir atbildīgs par šīs **lielās nelaiemes paziņošanu savai tautai**, un viņš pats nav Dieva taisnīgo dusmu mērķis.

Dan 10:11 *Tad viņš man sacīja: Daniēl, mīlais cilvēk, pievērs uzmanību vārdiem, ko es tev teikšu, un stāvi tur, kur tu esi! jo tagad es esmu sūtīts pie jums. Kad viņš ar mani tā runāja, es stāvēju trīcēdama.*

11a- *Daniēl, mīlais vīrietis, pievērs uzmanību vārdiem, ko es tev teikšu, un stāvi tur, kur tu esi.*

Dieva mīļotajam nav iemesla baidīties no viņa debesu iejaukšanās. Dieva dusmas ir pret ļauniem un nežēlīgiem, agresīviem, dumpīgiem grēciniekiem. Daniels ir pretstats šiem cilvēkiem. Viņam ir jāpaliek stāvam, jo tā ir likteņa atšķirības zīme, kas galu galā nonāks ievēlēto rokās. Pat guļot zemes nāves putekļos, viņi tiks pamodināti un nostādīti uz kājām. Ļaunie apgulsies, un ļaunie tiks pamodināti, lai galīgais spriedums tiktu iznīcināts uz visiem laikiem. Eņģelis norāda "vietā, kur atrodaties". Un kur viņš ir? Dabā "Hiddekel" upes krastos, franču valodā, Eifrata, kas Atklāsmes grāmatā apzīmēs jaunās alianses kristīgo Eiropu. Pirmā mācība ir tāda, ka cilvēks var satikt Dievu jebkur un saņemt Viņa svētību. Šī mācība apgāž elku pielūgsmes aizspriedumus, ka daudziem cilvēkiem Dievu var sastapt tikai baznīcās, sakrālās celtnēs, tempļos, altāros, bet šeit nekā no tā nav. Savā laikā Jēzus atjaunos šo mācību, sakot Jāņa 4:21 līdz 24: *Sieviet, Jēzus viņai teica: tici man, tuvojas stunda, kad ne šajā kalnā, ne Jeruzalemē jūs nepielūgsit Tēvu. Tu dievini to, ko nezini; mēs pielūdzam to, ko zinām, jo pestīšana nāk no ebrejiem. Bet stunda nāk un jau ir atnākusi, kad patiesie pielūdzēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā; jo tie ir pielūdzēji, kurus Tēvs pieprasa. Dievs ir Gars, un tiem, kas Viņu pielūdz, tas ir jāpielūdz garā un patiesībā.*

Otrā nodarbība ir smalkāka, tās pamatā ir Hidekelas upe, jo Gars ir plānojis savas grāmatas izpratni atvērt tikai saviem pēdējiem uzticīgajiem kalpiem, kuru pieredzi un pārbaudījumu, pēc kura tiek veikta viņu atlase, ilustrē tēls: bīstamo Hiddékel upes šķērsošanu franču valodā Tīģeris, tāpat kā šī vārda dzīvnieks, arī ticības pārbaudē, cilvēku dvēseļu ēdājs.

11b- *jo tagad es esmu sūtīts pie jums. Kad viņš ar mani tā runāja, es stāvēju trīcēdama.*

Sastapšanās vairs nav vīzija, tā tiek pārveidota par dialogu, apmaiņu starp divām Dieva radībām, viena nāk no debesīm, bet otra joprojām ir no zemes.

Dan 10:12 *Viņš man sacīja: Daniēl, nebīsties! jo no pirmās dienas, kad tu nolēmi savu sirdi saprast un pazemoties sava Dieva priekšā, tavi vārdi tika uzklausīti, un tavu vārdu dēļ es nāku.*

Par visu šo pantu man ir sakāms tikai viens. Ja tu zaudētu atmiņu, atceries vismaz šo pantu, kurā ir norādīts, kā iepriecināt mūsu Radītāju Dievu.

Pants ir šāda veida piemērs; loģiska secība, kuras pamatā ir fakts, ka katram cēlonim ir sava ietekme ar Dievu: tiek uzklausītas un piepildītas izpratnes slāpes, ko pavada patiesa pazemība.

Šeit sākas ilga atklāsmē, kas nebeigsies līdz Daniēla grāmatas beigām, 12. nodaļai .

Dan 10:13 *Un Persijas valstības valdnieks izturēja mani divdesmit vienu dienu; bet, lūk, Mihaēls, viens no galvenajiem vadoņiem, nāca man palīgā, un es paliku tur pie Persijas ķēniņiem.*

13a- *un Persijas valstības vadonis man pretojās divdesmit vienu dienu*

Enģelis Gabriels palīdz Persijas karalim Kīram 2, un viņa misija Dievam ir ietekmēt viņa lēmumus, lai veiktās darbības nebūtu pretrunā viņa lielajam projektam. Šīs enģeļa neveiksmes piemērs pierāda, ka Dieva radības patiešām ir atstātas brīvas un neatkarīgas un tāpēc ir atbildīgas par visām savām izvēlēm un darbiem.

13b- *bet lūk, Maikls, viens no galvenajiem vadītājiem, nāca man palīgā*

Atklātais piemērs arī māca, ka patiesas nepieciešamības gadījumā “ *viens no galvenajiem vadītājiem Maikls* ” var iejaukties, lai piespiestu pieņemt lēmumu. Šī augstākā palīdzība ir dievišķa palīdzība, jo Mihaēls nozīmē: “Kas ir kā Dievs”. Tas ir viņš, kurš nāks uz zemes, lai iemiesotos Jēzū Kristū. Debesīs viņš enģeļiem bija Dieva Gara tēls kopā ar tiem. Šajā gadījumā izteiciens “ *viens no galvenajiem līderiem* ” var mūs pamatoti pārsteigt. Nu, tas nav pārsteidzoši, jo pazemība, maigums, dalīšanās un mīlestība, ko Jēzus demonstrēs uz zemes, jau tika īstenota viņa debesu dzīvē kopā ar viņa uzticīgajiem enģeļiem. Debesu likumi ir tie, ko Viņš demonstrēja savas kalpošanas laikā uz zemes. Uz zemes viņš kļuva par savu kalpu kalpu. Un mēs uzzinām, ka debesīs viņš sevi pielīdzināja citiem galvenajiem enģeļiem.

13c- *un es paliku tur pie Persijas ķēniņiem*

Tāpēc Persijas karaļu dinastijas dominēšana turpināsies kādu laiku līdz Grieķijas kundzībai.

Dan 10:14 *Tagad es nāku, lai parādītu jums, kas notiks ar jūsu tautu nākotnē; jo vīzija joprojām attiecas uz tiem laikiem.*

14a- *Līdz pasaules galam Daniēla ļaudis būs nobažījušies gan par veco, gan par jauno derību, jo viņa tauta ir Izraēls, kuru Dievs izglābj no ēģiptiešu grēka, no Ādama grēka Jēzus Kristus un grēka dēl. Jēzus asinīm attīrītajā kristietībā iedibināja Roma .*

Enģeļa Daniēlam atnestās atklāsmes mērķis ir brīdināt savus ļaudis par gaidāmajām traģēdijām. Daniēls jau var saprast, ka tas, kas viņam tiek atklāts, vairs neskar viņu personīgi, taču viņš ir arī pārliecināts, ka šīs mācības nākotnē būs noderīgas viņa tautas kalpiem un līdz ar to visiem tiem, kam Dievs viņus uzrunā un caur to ir paredzējis. viņu.

Dan 10:15 *Kamēr viņš man runāja šos vārdus, es skatījos uz zemi un klusēju.*

15a- *Jānim joprojām ir prātā šausmīgā nelaimes vīzija un viņš cenšas koncentrēties uz to, lai dzirdētu, ko dzird, viņš vairs neuzdrošinās pacelt galvu, lai paskatītos uz to, kas ar viņu runā.*

Dan 10:16 *Un, lūk, viens cilvēka dēlu līdzīgs pieskārs manām lūpām. Es atvēru savu muti un runāju un sacīju tam, kas stāvēja manā priekšā: Mans kungs, šī vīzija mani ir piepildījusi ar bailēm, un es esmu zaudējis visus spēkus.*

1a- *Un lūk, kāds, kam bija cilvēka dēlu izskats, pieskārās manām lūpām*

Lai gan briesmīgā vīzija bija nereāls izdomāts tēls, kas tika radīts Daniēla prātā, gluži pretēji, eņģelis sevi parāda cilvēka formā, kas ir identisks zemes cilvēkam. Pirmkārt, arī viņš tika radīts pēc Dieva līdzības, bet debesu ķermenī, kas ir brīvs no zemes likumiem. Viņa debesu daba dod viņam piekļuvi abām dimensijām, jo katrā ir aktīva spēja. Viņš pieskaras Daniela lūpām, kas jūt šo pieskārienu.

Dan 10:17 *Kā mana kunga kalps var runāt ar manu kungu? Tagad mani spēki pietrūkst, un man vairs nav elpas.*

17a- Tīri zemes cilvēkam situācija ir pavisam citāda, tiek uzspiesti zemes likumi un bailes likušas zaudēt spēkus un elpu.

Dan 10:18 *Tad vīrieša izskats atkal pieskārās man un stiprināja mani.*

18a- Ar maigu uzstājību eņģelim izdodas atjaunot Daniela spēku, nomierinot viņu.

Dan 10:19 *Tad viņš man sacīja: Nebīsties, mīlais cilvēk, miers lai ir ar tevi! drosme, drosme! Un, kad viņš uz mani runāja, es guvu spēku un sacīju: Lai runā mans kungs, jo tu mani esi stiprinājis.*

19a- Miera vēstījums! Identisks tam, ko Jēzus adresēs saviem mācekļiem! Nekas līdzīgs izbiedēta prāta nomierināšanai. Vārdi drosme, drosme palīdz viņam atvilkt elpu un atgūt spēkus.

Dan 10:20 *Viņš man sacīja: Vai tu zini, kāpēc es esmu nācis pie tevis? Tagad es atgriežos, lai cīnītos ar Persijas valdnieku; un kad es aiziešu, lūk, nāks Javanas valdnieks.*

20a- *Tagad es atgriežos, lai cīnītos ar Persijas līderi*

Šis Persijas vadonis ir Kīrs 2 Lielais, kuru Dievs uzskata par savu svaidīto; kas neliedz viņam cīnīties pret viņu, lai virzītu lēmumus savā virzienā.

20b- *un kad es iešu, lūk, nāks Javanas valdnieks*

Kad eņģelis atstāj Cyrus 2, tā laika Grieķijas līdera uzbrukums atklās pieaugošo naidīgumu starp abām persiešu un grieķu kundzībām.

Dan 10:21 *Bet es jums darīšu zināmu, kas rakstīts patiesības grāmatā. Nevienam man nepalīdz pret tiem, izņemot Maiklu, jūsu vadītāju.*

21a- Šo atklāsmi, ko Daniēls saņems, sauc par patiesības grāmatu. Šodien, 2021. gadā, es varu apstiprināt, ka piepildās viss, kas tajā ir atklāts, jo tā izpratni pilnībā ir devis mūsu vadītāja Miķeļa nemirstīgais Gars, Daniēlam vecajā derībā un man, jaunajā derībā kopš Jēzus Kristus. pieprasa šo vārdu, lai spriestu par dēmoni, kas joprojām ir aktīvi līdz viņa krāšņajai atgriešanās brīdim.

Daniels 11

Uzmanību! Neskatoties uz nodaļas maiņu, diskusija starp eņģeli un Daniēlu turpinās ar 10. nodaļas pēdējo pantu .

Dan 11:1 *Un es, mēdieša Dārija pirmajā gadā, biju kopā ar viņu, lai palīdzētu un atbalstītu viņu.*

1.a- Dieva radīts mūžīgai dzīvei, eņģelis, kurš runā ar Daniēlu, stāsta viņam, ka viņš palīdzēja un atbalstīja Dāriju, mediānas karali, kurš 62 gadu vecumā ieņēma Babilonu un kurš joprojām valdīja Danā.6. Šis karalis mīlēja Daniēlu un savu Dievu, taču, būdams slazdā, viņš pakļāva savu dzīvību briesmām, nododot viņu lauvām. Tāpēc tieši viņš iejaucās, lai aizvērtu lauvām mutes un glābtu savu dzīvību. Tāpēc arī viņš palīdzēja šim ķēniņam Dārijam saprast, ka Daniēla Dievs ir vienīgais patiesais Dievs, visa esošā radītājs, kurš dzīvo un ka nav neviena cita viņam līdzīga.

Dan 11:2 *Tagad Es jums darīšu zināmu patiesību. Lūk, Persijā joprojām būs trīs ķēniņi. Ceturtais uzkrās vairāk bagātības nekā visi pārējie; un, kad viņš būs spēcīgs savās bagātībās, viņš visus sacels pret Javano valstību.*

2a- *Tagad es tev likšu uzzināt patiesību*

Patiesību zina tikai Patiesais Dievs, un tas ir vārds, ko Dievs dod attiecībās ar saviem pēdējiem izredzētajiem Kristū saskaņā ar Atkl.3:14. Patiesība nav tikai dievišķais likums, tā priekšraksti un baušļi. Tas ietver arī visu, ko Dievs skrupulozi plāno un liek paveikt savā laikā. Mēs atklājam tikai katru savas dzīves dienu, daļu no šīs lieliskās programmas, kurā mēs virzāmies uz priekšu līdz mūsu dzīves beigām un kolektīvi līdz pēdējā glābšanas projekta beigām, kurā izredzētajiem būs apsolīta mūžība.

2b- *Lūk, Persijā joprojām būs trīs ķēniņi*

1. karalis pēc Kīra 2: Kambiss 2 (– 528–521) nogalina savu dēlu Bardiju, ko grieķi sauca par Smerdisu .

2. karalis: viltus Smerdis, ^{mags} Gaumāta uzurpators vārdam Smerdis valda tikai īsu laiku.

3. ^{karalis} : Dārijs 1. ^{persietis} (– 521–486) Histapes dēls.

2.c — *ceturtais uzkrāj vairāk bagātības nekā visi pārējie*

4. karalis: Kserkss 1. (– 486 – 465). Tūlīt pēc viņa Artakserkss I ^{valdīs} un atbrīvos visus jūdu gūstekņus viņa valdīšanas **septītajā gadā** , pavasarī – 458. gadā saskaņā ar Esd.7:7-9.

2d- *un, kad viņš būs spēcīgs ar savām bagātībām, viņš visu pacels pret Javas valstību*

Kserkss I ^{apspieda} un nomierināja sacelto Ēģipti, pēc tam uzsāka karu pret Grieķiju, iebruka Atikā un izpostīja Atēnas. Bet viņš tika uzvarēts pie Salamis 480. gadā. Grieķija saglabās kundzību pār savu teritoriju. Un Persijas karalis palika Āzijā, tomēr uzsākot uzbrukumus, kas apliecināja viņa vēlmi iekarot Grieķiju.

Dan 11:3 *3 Bet celsies varens ķēniņš, kas valdīs ar lielu spēku un darīs, ko vien vēlas.*

3.a- Savā teritorijā sakauts, nomedītais persiešu karalis Kserkss ^I beigsies nāvē, un viņu noslepkavoja divi viņa lielie vīri. Viņu sakāva jauns vīrietis, par kuru viņš bija maldinoši izsmējis. Grieķija par savu karali izvēlējās Aleksandru Lielo, 20 gadus vecu maķedonieti (dzimis – 356. gadā, valdījis – 336. gadā, miris – 323.

gadā). Pravietojumā viņš minēts kā Dan.2 statujas trešās impērijas dibinātājs, Dan.7 trešais dzīvnieks un Dan.8 otrais dzīvnieks.

Dan 11:4 *Un kad viņš tiks paaugstināts, viņa valstība tiks salauzta un sadalīta pret četriem debesu vējiem; tas nepiederēs viņa pēcnācējiem un nebūs tik varens kā bijis, jo tas tiks saplēsts un pāries citiem, nevis viņiem.*

4.a- Mēs tur atrodam precīzu definīciju, kas dota uz Dan.8:8 grieķu kazas lielā lauztā raga un tās skaidrojumu 22. pantam: *Četri ragi, kas radās, lai aizstātu šo salauzto ragu, šīs ir četras valstības, kas celsies. no šīs tautas, bet kuram nebūs tik daudz spēka .*

Es atceros, ko nozīmē “ četri lielie ragi ”.

1. rags : grieķu sēļu dinastija, ko Sīrijā nodibināja Seleiks 1. Nikators .

2. rags: grieķu Lagidu dinastija, kuru Ēģiptē nodibināja Ptolemajs I Lagoss .

3. rags: grieķu dinastija, kuru Trace dibināja Lisimahs.

4. rags : grieķu dinastija, kuru Maķedonijā dibināja Kasandra

Dan 11:5 *Dienvidu ķēniņš kļūs stiprs. Bet kāds no viņa vadītājiem būs stiprāks par viņu un dominēs; viņa kundzība būs spēcīga.*

5a- *Dienvidu karalis kļūs spēcīgs*

Ptolemajs I Soter Lagoss –383–285 Ēģiptes karalis jeb “ *dienvidu karalis* ”.

5b- *Bet kāds no viņa vadītājiem būs stiprāks par viņu un dominēs; viņa kundzība būs spēcīga.*

Seleuks 1st Nikator –312–281 Sīrijas karalis jeb “ *ziemeļu karalis* ”.

Dan 11:6 *Pēc dažiem gadiem viņi izveidos savienību, un dienvidu ķēniņa meita nāks pie ziemeļu ķēniņa, lai atjaunotu harmoniju. Bet viņa nesaglabās savas rokas spēku, un viņš nepretosies, ne viņš, ne viņas roka; viņa tiks atbrīvota kopā ar tiem, kas viņu atveda, ar savu tēvu un to, kas bija viņas atbalsts tajā laikā.*

6.a - Pravietojums izlaiž Antiohas 1. (–281–261), otrā “ *ziemeļu karaļa* ” valdīšanu, kurš uzsāka **pirmo “Sīrijas karu” (–274-271)** pret “ *dienvidu karali* ” Ptolemaja 2 Filadelfu. (– 282–286). Tad nāk **2. “Sīrijas karš” (- 260 - 253)**, kas iebilst pret ēģiptiešiem jauno “ *ziemeļu karali* ” Antiohs 2 Theos (- 261 - 246).

6b- *Pēc dažiem gadiem viņi sabiedrosies, un dienvidu ķēniņa meita nāks pie ziemeļu karaļa, lai atjaunotu harmoniju.*

Sākas kašķīga uzvedība. Lai apprecētu Bereniķi, Antiohs 2 šķiras no savas likumīgās sievas, vārdā Laodike. Tēvs pavada meitu un paliek pie viņas znata mājā.

6c- *Bet viņa nesaglabās savas rokas spēku, un viņš nepretosies, ne viņš, ne viņas roka; viņa tiks atbrīvota kopā ar tiem, kas viņu atveda, ar savu tēvu un to, kas bija viņas atbalsts tajā laikā.*

Bet īsi pirms savas nāves Antiohs 2 atņem Bérénice mantojumu. Laodikeja atiebjas un liek viņu nogalināt kopā ar tēvu un mazo meitu (*roka* = bērns). Piezīme : Atkl.3:16 Jēzus gatavojas šķirties no savas oficiālās adventistes, kuras simboliski nosaukta Lāodikeja; vēl jo vairāk tāpēc, ka Antiohs 2 sevi sauc par “Theos”, Dievu. Anglijā karalim Henrijam 8 veicās labāk, viņš izšķīrās, atdaloties no Romas reliģiskās autoritātes, izveidoja savu anglikāņu baznīcu un lika viņa septiņām sievām mirt vienu pēc otras. ^{Tad} seko **3. “Sīrijas karš” (-246-241).**

Dan 11:7 Viņa vietā celsies dzinums no viņa saknēm; viņš nāks armijā, ieies ziemeļu ķēniņa cietokšņos, rīkos tos, kā grib, un padarīs sevi varenu.

7a- dzinums no saknēm pacelsies savā vietā

Ptolemajs 3 Evergets -246-222 Berenikes brālis.

7b- viņš nāks armijā, viņš ieies ziemeļu ķēniņa cietokšņos

Seleucus 2 Kallinicos -246-226

7c- viņš to rīkos, kā grib, un padarīs sevi varenu

Dominēšana pieder dienvidu karalim. Šī ēģiptiešu kundzība ir labvēlīga ebrejiem atšķirībā no sēļu grieķiem. Mums nekavējoties jāsaprot, ka starp diviem pretējo valdniekiem ir Izraēlas teritorija, kas abām karojošajām nometnēm ir jāšķērso uzbrukumā vai atkāpšanās laikā.

Dan 11:8 Viņš pat atņems un nesīs uz Ēģipti viņu dievus un kausētos attēlus, kā arī dārgos sudraba un zelta priekšmetus. Tad viņš dažus gadus paliks prom no ziemeļu karaļa.

8.a- Atzīstot, ēģiptieši pievienos viņa vārdam Ptolemaja 3 vārdu "Evergetes" jeb labdaris.

Dan 11:9 Un viņš ies pret dienvidu ķēniņa valstību un atgriezīsies savā zemē.

9.a- Seleuka 2 atbilde neizdevās līdz 4. "Sīrijas kara" sākumam (-219-217), kurā Antiohs 3 pretstatīja Ptolemaja 4 Filopatoru.

Dan 11:10 Viņa dēli izies un pulcēs lielu karaspēka pulku; viens no viņiem nāks uz priekšu, izplatīsies kā straume, pārplūdīs, tad atgriezīsies; un viņi virzīs karadarbību pret dienvidu karaļa cietoksni.

10.a- Antiochos 3 Megas (-223 -187) pret Ptolemaja 4 Filopatoru (-222-205). Pievienotie segvārdi atklāj lagīdu tautas izsmieklu stāvokli, jo Filopators grieķu valodā nozīmē tēva mīlestība; tēvs, kuru Ptolemajs bija nogalinājis... Kārtējo reizi sēļu uzbrukumi izgāzās. Dominēšana paliks neglītajā nometnē.

Dan 11:11 Dienvidu ķēniņš sadusmosies un izies un uzbruks ziemeļu ķēniņam; viņš sacels lielu ļaužu pulku, un ziemeļu ķēniņa karaspēks tiks nodots viņa rokās.

11.a Šī graužošā sēļu sakāve ir laba lieta ebrejiem, kuri dod priekšroku ēģiptiešiem, jo viņi izturas pret viņiem labi.

Dan 11:12 Un šis ļaužu pulks būs lepns, un ķēniņa sirds tiks pacelta; viņš nolaidīs tūkstošus, bet viņš neuzvarēs.

12.a- Situācija mainīsies līdz ar 5. "Sīrijas karu" (-202-200), kas sastapsies Antiohos 3 pret Ptolemaja 5 Epiphanes (-205 -181).

Dan 11:13 Jo ziemeļu ķēniņš nāks atkal un pulcēs lielāku pulku nekā pirmais; pēc kāda laika, dažiem gadiem, viņš dosies ceļā ar lielu armiju un lielu bagātību.

13.a- Diemžēl ebrejiem sēļu grieķi atgriezās savā teritorijā, lai uzbruktu Ēģiptei.

Dan 11:14 Tajā laikā daudzi sacelsies pret dienvidu ķēniņu, un vardarbīgi vīri starp jūsu tautu sacelsies, lai piepildītu vīziju, un viņi kritīs.

14.a Jaunais Ēģiptes dienvidu karalis Ptolemajs 5 Epifāns jeb izcilais (-205-181) piecu gadu vecumā ir nonācis grūtībās, jo pretinieku atbalstītais Antiohas 3 uzbrukums. Bet ebreji atbalsta Ēģiptes karali, cīnoties pret sēļiem. Tie ir, ne tikai sakauts un nogalināts, bet nupat padarījis Sīrijas sēļu grieķus par mirstīgiem ienaidniekiem uz mūžu.

Ebreju sacelšanās, kas atklāta šajā pantā, ir pamatota ar ebreju priekšroku Ēģiptes nometnei; tāpēc viņi ir naidīgi pret sēļu nometni, kas atgūst dominējošo

stāvokli pār situāciju. Bet vai Dievs nebrīdināja savu tautu no aliansēm ar ēģiptiešiem? “Ēģipte, tā niedre, kas caurdur roku tam, kas uz tās balstās,” saskaņā ar Jes.36:6: “ *Lūk, tu esi to ievietojis Ēģiptē, tu esi paņēmis par atbalstu šo salauzto niedri, kas caurdur un caurdur roku. no visiem, kas uz to paļaujas: šis ir faraons, Ēģiptes ķēniņš, visiem, kas uz viņu paļaujas* . Šķiet, ka ebreju tauta ignorē šo brīdinājumu, un viņu attiecības ar Dievu ir vissliktākās; sods tuvojas un uzbrūk. Antiohs 3 liek viņiem dārgi maksāt par savu naidīgumu.

Lūdzu, nemiet vērā : šīs ebreju sacelšanās mērķis ir “ *izpildīt vīziju* ” tādā nozīmē, ka tā sagatavo un ceļ sīriešu naidu pret ebreju tautu. Tā viņus piemeklēs **lielā nelaiمة, par kuru vēstīts Dan.10:1**.

Dan 11:15 *Un ziemēļu ķēniņš iznāks un uzcelst terases un ieņems stiprās pilsētas. Dienvidu karaspēks un karaļa elite nepretosies, viņiem pietrūks spēka pretoties.*

15a- Dominēšana ir mainījies uz visiem laikiem, tā atrodas sēļu nometnē. Viņa priekšā Ēģiptes karalim ir tikai pieci gadi.

Dan 11:16 *Kas viņam pretojas, tas darīs visu, ko gribēs, un neviens viņam nepretosies; viņš apstāsies visskaistākajā valstī, iznīcinot visu, kas nāk zem viņa rokas.*

16a- Antioham 3 joprojām neizdodas iekarot Ēģipti, un viņa iekarošanas slāpes viņu aizkaitina, ebreju tauta kļūst par viņa sāpēm. Viņš iztukšo savu dusmu pārpalikumu uz mocekļu nāves ebreju tautu, kas apzīmēta ar izteicienu “ *visskaistākā zeme* ”, kā Dan.8:9.

Dan 11:17 *Viņš ierosinās nākt ar visiem savas valstības spēkiem un noslēgt mieru ar dienvidu ķēniņu; viņš atdos viņam savu meitu par sievu ar nolūku nodarīt viņam postu; bet tas nenotiks un neizdosies.*

17a- Tā kā karš nav veiksmīgs, Antiochos 3 izmēģina alianses ceļu ar Lagid nometni. Šīm stratēģijas izmaiņām ir iemesls: Roma kļūva par Ēģiptes aizstāvi. Tāpēc viņš cenšas atrisināt domstarpības, dodot savai meitai Kleopatra, pirmo no vārda, laulībā ar Ptolemaja 5. Laulība notiek, bet laulātais pāris vēlas saglabāt savu neatkarību no sēļu nometnes. Antioha 3 plāns sagrābt Ēģipti atkal izgāzās.

Dan 11:18 18 *Viņš noliks savus skatus uz salām un daudzus no tām paņems; bet vadītājs pieliks punktu nepatikšanām, ko viņš gribēja piesaistīt, un liks tai krist uz sevi.*

18a- Viņš iekaros zemes Āzijā, bet savā ceļā atradīs romiešu armiju, kas šeit apzīmēta kā Dan.9:26 ar terminu “ *vadonis* ”; tas tāpēc, ka Roma joprojām ir republika, kas sūta savas armijas muskuļu nomierināšanas operācijās legātu vadībā, kas pārstāv senatoru un tautas, plebs, varu. Pāreja uz impērijas varu nemainīs šāda veida militāro organizāciju. Šo līderi sauc Lūcijs Scipio, kas pazīstams kā afrikānis, karalis Antiohs riskēja ar viņu stāties pretī, un viņš tika sakauts Magnēzijas kaujā 189. gadā un tika nolemts samaksāt Romai kā kara kompensāciju milzīgu parādu 15 000 talantu apmērā. Turklāt viņa jaunākais dēls, topošais Antiohs 4 Epifāns, jūdu vajātājs, kurš 31. pantā piepildīs Dan.10:1 pravietoto “ *nelaimi* ”, ir romiešu ķīlnieks.

Dan 11:19 *Tad viņš dosies uz savas zemes cietokšņiem; un viņš paklups un kritīs, un viņu vairs neatradīs.*

19.a - Sapņi par iekarošanu beidzās ar ķēniņa nāvi, kuru nomainīja viņa vecākais dēls Seleiks 4 (-187-175).

Dan 11:20 *Ikviens, kurš viņu nomainīs, iavedīs piespiedēju valstības skaistākajā daļā, bet pēc dažām dienām viņš tiks salauzts, nevis dusmas vai karš.*

20a- Lai nokārtotu parādu romiešiem, karalis nosūta savu ministru Heliodoru uz Jeruzalemi, lai sagrābtu tempļa dārgumus, taču, būdams drausmīgas vīzijas upuris templī, viņš atsakās no šī izbiedētā projekta. Šis piespiedējs ir Heliodors, kurš pēc tam nogalinās Seleju 4, kurš bija viņam uzdevis misiju Jeruzalemē. Nodoms ir rīcības vērts, un Dievs lika viņam samaksāt par šo viņa svētā tempļa apgānīšanu ar sava vadoņa nāvi, kurš, noslepkavots, *nomira ne dusmās, ne karā* .

Antiohs 4 cilvēks, kas tika attēlots lielās nelaiimes vīzijā

Dan 11:21 *nicināts cilvēks ieņems viņa vietu, neģērbies karaliskā cieņā; viņš parādīsies miera vidū un sagrābs valstību ar intrigām.*

21a- Šis ir Antiohs, Antiohs 3 jaunākais dēls. Romiešu gūstā un ķīlniekā mēs varam iedomāties viņa rakstura radītās sekas. Kļuvis par karali, viņam bija jāatbaidīja, lai uzņemtos dzīvi. Turklāt viņa uzturēšanās pie romiešiem radīja zināmu sapratni ar tiem. Viņa ierašanās Sīrijas tronī ir balstīta uz intrigām, jo priekšroka pār viņu bija citam dēlam, vecākajam Demetrijam. Redzot, ka Dēmetrijs noslēdza līgumu ar Perseju, Maķedonijas karali, romiešu ienaidnieku, pēdējie atbalstīja un iecēla tronī viņu draugu Antiohu.

Dan 11:22 *Un karaspēks, kas tiek izliets kā straume, tiks satriekts viņa priekšā un iznīcināts kā derības valdnieks.*

22a- *Karaspēks, kas izplatās kā straume, tiks iegremdēts viņa priekšā un iznīcināts*

Naidīgums atsākas ar ⁶ “Sīrijas karu” (-170-168) .

Šoreiz romieši ļāva Antioham 4 atsākt sava tēva karu pret neglīto Ēģiptes noietni. Viņa nekad nav tik pelnījusi savu grēka simbolu, grieķu valoda šajā kontekstā ir taisnība. Drīzāk spriest par faktiem, kā toreiz darīja Dievs. Lagidas noietnē Ptolemajs 6 ir incestīvi precējies ar savu māsu Kleopatru 2. Ar viņiem ir saistīts viņu jaunākais brālis Ptolemajs 8, kas pazīstams kā Physcon. Tad mēs varam saprast, kāpēc Dievs ļauj Antioham sagraut viņu armiju.

22b- *kā arī alianses līderis.*

Menelauss, sēļu līdzstrādnieks, iekāro likumīgā augstā priesteri Onija amatu, viņš nogalina Androniku un ieņem viņa vietu. Vai tas joprojām ir Dieva Izraēls? Šajā drāmā Dievs sāk atgādināt darbības, ko Roma veiks gadsimtu gaitā. Patiešām, imperatora Roma nogalinās Mesiju, un pāvesta Roma iekāros un atņems Viņa mūžīgo priesterību, tāpat kā Menelaus nogalināja Oniju, lai viņu aizstātu.

Dan 11:23 *Un pēc tam, kad viņš būs pievienojies viņam, viņš izmantos viltību; viņš dosies ceļā, un viņam būs pārsvars ar dažiem cilvēkiem.*

23a- Antiohs noslēdz alianses ar visiem, gatavs tās lauzt, ja tas ir viņa interesēs. Šis tēls vien ir Francijas un Eiropas karaļu vēstures tēls; nodibinātas alianses, pārtrauktas alianses un asiņaini kari, kas mijas ar īsiem miera periodiem.

Bet šis pants arī turpina, divkārsā lasījumā, sniedz mums pāvesta režīma ieskicētu, kas svētos vajās 120 gadus. Jo grieķu karalis un pāvests ir ļoti līdzīgi: abos *maldinājumi un viltības* .

Dan 11:24 *Viņš ar mieru ieies visauglīgākajās apgabala vietās; viņš darīs to, ko nebija darījuši ne viņa tēvi, ne viņa tēvu tēvi; viņš sadalīs laupījumu, laupījumu un bagātību; viņš veidos projektus pret cietokšņiem, un tas uz noteiktu laiku.*

24a- Milzīgais parāds romiešiem ir jāsamaksā. Šajā nolūkā Antiohs 4 apliek ar nodokļiem savas provinces un līdz ar to arī ebreju tautu, pār kuru viņš dominē. Viņš ņem tur, kur nav sējis, un atņem bagātību paverdzinātajām tautām, kas nokļuva viņa kundzības pakļautībā. Viņš neatmeta savu mērķi iekarot Ēģipti ar āķi vai ķeksi. Un, lai karavīri viņu novērtētu un saņemtu viņu atbalstu, viņš dala laupījumu ar savu karaspēku un bagātīgi godina savas grieķu dievības, no kurām galveno: olimpieti Zevu, grieķu mitoloģijas dievu dievu.

Divkārsā lasījumā Romas pāvesta režīms rīkosies tāpat. Tā kā viņš pēc dabas ir vājš, viņam ir jāsavaldzina un jābagātina karaļvalstu dižgari, lai viņi un viņu bruņotie spēki tos atpazītu un atbalstītu.

Dan 11:25 *Liela karaspēka priekšgalā viņš izmantos savu spēku un degsmi pret dienvidu ķēniņu. Un dienvidu karalis iesaistīsies karā ar lielu un ļoti spēcīgu armiju; bet viņš nepretosies, jo pret viņu tiks plānoti ļauni plāni.*

25.a — 170. gadā Antiohs 4 sagrauj Pelūziju un pārņem visu Ēģipti, izņemot tās galvaspilsētu Aleksandriju.

Dan 11:26 *Kas ēd no viņa galda, tas viņu iznīcinās; viņa karaspēks izplatīsies kā straume, un mirušo kritīs liels skaits.*

26a- Ptolemajs 6 pēc tam iesaistās sarunās ar savu tēvoci Antiohu 4. Viņš pievienojas sēļu noņemšanai. Taču ēģiptieši viņu neatbalstīja, un Aleksandrijā viņu nomainīja viņa brālis Ptolemajs 8, tāpēc viņu nodeva viņa ģimene, kas ēda ēdienu no viņa galda. Karš turpinās, un mirušie krīt lielā skaitā.

Dan 11:27 *Abi ķēniņi meklēs ļaunu savās sirdīs un pie viena galda runās melus. Bet tas neizdosies, jo beigas pienāks tikai noteiktajā laikā.*

27a- Atkal Antiohas 4 intrigas neizdodas. Viņa attiecības ar brāļadēlu Ptolemaja 6, kas viņam pievienojās, ir balstītas uz maldināšanu.

27b- *Bet tas neizdosies, jo beigas pienāks tikai noteiktajā laikā.*

kādu nolūku šis pants runā? Patiesībā tas liecina par vairākām beigām un, pirmkārt, par kara beigām starp Antiohu 3 un viņa ēģiptiešu brāļadēliem un brāļameitu. Šis gals ir tuvu. Citas beigas attieksies uz 1260 gadus ilgo pāvesta valdīšanas ilgumu Dan.12:6 un 7, kā arī uz laiku, kad beidzas pašreizējās nodaļas 40. pants, kas redzēs Trešā pasaules kara piepildījumu, kas sagatavo kontekstu pēdējā lielā universālā nelaime.

Bet šajā pantā šim izteicienam nav tiešas saiknes ar “ beigu laiku ”, kas minēts 40. pantā, kā mēs to atklāsim un parādīsim. Šīs nodaļas struktūra pēc izskata ir gudri maldinoša.

Dan 11:28 *Viņš atgriezīsies savā zemē ar lielu bagātību; viņš savā sirdī būs naidīgs pret svēto aliansi, viņš rīkosies pret to, pēc tam atgriezīsies savā valstī.*

28a- *Viņš atgriezīsies savā zemē ar lielu bagātību*

Atbildīgs par ēģiptiešiem atņemto bagātību, Antiohs 4 dodas atpakaļ uz Antiohiju, atstājot aiz sevis Ptolemaju 6, kuru viņš ir iecēlis par karali pusi iekarotās Ēģiptes. Taču šī pusuzvara kaitina neapmierināto karali.

28.b- Karalim sastaptais īgnums padarīja ebrejus par viņa dusmu mērķiem. Arī, apmeklējot viņu māju, viņš daļu no šīm dūsmām izgāzīs uz viņiem, taču viņš netiks nomierināts.

Dan 11:29 *Noteiktā laikā viņš atkal dosies pret dienvidiem; bet pēdējo reizi viss nenotiks kā agrāk.*

29a- Mēs ieejam lielās nelaimes gadā.

gadā Antiohs uzzināja, ka viņa brāļadēli atkal ir samierinājušies ar viņu, Ptolemajs 6 noslēdza mieru ar savu brāli Ptolemaja 8. Iekarotās ēģiptiešu zemes atgriezās Ēģiptes noietnē. Tāpēc viņš atkal dodas kampaņā pret saviem brāļadēliem, apņēmies lauzt visu pretestību, bet...

Dan 11:30 *Hitimas kuģi nāks pret viņu; mazdūšīgs viņš atgriezīsies. Tad, nikns pret svēto aliansi, viņš nepaliks neaktīvs; kad viņš atgriezīsies, viņš skatīsies uz tiem, kas ir atteikušies no svētās derības.*

30.a- *Chittim kuģi virzīsies pret viņu*

Tādējādi Gars apzīmē romiešu floti, kas atrodas pašreizējā Kipras salā. No turienes viņi kontrolē Vidusjūras tautas un Āzijas piekrastes tautas. Pēc viņa tēva Antiohs 3 saskaras ar romiešu veto. Viņš cieš no pazemojuma, kas viņu saniknos. Romas legāts Popīlijs Lēnas ap viņa kājām apvelk apli uz zemes un liek viņam to nepamest, ja vien viņš nenolems cīnīties ar Romu vai tai paklausīt. Antiohs, bijušais ķīlnieks, ir iemācījies savam tēvam doto mācību, un viņam ir jāatsakās no Ēģiptes iekarošanas, kas pilnībā nodota Romas protektorātam. Šajā eksplozīvo dusmu kontekstā viņš uzzina, ka ebreji, ticot mirušiem, priecājas un svin. Viņi šausmīgi uzzinās, ka viņš joprojām ir ļoti dzīvs.

Dan 11:31 *Karaspēks nāks pēc viņa pavēles; viņi apgānīs svētnīcu, cietoksni, izbeigs mūžīgo upuri un izveidos postītāja (vai postītāja) negantību.*

31.a Šis pants apstiprina faktus, kas saistīti ar apokrifisko aprakstu 1.Mak.1:43-44-45: *Tad ķēniņš Antiohs rakstīja visai savai valstībai, lai visi kļūtu par vienu tautu un lai katrs atmestu savu īpašo likumu. Visas tautas piekrita šim ķēniņa Antioha pavēlei, un daudzas Izraēlā piekrita šai verdzībai, upurēja elkiem un lauza (apgānīja) sabatu.* Šajā aprakstā mēs atrodam pārbaudījumus, ko piedzīvoja Daniēls un trīs viņa pavadoņi Babilonā. Un Dievs mums sniedz 1. Makabeju vēstulē aprakstu par to, kas būs pēdējā lielā nelaime, ar kuru mums, dzīviem Kristū, nāksies saskarties tieši pirms Jēzus Kristus atgriešanās godībā. Starp mūsu laiku un Makabeju ebrejiem vēl viena liela nelaime izraisīja Jēzus Kristus svēto nāvi 120 gadus.

31b- *viņi apgānīs svētnīcu, cietoksni, izbeigs mūžīgo upuri un izveidos postītāja (vai postītāja) negantību.*

Šīs darbības tiks apstiprinātas šajā vēsturiskajā liecībā, ko atzīmējis ebreju un romiešu vēsturnieks Džozefs. Lietas svarīgums to attaisno, tāpēc aplūkosim šo liecību, kurā atrodam detaļas, kas ir identiskas Trešā pasaules kara pārdzīvojušo cilvēku izveidotā universālā režīma pasludinātajam pēdējo dienu svētdienas likumam.

Šeit ir 1 Macc.1:41 līdz 64 agrīna versija:

1Ma 1:41 *Tad ķēniņš deva pavēli, lai visi viņa impērijā kļūtu par vienu tautu .*

1.Ma 1:42 *ikvienam bija jāatsakās no savām paražām. Visi pagāni pakļāvās ķēniņa pavēlēm*

1Ma 1:43 Un pat Izraēlā daudzi cilvēki uzņēma viņa pielūgsmi: upurēja elkiem un apgānīja sabatu.

1Ma 1:44 Ķēniņš sūtīja sūtņus uz Jeruzalemi un Jūdas pilsētām, lai tie nestu tur viņa pavēles; no šī brīža bija jāseko svešām paražām,

1Ma 1:45 lai izbeigtu tempļa dedzināmos upurus, upurus un dzērienu upurus. Sabatus un svētkus vajadzēja apgānīt,

1Ma 1:46 apgāna svētnīcu un visu, kas ir svēts,

1Ma 1:47 celt altārus un pielūgsmes vietas un tempļus elkiem, kaujot cūkas un nešķīstus dzīvniekus.

1.Ma 1:48 Viņiem bija jāatstāj savi dēli neapgraizīti un tādējādi jāpadara sevi riebīgi ar visa veida netīrumiem un apgānīšanu.

1Ma 1:49 Vārdu sakot, mums vajadzēja aizmirst bauslību un atstāt novārtā visas tā ievērošanas:

1.Ma 1:50 Ikviens, kurš nepaklāvās ķēniņa pavēlēm, ir jāsoda ar nāvi.

1. Ma 1:51 Tā ķēniņa vēstules tika sūtītas visā viņa valstībā; viņš iecēla pārraugus pār visu tautu un pavēlēja visām Jūdas pilsētām upurēt.

1.Ma 1:52 Daudzi no ļaudīm paklausīja, visi, kas atteicās no bauslības; viņi darīja ļaunu zemē,

1.Ma 1:53 liek Izraēlam meklēt patvērumu.

1Ma 1:54 Kisleu mēneša piecpadsmitajā dienā, 145. gadā, ķēniņš uzcēla izpostīšanas negantību uz dedzināmo upuru altāra, un viņi uzcēla altārus blakus esošajās Jūdas pilsētās.

1Ma 1:55 Viņi dedzināja vīraku māju durvīs un laukumos,

1Ma 1:56 Bauslības grāmatas tika saplēstas un iemestas ugunī, kad tās tika atrastas,

1Ma 1:57 Un, ja kādā tika atrasta Derības grāmata vai kāds paklausīja Dieva likumam, viņi to sodīja ar nāvi saskaņā ar ķēniņa rīkojumu.

1Ma 1:58 Viņi sodīja izraēliešus, kas tika pieķerti pārkāpumos mēnesi pēc mēneša viņu pilsētās,

1Ma 1:59 un katra mēneša 25. datumā upuri tika upurēti uz lielā altāra dedzināmo upuru altāra vietā.

1Ma 1:60 Saskaņā ar šo likumu viņi nogalināja sievietes, kuru bērni bija apgraizīti,

1. Ma 1:61 ar saviem mazuļiem, kas karājās kaklā; ar nāvi tika sodīti arī viņu radnieki un tie, kas bija veikuši apgraizīšanu.

1. Ma 1:62 Neskatoties uz to, daudzi Izraēlā palika uzticīgi un bija pietiekami drosmīgi, lai neēstu nešķīstu pārtiku.

1.Ma 1:63 Viņi labprātāk nomirtu, nekā padarītu sevi nešķīstus ar pārtiku, kas bija pretrunā ar Svēto Derību, un patiesībā viņi tika sodīti ar nāvi.

1.Ma 1:64 Izraēlam tas bija liels pārbaudījums.

Šajā stāstā atzīmēsim 45. līdz 47. pantu, kas apstiprina **mūžīgās aizlūgšanas upuru pārtraukšanu**, un 54. pantu, kas liecina par svētnīcas apgānīšanu: **ķēniņš uzcēla izpostīšanas negantību uz dedzināmo upuru altāra.**

Šo ļaunumu izcelsme ir Izraēla atkrišana : *1.Ma 1:11 Tieši tajā laikā Izraēlā radās maldu cilvēku paaudze, kas aiz sevis atveda daudz cilvēku: "Saisīsimies ar apkārtējām tautām," viņi teica, "jo kopš mēs atdalījāmies no viņiem, ir*

notikušas daudzas nelaiμες. mums .” Nelaiμες jau bija viņu neuzticības Dievam sekas, un viņi ar savu dumpīgo attieksmi grasījās sagādāt sev vēl vairāk nelaimju.

Šajā asiņainajā traģēdijā grieķu kundzība labi attaisnoja tās visuresošo grēka simbolu Dan.2 *statujas misiņā ; leopards* plankumaina ar Dan.7; un Dana smirdīgā kaza.8 . Bet viena detaļa joprojām ir jāņem vērā. Persona, kas atbild par soda misiju, ko Antiohs 4 nosūtīja uz Jeruzalemi 168. gadā, tiek saukta par Apolloniju, un šo grieķu vārdu, kas tulkojumā no franču valodas nozīmē "iznīcinātājs", Gars izvēlēsies, lai Apo.9:11 nosodītu postošo izmantošanu. nepareizā pēdējo dienu protestantu kristietība; vai arī tie, kas sarīkos vislielāko un **pēdējo nelaimi** . Apolonijs ieradās Jeruzalemē ar 22 000 karavīru un **sabata dienā** iespaidīgas sabiedrības sacelšanās laikā nogalināja visus ebreju skatītājus. Viņi apgānīja sabatu ar šo rupjo interesi, un Dievs lika viņus nogalināt. Un viņa dusmas nerimst, jo aiz šī asiņainā fakta ir pavēlēta ebreju helenizācija. Atēnu Gerontes, karaliskā delegāts, uzspieda visiem cilvēkiem dievkalpojumu un morāles hellenizāciju Jeruzalemē, tāpat kā Samarijā . Pēc tam Jeruzalemes templis tika veltīts olimpietim Zevam , bet Gerizima kalna templis – viesmīlīgajam Zevam. Tādējādi mēs redzam, ka Dievs atņēma savu aizsardzību no sava tempļa, no Jeruzalemes un no visas tautas. Svētā pilsēta ir pilna ar sašutumiem, katrs pretīgāks par iepriekšējo. Taču spēkā bija tikai Dieva griba, tik liels bija morālais un reliģiskais atslābums pēc brīdinājuma, ko pārstāvēja izsūtīšana uz Babilonu.

Dan 11:32 *Viņš pievils derības nodevējus ar glaimiem. Bet tie, kas pazīst savu Dievu, rīkosies nelokāmi,*

32a- *Viņš pavedinās alianses nodevējus ar glaimiem*

Šis precizējums apstiprina, ka dievišķais sods bija pelnīts un pamatots. Svētajās vietās apgānīšana bija kļuvusi par normu.

32b- *Bet tie, kas pazīst savu Dievu, rīkosies stingri,*

Šajā traģēdijā patiesi un cienīgi ticīgie izcēlās ar savu uzticību un deva priekšroku mirt kā mocekļiem, nevis atteicās no godināt Dievu Radītāju un viņa svētos likumus.

Vēlreiz, otrajā lasījumā, šī asiņainā 1090 faktisko dienu pieredze atgādina pāvesta valdīšanas apstākļus 1260 dienu gadu garumā, kas secīgi pravietoti dažādās formās Dan.7:25, 12:7 un Atkl.12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Atskatoties uz aktualitātēm senatnes kontekstā

Lai skaidri saprastu, kas notiek, es uzņemšu operatora attēlu, kurš ar savu kameru filmē ainu, kurai viņš rūpīgi sekoja līdzī. Šajā brīdī viņš attālinās, vienlaikus iegūstot augstumu, un skatāmais lauks paplašinās arvien vairāk. Tā, ka, attiecinot to uz reliģijas vēsturi, Gara skatiens pārrauga visu kristietības reliģisko vēsturi no tās mazajiem pirmsākumiem, ciešanu stundām, mocekļu laikiem līdz tās krāšņajām beigām, ko iezīmē gaidītā Pestītāja atgriešanās.

Dan 11:33 *un gudrākie viņu vidū pamācīs daudzus. Ir daži, kas kādu laiku padosies zobenam un liesmai, gūstam un laupījumiem.*

33a- *un gudrākie no tiem pamācīs ļaužu pulku*

Jēzus Kristus apustuļi, kā arī Pāvils no Tarsas, kuram esam parādā 14 jaunās alianses vēstules. Šis jaunās reliģiskās pamācības nosaukums ir “Evaņģēlijs” jeb Labā vēsts par pestīšanu, ko dievišķā žēlastība piedāvā

izredzētajiem. Tādā veidā Gars mūs virza uz priekšu laikā, un jaunais pārbaudītais mērķis kļūst par kristīgo ticību.

33b- *Ir daži, kas kādu laiku padosies zobenam un liesmai, gūstam un laupījumiem.*

Kādu laiku Gars teica caur eņģeli, un šoreiz tiks pravietoti 1260 ilgi gadi, bet dažu Romas imperatoru Kaligulas, Nerona, Domiciana un Diokletiāna laikā, būdami kristietis, bija jāmirst kā moceklim. Atkl.13:10 Gars atgādina pāvesta romiešu prasību laikus, sakot: *Ja kāds ved gūstā, tas ies gūstā; ja kāds nogalina ar zobenu, tas jānokauj ar zobenu. Tā ir svēto neatlaidība un ticība .*

Dan 11:34 *Laikā, kad viņiem neizdosies, viņiem tiks nedaudz palīdzēts, un daudzi viņiem pievienosies liekulībā.*

34a- Patiesībā tieši šajā pāvestības nezhēlīgās kundzības laikā parādījās šī panta liekuļu palīdzība. Viņu identificēšana ir balstīta uz to vērtību un pavēlēm, ko mācīja Jēzus Kristus, neievērošanu un šajā mērķtiecīgajā laikmetā aizliegumu nogalināt ar zobenu. Pārskatot vēsturi, jūs varat saprast, ka plašo protestantu kustību no 15. ^{gadsimta} līdz mūsu laikam taisnīgais tiesnesis Jēzus Kristus uzskatīja par liekulīgu. Tāpēc viņu pilnīga pamešana kopš 1843. gada būs vieglāk saprotama un pieņemama.

Dan 11:35 *Daži no gudrajiem atkritīs, lai tiktu šķīstīti, šķīstīti un balti līdz beigu laikam, jo tas nenonāks līdz noteiktajam laikam.*

35a- *Daži no gudrajiem kritīs, lai tiktu šķīstīti, šķīstīti un balti līdz beigu laikam*

Spriežot no šī apgalvojuma, kristiešu dzīves standarts ir pārbaudījums un atlase, spēja izturēt un ciest vajāšanas līdz pasaules galam. Tādā veidā pie miera un iecietības pieradis mūsdienu cilvēks vairs neko nesaprot. Viņš šajos vēstījumos neatpazīst savu dzīvi. Tāpēc par šo tēmu tiks sniegti paskaidrojumi Atkl.7 un 9:5-10. Dievs bija ieprogrammējis ilgu 150 reālu gadu reliģiskā miera periodu jeb “piecus pravietiskos mēnešus”, taču kopš 1995. gada šis periods ir beidzies un atkal sākušies reliģiskie kari. Islāms nogalina Francijā un citur visā pasaulē; un tā darbība ir paredzēta, lai pastiprinātos, līdz tā aizdegs visu zemi.

35b- *jo tas ieradīsies tikai noteiktajā laikā*

Šis būs pasaules gals, un eņģelis mums saka, ka neviena miera vai kara pazīme neļauj to redzēt. Tas ir atkarīgs no viena faktora: Dieva “*iezīmētā laika*”, 6000 gadu beigām, kas bija velītī zemes izredzēto atlasei. Un tāpēc, ka mums ir mazāk nekā desmit gadi no šī termiņa, Dievs ir devis mums žēlastību zināt datumu: pavasara 20. martu, kas ir pirms 2030. gada 3. aprīļa, tas ir, 2000 gadus vēlāk Kristus Izpiršanas nāve. Viņš izrādīsies spēcīgs un uzvarošs, lai glābtu savus izredzētos un iznīcinātu slepkavnieciskos nemierniekus, kuri plānoja viņus nogalināt.

“Kristīgās” Romas katolu pāvesta režīms: lielais Rietumu pasaules reliģiskās vēstures vajātājs.

Tieši pret viņu mums vajadzētu vadīt Antiochos 4 modeli. Tips ir sagatavojis savu antitipu un ko mēs varam teikt par šo salīdzinājumu? Protams, fenomenālā mērogā grieķu vajātājs darbojās 1090 reālas dienas, bet pāvests plosīsies gandrīz 1260 reālus gadus, tādējādi pārspējot visus vēsturiskos modeļus.

Dan 11:36 *Ķēniņš darīs, ko gribēs; viņš paaugstināsies, viņš celsies pāri visiem dieviem un runās neticamas lietas pret dievu Dievu; tas plauks, līdz dusmas būs pabeigtas, jo tas, kas ir noteikts, tiks izpildīts.*

36.a- Šī panta vārdi joprojām ir neskaidri, un tos joprojām var pielāgot Grieķijas karalim un Romas pāvesta karalim. Pravietojuma atklājošā struktūra ir rūpīgi jāslēpj no virspusējiem lasītājiem. Neliela detaļa tomēr apzīmē pāvesta mērķi; tā ir precizitāte: *jo tas, kas nolemts, tiks izpildīts*. Šis citāts sasauca ar Dan.9:26: *Pēc sešdesmit divām nedēļām Svaidītais tiks nogriezts, un viņam nekas nebūs priekš sevis. Valdnieka ļaudis, kas nāks, iznīcinās pilsētu un svēto svētnīcu, un viņu gals nāks kā plūdi; Tiek nolemts, ka postījumi (vai postījumi) ilgs līdz kara beigām.*

Dan 11:37 *Viņš necienīs ne savu tēvu dievus, ne dievu, kam patīk sievietes; viņš neņems vērā nevienu dievu, jo viņš sevi pagodinās pāri visam.*

37a- *Viņš necienīs savu tēvu dievus*

Lūk, tā ir mazā detaļa, kas precizē mūsu inteliģenci. Šeit mums ir oficiāls pierādījums tam, ka karalis, uz kuru vērsti viņa vārdi, nevar būt Antiohs 4, kurš bija cienījis savu tēvu dievus un starp tiem lielāko, Zevu, Olimpa dievu dievu, kuram viņš piedāvāja ebreju tempļi Jeruzalemē. Tādējādi mēs iegūstam nenoliedzamu pierādījumu tam, ka karalis, uz kuru tika vērsta mērķauditorija, patiešām ir kristiešu laikmeta Romas pāvesta režīms. Tāpēc no šī brīža visi atklātie vārdi attieksies uz šo *ķēniņu, kas atšķiras* no Dan.7 un *nekaunīgo un viltīgo* no Dan.8; Es piebilstu, šis *postošais vai postošais* Dan.9:27. Visas "raķešu stadijas" atbalsta *galvu pāvesta vīrieša, maza un augstprātīga*, kas atrodas kundzības augšgalā.

Vai pāvesta Roma cienīja savu tēvu dievus? Oficiāli nē, jo pāriešana kristietībā lika viņai atteikties no pagānu romiešu dievību vārdiem. Tomēr viņa saglabāja viņu pielūgsmes formas un stilu: grebtos, skulpturālos vai veidotos attēlus, kuru priekšā viņas pielūdzēji noliecas un nometas ceļos, lai lūgtu. Lai saglabātu šo uzvedību, ko Dievs nosodīja visos viņa likumos, viņa padarīja Bībeli nepieejamu parastajiem mirstīgajiem un izņēma otro no desmit dzīvā Dieva baušļiem, jo tas aizliedz šādu praksi un atklāj tās pārkāpējiem paredzēto sodu. Kurš gan var vēlēties slēpt piespiesto sodu, ja ne velns? Tāpēc pāvesta režīma personība ietilpst šajā pantā piedāvātās definīcijas lodziņā.

37b- *ne arī dievišķībai, kas priecē sievietes*

Tieši domājot par pagānu romiešu reliģiju, ko pameta pāvests, Dieva Gars izsauc šo šausmīgo tēmu. Jo viņa pagriezta muguru savam atklāti seksuālajam mantojumam, lai parādītu svētuma vērtības. Šī ieteiktā dievība ir Priapus, vīriešu kārtas falls, kuru Romas pagānu baznīcas tēvi godināja kā dievišķību. Tas joprojām bija grieķu grēka mantojums. Un, lai pārtrauktu šo seksuālo mantojumu, viņa pārmērīgi aizstāv miesas un gara tīrību.

Dan 11:38 *Tomēr viņš godinās cietokšņu dievu uz sava pjedestāla; šim dievam, kuru viņa tēvi nepazina, viņš godinās ar zeltu un sudrabu, ar dārgakmeņiem un dārgiem priekšmetiem.*

38a- *Tomēr viņš godinās cietokšņu dievu uz sava pjedestāla*

Dzimis jauns pagānu dievs: *cietokšņu dievs*. Tā *pjedestāls* ir cilvēku prātos, un tā augstums ir tikpat augsts kā radītais iespaids.

Pagāniskā Roma uzcēla visiem vējiem atvērtus pagānu tempļus; ar kolonnām balstītiem lielajiem burtiem pietika. Taču, pievienojoties kristietībai, Romas mērķis ir aizstāt iznīcināto ebreju modeli. Ebrejiem bija slēgts templis ar spēcīgu izskatu, kas deva viņiem slavu un prestižu. Tāpēc Roma atdarinās viņu un savukārt cels romāniskas baznīcas, kas atgādina nocietinātas pilis, jo valda nedrošība un bagātākie kungi nostiprina savas mājas. Roma dara to pašu. Tā savas baznīcas cēla askētiskā stilā līdz pat katedrāļu laikam, un tur viss mainījās. Noapaļotie jumti kļūst par bultām, kas vērstas pret debesīm, un tas ir augstāks un augstāks. Ārējās fasādes iegūst mežģīņu izskatu, tās bagātina visu krāsu vitrāžas, kas ienes iekšā zaigojošu gaismu, kas atstāj iespaidu uz svinētājiem, sekotājiem un apmeklētājiem.

38b- *šim dievam, kuru viņa tēvi nepazina, viņš godinās ar zeltu un sudrabu, ar dārgakmeņiem un vērtīgiem priekšmetiem.*

Lai padarītu tos vēl pievilcīgākus, iekšējās sienas ir **izgreznotas ar zeltu, sudrabu, dārgām pērlēm, dārgiem priekšmetiem** : prostitūta Lielā Babilona no Atkl.17:5 zina, kā parādīt sevi, lai piesaistītu un piesaistītu savus klientus.

Patiesais Dievs neļauj sevi savaldzināt, jo šī varenība viņam nenāk par labu. Savā pravietojumā viņš nosoda šo pāvesta Romu, ar kuru viņam **nekad nav** bijušas ne mazākās attiecības. Viņam viņa romāniskas vai gotiskās baznīcas ir tikai pagānu dievišķības, kas tikai kalpo, lai savaldzinātu garīgos cilvēkus, kurus tas novērš no viņa: piedzimst jauns dievs: cietokšņu dievs, un viņš savaldzina daudzus cilvēkus, kuri tic, ka ir atraduši Dievu ieejam tās sienās. zem nesamērīgi augstiem griestiem.

Dens 11:39 *Tieši ar svešo dievu viņš rīkosies pret nocietinātajām vietām, un viņš strādāja pie cietokšņu nocietinājumiem ar svešo dievu un piepildīs ar godu tos, kas viņu atpazīst, viņš liks viņiem dominēt pār daudziem, viņš sadalīs zemes. viņiem par atlīdzību.*

39a- *Un viņš strādāja pie cietokšņu nocietinājumiem ar svešo dievu*

Dieva priekšā darbojas tikai viens dievs, tas ir, kas viņam ir svešs : tas ir velns, sātans, pret kuru Jēzus Kristus brīdināja savus apustuļus un mācekļus. Ebreju tekstā runa nav par “rīkošanos pret”, bet par “darīšanu pret”. Tas pats vēstījums tiks lasīts Atkl.13:3 formā: ...*pūķis deva viņam savu spēku un troni, un lielu varu* . Pūķis kas ir velns Atkl.12:9, bet tajā pašā laikā imperatora Roma saskaņā ar Atkl.12:3.

Turklāt, pārejot uz kristīgo reliģiju, romiešu autoritāte pieņēma patieso Dievu, kas tai bija svešs, jo sākotnēji tas bija ebreju Dievs, kas bija Ābrahāma pēcnācēji ebrejiem.

39b- *un viņš piepildīs tos, kas viņu atpazīst*

Šie apbalvojumi ir reliģiski. Pāvests nes ķēniņiem, kuri to atzīst par Dieva pārstāvi uz zemes, dievišķās varas zīmogu viņu pašu autoritātei. Karaļi patiesi kļūst par karaļiem tikai tad, kad baznīca tos ir iesvētījusi vienā no saviem dievotajiem *cietokšņiem* Francijā, Sendenē un Reimsā.

39c- *viņš liks viņiem dominēt pār daudziem*

Popērijs piešķir imperatora titulu, kas apzīmē šuzerēna karali, kurš dominē pār citiem vasaļu karaļiem. Slavenākie: Kārlis Lielais, Kārlis V, Napoleons I un Hitlers.

39d- *viņš izdalīs viņiem zemi kā atlīdzību.*

Šī zemes un debesu laicīgā lielvara, pēc viņa apgalvojuma, labi derēja zemes ķēniņiem. Tāpēc, ka viņš atrisināja viņu domstarpības, īpaši attiecībā uz iekarotajām vai atklātajām zemēm. Tādā veidā 1494. gadā Aleksandrs 6 Borgia, ļaunākais no pāvestiem, amatā esošais slepkava, tika likts noteikt meridiāna līniju, lai dalītos starp Spāniju un Portugāli kopš senatnes no jauna atklātās Dienvidamerikas teritorijas piederības un īpašumtiesībām.

Trešais pasaules karš jeb 6. ^{trompete} Rev.9.

Tas samazina cilvēci par trešdaļu tās iedzīvotāju un, izbeidzot valsts neatkarību, tas sagatavo universālo režīmu, kas nodibinās vislielāko lielo nelaimi, kas pasludināta Apo.1. Starp agresīvajiem dalībniekiem ir islāms musulmaņu valstīs, tāpēc es piedāvāju jums Bībeles skatījumu uz šo tēmu.

Islāma loma

Islāms pastāv, jo Dievam tas ir vajadzīgs. Nevis glābt, šī loma balstās **tikai** uz Jēzus Kristus sniegto žēlastību, bet gan sist, nogalināt, slaktēt savus ienaidniekus. Jau vecās derības ietvaros, lai sodītu Izraēla neuzticību, Dievs vērsās pie “filistiešu” tautas. Stāstā, lai sodītu kristiešu neuzticību, viņš vērsās pie musulmaņiem. Musulmaņu un arābu izcelsmes ir Ismaēls, Ābrahāma un Hagaras dēls, viņa sievas Sāras ēģiptiešu kalps. Un jau tajā laikā Ismaēls strīdējās ar Īzāku, likumīgo dēlu. Tas ir tik daudz, ka ar Dieva piekrišanu pēc Sāras lūguma Ābrahāms izdzina Hagaru un Ismaēlu no noņemnes. Un Dievs rūpējās par padzītajiem cilvēkiem, kuru pēcnācēji, pusbrāļi, saglabās naidīgu attieksmi pret Ābrahāma pēcnācējiem; pirmais, ebrejs; otrs, Jēzū Kristū, kristietis. Lūk, kā Dievs pravietoja par Ismaēlu un viņa arābu pēcnācējiem 1. Moz. 16:12: “ *Viņš būs kā savvaļas ēzēlis; viņa roka būs pret visiem, un visu roka būs pret viņu; un viņš dzīvos pretī visiem saviem brāļiem.* ” Dievs vēlas darīt zināmas savas domas un spriedumus par lietām. Kristus izredzētajiem ir jāzina un jādalās šajā Dieva plānā, kurš izmanto zemes tautas un spēkus saskaņā ar savu augstāko gribu. Jāpiebilst, ka islāma pamatlicējs pravietis Muhameds dzimis 6. ^{gadsimta} beigās pēc Romas katoļu pāvesta nodibināšanas 538. gadā. Šķiet, ka islāms skāra pagānisko katolicismu un kristiešus vispār, kad viņus pārsteidz Dieva ticība. lāsts. Un tas tā ir kopš 321. gada 7. marta, kopš imperators Konstantīns I ^{lika} atcēl septītās dienas sabata atpūtu par labu viņa pirmajai dienai, kas veltīta “neuzvarētajai saulei” (Sol Invictvs), mūsu pašreizējā svētdienā. Tāpat kā daudzi kristieši mūsdienās, Konstantīns kļūdains vēlējās atzīmēt pārtraukumu starp kristiešiem un ebrejiem. Viņš kritizēja sava laika kristiešus par jūdaismu, godinot Dieva svēto sabatu. Šis nepamatotais pagānu ķēniņa spriedums tika apmaksāts un tiks apmaksāts līdz pat beigām ar “ *septiņu bazūnu* ” sodiem, kas atklāti Atklāsmes 8. un 9. nodaļā, kas ir nepārtraukta nelaimju un traģēdiju virkne. Pēdējais sods nāks šausmīgas vilšanās veidā, kad Jēzus Kristus parādīsies, lai noņemtu savus izredzētos no zemes. Taču nupat aplūkotā tēma par “Trešo pasaules karu” ir pati par sevi, sestais no šiem pravietotajiem dievišķajiem sodiem, kurā islāms ir svarīgs dalībnieks. Jo Dievs pravietoja arī par Ismaēlu, sacīdams 1.Moz.17:20: “ *Kas attiecas uz Ismaēlu, es tevi esmu dzirdējis. Lūk, Es viņu svētīšu un darīšu auglīgu un ļoti vairošu; viņam*

būs divpadsmit prinči, un es viņu padarīšu par lielu tautu . Es aizveru šīs iekavas, lai atsāktu pētījumu Dan.11:40.

Dan 11:40 *Beigu laikā dienvidu ķēniņš **sītis** pret viņu. Un ziemeļu ķēniņš **griezīsies** pār viņu kā vētra ar ratiem un jātniekiem, un ar daudziem kuģiem; tas ieies zemē un izplatīsies kā straume un pārplūdīs.*

40a- *Beigu brīdī*

Šoreiz tas patiešām ir cilvēces vēstures beigas; tagadējo zemes tautu laika beigas. Šoreiz Jēzus paziņoja, Mat.24:24 sakot: **Šī labā vēsts par valstību tiks sludināta visā pasaulē kā liecība visām tautām. Tad pienāks gals.**

40b- *Dienvidu ķēniņš **sītis** pret viņu*

Šeit mums jābrīnās par milzīgo dievišķo smalkumu, kas ļauj viņa kalpiem saprast, kas citiem cilvēkiem paliek apslēpts. Acīmredzot, bet tikai pēc izskata, konflikts starp sēļu karaļiem un Lagidu karaļiem, šķiet, atsākas un turpinās šajā pantā, kas nevarētu būt maldinošāks. Jo patiesībā mēs atstājām šo kontekstu no 34. līdz 36. pantam, un šīs jaunās konfrontācijas beigu laiks attiecas uz pāvesta katoļu režīma un universālā protestantisma kristīgo laikmetu, kas noslēdza savu ekumenisko aliansi. Šīs izmaiņas kontekstā liek mums pārdalīt lomas.

Viņa ” lomā : pāvesta katoļu Eiropa un tai radniecīgās kristīgās reliģijas.

Dienvidu karaļa ” lomā : uzvarošais islāms, kuram saskaņā ar tā dibinātāja Muhammeda vadītajām darbībām ir ar varu jāpārvērš cilvēki vai jānodod verdzībā.

Atzīmēsim šeit darbības vārda izvēli: *sadurties* ; ebreju valodā “nagah”, kas nozīmē sist ar ratiem. Kā īpašības vārds tas apzīmē niknu agresoru, kurš parasti uzbrūk. Šis darbības vārds lieliski saskan ar arābu islāmu, kas kopš Otrā pasaules kara beigām bez pārtraukuma ir bijis agresīvs pret Rietumu pasauli. Iespējamie darbības vārdi “ *cīnīties, cīnīties, sadurties* ” norāda uz ļoti tuvu tuvumu, no tā izriet ideja par nacionālo apkaimi vai pilsētu un ielu apkaimi. Abas iespējas apstiprina islāmu, kas Eiropā ir labi iedibināts eiropiešu reliģiskās neieinteresētības dēļ. Cīņas ir saasinājušās kopš ebreju atgriešanās Palestīnā 1948. gadā. Palestīniešu nožēlojamā situācija ir nostādījusi musulmaņu tautas pret Rietumu kristiešu koloniāļiem. Un 2021. gadā islāmistu uzbrukumi pieaug un rada nedrošību Eiropas tautu vidū, pirmkārt un galvenokārt Francijā, bijušajā Ziemeļāfrikas un Āfrikas tautu kolonizatorā. Vai notiks lielāka nacionālā sadursme? Varbūt, bet ne pirms iekšējā situācija pasliktināsies līdz brutālām grupu sadursmēm uz pašas metropoles zemes. Tajā dienā Francija būs pilsoņu kara situācijā; patiesībā autentiski reliģisks karš: islāms pret kristietību vai neticīgie bez Dieva.

40c- *Un ziemeļu ķēniņš **griezīsies** pār viņu **kā vētra** ar ratiem un jātniekiem, un ar daudziem kuģiem*

Ecēc.38:1 šis ziemeļu ķēniņš tiek saukts *Magogs, Rošas* (Krievija) princis *no Mešehas* (Maskava) *un Tubalas* (Tobolska), un mēs lasām 9. pantā: *Un tu celsi augšā, tu nāksi **kā vētra**, tu būsi kā mākonis, kas pārklāj zemi, tu un visas tavas bandas, un daudzas tautas ar tevi.*

Ziemeļu karaļa ” lomā , pareizticīgā Krievija un *tās musulmaņu sabiedrotās tautas* . Šeit atkal darbības vārda “ *tourera sur viņš* ” liecina par pēkšņu masveida

pārsteiguma uzbrukumu no gaisa. Krievijas galvaspilsēta Maskava patiesībā atrodas diezgan tālu no Eiropas galvaspilsētas Briseles un Parīzes, kas ir tās militārais šķēps. Eiropas labklājība ir padarījusi tās vadītājus aklus, līdz tie nenovērtē varenās Krievijas militāro potenciālu. Tā savā agresijā izlaidīs lidmašīnas un tūkstošiem tanku sauszemes maršrutos un daudzus jūras un zemūdenes karakuģus. Un, lai sods tiktu izteikts ar spēku, šie Eiropas līderi nav beiguši pazemot Krieviju un tās vadītājus no ugunīgā Vladimira Žirinovska līdz tās jaunajam pašreizējam “*caram Vladimiram Putinam (Vladimirs: pasaules princis krievu valodā).*

“*Sīrijas kara*” formā, kurā tiks iesaistīta jaunā Izraēlas valsts; ko apstiprinās nākošais pants. Taču pagaidām Krievijas uzbrukušais “*karalis*” (*viņš*) ir Romas līguma Eiropa.

40d- *tas virzīsies uz priekšu zemēs, izplatīsies kā straume un pārplūdīs.*

Tās milzīgais militārais pārkums ļauj Krievijai iebrukt Eiropā un ieņemt visu tās teritoriālo apmēru. Saskaroties ar to, franču karaspēks nav līdzīgs; tie tiek sasmalcināti un iznīcināti.

Dan 11:41 *Viņš ieies visskaistākajā zemē, un daudzi kritīs; bet Edoms, Moābs un Amona dēlu priekšnieks tiks izglābti no viņa rokām.*

41a- *Viņš ieies skaistākajā valstī, un daudzi padosies*

Krievijas ekspansija notiek uz tās dienvidiem, kur atrodas Izraēla , Rietumu valstu sabiedrotā, kurā savukārt iebrūk Krievijas karaspēks; Ebreji joprojām mirs.

41b *, bet Edoms, Moābs un Amona dēlu priekšnieks tiks atbrīvoti no viņa rokām*

Tās ir sekas militārajām aliansēm, kas nosauks šos vārdus, kas Krievijas pusē pārstāv mūsdienu Jordāniju. 2021. gadā Krievija jau ir oficiālais Sīrijas sabiedrotais, kuru tā apbruņo un aizsargā.

Dan 11:42 *Un viņš izstieps savu roku pār dažādām valstīm, un Ēģiptes zeme neizbēgs.*

42a. Šī politiskā konfigurācija ir apstiprinājusi pravietojumu tikai kopš 1979. gada. Jo tajā gadā Kempdeividā ASV Ēģiptes prezidents Anvars El Sadats oficiāli noslēdza aliansi ar Izraēlas premjerministru Menahemu Beginu. Toreiz izdarītā stratēģiskā un politiskā izvēle bija ķerties pie stundas spēcīgākā jautājuma, jo Izraēlu spēcīgi atbalstīja ASV. Tieši šajā ziņā Dieva Gars viņam piedēvē iniciatīvu mēģināt “*izbēgt*” no posta un katastrofas. Taču laika gaitā spēle maina īpašniekus, un kopš 2021. gada Izraēla un Ēģipte ir gandrīz pamestas ASV. Krievija Sīrijas teritorijā uzspiež savus likumus.

Dan 11:43 *Viņš iemantos zelta un sudraba dārgumus un visas Ēģiptes dārgās lietas; lībieši un etiopieši viņam sekos.*

43a- *Viņš kļūs par saimnieku pār zelta un sudraba dārgumiem un visām Ēģiptes dārgajām lietām*

Pateicoties ieņēmumiem no nodevām, kas tika maksātas par Suecas kanāla izmantošanu, Ēģipte kļuva ievērojami bagātāka. Bet šī bagātība ir laba tikai miera laikā, jo kara laikā tirdzniecības ceļi kļūst pamesti. Ēģipte kļuva bagāta ar tūrisma palīdzību. No četriem zemes stūriem cilvēki ierodas, lai aplūkotu tās piramīdas, tās muzejus, ko bagātina pastāvīgie ēģiptiešu kapeņu atklājumi, kas kopš senatnes

paslēpti pazemē. Šajās kapenēs jaunā ķēniņa Tutanhamona kaps atklāja nezināmas vērtības cietā zelta priekšmetus. Tāpēc Krievija Ēģiptē atradīs kaut ko, kas apmierinātu savu vēlmi pēc kara laupījuma.

2022. gada 22. janvāra sabata beigās Gars man atnesa argumentu, kas **bez iespējama strīda apstiprina** interpretāciju, ko es sniedzu Daniēla 11. nodaļai. Atzīmēsim abos 42. un 43. pantā, cik svarīga ir skaidra pieminēšana. nav kodēts no nosaukuma “ *Ēģipte* ”, kas šajā kontekstā atšķiras no valsts, ko sauc par “ *dienvīdu karali* ”. Tomēr no 5. līdz 32. pantam *novājinātā* Ptolemaja “Ēģipte” bija maskēta, taču identificēta kā “ *dienvīdu karalis* ”. **Tādējādi vēsturiskā konteksta izmaiņas tiek apstiprinātas un neapgāžami pierādītas**. Sākot ar senatnes kontekstu, Daniēla 11. nodaļas stāsts beidzas ar “ *pasaulē beigu laiku* ”, kurā jaunā mērķis ir “ *Ēģipte* ”, kas ir kristiešu un agnostiķu Rietumu nometnes sabiedrotā kopš 1979. gada “ *Dienvīdu karalis* ”, tas ir, kareivīgais islāms, un jo īpaši jaunā “ *ziemeļu karaļa* ”, krievu pareizticības, islāms.

43b- *viņam sekos lībieši un etiopieši*

pravietojuma vārdus “ *Puts un Kušs* ”, kas apzīmē “ *Lībiju* ”, musulmaņu valstis, kas atrodas uz ziemeļiem no Sahāras, Āfrikas piekrastes valstis un Etiopiju, Melno Āfriku, visas valstis, kas atrodas uz dienvidiem no Sahāra. Liela daļa no viņiem arī pieņēma un pieņēma islāmu; Kotdivuāras gadījumā ar Francijas prezidenta Nikolā Sarkozī līdzdalību, kuram mēs arī esam parādā par Lībijas haosu.

Tādējādi, Krievijas satriektā, “ *Ēģipte* ” kļūst par visu plēsēju upuri, un musulmaņu grifi, tās brāļi, nolaižas uz tās, lai attīrītu tās līķi un paņemtu savu daļu no laupījuma, kas joprojām ir saglabājies pēc krievu caurduršanas.

Skaidri citējot “ *Lībiju un Etiopiju* ”, Gars apzīmē “ *dienvīdu karaļa* ” Āfrikas reliģiskos sabiedrotos, kuri būtu jāidentificē ar Arābiju, kur 632. gadā parādījās pravietis Muhameds, lai kopš Mekas izplatītu savu jauno reliģiju, ko sauc par islāmu. To atbalsta spēcīgā Turcija, kas šajā galīgajā kontekstā ir atgriezies pie fundamentālisma, iekarojoša un atriebīga musulmaņu reliģiskās apņemšanās pēc pazemojuma, ko tā īslaicīgi pakļāvusi Rietumu laicīgajām vērtībām. Bet citas musulmaņu valstis, kas neatrodas “ *dienvīdos* ”, piemēram, Irāna, Pakistāna, Indonēzija, var pievienoties “ *dienvīdu karalim* ”, lai cīnītos pret Rietumu tautām ar morālajām vērtībām, kuras ienīst visas musulmaņu tautas. Šis naids patiesībā ir tikai naids pret patieso Dievu Jēzu Kristu, ko nicināja Rietumu kristieši. Tādējādi tā soda ar islāma un pareizticības starpniecību ebreju, katoļu, pareizticīgo, protestantu un pat adventistu neuzticību Rietumu pasaulē; visa monoteistiskā ticība pret viņu vainīga.

Dan 11:44 *Ziņas no austrumiem un ziemeļiem nāks un šausminās viņu, un viņš izies lielās dusmās, lai iznīcinātu un iznīcinātu laužu pulkus.*

44a- *Ziņas no austrumiem un ziemeļiem nāks, lai viņu biedētu*

Šie divi galvenie punkti “ *austrumi* un *ziemeļi* ” attiecas tikai uz Krievijas valsti, atkarībā no tā, vai tā ir minēta no pāvesta Eiropas vai Izraēlas, jo pareģojums 40. un 41. pantā norāda uz tiem, kam secīgi uzbrukusi Krievija. Tas nozīmē, ka bailes citētais nāk no krievijas teritorijas, bet kas var nobiedēt tādu iekarotāju? Kas notika ar viņa valsti, kas viņu tik ļoti nobiedēja? Atbilde nav atrodamā Daniēla grāmatā, bet gan Atklāsmes grāmatā 9, kas atklāj protestantu

reliģiju, kuras globālais cietoksnis atrodas ASV, un ir vērsta uz to. Noslēpums kļūs skaidrāks, ņemot vērā šo ASV pastāvēšanu. Kopš 1917. gada, kad dumpīgā Krievija pieņēma savu sociālistisko un komunistisko režīmu, plaša to ir ilgstoši atdalījusi no imperiālistiskās kapitālistiskās ASV. Indivīds nevar bagātināties uz sava tuvākā rēķina, ja viņš ir komunisti; tāpēc abas iespējas nav savienojamas. Zem miera pelniem naida uguns kūst un lūdz izteikties. Tikai konkurencei un kodoldraudiem ir izdevies novērst ļaunāko. Tas bija kodolterora līdzsvars. Tikai, neizmantojot kodolieročus, Krievija pārņems Eiropu, Izraēlu un Ēģipti. Ja līdzsvars tiek izjaukts, ASV jutīsies apkrāpta un apdraudēta, tāpēc, lai samazinātu savu nāves gadījumu skaitu, tā iesaistīsies karā, vispirms spēcīgi sitot. Krievijas kodoliznīcināšana radīs bailes Krievijas armijās, kas izkaisītas pa okupētajām teritorijām.

44b- *un viņš izies ar lielu niknumu, lai iznīcinātu un iznīcinātu ļaužu pulkus.*

Līdz tam brīdim Krievija būs iekarošanas un laupīšanas garā, taču pēkšņi tās prāta stāvoklis mainīsies, Krievijas armijai vairs nebūs dzimtenes, kur atgriezties un tās izmisums pārvērtīsies vēlmē “ *iznīcināt un iznīcināt daudzus* ”; kas būs “ *trešais no nogalinātajiem vīriešiem* ” no 9. Atkl. 6. *trompetes* . Tādējādi visas valstis, kas aprīkotas ar kodolieročiem, faktu dēļ būs spiestas tos izmantot pret saviem personīgajiem potenciālajiem ienaidniekiem.

Dan 11:45 *Viņš uzcelš savas pils teltis starp jūrām, uz krāšņo un svēto kalnu; tad viņš sasniegs galu, bez neviena, kas viņam palīdzētu.*

45a- *Viņš uzcelš savas pils teltis starp jūrām, uz krāšņo un svēto kalnu*

Teltis starp jūrām , jo tās pils vairs nav uz zemes. Krievu karaspēka izmisīgo situāciju skaidri apraksta Gars, kas tos nosodīja šādam liktenim. Pretinieku ugunī viņi tiek atgrūsti atpakaļ uz Izraēla zemi. Viņus ienīda visi, viņi nesaņēma nekādu atbalstu vai žēlumu un tika iznīcināti ebreju zemē. Tādējādi Krievija maksās smagu strīdu, ko Dievs tai piedēvē, kopš tā atbalstīja Izraēlas garīgos ienaidniekus vecajā aliansē, kad tā tika deportēta uz Babilonu. Viņa pārdeva zirgus Tiras, pagānu iekāres pilsētas, iedzīvotājiem. Ecēc.27:13-14 apstiprina, Dievs saka Tyram: *Javana, Tubal (Tobolska) un Mešehs (Maskava) tirgojās ar jums; viņi apmaiņā pret jūsu precēm iedeva vergus un misiņa traukus. Togarmas (Armēnija) mājas iedzīvotāji apgādāja jūsu tirgus ar zirgiem, jātniekiem un mūļiem.* Tas bija arī komerciāls klupšanas akmens ebrejiem, kuri arī ar to tirgojās: Ecēc.27:17: *Jūda un Izraēla zeme tirgojās ar jums; viņi apmaiņā pret jūsu precēm deva Minnitas kviešus, konditorejas izstrādājumus, medu, eļļu un balzamu.* Riepa tādējādi bagātinājās uz viņu rēķina. Vēlāk, Ecēc.28:12, ar nosaukumu “ *Tīras ķēniņš* ” Dievs runā tieši ar Sātānu. Mēs saprotam, ka tieši viņš izmantoja greznību un bagātību, kas uzkrāta lielajās pagānu pilsētās, kuras viņam kalpoja vairāku pagānu dievību aizsegā, diezgan neapzināti, bet vienmēr un visur kulta formās, kuras Dievs uzskata par riebīgām. Viņš nes savā sirdī vilšanās smagumu, kas uzkrāts arī gadsimtu un gadu tūkstošu garumā cilvēces vēsturē. Šī neapmierinātība attaisno viņa dusmas, kas ir daļēji iztukšotas šī pēdējā šausmīgi destruktīvā starptautiskā konflikta veidā.

Taču šīs dievišķās dusmas pret seno laiku komerciālo satiksmi aicina mūs saprast, ko Dievs var domāt par mūsdienu starptautisko satiksmi starptautiskā kontekstā, kas pilnībā balstīts uz tirgus ekonomiku. Es domāju, ka Pasaules

tirdzniecības centra torņu iznīcināšana Ņujorkā 2001. gada 11. septembrī ir atbilde. Jo īpaši tāpēc, ka Apo.18 pravietojums uzsver bagātināšanas kaitīgo nozīmi tirdzniecības un starptautiskās apmaiņas dēļ, kuras priekšā jebkurš noteikums vai dievišķās reliģiskās tiesības sabrūk tik lielā mērā, ka tā ir bezdievība.

Dan.11 beigās tiek iznīcināta ASV iedzimtā pretiniece Krievija. Tādējādi tas viņiem dos absolūtu varu pār visiem starptautiskajā konfliktā izdzīvojušajiem. Bēdas uzvarētājiem! Viņam ir jāpaliekas un jāpakļaujas uzvarētāja likumam, lai kur viņš atrastos uz zemes, izdzīvojot.

Daniels 12

Dan 12:1 *Tajā laikā celsies Miķelis, lielais princis, tavas tautas bērnu aizstāvis; un tas būs grūtību laiks, kāds nav bijis kopš tautas pastāvēšanas līdz tam laikam. Tajā laikā tie jūsu cilvēki, kas tiks atrasti ierakstīti grāmatā, tiks izglābti.*

1a- *Tajā laikā Maikls celsies,*

Šis ir pasaules gala laiks, kad Jēzus Kristus, kam ir pēdējais vārds, atgriežas savas dievišķības godībā un spēkā, pret kuru ilgi cīnījās konkurējošas reliģijas. Mēs lasām Atkl.1:7: *Lūk, viņš nāk ar mākoņiem. Un katra acs to redzēs, pat tie, kas to caurdūruši; un visas zemes ciltis sēros par viņu. Jā. Āmen!* Mums ir jāpierod pie šīs domas, jo katrai viņa lomai Dievs ir devis sev citu vārdu, tāpēc Daniēla un Atkl. 12:7 viņš sevi piesaka kā **Miķeli**, eņģeļu debesu dzīvības augstāko galvu vara pār velnu un dēmoniem. Viņa vārds Jēzus Kristus to attēlo tikai zemes izredzētajiem, kurus viņš nāca glābt ar šo vārdu.

1b — *lielais vadītājs,*

šis *lielais vadonis* ir YaHWéH Mihaels Jēzus Kristus, un tieši no viņa pāvesta režīms savā raksturīgajā bezkaunībā atņēma viņa **mūžīgā debesu aizbildņa misiju** līdz 1843. gadam, kopš 538. gada. pāvesta režīms un tā uzstādīšana Romas pilsētā, Laterāna pilī Caelius kalnā. Šī tēma tika aplūkota Daniēla 8. nodaļā.

1c- *savas tautas bērnu aizstāvis;*

Aizsargs iejaucas, kad notiek uzbrukums. Un tā tas notiks pēdējās zemes dzīves stundās izredzētajiem, kuri palika uzticīgi, pat kurus pēdējie nemiernieki nosprieda nāvei. Šeit mēs varam atrast visus Daniela stāstos piedāvātos modeļus, jo tie piepildās pēdējā traģiskā situācijā. Šajā pēdējā **lielajā nelaimē** mēs vēlreiz izdzīvosim brīnumaino iejaukšanos, kas aprakstīta 3. danā — *krāsns un tās četras dzīvās zīmes, 5. dan.* — *Lielās Babilonijas sagrābšana, ko veica Dievs, 6. dan., lauvas padarīja nekaitīgus, bet arī beigas lielajai nelaimei,* ko paredzēja tas, kas skāra ebrejus — 168. gadā Kisleu 15., tas ir, 18. decembrī, sabata dienā.

1d- *un tas būs bēdu laiks, kāds nav bijis kopš tautas pastāvēšanas līdz tam laikam.*

Spriežot pēc šī apgalvojuma, pēdējā lielā nelaime pārspēs grieķu organizēto ebreju. Patiešām, grieķi sīta tikai ebrejus, kurus viņi atrada ielās vai savās mājās. Pasaules beigās lietas ir ļoti atšķirīgas, un mūsdienu tehnoloģijas ļauj pilnībā kontrolēt cilvēkus, kas dzīvo uz zemes. Izmantojot cilvēku noteikšanas metodes, mēs varam atrast ikvienu jebkurā vietā un vietā, kur viņš slēpjas. Tāpēc var precīzi izveidot to cilvēku sarakstus, kuri pretojas dekrētajām pavēlēm. Šajā

galīgajā kontekstā ievēlēto izskaušana būs cilvēciski iespējama. Lai gan izredzētie ir pilni ticības un cerības uz savu atbrīvošanu, viņi piedzīvos sāpīgas stundas; tiem, kuri vēl būs brīvi, atņemti visam, pārējie atrodas nemiernieku cietumos un gaida savu nāvessodu. Bēdas valdīs ievēlēto amatpersonu sirdīs, pret kurām izturas slikti, ja tās netiek nogalinātas.

1e- *Tajā laikā tie jūsu cilvēki, kas tiks atrasti ierakstīti grāmatā, tiks izglābti.*

Tā ir dzīvības grāmata, jo bez datora Dievs sastādīja sarakstu ar visām radībām, kuras radīja Ādams un Ieva un viņu pēcnācēji. Katra cilvēka mūža beigās galīgo likteni izlēma Dievs, kurš saglabāja divus sarakstus: izredzēto un kritušo sarakstu saskaņā ar diviem ceļiem, kas cilvēcei ir izklāstīti 5. Moz. 30:19-20: *Es aicinu debesis un zeme, lai šodien liecinātu pret jums: Es esmu nolīcis jūsu priekšā dzīvību un nāvi, svētību un lāstu. Izvēlies dzīvi, lai tu un tavi pēcnācēji dzīvotu, mīlēt To Kungu, savu Dievu, paklausīt Viņa balsij un pieķerties Viņam, jo no tā ir atkarīga tava dzīve un tavas dienas ... ugunī sadedzināts, mums atklāj Dan.7:9-10; tas viņa augstprātīgo vārdu dēļ pret dievu Dievu saskaņā ar Dan.11:36.*

Atkl.20:5 Kristus atgriešanos pavada mirušo augšāmcelšanās Kristū, kas tiek saukta par *pirmo augšāmcelšanos*: *Svētīgi un svēti tie, kas piedalās pirmajā augšāmcelšanās, jo otrajai nāvei pār viņiem nav spēka.*

Dan 12:2 *Daudzi no tiem, kas guļ zemes pīšļos, pamodīsies, daži uz mūžīgu dzīvību, bet citi uz pārmetumu un mūžīgu kaunu.*

2a- *Daudzi no tiem, kas guļ zemes pīšļos, pamodīsies, daži uz mūžīgu dzīvību,*

Vispirms atzīmēsim, ka parasti mirušie labi guļ *zemes putekļos*, nevis brīnišķīgā paradīzē vai degošā ellē, kā māca un tic viltus kristiešu vai pagānu reliģijas. Šis skaidrojums atjauno patieso mirušo statusu, kā mācīts Ecc.9:5-6-10: *Visiem, kas dzīvo, ir cerība; un pat dzīvs suns ir labāks par beigtu lauvu. Dzīvie patiesībā zina, ka viņi mirst; bet mirušie neko nezina, un viņiem vairs nav jāmaksā, jo viņu piemiņa ir aizmirsta. Un viņu mīlestība, naids un skaudība jau ir zudusi; un viņiem nekad vairs nebūs nekādas daļas ne par ko, kas tiek darīts zem saules. ... Visu, ko tava roka atrod ar tavu spēku, dari to; jo ellē, kurp tu ej, nav darba, ne domu, ne zināšanu, ne gudrības. (Mirušo dzīvesvieta, kas ir zemes putekļi).*

Pēc nāves nav domas, jo doma dzīvo cilvēka smadzenēs, tikai tad, kad viņš vēl ir dzīvs un barojas ar asinīm, ko sūta viņa sirds pukstēšana. Un šīs asinis pašas ir jāattīra ar plaušu elpošanu. Dievs nekad nav teicis neko citu, jo Viņš teica Ādamam, kurš kļuva par grēcinieku nepaklausības dēļ, 1. Moz. 3:19: *Savas vaiga sviedros tu ēdīsi maizi, līdz atgriezīsies uz zemes, no kuras tu esi ņemts; jo tu esi pīšļi, un pīšļos tu atgriezīsies.* Lai apstiprinātu šo mirušā nieka stāvokli, mēs lasām Ps.30:9: *Ko jūs iegūstat, izlejot manas asinis, liekot man iekāpt bedrē? Vai putekļi tevi ir slavējuši? Vai tas runā par jūsu lojalitāti? Nē, jo tā nevar saskaņā ar Ps.115:17: Ne mirušie svin Kungu, neviens no tiem, kas nokāpj klusuma vietā. Bet tas neliedz Dievam atkal radīt dzīvību, kas pastāvēja iepriekš, un tieši šis radošais spēks padara viņu par Dievu, nevis eņģeli vai cilvēku.*

Abiem ceļiem ir divi gala rezultāti, un Atkl.20 mums saka, ka tos šķir septītās tūkstošgades *tūkstoš gadi*. *Kamēr visa cilvēka dzīvība pazūd no zemes virsas šo tūkstoš gadu sākumā, kritušie tiks augšāmcelti tikai pēc tam, kad svētie un Jēzus Kristus savā celestiālajā valstībā izpildīs viņu spriedumu. Ar šo*

vēstījumu, kas pievienots ⁷ *trompete* , Atkl.11:18 apstiprina, sakot: *Tautas bija dusmīgas; un tavas dusmas ir atnākušas , un ir pienācis laiks tiesāt mirušos , lai atalgo tu taviem kalpiem praviešiem, svētajiem un tiem, kas bīstas tavu vārdu, gan mazus, gan lielus, un iznīcināt tos, kas iznīcina zemi* . Šajā pantā *mirušo tiesa* liek Dievam augšāmcelt, pirmkārt, savus uzticīgos mirušos izredzētos, lai tie varētu tiesāt ļaunos, kas tiek turēti nāves stāvoklī.

2b- *un pārējie par pārmetumiem, par mūžīgu kaunu.*

Mūžība piederēs tikai dzīvajiem. Pēc viņu galīgās iznīcināšanas pēdējā tiesā kritušo pārmetumi un *kauns paliks tikai izredzēto, eņģeļu un Dieva mūžīgajā atmiņā.*

Dan 12:3 *Tie, kas saprot, spīdēs kā debess spožums, un tie, kas daudziem māca taisnību, spīdēs kā zvaigznes mūžīgi mūžos.*

3a- *Tie, kas ir gudri, spīdēs kā debesu krāšņums*

Intelekts paceļ cilvēku pāri dzīvniekiem. To atklāj spēja spriest, izdarīt secinājumus, novērojot faktus vai vienkārši secinot. Ja cilvēki nebūtu dumpīgi attiecībā uz brīvību, ko Dievs viņiem dod, saprāts vadītu visu cilvēci uz vienu un to pašu Dieva esamības un viņa likumu atzīšanu. Jo kopš Mozus Dieva nozīmīgākie notikumi, ko viņa atklāja cilvēkiem, ir pierakstījuši rakstiski. Šeit ir spriešanas ceļš, kas jāievēro. Monoteistiskā ticība parādījās ebreju tautas vēsturē. Tāpēc viņa liecībai un viņa rakstiem ir prioritāte pār visiem citiem rakstiem, kas piedēvēti šim pašam unikālajam Dievam. Tas, ka jācīnās pret Dieva tautu, joprojām ir normāla iespēja, bet tas, ka jācīnās pret svētajiem rakstiem, kļūst par velnišķīgu darbu. Jēzus Kristus iedibinātās ticības avoti un atsaucis ir no vecās derības ebreju rakstiem, kas tai piešķir legitimitāti. Bet Romas katoļu doktrīna neievēro šo principu, tāpēc nedz tā, nedz Islāma Korāns nevar pretendēt uz dzīvu Dievu, visa dzīvā un esošā radītāju. Jēzus apstiprināja principu, atgādinot Jāņa 4:22, ka *pestīšana nāk no jūdiem : jūs pielūdzat to, ko nezināt; mēs pielūdzam to, ko zinām, jo pestīšana nāk no ebrejiem* .

Šajā pirmajā izredzēto grupā Dievs nozīmē cilvēkus, kas ir izglābti bez īpašām zināšanām viņu uzticības dēļ, kas izpaudās, riskējot ar viņu dzīvību kopš Ādama un Ievas; un tas līdz 1843. gadam. Viņi ir izglābti, jo viņu darbi liecināja par viņu saprātu un dievišķo likumu uztveri, kas izpaužas viņu paklausībā. Šajā grupā uzticamākie un **miermīlīgākie protestanti** līdz 1843. gada pavasarim guva labumu no Dieva pacietības, kurš tikai no šī datuma padarīja obligātu sava svētā sabata ievērošanu. Atkl.2:24-25 apstiprinās šo izņēmumu: *jums, visiem pārējiem Tiatirā, kas nepieņem šo mācību un kas nav iepazinuši sātana dziļumus, kā viņi tos sauc , es jums saku: es to daru . neuzliek sev nekādu citu slogu; turiet tikai to, kas jums ir, līdz es nākšu.*

3b- *un tie, kas ļaudīm māca taisnību, spīdēs kā zvaigznes mūžīgi mūžos*

Šī otrā grupa ir nošķirta augstā svēttapšanas līmeņa dēļ, ko tā pārstāv uz zemes kopš 1843. gada. Izraudzīta ar ticības pārbaudi, kas sākotnēji balstīta uz cerību uz Jēzus Kristus atgriešanos, pēc kārtas uz 1843. gada pavasari un 1844. gada rudenī viņa svētais Dievs kļuva oficiāls, atjaunojot sabatu, ko viņš atkal praktizēja pēc ilgiem tumsas, aizmāršības un nicināšanas gadsimtiem. viņu.

Šajā sadalījumā divās grupās viņus atšķir viņu stāvoklis attiecībā pret Dieva taisnību, viņu statuss attiecībā uz Viņa desmit baušļiem un citiem viņa

veselības un citiem priekšrakstiem. Otrais Romas dzēstais bauslis savā sākotnējā tekstā Exo.20:5-6 skaidri atklāj, cik lielu nozīmi Dievs piešķir paklausībai saviem baušļiem, un viņš atgādina divus ceļus un divus pretējos galīgos likteņus: ... *es esmu greizsirdīgs. Dievs kurš sodi par tēvu netaisnību pret bērniem līdz trešajai un ceturtajai paaudzei tiem, kas mani ienīst un pārkāpj Manus baušļus, un apžēlojies par tiem, kas mani mīl un tur Manus baušļus līdz tūkstoš paaudzēm .*

zvaigžņu pastāvēšanas iemeslu mūsu zemes radīšanā. Viņiem bija tikai iemesls pastāvēt, lai kalpotu par Dieva izraudzīto zemes izredzēto simbolu; un tas ir 1.Moz.1:17, kas atklāj viņu vēsti: *Dievs viņus ievietoja debesu plašumos, lai dotu gaismu zemei.* Tad Dievs tos izmanto, lai parādītu Ābrahāmam daudzus *viņa pēcnācējus* 1. Moz. 15:5: *Skaitiet debesu zvaigznes, ja varat tās saskaitīt; tādi būs tavi pēcnācēji.*

zvaigžņu statuss var mainīties atkarībā no atpestītā ticīgā veiktajiem darbiem. Garīgi krītot savas nepaklausības dēļ, *zvaigzne krīt , tā nokrīt no debesīm .* Attēls tiks izsaukts, lai attēlotu ^{protestantu} ticības krišanu 1843. gadā, par ko 1833. gadā paziņoja īsta debesu zīme Atkl.6:13 *6. zīmogā : un debesu zvaigznes nokrita zemē, it kā 'a stipra vēja satricināts vīģes koks izmet savas zaļās vīģes.* Un atkal Atkl.12:4: *Viņa aste aizvilka trešo daļu debesu zvaigžņu un nometa tās zemē.* Šis vēstījums atjauno Dan.8:10 vēstījumu: *Viņa pacēlās uz debesu karaspēku, nolaida daļu no šīs armijas un zvaigznes zemē, un viņa tās samīda .* Gars piedēvē Romas pāvesta režīmam trešās daļas izpirkto ticīgo garīgo krišanu; pievilti cilvēki, kuri veltī ticēs Kristus pestīšanai un prasīs viņa taisnību.

Dan 12:4 *Tu, Daniēl, paturi šos vārdus noslēpumā un aizzīmogo grāmatu līdz beigu laikam. Pēc tam daudzi to lasīs, un zināšanas palielināsies.*

4a- Šim ***beigu laikam*** ir zināmas vairākas secīgas fāzes, bet tas oficiāli sākās 1843. gada pavasarī, kad stājās spēkā dievišķais dekrēts, kas iepriekš bija rakstīts Dan.8:14: ***Līdz vakaram-rītam 2300 un svētums būs pamatots .*** 1994. gadā otrais beigu laikmets iezīmējās ar vispārējās adventistu institūcijas nosodījumu. Kopš 1843. gada Daniēla grāmata ir lasīta, taču tā nekad nav tikusi pareizi interpretēta pirms šī darba, kuru es joprojām gatavoju 2021. gadā un šo kopš 2020. gada. Tāpēc tieši šis datums iezīmē viņa ***zināšanu virsotni*** , un tāpēc tas ir patiesais ***beigu laiks***, kas beigsies ar patieso Jēzus Kristus atgriešanos, zināmo un gaidīto 2030. gada pavasarī. Mēs redzam, ka šis 2020. gads jau ir Dieva iezīmēts. jo visu cilvēci pārsteidz mirstība no Covid-19 vīrusa, kas Ķīnā parādījās 2019. gadā, bet pāvesta katoļu Eiropā – tikai kopš 2020. gada. 2021. gadā vīrusi mutē un turpina skart vainīgo un dumpīgo cilvēci.

Adventistu ticības pārbaude ilustrēts

Dan 12:5 *Un es, Daniēls, paskatījos, un, lūk, divi citi vīri stāvēja, viens upes šai krastā un otrs upes otrā krastā.*

5a- Atcerieties! Daniels atrodas Hiddekel upes krastā, Tīģeris, šis cilvēkēdājs. Taču abās upes pusēs atrodas divi vīrieši, kas nozīmē, ka viens to varēja šķērsot un otrs gatavojas to darīt. Jau Dan.8:13 notika diskusija starp diviem svētajiem.

Dan 12:6 *Un viens no viņiem sacīja vīram, ģērbtam audeklā, kas stāvēja virs upes ūdeņiem: Kad pienāks gals šiem brīnumiem?*

6a- Dan.8:14 svēto jautājumi bija saņēmuši no Dieva atbildi 2300 vakara rītā, kas noteica 1843. gada datumu. Šeit tiek atkārtota pieeja, un jautājums šoreiz attiecas uz pasaules galu; brīdis, kad pravietojumi vairs nebūs noderīgi. Jautājums tiek uzdots Kristum, kuru pārstāv šis *linā tērpts vīrietis*, kurš stāv *virš upes* un vēro, kā to šķērso vīrieši. Dievs izmanto Sarkanās jūras šķērsošanas attēlu, kas izglāba ebrejus, bet noslīcināja viņu ēģiptiešu ienaidniekus.

Dan 12:7 *Un es dzirdēju, kā vīrs, tērpiet linā, stāvēja virs upes ūdeņiem; viņš pacēla savu labo un kreiso roku uz debesīm un zvērēja pie tā, kas dzīvo mūžīgi, ka tas būs laikā un laikos, un puslaikā, un tas viss beigsies, kad ļaužu spēks svētais būs pilnībā salauzts.*

7a- *Un es dzirdēju, kā vīrietis bija ģērbies linā, kas stāvēja virs upes ūdeņiem; viņš pacēla savu labo un kreiso roku pret debesīm,*

Šķirējtiesneša amatā Jēzus Kristus paceļ savu svētīgo labo roku un savu sodošo kreiso roku pret debesīm, lai sniegtu svinīgu paziņojumu.

7b- *un viņš zvērēja pie tā, kas dzīvo mūžīgi, ka tas būs pēc laika, laikiem un puslaika*

Citējot pravietisko pāvesta valdīšanas ilgumu, Kristus parāda un atgādina savu spriedumu, kas pagātnē nosodīja viņa baznīcu ciest no pāvesta režīma un barbaru iebrukuma lāstiem, kas bija pirms tā; Tas ir tāpēc, ka kopš 321. gada 7. marta ir pamests sabats. Ticīgie Adventistu pārbaudījumu laikā tiek brīdināti. Bet otrs iemesls liek Dievam atsaukties uz šo pāvesta valdīšanu; šis ir tā sākuma datums, 538. gads. Izvēle ir saprātīga, jo šis datums 538. gads kalpos par pamatu aprēķiniem, ko mums piedāvās pravietojums, 11. un 12. pantā piedāvājot jaunus pravietiskus ilgumus.

7c- *un ka visas šīs lietas beigsies, kad svētās tautas spēks būs pilnībā salauzts lielās nelaimes* beigās izredzētie nonāks uz iznīcināšanas robežas, izskausts no zemes virsas; atzīmē precizitāti: **pilnībā bojāts**.

Dan 12:8 *Es dzirdēju, bet nesapratu; un es sacīju: Mans kungs, kāds būs šo lietu iznākums?*

8.a- Nabaga Daniels! Ja viņa grāmatas izpratne joprojām ir noslēpums tiem, kas dzīvo 2021. gadā, cik viņam šī izpratne nebija pieejama un nederīga viņa paša glābšanai!

Dan 12:9 *Viņš sacīja: Ej, Daniēl, jo šie vārdi tiks turēti noslēpumā un aizzīmogoti līdz pat beigu laikam.*

9.a- Eņģeļa atbilde atstās Daniēlu izsalkušu, taču tā apstiprina, ka pravietojums, kas rezervēts kristīgās ēras beigām, ir vēlū piepildījies.

Dan 12:10 *Daudzi tiks šķīsti, balināti un attīrīti; ļaunie darīs ļaunu, un neviens no ļaunajiem nesapratīs, bet tie, kam ir saprašana, sapratīs.*

10a- *Daudzi tiks attīrīti, balināti un attīrīti*

Atkārtojot šeit precīzu citātu Dan.11:35 vārdam, eņģelis 36. pantā apstiprina augstprātīgā un despotiskā **ķēniņa pāvesta identitāti, kurš paaugstina sevi pāri visiem dieviem** un pat vienīgajam patiesajam **Dievam**.

10b- *ļaunais darīs ļaunu, un neviens no ļaunajiem to nesapratīs,*

Eņģelis izsauc principu, kas turpināsies līdz pasaules galam, ļaunuma paildzināšana Daniēla pravietojumos ir attēlota, paplašinot grieķu grēka “*variņu*” un romiešu spēka “*dzelzi*” līdz Kristus atnākšanai. . Ļaunajiem divreiz traucēs

saprast: pirmkārt, viņu personīgā neieinteresētība un, otrkārt, Dieva dotais *maldu spēks*, kas ļauj tiem ticēt meliem saskaņā ar 2. Tes. 2:11-12: *Arī Dievs sūta viņiem spēku. no apjukuma, lai tie ticētu meliem*, lai tie, kas neticēja patiesībai, bet kam patika netaisnība, tiktu notiesāti.

10c- *bet kam ir saprašana sapratīs.*

Šis piemērs pierāda, ka garīgais *inteliģence* ir īpaša Dieva dota dāvana, bet pirms tās ir pareizi izmantota pamata *inteliģence*, kas dota visiem normāliem cilvēkiem. Jo pat šajā standartā cilvēki jauc izglītību un tās diplomus ar *inteliģenci*. Tāpēc es atceros šo atšķirību: norādījumi ļauj ievadīt datus cilvēka atmiņā, bet tikai *saprāts* ļauj tos lietderīgi un gudri izmantot.

Dan 12:11 *Kopš tā laika, kad beigsies pastāvīgā ~~upurēšana~~ un izveidosies riebīgs posts, būs tūkstoš divi simti deviņdesmit dienas.*

11a- *No laika, kad beidzas mūžīgā ~~upurēšana~~*

Man vēl ir jāatgādina, bet vārds “~~upurēšana~~” oriģinālajā ebreju tekstā neparādās. Un šī precizitāte ir ļoti svarīga, jo tā attiecas uz Jēzus Kristus celestiālo priesterību. Atkārtojot viņa aizlūgumu uz zemes, pāvests atņem no Jēzus Kristus viņa lomu kā aizbildnim par savu izredzēto grieķiem.

Šī uzurpētā paralēlā zemes kalpošana sākas 538. gadā; datums, kad Vigilijs I' pirmais titulētais pāvests, apmetās uz dzīvi Romā, Laterāna pilī, Caelius kalnā (debesīs).

11b- *un kur tiks izveidots riebīgs posts*

Tas ir, kopš 538. gada, datums, kad sākas pāvesta Romas valdīšana, kas minēta Dan.9:27: *un tā būs **posta negantības**, pat līdz iznīcībai, un tas tiks iznīcināts* [saskaņā ar] *to, kas ir nolemts, izpostītājā [zemē]*.

Šajā pantā, kas mērķēts uz 538. gada datumu, Gars ir vērsts tikai uz pāvesta Romu, kas izskaidro vārda "riebums" singularizāciju. Tas tā nebija Dan.9:27, kur bija iesaistītas abas Romas fāzes, pagānu un pēc tam pāvesta.

Atzīmēsim, cik interesanti un svarīgi šajā pantā ir divas lietas: “*mūžīgā **sagrābšana***” pie Kristus Dan.8:11 un *pāvesta “spārns”*, kas nes “*pretīgo postu*”, kas minēts Dan. 9:27. Sasaistot šīs divas darbības ar vienu un to pašu 538. gada datumu un vienu un to pašu būtību, Gars apstiprina un pierāda, ka šo nedarbu autors patiešām ir Romas pāvests.

Dan.11:31 darbība, kas piedēvēta grieķu ķēniņam Antioham 4, sniedza mums tipisku modeli tam, ko Dievs sauc par “*izpostīšanas negantību*”. Popery to atražo, bet 1260 garus asiņainus gadus.

11c- *būs tūkstoš divi simti deviņdesmit dienas.*

Lai citētie pravietiskie ilgumi, kas attiecas uz beigu laiku, nebūtu viltojami, visos Daniēla pravietojumos vienība ir novietota pirms skaitļa: *dienas 1290*; *dienas 1335* (nākamais pants); Dan.8:14: ***vakars-rīts 2300***; un jau Dan.9:24: 70. nedēļas.

Mums ir jāveic tikai ļoti vienkāršs aprēķins: 538 + 1290 = 1828.

Šī 1828. gada datuma interese ir piešķirt adventistu notikumam universālu raksturu, jo tas ir paredzēts trešajam no pieciem Adventistu konferenču gadiem, kas notika Olburija parkā Londonā Anglijas karaliskās ģimenes klātbūtnē.

Dan 12:12 *Svētīgs, kas gaida un nāk līdz tūkstoš trīs simti trīsdesmit piecām dienām.*

12a- Tikai šis pants mums sniedz šo divu pravietisko ilgumu nozīmi. Tēma ir Kristus atgriešanās gaidīšana, bet īpaša gaidīšana, kas balstās uz Bībelē sniegtajiem skaitliskiem priekšlikumiem. Nepieciešams jauns aprēķins: 538 + 1335 = 1873. Eņģelis mums uzrāda divus datumus, kas attiecīgi iezīmē adventistu ticības pārbaudes sākumu un beigas, kas tika veiktas laikā no 1828. līdz 1873. gadam. Tādā veidā mūsu uzmanība tiek pievērsta rakstīts par 1843. un 1844. gadu, kas bija tieši par iemeslu divām secīgām cerībām par Jēzus Kristus krāšņo atgriešanos ASV, tātad uz zemes. Protestants.

“Tīģera” upes krustojuma attēlā tīģeris, kas ēd cilvēku dvēseles, ir 1843.–1844. gads, kas liek noraidošajam protestantam pāriet no garīgās dzīves uz garīgo nāvi. No otras puses, tas, kurš ir izturējies pārbaudī, dzīvs un Dieva svētīts izkļūst no šī bīstamā krustojuma. Viņš saņem no Dieva īpašu svētību: “ *Svētīgs, kas sasniedz 1873. gadu!* »

Dan 12:13 *Un tu, ej uz savu galu; tu atpūtīsies un dienu beigās stāvēsi par savu mantojumu.*

13a- Daniēls pēc pirmās augšāmcelsšanās, kurā viņš tiks augšāmcelts, atklās visu to lietu nozīmi, ko viņš mums nodeva. Bet adventistam, kurš joprojām ir dzīvs, viņa mācību joprojām papildinās Jāņa Apokalipsē ietvertās atklāsmes.

Daniēla grāmata labi slēpj savu milzīgo bagātību. Mēs esam ievērojuši iedrošinājuma mācības, ko Tas Kungs adresē saviem pēdējo dienu izredzētajiem, jo šīs pēdējās dienas atgriezīsies pie baiļu un nedrošības normas, kas valdījusi visā cilvēces vēsturē uz zemes. Vēlreiz, bet pēdējā, ievēlētās amatpersonas tiks izceltas un sauktas pie atbildības par nelaimēm, kas piemeklēs dumpīgos Trešā pasaules kara izdzīvojušos, par ko tika paziņots Dan.11:40-45 un Atkl.9:13. Ecēhiēla 14. nodaļa sniedz standarta ticības modeļus: Noa, Daniēlu un Ījabu. Tāpat kā Noasam, mums būs jābēg un jāpretojas pasaules domu straumei, veidojot savu uzticības šķirstu Dievam. Tāpat kā Daniēls, arī mums ir stingri jāņemam pildīt savus kā vēlētu amatpersonu pienākumus, atsakoties no viltus reliģijas noteiktā standarta. Un tāpat kā Ījabam, mums būs jāpieņem fiziskas un garīgas ciešanas, kad vien Dievs to atļaus, un mums ir priekšrocības salīdzinājumā ar Ījabu: no viņa pieredzes mēs uzzinājam, kāpēc Dievs pieļauj šos pārbaudījumus.

Daniēla grāmata arī ļāva mums labāk izprast neredzamo debesu dzīvi. Tas, atklājot šo varoni vārdā Gabriels, vārds, kas nozīmē "tas, kurš redz Dieva vaigu". Viņš ir klātesošs visās svarīgajās dievišķās pestīšanas plāna misijās. Un mums ir jāsaprot, ka Dieva celestiālajā valstībā viņam un visiem labajiem eņģeļiem viņa zemes iemiesošanās laikā, proti, 35 gadus, tika atņemta Miķeļa klātbūtne, Dieva eņģeļu izpausme. Lieliski daloties mīlestībā, Mikaelis arī dalās savā autoritātē, piekrītot būt tikai " *vienam no galvenajiem līderiem* ". Bet Gabriels viņu uzdāvināja arī Danielam, izredzētajam starp izredzētajiem, kā " *jūsu tautas Vadoni* ". Un Dan.9 mums ļoti skaidri atklāj visu, ko Jēzus nāks paveikt, lai glābtu savus uzticīgos izredzētos. Tādējādi dievišķais glābšanas projekts ir skaidri paziņots, un pēc tam 30. aprīlī to pabeidza Jēzus Kristus krustā sišana.

Daniēla grāmata mums parādīja, ka ticību var pierādīt tikai pieaugušais. Un ka, pēc Dieva domām, bērns kļūst pilngadīgs, sasniedzot trīspadsmito gadu. Tāpēc visās viltus reliģijās mēs varam redzēt tikai tos rūgtos augļus, ko nes zīdaiņu

kristīšana un reliģiskais dzimšanas mantojums. Jēzus teica Marka 16:16: *Kas tic un tiks kristīts, tas tiks izglābts; kas netic, tas tiks notiesāts* . Tāpēc tas nozīmē, ka pirms kristībām ir jābūt klāt un jāparāda ticība. Pēc kristīšanas Dievs viņu pārbaudīja. Arī vēl viena pērle, kas atklāta Daniēlā, apstiprinās šie Jēzus vārdi no Mat.7:13: *Ieejiet pa šaurajām durvīm . Jo plaši ir vārti, plats ir ceļš, kas ved uz iznīcību un ir daudzi, kas iet to ceļu* ; un arī Mat.22:14: *Jo daudzi ir aicināti, bet maz izredzēti* ; saskaņā ar Dan.7:9, *desmit miljardi saukts pie atbildības Dieva priekšā tikai par vienu miljonu no atpestītajiem izredzētajiem izglābtiem, jo viņi būs patiesi labi kalpojuši Dievam radītājam Kristū Svētajā Garā*.

12. nodaļā ir tikko likti pamati grāmatas Apokalipse struktūrai, atgādinot datējumus 538, 1798, 1828, 1843-1844, kas ir slēpti un ieteikti, bet būtiski laika dalījuma Apokalipsē, un 1873. Vēl viens datums, 1994, būs jābūvē par dažu nelaimi un citu laimi.

Ievads pravietiskajā simbolikā

Visās Bībeles līdzībās Gars izmanto zemes elementus, kuru noteikti kritēriji var simbolizēt anonīmas būtnes, kurām ir kopīgi kritēriji. Tāpēc katrs izmantotais simbols ir jāizpēta visos tā aspektos, lai no tā iegūtu Dieva apslēptās mācības. Ņemiet, piemēram, vārdu " *jūra* ". Saskaņā ar 1.Moz.1:20 Dievs to apdzīvoja ar visu veidu dzīvniekiem, neskaitāmiem un anonīmiem. Tās vide ir liktenīga cilvēkam, kurš dzīvo, elpojot gaisu. Tādējādi tas kļūst par nāves simbolu cilvēkam, kurš pamatoti var arī baidīties no tās sāļuma, kas padara zemi sterilu. Acīmredzot šis simbols nav labvēlīgs cilvēcei, un tā nāves nozīmes dēļ Dievs dos savu vārdu ebreju mazgāšanas tvertnei, kas attēlo kristību ūdeņus. Tagad kristīt nozīmē iegremdēties, nomirt noslīktam, lai atkal dzīvotu Jēzū Kristū. Neattaisnotais vecais vīrs augšāmceļas, nesot Kristus taisnību. Mēs tur redzam visu viena dievišķās radīšanas elementa bagātību: *jūru* . Saskaņā ar šo mācību mēs labāk sapratīsim nozīmi, ko Dievs piešķir šim pantam no Daniēla 7:2-3: "... *un lūk, četri debesu vēji plosījās pār lielo jūru. Un no jūras iznāca četri lieli zvēri, viens no otra atšķirīgi* . Ziniet, ka " *četri debesu vēji* " liecina par vispārējiem kariem, kas uzvarošās tautas noved pie dominējošās varas. Šeit " *lielā jūra* " simbolizē *pagānu tautu cilvēku masas, kuras, necienot Dievu, viņa acīs ir līdzvērtīgas " jūras " dzīvniekiem* . Izteicienā " *četri debesu vēji* " " *četri* " apzīmē 4 ziemeļu, dienvidu, austrumu un rietumu virzienu galvenos punktus. " *Debesu vēji* " ienes izmaiņas debesu izskatā, pūš mākoņus, izraisa vētras un nes lietus; atstumjot malā mākoņus, tie veicina saules gaismu. Tāpat kari izraisa lielas sabiedriski politiskas pārmaiņas, milzīgus satricinājumus, kas dod virsroku Dieva izvēlētajiem jaunajiem uzvarošajiem cilvēkiem, bet bez Viņa svētības. Tā kā viņš ir iecelts par " *dzīvnieku* ", viņam nav tiesību uz svētībām, kas paredzētas patiesiem cilvēkiem; viņa uzticīgie izredzētie, kas staigā dievišķajā gaismā kopš Ādama un Ievas, un tas līdz pasaules galam. Un kas ir tās ievēlētās amatpersonas? Tie, kuros viņš atpazīst savu tēlu, kopš cilvēks tika radīts pēc Dieva tēla saskaņā ar 1.Moz.1:26. Ņemiet vērā šo atšķirību: cilvēku ir radījis vai radījis Dievs pēc sava tēla, savukārt dzīvnieku rada tā vide — jūras, sauszemes vai debesu — saskaņā ar Dieva doto kārtību. Darbības vārda izvēle iezīmē statusa atšķirību.

Kā otru piemēru ņemsim vārdu " *zeme* ". Saskaņā ar 1.Moz.1:9-10 šis nosaukums " *zeme* " ir dots sausajai zemei, kas iznākusi no " *jūras* "; attēls, ko Dievs izmantos Atkl.13, lai simbolizētu protestantu ticību, kas nāca no katoļu ticības. Bet aplūkosim citus "zemes " *aspektus* . Cilvēkam tas ir labvēlīgs, ja tas viņu baro, bet nelabvēlīgs, ja tas izpaužas kā sauss tuksnesis. Tāpēc tas ir atkarīgs no labas laistīšanas no debesīm, lai tas būtu svētība cilvēkam. Šī laistīšana var nākt arī no upēm, kas to šķērso; tāpēc pats Dieva vārds Bībelē tiek salīdzināts ar " *dzīvā ūdens avotu* ". Tieši šī " *ūdens* " esamība vai neesamība nosaka " *zemes* " dabu un garīgi cilvēka ticības kvalitāti, kas sastāv no 75% ūdens.

Kā trešo piemēru ņemsim zvaigznes debesīs. Pirmkārt, " *saule* ", no pozitīvās puses, tā apgaismo; saskaņā ar 1.Moz.1:16, tas ir " *dienas* " spīdekļis, tas sasilda un veicina to augu augšanu, no kuriem cilvēks gatavo pārtiku. No negatīvās puses tas sadedzina labību pārmērīga karstuma vai lietus trūkuma dēļ.

Galileo bija taisnība, tas atrodas mūsu Visuma centrā, un visas planētas tā sistēmā griežas ap to. Un galvenokārt viņš ir lielākais, Bībele 1. Mozus 1:16 sauc viņu par “*lielāko*”, *karstāko, un viņš nav pieņemams*. Visi šie kritēriji padara viņu par perfektu Dieva tēlu, kurā ir atrodamas visas šīs īpašības. Neviens nevar redzēt Dievu un dzīvot, tāpat kā viņš nevar nolikt kājas uz “*saules*”; vienīgā vīrišķā zvaigzne, pārējās visas ir planētas vai feminizētas zvaigznes. Pēc viņa “*mēness*”, “*mazākais*”: saskaņā ar 1.Moz.1:16 tas ir nakts, tumsas spīdekļis, pār kuru viņš valda. Tāpēc “*mēness*” tam ir tikai negatīvs vēstījums. Lai arī šī zvaigzne ir mums vistuvākā, tā ilgu laiku ir glabājusi savas slēptās puses noslēpumu. Tas nespīd pats no sevis, bet tāpat kā visas pārējās planētas progresīvā ciklā sūta mums atpakaļ vāju gaismu, ko saņem no “*saules*”. Pēc visiem šiem kritērijiem “*mēness*” ir ideāls simbols, kas pārstāv, pirmkārt, jūdaisma reliģiju un, otrkārt, Romas katoļu pāvesta viltus kristīgo reliģiju no 538. gada līdz mūsdienām un luterāņu protestantismu, kalvinismu un anglikāņu, kopš 1843. gada. Debesīs ir arī “*zvaigznes*”, kurām saskaņā ar 1.Moz.1:14-15-17 ir divas kopīgas lomas ar “*sauli un mēnesi*”. Tas, kas “*iezīmē laikmetus, dienas un gadus*”, un “*apgaismo zemi*”. Lielākā daļa no tiem spīd tikai tumsas laikā, naktī. Tas ir ideāls simbols, lai attēlotu Dieva kalpus, patiesos, līdz pravietojums piedēvē tiem grēkā krišanu; kas liecina par izmaiņām viņu garīgajā stāvoklī. Šī būs vēsts, ko Dievs izmantos, lai atsauktu uz kristietības krišanu romiešu melu upuri Dan.8:10 un Atkl.12:4; un universālā protestantisma krišana Atkl.6:13 un 8:12. Izolēti, “*zvaigzne*” apzīmē katoļu pāvestību Atkl.8:10-11, protestantu ticību Atkl.9:1; un pulcējās kronī līdz 12, uzvarošajai Izredzētajai Asamblejai, Atkl.12:1. Dan.12:3 apzīmē tos kā simbolu “*tiem, kas ļaužu pulkam māca taisnību*”, tas ir, “*tiem, kas apgaismo zemi*” ar Dieva doto gaismu.

Šiem pieciem simboliem būs svarīga loma Apokalipses pravietojumā. Tāpēc varat praktizēt slēpto ziņojumu atklāšanu, ko nes uzrādīto simbolu kritēriji. Bet dažus būtu grūti atklāt, tāpēc Dievs pats norāda uz noslēpuma atslēgu Bībeles pantos, piemēram, vārdos “*galva un aste*”, ko var saprast tikai pēc nozīmes, ko Dievs tiem piešķir Jes.9: 14, kur mēs lasām: “*Maģistrāts vai vecākais ir galva, pravietis, kas māca melus, ir aste*.” Bet 13. pants piedāvā paralēli, tāpēc tiem ir tādas pašas nozīmes, “*palmas zars un niedre*”; “*niedri*”, kas attēlos Romas pāvestību Atkl.11:1.

Ir arī simboliska skaitļu un skaitļu nozīme. Pamatnoteikums ir augošā secībā:

Skaitlim “1”: unikalitāte (dieviska vai skaitliska)

Skaitlim “2”: nepilnība.

Skaitlim “3”: pilnība.

Skaitlim “4”: universālums (4 galvenie punkti)

Skaitlim “5”: vīrietis (vīrišķīgs vai sievišķīgs cilvēks).

Skaitlim “6”: debesu eņģelis (debesu būtne vai vēstnesis).

Skaitlim “7”: pilnība. (Arī: Dieva radītāja zīmogs)

Virš šī skaitļa mums ir pirmo septiņu pamatciparu pievienošanas kombinācijas; piemēri: 8 =6+2; 9 =6+3; 10 =7+3; 11 =6+5 un 7+4; 12 =7+5 un 6+6; 13 =7+6. Šīm izvēlēm ir garīga nozīme saistībā ar tēmām, kas aplūkotās

šajās Atklāsmes grāmatas nodaļās. Daniēla grāmatā mēs atrodam pravietiskos vēstījumus par mesiānisko kristiešu laikmetu 2., 7., 8., 9., 11. un 12. nodaļā.

Grāmatā Atklāsmē, kas atklāta apustulim Jānim, nodaļu numuru simboliskais kods ir ārkārtīgi atklājošs. Kristiešu laikmets ir sadalīts divās galvenajās vēsturiskajās daļās.

Pirmais, kas pievienots skaitlim "2", aptver lielāko daļu kristīgās ticības doktrinālās "nepilnības", ko no 538. gada pārstāv Romas katoļu pāvests, reliģiskās normas mantinieks, ko kopš 321. gada 7. marta ieviesa pagānu Romas imperators Konstantīns.^{es} 2. nodaļa aptver visu laiku no 94. līdz 1843. gadam.

Otrā daļa, kas attēlota ar skaitli "3", attiecas no 1843. gada uz "adventistu" laiku, laiku, kad Dievs pieprasa apustulisko doktrinālo "pilnību", kas atjaunota saskaņā ar programmu, kas pravietota ar Dan.8:14 citēto dievišķo dekrētu. Šī pilnība tiks sasniegta pakāpeniski līdz Kristus atnākšanai, kas gaidāma 2030. gada pavasarī.

Virš skaitļa 7 skaitlis 8, 2+6, atsauc atmiņā velnišķo darbu (6) nepilnības laiku (2). Skaitlis 9, 3+6, norāda pilnības laiku (3) un tikpat velnišķīgus darbus (6). Skaitlis 10, 3+7, pravieto par pilnības laiku (3), dievišķā darba pilnību (7).

Skaitlis "11" jeb, galvenokārt, 5+6, ir vērsts uz franču ateisma laiku, kurā cilvēks (5) ir saistīts ar velnu (6).

Skaitlis "12", t.i., 5+7, atklāj cilvēka (5) saistību ar Dievu radītāju (7 = pilnība un tās karaliskais zīmogs).

Skaitlis "13" jeb 7+6 apzīmē kristīgās reliģijas pilnību (7), kas saistīta ar velnu (6); pāvests pirmais (*jūra*) un protestants (*zeme*) pēdējās dienās.

Skaitlis "14" jeb 7+7 attiecas uz adventistu darbu un tā universālajiem vēstījumiem (*Mūžīgais evaņģēlijs*).

Skaitlis "15", t.i., 5+5+5 vai 3x5, atsauc atmiņā cilvēka (3) pilnības laiku (5). Tas ir tas, kas iezīmē žēlastības laika beigas. Garīgie "kvieši" ir gatavi novākt un uzglabāt debesu šķūņos. Izredzēto sagatavošana ir pabeigta, jo viņi ir sasnieguši Dieva prasīto līmeni.

Skaitlis "16" Atklāsmes grāmatā attiecas uz laiku, kad Dievs izlej "savas dusmu pēdējos septiņus traukus" pār saviem reliģiskajiem ienaidniekiem, neuzticīgo kristietību 13. nodaļā.

Cipars "17" savu nozīmi, tāpat kā iepriekšējais, iegūst no tēmas, ko Dievs tam piešķir savā pravietojumā: Atklāsmes grāmatā 17, simbols Dieva "tiesai par lielo netikli". Bībelē šī simboliskā skaitļa pirmā izmantošana attiecas uz Lieldienu nedēļu, kas sākas gada pirmā mēneša 10. dienā un beidzas 17. dienā. Pilnīgi izpildīti dienu līmenī, kad nomira "Dieva Jērs", Jēzus Kristus, Pasā svētki tiek pravietoti dienu gados Dan.9:24 līdz 27. gadu "70 nedēļu" 70. datumā. Tāpēc 27. panta 70. nedēļas pravietojums aptver septiņu gadu laiku no 26. līdz 33. datumam. Pravietojuma mērķis ir Pasā, kas atrodas pavasarī, "pa vidu" šiem septiņiem pravietiskās nedēļas gadiem, kas minēti Dan.9:27.

Pēdējiem īstajiem "adventistiem" skaitlis 17 attieksies uz 17 gadsimtu romiešu svētdienas praksi, kas ir grēks, kas noteikts 321. gada 7. martā. Šo 17 gadsimtu beigu gadadienas datums, 2021. gada 7. marts, atklāja "laiku beigas" pravietots Dan.11:40. Šis "laiks" ir labvēlīgs šī pēdējā brīdinājuma soda izpildei, ko, apzīmējot Trešo pasaules karu, arī Dievs ir pravietojis ar "sesto

trompeti ”, kas atklāta Atkl.9:13-21. Covid izraisītā ekonomiskā sagrāve. -19 vīruss iezīmē 2020. gadu (no 20. marta 2020. gada līdz 20. martam, 2021. gadam) kā dievišķo sodu sākumu.

Nodaļas “18” tēma ir “*Lielās Bābeles*” sodīšana.

19. nodaļas mērķis ir Jēzus Kristus atgriešanās godībā un viņa konfrontācija ar cilvēku nemierniekiem.

Nodaļa “20” atsauc atmiņā septīto gadu tūkstoši uz postītās zemes, kur velns tiek turēts ieslodzījumā, un debesīs, kur izredzētie spriež par Dieva noraidīto ļauno, mirušo nemiernieku dzīvi un darbiem.

Nodaļā “21” ir atrodama simbolika 3x7, tas ir, dievišķās svētdarīšanas pilnība (3) (7), kas atveidota tās izredzētajos, kas ir izpirkti no zemes.

Tādējādi mēs redzam, ka pravietojums par savu tēmu izmanto Adventisma izredzētos Atkl. 3, 7, 14 = 2x7 un 21 = 3x7 (izaugsme pretī svēttapšanas pilnībai).

Nodaļa “22” atklāj laiku, kad uz atjaunotās un atjaunotās zemes Dievs uzstāda savu troni un savas mūžīgās valstības izredzētos.

Adventisms

Kas tad ir šie Dieva dēli un meitas? Tikpat labi mēs to varētu teikt uzreiz, jo šis dokuments sniegs visu vēlamu pierādījumu, šo dievišķo Atklāsmi Dievs adresē “adventistu” kristiešiem. Gribi vai negribi, Dieva griba ir suverēna, un kopš 1843. gada pavasara, kad stājās spēkā Daniēla 8:14 pareģotais dekrēts, “Septītās dienas adventistu” standarts ir bijis ekskluzīvs kanāls, kas joprojām savieno Dievu. un viņa cilvēku kalpi. Bet esiet uzmanīgi! Šī norma nepārtraukti attīstās, un šīs evolūcijas atteikšanās pēc Dieva gribas ir izraisījusi tās oficiālo institucionālo pārstāvniecību, ko kopš 1994. gada ir izņemts Jēzus Kristus. Kas ir adventisms? Šis vārds cēlies no latīņu vārda "adventus", kas nozīmē: Advent. Jēzus Kristus viņa lielā galīgā atgriešanās Tēva godībā tika gaidīta 1843. gada pavasarī, 1844. gada rudenī un 1994. gada rudenī. Šīs viltus cerības, kas bija paredzētas Dieva projektā, tomēr nesa sev līdzī. traģiskas garīgas sekas tiem, kas nicināja šos pravietiskos paziņojumus un viņu cerības, jo tos suverēni organizēja lielais Dievs radītājs. Tādējādi ikviens, kurš šajā dokumentā atpazīs Jēzus Kristus piedāvātās gaismas, kā tiešas sekas kļūs par “adventistu”, “septītās dienas”, ja ne cilvēku vidū, tad Dieva gadījumā tas tā būs; šo, tiklīdz viņš pamet reliģisko atpūtu pirmajā dienā, lai praktizētu atlikušo septītās dienas daļu, ko sauc par sabatu, ko Dievs ir svētījis kopš pasaules radīšanas. Piederība Dievam nozīmē papildu

dievišķas prasības; līdz ar sabatu ievēlētajam adventistam būs jāsaprot, ka arī viņa fiziskais ķermenis ir Dieva īpašums, un kā tāds viņam tas būs jābaro un jā rūpējas par dārgu dievišķu mantu, miesīgu svētnīcu. Jo Dievs cilvēkam 1.Moz.1:29 ir noteicis viņa ideālo uzturu: “ *Un Dievs sacīja: Lūk, es tev dodu katru zāli, kas nes sēklu, kas ir uz visas zemes, un katru koku, kas viņā ir. koka augļi un sēklu nesēji: tas būs jūsu barība .* ”

Adventistu doma nav atdalāma no Dieva atklātā kristīgā projekta. Jēzus Kristus atgriešanās ir minēta daudzos Bībeles citātos: Ps.50:3: “ **Viņš nāk, mūsu Dievs , viņš neklusē; viņa priekšā ir rijoša uguns, ap viņu spēcīga vētra** ”; Ps.96:13: “ *...Tā Kunga priekšā! Jo viņš nāk, jo nāk tiesāt zemi ; Viņš tiesās pasauli taisnībā un tautu pēc savas uzticības.* » ; Jes.35:4: “ *Saki tiem, kam ir nomākta sirds: esiet drosmīgi, nebīstieties! šeit ir tavš Dievs, nāks atriebība, Dieva atmaksa; **Viņš pats nāks un jūs izglābs*** ”; Hos.6:3: “ *Dari mums zināmu, centīsimies iepazīt To Kungu; tās atnākšana ir tikpat droša kā rītausma. **Viņš nāks pēc mums kā lietus , kā pavasara lietus*** , kas laista zemi . Jaunās derības rakstos mēs lasām: Mt.21:40: “ *Tad , kad atnāks viņa dārza Kungs , ko Viņš darīs ar šiem īrniekiem?* » ; 24:50: “ *... šī kalpa kungs atnāks dienā, ko viņš negaidīja, un stundā, ko viņš nezina,* ”; 25:31: “ *Kad Cilvēka Dēls nāks savā godībā kopā ar visiem eņģeļiem, Viņš sēdēs uz sava godības troņa.* » ; Jea.7:27: “ *Tomēr mēs zinām, no kurienes šis nāk; bet Kristus, kad Viņš nāks , neviens nezinās, no kurienes viņš ir.* » ; 7:31: “ *Daudzi no ļaužu pulka ticēja Viņam un sacīja: vai Kristus, kad Viņš nāks , darīs vairāk brīnumu nekā šis?* » ; Ebr.10:37: “ *Vēl brītiņš: nāks, kas nāks , un nekavēsies .* ” Pēdējā Jēzus liecība: Jāņa 14:3: “ *Un, kad es iešu un jums vietu sagatavošu , es nākšu atkal un ņemšu jūs pie sevis , lai jūs būtu tur, kur es esmu.* ” Eņģeļu liecība: Act.1:11: “ *Un viņi sacīja: Galilejas vīri, kāpēc jūs pārtraucat skatīties debesīs? Šis Jēzus, kas no jūsu vidus ir paņemts debesīs, nāks tāpat, kā jūs redzējāt viņu ejam debesīs.* ”. Adventistu Mesijas projekts parādās: Jes.61:1-2: “ *Tā Kunga gars, JAHWÉH, ir pār mani, jo Jahve ir mani svaidījis, lai nestu labu vēsti nabagiem; Viņš ir sūtījis mani dziedināt tos, kam salauztas, sludināt gūstekņiem par atbrīvošanu un ieslodzītajiem atbrīvošanu; pasludināt YaHWéH labvēlības gadu, ...* ”Šeit, lasot šo tekstu Nācaretes sinagogā, Jēzus pārtrauca lasīšanu un aizvēra grāmatu, jo pārējais, kas attiecas uz “ *dienu atriebība* ” bija jāpaveic tikai 2003. gadus vēlāk, par viņa krāšņo dievišķo atgriešanos: „ *un mūsu Dieva atriebības diena ; mierināt visus nomocītos;* »

Adventismam mūsdienās ir vairākas sejas, un, pirmkārt, oficiālais institucionālais aspekts, kas 1991. gadā noraidīja pēdējo gaismu, ko Jēzus tam piedāvāja, izmantojot pazemīgo cilvēka instrumentu, kāds esmu es. Sīkāka informācija, ja nepieciešams, tiks parādīta šajā dokumentā. Pa visu zemi eksistē daudzas disidentu adventistu grupas. Šī gaisma viņiem ir adresēta kā prioritāte. Viņa ir „lielā gaisma”, uz kuru mūsu vecākā garīgā māsa Elena Vaita vēlējās vest adventistu tautu. Viņa iepazīstināja ar savu darbu kā "mazo gaismu", kas ved uz "lielo". Un savā pēdējā publiskajā vēstījumā, abās rokās vicinot Svēto Bībeli, viņa paziņoja: ”Brāļi, es jums iesaku šo grāmatu.” Viņa vēlme tagad ir izpildīta; Daniēls un Atklāsmes grāmata ir pilnībā atšifrēti, stingri izmantojot Bībeles kodus. Pilnīga harmonija atklāj Dieva lielo gudrību. Lasītāj, lai kas arī jūs būtu, es

aicinu nepieļaut pagātnes kļūdas, jums ir jāpielāgojas dievišķajam plānam, jo Visvarenais nepielāgosies jūsu viedoklim. Gaismas atteikšanās ir nāves grēks bez jebkāda līdzekļa; Jēzus Kristus izlietās asinis to neaptver. Es aizveru šo svarīgo iekavu un atgriežos pie paziņotās “*nelaimes*”.

Pirms ķeršos klāt Apokalipses stāstam, man jums jāpaskaidro, kāpēc Dieva iedvesmotie pravieši jums, cilvēkiem, ir visnozīmīgākie, jo viņu zināšanas vai nicināšana novedīs pie mūžīgās dzīvības vai neatgriezeniskas nāves. Iemesls ir šāds: cilvēkiem patīk stabilitāte, un tāpēc viņi baidās no pārmaiņām. Līdz ar to viņš aizsargā šo stabilitāti un pārvērš savu reliģiju tradīcijā, atmetot visu, kas parādās novitātes aspektā. Tādā veidā vispirms rīkojās vecās dievišķās alianses ebreji, kurus Jēzus nevilcinās nosodīt kā “*sātana sinagogu*” Atkl. 2:8 un 3:9. Pieturoties pie tēvu tradīcijām, viņi ticēja, ka tādējādi izdosies nosargāt attiecības ar Dievu. Bet kas notiek šajā gadījumā? Cilvēks vairs neklausā Dievu, kad viņš ar viņu runā, bet viņš lūdz, lai Dievs klausās viņa runā. Šajā situācijā Dievs vairs neatrod savu stāstījumu, vēl jo vairāk tāpēc, ka, ja tā ir taisnība, ka viņš pats nemainās savā raksturā un spriedumā, kas paliek nemainīgs mūžīgi, ir arī taisnība, ka viņa projekts nepārtraukti aug un pastāvīgi mainās. Pietiek ar vienu pantu, lai apstiprinātu šo domu: “*Taisnā ceļš ir kā spoža gaisma, kuras spožums palielinās līdz dienas vidum.* (Pro 4:18). Šī panta “*ceļš*” ir līdzvērtīgs “*ceļam*”, kas iemiesots Jēzū Kristū. Tas pierāda, ka arī ticības Kristum patiesība laika gaitā attīstās pēc Dieva izvēles, saskaņā ar viņa plānu. Mūžības kandidātiem ir jāpiešķir Jēzus vārdiem tāda nozīme, kādu viņi ir pelnījuši, kad viņš tiem teica: “*Tam, kas manus darbus glabā līdz galam...* (Atkl.2:26)”. Daudzi cilvēki domā, ka pietiek paturēt apgūto no sākuma līdz beigām; un tā jau bija nacionālo jūdu kļūda un Jēzus mācība līdzība par talantiem. Bet tas ir aizmirst, ka patiesa ticība ir pastāvīgas attiecības ar dzīvā Dieva Garu, kas rūpējas, lai saviem bērniem dotu šo barību, kas nāk no viņa mutes vienmēr un vienmēr. Dieva vārds neaprobežojas tikai ar Bībeles svētajiem rakstiem, pēc tam uz visiem laikiem paliek dzīvais “logoss”, Vārds, kas uz mirkli kļuva miesa, Kristus, kas darbojas Svētajā Garā, lai turpinātu dialogu ar tiem, kam viņš ir. mīlēt un meklēt viņu no visas dvēseles. Es varu liecināt par šīm lietām, jo esmu personīgi guvis labumu no šī jaunās gaismas pienesuma, ko es dalos ar tiem, kam tas patīk tikpat ļoti kā man. No debesīm saņemtais jaunums pastāvīgi uzlabo mūsu izpratni par tā atklāto projektu, un jums ir jāzina, kā izlemt un atteikties no novecojušām interpretācijām, kad tās kļūst novecojušas. Bībele aicina mūs darīt to: “*Pārbaudiet visu; turiet pie tā, kas ir labs;* (1. Th.5:21).”

Dieva spriedums nepārtraukti tiek pielāgots šai progresīvajai gaismas evolūcijai, kas tiek iedvesmota un atklāta viņa orākulu ievēlētajiem deponētājiem. Tādējādi stingra tradīciju ievērošana rada zaudējumus, jo neļauj cilvēkiem pielāgoties glābšanas programmas evolūcijai, kas pakāpeniski atklājas līdz pasaules galam. Ir izteiciens, kas pilnībā iegūst savu vērtību reliģiskajā jomā, tas ir: pašreizējā laika patiesība vai pašreizējā patiesība. Lai labāk izprastu šo domu, jums jāielūkojas pagātnē, kur apustuļu laikā jums bija pilnīga ticības mācība.

Vēlāk, pareģotajos galējās tumsas laikos, apustuļu doktrīna tika aizstāta ar abu "Romu" mācībām; ķeizars un pāvests, viena un tā paša dievišķā projekta divas fāzes, kas sagatavotas velnam. Tāpēc reformas darbs attaisno savu nosaukumu, jo tas ir saistīts ar viltus doktrīnu izrašanu un apustuliskās doktrīnas iznīcināto labo sēklu pārsēšanu. Ar lielu pacietību Dievs deva laiku, daudz laika, lai Viņa gaisma tiktu pilnībā atjaunota. Atšķirībā no pagānu dieviem, kuri nereaģē, jo viņu nav, Dievs radītājs dzīvo mūžīgi, un viņš ar savām reakcijām un neatkārtojamām darbībām parāda, ka pastāv; diemžēl cilvēkam, bargu sodu aizsegā. Tas, kurš pavēl dabai, kurš vada zibeni, pārkonu un zibens, kas modina vulkānus un liek tiem izšļakstīt uguni uz vainīgo cilvēci, kas izraisa zemestrīces un postošus paisuma viļņus, ir arī tas, kurš nāk čukstēt savu ievēlēto amatpersonu prātā, viņa projekta gaitu, to, ko viņš gatavojas darīt, kā viņš bija paziņojis iepriekš, jau sen. “*Jo Dievs Tas Kungs neko nedara, kamēr Viņš nav atklājis savu noslēpumu saviem kalpiem praviešiem,*” saskaņā ar Amosa 3:7.

Pirmais ieskats Apokalipsē

Savā prezentācijā Jānis, Kunga Jēzus Kristus apustulis, apraksta mums attēlus, ko Dievs viņam dāvā vīzijā, un vēstījumus, ko viņš dzird. Pēc izskata, bet tikai pēc izskata, Atklāsmes grāmata, grieķu valodas "apokalupsis" tulkojums, neko neatklāj, jo saglabā savu noslēpumaino aspektu, kas nav saprotams daudziem ticīgo, kas to lasa. Noslēpums viņus attur, un viņi tiek samazināti līdz atklāto noslēpumu ignorēšanai.

Dievs to nedara bez iemesla. Šādi rīkojoties, Viņš māca mums, cik svēta ir Viņa Atklāsmes, un kā tāda tā ir paredzēta tikai viņa izredzētajiem. Un šeit ir vietā tikt skaidrībā par šo tēmu, viņa izredzētie ir nevis tie, kas tā apgalvo, bet tikai tie, kurus viņš pats atzīst par saviem kalpiem, jo viņi, viltus ticīgie, izceļas ar savu uzticību un paklausību. .

“ *Jēzus Kristus atklāsmes, ko Dievs viņam deva, lai parādītu saviem kalpiem, kam **ātri jānotiek**, un ko viņš, sūtot savu eņģeli, darīja zināmu savam kalpam Jānim, kurš liecināja par Dieva vārdu un Jēzus Kristus liecību. , viss, ko viņš redzēja.* (Atkl.1:1-2).”

Tātad tas, kurš Jāņa 14:6 pasludināja: “ *Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens nenāk pie Tēva kā vien caur mani* ”, nāk caur savu Apokalipsi, savu Atklāsmi, lai parādītu saviem kalpiem patiesības ceļu, kas ļauj tiem iegūt mūžīgo dzīvību, kas tiek piedāvāta un piedāvāta Viņa vārdā. Tāpēc to iegūs tikai tie, kurus viņš uzskata par cienīgiem to saņemt. Pēc tam, kad ar savu kalpošanu uz zemes būs konkrēti parādījis, kas ir patiesas ticības paraugs, Jēzus atpazīs tos, kas ir Viņa un viņa brīvpriecīgā Izpirkšanas upura cienīgi, jo viņi ir patiesi nodevušies šim parauga ceļam, pa kuru Viņš gāja pirms viņiem. Ierosinātais standarts ir viņa pilnīga ziedošanās kalpošanai Dievam. Ja Skolotājs teica Pilātam: “ *...Es esmu nācis pasaulē, lai liecinātu par patiesību...* (Jāņa 18:37),” šajā pašā pasaulē, viņa izredzētajiem ir jādara tas pats.

Katram noslēpumam ir savs izskaidrojums, taču, lai to iegūtu, ir jāizmanto atslēgas, kas atver un aizver piekļuvi noslēpumiem. Bet diemžēl virspusēji zinātkārajiem galvenā atslēga ir pats Dievs personīgi. Brīvajā laikā un saskaņā ar savu neklūdīgo un pilnīgi taisnīgo spriedumu viņš atver vai aizver cilvēka inteliģenci. Šis pirmais šķērslis padara atklāto grāmatu nesaprotamu, un Svētā Bībele kopumā kļūst par reliģisko alibi rakstu krājumu, ja to lasa viltus ticīgie. Un šo viltus ticīgo ir ļoti daudz, tāpēc Jēzus uz zemes bija pavairots savus brīdinājumus par viltus Kristiem, kas parādīsies līdz pasaules galam, saskaņā ar Mat.24:5-11-24 un Mat. .7:21 līdz 23, kur viņš brīdina no to cilvēku nepatiesiem apgalvojumiem, kuri pēc viņa kliedz.

Tāpēc Apokalipse ir patiesās ticības vēstures atklāsmē, ko Jēzus Kristus atpazīst Tēvā un Svētajā Garā, kas nāk no Tēva, vienīgā Dieva radītāja. Šī patiesā ticība kvalificē tās izredzētos, kuri tumšajos gadsimtos piedzīvo ārkārtēju reliģisku apjukumu. Šī situācija attaisno *zvaigžņu* simbolu, ko Dievs piedēvē izredzētajiem, kurus viņš atpazīst, pat uz brīdi, jo tāpat kā viņi, saskaņā ar 1.Moz.1:15, spīd tumsā, " *lai apgaismotu zemi* ". »

Otrā Atklāsmes atslēga ir paslēpta pravieša Daniēla grāmatā, vienā no vecās derības grāmatām, kas ir pirmā no Atkl.11:3 citētajām Dieva " *divām lieciniekiem* "; otrā ir Atklāsmes grāmata un Jaunās derības grāmatas. Savas zemes kalpošanas laikā Jēzus pievērsa savu mācekļu uzmanību šim pravietim Daniēlam, kura liecība ir klasificēta vēsturiskajās grāmatās svētajā jūdū "Torā".

Dievišķā Atklāsmē izpaužas divu garīgo kolonnu formā. Tā ir patiesība, ka Daniēla grāmatas un Jānim dotās Apokalipses grāmatas ir savstarpēji atkarīgas un papildina viena otru, lai kā divas kolonnas nestu dievišķās debesu atklāsmes galvaspilsētu.

Tāpēc Atklāsmē ir stāsts par patiesu ticību, ko Dievs definē šajā pantā: " *Svētīgs tas, kas lasa un tie, kas dzird pravietojuuma vārdus un tur to, kas tajos rakstīts! Jo laiks ir tuvu* (Atkl.1:3)."

Darbības vārdam "lasīt" ir precīza Dieva nozīme, kas saistās ar lasītā vēstījuma izpratni. Šī doma ir izteikta Jes.29:11-12: " *Visa atklāsmē jums ir kā aizzīmogotas grāmatas vārdi, kas tiek doti cilvēkam, kurš prot lasīt, sakot: Izlasi šo! Un kurš atbild: Es nevaru, jo tas ir aizzīmogots; vai kā grāmata, kas dota cilvēkam, kurš neprot lasīt, sakot: Izlasi šo! Un kurš atbild: es nezinu, kā lasīt* . Ar šiem salīdzinājumiem Gars apstiprina, ka nav iespējams saprast dievišķos vēstījumus, kas iekodēti tiem, kuri " godina Viņu ar muti un lūpām, bet kuru sirds ir tālu no Viņa ", saskaņā ar Jes.29:13: " *Tas Kungs teica: Kad šis cilvēki man tuvojas, viņi mani godā ar savu muti un lūpām; bet viņa sirds ir tālu no manis, un viņa bailes no manis ir tikai cilvēku tradīcijas priekšraksts* ".

Trešā atslēga pievienojas pirmajai. Tas ir atrodams arī Dievā, kurš no saviem izredzētajiem suverēni izvēlas to, kuram viņš ļaus "lasīt" pravietojuumu, lai apgaismotu savus brāļus un māsas Jēzū Kristū. Jo Pāvils to atgādināja 1.Kor.12:28-29: " *Un Dievs ir iecēlis draudzē vispirms apustuļus, otrkārt, praviešus, treškārt, skolotājus, tad tos, kam ir brīnumu dāvana, tad tos, kam ir dziedināšanas dāvanas, palīdzēt, vadīt, runāt dažādās valodās. Vai visi ir apustuļi? Vai visi ir pravieši? Vai viņi visi ir ārsti?* ".

Dieva vadītajā kārtībā cilvēks neimprovizē kā pravietis pēc personīga cilvēka lēmuma. Viss notiek tā, kā Jēzus mācīja līdzībā, mēs nedrīkstam steigties ieņemt pirmo vietu skatuves priekšā, bet tieši otrādi, mums jāsež telpas aizmugurē un jāgaida, ja tas notiek, ka Dievs mūs aicina iet uz pirmo rindu. Es netiecos uz kādu īpašu lomu viņa darbā, un man bija tikai liela apetīte saprast šo dīvaino vēstījumu nozīmi, ko lasīju Atklāsmes grāmatā. Un tas bija Dievs, kurš, pirms es sapratu nozīmi, aicināja mani vīzijā. Tāpēc nebrīnieties par manis piedāvāto darbu īpaši gaišo raksturu; tas ir patiesi apustuliskas misijas auglis.

Tāpēc īslaicīga nespēja izprast tās noslēpumus, kas atklāti kodā, ir normāla un sagaidāma Dieva noteiktajā kārtībā. Nezināšana nav vaina, ja vien tā nav dotās gaismas atteikuma sekas. Gadījumā, ja viņš atsakās no tā, ko viņš atklāj caur praviešiem, kurus viņš uzdod šim uzdevumam, dievišķais spriedums ir tūlītējs: tas ir attiecību, aizsardzības un cerības pārrāvums. Tādējādi pravietis misionārs Jānis saņēma no Dieva šifrētu vīziju, un beigu laikā cits misionārs pravietis šodien jums piedāvā Daniēla un Atklāsmes grāmatas atšifrētās vīzijas, piedāvājot jums visas dievišķās svētības garantijas ar to cildeno skaidrību. Šai atšifrēšanai tikai viens avots: Bībele, tikai Bībele, bet visa Bībele Svētā Gara apgaismojumā. Dieva uzmanība un viņa mīlestība ir vērsta uz visvienkāršākajām cilvēku radībām, piemēram, paklausīgiem bērniem, kas beigu laikā ir kļuvuši reti. Dievišķās domas izpratni var panākt tikai ciešā un intensīvā sadarbībā starp Dievu un viņa kalpu. Patiesību nevar nozagt; viņa to ir pelnījusi. Tie, kas to mīl, to uztver kā dievišķu izstārojumu, augli, mīlotā un pielūgtā Kunga būtību.

Lielās Atklāsmes grāmatas pilnīga uzbūve, ko papildina Daniēla un Atklāsmes grāmatas, ir gigantiska un maldinoši sarežģīta. Jo patiesībā Dievs bieži piemin vienus un tos pašus priekšmetus dažādos un papildinošos aspektos un detaļās. Tādā līmenī, kādā es pārzinu šo tēmu, atklāto reliģijas vēsturi patiesībā ir ļoti vienkārši apkopot.

Joprojām paliek ceturta atslēga: tie esam mēs paši. Mums ir jābūt izredzētiem, jo mūsu dvēselei un visai mūsu personībai ir jādalās ar Dievu, visos viņa priekšstatos par labo un ļauno. Ja kāds viņam nepieder, tas noteikti apstrīdēs savu doktrīnu vienā vai otrā punktā. Krāšņā Atklāsmē skaidri parādās tikai izredzēto svētotajos prātos. Patiesība ir tāda, ka par to nevar kaulēties, par to nevar sarunāt, tā ir jāpieņem vai jāatstāj. Kā Jēzus mācīja, visu izšķir “jā” vai “nē”. Un tas, ko cilvēks piebilst, nāk no Ļaunā.

Joprojām paliek fundamentāls kritērijs, ko pieprasa Dievs: pilnīga pazemība. Lepnums par darbu ir likumīgs, bet lepnums nekad nebūs: “*Dievs pretojas lepnajiem bet pazemīgajiem viņš dod žēlastību* (Jak.4:6).” Tā kā lepnums ir ļaunuma sakne, kas izraisīja velna sagraivi ar tā briesmīgajām sekām viņam pašam un visām Dieva debesu un zemes radībām, lepnai būtnei nav iespējams iegūt izredzētu Kristū.

Pazemība, patiesa pazemība sastāv no mūsu cilvēciskā vājuma atzīšanas un ticības Kristus vārdiem, kad Viņš mums saka: “*Bez manis jūs neko nevarat darīt* (Jāņa 15:5)”. Šajā “*nekā*” pirmām kārtām ir atrodama iespēja izprast tā kodēto pravietisko vēstījumu nozīmi. Es jums pateikšu, kāpēc, un sniegšu jums skaidrojumu. Savā gudrībā un dievišķajā saprātā Tas Kungs iedvesmoja Daniēlu ar viņa pravietojumiem elementos, kurus atdala gadu desmiti. Pirms viņš mani iedvesmoja idejai izveidot salīdzinošu sintēzi no visiem šiem pravietojumiem, kas sadalīti nodaļās, pirms manis neviens to nebija darījis. Jo tikai ar šo paņēmienu Dieva izvirzītās apsūdzības iegūst precizitāti un skaidrību. Gaismas noslēpums ir balstīts uz visu pravietisko tekstu sintēzi, paralēlu datu no atsevišķām nodaļām izpēti un galvenokārt visā Bībelē meklēto simbolu garīgo nozīmi. Kamēr nebija izmantota šī metode, Daniēla grāmata, bez kuras Atklāsmes pravietojums paliek pilnīgi nesaprotams, pieminētās dievišķās apsūdzības pārāk nesatrauca tos, uz kuriem tie attiecas. Lai mainītu šo situāciju, Jēzus Kristus Svētais Gars mani

iedvesmoja skaidri pateikt, kas līdz tam bija neskaidrs. Tādējādi neapstrīdami atklājas četru galveno dievišķo dusmu mērķu identificēšana. Dievs neatzīst nevienu citu autoritāti, kā tikai viņa rakstīto vārdu, un tas ir tas, kas zem tā “ *divu liecinieku* ” titula saskaņā ar Atkl. 11:3 nosoda un apsūdz zemes un debesu grēciniekus. Tagad apskatīsim šo atklāto pravietisko stāstu kopsavilkumā.

Pirmā daļa : Izraēlas vēsture deportācijās kopš – 605

Daniels ierodas Babilonijā (-605) Dan.1

Daniēla vīzijas par secīgiem valdniekiem

1-Haldeju impērija: Dan.2:32-37-38; 7:4.

2-Mēdu un Persijas impērija: Dan.2:32-39; 7:5; 8:20.

3-Grieķijas impērija: Dan.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Romas impērija: Dan.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5-Eiropas karaļvalstis: Dan.2:33; 7:7-20-24.

6-Pāvesta režīms: Dan.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Otrā daļa : Daniēls + Atklāsme

Pravietojums par Mesijas pirmo atnākšanu, ko noraidīja jūdi: Daniēla 9.

Ebreju vajāšanas, ko veica Grieķijas karalis Antiohs IV Epifāns (-168): paziņojums par *lielu nelaimi* : Dan.10:1. Piepildījums: Dan.11:31. Romiešu vajāšanas (70): Dan.9:26.

Pēc haldiešiem, mēdiešiem un persiešiem, grieķiem, Romas, imperatora, pēc tam pāvesta, kundzība no 538. gada. Romā kristīgā ticība satiekas ar savu nāvējošo ienaidnieku divās secīgās impērijas un pāvesta fāzēs: Dan.2 :40 uz 43; 7:7-8-19 līdz 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 līdz 6-13 līdz 16; 13:1-10; 14:8.

No 1170. gada (Pjērs Valdo), reformācijas darbs līdz Kristus atnākšanai: Apo.2:19-20-24 līdz 29; 3:1 pret 3; 9:1-12; 13:11 līdz 18.

No 1789. līdz 1798. gadam franču revolucionārā ateisma soda akcija: Atkl.2:22; 8:12; 11:7-13.

Napoleona I impērija : Apo.8:13.

No 1843. gada Adventistu ticības pārbaude un tās sekas: Daniēla 8:14; 12:11-12; Rev.3. Tradicionālā protestantisma krišana: Atkl.3:1 līdz 3; viņa sods: Atkl.9:1 līdz 12 (⁵ *trompete*). Svētīgie Adventistu pionieri: Atkl.3:4-6.

No 1873. gada oficiālā svētība universālajai Septītās dienas adventistu institūcijai: Daniēla 12:12; Rev.3:7; *Dieva zīmogs* : Atkl.7; tās universālā misija vai vēstījumi no trim eņģeļiem: Atkl.14:7 līdz 13.

No 1994. gada, pakļauta pravietiskās ticības pārbaudei, institucionālā adventistu ticība kritās: Atkl.3:14 līdz 19. Sekas: tā pievienojās protestantu nometnei, kas tika noraidīta kopš 1844.gada: Atkl.9:5-10. Viņa sods: Atkl.14:10 (*viņš arī dzers ...*).

No 2021. līdz 2029. gadam Trešais pasaules karš: Daniels 11:40 līdz 45; Rev.9:13 līdz 19 (⁶ *trompete*).

2029. gadā kolektīvās un individuālās žēlastības laika beigas: Apo.15.

Universālais ticības pārbaudījums: svētdienas likums, ko uzlika: Atkl.12:17; 13:11-18; 17:12-14; septiņas pēdējās mocības: Atkl.16.

2030. gada pavasarī “*Armagedons*”: nāves un Kristus krāšņās atgriešanās dekrēts: Daniēla 2:34-35-44-45; 12:1; Atkl.13:15; 16:16. Septītā *trompete* : Atkl.1:7; 11:15-19; 19:11 līdz 19. *Septītā pēdējā sērga* : Atkl.16:17. Izredzēto *raža vai sagrābšana*: Atkl.14:14 līdz 16. Viltus reliģisko skolotāju *raža vai sodīšana*: Atkl.14:17 līdz 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

No 2030. gada pavasara, septītās tūkstošgades jeb lielā sabata Dievam un viņa izredzētajiem: sakauts, sātans ir pieķēdēts uz postītās zemes uz *tūkstoš gadiem* : Atkl.20:1 līdz 3. Debesīs izredzētie tiesā kritušos: Daniēla 7: 9; Rev.4; 11:18; 20:4-6.

Ap 3030. gadu, Pēdējais spriedums: izredzēto godība: Apo.21. *Otrā nāve* uz zemes: Daniēla 7:11; 20:7 līdz 15. Uz atjaunotās zemes: Atkl.22; Dan.2:35-44; 7:22-27.

Romas simboli pravietojumos

Neskaidrais pravietojumu aspekts ir balstīts uz dažādu simbolu izmantošanu, lai gan tie attiecas uz vienu un to pašu vienību. Tāpēc tie kļūst papildinoši, nevis izslēdz viens otru. Tas ļauj Dievam saglabāt tekstu noslēpumaino aspektu un skicē konstruēt dažādus mērķējamā temata aspektus. Tā tas ir ar tās galveno mērķi: Romu.

Dan.2 statujas vīzijā tā ir ceturtā impērija ar simbolu “*dzelzs kājas*”. “*Dzelzs*” atspoguļo tā skarbo raksturu un tā latīņu moto “*DVRA LEX SED LEX*”, kas tulkots šādi: “likums ir grūts, bet likums ir likums”. Turklāt “*dzelzs kājas*” atgādina romiešu leģionāru parādīšanos, kas tērpti dzelzs krūšu apšuvumos uz rumpja, uz galvas, uz pleciem, uz rokām un *kājām*, virzoties kājām garās, organizētās un disciplinētās kolonnās.

7. danā Roma savās divās pagāniskajās fāzēs — republikas un imperatora — joprojām ir ceturta impērija, kas aprakstīta kā " *briesmīgs briesmonis ar dzelzs zobiem* ". Viņas *zobu dzelzs* savieno viņu ar *Dena dzelzs kājām*.² . Tai ir arī " *desmit ragi* ", kas pārstāv desmit neatkarīgas Eiropas karaļvalstis, kas veidosies pēc Romas impērijas sabrukuma. Šī ir mācība, kas dota Dan.7:24.

raga " parādīšanos , kas pravietojumā kļūs par visu dievišķo dusmu galveno mērķi. Tas saņem nosaukumu " *mazais rags* ", bet paradoksālā kārtā Dan.7:20 tam piedēvē " *lielāku izskatu nekā pārējiem* ". Paskaidrojums tiks sniegts Dan.8:23-24: " *šis bezkaunīgais un viltīgais ķēniņš... gūs panākumus savos uzņēmumos; viņš iznīcinās varenos un svēto ļaudis .*" Šī ir tikai daļa no darbībām, ko Dievs piedēvē šai otrajai Romas kundzībai, kas tika īstenota no 538. gada, izveidojot pāvesta režīmu, kas uzspieda Romas katoļu ticību ar Justiniāna ¹ imperatora autoritāti . Mums būs jāņem vērā visas apsūdzības, ko Dievs izkaisīti izvirza visā pravietojumā pret šo autokrātisko un despotisko, bet reliģisko režīmu, ko pārstāv Romas pāvests. Ja Dan.7:24 sauc viņu par " *atšķirīgu no pirmā* ", tas ir tieši tāpēc, ka viņa spēks ir reliģiozs un ka tas balstās uz vareno lētticību, kuri baidās no viņa un baidās no viņa ietekmes uz Dievu; ko Dan.8:25 attiecina uz " *viņa viltību panākumiem* ". Dažiem var šķist nenormāli, ka es saistīju Daniēla 7. nodaļas ķēniņu ar Daniēla 8. nodaļas ķēniņu. Tāpēc man ir jāpierāda šīs saites pamatojums.

Dan.8 mēs vairs neatrodam četras impērijas pēctecības Dan.2 un 7, bet tikai divas no šīm impērijām, turklāt tekstā skaidri identificētas: Mēdu un Persijas impēriju, ko apzīmē ar " *aunu* ", un Grieķijas impēriju. attēlots ar " *kazu* ", kas ir pirms Romas impērijas. 323. gadā nomira lielais grieķu iekarotājs Aleksandrs Lielais, " *nolūza kazai lielais rags* ". Bet bez mantinieka viņa impērija ir sadalīta starp viņa ģenerāļiem. Pēc 20 gadu kara starp tām palikušas tikai 4 karaļvalstis " *četri ragi pacēlās četros debesu vējos, lai to aizstātu* ". Šie četri ragi ir Ēģipte, Sīrija, Grieķija un Trāķija. Šajā 8. nodaļā Gars mums iepazīstina ar šīs ceturtais impērijas dzimšanu, kas sākotnēji bija tikai rietumu pilsēta, vispirms monarhistiska, pēc tam republikāniska kopš 510. gada. Tieši savā republikas režīmā Roma pakāpeniski ieguva varu, pārveidojot tautas. kurš lūdza tās palīdzību romiešu kolonijās. Lūk, kā 9. pantā ar nosaukumu " *mazais rags* ", kas jau Dan.7 apzīmē Romas pāvesta režīmu, republikas Romas ienākšana Austrumu vēsturē, kur ir Izraēla, tika panākta ar tās iejaukšanos Grieķijā, " *Viens no četriem ragiem* ". Kā es tikko teicu, tas tika aicināts – 214, lai atrisinātu strīdu starp divām Grieķijas līgām, Ahaju līgu un Etolijas līgu, un rezultāts bija Grieķijai, tās neatkarības zaudēšana un koloniālā paverdzināšana romiešiem – 146. 9. pants atgādina secīgos iekarojumus, kas padarīs šo mazo Itālijas pilsētiņu par ceturto impēriju, kas iepriekšējos pravietojumos attēlota ar " *dzelzi* ". Pamatojuma ģeogrāfiskā atrašanās vieta ir Itālija, kur atrodas Roma. Tās dibinātāju Romulusa un Remusa dzimšanas brīdī ir vilks, kurš būtu viņus barojis ar krūti. Latīņu valodā vārds Louve ir "lupa", kas nozīmē vilku, bet arī prostitūtu. Tādējādi Dievs šo pilsētu iezīmēja ar dubulto pravietisko likteni jau kopš tās radīšanas. Mēs viņu atradīsim kā vilku Jēzus aitu kūti, kas viņu salīdzinās ar netiklu Atkl.17. Pēc tam tā paplašināšana uz tās " *dienvīdiem* " tika veikta, iekarojot Dienvīdītāliju (no - 496 līdz - 272), pēc tam uzvarot karā, kas notika pret Kartāgu, mūsdienu Tunisu,

sākot no 264. gada p.m.ē. Nākamais posms ceļā uz tās “ *austrumiem* ” ir tās iejaukšanās Grieķijā, kā mēs tikko redzējām. Tieši tur tas ir aprakstīts kā “ *ceļš no viena no četriem ragiem* ” sagrautajā Grieķijas impērijā, kas mantota no Aleksandra Lielā. Arvien spēcīgāka, 63. gadā Roma galu galā uzspiedīs savu klātbūtni un koloniālo spēku Jūdejai, kuru Gars sauc par “ *visskaistāko valsti* ”, jo tā ir bijusi tās darbība kopš tās izveidošanas pēc viņa tautas iziešanas no Ēģiptes. Šis izteiciens ir atkārtots Ecēc.20:6-15. Vēsturiska precizitāte: kārtējo reizi Romu Hirkans aicināja cīnīties pret savu brāli Aristobulu. Trīs aprakstītie romiešu iekarojumi tādā pašā ģeogrāfiskajā formā kā tās pašas nodaļas Mēdijas-Persijas “ *auns* ” atbilst vēsturiskajai liecībai. Tādējādi Dieva izvirzītais mērķis ir sasniegts: Dan.7:8 un Dan.8:9 izteiciens “ *mazais rags* ” abās atsaucēs attiecas uz romiešu identitāti. Lieta ir demonstrēta un neapstrīdama. Uz šīs pārliecības dievišķais Gars varēs pabeigt savu mācību un apsūdzības, kas izvirzītas šim pāvesta reliģiskajam režīmam, kas koncentrē visus debesu pērkonus uz sevi. Pēctecība no pāvesta Romas uz imperatora Romu ir demonstrēta Dan.7, šeit, Dan.8, Gars izlaiž gadsimtus, kas tos šķir, un, sākot no 10. panta, viņš atkal vēršas pret pāvesta būtību, viņa mīļāko mirstīgo ienaidnieku; un ne bez iemesla. Jo tā piekļūst Jēzus Kristus sapulcināto Debesu valstības pilsoņu kristīgajai reliģijai: “ *piecēlās debesu armijai* ”. Tas tika paveikts 538. gadā ar Justiniāna I imperatora dekrētu, ^{kurš} piedāvāja Vigilijam I ^{religisko} varu un Vatikāna pāvesta troni. Taču bruņots ar šo spēku, viņš darbojas pret Dieva svētajiem, kurus viņš vajā kristīgās reliģijas vārdā, kā to darīs viņa vēsturiskie pēcteči gandrīz 1260 gadus (no 538. līdz 1789.-1793. gadam). Vēsturiskā precizitāte apstiprina šī ilguma precizitāti, zinot, ka dekrēts ir rakstīts 533. gadā. Tādējādi 1260 gadi šajā aprēķinā beidzās 1793. gadā, kad revolucionārajā "terorā" tika pieņemts lēmums par Romas baznīcas atcelšanu. " *Viņa lika dažām zvaigznēm nokrist zemē un samīdīja tās* ." Attēls tiks uzņemts Atkl.12:4: “ *Viņa aste aizvilka trešo daļu debess zvaigžņu un nometa tās zemē* ”. Atslēgas ir dotas Bībelē. Kas attiecas uz zvaigznēm, tās ir 1.Moz.1:15: " *Dievs tās novietoja debesu plašumos, lai dotu gaismu zemei* "; 1.Moz.15:5 tie tiek salīdzināti ar Ābrahāma pēcnācējiem: “ *Paskaties uz debesīm un saskaiti zvaigznes, ja vari tās saskaitīt; tādi būs jūsu pēcnācēji* ”; Dan.12:3: “ *tie, kas daudziem māca taisnību, spīdēs kā zvaigznes mūžīgi mūžos* ”. Vārdam “ *aste* ” būs liela nozīme Jēzus Kristus Apokalipsē, jo tas simbolizē un apzīmē “ *pravieti, kas māca melus* ”, kā mums atklāj Jesajas 9:14, tādējādi paverot mūsu izpratni par šifrēto dievišķo vēsti. Tāpēc Romas pāvesta režīmu savā dominēšanas gadsimtos un kopš tā pirmsākumiem vadījuši viltus pravieši saskaņā ar svēto un taisnīgo spriedumu, ko atklājis Dievs.

Dan.8:11 Dievs apsūdz pāvestību par sacelšanos pret Jēzu Kristu, vienīgo " *valdnieku vadītāju* ", kā paskaidros 25. pants, kas minēts arī kā " *ķēniņu ķēniņš un kungu Kungs* ", Atkl.17. :14; 19:16. Mēs lasām: " *Viņa piecēlās pie armijas kapteiņa, atņēma viņam mūžīgo un apgāza viņa svētnīcas pamatni* ." Šis tulkojums atšķiras no pašreizējiem tulkojumiem, taču tā priekšrocība ir stingra oriģinālā ebreju teksta ievērošana. Un šajā formā Dieva vēstījums iegūst konsekvenci un precizitāti. Termins “ *mūžīgs* ” šeit neattiecas uz “ *upurēšanu* ”, jo šis vārds nav rakstīts ebreju tekstā, tā klātbūtne ir aizliegta un nav pamatota; turklāt tas sagroza pravietojuma nozīmi. Patiešām, pravietojums ir vērsts uz

kristiešu laikmetu, kurā saskaņā ar Dan.9:26 *upuri un ziedoјumi* tika atcelti. Šis jēdziens “ *mūžīgs* ” attiecas uz Jēzus Kristus ekskluzīvu īpašumu, kas ir viņa priesterība, proti, uz viņa spēku kā aizbildni par labu tikai saviem izredzētajiem, kurus viņš identificē un izvēlas. Tomēr, sagrābjot šo prasību, pāvesta režīms svētī nolādētos un nolād tos Dieva svētītos, kurus tas nepatiesi apsūdz ķecerībā, uzstādot sevi par dievišķās ticības paraugu; apgalvojumu, ko Dievs pilnībā apstrīd savā pravietiskajā atklāsmē, kas Dan.7:25 apsūdz viņu par “ *plānojuma veidošanu, lai mainītu laikus un likumu* ”. Tāpēc ķecerība ir visā pāvesta režīma darbā, tāpēc tā ir kļuvusi par necienīgu jebkādu reliģisku spriedumu nest vai taisīt. Tāpēc mūžīgais ir saskaņā ar Ebr.7:24 mācībām, Jēzus Kristus “ *nepārņemamo priesterību* ”. Tāpēc pāvests nevar pretendēt uz sava spēka un autoritātes nodošanu no Dieva Jēzū Kristū; tāpēc viņš to varēja tikai nelikumīgi nozagt ar visām sekām, kādas šāda zādzība radīs viņam un tiem, kurus viņš pavedina. Šīs sekas ir atklātas Dan.7:11. Pēdējā spriedumā viņš cietīs “ *otru nāvi, dzīvs iemests uguns un sēra ezerā* ”, ar ko viņš jau sen ir draudējis sev, monarhiem un visiem cilvēkiem, lai tie viņam kalpotu un baidītos: “ *Tad es skatījos augstprātīgo vārdu dēļ, ko rags runāja, un, kā es paskatījos, zvērs tika nogalināts, un tā ķermenis tika iznīcināts, nogādāts ugunī, lai to sadedzinātu* . Savukārt Apokalipses Atklāsmē apstiprinās šo teikumu par sašutušā un neapmierinātā patiesā Dieva taisnīgo spriedumu Atkl.17:16; 18:8; 19:20. Es izvēlējos tulkot “ *un gāzu viņa svētnīcas pamatni* ” pāvesta režīmam izvirzīto apsūdzību garīgā rakstura dēļ. Patiesām, ebreju vārdu “mecon” var tulkot kā: *vieta vai pamatne* . Un tādā gadījumā, kas rodas, tas patiesām ir *garīgās svētnīcas pamats* , kas tiek apgāzts. Šis termins “ *bāze* ” saskaņā ar Ef.2:20-21 attiecas uz pašu Jēzu Kristu, “ *galveno stūrakmeni* ”, bet arī uz visu apustulisko pamatu salīdzinājumā ar garīgu celtni, proti, uz “ *svētnīcas* ” īpašumu. Jēzu Kristu, kuru Dievs uzcēlis uz viņa. Tāpēc pats Dievs iebilst pret apgalvoto svētā Pētera mantojumu. Poperijai Pētera vienīgais mantojums ir viņa bendes darba turpinājums, kuri viņu sita krustā pēc viņa dievišķā Skolotāja. Viņa inkvizīcijas režīms uzticīgi atveidoja sākotnējo pagānu modeli. Šis neiecietīgais un nežēlīgais režīms, kura slepkavas bija dažas pāvesta galvas, piemēram, Aleksandrs VI Bordžija un viņa dēls Cēzars, bende un kardināls, liecina par neatņemamu velnišķo dabu, kas ir “ *izmainījis laikus un likumus* ”, ko Dievs ieviesa. Romas katoļu pāvesta institūcija. Šī reliģiskā autoritāte izraisīja milzīgus miernīlīgo cilvēku slaktiņus, ar piespiedu pievēršanos nāves sodiem un krusta karu reliģiskās pavēles, kuras vadīja pret musulmaņiem, kuri okupēja Izraēlas zemi; zeme, ko Dievs nolādējis kopš 70. gada, kur romieši ieradās, lai iznīcinātu “ *pilsētu un svētumu* ”, saskaņā ar Dan.9:26 teikto, jo jūdi noraidīja Mesiju. . “ *Viņa svētnīcas pamats* ” attiecas uz visām doktrinālajām patiesībām, ko saņēma apustuļi, kuri tās nodeva nākamajām paaudzēm caur Jaunās derības Rakstiem; otrs no Dieva “ *diviem lieciniekiem* ”, saskaņā ar Atkl.11:3. No šīs klusās liecības pāvests ir saglabājis tikai to Bībeles ticības varoņu vārdus, kurus tas liek dievināt un kalpot daudziem saviem sekotājiem. Patiesība saskaņā ar Romu daļēji ir ierakstīta tās “misālē” (miskas ceļvedī), kas aizstāj Dieva “ *divus lieciniekus* ”; vecās un jaunās derības, kas kopā veido Svēto Bībeli, pret kuru viņa cīnījās, nogalinot savus uzticīgos sekotājus.

Dan.8 12. pants atklās mums, kāpēc pats Dievs bija spiests radīt šo riebīgo un riebīgo reliģiju. " *Grēka dēļ armija tika nodota mūžīgai lietošanai* ." Tādējādi šī režīma šausmīgās un riebīgās darbības pastāvēja pēc Dieva vēlēšanās, lai sodītu " *grēku* ", kas saskaņā ar 1. Jāņa 3:4 ir likuma pārkāpums. Un tā ir darbība, kas attiecināma jau uz Romu, bet tās pagānu impērijas fāzē, jo tik nopietnais grēks, kas pelnījis šādu sodu, aizskāra Dievu divos ārkārtīgi jūtīgos punktos: Viņa godībā kā Dieva radītājam un Uzvarētājam Kristū. Atkl.8:7-8 mēs redzēsim, ka pāvesta režīma nodibināšana 538. gadā ir otrais Dieva piespriestais sods un pareģots ar brīdinājuma simbolu " *otrā trompete* ". Pirms tam ir vēl viens sods, ko paveica barbaru iebrukumi Eiropā, kas bija kļuvusi neuzticīgi kristīga. Šīs darbības, kas ilgst no 395. līdz 476. gadam, piespriesto sodu cēlonis joprojām ir atrodams pirms 395. Tādējādi tiek apstiprināts datums 321. gada 7. marts, kurā pagānu Romas imperators Konstantīns I kurš piedāvāja mieru impērijas kristieši, ar dekrētu pavēlēja atteikties no sabata prakses, ko viņš aizstāja ar atlikušo pirmās dienas daļu. Tagad šī pirmā diena bija veltīta neuzvarētās dievišķās saules pagānu pielūgsmei. Dievs pēkšņi cieta dubultu sašutumu: zaudēja savu sabatu, pieminēja viņa darbu kā radītājam un viņa galīgo uzvaru pār visiem saviem ienaidniekiem, bet tā vietā arī pagānu goda paplašināšanu, kas tika sniegta pirmajā dienā, pašā Jēzus Kristus mācekļu rindās. Tikai daži cilvēki sapratīs vainas nozīmi, jo mums ir jāsaprot, ka Dievs nav tikai dzīvības radītājs, viņš ir arī laika radītājs un organizētājs, un tikai šim nolūkam viņš radīja debesu zvaigznes. Saule parādās ceturtajā dienā, lai atzīmētu dienas, mēness, lai atzīmētu nakti, un atkal saule un zvaigznes, lai atzīmētu gadus. Taču nedēļa nav zvaigžņota, tā ir balstīta tikai uz suverēnu Dieva radītāja lēmumu. Tāpēc tā būs viņa autoritātes zīme, un Dievs par to parūpēsies.

Gaisma sabbatā

Nedēļas iekšējā organizācija ir arī viņa dievišķās gribas izpausme, un Dievs to savā laikā atgādinās savā ceturrtā baušļa tekstā: “ *Atceries atpūtas dienu, lai tā būtu svēta. Tev ir sešas dienas, lai darītu visus savus darbus, bet septītā ir Tā Kunga, tava Dieva, diena, tev nebūs tajā dienā strādāt ne tu, ne tava sieva, ne tavi bērni, ne tavi dzīvnieki, ne svešinieks. ir jūsu vārtos, jo Tas Kungs sešas dienas radīja debesis un zemi, jūru un visu, kas tajos ir; tāpēc viņš svētīja septīto dienu un to svētīja* ”.

Paskaties uzmanīgi, šajā citātā runa ir tikai par skaitļiem “ *seši un septiņi* ”; vārds sabats pat nav minēts. Un tā “ *septītajā* ” formā, kas ir kārtas skaitlis, Radītāju likumdevējs uzstāj uz nostāju, ka šis *septītais* aizņemta *diena* . Kāpēc šī uzstājība? Ja nepieciešams, es jums došu iemeslu mainīt savu viedokli par šo bausli. Dievs vēlējās atjaunot laika kārtību, ko viņš iedibināja kopš pasaules radīšanas. Un, ja viņš tik ļoti uzstāj, tad tāpēc, ka nedēļa ir konstruēta viņa glābšanas projekta pilna laika tēlā: 7000 gadi vai precīzāk, 6000 + 1000 gadi. Par to, ka Mozus bija izkropļojis savu pestīšanas plānu, divreiz atsitoties pret Horeba klinti, viņam tika liegts iekļūt zemes Kanaānā. Tā bija mācība, ko Dievs gribēja sniegt par savu nepaklausību. Kopš 1843. gada līdz 1844. gadam pirmās dienas atpūtai ir tādas pašas sekas, taču šoreiz tā neļauj iekļūt debesu Kanaānā, kas ir atlīdzība par izredzēto ticību, ko piedāvā Jēzus Kristus izpiršanas nāve. Šis dievišķais spriedums krīt uz nemierniekiem, jo, tāpat kā Mozus darbība, arī pārējā pirmās dienas daļa neatbilst Dieva ieprogrammētajam plānam. Vārdus var mainīt bez īpašām sekām, taču skaitļu raksturs ir to nemainīgums. Radītāja Dievam, kurš pārrauga savu radību, laika pakāpeniska attīstība notiek septiņu dienu nedēļu secībā. Nemainīgi pirmā diena paliks pirmā diena un “ *septītā* ” paliks “ *septītā* ”. Katra diena mūžīgi saglabās vērtību, ko Dievs tai ir devis no sākuma. Un Genesis 2. nodaļā mums māca, ka septītā diena ir noteikta likteņa priekšmets: tā ir “ *svētīta* ”, tas ir, nošķirta. Līdz šim cilvēce ir ignorējusi šīs īpašās vērtības patieso cēloni, bet šodien tās vārdā es sniedzu Dieva skaidrojumu. Tā gaismā Dieva izvēle ir precizēta un pamatota: septītā diena pravieto septīto tūkstošgadi dievišķajam

globālajam 7000 Saules gadu projektam, no kura pēdējos " *tūkstoš gadus* ", kas minēti Apo.20, redzēsīm Jēzus-Kristus izredzētos. ieiet sava mīļotā Skolotāja priekā un klātbūtnē. Un šī atlīdzība tiks iegūta, pateicoties Jēzus uzvarai pār grēku un nāvi. Iesvētītais sabats vairs nav tikai piemiņas brīdis mūsu zemes Visuma radīšanai, ko Dievs ir izveidojis, bet arī katru nedēļu iezīmē virzību uz ieiešanu Debesu valstībā, kur saskaņā ar Jāņa 14:2-3 Jēzus " *sagatavo vietu* " viņa mīļotajam izredzētajam. Šeit ir ļoti skaists iemesls viņu mīlēt un godāt šajā svētajā septītajā dienā, kad viņš, šķiet, atzīmē mūsu nedēļu beigas, saulrietā, 6. ^{dienas} beigās .

No šī brīža, lasot vai dzirdot šī ceturtā baušļa vārdus, aiz teksta vārdiem ir jādzird, kā Dievs saka cilvēkiem: "Jums ir 6000 gadu, lai radītu izredzēto ticības darbus, jo jums ir no šī laika sasniedza beigas, septītās *tūkstošgades 1000 gadu* laiks vairs nepiederēs jums; tas turpināsies tikai maniem izredzētajiem, kuri ir iekļuvuši manā celestiālajā mūžībā, pateicoties patiesai ticībai, ko atzīst Jēzus Kristus."

Tādējādi sabats parādās kā simboliska un pravietiska mūžīgās dzīves zīme, kas paredzēta zemes izpirktajiem. Turklāt Jēzus to ilustrēja ar " *dārgo pērli* " savā līdzbā, kas citēta Mat.13:45-46: " *Debesu valstība joprojām ir kā tirgotājs, kas meklē skaistas pērles. Viņš atrada pērli par lielu cenu ; un viņš gāja un pārdeva visu, kas viņam bija, un nopirka viņu .* " Šim pantam var būt divi apgriezti skaidrojumi. Izteiciens " *debesu valstība* " apzīmē Dieva glābšanas projektu. Attēlojot savu projektu, Jēzus Kristus salīdzina sevi ar " *pērli* " " *tirgotāju* ", kurš meklē *pērli* , skaistāko, vispilnīgāko un līdz ar to arī to, kas saņem visaugstāko cenu. Lai atrastu šo reto un tāpēc vērtīgo *pērli* , Jēzus atstāja debesis un to godību un uz zemes par savas briesmīgās nāves cenu, viņš atpirka šīs garīgās pērles, lai tās kļūtu par viņa īpašumu uz mūžību. Bet otrādi, *tirgotājs* ir izredzētais, kurš alkst pēc absolūtā, pēc dievišķās pilnības, kas būs patiesas ticības balva. Arī šeit, lai iegūtu šo debesu aicinājuma balvu, viņš atsakās no veltīgām un netaisnīgām zemes vērtībām, lai veltītu sevi radītājam Dievam viņam patīkamam pielūgsmi. Šajā versijā *dārgā pērle* ir mūžīgā dzīvība, ko Jēzus Kristus piedāvā saviem izredzētajiem 2030. gada pavasarī.

Šī *dārgā pērle* var attiekties tikai uz pēdējo Adventisma laikmetu; tas, kura pēdējie pārstāvji dzīvos līdz patiesajai Jēzus Kristus atgriešanās dienai. Tāpēc šī *dārgā pērle* apvieno sabatu, Kristus atgriešanos un pēdējo izredzēto svētumu. Šajā pēdējā laikmetā atrastā doktrinārā pilnība piešķir svētajiem *pērles* tēlu . Viņu īpašā pieredze, ieejot mūžībā dzīvi, apstiprina šo *pērles tēlu* . Un viņu pieķeršanās septītās dienas sabbatam, ko viņi zina, kā pravietot septītajā tūkstošgadē, piešķir sabbatam un septītajai tūkstošgadei unikālas dārgas dārgakmens tēlu, ar kuru nevar salīdzināt neko citu kā vien " *dārgu pērli* ". Šī ideja parādīsies Atkl.21:21: " *Divpadsmit vārti bija divpadsmit pērles ; katras durvis bija no vienas krelles . Pilsētas laukums bija tīrs zelts, kā caurspīdīgs stikls . Šis pants izceļ Dieva pieprasītā svētdarīšanas standarta unikalitāti un tajā pašā laikā unikālo atlīdzību par mūžīgās dzīves iegūšanu, ieejot septītās tūkstošgades sabbatā caur simboliskiem " *vārtiem* ", kas attēlo adventistu ticības pārbaudījumus. Pēdējie izpirktie nav labāki par tiem, kas bija pirms tiem. Tikai doktrinārā patiesība, ko Dievs viņiem darījis zināmu, attaisno viņu *pērles tēlu, kas aizstāj griezto**

dārgakmeņu tēlu . Dievs nekad neizdara izņēmumus cilvēkiem, bet, atkarībā no konkrētā laika, viņš ir paturējis tiesības izdarīt izņēmumu attiecībā uz svētuma standartu, kas nepieciešams pestīšanas iegūšanai. Aplūkots kristīgais laikmets galvenokārt attiecas uz laiku, ko iezīmēja grēka atgriešanās, kas reliģiski formalizēta kopš Romas pāvesta režīma nodibināšanas, tas ir, kopš 538. gada. Tāpat reformācijas sākumu aptver tās līdzjutība un žēlsirdība, kā arī pārkāpumi. Sabats netika pieskaitīts līdz brīdim, kad stājās spēkā Dan.8:14 dekrēts, kopš 1843. gada pavasara. Ar smalku mājienu Jēzus ierosināja pērles iegādi Atkl.3:18: “ *Es tev iesaku **pīrkt no manis zeltu, kas pārbaudīts ugunī, lai kļūtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu būtu apģērbts un lai neparādītos tava kailuma kauns, un glābtu svaidi savas acis, lai tu redzi*** .” Šīs lietas, ko Jēzus piedāvā tiem, kam to trūkst, ir elementi, kas izredzētajam piešķir simbolisko “ *pērles* ” aspektu Kunga Jēzus Kristus acīs un tiesā. “ *Pērle* ” ir “ *jāpērk* ” no Viņa, tā netiek iegūta par velti. Cena ir pašizliedzības cena, kas ir pamats cīņai par ticību. Attiecīgā kārtībā Jēzus ierosina pārdot pārbaudījumos pārbaudītu ticību, kas dod izredzētajam viņa garīgo bagātību; viņa tūrā un nevainojamā taisnība, kas aptver piedotā grēcinieka garīgo kailumu; Svētā Gara palīdzība, kas atver grēcīga cilvēka acis un saprātu projektam, ko Dievs atklāj savos Bībeles Svētajos Rakstos.

Kristīgās ēras 6000 gadu laikā Dievs gaidīja līdz šī zemes cikla beigām, lai liktu saviem pēdējiem izredzētajiem atklāt savas svētās septītās dienas jeb sabata varenību, kas ir svētīta viņa atpūtai. Ievēlētajām amatpersonām, kas saprot tā nozīmi, tagad ir pamats to mīlēt un godāt kā Jēzus Kristus dāvanu. Kas attiecas uz tiem, kam tas nepatīk un kuri ar to cīnās, viņiem ir un būs viss iemesls to ienīst, jo tas iezīmēs viņu dzīvnieciskās zemes eksistences beigas.

Daniēla dekrēts 8:14

Dan.8:12 turpinās, sakot: " *Rags nometa patiesību un guvis panākumus savos uzņēmumos .* " " *Patiesība* " saskaņā ar Ps.119:142 ir " *bauslība* ". Bet tas ir arī absolūts pretstats " *melu* ", kas saskaņā ar Jes.9:14 raksturo pāvesta " *viltus pravieti* " ar terminu " *aste* ", kas viņu tieši apsūdz Atkl.12:4. Patiesībā viņa noiet patiesību zemē, lai tās vietā uzstādītu savus reliģiskos " *melus* ". Viņa " *uzņēmumi* " varēja tikai " *izdodas* ", jo pats Dievs lika viņa parādīšanos sodīt par kristiešu neuzticību, kas piekopta kopš 321. gada 7. marta.

13. un 14. pants iegūs ļoti svarīgu nozīmi līdz pasaules galam. 13. pantā svētie brīnās par to, cik ilgi turpināsies " *mūžīgā* " un " *postošā grēka* " izspiešana ; lietas, kuras mēs tikko identificējam. Bet nedaudz pakavēsimies pie šī " *postošā grēka* ". Attiecīgais postījums ir cilvēku dvēseles vai dzīvības. Galu galā visa iznīcinātā cilvēce septītās tūkstošgades " *tūkstoš gadu* " laikā atstās planētu Zeme tās sākotnējā formā " *bezveidīgā un tukšā* ", kas būs tās vērtā, Apo.9:2-11, 11: 7, 17:8 un 20:1-3, 1. Mozus 1:2 nosaukums " *dziļi* ".

" *Svētie* " arī jautā, cik ilgi tiks mīdīts " *kristiešu* " " *svētums un saimnieks* " ? ". Šajā ainā šie " *svētie* " uzvedas kā uzticīgi Dieva kalpi, kas ir kā Daniēls, kurš ir dots kā piemērs Dan.10:12, likumīgai vēlmei " *saprast* »dievišķo projektu. Par trim minētajiem priekšmetiem viņi iegūst vienu atbildi, kas sniegta 14. pantā.

Saskaņā ar labojumiem un uzlabojumiem, ko Dievs man lika veikt no oriģinālā ebreju teksta, sniegtā atbilde ir: " *Līdz vakara rītam divi tūkstoši trīs simti, un svētums tiks attaisnots .* " Tā vairs nav, tradīciju neskaids teksts: " *Līdz divtūkstoš trīssimt vakariem un rītiem, un svētnīca tiks šķīstīta* ". Tas vairs nav jautājums par *svētnīcu* , bet gan par *svētumu* ; turklāt darbības vārds " *attīrīts* " tiek aizstāts ar " *attaisnots* ". , un trešā izmaiņa attiecas uz izteicienu " *vakara rīts* ", kas ebreju tekstā patiešām ir vienskaitlis. Tādā veidā Dievs noņem jebkādu attaisnojumu tiem, kuri mēģina mainīt kopējo skaitu, dalot to ar divi, apgalvojot, ka atdala vakarus no rītiem. Viņa pieeja sastāv no aprēķina vienības uzrādīšanas " *vakara rīts* ", kas definē 24 stundu diennakti 1. ģen. Tikai tad Gars atklāj šīs vienības numuru: "2300". Tādējādi tiek aizsargāts kopējais pieminēto pravietisko dienu skaits. Darbības vārda " *attaisnots* " sakne ebreju valodā ir vārds " *taishnigums* " " *tsedek* ". Tāpēc manis piedāvātais tulkojums pats par sevi ir pamatots. Tad kļūda saistībā ar ebreju vārdu " *qodesh* " padara šo terminu par " *svētnīcu* ", kas ebreju valodā ir " *miqdash* ". Vārds " *svētnīca* " ir labi iztulkots Daniēla grāmatas 8. nodaļas 11. pantā, bet tam nav vietas 13. un 14. pantā, kur Gars lieto vārdu " *qodesh* ", kas jātulko kā " *svētums* ".

Kad mēs zinām, ka " *postošais grēks* " ir īpaši vērst uz sabata atmešanu, kas pats par sevi ir noteiktas dievišķās **svētdarīšanas objekts** , šis vārds " *svētums* " ievērojami izgaismo pravietiskās vēsts nozīmi. Dievs paziņo, ka pieminēto " *2300 vakaru un rītu* " beigās viņš prasīs cieņu par atlikušo viņa patieso " *septīto dienu* " no katra cilvēka, kas pretendē uz Jēzus Kristus iegūto svētumu un " *svētums* ".

mūžīgo taisnību ". " *Pārtraucošā grēka* " beigas ir saistītas ar atteikšanos no svētdienas, bijušās saules dienas, reliģiskās pielūgsmes, ko iedibināja pagānu imperators Konstantīns ¹. Tādējādi Dievs, savukārt, atjauno pestīšanas mācības normas, kas valdīja apustuļu laikā. Šis termins " *svētums* " vien ietver visas doktrinālās patiesības par kristīgās ticības pamatiem. Ņemot par paraugu un izcelsmi ebrejiem doto mācību, kristīgā ticība tikai nes jaunu, dzīvnieku upuru aizstāšanu ar asinīm, ko Jēzus Kristus izlēja uz žēlastības sēdekļa, kas apslēpts pazemes alā, kas atrodas zem viņa kājām pie Golgātas. mūsu Glābējam patika atklāt un parādīt savam kalpam Ronam Vaiatam 1982. gadā. Tēmu atklāšana, uz kurām attiecas vārds " *svētums* ", ir progresīva un ilgst visu mūžu, taču kopš tā laika 2018. gadā šis laiks ir skaitīts un ierobežots, un šodien, 2020. gadā, ir atlikuši tikai 9 gadi, lai atjaunotu visus aspektus.

Daniēla 8:14 ir dvēseli nogalinošs dekrēts, jo, mainot Dieva spriedumu, tiek zaudēts Kristus pestīšanas piedāvājums visiem praktizējošiem Romas katoļu svētdienas kristiešiem. Tāpēc mantotās tradīcijas gars izraisīs ļauzu ļauzu mūžīgo nāvi, kas visbiežāk neapzinās Dieva nosodījumu. Tieši šeit mīlestības pret patiesību demonstrēšana ļauj Dievam iezīmēt " *atšķirību* " attiecībā uz likteni, kas skar " *tos, kas viņam kalpo, un tos, kas viņam nekalpo* (Mal.3:18)".

Daži dumpīgie gari vēlēšies apstrīdēt pašu ideju par izmaiņām, kas attiecināmas uz Dievu, kurš pats paziņo: " *Es nemainu* ", Mal.3:6. Tieši tad mums ir jāsaprot, ka 1843.–1844. gadā veiktās pārmaiņas sastāv tikai no sen sagrozītas un pārveidotas sākotnējās normas atjaunošanas . Tāpēc reformācijas izredzēto svētība, kas tiek piedēvēta par spīti viņu nepilnīgajiem darbiem, ir ārkārtējs raksturs, kura doktrinālo aspektu nevar pasniegt kā patiesas ticības paraugu. Šis konkrētais spriedums agrīnajiem reformatoriem ir tik ārkārtējs, ka Dievs to uztver un atklāj Atkl.2:24, kur viņš protestantiem pirms 1843. gada teica: " *Es neuzlieku jums nekādu citu nastu, tikai to, kas jums ir, paturiet to līdz brīdim, kad Es nāku* ."

" *Bēdas* ", kas pievienotas šī Dan.8:14 dekrēta piemērošanai, ir tik " *liela* ", ka Dievs par to norāda, paziņojot par trim " *lielajām bēdām* " Atkl.8:13. Un ar tik nopietnām sekām ir steidzami jāzina tā spēkā stāšanās datums. Tieši par to rūpējās Dan.8:13 " *svētie* ". Ilgums tagad tiek atklāts kā pravietiski " *2300 dienas* " vai 2300 reāli Saules gadi saskaņā ar kodu, kas tika dots Ecēhiēlam, mūsdienu Daniēla pravietim (Ecēh.4:5-6). Šī 8. nodaļa, kuras tēma ir romiešu " *grēka izbeigšana* ", atradīs elementus, kas tai trūkst Dan.9, kur arī tur būs runa par " *grēka izbeigšanu* ", bet šoreiz uz " *pirmo grēku* ", kas izraisīja mūžīgās dzīvības zaudēšanu, kopš Ādama un Ievas. Operācija balstīsies uz Mesijas Jēzus kalpošanu uz zemes un uz viņa pilnīgās dzīves brīvprātīgu ziedošanu, lai izpirktu viņa izredzēto grēkus, un es precizēju, tikai no tiem. Viņa atnākšanas laiks cilvēku vidū ir noteikts ar pravietojumu pravietiskajās dienās. Vēstījums attiecas uz prioritārajiem ebreju cilvēkiem, jo viņi ir savienībā ar Dievu. Viņš dod ebreju tautai, lai " *pieliktu punktu grēkam* ", " *septiņdesmit nedēļu* " periodu, kas atbilst 490 reāliem dienas gadiem. Bet tas arī norāda aprēķina sākumpunkta datēšanas līdzekļus. " *Kopš vārds paziņoja, ka Jeruzāleme tiks uzcelta, līdz svaidītajam ir... (7 + 62 = 69 nedēļas)* ". Trīs Persijas ķēniņi deva šo atļauju, bet tikai trešais, Artakserks I to pilnībā izpildīja saskaņā ar Ezras 7:7. Viņa karaļa dekrēts tika izsludināts 458. gada pavasarī pirms mūsu ēras. Ar 69 nedēļu termiņu Jēzus

Kristus kalpošana sākas 26. gadā. Īpaši pievēršoties pēdējiem “septiņiem gadiem”, kas rezervēti Jēzus darbam, kurš ar savu Izpirkšanas nāvi nodibina jaunās derības pamatus, Gars 9. Dan. 27. pantā parāda šo dienu-gadu " nedēļu " , kuras " vidū " ar savu labprātīgo nāvi " viņš liek upurēšanai un ziedošanai pārtraukt "; lietas, kas upurētas līdz Jēzum Kristum, grēku izpirkšanai. Bet viņa nāve ir augstāka par visu, lai " izbeigtu grēku ". Kā mums vajadzētu saprast šo vēstījumu? Dievs piedāvā savas mīlestības apliecinājumu, kas aizraus viņa izredzēto sirdis, kuri, atgriežoties ar mīlestību un atzinību, ar viņa palīdzību cīnīsies pret grēku. 1. Jāņa 3:6 apstiprina, sacīdams: " Kas Viņā paliek, tas negrēko; kas grēko, tas viņu nav redzējis un nav pazinis ." Un viņš pastiprina savu vēstījumu ar daudziem citiem citātiem.

Doktrinārā līmenī jaunā alianse, ko izveidoja Jēzus Kristus, tikai aizstāj veco. Tādējādi abas derības balstās uz to pašu pravietisko pamatu, kas atklāts Dan.9:25. Tāpēc datums – 458. gads var kalpot par pamatu ebreju tautai noteikto 70 nedēļu, kā arī Dan.8:14 faktisko 2300 dienu gadu aprēķināšanai, kas attiecas uz kristīgo ticību. Pateicoties šai datējamajai precizitātei, mēs varam noteikt 30. gadu Mesijas nāvi un 1843. gadam Dan.8:14 dekrēta stāšanos spēkā. Abi vēstījumi nāk, lai " izbeigtu grēku " ar mūžīgām mirstīgām sekām tiem, kas viens tāpat kā otrs neatlaidīgi tos ignorē, līdz viņus piemeklēs nāve vai pēc kolektīvās un individuālās žēlastības laika beigām, kas būs pirms Jēzus Kristus krāšņā atgriešanās. Līdz šim pēdējam brīdim dzīve pieļauj patiesu pievēršanos, kas ļauj pieklūt izredzētā statusam.

P remonts Apokalipsei

Grāmatas rakstīšanu pilnībā veicis Dievs. Viņš ir tas, kurš izvēlas vārdus, un Atkl.22:18-19 viņš brīdina tulkotājus un rakstu mācītājus, kuri būs atbildīgi par oriģinālā stāsta pārsūtīšanu vai pārrakstīšanu no paaudzes paaudzē, ka mazākās vārdu izmaiņas ietekmēs viņus. būs pestīšanas zaudēšanas vērts. Tātad šeit mums ir ļoti īpašs ļoti augsta svētuma darbs. Es to varu salīdzināt ar gigantisku “puzli”, kuras montāžu nevarētu pabeigt, ja tiktu pārveidota kaut mazākā oriģinālā detaļa. Tāpēc darbs ir dievišķi kolosāls un saskaņā ar tā būtību viss, ko Dievs saka, ir paties, bet paties viņa glābšanas projekta pabeigšanai; jo viņš šo pravietojumu adresē saviem "kalpiem", precīzāk, " saviem vergiem " par pasaules galu.

Pravietojums būs interpretējams tikai tad, kad pravietotie elementi drīz piepildīsies vai lielākoties tiks izpildīti.

Vīrieši vienmēr ir ignorējuši kopējo laika ilgumu, kuram bija jāilgst dievišķajam glābšanas projektam. Tādā veidā Dieva kalps vienmēr varēja cerēt uz pasaules galu, un Pāvils par to liecina ar saviem vārdiem: “ *Tā es saku, brāļi, ka laiks ir īss . lai turpmāk tie, kam ir sievas, būtu kā tie, kuriem nav, tie, kas raud kā neraudoši, tie, kas priecājas kā nežēlīgi, tie, kas pērk kā nevaldāmi, un tie, kas izmanto pasauli tā, it kā to neizmantotu. šīs pasaules izzūd* (1.Kor.7:29-31).”

Mums, salīdzinot ar Pāvilu, ir priekšrocības atrasties šajā laikā, kad Dievs izbeigs savu mūžīgo izredzēto izvēli. Un šodien viņa iedvesmotais padoms būtu jāīsteno mūsu pēdējā laikmeta patiesajiem izredzētajiem. Pasaule pazudīs, un tikai izredzēto mūžīgā dzīve turpināsies. Arī Dieva vārdi Kristū: “ *Es nāku ātri*”, Atkl.1:3, ir patiesi, pilnīgi attaisnoti un pielāgoti šim pēdējam laikam, kas ir mūsu; deviņus gadus pēc viņa atgriešanās, šī teksta rakstīšanas laikā.

Dan.7:25 mēs redzējam, ka Romas mērķis bija “ *mainīt laikus un dievišķo likumu*”. Patmas salā aizmirstajam apustulim Jānim sniegtā Jēzus Kristus Apokalipses noslēpumu izpratne būtībā balstās uz zināšanām par patieso Dieva noteikto laiku. Tāpēc laika tēma ir būtiska, lai izprastu Apokalipsi, ko Dievs strukturē, pamatojoties uz šo laika jēdzienu. Tāpēc viņš izmantos šo datu neprecizitāti, lai grāmata saglabātu savu nekaitīgo noslēpumaino raksturu, kas ļaus tai šķērsot mūsu laikmeta 20 gadsimtus, tos neiznīcinot apsūdzētās un nosodītās vienības. Mainītie laiki un jo īpaši Romas iedibinātais kalendārs viltus datumā, kas saistīts ar Jēzus dzimšanu, nav ļāvuši izredzētajiem tikt maldinātiem, kad tie skaidro dievišķos pravietojumus; tas tāpēc, ka Dievs savos pravietojumos norāda ilgumus, kuru sākums un beigas ir balstīti uz vēsturiskām darbībām, kuras speciālisti vēsturnieki ir viegli identificējuši un datējuši.

Bet Apokalipsē laika jēdziens ir būtisks, jo visa grāmatas struktūra balstās uz to. Tādējādi tā izpratne bija atkarīga no pareizas sabata interpretācijas, ko Dievs pieprasīja un atjaunoja 1844. gadā. Manas kalpošanas, kas sākās 1980. gadā, mērķis bija atklāt sabata pravietiskās lomas nozīmi, kas pravieto lielo atpūtu septītā tūkstošgade, par Dievu un viņa izredzētajiem, tēma Atkl.20. Saskaņā ar 2.Pe.3:8 pantu “ *viena diena ir kā tūkstoš gadi, un tūkstoš gadi ir kā viena diena*”, saikne, kas izveidota starp septiņu radīšanas dienu tēlu, kas atklāts 1. Moz. 1. un 2. pantā, un septiņām dienām. Tūkstoš gadu no kopējā dievišķā projekta laika vien man bija iespēja izprast grāmatas struktūras kopumu. Ar šīm zināšanām pareģojums kļūst skaidrāks un pērle pēc pērles atklāj visus tā noslēpumus.

Tādējādi pravietojumi atdzīvojas un iedarbojas tikai tad, ja vēstījumu var saistīt ar datumu kristīgās laikmeta vēsturē. To man ļāva apzināties Dieva Svētā Gara iedvesma Jēzū Kristū. Arī es varu pasludināt šo “ *mazo grāmatu, atvērtu*”, apstiprinot Atkl.5:5 un 10:2 pasludinātā dievišķā plāna izpildi.

Runājot par savu arhitektūru, Apokalipses vīzija aptver kristīgās ēras laiku no apustuliskā laika beigām, aptuveni 94. gadu līdz septītās tūkstošgades beigām, kas sekos Jēzus Kristus galīgajai atgriešanās 2030. gadā. Tāpēc tā ir līdzīga Daniēlam. 2., 7., 8., 9., 11. un 12. nodaļas pārskats par kristīgo laikmetu.

Kristiešiem galvenā mācība, kas iegūta, pētot šo grāmatu, ir 1843. gada pavasaris, ko noteica Dan.8:14, kā arī 1844. gada rudens, kurā beidzās ticības pārbaudījums. Kopš 1844. gada rudens Dievs atkal lika pamatus Septītās dienas adventistu ticībai. Šie divi datumi ir tik svarīgi, ka Dievs tos izmantos, lai strukturētu savu Atklāsmes grāmatas redzējumu. Lai pilnībā izprastu šo divu tuvu datumu vērtību, mums ir jāattiecas uz 1843. gadu, kad sākās ticības pārbaude pravietiskajam vārdam. Pirmie garīgie upuri krita šajā datumā, jo viņi nicinoši noraidīja Viljama Millera pirmo adventistu paziņojumu. Taču pārbaudījuma laiks viņiem piedāvā otru iespēju ar otro paziņojumu par Jēzus atgriešanos 1844. gada 22. oktobrī. 23. oktobrī tiesa beidzas, un tādējādi var tikt formulēts un atklāts Dieva spriedums. Kolektīvais pārbaudījums ir beidzies, taču joprojām ir iespējama individuāla konversija. Turklāt patiesībā visi adventisti ievēro Romas svētdienas atpūtu, kas vēl nav atzīta par grēku. Un sabatu pakāpeniski pieņem adventisti individuāli, bet visi adventisti neapzinās tā galveno lomu. Šis arguments liek man atbalstīt viltus protestantu ticības beigas, 1843. gada pavasara datumu un Dieva svētītā adventisma sākumu, rudens datumu 1844. gada 23. oktobrī. Jau ebreju vidū pavasaris un rudens bija saistīti. radot festivālus, kuros svinēja diametrāli pretējas viena otru papildinošas tēmas; pavasara "Pashā" nokautā "jēra" mūžīgā taisnība, no vienas puses, un grēku "izpiršanas dienai", rudens, citur nogalinātās "āžas" grēka beigas. Abi reliģiskie svētki piepildījās 30. gada Pasā svētkos, kuros Mesija Jēzus atdeva savu dzīvību. 1843. gada pavasaris un 1844. gada 22. oktobris ir saistīti arī pēc nozīmes, jo ticības pārbaudes mērķis ir "pielikt punktu grēkam" saskaņā ar Dan.7:24; tas, kas veido pretīgo iknedēļas atpūtas praksi pirmajā dienā, kamēr Dievs to noteica septītajai, ko viņš pat iesvētīja šim lietojumam, sākot no pirmās zemes radīšanas nedēļas beigām; 2021. gadā, 5991 gadu pirms mums.

Mēs varam arī atbalstīt Daniēla 8:14 dekrēta datumu, kas nosaka 1843. gada pavasara datumu. Lai pamatotu šo izvēli, mums jāņem vērā, ka šis brīdis sarauj visas līdz tam pastāvošās attiecības starp Dievu un viņa radību; Dievs, kurš kopš šī datuma ir uzņēmies galīgo atlasi, kas balstīta uz diviem secīgiem adventistu paziņojumiem. No 1843. gada pavasara bija pienācis sabats, taču Dievs to nedomāja dot pārbaudījuma uzvarētājiem līdz 1844. gada rudenim kā svētīgu un svētu zīmi, ka viņi pieder viņam, saskaņā ar Bībeles mācībām Eze.20:12-20, kā mēs redzējam iepriekš.

Šīs grāmatas 5. nodaļas mērķis ir atgādināt mums, ka bez uzvaras, par kuru tik dārgi samaksāja Jēzus Kristus, "Dieva Jērs", visa dievišķā palīdzība, visa atklātā gaisma nebūtu bijusi iespējama, un tāpēc neviena cilvēka dvēsele nevarētu tikt izglābtam. Viņa pravietiskā gaisma glābj viņa izredzētos tikpat daudz kā viņa brīvprātīgi pieņemtā krustā sišana. Ticība viņa upurim mums piedēvē viņa "mūžīgo taisnību" saskaņā ar Dan.7:24, bet Viņa Atklāsmē izgaismo mūsu ceļu un parāda velna izliktos garīgos slazdus, lai liktu mums piedzīvot viņa briesmīgo likteni. Šajā gadījumā pestīšana iegūst konkrētu formu.

Šeit ir šo smalko slazdu piemērs. Bībele tiek skatīta pareizi un tiek uzskatīta par rakstītu Dieva Vārdu. Tomēr šos vārdus rakstīja vīrieši, kas iegrimuši sava laika kontekstā. Tomēr, ja Dievs nemainās, viņa ienaidnieks velns, sātans, laika gaitā izdevīgi maina savu stratēģiju un uzvedību pret Dieva izredzētajiem. Lūk, kāpēc velns, kas savā laikā darbojās kā sava atklātā vajāšanas

kara "pūka" tēls, bet tikai tam laikam, Jānis 1. Jāņa 4:1 līdz 3 varēja paziņot: "Mīļie, neticiet visam garam! bet pārbaudi garus, vai tie ir no Dieva, jo daudzi viltus pravieši ir izgājuši pasaulē. Atzīstiet Dieva Garu šajā: katrs gars, kas atzīst Jēzu Kristu, kas miesā nācis, ir no Dieva; un katrs gars, kas neapliecina Jēzu, nav no Dieva, tas ir no antikrista, par kura atnākšanu jūs esat dzirdējuši un kurš tagad jau ir pasaulē. Pēc saviem vārdiem Jānis precīzē "nākt miesā", lai identificētu Kristu no viņa aculiecinieka liecībām. Bet viņa apliecinājums "katrs gars, kas atzīst Jēzu Kristu miesā nācis, ir no Dieva" ir zaudējis savu vērtību, jo kristīgā reliģija no 321. gada 7. marta krita atkrišanās un grēkā, atsakoties no īstā septītās dienas īstā sabata prakses. ar Dievu. Grēka prakse līdz 1843. gadam samazināja "atzīšanos par Jēzu Kristu, kas nācis miesā" un kopš tā paša datuma ir atņēmusi tai visu vērtību; pēdējie Jēzus Kristus ienaidnieki apgalvo, ka lieto viņa "vārdu", kā viņš paziņoja Mat.7:21 līdz 23: "Ne katrs, kas man saka: Kungs, Kungs, ieies Debesu valstībā, bet tikai tas, kurš dara mana Tēva, kas ir debesīs, griba. Daudzi man tanī dienā sacīs: Kungs, Kungs, vai mēs neesam pravietojuši **Tavā vārdā**? Vai mēs neesam izdzinuši dēmonus **caur tavu vārdu**? Un vai mēs neesam darījuši daudz brīnumu **caur tavu vārdu**? Tad es viņiem teikšu atklāti: es jūs nekad neesmu pazinis, atkāpieties no manis, jūs, kas darāt netaisnību." Nekad nav zināms! Tāpēc šos "brīnumus" veica velns un viņa dēmoni.

Apokalipse kopsavilkumā

Prologā 1. nodaļai, Viņa krāšņās Atklāsmes sākumam, Gars piedāvā mums sagatavoto svētku ēdienkarti. Tur atrodama jau 1843. un 1844. gadā organizētā Jēzus Kristus krāšņās atgriešanās paziņojuma tēma, lai pārbaudītu universālo un galvenokārt amerikāņu protestantu ticību; šī tēma ir visuresoša: 3. pants, *Jo laiks ir tuvu* ; 7. pants, *lūk, viņš nāk ar mākoņiem...* ; 10. pants, *Mani paņēma Gars Tā Kunga dienā, un es dzirdēju aiz muguras skaļu balsi, piemēram, trompetes skaņu* . Gara pārvadāts, Jānis atrodas Jēzus krāšņās atgriešanās dienā, *Tā Kunga dienā* , " *lielā un baismīgā dienā* " saskaņā ar Mal.4:5, un viņam *aiz muguras ir* kristīgā laikmeta vēsturiskā pagātne. pasniegta ar septiņu nosaukumu simbolu, kas aizgūti no septiņām *Āzijas pilsētām* (mūsdienu Turcija). Tad, tāpat kā Daniēlā, trīs tēmas – *burti, zīmogi un taures* paralēli aptvers visu kristiešu laikmetu, taču katra no tām ir sadalīta divās nodaļās. Detalizēts pētījums atklās, ka šis dalījums notiek 1843. gada galvenajā datumā, kas noteikts Dan.8:14. Katras tēmas ietvaros vēstījumi, kas pielāgoti Daniēla noteiktajiem garīgajiem standartiem, mērķa laikmetiem, atzīmē 7 aptvertā laika mirkļus; 7, dievišķās **svētdarīšanas** numurs , kas kalpo kā tā " *zīmogs* " un kas būs Atkl.7 tēma.

Izskaidrojums, kas nāk, nekad nav kļuvis efektīvs, jo laika jēdzienu atklāj tikai pirmajā nodaļā minēto "septiņu baznīcu" nosaukumu nozīme. 2. un 3. atklāsmes vēstuļu tēmā mēs neatrodam nekādas precizitātes formā: "pirmais eņģelis, otrais eņģelis... utt. » ; kā tas būs gadījumā ar " *zīmogiem, taurēm un septiņām pēdējām Dieva dusmu mocībām* ". Tādā veidā daži varēja ticēt, ka vēstījumi patiešām un tiešā nozīmē bija adresēti kristiešiem, kas dzīvoja šajās senās Kapadokijas pilsētās, mūsdienu Tirkijā. Secība, kādā pravietojumā šie pilsētu nosaukumi tiek pasniegti, hronoloģiski seko secībai, kādā reliģijas vēstures fakti piepildījās visā kristiešu laikmetā. Un tieši saskaņā ar atklāsmēm, kas jau

iegūtas Daniēla grāmatā, Dievs nosaka raksturu, ko viņš piešķir katram laikmetam ar savas pilsētas nosaukuma nozīmi. Pēc tam atklātais pasūtījums tiek tulkots šādi:

1- *Efeza* : nozīme: palaišana (Dieva sapulces vai svētnīcas).

2- *Smyrna* : nozīmē: mirre (patīkama smarža un mirušo balzamēšana Dievam; ticīgo izredzēto romiešu vajāšana no 303. līdz 313. gadam).

3- *Pergamons* : nozīmē: laulības pārkāpšana (kopš sabata atcelšanas 321. gada 7. martā. 538. gadā izveidotais pāvesta režīms reliģiski formalizēja atlikušo pirmās dienas daļu, pārdēvējot par svētdienu).

4- *Tiatira* : nozīmē: negantība un mirstīgās ciešanas (apzīmē protestantu reformācijas laikmetu, kas atklāti nosodīja katoļu ticības velnišķo raksturu; periods, kas attiecas uz 16. ^{gadsimtu}, kad, pateicoties mehāniskai drukāšanai, tika atbalstīta Bībeles izkliešana).

5- *Sardis* : dubultās un pretējas nozīmes: konvulsīvs un dārgakmens. (Tā atklāj spriedumu, ko Dievs iztur 1843.–1844. gada ticības pārbaudi : konvulsīvā nozīme attiecas uz noraidīto protestantu ticību: “ *Tu esi miris* ”, un dārgakmens apzīmē izraudzītos pārbaudījuma uzvarētājus: “ *viņi staigās ar es baltā apģērbā, jo viņi ir cienīgi.* ”)

6- *Filadelfija* : nozīme: brāļu mīlestība (*Sardas* dārgakmeņi Septītās dienas adventistu institūcijā tiek vākti kopš 1863. gada; vēstījums tiek piešķirts par 1873. gadu, ko nosaka Dan.12:12. Šobrīd viņa ir svētīta, tomēr brīdināja par risku, ka *kronis* "paņems").

7- *Laodikeja* : nozīme: cilvēki vērtēja: “ *ne auksts, ne karsts, bet remdens* ” (tieši *Filadelfija* ir “ *noņēmusi kroni* ”: “ *Tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails.* ” Iestāde nebija iedomājusies, ka tas tiks pārbaudīts un pārbaudīts laikā no 1980. līdz 1994. gadam ar ticības pārbaudi, kas ir identiska tai, kas 1844. gada pionieriem izpelnījās dievišķo svētību: 1994. gadā iestāde kritums, bet vēsts turpinās caur izkaisītajiem adventistiem, kurus Dievs identificē un izvēlas pēc viņu mīlestības pret savu atklāto pravietisko gaismu un ar lēnprātīgo un padevīgo dabu, kas raksturo patiesos Jēzus Kristus mācekļus visos laikmetos).

“ *turpinājumā* ”, kas beidzās ar Dieva Kristus krāšņo atgriešanos, Apo.4 ar simbolu “24 troņi” attēlos debesu tiesas ainu (*debesīs*), kur Dievs pulcēs savus izredzētos, lai viņi tiesā ļaunos mirušos. Paralēli Atkl.20 šī nodaļa aptver septītās tūkstošgades “tūkstoš gadus”. Precizējums: kāpēc 24, nevis 12 troni? Kristīgā laikmeta dalījuma dēļ divās daļās tā laika ticības pārbaudes sākuma un beigu datumos 1843-1844.

Tad, kā svarīgu piezīmi, Atkl.5. izcels, cik svarīgi ir saprast pravietojumu grāmatu; ko darīs iespējama tikai mūsu dievišķā Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus uzvara.

Atkl.6 un 7 atkal tiks aplūkots kristīgā laikmeta laiks jaunas tēmas skatienā; ka "septiņiem roņiem". Pirmajā sešīnīkā tiks prezentēti galvenie skatuves aktieri un laika zīmes, kas raksturo divas kristīgā laikmeta dalījuma daļas: līdz 1844. gadam Apo.6; un no 1844. gada Apo.7.

Pēc tam nāk tēma par " *trompetēm* ", kas simbolizē brīdinājuma sodu par pirmo sešu Atkl. 8. un 9. un galīgo sodu par " *septīto trompeti* ", vienmēr atsevišķi, Atkl. 11:15 plkst. 19.

Aiz Apo.9, Apo.10 mērķis ir pasaules gala laiks, atsaucoties uz divu lielo Jēzus Kristus ienaidnieku garīgo situāciju, kas sevi apgalvo: katoļu ticību un protestantu ticību, kam pievienojās oficiālais adventisms, kas kritis kopš 1994. 10. nodaļa noslēdz grāmatas atklāsmju pirmo daļu. Taču svarīgas galvenās tēmas tiks aplūkotas un attīstītas nākamajās nodaļās.

Tādējādi Apo.11 atsāks pārskatu par kristīgo laikmetu un galvenokārt attīstīs Francijas revolūcijas svarīgo lomu, kuras iedibināto nacionālo ateismu Dievs izmanto ar simbolisku nosaukumu " *zvērs, kas ceļas no dziļuma* ". Iznīcināt katoļu režīma spēku " *zvēram, kas paceļas no jūras* ", Atkl.13:1. Tādējādi Apo.7 minētais vispārējais reliģiskais miers tiks iegūts un atzīmēts 1844. gadā. Pēc tam, ņemot šo revolucionāro režīmu kā nenovēršamā Trešā pasaules kara jeb Apo.9:13 " *6. trompetes* " tēlu, kas veido patieso. " *Otrā bēda* ", izmantojot Atkl.8:13 paziņojumu, tiek prezentēta pēdējā tēma " *septītā trompete* ", kas tiek īstenota ar Jēzus Kristus atgriešanos godībā.

Atkl.12 Gars sniedz mums vēl vienu pārskatu par kristīgo laikmetu. Viņš papildina savu informāciju, jo īpaši par velna un viņa eņģeļu atbalstītāju situāciju. Viņš mums māca, ka pēc viņa uzvaras pie krusta *Debesu* vārdā, kas jau minēts Dan.10:13, 12:1, vārdā, ko viņš nesa debesīs pirms cilvēka iemiesošanās Jēzū, mūsu Kungs attīrīja debesis no viņu iemiesojuma. Ļaunuma klātbūtne un ka viņi uz visiem laikiem ir zaudējuši piekļuvi Dieva radītajām debesu dimensijām. Lūk, dažas labas ziņas! Jēzus uzvarai bija laimīgas debesu sekas mūsu debesu brāļiem, kuri tika atbrīvoti no dēmonu kārdinājumiem un domām. Kopš šīs izraidīšanas viņi ir bijuši ierobežoti mūsu zemes dimensijā, kur viņi tiks nogalināti kopā ar Dieva zemes ienaidniekiem 2030. gadā, kad Dievs Kristus krāšņās atgriešanās dienās. Šajā pārskatā Gars attēlo " *pūķa* " un " *čūskas* " pēctecības, kas attiecīgi apzīmē divas velna cīņas stratēģijas: atklāto karu, nosodītu imperatora vai pāvesta Romu un romiešu maldinošo reliģisko pāvedināšanu. Vatikāna pāvests, atmaskots, gandrīz humānists. Smalkos attēlos, kas aizgūti no ebreju pieredzes, " *zeme atver savu muti* ", lai aprītu katoļu līgu pāvesta agresiju. Kā nupat redzējām, darbu veiks franču revolucionāri ateisti. Taču to sāks arī agresīvās, kareivīgās viltus kristietības protestantu karaspēks. Pārskats beigsies ar " *pārējās sievietes pēcnācēju* " pieminēšanu. Pēc tam Gars sniedz savu galīgo laika patieso svēto definīciju: " *Šī ir to svēto neatlaidība, kuri ievēro Dieva baušļus un saglabā Jēzus liecību* ". Gars šajos terminos apzīmē tos, kuri tāpat kā es turas pie viņa pravietiskās Atklāsmes un neļauj nevienam to izraut, savācot līdz galam debesu dāvētās pērles.

13. nodaļā ir aprakstīti divi agresīvi reliģiskie ienaidnieki, kas nes kristīgo ticību. Kā tādus viņš tos attēlo ar diviem " *zvēriem* ", *no kuriem otrs radās no pirmā, kā liecina vārdu " jūra un zeme "* attiecības no 1. Mozus grāmatas stāsta, kas tos definē šajā 13. nodaļā. Pirmais darbojās pirms tam. 1844. gads un otrs parādīsies tikai zemes laika pēdējā gadā, tādējādi iezīmējot cilvēkiem piedāvātā žēlastības laika beigas. Šie divi " *zvēri* ", pirmkārt, ir katoļu, mātes baznīca, un, otrkārt, protestantu reformātu baznīca, kas nāk no tās, tās meitas.

Aptverot tikai otro kristīgās ēras daļu kopš 1844. gada, Atkl. 14 atsauc uz mūžīgiem apstākļiem trīs Septītās dienas adventistu patiesības vēstījumus: Dieva godību, kas prasa atjaunot viņa svētā sabata praksi, viņa nosodījumu Romas

katolicismam. un viņa nosodījumu protestantismam, kas godina tās svētdienu, kuru viņš apzīmē kā impērijas un pāvesta Romas cilvēciskās un velnišķīgās autoritātes " *zīmi* ". Kad sagatavošanās misijas laiks secīgi beigsies ar izredzēto svēto sagrābšanu, ko tēlo " *raža* ", un dumpīgo skolotāju un visu neticīgo iznīcināšanu, darbībām, kuras attēlo " *raža* ", zeme atkal kļūs par Pirmās radīšanas dienas " *bezdibenis* ", kam *liegta visa veida sauszemes dzīvība*. Tomēr tas paliks dzīvs " *tūkstoš gadu* " izvēlētais iemītnieks, sātans, pats velns, kas gaida savu iznīcināšanu pēdējā spriedumā, kā arī visi pārējie nemiernieki un eņģeļi.

Rev.15 koncentrējas uz pārbaudes laika beigu laiku.

Atkl. 16 atklāj " *septiņas pēdējās Dieva dusmu mocības* ", kas pēc pārbaudes laika beigām piemeklē pēdējos neticīgos nemierniekus, kuri kļūst arvien agresīvāki, līdz brīdim, kad tiek pasludināts par nāvi novērotājiem. taisnīgais dievišķais sabats pirms septītās sērgas.

Atkl.17 ir pilnībā veltīts "lielās netikles" identifikācijai, ko sauc par " *Lielo Babilonu* ". Tieši ar šiem vārdiem Gars apzīmē " *lielo pilsētu* " imperatora un pāvesta pilsētu Romu. Tādējādi Dieva spriedums par viņu ir skaidri atklāts. Nodaļā ir arī paziņots par viņas turpmāko sodu un iznīcināšanu ugunī, jo Jērs un viņa uzticīgie izredzētie to uzvarēs.

plaujas " *jeb "Lielās Bābeles* " soda laiks .

Atkl. 19 attēlo Jēzus Kristus krāšņo atgriešanos un viņa konfrontāciju ar terorizētajiem zemes nemiernieku spēkiem.

Atkl.20 ir vērsta uz septītās tūkstošgades tūkstošgadu laiku, ko piedzīvoja ļoti dažādi — debesīs izredzētie un uz postītās zemes — sātana izolācijā. Tūkstoš gadu beigās Dievs organizēs pēdējo tiesu: visu sauszemes cilvēku un debesu eņģeļu nemiernieku iznīcināšanu ar debesu un pazemes zemes uguni.

Atkl.21 attēlo Asamblejas godību, ko veido Jēzus Kristus asinīm izpirkto izredzēto pulcēšanās. Izredzēto pilnību ilustrē salīdzinājumi ar to, ko zeme cilvēkiem piedāvā visdārgāko: zeltu, sudrabu, pērles un dārgakmeņus.

Apo.22 tēlā atgādina atgriešanos pazudušajā Ēdenē, kas atrasta un uz mūžību uzstādīta uz grēka zemes, kas atjaunota un pārveidota, lai kļūtu par universālā troni viena un vienīgā lielā Dieva, radītāja, likumdevēja un Pestītāja, kas dominē pār visiem tās Visumiem. ar tās zemes izpirktajiem.

Šeit beidzas šis ātrais pārskats par grāmatu Atklāsme, kuras detalizēta izpēte apstiprinās un pastiprinās tikko teikto.

Es pievienoju šo ļoti garīgo skaidrojumu, kas atklāj Dieva prāta apslēpto prātu. Viņš sniedz neparedzētus vēstījumus, izmantojot smalkus mājienu, ka Bībele mūs apgaismos. Sekojot Apokalipses konstruēšanā tiem pašiem procesiem, ko viņš izmantoja Daniēlam sniegto atklāsmju konstruēšanai, Dievs apstiprina, ka viņš " *nemainīsies* " un būs " *mūžīgi tas pats* ". Arī Apokalipsē es atradu tādu pašu metodi, kā līdzināt trīs tēmas, kas ir " *vēstules asamblejām* ", " *zīmogi* " un " *trompetes* ". Saskaņā ar Apo.5, kur Apokalipse ir attēlota ar grāmatu, kas noslēgta ar " *septiņiem zīmogiem* ", *tikai " septītā zīmoga "* atvēršana ļaus piekļūt pierādījumiem, kas apstiprinās 8. līdz 22. nodaļā sniegtās interpretācijas un aizdomas. 1. līdz 6. nodaļas izpēte. Tāpēc 7. nodaļa ir atslēga, lai iekļūtu atklāto noslēpumu izpratnē. Un nebrīnieties, jo tā tēma ir tieši sabats, kas kopš 1843. gada ir radījis visu atšķirību starp patieso un viltus svētumu. Tāpēc Apo.7 atrodam lielo

patiesību, kas 1843. gada pavasarī satrauca protestantu reliģiju. Apokalipse tikai apstiprinās šo Daniēlam atklāto fundamentālo mācību. Taču adventismam, kas tajā datumā kļuva par uzvarētāju, Apokalipse atklās 1994. gadam — pārbaudījumu, kas to pēc kārtas izsijās. Šī jaunā gaisma atkal " *atkal* " radīs " *atšķirību starp tiem, kas kalpo Dievam, un tiem, kas viņam nekalpo* " vai vairāk.

Otrā daļa: detalizēts Apokalipses pētījums

Atklāsmes grāmata 1: Prologs — Kristus atgriešanās — Adventistu tēma

Prezentācija

1. pants: “ *Jēzus Kristus atklāsmē, ko Dievs viņam deva, lai **parādītu saviem kalpiem**, kam **ātri jānotiek**, un ko viņš darīja zināmu, sūtot savu eņģeli savam kalpam Jānim...* ”

Jānis, apustulis, kuru Jēzus mīlēja, ir šīs dievišķās Atklāsmes glabātājs, ko viņš saņēma no Tēva Jēzus Kristus vārdā. Jānis ebreju valodā "Yohan" nozīmē: Dievs deva; un tas ir arī mans vārds. Vai Jēzus neteica: " *Kam ir, tam tiks dots* "? Šo vēstījumu “ *devis* ” “ *Dievs* ” Tēvs, tātad ar neierobežotu saturu. Jo kopš augšāmcelšanās Jēzus Kristus ir atsācis savas dievišķās īpašības, un tieši kā debesu Tēvs no debesīm var darboties savu kalpu vai, precīzāk, “ *kalpu* ” labā. Kā saka, "iepriekš brīdināts ir priekšapbruņots". Dievs uzskata, ka tas ir, un viņš to pierāda, adresējot saviem kalpiem atklāsmes par nākotni. Izteiciens “ *kam jānotiek **nekavējoties*** ” var būt pārsteidzošs, ja mēs zinām, ka vēstījums tika dots mūsu ēras 94. gadā un ka tagad esam 2020.–2021. gadā, šī dokumenta tapšanas laikā. Bet, atklājot viņa vēstījumus, mēs sapratīsim, ka šis “ ***nekavējoties*** » iegūst burtisku nozīmi, jo to saņēmēji būs Jēzus Kristus krāšņās atgriešanās laikabiedri. Šī tēma būs visuresošajā Atklāsmē, jo Atklāsmes grāmata ir adresēta pēdējiem "adventistiem", kurus Dievs izraudzījis, ticībā, kas parādīta pēdējā pārbaudē, kas balstīta uz Atkl.9:1-12 datiem, kas attiecas uz Atkl. " *piektā trompete* ". Šajā nodaļā 5. un 10. pants citē pravietisku “ *piecu mēnešu* ” periodu, kas līdz manam tika nepareizi interpretēts. Manā šīs tēmas izpētē šis ilgums noteica jaunu datumu, kam vajadzēja paziņot par Jēzus atgriešanos 1994. gadā, patiesajā Kristus patiesās dzimšanas 2000. gadā. Šis ticības pārbaudījums pēdējo reizi ir pārbaudījis oficiālo adventismu, kas ir kļuvis remdens un formālistisks un kas gatavojās noslēgt līgumu ar tiem, kurus Dievs savā Apokalipsē atklāj kā savus ienaidniekus. Kopš 2018. gada man ir zināms Jēzus Kristus patiesās atgriešanās datums, un tas nav balstīts uz datiem no Daniēla un Atklāsmes grāmatas pravietojumiem, kuru kvantitatīvie ilgums tika sasniegts, izpildot savu sijāšanas lomu noteiktajā laikā. Jēzus patieso atgriešanos var saprast no 1. Mozus grāmatas stāsta, uzskatot, ka mūsu nedēļu septiņas dienas ir veidotas pēc 7000 gadu laika visa Dieva izstrādātā plāna, lai likvidētu grēkus un grēciniekus un ienestu viņa mūžībā. mīļotie izredzētie, kas izvēlēti pirmo 6000 gadu laikā. Tāpat kā ebreju svētnīcas jeb tabernakula proporcijas, arī 6000 gadu laiks sastāv no trīs trešdaļām no 2000 gadiem. Pēdējās trešdaļas sākums 3., 30. aprīlī tika atzīmēts ar mūsu Pestītāja Jēzus Kristus Izpiršanas nāvi. Ebreju kalendārs apstiprina šo datumu. Tāpēc tā atgriešanās ir paredzēta 2030. gada pavasarī, 2000 gadus vēlāk. Zinot, ka Kristus atgriešanās ir mūsu priekšā, tik tuvu, vārds “ ***tūlīt*** ” » Jēzus vārdi ir pilnīgi pamatoti. Tādējādi, lai gan tā palika zināma un lasīta gadsimtu gaitā, grāmata Atklāsmē palika aizvērta, iesaldēta, aizzīmogota līdz pat beigu laikam, kas attiecas uz mūsu paaudzi.

2. pants: "... kas liecināja par Dieva vārdu un Jēzus Kristus liecību, visu, ko viņš redzēja ."

Jānis liecina, ka savu redzējumu saņēmis no Dieva. Vīzija, kas veido Jēzus Kristus liecību, kuru Atkl.19:10 definē kā " *pravietošanas garu* ". Ziņojums ir balstīts uz " *redzētiem* " attēliem un dzirdētiem vārdiem. Jāni no zemes nejaušībām atrāva Dieva Gars, kas viņam tēlos atklāja kristīgā laikmeta reliģiskās vēstures lielās tēmas; tas beigsies ar viņa krāšņo un milzīgo atgriešanos saviem ienaidniekiem.

3. pants: " *Svētīgs, kas lasa un dzird pravietošanas vārdus un tur to, kas tajos rakstīts! Jo laiks ir tuvu .* "

Es ņemu sev to daļu, kas man pienākas, laimi " *tam, kurš lasa* " pravietošanas vārdus, jo Tas Kungs darbības vārdam lasīt dod precīzu loģisku nozīmi. Viņš sniedz skaidrojumu Jes.29:11-12: " *Visa atklāsme jums ir kā aizzīmogotas grāmatas vārdi, kas tiek doti cilvēkam, kurš prot lasīt, sakot: Izlasi šo! Un kurš atbild: Es nevaru, jo tas ir aizzīmogots; vai kā grāmata, kas dota cilvēkam, kurš neprot lasīt, sakot: Izlasi šo! Un kurš atbild: es nezinu, kā lasīt .* Sekojošais 13. pants atklāj šīs nespējas cēloni: " *Tas Kungs teica: Kad šī tauta man tuvojas, tā mani godā ar savu muti un lūpām; bet viņa sirds ir tālu no manis, un viņa bailes no manis ir tikai cilvēku tradīcijas priekšraksts .* Termins " *aizzīmogots* " vai aizzīmogots apraksta Apokalipses aspektu, kas nav salasāms, jo tas ir aizzīmogots. Tāpēc, lai to pilnībā atvērtu un atslēgtu, Dievs aicināja mani, vēl vienu Jāni no pēdējā laika; lai visi viņa patiesie izredzētie " *dzird un patur* " patiesības, kas atklātas pravietošanas vārdos un attēlos. Šie darbības vārdi nozīmē "saprast un īstenot praksē". Šajā pantā Dievs brīdina savus izredzētos, ka viņi saņems no viena no saviem brāļiem Kristū, " *tā, kurš lasa* ", gaismu, kas izskaidro pravietošanas noslēpumus, lai viņi, savukārt, varētu priecāties un nodot viņa mācību. praksē. Tāpēc, tāpat kā Jēzus laikā, būs nepieciešama ticība, palāvība un pazemība. Ar šo metodi Dievs izsijā un atceļ cilvēkus, kuri ir pārāk lepni, lai viņus mācītu. Tāpēc es saku ievēlētajiem: "Aizmirstiet cilvēku, šo mazo oficiālo tulkotāju un raidītāju, un paskatieties uz patieso Autoru: Visvareno Dievu Jēzu Kristu."

4. pants: " *Jānis septiņām draudzēm Āzijā: žēlastība jums un miers no tā, kas ir un kas bija un kas nāks, un no septiņiem gariem, kas ir viņa troņa priekšā ...* "

Septiņu asambleju " pieminēšana ir aizdomīga, jo *Asambleja* ar lielo burtu A ir mūžīga. Tāpēc " *septiņas asamblejas* " noteikti apzīmē vienotu Jēzus Kristus *asambleju* septiņos iezīmētos un secīgos laikmetos. Lieta apstiprināsies, un mēs jau zinām, ka Dievs sadala kristīgo laikmetu 7 konkrētos laikos. Atsauce uz Āziju ir noderīga un pamatota , jo 11. pantā minētie nosaukumi ir pilsētām, kas pastāv Mazāzijā, senajā Anatolijā, kas atrodas uz rietumiem no mūsdienu Turcijas. Gars jau apstiprina Eiropas robežu un Āzijas kontinenta sākumu. Bet vārds *Āzija* tāpat kā vārds Anatolija slēpj garīgu vēstījumu. Tie nozīmē: **uzlecoša saule** akadiešu un grieķu valodā, un tādējādi liek domāt par Dieva nometni, kuru apmeklēja Jēzus Kristus, " *uzlecošo sauli* ", Lūkas 1:78-79: " *Pateicoties mūsu Dieva žēlsirdības sirdīm, kā dēļ uzlecošā saule mūs ir apciemojusi no augšienes, lai dotu gaismu tiem, kas sēž tumsā un nāves ēnā, lai virzītu mūsu soļus miera ceļā. »* Viņš ir arī

Mal.4:2 “ *taisnības saule* ”: “*Bet jums, kas bīstas Mana vārda, taisnības saule uzlēks , un dziedināšana būs zem viņa spārnēm; tu iziesi ārā un leksi kā teļi no staļļa* . Apsveikuma formula saskan ar vēstulēm, ar kurām kristieši apmainījās Jāņa laikā. Tomēr Dievs tiek apzīmēts ar jaunu, līdz šim nezināmu izteicienu: “ *no tā, kas ir, kas bija un kas nāks* ”. Šis izteiciens oriģinālajā grieķu valodā un citos tulkojumos atspoguļo tikai Dieva vārda ebreju nozīmi: “YaHWéH”. Tas ir darbības vārds “būt” konjugēts vienskaitļa trešajā personā ebreju valodas nepilnīgajā laikā. Šis laiks, ko sauc par nepilnību, izsaka paveikto, kas sniedzas laikā, jo tagadnes laiks ebreju konjugācijā neeksistē. “ *Un kas nāk* ”, vēl vairāk apstiprina Jēzus Kristus atgriešanās tēmu, adventismu. Tādējādi tiek apstiprināta kristīgās ticības atvēršana pagāniem; viņiem Dievs pielāgo savu vārdu. Tad parādās vēl viens jaunums, kas apzīmē Svēto Garu: “ *septiņi gari, kas ir viņa troņa priekšā* ”. Šis citāts parādīsies Atkl.5:6. Skaitlis 7 apzīmē svētumu, šajā gadījumā dievišķā Gara, kas izliets viņa radībās, svētdarīšanu, tāpēc “ *viņa troņa priekšā* ”. Atkl.5:6 “*nokautais jērs* ” ir saistīts ar šiem simboliem, tādējādi pravietojums apstiprina Jēzus Kristus dievišķo visvarenību. “ *Dieva septiņus garus* ” simbolizē ebreju tabernakla “ *septiņzaru svečturis* ”, kas pravieto Dieva pestīšanas plānu. Tādējādi viņa programma bija skaidri izklāstīta. Tā kā Ādamam ir 4000 gadu un ar savu nāvi Jēzus 30. aprīlī izpērk izredzēto grēkus, viņš tādējādi norauj grēka priekškaru un atver piekļuvi debesīm izredzētajiem, kas izpirkti pēdējos divos tūkstošos no seštūkstoš ieprogrammētajiem gadiem. izredzēto atlasei, kas izkaisīti līdz pasaules galam starp visas zemes tautām.

5. pants: “ *...un no Jēzus Kristus, uzticamā liecinieka, mirušo pirmsdzimtā un zemes ķēniņu valdnieka! Tam, kas mūs mīl, kurš ar savām asinīm mūs ir atbrīvojis no mūsu grēkiem* .

Vārds “ *Jēzus Kristus* ” ir saistīts ar zemes kalpošanu, ko Dievs nāca veikt uz zemes. Šis pants mums atgādina par viņa darbiem, kas paveikti, lai ar žēlastību iegūtu pestīšanu, ko viņš piedāvā tikai saviem izredzētajiem. Pilnīgā uzticībā Dievam un savām vērtībām Jēzus bija “ *uzticīgais liecinieks* ”, kas tika piedāvāts kā paraugs, ko atdarināt saviem visu laiku apustuļiem un mācekļiem, arī mūsu. Viņa nāvi pravietoja pirmā dzīvnieceka nāve, kas tika nogalināts, lai pēc viņu grēka tērptos Ādama un Ievas kailumā. Ar viņa starpniecību viņš patiešām bija “ *mirušo pirmsdzimtais* ”. Taču arī viņa dievišķās nozīmes dēļ tikai viņa nāve bija efektīva un spēja nosodīt velnu, grēku un grēciniekus. Viņš joprojām ir “ *pirmsdzimušais* ” pāri visiem “pirmsdzimušajiem” reliģijas vēsturē. Tieši domājot par viņa nāvi, kas bija nepieciešama, lai izpirktu viņa izredzēto grēku, Dievs nogalināja visus dumpīgās Ēģiptes “ *pirmsdzimtos* ” cilvēkus un dzīvniekus, grēka tēlu, lai “ *atbrīvotu* ” savu ebreju tautu no verdzības, jau ir “ *grēka* ” simbols un tēls . Viņam kā “ *pirmsdzimušajam* ” pieder garīgās pirmsdzimtības tiesības. Parādot sevi kā “ *zemes ķēniņu princi* ”, Jēzus kļūst par savu atpestīto kalpu. “ *Zemes ķēniņi* ” ir tie, kas ieiet viņa valstībā, izpirkti ar Viņa asinīm; viņi mantos atjaunoto zemi. Ir pārsteidzoši atklāt debesu būtņu pazemības, līdzjūtības, draudzības, brālības un mīlestības līmeni, kuras ir palikušas uzticīgas debesu dzīves dievišķajiem standartiem. Uz zemes Jēzus mazgāja kājas saviem apustuļiem, vienlaikus apstiprinot, ka viņš ir “ *Meistars un Kungs* ”. Debesīs viņš mūžīgi būs to “ *karaļa* ” “ *princis* ”. Bet “ *ķēniņi* ” būs arī savu brāļu kalpi. Tāpat, piešķirot sev “ *kņaza* ”

titulu, Jēzus nostāda sevi velna līmenī, sava pretinieka un uzvarētāja konkurenta, kuru viņš sauc par " *šīs pasaules princi* ". Dieva iemiesošanos Jēzū motivēja abu " *prinču* " aci pret aci; pasaules un tās radību liktenis ir atkarīgs no lielā uzvarētāja Jēzus Maikla YaHWéH spēka. Bet Jēzus tikai daļēji ir parādā savu uzvaru savam dievišķumam, jo viņš 4000 gadus pēc pirmā Ādama zaudētās cīņas cīnījās pret velnu uz vienlīdzīgiem noteikumiem, miesas miesā, kas ir identiska mums. Viņa prāta stāvoklis un viņa apņēmība uzvarēt, lai glābtu savus izredzētos, deva viņam uzvaru. Viņš pavēra ceļu saviem izredzētajiem, parādot, ka paklausīgs " *jērs* " ar uzticamā un patiesā Dieva palīdzību var uzveikt " *vilkus* ", *kas aprij miesu un garus*.

6. pants: " *Un kas mūs, Dieva, sava Tēva, priesterus ir darījis par valstību, lai viņam gods un spēks mūžīgi mūžos! Āmen!* »

Jānis ir tas, kurš nosaka, kas ir ievēlēto asambleja. Jēzū Kristū senais Izraēls turpina izmantot garīgās formas, kas pravietotas vecās derības rituālos. Kalpojot " *ķēniņu ķēniņam un kungu Kungam* ", patiesie izredzētie ir daļa no viņa valdīšanas, un kopā ar viņu viņi kļūst par Debesu valstības pilsoņiem. Viņi ir arī garīgi " *priesteri* ", jo viņi kalpo savas miesas templī, kurā viņi kalpo Dievam, ziedojot sevi svētumā par kalpošanu viņam. Un caur savām lūgšanām Dievam viņi nodod smaržas, kas tiek piedāvātas uz senā Jeruzalemes tempļa vīraka altāra. Atšķirība starp Jēzu un Tēvu ir maldinoša, taču tā atbilst daudzu viltus kristiešu priekšstatam par šo tēmu. Tas nozīmē, ka tiek apgalvots, ka "godā" Dēlu uz Tēva rēķina. Tā ir bijusi kristīgās ticības vaina jeb grēks kopš 321. gada 7. marta. Daudziem sabata atpūta ir priekšraksts, kas attiecās tikai uz vecās derības, Tēva atklāšanas, ebrejiem. Tā kā Tēvs un Jēzus ir tikai viena persona, viņi cietīs Jēzus dusmas, kuru, viņuprāt, godā. Savā kā Tēva dievišķajā dabā Jēzus mūžīgi glabā " *slavu un spēku mūžīgi mūžos! Āmen!* » " *Āmen* ", kas nozīmē: tā ir taisnība! Patiesi!

Adventistu tēma

7. pants: " *Lūk, viņš nāk ar mākoņiem. Un katra acs to redzēs, pat tie, kas to caurdūruši; un visas zemes ciltis sēros par viņu. Jā. Āmen!* »

Tieši tad, kad viņš atgriezīsies, Jēzus parādīs savu godību un spēku. Saskaņā ar Apustuļu darbiem 1:11 viņš atgriezīsies " *tādā pašā veidā, kā viņš uzkāpa debesīs* ", bet viņa atgriešanās notiks ārkārtējā debesu godībā, kas šausminās viņa ienaidniekus; " *tie, kas viņu caurdūra* ", iebilstot pret viņa patieso projektu. Jo šis izteiciens attiecas tikai uz cilvēkiem, kas ir laikmetīgi ar viņa atnākšanu. Kad viņa kalpiem draud nāve vai nāve, Jēzus dalās viņu liktenī, jo identificējas ar viņiem: " *Un ķēniņš viņiem atbildēs: Es jums saku patiesību, cik vien jūs to esat darījuši vienam no šiem vismazākajiem. mani brāļi, jūs tos man radījāt.* (Mat.25:40)." Ebreji un romiešu karavīri, kas viņu sita krustā, nav iekļauti šajā vēstījumā. Dieva Gars piedēvē šo darbību visiem cilvēkiem, kuri kavē Viņa pestīšanas darbu un izjauc Viņa žēlastības un mūžīgās pestīšanas piedāvājumu sev un citiem. Citējot " *zemes ciltis* ", Jēzus vērsas pret viltus kristiešiem, caur kuriem Izraēla ciltīm vajadzētu iekļauties jaunajā derībā. Pēc atgriešanās atklājot, ka viņi gatavojas nogalināt viņa patiesos izredzētos, viņiem būs pamats žēlot, atklājot, ka

viņi ir Dieva ienaidnieki, kuram bija jāglābj. Sīkāka informācija par pēdējo dienu programmu tiks atklāta izkaisīti visās grāmatas Atklāsmes nodaļās. Bet es varu teikt, ka Atkl.6:15-16 apraksta ainu ar šādiem vārdiem: " *Zemes ķēniņi, lielie, militārie komandieri, bagātie, varenie, visi vergi un brīvie, paslēpās alas un kalnu klintīs. Un tie sacīja kalniem un klintīm: kritiet uz mums un paslēpiet mūs no tā vaiga, kas sēž tronī, un no Jēra dusmām.* ".

8. pants: " *Es esmu alfa un omega, saka Dievs Tas Kungs, tas, kas ir, kas bija un kas nāks, Visvarenais.* »

Tas, kurš šādi izsaka sevi, ir salda Jēzus, kurš atrada savu dievišķo godību debesīs, viņš ir " *Visvarenais* ". Pietiek savienot šo pantu ar Atkl.22:13-16 pantu, lai būtu pierādījums: " *Es esmu alfa un omega, pirmais un pēdējais, sākums un gals... /... Man, Jēzu, man ir sūtīju savu eņģeli, lai apliecinātu jums šīs lietas Baznīcās. Es esmu Dāvida sakne un sēkla, spožā rīta zvaigzne* ". Tāpat kā 4. pantā, Jēzus sevi parāda zem Radītāja Dieva, Mozus drauga, kura ebreju vārds ir "YaHWéH" saskaņā ar Exo.3:14. Bet es precizēju, ka Dieva vārds mainās atkarībā no tā, vai tas ir viņš, kurš sevi sauc, vai cilvēki viņu sauc: "Es esmu" kļūst par "Viņš ir" formā "YaHWéH".

2022. gadā pievienotā piezīme: Izteiciens " *alfa un omega* " apkopo visu Dieva piedāvāto atklāsmi savā Bībelē, sākot no 1. Mozus grāmatas līdz Atklāsmes 22. nodaļai. Tomēr kopš 2018. gada pravietiskā nozīme "seši tūkstoši" gadu ir dota sešām dienām. nedēļa tika apstiprināta, neapšaubot tās vērtību kā sešas reālas dienas, kuru laikā Dievs radīja zemi un dzīvību, kas tai bija jāuztur. Taču, saglabājot savu pravietisko nozīmi, šīs sešas dienas jeb "6000" gadi ļāva 2030. gada pavasarim noteikt Jēzus Kristus pēdējo uzvarošo atgriešanos un viņa uzticīgo svēto sagrābšanu. Izmantojot izteicienu " *alfa un omega* ", Jēzus saviem Pēdējo dienu svētajiem dod atslēgu, kas ļaus viņiem atklāt īsto Viņa otrās atnākšanas laiku. Taču mums bija jāgaida līdz 2018. gada pavasarim, lai saprastu, kā izmantot šos 6000 gadus, un 2022. gada 28. janvārim, lai tos saistītu ar šiem izteicieniem: " *alfa un omega* ", " *sākums un beigas* ".

9. pants: " *Es Jānis, tavs brālis, kas dalos ar tevi bēdās, valstībā un neatlaidībā Jēzū, Dieva vārda un Jēzus liecības dēļ atrados salā, ko sauc par Patmosu.* »

Patiesam Jēzus Kristus vergam šīs trīs lietas ir saistītas: bēdu daļa, valstības daļa un neatlaidības daļa Jēzū. Jānis liecina par kontekstu, kurā viņš saņēma savu dievišķo redzējumu. Uzskatot viņu šķietami neiznīcināmu, romieši beidzot izolēja viņu trimdā Patmas salā, lai ierobežotu viņa liecību tikai vīriešiem. Savas dzīves laikā viņš nekad nepārstāja liecināt par Dieva vārdu, lai pagodinātu Jēzu Kristu. Taču mēs varam arī saprast, ka Jānis tika aizvests uz Patmu, lai klusumā saņemtu Jēzus liecību, kas veido Atklāsmi, ko viņš tur saņēma no Dieva.

Piezīmēsim garāmejojot, ka abus divu Daniēla un Atklāsmes pravietojumu autorus brīnumaini aizsargāja Dievs; Daniēls tiek izglābts no lauvas zobiem un Jānis tiek atbrīvots neskarts no tvertnes, kas piepildīta ar verdošu eļļu. Viņu pieredze dod mums mācību: Dievs maina savus kalpus, spēcīgā un pārdabiskā veidā aizsargājot tos, kas viņu visvairāk slavē, un piedāvā parauga aspektu, kuru viņš īpaši vēlas iedrošināt. Tādējādi pravietiskā kalpošana 1.Kor.12:31 ir apzīmēta kā " *lieliskākais ceļš* ". Bet ir pravieši un pravieši. Ne visi pravieši ir aicināti

saņemt vīzijas vai pravietojumus no Dieva. Bet visi izredzētie tiek mudināti pravietot, proti, liecināt par Tā Kunga patiesībām saviem tuvākajiem, lai vestu viņus uz pestīšanu.

Jāna skatījums uz adventistu laikiem

10. pants: " *Es biju Garā Tā Kunga dienā un dzirdēju aiz muguras skaļu balsi, piemēram, trompetes skaņu.* "

Izteiciens " *Kunga diena* " dos priekšroku traģiskām interpretācijām. Savā Bībeles tulkojumā JN Darbijs nevilcinās to tulkot ar vārdu "svētdiena", ko Dievs uzskata par velna vadītā " *zvēra* " nokalstošu " *zīmi* " *Atkl.13:16*; tas tieši pretojas viņa karaliskajam " *zīmogam* ", viņa septītajai svētās atpūtas dienai. Etimoloģiski vārds "svētdiena" nozīmē "Kunga diena", taču problēma rodas no tā, ka tā nedēļas pirmā diena tiek veltīta atpūtai, ko Dievs nekad nav licis, no savas puses, mūžīgi svētot. šo lieto septītajā dienā. Tātad, ko īsti nozīmē šajā pantā minētā " *Tā Kunga diena* "? Bet atbilde jau ir sniegta 7. pantā, sakot: " *Lūk, viņš nāk ar mākoņiem.* " » Lūk, tā ir " *Tā Kunga diena* ", kuras mērķis ir Dievs: " *Lūk, es sūtīšu pie jums pravieti Eliju, pirms nāk Jahve diena, tā lielā un šausmīgā diena.* (Mal.3:5)" ; tas, kurš radīja adventismu un tā trīs "gaidas" uz Jēzus atgriešanos, kas jau piepildījās ar visām labajām un sliktajām sekām, ko nesuši šie trīs pārbaudījumi 1843., 1844. un 1994. gadā. Tā dzīvojot 94. gadā, Jāni pārved Gars pašā septītās tūkstošgades sākumā, kur Jēzus atgriežas savā dievišķajā godībā. Tātad, kas viņam ir " *aiz muguras* "? Visa kristīgā laikmeta vēsturiskā pagātne; kopš Jēzus nāves, 2000 kristīgās reliģijas gadi; 2000 gadus, kuru laikā Jēzus stāvēja starp saviem izredzētajiem, palīdzot tiem Svētajā Garā uzveikt ļaunumu, tāpat kā viņš pats bija uzveicis velnu, grēku un nāvi. " *Skaļā balss* ", kas dzirdama " *aiz muguras* ", ir Jēzus balss, kurš, piemēram, " *trompete* ", iejaucas, lai brīdinātu savus izredzētos un atklātu tiem velnišķo reliģisko slazdu būtību, ar ko viņi savā dzīvē sastapsies visos "septiņos". " laikmeti, kas tiks nosaukti nākamajā pantā.

11. pants: " *Kas teica: "Ko jūs redzat, ierakstiet to grāmatā un nosūtiet uz septiņām baznīcām, uz Efezu, Smirnu, Pergamu, Tiatiru, Sardiju, Filadelfiju un Lāodikeju.* "

Šķita, ka teksta šķietamā forma kā adresāti, burtiski, uzrādīja nosauktās Jāņa laika Āzijas pilsētas; katram savs vēstījums. Bet tas bija tikai maldinošs izskats, kura mērķis bija maskēt patieso nozīmi, ko Jēzus piešķir saviem vēstījumiem. Visā Bībelē cilvēkiem piedēvēto īpašvārdu saknē ir apslēpta nozīme ebreju, haldiešu vai grieķu valodā. Šis princips attiecas arī uz šo septiņu pilsētu grieķu nosaukumiem. Katrs vārds atklāj tā laikmeta raksturu, ko tas pārstāv. Un secība, kādā šie vārdi tiek pasniegti, atbilst Dieva ieprogrammētajai virzības secībai laikā. Mēs redzēsīm, pētot *Atkl.2* un *3*, kur šo vārdu secība tiek ievērota un apstiprināta, šo septiņu vārdu nozīme, bet pirmā un pēdējā vārda " *Efeza un Lāodikeja* " nozīme viņiem vien atklāj, izmantošana, ko Gars tos izmanto. Nozīmējot attiecīgi "palaist" un "tiesātos cilvēkus", mēs atrodam kristīgās žēlastības laikmeta " *alfu un omegu, sākumu un beigas* ". Nav brīnums, ka Jēzus sevi iepazīstināja 8. pantā ar šādu definīciju: " *Es esmu alfa un omega* ". Tādējādi

viņš reģistrē savu klātbūtni ar saviem uzticīgajiem vergiem visā kristiešu laikmetā.

12. pants: “ *Es pagriezos, lai uzzinātu, kāda balss uz mani runā. Un, kad es pagriezos, es redzēju septiņus zelta svečturus* ,

Darbība “ *apgriezties* ” liek Jānim aplūkot visu kristīgo laikmetu, kopš viņš pats tika pārvests uz Jēzus atgriešanās brīdi godībā. Pēc precizitātes “ *aiz* ”, mums šeit ir “ *Es pagriezos* ”, un atkal “ *un pēc tam, kad esmu pagriezies* ”; Gars stingri uzstāj uz šo skatienu pagātnē, lai mēs sekotu tai tās loģikai. Un ko tad Žans redz? “ *Septiņi zelta svečturi* ”. Šeit atkal lieta ir aizdomīga kā “ *septiņas asamblejas* ”. Paraugam “ *svečturis* ” tika atrasts ebreju tabernakulā, un tam bija septiņi zari, kas jau kopā simbolizēja Dieva Gara un viņa gaismas svētdarīšanu. Šis novērojums nozīmē, ka tāpat kā “ *septiņi Asamblejas* ”, “ *septiņi svečturi* ” simbolizē Dieva gaismas svētdarīšanu, bet septiņos brīžos iezīmējas visa kristīgā laikmeta laikā. Svečturis attēlo laikmeta izredzētos , tas saņem Dieva Gara eļļu, no kuras ir atkarīgs apgaismot izredzētos ar savu gaismu.

Paziņojums par lielu nelaimi

13. pants: “ *Un septiņu svečturu vidū viens kā Cilvēka dēls, ģērbies garā tērpā un ar zelta jostu pie krūtīm.* »

Šeit sākas simboliskais Kunga Jēzus Kristus apraksts. Šī aina ilustrē Jēzus apsolījumus: Lūkas 17:21: “ *Neviens neteiks: Viņš ir šeit vai: Viņš ir tur. Jo lūk, **starp jums ir Dieva valstība** .* » ; Mat.28:20: “ *Un māci viņiem ievērot visu, ko Es tev esmu pavēlējis. Un, lūk, es esmu ar jums vienmēr, līdz pat pasaules galam.* ”. Šī vīzija ir ļoti līdzīga Daniēla 10. nodaļas vīzijai, kur 1. pantā tas tiek pasniegts kā paziņojums par “ *lielu nelaimi* ” tās jūdu tautai. Tāpēc Atklāsmes 1. nodaļa vēsta arī par “ *lielu nelaimi* ”, bet šoreiz par kristiešu asambleju. Abu redzējumu salīdzinājums ir ļoti pamācošs, jo detaļas tiek pielāgotas katram no diviem ļoti atšķirīgajiem vēsturiskajiem kontekstiem. Simboliskie apraksti, kas tiks prezentēti, attiecas uz Jēzu Kristu viņa pēdējās krāšņās atgriešanās kontekstā. Abām “ *nelaimēm* ” ir kopīgs tas, ka tās notiek divu aliansi, kuras secīgi nodibināja Dievs, beigās . Tagad salīdzināsim abas vīzijas: “... *cilvēka dēls* ” šajā pantā bija “ *cilvēks* ” Daniēlā , jo Dievs vēl nebija iemiesojies Jēzū. Gluži pretēji, “ *cilvēka dēls* ” mēs atrodam “ *cilvēka dēlu* ”, kuru Jēzus pastāvīgi nosauc, runājot par viņu evaņģēlijos. Ja Dievs tik ļoti uzstāja uz šo izteicienu, tas ir tāpēc, ka tas leģitimizē viņa spēju glābt cilvēkus. Viņš šeit ir “ *apgērbts garā halātā* ”, “ *apgērbts linā* ” Daniēlā. Šī *garā tērpa* nozīmes atslēga ir dota Atkl.7:13-14. To nes tie, kas mirst kā patiesās ticības mocekļi: “ *Un viens no vecākajiem man atbildēja un sacīja: Kas tie, kas tērpušies baltās drēbēs, ir tie, un no kurienes viņi nākuši? Es viņam teicu: Mans kungs, tu to zini. Un viņš man sacīja: Šie ir tie, kas nāk no lielajām bēdām; viņi ir mazgājuši savas drēbes un padarījuši tās balinātas jēra asinīs.* ”. Jēzus nēsā “ *zelta jostu uz krūtīm* ” vai uz sirds, bet “ *uz gurniem* ” — spēka simbolu Daniēlā. Un “ *zelta josta* ” simbolizē **patiesību** saskaņā ar Ef.6:14: “ *Tāpēc stāviet: lai **patiesība ir apjosta ap jūsu gurniem** ; uzvelciet taisnības bruņģi* ; ”. Tāpat kā Jēzus, patiesību godā tikai tie, kas to mīl.

14. pants: “ *Viņa galva un mati bija balti kā balta vilna kā sniegs; viņa acis bija kā uguns liesma; »*

Balts, pilnīgas tīrības simbols, raksturo Dievu Jēzu Kristu, kuram līdz ar to ir grēka šausmas. Tomēr “ *lielas nelaiμες* ” paziņojuma mērķis var būt tikai grēcinieku sodīšana. Šis iemesls attiecas uz abām nelaimēm, tāpēc šeit un Daniēlā mēs atrodam Dievu, lielo Tiesnesi, kura “ *acis ir kā uguns liesmas* ”. Viņa skatiens patērē grēku vai grēcinieku, bet Jēzus izredzētais izvēlas atteikties no grēka, atšķirībā no viltus jūda un viltus kristiešu dumpinieka, kuru Jēzus Kristus spriedums galu galā patērēs. Un šīs “ *nelaiμες* ” pēdējais konteksts apzīmē tās vēsturiskos ienaidniekus, kas visi ir identificēti šīs grāmatas un Daniēla grāmatas nodaļās. Apo.13 mums tos iepazīstina ar divu “ *zvēru* ” aspektu, kas identificēti ar nosaukumiem “ *jūra un zeme* ”, kas apzīmē katoļu ticību un no tās izrietošo protestantu ticību, kā liecina to nosaukumi saskaņā ar 1.Moz.1:9-10. . Pēc viņa atgriešanās abi sabiedrotie zvēri kļūst par vienu, vienoti, lai cīnītos pret viņa sabatu un viņa ticīgajiem. Viņa ienaidnieki būs nobijušies, saskaņā ar Atkl.6:16, un viņi neizturēs.

15. pants: “ *Viņa kājas bija kā degoša bronza, it kā viņš degtu krāsni; un viņa balss bija kā daudzu ūdeņu troksnis. »*

Jēzus kājas ir tikpat tīras kā pārējais viņa ķermenis, taču šajā tēlā tās kļūst apraiptas, mīdot dumpīgo grēcinieku asinīm. Tāpat kā Dan.2:32, “ *mišņš* ”, netīrs sakausējuma metāls, simbolizē grēku. Atkl.10:2 mēs lasām: “ *Viņam rokā bija maza atvērta grāmatiņa. Viņš nolika savu labo kāju uz jūras un kreiso kāju uz zemes* ; ”. Atkl.14:17 līdz 20 šai darbībai tiek dots nosaukums “ *vīnogu raža* ”; tēma, kas izstrādāta Jesajas 63. nodaļā. “ *Daudzi ūdeņi* ” Atkl.17:15 simbolizē “ *tautas, ļaužu pulkus, tautas un valodas* ”, kas noslēdz savienību ar “ *netikli Lielo Babilonu* ”; nosaukums, kas apzīmē pāvesta Romas katoļu baznīcu. Šī pēdējā brīža alianse viņus apvienos, lai iebilstu pret Dieva svētīto sabatu. Viņi nonāks tik tālu, ka izlems nogalināt viņa uzticīgos novērotājus. Tāpēc mēs saprotam viņa taisnīgo dusmu simbolus. Vīzijā Jēzus saviem izredzētajiem parāda, ka viņa viena personīgā dievišķā “ *balss* ” ir spēcīgāka nekā visu zemes tautu balss kopā.

16. pants: “ *Viņam labajā rokā bija septiņas zvaigznes. No viņa mutes nāca ass, abpusgriezīgs zobens; un viņa seja bija kā saule, kad tā spīd savā spēkā. »*

Septiņu zvaigžņu ” simbols, kas tiek turēts “ *labajā rokā* ”, atgādina par viņa pastāvīgo kundzību, kas viena pati var dot Dieva svētību; tik bieži un masveidā nepareizi apgalvoja tās neticīgie ienaidnieki. *Zvaigzne* ir reliģiskā vēstneša simbols, jo, tāpat kā 1. Mozus 1:15 *zvaigznei* , *tās uzdevums ir “ apgaismot zemi* ”, viņa gadījumā – dievišķo taisnīgumu. Savas atgriešanās dienā Jēzus augšāmcels (atdzīvinās vai augšāmcels pēc pilnīgas īslaicīgas iznīcināšanas, ko sauc par nāvi) savus izredzētos no visiem laikmetiem, ko simbolizē *septiņu asambleju* nosaukumi . Šajā krāšņajā kontekstā viņam un saviem uzticīgajiem izredzētajiem viņš sevi parāda kā “ *Dieva Vārdu* ”, kura simbols “ *asa abpusgriezīga zobena* ” ir citēts Ebr.4:12. Šī ir stunda, kad šis *zobens* dos dzīvību un nāvi saskaņā ar ticību, kas parādīta šajā Bībelē rakstūtajā dievišķajā vārdā, kuru Atkl. 11:3 simbolizē kā “ *divus Dieva lieciniekus*”. Cilvēkos tikai seas izskats tos identificē un ļauj atšķirt; tāpēc tas ir par excellence identifikācijas elements. Šajā vīzijā Dievs arī pielāgo savu seu mērķa kontekstam. Daniēlā vīzijā Dievs viņa

seju simbolizē ar " *zibens* ", kas ir tipisks grieķu dieva Zeva simbols, jo pareģojuma ienaidnieks būs karaļa Antiohs IV grieķu sēļu tauta, kas piepildīja pravietojumu – 168. g. Apokalipses vīzija, arī Jēzus seja iegūst sava ienaidnieka izskatu, kas šoreiz ir " *saule, kad tā spīd savā spēkā* ". Tā ir taisnība, ka šis pēdējais mēģinājums izskaust no zemes jebkuru svētā dievišķā sabata novērotāju ir dumpinieku cīņas apogejs par labu "neuzvarētās saules dienas" ievērošanai, ko imperators noteica 321. gada 7. martā. Konstantīns 1^g. Šī nemiernieku noņemšana savā priekšā atradīs " *dievišķā taisnīguma sauli* " visā tās dievišķajā spēkā, un tas notiks 2030. gada pavasara pirmajā dienā.

17. pants: " *Kad es viņu ieraudzīju, es nokritu pie viņa kājām kā miris. Viņš uzlika savu labo roku uz mani, sacīdams: nebīsties!* »

Šādi reaģējot, Džons tikai paredz to cilvēku likteņus, kas viņu sastaps viņa atgriešanās brīdī. Daniēlam bija tāda pati uzvedība, un abos gadījumos Jēzus nomierina un stiprina savu uzticīgo kalpu, savu vergu. " *Viņa labā roka* " apstiprina viņa svētību un viņa uzticībā, atšķirībā no otras noņemšanas nemierniekiem, izredzētajam nav iemesla bīties Dieva, kas nāk viņu glābt aiz mīlestības. Izteiciens " *nebaidieties* " apstiprina galīgo kontekstu, ko kopš 1843. gada raksturo šī adventistu vēsts no pirmā eņģeļa Atkl. 14:7: " *Viņš skaļā balsī sacīja: **Bīsties Dieva un dod viņam godu**, jo viņa tiesas stunda. ir pienācis; un nolieciet Tā priekšā, kas radījis debesis un zemi, un jūru un ūdeņu avotus.* » ; tas ir, Dievs radītājs.

18. pants: " *Es esmu pirmais un pēdējais, un dzīvais. Es biju miris; un, lūk, es dzīvoju mūžīgi mūžos. Man pieder nāves un elles atslēgas.* »

Patiešām, Jēzus, velna, grēka un nāves uzvarētājs, izsaka sevi ar šiem vārdiem. Viņa vārdi " *pirmais un pēdējais* " apstiprina pravietojumā ietvertu vēsti par laika sākumu un beigām, bet tajā pašā laikā Jēzus apstiprina savu dzīvinošo dievišķumu no savas pirmās līdz pēdējai cilvēcei. Tam, kuram ir " *nāves atslēgas* ", ir tiesības izlemt, kam dzīvot un kam mirt. Viņa atgriešanās stunda ir tad, kad viņa svētie tiks augšāmcelti " *pirmajā augšāmcelšanā* ", kas paredzēta " *svētajiem Kristū mirušajiem* " saskaņā ar Atkl.20:6. Evakuēsim visus mītus par viltus kristietības tradīcijām grieķu un romiešu mantojumā un sapratīsim, ka " *mirušo kaps* " ir gluži vienkārši zemes augsne, kas savāca pīšļos pārvērstos mirušos, kā rakstīts 1. Moz. 3:19: " *Sviedros tu ēdīsi maizi, līdz atgriezīsies uz zemes, no kuras tu esi paņemts. jo jūs esat pīšļi, un par pīšļiem jūs atgriezīsities.* ". Šīs atliekas nekad vairs nederēs, jo to Radītājs tās augšāmcels ar visu viņu personību, kas ir iegravēta viņa dievišķajā atmiņā, *neiznīcīgā debesu ķermenī* (1.Kor.15:42), kas ir identiska eņģeļu ķermenim, kas paliek uzticībā Dievam: " *Jo augšāmcelšanās laikā cilvēki neprecēsies un neprecēsies, bet būs kā Dieva eņģeļi debesīs.* Mat.22:30".

Pravietiskā vēsts par nākotni ir apstiprināta

19. pants: " *Tāpēc raksti, ko tu redzēji un kas ir, un to, kas pēc tam notiks.* »

Šajā definīcijā Jēzus apstiprina pravietisko kristiešu laikmeta globālā laika atspoguļojumu, kas beigsies ar Viņa atgriešanos godībā. Apustuliskais laiks ir saistīts ar izteicienu " *ko jūs esat redzējuši* ", un tādējādi Dievs Jāni norāda kā

autentisku apustuliskās kalpošanas aculiecinieku. Viņš bija liecinieks Izredzētā “*pirmai mīlestībai*”, kas minēta Atkl.2:4. “... *tie, kas ir*” attiecas uz šī apustuliskā laika beigām, kurā Jānis paliek dzīvs un aktīvs. “... *un tie, kam jānāk pēc tiem*” apzīmē reliģiskos notikumus, kas notiks līdz Jēzus Kristus atgriešanās laikam un pēc tam, līdz septītās tūkstošgades beigām.

20. pants: “*septiņu zvaigžņu, ko tu redzēji manā labajā rokā, un septiņu zelta svečturu noslēpums. Septiņas zvaigznes ir septiņu Baznīcu eņģeļi, un septiņi lampas ir septiņas baznīcas.*”.

“*Septiņu asambleju eņģeļi*” ir visu šo septiņu laikmetu izredzētie. Jo vārds “*eņģelis*” no grieķu valodas “*aggelos*” nozīmē vēstnesis, un tas apzīmē debesu eņģeļus tikai tad, ja vārds “*debesu cilvēki*” to izskaidro. Tāpat šeit ir apvienoti “*septiņi svečturi*” un “*septiņas asamblejas*”, par kurām manā komentārā ir aizdomas. Tāpēc Gars apstiprina manu interpretāciju: “*septiņi svečturi*” atspoguļo Dieva gaismas svētdarīšanu septiņos laikmetos, kas apzīmēti ar “*septiņu asambleju*” nosaukumiem.

Atklāsmes grāmata 2: Kristus Sapulce no palaišanas līdz 1843

Vēstulu tēmā 2. red. mēs atrodam četrus ziņojumus, kas attiecas uz laiku no 94. līdz 1843. gadam, un 3. red. trīs ziņojumus, kas aptver laiku no 1843. līdz 1844. gadam līdz 2030. gadam. Ar interesi atzīmēsim šo atklājošo precizitāti attiecībā uz pirmo un pēdējo *burtu* nosaukumi : “ *Efeza* un *Lāodikeja* ”, kas attiecīgi nozīmē: metami un tiesāti cilvēki; kristīgās žēlastības laikmeta sākums un beigas. 2. atkl., nodaļas beigās, Gars atsaucas uz “Kristus atgriešanās adventistu tēmas” sākumu, kas attiecas uz 1828. gada datumu, kas iepriekš noteikts Dan.12:11. Arī pēc laika Atklāsmes grāmatas 3. nodaļas sākumu var likumīgi saistīt ar 1843. gada datumu, kas iezīmēja Adventistu ticības pārbaudes sākumu. Pielāgota vēsts nāk, lai apstiprinātu pārbaudīto protestantu ticību: “ *Tu esi miris* ”. Šie paskaidrojumi bija nepieciešami, lai apstiprinātu vēstījumu saistību ar Daniēla grāmatā noteiktajiem datumiem. Taču Atklāsmes grāmatas vīzija sniedz atklāsmes par kristīgās ēras sākumu, ko Daniēls neattīstīja. Vēstules vai vēstījumi, ko Jēzus adresē saviem kalpiem visā mūsu laikmetā, kļūdē reliģisko pārpratumu par nepatiesām un maldinošām ilūzijām, kas uztrauc daudzus kristiešus. Tur mēs atrodam īsto Jēzu ar viņa likumīgajām prasībām un viņa vienmēr pamatotajiem pārmetumiem. Četri Rev.2 *burti* secīgi attiecas uz četriem laikmetiem, kas atrodas no 94. līdz 1843. gadam.

1. periods : Efeza

94. gadā pēdējais liecinieks Kristus Sapulces uzsākšanai

1. pants: “ *Raksti Efesas draudzes eņģelim* : *Tā saka tas, kurš labajā rokā tur septiņas zvaigznes, kas staigā starp septiņiem zelta svečturiem* :

Ar nosaukumu *Ephesus* , no pirmā tulkojuma grieķu vārdam "Ephesis", kas nozīmē palaist, Dievs runā ar saviem kalpiem no Kristus Sapulces uzsākšanas brīža, Romas imperatora Domitiāna laikā (81-96).). Tādējādi Gars ir vērsts uz laiku, kad Jānis saņem no Dieva atklāsmi, ko viņš mums apraksta. Viņš ir pēdējais apustulis, kas brīnumaini palicis dzīvs, un viens ir pēdējais aculiecinieks Jēzus Kristus asamblejas uzsākšanai. Dievs atgādina savu dievišķo spēku; tas ir vienīgais, kurš “ *tur labajā rokā* ”, viņa svētības simbolu, viņa izredzēto dzīvību, “ *zvaigznes* ”, kuru darbus viņš vērtē, viņu ticības augļus. Atkarībā no gadījuma viņš svētī vai nolādē. Dievs “ *staigā* ”, saprot, ka viņš virzās uz priekšu sava projekta laikā, paaudzi pēc paaudzes pavadot savu izredzēto dzīvi un pasaules notikumus, kurus viņš organizē vai cīnās: “ *un māciet viņiem ievērot visu, ko esmu noteicis. tev. Un, lūk, es esmu ar jums vienmēr, līdz pat pasaules galam. Mat.28:20.*” Līdz pasaules galam viņa izredzētajiem būs jāpadara tie darbi, ko viņš tiem jau iepriekš sagatavojis: “ *Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, ko Dievs jau iepriekš ir sagatavojis, lai mēs varētu praktizēt tos. Ef.2:10.*” Un viņiem būs jāpielāgojas konkrētajiem apstākļiem, kas nepieciešami katrā no septiņiem laikmetiem. Jo “ *Efesā* ” sniegtā mācība ir spēkā septiņiem laikmetiem; “ *septiņas zvaigznes, kas tiek turētas viņa labajā rokā* ”, viņš var ļaut nokrist un nokrist zemē, tām, kas attiecas uz dumpīgajiem kristiešiem. Atcerieties

domu, ka " *svečturis* " ir noderīgs tikai tad, ja tas dod gaismu, un, lai tas dotu gaismu, tas ir jāpiepilda ar eļļu, dievišķā Gara simbolu.

2. pants: " *Es zinu tavus darbus, tavu darbu un tavu neatlaidību. Es zinu, ka jūs nevarat ciest ļaunos puisus; ka jūs esat pārbaudījuši tos, kas sevi sauc par apustuļiem un kuri nav, un ka jūs esat atrasti meļi; »*

Uzmanību! Darbības vārdu konjugācijas laiki ir ārkārtīgi svarīgi, jo tie nosaka apustuliskā laikmeta mērķi. Šajā pantā pašreizējā laikā konjugētais darbības vārds attiecas uz 94. gadu, savukārt pagātnes laiks attiecas uz Romas imperatora Nerona izraisīto vajāšanu laiku no 65. līdz 68. gadam.

94. gadā kristieši mīl patiesību, kas joprojām ir neskarta un nesagrožīta, un viņi ienīst " *ļaunos* " pagānus, un jo īpaši to vidū valdonīgos romiešus. Tam ir iemesls, un tas ir tāpēc, ka apustulis Jānis joprojām ir dzīvs, tāpat kā daudzi citi senie liecinieki patiesībai, ko mācīja Jēzus Kristus. Tādējādi " *meli* " ir viegli atmaskojami. Jo katrā laikmetā nepārvērtās nezāles mēģina sajaukties ar kviešiem, jo Dieva bailes joprojām ir lielas, un pestīšanas vēsts ir vilinoša un pievilcīga. Viņi doktrīnā ievieš nepatiesas idejas. Taču patiesības mīlestības pārbaudē viņi cieš neveiksmi, un patiesi apgaismotie izredzētie viņus atmasko. Tāpat, runājot par apustuliskā laikmeta pagātni, " *jūs esat pārbaudījis* ", Gars atgādina, kā nāves pārbaudījums nolaida viltus kristiešu, patieso " *meļu* ", kas ir mērķēts šajā pantā, mānīgās maskas laikā no 65. līdz 68. gadam, kad Nerons nodeva Kristus izredzētos savvaļas zvēriem savā Kolizejā, lai Romas iedzīvotājiem piedāvātu asiņainu skatu. Taču atzīmēsim, ka Jēzus izsauca šo pagātnes laikmeta dedzību.

3. pants: " *Ka tev būtu pacietība, ka tu būtu cietis mana vārda dēļ un nebūtu noguris. »*

Šeit atkal pievērsiet uzmanību darbības vārdu konjugāciju laikiem!

Ja joprojām tiek saglabāta neatlaidības liecība, ciešanu liecība vairs nav. Un Dievam ir jāatgādina ciešanu pieņemšana, kas izpaudās un cildeni tika pagodināta apmēram 30 gadus iepriekš, no 65. līdz 68. gadam, kad asinskārais romietis Nerons nodeva nāvē kristiešus, kas tika piedāvāts kā izrāde savai perversai un samaitātai tautai. Tikai šajā laikā Izredzētā nometne " *cieta* " savā " *nosaukumā* " un nebija " *nogurusi* ".

4. pants: " *Bet man ir pret tevi tas, ka tu esi pametis savu pirmo mīlestību.*

»

Ierosinātie draudi kļūst skaidrāki un apstiprināti. Šajā laikā kristieši bija uzticīgi, taču Nerona vadītā dedzība bija vājinājusies vai vairs nepastāvēja; to, ko Jēzus sauc par " *pirmās mīlestības zaudēšanu* ", tādējādi 94. gadam liekot domāt par otrās mīlestības esamību, kas ir daudz zemāka par pirmo.

5. pants: " *Tāpēc atceries, no kurienes tu esi kritis, un nožēlo grēkus un dari savus iepriekšējos darbus; ja nē, es nāksu pie tevis un noņemšu tavu lampa statīvu no tās vietas, ja vien tu nenožēlosi grēkus. »*

Tikai cieņa vai vienkārša patiesības atzīšana nenes pestīšanu. Dievs prasa vairāk no tiem, kurus Viņš izglābj, lai padarītu tos par saviem mūžīgajiem pavadoņiem. Ticība mūžīgajai dzīvei nozīmē pirmās dzīves devalvāciju. Jēzus vēsts nemītīgi paliek nemainīga saskaņā ar Mt.16:24 līdz 26: " *Tad Jēzus sacīja saviem mācekļiem: Ja kāds grib man sekot, tas lai aizliedz sevi, lai uzņemas atbildību par savu krustu un lai viņš seko man. Jo, kas savu dzīvību grib glābt, tas*

to zaudēs, bet, kas savu dzīvību zaudēs manis dēļ, tas to atradīs. Un kāds labums cilvēkam iegūs visu pasauli, ja viņš zaudēs savu dvēseli? Vai arī ko cilvēks dotu apmaiņā pret savu dvēseli? »Draudi aizvākt viņa Garu, ko simbolizē “ svečturis ”, parāda, ka Dievam patiesa ticība nebūt nav vienkārša dvēselei uzlīmēta etiķete. Efezas periodā simbolisks Dieva Gara svečturis atradās austrumos, Jeruzalemē, kur dzima kristīgā ticība, un Pāvila radītajās baznīcās Grieķijā un mūsdienu Turcijā. Reliģiskais centrs drīzumā tiks pārcelts uz Rietumiem un galvenokārt uz Romu Itālijā.

6. pants: “ *Tomēr jums ir tas, ka jūs ienīstat nikolaitiešu darbus, darbus, kurus es arī ienīstu.* »

Šajā vēstulē romieši simboliski nosaukti “ *ļunprātīgo* ” vārdā: “ *nikolaitāni* ”, kas nozīmē uzvarētāju tauta vai uzvaras ļaudis, tā laika valdnieki. Grieķu valodā termins “Nike” ir personificēts uzvaras vārds. Ko tad Dievs un viņa izredzētie ienīst “ *nikolaitiešu darbi* ”? Pagānisms un reliģiskais sinkrētisms. Viņi godina pagānu dievību pulkus, no kurām lielākajai ir veltīta nedēļas diena. Mūsu pašreizējais kalendārs, kas septiņām nedēļas dienām piešķir mūsu Saules sistēmas septiņu zvaigžņu, planētu vai zvaigžņu nosaukumus, ir tiešs romiešu reliģijas mantojums. Un pirmās dienas kults, kas veltīts “neuzvarētajai saulei”, ar laiku, sākot no 321. gada, radīs īpašu iemeslu Dievam radītajam ienīst romiešu reliģiskos “*darbus*”.

7. pants: “ *Kam ir ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm: Tam, kas uzvar, Es došu ēst no dzīvības koka, kas ir Dieva paradīzē.* »

Divi vēstījumi šajā pantā atsauca uz uzvaras laiku uz zemes, “ *tas, kurš uzvar* ”, un viņa balvas debesu laiku.

Šī formula ir pēdējais vēstījums, ko Jēzus adresē saviem kalpiem vienā no septiņiem laikmetiem, uz kuriem attiecas pravietojums. Gars to pielāgo katra laikmeta īpašajiem apstākļiem. Efesa iezīmē pravietojuma aptvertā laika sākumu, tāpēc Dievs tai dāvina mūžīgo pestīšanu zemes vēstures sākuma formā. Zem zemes dārza *dzīvības koka*, ko Dievs bija radījis, lai tur novietotu nevainīgu un tīru cilvēku, tika izsaukts Jēzus attēls. Apo.22 pravieto šo atjaunotās Ēdenes atjaunošanu uzvarošo izredzēto laimei uz jaunās zemes. Katru reizi sniegtā formula attiecas uz kādu mūžīgās dzīves aspektu, ko Jēzus Kristus piedāvā tikai saviem izredzētajiem.

2. periods : Smyrna

No 303. līdz 313. gadam pēdējās Romas “imperatoriskās” vajāšanas

8. pants: “ *Raksti Smirnas draudzes eņģelim : Šie ir pirmā un pēdējā, mirušā un atkal dzīvā, vārdi :*

otrā burta nosaukumu “ *Smyrna* ”, kas tulkots no grieķu vārda “*smurna*”, kas nozīmē “ *mirre* ”, Dievs ir vērstis uz briesmīgo vajāšanu laiku, ko vada Romas imperators Diokletiāns. “ *Mirre* ” ir smaržas, kas iebalzamēja Jēzus pēdas īsi pirms viņa nāves un ko viņam kā upuri piedzimstot nesa austrumu gudrie. Jēzus šajā pārbaudījumā atklāj patiesas ticības dedzību, ko viņš vairs neatrada 94. gadā. Tiem, kas piekrīt mirt Viņa vārdā, jāzina, ka Jēzus ir uzvarējis nāvi un ka, būdams dzīvs, viņš varēs tos augšāmcelt tāpat kā viņš. 'izdarīja to sev. Pravietojums ir

adresēts tikai tiem kristiešiem, kuru "pirmais" pārstāvis ir pats Jēzus. Pielīdzinot savu personu savu kalpu dzīvei, viņu pārstāvēs arī "pēdējais" kristietis.

9. pants: " *Es zinu jūsu bēdas un jūsu nabadzību (lai gan jūs esat bagāti), un to apmelošanu, kas sevi sauc par ebrejiem un nav tādi, bet ir sātana sinagoga.* »

Romiešu vajātiem kristiešiem tika atņemts īpašums un visbiežāk viņi tika sodīti ar nāvi. Taču šī materiālā un miesiskā nabadzība padara tos garīgi bagātus Dieva tiesas ticības kritērijos. No otras puses, viņš neslēpj savu spriedumu un ļoti skaidri atklāj vērtību, ko viņš piešķir ebreju reliģijai, kas atteicās no dievišķās pestīšanas normas, neatzīstot Jēzu Kristu kā Mesiju, par ko pravietoja Svētie Raksti. Dieva pamestos ebrejus pārņem velns un viņa dēmoni, un viņi kļūst par Dieva un viņa patiesajiem izredzētajiem " *sātana sinagoga* ".

10. pants: " *Nebaidieties no tā, ko jūs cietīsiet. Lūk, velns dažus no jums iemetīs cietumā, lai jūs tiktu pārbaudīti, un jums būs bēdas desmit dienas. Esi uzticīgs līdz nāvei, un es tev došu dzīvības kroni.* »

Šajā pantā velns tiek saukts par Diokletiānu, šim nežēlīgajam Romas imperatoram un ar viņu saistītajiem "tetrarhiem" bija nikns naidis pret kristiešiem, kurus viņi gribēja iznīcināt. Izsludinātās vajāšanas jeb " *bēdas* " turpinājās " *desmit dienas* " vai "desmit gadus" patiesībā no 303. līdz 313. gadam. Dažiem no tiem, kas bija " *uzticīgi līdz nāvei* " kā augsti svētīti mocekļi, Jēzus dāvās " *dzīvības kroni* ". ; mūžīgā dzīvība ir viņu uzvaras zīme.

11. pants: " *Kam ir ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm: Kas uzvar, tas necietīs otro nāvi.* »

Perioda beigu vēstījuma tēma ir: nāve. Šoreiz Gars izsauc pestīšanu, atgādinot, ka tiem, kas nepieņem pirmo mocekļu nāvi Dieva dēļ, būs jācieš, nespējot izbēgt, " *otrā nāve* " no pēdējās tiesas " *uguns ezera* ". . " *Otrā nāve* ", kas neskars izredzētos, jo viņi būs iekļuvuši mūžīgajā dzīvē.

3. periods : Pergamum

538. gadā pāvesta režīma nodibināšana Romā

12. pants: " *Raksti Pergamas draudzes eņģelim : Tā saka tas, kam ir asais abpusgriezīgais zobens :*

Ar vārdu *Pergamos Dievs atsauc atmiņā garīgās laulības pārkāpšanas laiku* . Nosaukumā *Pergamum* divas grieķu saknes "péao un gamos" tiek tulkotas kā "pārkāpt laulību". Tā ir liktenīgā stunda, kurā sākas nelaimes , kas piemeklēs kristiešu tautas līdz pat pasaules galam. Mērķējot uz 313. gadu, iepriekšējais laikmets liecināja par piekļuvi varai un imperatora Konstantīna I ' tetrarha Konstantija Hlora dēla, pagānisko valdīšanu un uzvarētāju pret Maksenciju. Ar imperatora 321. gada 7. marta dekrētu viņš atteicās no septītās dievišķās dienas, mūsu pašreizējās sestdienas, svētā sabata iknedēļas atpūtas, dodot priekšroku pirmajai dienai, kas tajā laikā bija veltīta pagānu Saules dieva kulta "Sol" Invictus", Neuzvarētā saule. Viņam paklausot, kristieši izdarīja "garīgu laulības pārkāpšanu", kas no 538. gada bija oficiālā Romas pāvesta norma, kas saistīta ar *Pergamonas periodu* . Neuzticīgie kristieši seko Vigilijam, jaunajam reliģiskajam vadītājam, ko iedibināja imperators Justiniāns ¹ Šis intrigants izmantoja savas attiecības ar Teodoru, prostitūtu, kuru apprecēja imperators, lai iegūtu šo pāvesta

amatu, ko paplašināja viņa jaunā universālā reliģiskā vara, tas ir, katoļu. Tādējādi ar nosaukumu *Pergama* Dievs nosoda "svētdienas" praksi, jaunu garīgās *laulības pārkāpšanas nosaukumu un cēloni*, ar kuru Romas kristiešu baznīca turpina godināt kādreizējo "sauļes dienu", kas tika mantota no Konstantīna. Tas apgalvo, ka tas ir Jēzus Kristus, un apgalvo, ka tas ir pāvesta galvas nosaukums "Dieva Dēla vietnieks" (Dieva Dēla aizvietotājs vai aizstājējs), latīņu valodā "VICARIVS FILII DEI" - burtu skaits kas ir "666"; skaitlis, kas atbilst tam, ko Atkl.13:18 attiecina uz "zvēra" reliģisko elementu. Tāpēc laikmets, ko sauc par *Pergamosu*, sākas ar neiecietīgo un uzurpējušo pāvesta valdīšanu, kas atņēma no Jēzus Kristus, iemiesotā Visvarenā Dieva, viņa titulu Asamblejas vadītājs saskaņā ar Dan.8:11; Ef.5:23: "Jo vīrs ir sievas galva, tāpat kā Kristus ir draudzes galva, kas ir viņa miesa un kuras Pestītājs ir. »Bet esiet uzmanīgi! Šo darbību ir iedvesmojis pats Dievs. Patiesībā tieši viņš atsauca un nodeva pāvesta režīmam kristīgo ticību, kas bija kļuvusi oficiāli neuzticīga. Šī režīma bezkaunība, kas nosodīta Dan.8:23, ir tik tālu, ka liek uzņemties iniciatīvu "mainīt laiku un likumu", ko noteicis Dievs, personīgi saskaņā ar Dan.7:25. Un turklāt, neievērojot viņa brīdinājumu nevienam cilvēkam nesaukt garīgi par "tēvu", viņš sevi pielūdz ar titulu "Vissvētākais tēvs", tādējādi paceļot sevi augstāk par radītāju Dievu, likumdevēju, un reiz viņam tas šķitīs izdevīgi: "Un nevienam nesauciet par savu tēvu virs zemes; jo viens ir jūsu Tēvs, kas ir debesīs. (Mat.23:9)." Šim cilvēkam karalim ir pēcteči, caur kuriem režīms un tā pārmērības turpināsies līdz tiesas dienai, ko ieprogrammējis vislielākais, spēcīgākais un taisnīgākais, patiesais "Vissvētākais Debesu Tēvs".

Tāpēc imperators Justinians I izveidoja šo reliģisko režīmu, ko Dievs uzskatīja par "laulības pārkāpšanu". Tāpēc sašutuma nozīme ir jāatzīmē un jāieraksta vēsturē. Mēs atzīmējam 535. un 536. gadā, viņa valdīšanas laikā, divus milzīgus vulkāna izvirdumus, kas padarījis atmosfēru tumšāku un izraisījis 541. gadā nāvējošu mēra epidēmiju, kas neizmirs līdz 767. gadam ar maksimālo uzbrukuma maksimumu 592. gadā. Dievišķais lāsts varētu neņemt šausmīgāku formu, un sīkāka informācija par šo tēmu tiks sniegta nākamajā pantā.

13. pants: "Es zinu, kur tu dzīvo, es zinu, ka tur ir sātana tronis. Jūs atceraties manu vārdu un nenoliedzāt manu ticību pat Antipas, mana uzticamā liecinieka, dienās, kas tika nogalināts jūsu vidū, kur atrodas sātans. »

Pravietojumā ir uzsvērts "tronis" un tā atrašanās vieta tā slavas un pagodinājuma dēļ, ko grēcinieki tam maksā vēl šodien. Tā atkal ir "Roma", kas atsāk savu kundzību, šoreiz ar šo viltus kristīgo un pilnībā pagānisko reliģisko aspektu. Tas, kurš apgalvo, ka ir viņa "aizvietotājs" (vai vikārs), pāvests, pat nepanāk, lai Dievs viņu uzrunā personīgi. Pravietojuma saņēmējs ir izredzētais, nevis kritušais, ne uzurpators, kas slavina pagānu rituālus. Šai Romas katoļu ticības augstajai vietai ir pāvesta *tronis* Romā, Laterāna pilī, ko Konstantīns I dāsni piedāvāja Romas bīskapam. Šī Laterāna pils atrodas Caelius kalnā, vienā no "septiņiem Romas kalniem", kas atrodas pilsētas dienvidaustrumos; Vārds Caelius nozīmē: debesis. Šis kalns pēc platības ir garākais un lielākais no septiņiem. Netālu no Laterāna baznīcas, kas joprojām pārstāv pāvestību un tās garīdzniekus, nozīmīgākā katoļu baznīca pasaulē, paceļas lielākais Romā esošais obelisks, kurā ir 13, jo tas sasniedz 47 metru augstumu. Atklāts zem 7 metriem zemes un sadalīts trīs daļās, to 1588. gadā izveidoja pāvests Siksts V, kurš tajā pašā laikā organizēja

Vatikāna valsts kundzību nākamajā pravietiskajā laikmetā, ko sauca par *Tiatīru*. Šim Ēģiptes saules kulta simbolam ir liels uzraksts uz stelas, kas atgādina Konstantīna piedāvājumu. Patiesībā tas bija viņa dēls Konstantijs II, kurš pēc tēva nāves to atveda no Ēģiptes uz Romu, lai daļēji izpildītu sava tēva vēlmi, kurš gribēja to nogādāt Konstantinopolē. Šī nodošanās Konstantīna I godam^{ir} vairāk saistīta ar Dieva, nevis Konstantīna dēla vēlmi. Tā kā viss obelisks ar savu augsto pjedestālu apstiprina pravietoto saikni, kas padara Konstantīnu I^{par} civilo autoritāti, kas uzstāda pārējo "saules dienu", un pāvestu, tajā laikā vienkāršu Romas kristīgās baznīcas bīskapu, reliģiskā autoritāte, kas reliģiski uzliks šo pagānu dienu ar nosaukumu "svētdiena" vai Kunga diena. Šī obeliska augšpusē ir četri atmaskojoši simboli, kas seko viens otram šādā augošā secībā: 4 lauvas, kas sēž uz tā gala, orientētas uz četriem galvenajiem punktiem, virs kuriem ir četri kalni, kurus pārspēj saules stari, un virs tā kopā dominē kristietis. krusts. Lauvas simbols, kas vērsts uz četriem galvenajiem punktiem, apzīmē honorāru tās universālajā spēkā; kas apstiprina, tās apraksts atklāts Dan.7 un 8. Atkl.17:18 apstiprinās teicienu par Romu: "Un sievietē, kuru tu redzēji, tā ir lielā pilsēta, kurai ir karaliskais pār zemes ķēniņiem." Turklāt uz obeliska iegravētais ēģiptiešu kartušs izsauc "netīro vēlēšanos, ko karalis adresē saules dievam Amonam". Visas šīs lietas atklāj kristīgās ticības patieso būtību, kas Romā dominēja kopš Konstantīna I kopš 313. gada, viņa uzvaras datuma. Šis obelisks un tajā esošie simboli liecina par Dan.8:25 pravietotā velna kalpa "veiksmi", kuram ar Konstantīna I starpniecību izdevās piešķirt kristīgajai ticībai reliģioza sinkrētisma izskatu, ko Dievs stingri nosodīja Jēzū Kristū. Es apkopāju šo simbolu vēstījumu: "krusts": kristīgā ticība; "saules stari": saules pielūgsmē; "kalni": zemes spēks; "četras lauvas": universāls karalisks un spēks; "obelisk": lai Ēģipte ir grēks kopš izceļošanas faraona sacelšanās un par grēku, kas veido saules dieva Amona elku pielūgsmi. Dievs šos kritērijus attiecina uz Konstantīna^I izstrādāto Romas katoļu ticību. Un šiem simboliem, izmantojot ēģiptiešu kartīšu, viņš pievieno savu spriedumu par Romas bīskapu reliģiskajām saistībām, kurus viņš abus uzskata par nešķīstiem; pilsētas reliģiskie brāļi tos jau sauc par "pāvestiem". Kristīgās ticības saistība ar saules kultu, ko jau piekropj un godināja pats Konstantīns, ir briesmīga lāsta izcelsme, ko cilvēce maksās nepārtraukti līdz pasaules galam. Šis Laterāna *tronis nekonkurē ar Romas imperatoriem, jo kopš Konstantīna*^I viņi vairs nedzīvo Romā, bet gan impērijas austrumos, Konstantinopolē. Tādējādi, ignorējot pravietisko atklāsmi, ko Jēzus Kristus deva Jānim, daudzi cilvēki kļūst par visu laiku lielākās reliģiskās maldināšanas upuriem. Bet viņu nezināšana ir grēcīga, jo viņi nemīl patiesību un tāpēc paša Dieva dēļ ir nodoti visu veidu meliem un meļiem. *Pergamonas* perioda iedzīvotāju izglītības trūkums izskaidro pāvesta režīma panākumus, ko uzspieda un atbalstīja tā laika secīgie Romas imperatori. Kas neliedz dažām patiesi ievēlētām amatpersonām atteikt un noraidīt šo jauno nelegitīmo autoritāti; kas liek Jēzum viņus atzīt par saviem patiesajiem kalpiem. Kad tika noteikta izredzēto atrašanās vieta Romā, ņemiet vērā, ka Gars tur atrada 538 kalpus, kuri, godinot svētdienu, saglabāja ticību Jēzus vārdam. Tomēr šajā Romas vietā pēdējie mocekļi jeb "uzticīgie liecinieki" tika redzēti tikai Nerona laikā 65.–68. gadā un Diokletiāna laikā no 303. līdz 313. gadam. Mērķējoties uz Romas pilsētu, Gars

atgādina “*Antipas*” viņa “*uzticīgais liecinieks*” pagājušajiem laikiem. Šis grieķu nosaukums nozīmē: pret visiem. Šķiet, ka tas nozīmē apustuli Pāvilu, pirmo Jēzus Kristus evaņģēlija vēstnesi šajā pilsētā, kur viņš nomira kā moceklis, kuram 65. gadā tika nocirsta galva imperatora Nerona vadībā. Tādējādi Dievs apstrīd pāvestu nepatieso un maldinošo titulu “Dieva Dēla vietnieks”. Patiesais vikārs bija uzticīgais Pāvils, nevis neuzticīgais Vigilijs vai kāds no viņa pēctečiem.

Visvarenais radītājs Dievs ir iegravējis dabā svarīgos kristīgās laikmeta reliģijas vēstures mirkļus; brīži, kad lāsts iegūst intensīvu raksturu ar nopietnām sekām kristīgajai tautai. Jau savas zemes kalpošanas laikā Jēzus Kristus saviem divpadsmit pārsteigtajiem un pārsteigtajiem apustuļiem apliecināja, ka viņš spēj kontrolēt vētru Galilejas ezerā; vētra, kuru viņš vienā mirklī nomierināja pēc viņa pavēles. Mūsu laikmetā periods no 533. līdz 538. gadam ieguva šo īpaši nolādēto raksturu, jo, imperatoram Justiniānam I nodibinot pāvesta režīmu, Dievs vēlējās sodīt kristiešus, kuri pakļāvās imperatora Konstantīna 1. dekrētam, kas padarīja to par obligātu. atpūsties “Neuzvarētās Saules dienā” nedēļas pirmajā dienā, kopš 321. gada 7. marta. Šajā periodā ^{nolādēts} viņš, Dievs, izraisīja divu vulkānu pamodināšanu, kas nosmaka planētas ziemeļu puslodi un atstāja pēdas dienvidu puslodē arī līdz pat Antarktīdai. Ar dažu mēnešu starpību, kas atrodas viens otra antipodos ekvatora zonā, tumsas izplatīšanās bija ļoti efektīva un ļoti nāvējoša. Miljardiem tonnu putekļu izplatījās atmosfērā, liedzot cilvēkiem gaismu un ierastās pārtikas kultūras. Saule savā zenītā piedāvā tādu pašu gaismu kā pilmēness, kas pats pilnībā pazuda. Vēsturnieki ir atzīmējuši šo liecību, saskaņā ar kuru Justiniāna armijas, pateicoties sniega vētrai jūlija vidū, atņēma Romu no ostrogotiem. Pirmais vulkāns ar nosaukumu “*Kraktoa*” atrodas Indonēzijā un pamostas 535. gada oktobrī ar neiedomājamu lielumu, pārvēršot kalnu apvidu par jūras zonu, kas pārsniedz 50 km. Un otrais, ar nosaukumu “*Ilopango*”, atrodas Centrālamerikā un izcēlās 536. gada februārī.

14. pants: “*Bet man ir kaut kas pret tevi, kas turas pie Bileāma doktrīnas, kas mācīja Balakam likt Israēla bērnu priekšā klupšanas akmeni, lai tie ēda elkiem upurus un rīkojās netiklībā.* »

Gars apraksta garīgo situāciju, kas izveidojusies Romā. Kopš 538. gada tā laika ticīgās ievēlētās amatpersonas ir pieredzējušas tādas reliģiskas varas nodibināšanu, ko Dievs salīdzina ar pravieti *Bileāmu*. Šis vīrs kalpoja Dievam, bet ļāva sevi vilināt peļņas un zemes labumu vilinājumam; visas lietas, kas kopīgas Romas pāvesta režīmam. Turklāt “*Bileāms*” izraisīja Izraēlas sagrāvi, atklājot “*Balakam*” līdzekļus, ar kuriem viņš to varēja sagraut: pietika ar to, lai to piespiestu pieņemt laulības starp ebrejiem un pagāniem; lietas, kuras Dievs stingri nosodīja. Salīdzinot viņu ar “*Bileamu*”, Dievs mums sniedz pāvesta režīma ieskicētu. Tad izredzētais saprot to darbību nozīmi, kuras pats Dievs liek veikt velnam un viņa debesu un zemes partneriem. Kristīgās baznīcas lāsts balstās uz pagānu "neuzvarētās saules dienas" pieņemšanu, ko kopš 321. gada ievēro neuzticīgie kristieši. Un pāvesta režīms, tāpat kā *Bileāms*, strādās pie viņu sabrukuma un pastiprinās viņu dievišķo lāstu. “*Elkiem upurēta gaļa*” ir tikai attēls, salīdzinot ar pagānu “saules dienu”. Roma ienes pagānismu kristīgajā reliģijā. Bet jums ir jāsaprot, ka tiem ir vienāda būtība un tiem ir tādas pašas nopietnas sekas saskaņā ar Dieva spriedumu. Jo īpaši tāpēc, ka kristīgā laikmeta “

Bileāma ” izraisītie lāsti turpināsies līdz pasaules galam, ko iezīmē Jēzus Kristus atgriešanās godībā. Kristiešu neuzticība tiek salīdzināta arī ar ebreju neuzticību, kuri nodevās “ *netiklībai* ” pēc tam, kad Dievs lika viņiem saprast Viņa desmit baušļus. No 321. līdz 538. gadam neuzticīgie kristieši rīkojās tāpat kā viņi. Un šī darbība turpinās līdz pat šai dienai.

15. pants: “ *Tāpat arī jums ir cilvēki, kas pieturas pie nikolaitiešu doktrīnas.* »

Efezā minētie “ nikolaitiešu ” vārdi atkal parādās šajā vēstulē. Bet “ *darbi* ”, kas attiecas uz viņiem *Efezā*, šeit kļūst par “ *doktrīnu* ”. Daži romieši faktiski kopš *Efezas* ir kļuvuši par kristiešiem, pēc tam par neuzticīgiem kristiešiem kopš 321. gada, un tas oficiālā reliģiskā veidā kopš 538. gada, godinot Romas katoļu “ *doktrīnu* ”.

16. pants: “ *Tad nožēlojiet grēkus; ja nē, es ātri nākšu pie jums un cīnīšos pret viņiem ar savas mutes zobenu.* »

Izsaucot “ *kauju* ”, ko vada viņa “Vārds”, “ *viņa mutes zobenu* ”, Gars sagatavo kontekstu ceturtajai vēstij, kas nāk. Tas notiks 16. gadsimtā, kur Bībele, tās svētais rakstītais vārds, tās “ *divi liecinieki* ” saskaņā ar Atkl. 11:3, sludinās dievišķo patiesību un atmaskos viltus Romas katoļu ticību.

17. pants: “ *Kam ir ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm: Tam, kas uzvar, Es došu apslēptu mannu, un tam Es došu baltu akmeni; un uz šī akmens ir rakstīts jauns vārds, ko neviens nezina, izņemot to, kas to saņem.* »

Kā vienmēr, Gars izsauc mūžīgās dzīves aspektu. Šeit viņš to mums pasniedz tādā tēlā, ko pareģo manna, kas tika dota izsalkušajiem ebrejiem sausajā, neauglīgajā un sausajā tuksnesī. Pēc tam Dievs mācīja, ka ar savu radošo spēku viņš var aizsargāt un pagarināt savu izredzēto dzīvi; ko viņš paveiks, dāvājot mūžīgo dzīvību saviem izpirktajiem izredzētajiem. Tā būs visa viņa taupīšanas projekta kulminācija.

Laikam izredzētajam kā balva būs mūžīgā dzīvība, ko Gars apraksta tēlos. Debesu valstībā ir paslēpts Debesu ēdiena “ *Mannas* ” attēls, pats Dievs ir tās ražotājs. Senajā simbolikā manna bija vissvētākajā vietā, kas jau simbolizēja debesis, kur Dievs suverēni valda savā tronī. Romiešu praksē “ *baltais olīvis* ” apzīmēja balsojumu “par”, melnais – “nē”. “ *Baltais akmens* ” apzīmē arī izredzētā, kurš kļuvis mūžīgs, dzīves tīrību. Viņa mūžīgā dzīve ir dievišķs jā, kas atspoguļo entuziasma pilnu un masveida uzņemšanu no Dieva. Tā kā izredzētais ir augšāmcēlies debesu ķermenī, viņa jaunais stāvoklis tiek salīdzināts ar “ *jaunu vārdu* ”. Un šī debesu daba saviem izredzētajiem ir mūžīgi noslēpumaina un individuāla: “ *neviens to nezina* ”. Tāpēc mums būs jāamanto šī daba un jāieiet tajā, lai atklātu, kas tā ir.

4. laikmets : Tiatira

No 1500. līdz 1800. gadam reliģijas kari

18. pants: “ *Raksti Tiatiras draudzes eņģelīm : tā saka Dieva Dēls, kura acis ir kā uguns liesma un kājas kā degoša bronza .*

Ceturta vēstule ar nosaukumu “ *Tiatira* ” atgādina laiku, kad katoļu un protestantu līgu kristīgā ticība viņu asiņainajās sadursmēs piedāvāja riebīgu skatu. Taču šī ziņa satur milzīgus pārsteigumus. Nosaukumā *Tiatira* divas grieķu saknes

“thuaio, téiro” tulkojumā nozīmē “riebums un nest nāvi ar ciešanām”. Grieķu termins, kas pamato šo negantības interpretāciju, grieķu Bailly vārdnīcā apzīmē cūku vai mežacūku, kad tām ir karstums. Un šeit ir nepieciešami precizējumi. 16. gadsimts iezīmējās ar protestantu atmodu, kas apstrīdēja Romas pāvesta režīma autoritāti. Turklāt, lai stiprinātu savu laicīgo varu, pāvesta Siksta V pārstāvētā pāvestība izveidoja savu Vatikāna valsti, kas tai piešķirs civilo legimitātī saistībā ar tās reliģisko varu. Tāpēc kopš 16. gadsimta pāvesta režīms savu galveno mītņi, kas iepriekš atradās Laterāna pilī, pārcēla uz īpašumu Vatikānā, kas jau veidoja neatkarīgu pāvesta valsti. Bet šī nodošana ir tikai maldināšana, jo tas, kurš apgalvo, ka ir no Vatikāna valsts, joprojām sēž Laterāna pilī; jo tieši tur, Laterānā, pāvesti sveic ārvalstu emisārus, kas to apmeklē. Un tā 1587. gadā tika atklāts salabotais obelisks, kas kopš 1588. gada 3. augusta tika uzcelts netālu no Laterāna pils, zem 7 metriem zemes un trīs daļās. Vatikāna valsts atrodas ārpus Romas, Vatikāna kalnā, rietumu krastā Tibru, kas robežojas ar pilsētu no ziemeļiem uz dienvidiem. Kad mēs skatījāmies uz šīs Vatikāna pilsētas plānu, es biju pārsteigts, atklājot cūkas galvas formu, ausis ziemeļos un purnu dienvidrietumos. Tādējādi grieķu “thuaio” vēstījumu divkārti apstiprina un attaisno Dievs, šo lietu organizētājs. No *Pergamas* mantotā katoļu ticība sasniedz savu negantību virsotni. Viņa vardarbīgi reaģē ar naidu un nežēlību pret tiem, kuri, Bībeles apgaismoti, beidzot izplatījās, pateicoties tipogrāfijai, nosoda tās grēkus un ļaunprātīgas darbības. Vēl labāk, līdz tam viņa bija Svēto Rakstu sargātāja, ko viņas mūki bija atveidojuši klosteros un abatijās, un viņa vajāja Bībeli, kas nosodīja viņas netaisnību. Un viņa nogalina nosodītājus ar aklu un pašapmierinātu monarhu spēku; paklausīgie viņa testamenta izpildītāji. Izteicieni, ar kuriem Jēzus sevi citē, “*kam acis kā uguns liesmai un kuru kājas ir kā ugunīgs misiņš*”, atklāj viņa sodu pret saviem reliģiskajiem ienaidniekiem, kurus viņš iznīcinās, atgriežoties uz zemes. Tieši šīs ir divas kristīgās ideoloģijas, kas savā starpā cīnījās līdz nāvei “ar zobenu” un šaujāmieročiem šajā *Tiatiras laikmeta vēsturiskajā kontekstā*. “*Viņa kājas*” tad balstīsies uz “*jūru un zemi*” katoļu ticības un protestantu ticības simbolu Atkl.10:5 un Atkl.13:1-11. Katolicisms un protestantisms, gan grēcīgi (grēks = *misiņš*), kas nenožēlo grēkus, tiek raksturoti kā “*degošs misiņš*”, kas piesaista Dieva Jēzus Kristus tiesas dusmas. Pieņemot šo tēlu, ar kuru viņš vēsta par lielo “*nelaimi*” Atkl. 1:15, Dievs atklāj stundu, kad pēdējie vajātāji, kas apvienojās pret viņa uzticīgajiem bērniem, cīnījās viens pret otru līdz nāvei kā savvaļas “*zvēri*”, kas simbolizēs viņus viss pareģojums. No Fransuā 1. līdz Ludviķim XIV reliģiskie kari ir sekojuši cits citam. Un mums ir jāatzīmē, kā Dievs atklāj franču tautas lāstu, bruņotu pāvestības atbalstu kopš Hlodvigs, kas bija pirmais franku karalis. Lai atzīmētu šī lāsta apogeju, Dievs iecēla Francijas tronī jauno Luiju XIV, “*piecus*” gadus vecu. Šis Bībeles pants no Ecc.10:16 pauž savu vēstījumu: “*Bēdas tev, zeme, kuras ķēniņš ir bērns un kuras prinči ēd no rīta!*» Luijs XIV sagrāva Franciju ar saviem bagātīgajiem izdevumiem Versaļas pilij un dārgajiem kariem. Viņš atstāja aiz sevis nabadzībā iegrimušo Franciju, un viņa pēctecis Luijs XV dzīvoja tikai libertānisma dēļ, ko dalījās ar viņa nedalāmo izvirtības pavadoni kardinālu Dibūā. Pretīgs tēls, Luiss Par šo dusmu mērķi vērsoties pret maigu un miermīlīgu cilvēku, Dievs atklāja savu nodomu uzbrukt

iedzimtajam monarhiskajam režīmam par aklo uzticību, kas kopš Hlodvigas dienas ir bijusi netaisnīga pāvesta reliģiskajām pretenzijām.

19. pants: “ *Es zinu tavus darbus, tavu mīlestību, tavu ticību, tavu uzticīgo kalpošanu, tavu nelokāmību, un tavus pēdējos darbus vairāk nekā pirmo.* »

Šos vārdus Dievs vērs pie saviem kalpiem “ *uzticīgiem līdz nāvei* ”, piedāvājot sevi upurēt pēc sava Kunga līdzības; Viņu “ *darbus* ” Dievs pieņem, jo tie liecina par viņu patieso “ *mīlestību* ” pret savu Glābēju. Viņu “ *ticība* ” tiks attaisnota, jo to pavada “ *uzticīga kalpošana* ”. Šeit minētajam vārdam “ *noturība* ” ir ievērojama vēsturiska nozīme. Tieši “Konstances tornī” Aigesas-Mortesas pilsētā Marija Durāna dzīvoja gūstā 40 garus un pārbaudījumus gadus kā ticības paraugu. Daudzi citi kristieši sniedza tādu pašu liecību, bieži paliekot vēsturei nezināmi. Tas ir tāpēc, ka laika gaitā mocekļu skaits pieauga. Jaunākie darbi attiecas uz karaļa Luija valdīšanas laiku (1643–1715). Skaidri ievērojiet vārda “ *pūķis* ” atklājošo lomu, kas apzīmē “velnu”, un imperatora Romas un pāvesta Romas atklāto agresīvo darbību Atkl.12:9-4-13-16. Tas, kurš sevi sauca par “saules karali”, sasniedza savu kulmināciju cīņā par katolicismu, kopš Konstantīna I mantotās “saules dienas” aizstāvis. Tomēr, lai liecinātu pret viņu, Dievs visu viņa ilgās valdīšanas laiku iegremdēja tumsā, liedzot viņam patiesās saules siltumu un pilno gaismu, kas nopietni ietekmēja franču tautas uzturu.

20. pants: “ *Bet man ir pret tevi tas, ka tu ļauj sievietei Izebelei, kas sevi sauc par pravieti, mācīt un pavedināt manus kalpus uz netiklību un ēst elkiem upurētu gaļu.* »

1170. gadā Dievs lika Bībeli pārtulkot provansiešu valodā Pjēram Vodē. Viņš bija pirmais kristietis, kurš no jauna atklāja integrālās apustuliskās patiesības doktrīnu, tostarp cieņu pret patieso sabatu un veģetārisma pieņemšanu. Pazīstams ar vārdu Pjērs Valdo, viņš ir “Vouā” izcelsmes, kurš apmetās Itālijas Alpu Pjemontā. Viņu pārstāvētajam reformācijas darbam pretojās pāvests, un vēstījums pazuda. Tik daudz, ka Dievs nodeva visu Eiropu slepkavnieciskam mongoļu iebrukumam, kam sekoja briesmīga mongoļu izraisīta mēra epidēmija, kas no 1348. gada iznīcināja trešdaļu un gandrīz pusi tās iedzīvotāju. Šī panta vēstījums “ *tu atstāji sievieti Jezebeli...* ” ir pārmetums reformatoriem, kuri nepiešķīra Pjēra Valdo darbam pelnīto nozīmi, jo tas bija nevainojams. No 1170. līdz 1517. gadam viņi ignorēja ideālo doktrīnu par kristiešu pestīšanas patiesību, un viņu reforma, kas tika veikta šī laikmeta beigās, ir daļēja un ļoti nepilnīga.

Piezīme : doktrinārā pilnība, ko saprata un piemēroja Pjērs Valdo, parāda, ka Dievs viņā iepazīstināja ar visu reformācijas programmu, kas bija jāīsteno. Faktiski lietas tika paveiktas divos posmos, sabata prasība nesākās līdz 1843.-1844. gadam saskaņā ar Dan.8:14 dekrētu norādīto laiku.

Lai attēlotu pāvesta Romas katoļu ticību, Dievs to salīdzina ar ķēniņa Ahaba ārzemju sievu, briesmīgo “ *Izebeli* ”, kura nogalināja Dieva praviešus un izlēja nevainīgas asinis. Eksemplārs atbilst modelim, un tam ir arī trūkums, ka tas darbojas daudz ilgāk. Nosaucot viņu par “ *pravieti* ”, Dievs vērsas pret sava “troņa” jaunās vietas nosaukumu: Vatikāns, kas senfranču un latīņu valodā nozīmē “vaticinare”: pravietot. Vēsturiskās detaļas par vietu ir ārkārtīgi atklājošas. Sākotnēji šo vietu iezīmēja romiešu templis, kas bija veltīts “ *čūskas* ” dievam Eskulapijam. Šis simbols apzīmēs velnu un pāvesta režīmu Atkl.12:9-14-15.

Imperators Nerons tur novietoja savus ratu sacīkšu trases, un "Sīmanis burvis" tika apglabāts tur esošajā kapsētā. Šķiet, ka tās ir viņa mirstīgās atliekas, kuras tiktu godinātas kā Romā krustā sista apustuļa Pētera mirstīgās atliekas. Šeit atkal Konstantīna piedāvātā bazilika svinēja kristiešu slavu. Sākotnēji teritorija bija purvainā. Šādi uzbūvētie meli attaisnos šīs Vatikāna bazilikas jauno nosaukumu, kas, 15. gadsimtā palielināts un izrotāts, pārņems maldinošo nosaukumu "Romas Svētā Pētera bazilika". Šis gods, kas patiesībā tiek piešķirts burvim un "čūskai" Eskulapijam, attaisnos nosaukumu " *magija* ", ko Gars piedēvē Romas katoļu reliģiskajiem rituāliem Atkl.18:23, kur Bībeles Darbija versija mums saka: " *Un lampas gaisma tevī vairs nespīdēs; un līgavaiņa un sievas balss tevī vairs nebūs dzirdama; jo jūsu tirgotāji bija lielākie uz zemes; jo ar tavu burvestību visas tautas ir nomaldījušās.* » Tieši darbu pabeigšana pie šīs bazilikas "Sv. Pjērs de Roma", kas prasīja milzīgas naudas summas, liks prelātam Tecelam pārdot savas "indulgences". Redzot par naudu pārdotu grēku piedošanu, mūks skolotājs Mārtiņš Luters atklāja savas Romas katoļu baznīcas patieso būtību. Tādējādi viņš nosodīja savu velnišķo raksturu un dažas savas kļūdas, 1517. gadā izliekot savas slavenās 95 tēzes uz Augsburgas vācu baznīcas durvīm. Tādējādi viņš formalizēja reformācijas darbu, ko Dievs ierosināja Pjēram Valdo kopš 1170. gada.

Runājot tieši ar saviem tā laika reformētajiem kalpiem, patiesajiem, samierinātajiem miermīlīgajiem upuriem, Gars pārmet viņiem, ka tas ļāvis *Izebelei mācīt un pavedināt savus kalpus*. Šajā pārmetumā mēs varam izlasīt visas šī reformas sākuma doktrinārās nepilnības. Viņa " *māca un pavedina* " savus " *kalpus* ", Jēzus kalpus, kas padara viņu par kristiešu draudzi. Bet viņa mācība attiecas uz *Pergamona periodu*, kurā tika apsūdzēts " *netiklība* " un " *gaļas* " tēls. *upurēti elkiem* " jau tika nosodīti. Neskatoties uz maldinošo izskatu, šajā pantā svarīgākā būtība nav " *sieviete Izebele* ", bet gan pats kristietis protestants. Jau no paša sākuma, sakot viņam: " *Tu atstāj sievieti Jezebeli...* ", Gars norāda uz pirmajiem protestantiem kopīgas kļūdas. Pēc tam viņš atklāj šīs vainas būtību: pagānu elkdievību. To darot, viņš atklāj tās " *nastas* " būtību, ko viņš tobrīd viņam vēl neuzlika, bet ko viņš prasīs no 1843. gada. Un šajā vēstījumā Dievs radītājs vērsas pret romiešu "svētdienu", kuras prakse ir viņa acīs tas ir pagānu elku pielūgsmes darbs, kas godina viltus saules dievišķību, kas ir senākā pagānisma cilvēces vēsturē. No 1843. gada viņam bija jāatsakās no "svētdienas" jeb attiecībām ar Jēzu Kristu, vienīgo zemes grēcinieku Glābēju.

21. pants: " *Es devu viņai laiku, lai viņa nožēlotu grēkus, un viņa nenozēlos savu netiklību.* »

Šis laiks ir atklāts kopš Dan.7:25, un tas ir apstiprināts trīs veidos Apokalipsē 11., 12. un 13. nodaļās. Tie ir izteicieni: " *laiku laiks un puse laika; 1260 dienas jeb 42 mēneši* ", kas visi attiecas uz neiecietīgo pāvesta valdīšanu laikā no 538. līdz 1798. gadam. Patiesības izplatīšana ar Bībeles palīdzību un patieso reformatoru sludināšana piedāvāja katoļu ticībai pēdējo iespēju nožēlot grēkus un pamest. savus grēkus. Viņa neko nedarīja un sava zinātkārā spēka vārdā vajāja un spīdzināja dzīvā Dieva mierīgos vēstnešus. Tādējādi tajā tika atveidoti ebreju tautas dumpīgie darbi, piešķirot Jēzus līdzībai otro piepildījumu: tā ir līdzība par vīnkopjiem, kuri nogalina pirmos Dieva sūtītos un pēc tam nogalina, kad viņš nāk pie tiem, Kunga dēlu. no viņa dārza, lai nozagtu viņa mantojumu.

22. pants: “ *Redzi, Es nometīšu viņu gultā un sūtīšu lielas bēdas tiem, kas ar viņu pārkāpj laulību, ja vien viņi nenožēlos savus darbus.* »

Dievs izturēsies pret viņu kā pret “ *netitru* ” “ *gultā iemetu* ”, kas ļauj mums saistīt šīs tēmas “ *sievieti Izebeli* ” ar “ *lielo netikli Babilonu* ” Atkl.17:1. Paredzētās “ *lielās bēdas* ” nāks pēc Bībeles pasludinājuma neveiksmes. Šī pati vēsts apstiprinās šo “ *lielo bēdu* ” identificēšanu ar “ *zvēru, kas uzkāpj no dziļumiem* ” Atkl.11:7. Tas rodas pēc Dieva “ *divu liecinieku* ” darba, kas ir Svētās Bībeles vecās un jaunās dievišķās derības raksti. Garīgā “ *laulības pārkāpšana* ” tiek apstiprināta un nosaukta, un “ *tie* ”, kurus Dievs apsūdz par to, ka tas ir izdarījis kopā ar “ *Jezebeli* ”, ir franču monarhi un monarhisti. Līdz ar katoļu priesteriem monarhisti kļūs par galvenajiem mērķiem revolucionārā nacionālā ateisma dusmām, kas bija tikai visvarenā Dieva Jēzus Kristus dusmu izpausme. Viņi nenožēloja grēkus, tāpēc dubultās dusmas viņus skāra laikā, ko Dievs noteica pāvesta valdīšanas beigām no 1793. līdz 1798. gadam.

Vārds “ *bēdas* ” apzīmē dievišķā lāsta sekas saskaņā ar Rom.2:19: “ *Bēdas un ciešanas pār katru cilvēka dvēseli, kas dara ļaunu, vispirms pār jūdu un pēc tam uz grieķi!* ”. Bet “ *bēdas* ”, kas soda par katoļu monarhijas un tās sabiedrotās Romas katoļu baznīcas grēkiem, simbolizē Atkl.17:5 ar nosaukumu “ *Bābele liels* ”, loģiski, ir “ *lielas bēdas* ”.

23. pants: “ *Es nogalināšu viņas bērņus ar nāvi; un visas draudzes atzīs, ka es esmu tas, kas pārbauda prātus un sirdis, un es atmaksāšu katrai pēc jūsu darbiem.* »

“ *Mirt nāvē* ” ir izteiciens, ko Gars izmanto, lai izsauktu divus revolucionārā režīma “terorus” 1793. un 1794. gadā. Ar šo izteicienu viņš noraida jebkuru ideju par vienkāršu garīgo nāvi, kas attieksies uz protestantiem 1843. gada vēstījumā, kas nodots tā laika eņģelim “ *Sardes* ” Atkl.3:1. Cilvēce nekad nav pazinusi tik asiņainu darbu, ko veic slepkavošanas mašīnas, kuras izgudroja doktors Luiss, bet novērtēja ārsts Giljotins, kura vārds tika attiecināts uz pašu instrumentu, ko no tā laika sauca: giljotīna. Pēc tam kopsavilkuma spriedumos tika pasludināti daudzi nāves spriedumi, pievienojot nāves piespriešanas principu iepriekšējās dienas tiesnešiem un apsūdzētājiem. Saskaņā ar šo principu cilvēcei šķita, ka bija jāpazūd, un tieši šī iemesla dēļ Dievs šo iznīcinošo revolucionāro režīmu nosauca par “ *bezi* ”. Galu galā, saskaņā ar 1. Mozus 1:2, viņš būtu padarījis zemi par “ *bezi* ” bez jebkādas dzīvības formas no pirmās radīšanas dienas. Bet tikai debesīs sapulcināto izredzēto celestiālās tiesas laikā “ *visas Baznīcas (vai Asamblejas)* ” ir septiņu laikmetu izredzētās, atklās šos vēsturiskos faktus ar nozīmi, kādu Dievs tiem piešķīris. Dieva taisnīgums ir pilnīgs; tos, kas sprieda nepatiesi, pārsteidza viņa taisnība, “ *pēc viņu pašu darbiem* . Viņi lika cilvēkiem netaisnīgi nomirt, un viņus, savukārt, pārsteidza pilnīga dievišķā taisnība: “ *Un es jums atmaksāšu katram pēc jūsu darbiem.* ”

24. pants: “ *Jums un visai pārējai Tiatīrai, kas nepieņem šo mācību un kas nav iepazinuši sātana dziļumus, kā viņi tos sauc, Es jums saku: Es jums neuzlikšu citas nastas;* »

Tie, kas nosoda katoļu ticību un piešķir tās reliģiskajiem rituāliem nosaukumu “ *sātana dziļums* ”, var būt tikai reformatori, kas parādījās apmēram no 1200. gada līdz 1789. gada Francijas revolūcijai. Lai kāda būtu viņu uzvedība,

viņu doktrīna bija ļoti tālu no tīrās patiesības, ko mācīja Garu Jēzus Kristus apustuļiem un mācekļiem. Mēs atzīmējam viņu labā tikai trīs pozitīvas lietas: ticību tikai Jēzus upurim, uzticību tikai Bībelei un viņu personas un viņu dzīvības dāvanu; visi pārējie doktrinālie punkti tika mantoti no katolicisma un tāpēc tika apšaubīti. Tādējādi, lai arī ievēlētie reformatori bija nepilnīgi kristīgās ticības patiesības doktrīnas līmenī, viņi prata nodot savu dzīvību Dievam dzīvos upuros un, gaidot 1844. gadu, datumu, kad stājās spēkā dekrēts. Dan 8:14, Dievs uz laiku ir apstiprinājis viņu kalpošanu. To viņš ļoti skaidri pauž, sakot: "*Es tev neuzlieku nekādu citu nastu* ." Šajos vārdos skaidri parādās ārkārtēja dievišķā sprieduma situācija.

25. pants: "*Tikai to, kas jums ir, turiet, līdz es nākšu.*" »

Iemesli, kas ļauj Dievam svētīt nepilnīgo protestantu ticību, ir jāsaglabā un jāpraktizē izredzētajiem līdz Jēzus Kristus atgriešanās brīdim.

26. pants: "*Tam, kas uzvar un manus darbus tur līdz galam, Es došu varu pār tautām.*" »

Šis pants atklāj, kas izraisīs pestīšanas zaudēšanu no šī reformācijas laika līdz Kristus atgriešanās brīdim. Izredzētajiem jātur līdz galam Jēzus Kristus sagatavotie un atklātie darbi nepārtraukti līdz pasaules galam. Aicinātais kriet, atsakoties no Dieva jaunajām prasībām. Tomēr viņš nekad neslēpa savu nodomu pakāpeniski palielināt savu gaismu līdz brīdim, kad viņš nāks godībā. "*Taisnīgo ceļš ir kā spoža gaisma, kuras spožums palielinās līdz dienas vidum* (Pro.4:18)"; šis Bībeles pants to pierāda. Un tāpēc tieši viņa projekta ietvaros no 1844. gada dievišķās prasības parādīsies datumos, ko plāno un paredz viņa unikāli Bībeles pravietiskais vārds. Tikai debesu tiesneša statusā izredzētais saņems no Dieva "varu pār tautām".

27. pants: "*Viņš valdīs par tiem ar dzelzs zizli, kā māla traukus salauž, tāpat kā es pats esmu saņēmis spēku no sava Tēva.*" »

Šis izteiciens liecina par tiesībām piespriest nāvessodu. Pareizi, ka izredzētie dalīsies ar Jēzu Kristu savā spriedumā par ļaunajiem, kas nodibināti pēdējai tiesai septītās tūkstošgades lielā sabata "*tūkstoš gadu*" laikā.

28. pants: "*Un es viņam došu rīta zvaigzni.*" »

Dievs tai piešķirs pilnu dievišķo gaismu, ko uz mūsu pašreizējās zemes simbolizē saule. Bet Jēzus teica: "Es esmu gaisma." Tādējādi viņš pasludina debesu dzīvības gaismu, kur pats Dievs ir gaismas avots, kas vairs nav atkarīgs no tādas debesu zvaigznes kā mūsu saule.

29. pants: "*Kam ir ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm!*" »

Apokalipses celtniecība ir kā tornis, kas veidots no septiņiem stāviem, septītais būs Dieva tikšanās laiks. Šajā konstrukcijā 2. un 3. nodaļa veido pamata ietvaru visam kristīgajam laikmetam no 94. līdz 2030. gadam. Visas Apokalipsē minētās tēmas atrod savu vietu šajā pamatietvarā. Bet šajā sistēmā pirmie stāvi spēlē tikai kāpņu lomu, kas ved uz augšējo stāvu. Atklāsmes nozīme parādās 3. līmenī, ko sauc par *Pergamonu*. Šo nozīmi vēl vairāk pastiprina 4. līmenis, ko sauc par *Tiatīru*. Tieši šajā laikmetā kristīgā ticība kļūst neskaidra un maldinoša. Dieva spriedumam par šī laikmeta garīgo situāciju būs sekas līdz pasaules galam. Tāpēc, lai nostiprinātu jūsu izpratni par šo spriedumu, es apkopošu šo vēstījumu, ko Dievs adresējis saviem ievēlētajiem protestantiem Luija XIV valdīšanas laikā.

Kopsavilkums : Reformācijas laikā kristiešu uzvedība bija daudzveidīga. Mēs atrodam īstus svētos vajātos, bet vienmēr miermīlīgos, un cilvēkus, kuri jauca reliģiju un politiku, kuri apbruņojas un atdod triecienu par triecienu karaļa katoļu armijām. Daniēla 11:34 Gars viņus apzīmē kā “liekuļus”. Tikai daži reliģiozi cilvēki ir sapratuši, ka būt kristietim nozīmē visās lietās līdzināties Jēzum, paklausīt viņa pavēlēm un pakļauties viņa aizliegumiem; ieroču lietošana ir viens no tiem, un šī bija viņa pēdējā mācība, ko viņš deva aizturēšanas laikā. Jēzus pārmetums ir attaisnojams ar to, ka, turpinot piekopt katoļu mantojumu, paši protestanti ar savu piemēru veicina katoļu *Jezebelei* piederošo mācību un pavadināšanu . Viņu nepilnīgā reliģiskā prakse diskreditē tos Dieva spriedumā, kuru viņi negodā viņa ienaidnieku priekšā. Šī reformācijas sākuma fāze lika viņam pieņemt ārkārtējus spriedumus; ko viņš uzsver, sakot: “ *Es neuzlieku tev nekādu citu nastu, tikai paturi to, kas tev ir, līdz es nākšu .*” Bet doktrinārā nepilnība šajā sākumā ir likumīga, un Dievs pieņem kalpošanu tiem, kas pieņem vajāšanu un nāvi Viņa vārdā. Viņi nevarēja dot vairāk, atdodot maksimumu: savu dzīvību. Dievs uzsver šo upura garu, ko viņš apzīmē kā “ *darbus, kas ir vairāk nekā pirmais* (19. pants)”. Romas katolicisma pagānisms ir salīdzināts ar *elkiem upurētu gaļu* . Romiešu maldināšanas denonsēšana sākās ar Pjēra Valdo (Vodes) perfekti apgaismotajiem darbiem , kurš no 1170. gada rakstīja Bībeles versiju provansiešu valodā, kas nav latīņu valoda. Viņa zināšanas un izpratne par dievišķajām prasībām bija pārsteidzoši pilnīgas, un pēc viņa protestantu ticība pasliktinājās. Džona Kalvina iedvesmotā protestantu ticība pat sacietēja, pieņemot sava katoļu pretinieka tēlu. Un izteiciens “Reliģijas kari” liecina par riebumu Dievam, jo Jēzus Kristus izredzētie, patiesie, neatdod viņiem dotos triecienus. Viņu atriebība nāks no paša Kunga. Apbruņojoties, protestanti, kuru devīze bija “sola scriptura”, “tikai Raksti”, izrādīja nicinājumu pret Bībeli, kas aizliedza viņu vardarbību. Jēzus gāja ļoti tālu šajā jomā, mācīdams saviem mācekļiem, ka viņiem ir jāpagriež “otrs vaigs” tam, kurš tos sit.

Šis periods, kad katoļu vajāšanas izraisīja ticīgo Jēzus kalpu nāvi, ir trīskārt uzsvērts Apokalipsē, šeit šajā periodā *Tiatirā* , bet arī ⁵ 6. nodaļas *zīmogs un* ³ 8. nodaļas *trompete* . Šeit, 22. pantā, Jēzus iedrošina savus mocekļu kalpus, paziņojot tiem par savu nodomu atriebt viņu nāvi vai Romas un tās karalisko kalpu radītās ciešanas. Atslēgas vārds, kas slēpjas nosaukumā *Pergama*, ir skaidri redzams, katoļu reliģija ir vainīga *laulības pārkāpšanā* pret Dievu, un tie, kas to izdarīs, katoļu monarhi, viņu līgas un viņu viltus muižniecība, franču revolucionāru giljotīnā, maksās, netaisnīgi izlietas asinis. Atkl.2:22-23: “ *Redzi, Es nomeitīšu viņu gultā un sūtīšu lielas bēdas tiem, kas ar viņu pārkāpj laulību , ja vien viņi nenožēlos savus darbus. Es viņas bērnus nogalināšu ; un visas draudzes atzīs, ka Es esmu tas, kas pārbauda prātus un sirdis, un es atlīdzināšu katru no jums pēc jūsu darbiem .*” Bet esiet uzmanīgi! Jo pēc 1843. gada “ *tie, kas pārkāpj laulību ar viņu* ”, būs arī **protestanti** , tāpēc Dievs sagatavos kodolieroču “trešo pasaules karu”, jaunu katoļu, pareizticīgo, anglikāņu, protestantu un citu adventistu laulības pārkāpšanu. Paralēli Gars saka ⁵ *zīmogs* : Atkl 6:9 līdz 11: “ *Kad viņš atvēra piekto zīmogu, es redzēju zem altāra to dvēseles, kas tika nogalināti Dieva vārda un liecības dēļ, ko viņi bija devuši. Viņi sauca skaļā balsī, sacīdami: Cik ilgi, svētais un patiesais Skolotāj, tu kavēties tiesāt un atriebties par*

mūsu asinīm tiem, kas dzīvo virs zemes? Katram tika uzdāvināts balts halāts; un viņiem lika palikt mierā vēl kādu laiku, līdz būs pilns viņu līdzcilvēku un brāļu skaits, kurus vajadzēja sodīt ar nāvi tāpat kā viņi. "

Šī aina no 5. ^{zīmoga} var būt mulsinoša un maldinoša slikti apgaismotam prātam. Lai lietas ir skaidras, šis attēls mums atklāj Dieva slepeno domu, jo saskaņā ar Ecc.9:5-6-10 Kristū mirušie *guļ* tādā stāvoklī, ka *viņu piemiņa ir aizmirsta, vairs nepiedaloties visā. . kas tiek darīts zem saules .* Bībele pirmajai nāvei piešķir visas būtnes iznīcināšanas nozīmi; Mirušais cilvēks ir tā, it kā viņš nekad nebūtu pastāvējis ar to atšķirību, ka, pastāvot, visa viņa eksistence paliek iegravēta domās par Dievu. Tāpēc Dievs adresē šo mierinājuma vēsti saviem dzīvajiem kalpiem, lai viņus iedrošinātu. Viņš atgādina viņiem, ka saskaņā ar viņa solījumiem pēc nāves miega ir noteikts laiks viņu pamošanās brīdim , kad viņi caur Viņu tiks augšāmcelti. Tad viņiem būs iespēja Dieva skatienā un tiesā Jēzū Kristū tiesāt savus tikpat augšāmceltos spīdzinātājus, taču *tūkstoš gadu* beigās . *Tiatiras vēstījumā nāve* , kas pasludināta *tiem, kas pārkāpj laulību* ar katoli *Jezebeli* , tiks piepildīta divkāršā veidā. Uz zemes revolucionāru darbs ir pirmā fāze, bet pēc tās pienāks savā laikā un otrajā fāzē pēdējā sprieduma *otrā nāve* , *stunda, kad " visas asamblejas "* kristiešu neticīgie vai visu laikmetu ticīgie. kristiešu laikmetā Dieva taisnīgais spriedums tiks piemērots pret garīgo *laulības pārkāpšanu* .

Savā simboliskajā tēlā ⁴ 8. nodaļas *trompete apstiprina " lielo bēdu "* darbību, kas ieprogrammēta, lai sodītu par pāvesta *laulības pārkāpšanu* un monarhistiem, kuri to atbalstīja. *Sauli* , dievišķo gaismu, *mēnesi* , tumšo katoļu reliģiju un *zvaigznes* , reliģiozos cilvēkus, *trešdaļās* vai daļēji pārsteidz franču revolucionāru ateisma vajāšana 1793. un 1794. gadā.

Miermīlīgajiem protestantiem adresētās vēsts noslēgumā Gars apstiprina savu nosodījumu ieroču lietošanai, atgādinot, ka tikai par pēdējo spriedumu, kas sagatavots septītās tūkstošgades debesu tiesas laikā, izredzētais tiks atriebts. Tāpēc viņam nav tiesību pašam atriebties pirms šī debesu sprieduma, kurā viņš kopā ar Jēzu Kristu tiesās savus vajātājus un piedalīsies viņu nāves sprieduma pasludināšanā. " *Viņš pārvaldīs tos ar dzelzs zizli, kā plīst māla traukus .* " Šī sprieduma mērķis būs noteikt pēdējā sprieduma otrajai nāvei nolemto vainīgo ciešanu laiku. 29. pantā minēts: *rīta zvaigzne . " Un es viņam došu rīta zvaigzni . "* Šis izteiciens apzīmē sauli, dievišķās gaismas tēlu. Uzvarētājs ieies dievišķajā gaismā uz mūžību. Bet pirms šī mūžīgā konteksta šis termins sagatavo piekto vēstuli, kas nāk. *Rītzvaigzne* ir citēta 2. Pētera 1:19-20-21: " *Un jo vairāk mēs turam **pravietisko vārdu** , ko jūs darāt labi, ja jūs ievērojat kā spuldzi, kas spīd tumšā vietā, līdz aust diena un jūsu sirdīs uzlec **rīta zvaigzne** ; zinot, pirmkārt, paši, ka neviens Svēto Rakstu pravietojums nevar būt privātas interpretācijas priekšmets, jo pravietojums nekad nav noticis pēc cilvēka gribas, bet gan Svētā Gara rosināts, ka cilvēki ir runājuši no Dieva .* Šis pants uzsver pravietiskā vārda nozīmi, jo nākamā laikmeta kontekstu garīgi noteiks Dan.8:14 pravietotā dievišķā dekrēta piemērošana. " *Līdz pulksten 2300 un svētums tiks attaisnots .* " Bet tolaik šis pants bija zināms tikai tulkojumā: " *Līdz 2300 vakaram un rītam, un svētnīca tiks šķīstīta .* " Pat šajā tulkojumā Dieva vēstījums bija tāds pats, bet neprecīzāks, šādā formā to varētu interpretēt kā pasaules gala pasludināšanu caur mūsu Kunga

un Pestītāja Jēzus Kristus atgriešanos godībā. Dievs izmantoja amerikāņu protestantu Viljamu Milleru, lai veiktu divus adventistu ticības pārbaudījumus 1843. gada pavasarī un 1844. gada rudenī. Kā mums māca Daniēla 12:11-12, starp šiem diviem datumiem, 1843. gadā, dievišķais dekrēts atkāpjas no kritušajiem protestantiem, glābjošo taisnību, ko piedāvā Jēzus Kristus; jo tie vairs neatbilst Dieva prasītajam jaunā svētuma standartam. Jēzus taisnīgums ir mūžīgs, bet tas nāk par labu tikai patiesajiem izredzētajiem, ko izvēlēties pats Jēzus, un tas vienmēr un līdz pat pasaules galam.

Šeit, starp *Tiatiru* un *Sardām*, 1843. gada pavasara pirmajā dienā stājas spēkā Dan.8:14 dekrēts, un mēs atklāsim tā sekas vēstījumos, ko Gars adresējis šī datuma kristiešiem.

Atklāsmes 3. Asambleja kopš 1843. gada – atjaunota apustuliskā kristīgā ticība

5. ēra : Sardis

Jēzus Kristus pasludinātais spriedums pēc adventistu pārbaudījumiem

1843. gada pavasarī un 1844. gada 22. oktobrī

1. pants: “ *Raksti Sardes draudzes eņģelim* : *Tā saka tas, kam ir septiņi Dieva gari un septiņas zvaigznes: Es zinu tavus darbus. Es zinu, ka jūs domājat, ka esat dzīvs, un jūs esat miris.* »

“ *Sardu* ” laikmets, piektās vēstules tēma, izcels divas protestantu kristiešu uzvedības, kuras tiek piedēvētas: kritušajiem, kuriem Jēzus saka: “ *Jūs tiekat uzskatīti par dzīviem, bet jūs esat miris* ”; un izredzētajiem 4. pantā: “ *Viņi staigās ar mani baltās drēbēs, jo ir cienīgi.* ” Tāpat kā viņa divu vēstījumu saturam, vārdam “ *Sardis* ” ir divkārša nozīme, kuras nozīmes ir absolūti pretējas. Es saglabāju šīs grieķu saknes galvenās idejas: konvulsīvs un dārgakmens, nāve un dzīvība. Grimacīgs un konvulsīvs raksturo sardoniskus smieklus; grieķu valodā sardonions ir medību tīkla augšējā virve; sardīne ir zivs; un pretējā nozīmē sardo un sardoniks ir dārgakmeņi; sardonikss ir brūnā halcedona šķirne. Šīs vēstules sākumā Jēzus sevi parāda kā “ *to, kam ir septiņi Dieva gari un septiņas zvaigznes* ”, tas ir, Gara svētdarījums un sods pār saviem septiņu laikmetu kalpiem. Tāpat kā Dan.12, viņš stāv virs nāvējošās upes, kas ir adventistu ticības pārbaude, un šeit pasludina savu spriedumu. Atzīmēsim pazīstamību, kas norāda, ka sarunu biedrs ir viens kolektīvā nozīmē. Tas attiecas uz visu protestantu normu. Jēzus pieliek punktu protestantu izņēmumam, kas minēts *Tiatiras vēstījumā*. Jaunā “ *nasta* ” (kā to saprot dumpīgie ticīgie) tagad ir uzspiesta un pieprasīta. Romas svētdienas prakse ir jāatmet un jāaizstāj ar sestdienas sabatu. Šis Dan.8:14 dekrēts maina situāciju, ko kopš 321. gada 7. marta izveidoja imperators Konstantīns ¹ 1833. gadā, 11 gadus pirms 1844. gada, caur nepārtrauktu krītošu zvaigžņu lietu, kas ilga no pusnakts līdz 5:00 un bija redzama visā ASV, Dievs bija ilustrējis un pravietojis protestantu kristiešu masveida krišanu. Lai jūs pārliecinātu par šo interpretāciju, Dievs Ābrahāmam parādīja debesu zvaigznes, sacīdams: “ *Tādi būs arī tavi pēcnācēji.* ” Tāpēc 1833. gada zvaigžņu krišana pravietoja šīs Ābrahāma

pēcnācēju masveida krišanu. Šī debesu zīme ir citēta 6. zīmoga tēmā Atkl.6:13. Jēzus teica: “ *Tev ir teikts, ka esi dzīvs, un tu esi miris* ”. Tāpēc tam, par kuru viņš runā, ir Dieva pārstāvja reputācija, un šī detaļa atbilst protestantismam, kas, ticot savai reformācijai, domā, ka ir samierināts ar Dievu. Dievišķais spriedums krīt: “ *Es zinu tavus darbus* ”, “ *un tu esi miris* ”. Šis spriedums nāk no paša Dieva, lielā Tiesneša. Protestants var ignorēt šo spriedumu, bet viņš nevar izvairīties no tā sekām. 1843. gadā stājās spēkā Daniēla 8:14 dekrēts, un nav sagaidāms, ka neviens kristietis nezinātu dzīvā Dieva likumus. Šī nezināšana ir saistīta ar nicinājumu pret Bībeles pravietisko vārdu, kuram apustulis Pēteris mudina pievērst visu uzmanību 2.Pēt.1:19-20: “ *Un mēs vēl jo vairāk turam pravietisko vārdu, ko jūs darāt labi. pievērst uzmanību kā spuldzei, kas spīd tumšā vietā, līdz ausīs diena un jūsu sirdīs uzlec rīta zvaigzne; zinot, pirmkārt, paši, ka neviens Svēto Rakstu pravietojums nevar būt privātas interpretācijas objekts.* » Paliekot nepamanīti starp visiem Jaunās derības Bībeles tekstiem, šie panti, īpaši no 1843. gada, atklāj atšķirību starp dzīvību un nāvi.

2. pants: “ *Esiet modri un stipriniet tos atlikumus, kas drīz mirs; jo es neesmu atradis tavus darbus pilnīgi sava Dieva priekšā.* »

Ja viņi neatbilst jaunajam svētuma standartam, “ *pārējais* ” protestantisms “ *mirs* ”. Jo Dievs viņu nosoda divu iemeslu dēļ. Pirmā ir romiešu svētdienas prakse, ko nosodīja Dan.8:14 dekrēta stāšanās spēkā; otrs ir neieinteresētība par pravietisko vārdu, jo, neņemot vērā mācību, ko Dievs ir devis caur adventistu pieredzi, protestantu pēcnācēji nesīs vainu, kas mantota no saviem tēviem. Par abiem punktiem Jēzus teica: “ *Es neesmu atradis tavus darbus pilnīgi sava Dieva priekšā.* ” Sakot “ *mana Dieva priekšā* ”, Jēzus atgādina protestantiem desmit baušļu normu, kas rakstīts ar Dieva, Tēva, pirkstu, ko viņi nicina Dēla labā, kuram vajadzētu tos glābt. Viņa pilnīgi paklausīgajai ticībai, ko viņš deva par paraugu, nav nekā kopīga ar protestantu ticību, kas ir daudzu katoļu grēku mantinieci, tostarp, pirmkārt, iknedēļas atpūta pirmajā dienā. Pestīšanas durvis uz visiem laikiem aizveras uz kolektīvo protestantu reliģisko normu, krīt “ *sestā zīmoga* ” “ *zvaigznes* ”.

3. pants: “ *Tāpēc atceries, kā tu saņēmi un dzirdēji, un turi un nožēlo grēkus. Ja tu nenomodā, es nāksu kā zaglis, un tu nezināsi, kad es tevi pārņemšu.* »

Šis darbības vārds “ *atcerēties* ” nozīmē kritisku meditāciju par pagātnes darbiem. Bet tikai patiesi izredzētie ir pietiekami pazemīgi, lai kritizētu savus darbus. Turklāt šī pavēle “ *atceries* ” izsauc “ *atceries* ” ceturtā baušļa sākumā, kas nosaka septītās dienas svēto atpūtu. Arī šajā gadījumā oficiālais protestantisms tiek aicināts vēlreiz pārdomāt, kā tas tika uztverts Viljama Millera 1843. gada pavasarī un 1844. gada rudenī sludinātajiem pravietiskajiem vēstījumiem, kā arī 4. ^{no} 10 Dieva baušļiem. ka viņš ir pārkāpis nāves grēku kopš 1843. gada. Viņa pārrāvuma ar Jēzu Kristu visnopietnākās sekas ir formulētas: “ *Ja tu nenomodā, es nāksu kā zaglis, un tu nezināsi, cikos es tev nāksu.* » Redzēsim, kā kopš 2018. gada šī vēsts ir kļuvusi par dzīvu realitāti. Bez modrības, bez grēku nožēlas un grēku nožēlas augļiem protestantu ticība ir galīgi mirusi.

4. pants: “ *Tomēr jums Sardē ir daži vīrieši, kas nav apgānījuši savas drēbes; viņi staigās ar mani baltās [drēbēs], jo viņi ir cienīgi.* »

Parādīsies jauns svētums. Šajā vēstījumā Jēzus ir apmierināts ar to, ka liecina par " *dažu vīriešu* " esamību, saskaņā ar Elenai G. Vaitai atklātajām detaļām, kas bija starp tiem, tikai 50 vīrieši saņēma Dieva apstiprinājumu. Šie " *daži vīrieši* " nozīmē vīriešus un sievietes, kuri ir individuāli apstiprināti un svētīti par savas ticības liecību saskaņā ar Tā Kunga cerībām. Jēzus teica: " *Tomēr jums Sardē ir daži vīrieši, kas nav apgānījuši savas drēbes; un viņi staigās ar mani baltās [drēbēs], jo viņi ir cienīgi.* " Kurš gan var apstrīdēt paša Jēzus Kristus atzīto cieņu? 1843. un 1844. gada ticības pārbaudījumu uzvarētājiem Jēzus apsola mūžīgo dzīvību un pilnīgu zemes atzīšanu, kas oficiālu formu iegūs nākamajā vēstījumā no *Filadelfijas*. " *Apģērba* " netīrība tiek attiecināta uz cilvēku brīvo uzvedību. " *Apģērbs* " ir Jēzus Kristus piedēvētais taisnums, šajā gadījumā " *balts* ", tā apraišana nozīmē šīs taisnības zaudēšanu tradicionālajai protestantu nometnei. Tieši pretēji, apraišanas neesamība nozīmē Jēzus Kristus " *mūžīgās taisnības* " piedēvēšanas turpinājumu saskaņā ar Dan.9:24. Drīz sabata zināšanas un prakse dos viņiem patiesu svētumu, Jēzus Kristus sniegtās taisnības augļus un zīmi. Šī saprātīgā un saprātīgā izvēle drīz padarīs viņus mūžīgus svētībā un debesu pagodināšanā, ko attēlo 5. panta " *baltās drēbes* ". Gars pasludinās tos " *nevainojamus* ": " *un viņu mutē netika atrasti meli, jo viņi ir nevainojami* (Atkl.14:5)". Viņi atradīs " *mieru ar visiem un svētdarījumu, bez kura neviena miesa neredzēs To Kungu* ", saskaņā ar Pāvilu Ebr.12:14. Konkrēti, šīs " *baltās drēbes* " izpaudīsies kā grēka noņemšana, kas veido romiešu svētdienas praksi. Tā kā viņi divreiz uzticīgi gaidīja viņu viņa vietā, kā viņa piekrišanas zīmi, Dieva zīmogs viņiem tiek dots ar sabatu, kas nāk, lai balinātu Tā Kunga izredzētos, kas sargā viņa taisnību. Tādējādi tika pabeigta "svētnīcas attīrīšana", tādā formā, kādā tajā laikā tika tulkota Daniēla 8:14. Zem šī skatiena Jēzus no 1844. gada 23. oktobra debesu redzējumā izredzētajiem uzvarētājiem sniedza priekšstatu par savu pāreju no svētās vietas uz zemes svētnīcas vissvētāko vietu. Tādējādi viņš ilustrācijā atgādināja brīdi, kad, mirstot pie krusta, tika izpirkts viņa izredzēto grēks, tādējādi piepildot " *izpiršanas dienu* ", ebreju " *Yom kippur* ". Tā kā šis notikums jau ir noticis, darbības atjaunošana vīzijā bija paredzēta tikai tam, lai apšaubītu pirmo mūžīgās taisnības sasniegumu, ko ieguva Jēzus nāve. Tas ir burtiski paveikts Sardes kritušajiem cilvēkiem, kuru demonstrētā ticība neapmierina Dievu radītāju. Divu iemeslu dēļ Dievs var viņus noraidīt mīlestības trūkuma dēļ pret savu pasludināto pravietisko patiesību un sabata pārkāpšanu, kas ir iestājies kopš 1843. gada, stājoties spēkā Daniēla 8:14 dekrētam.

5. pants: " *Tas, kas uzvar, tiks ietērpts baltās drānās; Es neizsvītrošu viņa vārdu no dzīvības grāmatas, bet apliecināšu viņa vārdu sava Tēva un viņa eņģeļu priekšā.* »

Jēzus Kristus izpirkie izredzētie ir paklausīga būtne, kas apzinās, ka savu dzīvību un mūžību ir parādā Radītājam, labajam, gudrajam un taisnīgajam Dievam. Tas ir viņa uzvaras noslēpums. Viņš nevar strīdēties ar viņu, jo viņš apstiprina visu, ko viņš saka un dara. Arī viņš pats ir prieks par savu Pestītāju, kurš viņu atpazīst un sauc vārdā, kopš pasaules radīšanas, kurā viņš viņu redzēja pēc savas priekšzināšanas. Šis pants parāda, kā viltus reliģiozu cilvēku nepatiesi apgalvojumi ir veltīgi un maldinoši pat tiem, kas tos izsaka. Pēdējais vārds piederēs Jēzum Kristum, kurš saka visiem: " *Es zinu jūsu darbus* ". Saskaņā ar

šiem darbiem viņš sadala savu ganāmpulku, labajā pusē novietojot savas *aitas* un kreisajā pusē *dumpīgās* kazas un *plōsīgos vilkus*, kas paredzēti *pēdējā sprieduma otrās nāves* ugunij .

6. pants: “ *Kam ir ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm!* »

Ja katrs var burtiski dzirdēt pravietiskos Gara vārdus, tad tikai viņa izredzētie, kurus viņš iedvesmo un audzina, var saprast to nozīmi. Gars attiecas uz precīziem faktiem, kas paveikti vēsturiskā laikā, tāpēc izredzētajam ir jāinteresējas par reliģisko un laicīgo vēsturi, kā arī par visu Bībeli, kas sastāv no liecību stāstiem, slavinājumiem un pravietojumiem.

Piezīme : 3. pantā Jēzus Kristus sacīja kritušajam protestantam: “ *Tāpēc atceries, kā tu esi saņēmis un dzirdējis, un sargies un nožēlo grēkus. Ja tu nenomodīsi, es nākšu kā zaglis, un tu nezināsi, kurā laikā es tevi pārņemšu.* Un otrādi, uzvarētāju mantiniekiem kopš 2018. gada pavasara šī ziņa ir pārveidota par: “Ja tu skatīsies, es nenākšu kā zaglis, un tu zināsi, cikos es nākšu pie tevis”. Un Kungs ir turējis savus solījumus, jo šodien, 2020. gadā, viņa izredzētajiem bija zināms viņa patiesās atgriešanās datums, kas atklāts 2030. gada pavasarī. Taču protestantu ticība ir nolemta ignorēt šo precizitāti, atturīgu, tikai caur Jēzu, saviem izredzētajiem. Jo atšķirībā no viņa uzvedības pret ļaunajiem kalpiem, “ *Tas Kungs neko nedara, nebrīdinot savus kalpus praviešus* ” Amo.3:7.

6. ēra: ^{Filadelfija}

Adventisms stājas universālā misijā

Laikā no 1843. līdz 1873. gadam dievišķo sestdienas sabatu, patieso septīto dienu, ko bija noteicis Dievs, atjaunoja un pieņēma Septītās dienas adventisma pionieri, kas izpaudās kā oficiāla Amerikas kristiešu reliģiskā institūcija, kas kopš 1863. gada tiek dēvēta: "Septītā dienas Adventistu draudze. Saskaņā ar mācībām, kas sagatavotas Dan.12:12, Jēzus vēstījums ir adresēts viņa izredzētajiem, kas svētīti ar sabata atpūtu 1873. gada datumā. Tajā pašā laikā šie izredzētie gūst labumu no Dan 12. nodaļas svētības :12: “ *Svētīgs, kas gaida līdz 1335 dienām!* ”.

Kopš 1843. gada izveidotie jaunie standarti kļuva par vispārējiem 1873. gadā

7. pants: “ *Raksti Filadelfijas draudzes eņģelim : tā saka Svētais, Patiesais, kuram ir Dāvida atslēga, kurš atver un neviens neaizver, kurš aizver un neviens neatvērš :* »

Ar vārdu “ *Filadelfija* ” Jēzus parāda savu Izredzēto. Viņš teica: “ *No tā visi pazīs, ka jūs esat mani mācekļi, ja jums būs mīlestība vienam pret otru. Jāņa 13:35*” Un tas ir Filadelfijas gadījums , kura grieķu saknes nozīmē: brāļu mīlestība. Viņš ir izvēlējis izredzētos, kas to veido, pārbaudot viņu ticību, un pret šiem uzvarētājiem viņa mīlestība pārplūst. Viņš sevi piesaka šajā vēstījumā, sakot: " *Tas ir tas, ko saka Svētais, Patiesais .* " Svētais , jo tas ir laiks, kad saskaņā ar Dan.8:14 dekrētu, kas ir stājies spēkā kopš 1843. gada pavasara, ir nepieciešams sabata un izredzēto iesvētīšana. *Patiesais* , jo šajā pravietiskajā stundā tiek atjaunots patiesības likums; Dievs no jauna atklāj sava ceturtā ^{bausļa} svētumu, ko kristieši mīda kopš 321. gada 7. marta. Viņš atkal saka: “ *Kam ir Dāvida atslēga*

”. Tās nav Svētā Pētera atslēgas, kas tika uzskafītas par Romas īpašumu. “ *Dāvida atslēga* ” pieder “ *Dāvida dēlam* ”, Jēzum pašam personīgi. Neviens cits kā viņš nevar dot mūžīgu pestīšanu, jo viņš šo atslēgu ieguva, nesot to “ *uz pleca* ” sava krusta veidā, saskaņā ar Jes.22:22: “ *Es uzlikšu viņam uz pleca mājas atslēgu. no Dāvida: kad tas atvērsies, neviens neaizvērs; kad tas aizveras, neviens neatvērs . Šo atslēgu, kas apzīmē viņa moku krustu, piepildot šo pantu, mēs šeit lasām: " Kas atver, un neviens neaizslēgs, tas, kas aizver, un neviens neatvērs ."* Pestīšanas durvis ir bijušas atvērtas Septītās dienas adventisma celtniecībai un slēgtas Romas svētdienas reliģiskajiem piekritējiem kopš 1843. gada pavasara. Tāpēc, ka viņi ir piekrituši pakļauties doktrinālajām patiesībām un ir pagodinājuši ar savu ticību pravietiski viņa vārdu, Dieva Garu. Jēzus sacīja *Filadelfijas* laikmeta svētajiem : “ *Es zinu tavus darbus. Redzi, tā kā tev ir maz spēka un tu turēji manu vārdu un neesi noliedzis manu vārdu, es tavā priekšā esmu nolīcis atvērtas durvis, kuras neviens nevar aizvērt . Šī nelielā reliģiskā grupa oficiāli bija tikai amerikāņi kopš 1863. gada. Bet 1873. gadā vispārējās konferences laikā, kas notika Batlkrikā, Gars tai atvēra universālas misionāra durvis, kurām bija jāturpinās līdz patiesajai Jēzus atgriešanās dienai. Neviens to nenovērsīs, un Dievs par to parūpēsies. Jāatzīmē fakts, ka viss labais, ko Jēzus redz starp patiesajiem svētajiem, nosaka arī iemeslus, kuru dēļ protestantu ticība krita 1843. gadā. Šī vēsts ir tieši pretēja tam, ko Jēzus adresē Sardes kritušajiem 3. pantā, jo mērķtiecīgi darbi paši ir apgriezti.*

12 ciltis 7. Atkl. aug

8. pants: “ *Es zinu tavus darbus. Redzi, tā kā tev ir maz spēka un tu turēji manu vārdu un neesi noliedzis manu vārdu, es tavā priekšā esmu nolīcis atvērtas durvis, kuras neviens nevar aizvērt. »*

Izredzētais tiek labvēlīgi novērtēts pēc viņa darbiem, ko Jēzus viņam piedēvē kā taisnību. Viņa " *mazais spēks* " apstiprina grupas dzimšanu, kuras pamatā ir 4. panta " *daži cilvēki* ". 1873. gadā Jēzus paziņoja adventistiem viņu virzību ceļā uz viņa atgriešanos ar simbolu par atvērtajām debesu durvīm, kas atvērsies 2010. gada pavasarī. 2030., t.i., 157 gadu laikā. Nākamajā vēstījumā, kas adresēts Lāodikei, Jēzus stāvēs šo durvju priekšā, tādējādi norādot uz viņa atgriešanās tuvumu: “ *Redzi, es stāvu pie durvīm un klauvēju. Ja kāds dzird manu balsi un atver durvis, es ieiešu pie viņa un vakariņošu ar viņu, un viņš ar mani. Rev.3:20 »*

Piekluve kristīgajai ticībai atļauta ebrejiem

9. pants: “ *Lūk, es jums dodu no tiem no sātana sinagogas, kas saka, ka viņi ir jūdi un nav tādi, bet melo; redzi, Es likšu viņiem nākt un pielūgt pie tavām kājām un zināt, ka esmu tevi mīlējis. »*

Citējot patieso ebreju ienākšanu adventistu grupā pēc rases un miesas, šis pants apstiprina sabata atpūtas atjaunošanu; Svētdiena vairs nav šķērslis viņu pievēršanai. Jo kopš 321. gada tās atteikšanās ir izraisījusi arī tādas sekas, ka patiesi ebreji neļāva pieņemt kristīgo ticību. Viņa spriedums par rasu ebrejiem nebija Pāvila, uzticamā liecinieka, personīgais viedoklis; tas bija Jēzus Kristus, kas to apstiprina šajā Atklāsmē, jau Atkl.2:9, vēstījumā, kas adresēts viņa

kalpiem, kurus nomelnoja jūdi un vajāja *Smirnas laikmeta romieši*. Nemiet vērā, ka rasu ebrejiem būs jāatzīst kristiešu pestīšana adventistu standartā, lai gūtu labumu no Dieva žēlastības. Universālais adventisms viens pats nes dievišķo gaismu, par kuru tas ir kļuvis **par ekskluzīvu oficiālo glabātāju** kopš 1873. gada. Taču esiet uzmanīgi! Šī gaisma, tās mācība un tās vēstījumi ir ekskluzīvs Jēzus Kristus īpašums; neviens cilvēks un neviena institūcija nevar atteikties no tās evolūcijas, neapdraudot savu pestīšanu. Pēdējā šajā pantā Jēzus saka: “ *Es tevi esmu mīlējis* ”. Vai tas varētu nozīmēt, ka pēc šī svētības laika viņš varētu viņu vairs nemīlēt? Jā, un tā būs vēstījuma nozīme, kas tiek attiecināta uz “ *Laodikeju* ”.

Dieva baušļi un Jēzus ticība

10. pants: “ *Tā kā tu manī esi turējis pacietības vārdu, es tevi pasargāšu arī pārbaudījumu stundā, kas nāks uz zināmās zemes, lai pārbaudītu tos, kas dzīvo virs zemes.* »

Termins pacietība apstiprina adventistu gaidīšanas kontekstu, kas minēts Daniēla evaņģēlijā 12:12: “ *Svētīgs, kas gaida un ierodas līdz tūkstoš trīs simti trīsdesmit piecām dienām!* ”. Pārbaude attiecas uz “ *zemes iedzīvotāju* ” ticību, tiem, kas apdzīvo “ *pazīstamo zemi* ”, tas ir, ko atpazīst Jēzus Kristus, Dievs radītājs. Tas ir paredzēts, lai pārbaudītu cilvēka gribu un atmaskotu "ekumeniskās" nometnes dumpīgo garu, kas ar grieķu "oikomèné" apzīmē šī panta " *pazīstamo zemi* ”.

Šis apsolījums Jēzu saista tikai ar nosacījumu, ka iestāde saglabā sākuma ticības kvalitāti. Ja Adventistu vēsts turpināsies līdz galējam universālajam ticības pārbaudījumam, kas pravietots šajā pantā, tas ne vienmēr būs institucionālā formā. Tāpēc, ka draudi slēpjas šajā vēstījumā 11. pantā, kas seko, līdz tam pilnīgi pozitīvi un Dieva svētīti. Jēzus apsolījums attieksies uz viņa pēcnācējiem, kas palika dzīvi 2030. gadā. Tobrīd 1873. gada patiesie izredzētie būs aizmiguši “ *Kungā* ” saskaņā ar Atkl. 14:13: “ *Un es dzirdēju balsi no debesīm, kas saka: Raksti. : Svētīgi no šī brīža mirušie, kas mirst Kungā! Jā, saka Gars, lai viņi atpūsties no saviem darbiem, jo viņu darbi seko tiem.* » Tādēļ šī ir otrā svētlaimība, ko Jēzus Kristus ir piešķīris šim priekšzīmīgajam izredzētajam. Bet tas, ko Jēzus svētī, ir uzvedība, ko parāda darbi. *Filadelfijas* mantinieki 2030. gadā uzticīgi atveidos tās darbus, ticību, debesu Dieva doto patiesību pieņemšanu jaunākajās formās, ko Viņš tiem devis; jo viņi piedzīvos lielas pārmaiņas līdz galam, kad dievišķā plāna izpratne būs pilnīga.

Adventistu Jēzus Kristus apsolījums un tā brīdinājums

11. pants: “ *Es nāku ātri. Turies pie tā, kas tev ir, lai neviens nepaņem tavu kroni.* »

Vēstījums “ *Es nāku ātri* ” ir adventistu tipa. Tādējādi Jēzus apstiprina atteikšanos no jebkuras citas reliģiskas konfesijas. Viņa atgriešanās godībā saglabāsies līdz pasaules galam, kas ir viens no galvenajiem kritērijiem, kas nosaka viņa patieso izredzēto. Bet pārējā vēstījuma daļa rada smagus draudus: “ *Atturi to, kas tev ir, lai neviens nepaņem tavu kroni.* » Un kurš gan var atņemt viņa kroni, ja ne ienaidnieki? Tāpēc viņa pēcnācējiem tie vispirms būs jāidentificē, un

tāpēc, ka viņi to nav izdarījuši, viņi, būdami sava humānisma gara upuri, izveidos ar viņiem aliansi, sākot ar 1966. gadu.

12. pants: “ *Ikvienu, kas uzvar, Es padarīšu par stabu sava Dieva templī, un viņš nekad neiznāks; Es uzrakstīšu uz viņa sava Dieva vārdu un sava Dieva pilsētas vārdu, jauno Jeruzalemi, kas nāk no debesīm no mana Dieva, un savu jauno vārdu.* »

Savos pēdējos svētības vārdos, kas veltīti uzvarētājiem, Jēzus apkopo visus iegūtās pestīšanas tēlus. “ *Pīlārs mana Dieva templī* ” nozīmē : stingrs balsts, lai nestu manu patiesību manā Sapulcē, Izredzētie. “ *...un tas neiznāks vairāk* ”: viņa pestīšana būs mūžīga. “ *...; Es uzrakstīšu uz viņa sava Dieva vārdu* ”: Es viņā iegravēšu Ēdenē pazaudēto Dieva rakstura tēlu. “ *...un mana Dieva pilsētas vārds* ”: viņš piedalīsies Izredzēto pagodināšanā, kas aprakstīta Atkl.21. “ *... no jaunās Jeruzalemes, kas nāk no debesīm no mana Dieva,* ”: “ *Jaunā Jeruzāleme* ” ir slavēto izredzēto pulcēšanās nosaukums, kas ir kļuvuši pilnīgi debesu kā Dieva debesu eņģeļi. Atkl. 21 to apraksta simboliskā dārgakmeņu un pērļu tēlā, kas liecina par mīlestības spēku, ko Dievs jūt pret saviem atpestītajiem no zemes. Viņa nolaižas uz atjaunoto zemi, lai mūžīgi dzīvotu Dieva klātbūtnē, kurš tur uzstāda savu troni. “ *... un mans jaunais vārds* ”: Jēzus saista sava vārda maiņu ar pāreju no zemes dabas uz debesu dabu. Izredzētais, kas ir izglābts, paliek dzīvs vai augšāmcelies, piedzīvos to pašu pieredzi un saņems debesu ķermeni, pagodinātu, neiznīcīgu un mūžīgu.

Šajā pantā uzstājība salīdzināt ar Dievu tiek attaisnota ar to, ka Jēzu pats izredzētais atrod savā dievišķajā aspektā.

13. pants: “ *Kam ir ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm!* »

Izredzētais saprata mācību, bet viņš ir vienīgais, kurš to spēj saprast. Tiesa, šī ziņa bija sagatavota tikai viņam. Šī vēsts apstiprina faktu, ka atklāto noslēpumu interpretācija un izpratne ir atkarīga tikai no Dieva, kurš pārbauda un izvēlas savus kalpus.

Oficiālais beigu laika adventisms nav iemācījies mācību un Jēzus to tiesāja, tas tiek izņemts par atteikšanos no vēsts par 3. ^{Adventistu} gaidīšanu.

“ *Es nāksu ātri.* Turies pie tā, kas tev ir, lai neviens nepaņem tavu kroni .”
Diemžēl tā laika oficiālajam adventismam beigas vēl ir tālu, un līdz ar laika nogurumu, pēc 150 gadiem, ticība vairs nebūs tā, kā bija. Jēzus brīdinājums bija pamatots, taču tas netika ne ņemts vērā, ne saprasts. Un 1994. gadā adventistu institūcija faktiski zaudēs savu “ *kroni* ”, noraidot pēdējo “ *lielo gaismu*”, ko savā grāmatā “ *Pirmie raksti*” nodaļā “ *Mana pirmā vīzija*” pravietoja Elena Vaita, Jēzus Kristus vēstnese. , 14. un 15. lappusē: Šis teksts ir izvilkums no šīm lapām. Es vēl precizēju par viņu, ka viņš pravieto adventistu darba likteni **un apkopo sevī visu mācību, ko sniedza trīs Atkl. 3 Asamblejas: 1843-44 Sarda , 1873 Filadelfija , 1994 Lāodiķeja .**

Adventisma liktenis
atklājās Elenas Vaitas pirmajā vīzijā

“Kad es lūdzu ģimenes dievkalpojumā, Svētais Gars gulēja uz mani, un šķīta, ka es arvien vairāk paceļos pāri šai tumsas pasaulei. Es novērsos, lai redzētu savus brāļus adventistus, kuri palika šajā pasaulē, bet es nevarēju viņus atrast. Pēc tam balss man teica: "Paskaties vēlreiz, bet nedaudz augstāk." Es paskatījos uz augšu un ieraudzīju stāvu un šauru taku tālu virs šīs pasaules. Šeit adventisti virzījās uz svēto pilsētu. Aiz viņiem, takas sākumā, bija spoža gaisma, par ko eņģelis man teica, ka tas ir pusnakts sauciens. Šī gaisma apgaismoja visā celiņa garumā, lai kājas nepakluptu. Jēzus gāja viņiem pie galvas, lai viņus vadītu; un, kamēr viņi skatījās uz viņu, viņi bija drošībā.

Bet drīz vien daži no viņiem nogura un teica, ka pilsēta vēl ir ļoti tālu un viņi domājuši tur ierasties ātrāk. Tad Jēzus viņus iedrošināja, paceļot savu krāšņo labo roku, no kuras izplūda gaisma, kas izplatījās pār adventistiem. Viņi kļiedza: "Aleluja! » Bet daži no viņiem nekaunīgi noraidīja šo gaismu, sakot, ka Dievs nav viņus vadījis. Gaisma aiz viņiem beidzot nodzisa, un viņi atradās dziļā tumsā. Viņi paklupa un zaudēja no redzesloka gan mērķi, gan Jēzu, tad nokrita no ceļa un iegrīma ļaunajā pasaulē. ".

Stāsts par šo pirmo vīziju, ko Dievs sniedza jaunajai Elenai Gūldai-Harmonai, ir kodēts pravietojums, kas ir tikpat vērtīgs kā Daniēla vai Atklāsmes grāmatas pravietojumi. Bet, lai no tā gūtu labumu, mums tas ir pareizi jāinterpretē. Tāpēc es sniegšu skaidrojumu.

Izteiciens “pusnakts sauciens” apzīmē paziņojumu par līgavaiņa atnākšanu “līdzībā par desmit jaunavām” no Mat. 25:1 līdz 13. Kristus atgriešanās gaidīšanas pārbaudījums 1843. gada pavasarī un līgavaiņa atnākšana. 1844. gada rudens bija pirmais un otrais sasniegums; kopā šīs divas cerības atspoguļo stāsta “pirmo gaismu”, kas atrodas “aiz” “septītās dienas adventistu” grupas, kas virzījās uz priekšu laikā, pa ceļu vai ceļu, ko svētījis Jēzus Kristus. Adventistu pionieriem 1844. gads apzīmēja pasaules beigu datumu un pēdējo Bībeles datumu, ko pravietiskais vārds varēja ierosināt tā laika izredzētajiem. Pagājuši šim pēdējam datumam, viņi gaidīja Jēzus atgriešanos, domājot, ka tā ir nenovēršama. Bet pagāja laiks, un Jēzus joprojām neatgriezās; ko vīzija rosina, sakot: “viņi atklāja, ka pilsēta ir ļoti tālu un ka viņi bija domājuši tur ierasties ātrāk”; tas ir, 1844. gadā vai neilgi pēc šī datuma. Turklāt viņus pārņēma mazdūšība līdz apmēram 1980. gadam, kad es uzgāju uz skatuves, saņemot šo jauno un krāšņo gaismu, kas veido **trešās adventistu gaidas**. Šoreiz Jēzus atgriešanās ir paredzēta **1994. gada rudenī**. Protams, šīs vēsts pasludināšana attiecās tikai uz universālā adventisma mikrokosmu, kas atradās Francijā Valensā-sur-Rhône. Dieva izvēlei šai mazajai pilsētiņai Francijas dienvidaustrumos ir savs izskaidrojums. Tieši tur pāvests Pijs VI nomira apcietinājumā 1799. gadā, piepildot Atkl.13:3 pravietoto faktu. Turklāt Valensija bija pilsēta, kurā Dievs nodibināja savu pirmo adventistu draudzi Francijas zemē. Tāpēc tieši tur viņš atnesa savu dievišķo krāšņo pēdējo gaismu, un 2020. gada beigās es apstiprinu, ka esmu pastāvīgi un uzticīgi saņēmis no viņa jaunākās un vērtīgākās atklāsmes, kuras izklāstu šajā dokumentā. Adventistu Valentīniešu mikrokosms kalpoja kā universāls posms, lai paveiktu daļu par pēdējo krāšņo gaismu mūsu māsas Elenas vīzijā. Šī vīzija mums atklāj spriedumu, ko Jēzus izdara par Valensijā piedzīvoto, kas ir trešais līdzības par desmit

jaunavām piepildījums. Jēzus atpazīst īsto adventistu pēc viņa izturēšanās pret sniegto gaismu. Īsts adventists pauž savu prieku ar "Aleluja!" » ; Gara svētīts, viņš piepildīja savu trauku ar eļļu. Un otrādi, viltus adventisti "nekaunīgi noraida šo gaismu". Šī dievišķās gaismas noraidīšana viņiem ir liktenīga, jo Dievs brīdināja viņus no šīs negatīvās reakcijas iedvesmotajos vēstījumos, kas bija paredzēti viņiem, savam sūtnim; tie kļūs par tukšiem traukiem, kuriem atņemta eļļa, kas rada lampas "gaismu". Tiek paziņotas neizbēgamās sekas: "gaisma, kas bija aiz viņiem, nodziest"; viņi noliedz adventisma pamatpamatu. Jēzus piemēro savu principu: " *Jo tam, kam ir, tam, kam ir, tiks dots, un tam būs pārpilnība, bet tam, kam nav, tiks atņemts arī tas, kas viņam ir.* Mat.25:29." "...viņi zaudēja no redzesloka gan mērķi, gan Jēzu", viņi kļūst nejūtīgi pret adventistu vēstījumiem, kas vēsta par Kristus atgriešanos vai, noliedz adventistu kustības mērķi, kas ietverts pašā vārdā "adventists"; "tad nokrita no ceļa un nogrima ļaunajā pasaulē, kas atradās apakšā", 1995. gadā viņi oficiāli apņēmas iesaistīties protestantu aliansē un ekumenismā. Tādējādi viņi zaudēja Jēzu un izeju debesīs, kas bija adventistu ticības mērķis. Viņi pievienojās saskaņā ar Dan.11:29, " *liekuļi* " un " *dzērāji* ", kā Jēzus paziņoja Mat.24:50; lietas, kas tika demonstrētas darba sākumā.

Šodien šie pravietiskie vārdi piepildās. Tie tika paveikti laikā no 1844. gada, kad aiz tiem parādījās pirmā gaisma, un 1994. gadu, kad tika noraidīta lielā pravietiskā gaisma, ko noraidīja pirmā adventistu draudze, kas nodibināta Francijā Valences-sur-Rhône pilsētā. izmantoja viņa demonstrācijai. Mūsdienās oficiālais adventisms atrodas ekumenisma "dziļā tumsā" ar patiesības ienaidniekiem, protestantiem un katoļiem.

7. laikmets : Laodikeja

Institucionālā adventisma beigas – trešās adventistu gaidas noraidīšana.

14. pants: " *Raksti Lāodikejas draudzes eņģelim : Tā saka Āmen, uzticamais un patiesais liecinieks, Dieva radīšanas sākums :*

Laodikeja ir septītā un pēdējā laikmeta nosaukums; ka institucionālā adventisma svētības beigas. Šim vārdam ir divas grieķu saknes "laos, dikéia", kas nozīmē: "tiesāti cilvēki". Pirms manis adventisti tulkoja: "tiesas ļaudis", bet iestāde nezināja, ka šī tiesa sāksies ar to, kā māca 1. Pētera 4:17: " **Jo šis ir brīdis, kad tiesa sāksies namā. Dievs. Tagad, ja tas sāksies ar mums, kāds beigsies tiem, kas nepaklausa Dieva evaņģēlijam?** » Jēzus sevi piesaka, sakot: " *Tā saka Āmen, uzticamais un patiesais liecinieks, Dieva radīšanas sākums:* " Vārds *Āmen* ebreju valodā nozīmē: patiesi. Saskaņā ar apustuļa Jāņa liecību Jēzus to izmantoja bieži (25 reizes), atkārtojot to divas reizes, sākumā, pirms saviem izteikumiem. Bet tradicionālajā reliģiskajā praksē tas ir kļuvis par terminu pieturzīmēm lūgšanu vai paziņojumu beigās. Pēc tam to bieži interpretē no katolicisma mantotā nozīmē "lai tā būtu". Un Gars izmanto šo jēdzienu " *patiesībā* ", lai piešķirtu vārdam *Āmen* tā pilnīgi pamatoto divkāršo nozīmi. *Lāodikeja* ir stunda, kad Jēzus piedāvā lielisku gaismu, lai pilnībā izgaismotu pravietojumus, kas sagatavoti beigu laikam. Darbs,

kuru jūs lasāt, ir pierādījums tam. Tas, kas izraisīs plīsumu starp Jēzu un oficiālo adventistu institūciju, ir Viņa gaismas atteikšanās. Loģiskas un pamatotas izvēles rezultātā Dievs laika posmā no 1980. līdz 1994. gadam pakļāva adventismu ticības pārbaudei, kuras paraugs bija protestantu zaudējums un adventistu pionieru svētība. Pārbaude jau balstījās uz ticību Jēzus atgriešanās pasludināšanai par 1843. gada pavasari, pēc tam uz 1844. gada rudeni. Savukārt no 1983. gada es sāku dalīties ar paziņojumu par Jēzus atgriešanos 1994. gadā, izmantojot “*pieci mēneši*”, kas citēti “*piektās trompetes*” vēstījumā Atkl.9:5-10. Piedēvējot šo tēmu 1844. gada protestantisma lāstam, minētais “*piecu mēnešu*” periods, t.i., 150 reālie gadi, noveda līdz 1994. gadam. Redzot tikai Jēzus Kristus atgriešanos, lai atzīmētu šī perioda beigas, un daļēji Dieva apžilbināts. par kādu teksta detaļu es aizstāvēju to, ko uzskatīju par dievišķu patiesību. Pēc oficiāliem brīdinājumiem iestāde 1991. gada novembrī pasludināja manu atlaišanu; šo, kamēr vēl bija atlikuši trīs gadi, lai pierādītu un noliegtu manus paziņojumus. Tikai vēlāk, ap 1996. gadu, man kļuva skaidra šīs pieredzes patiesā nozīme. Vārdi, ko Jēzus teica savā vēstulē “*Laodikejai*”, bija tikko piepildījušies un tagad ieguva precīzu nozīmi. Līdz 1991. gadam remdenie adventisti vairs nemīlēja patiesību tik ļoti kā 1873. gadā. Mūsdienu pasaule ir arī viņus vājinājusi, pavedinot un iekarojot viņu sirdis. Tāpat kā “*Efesas*” laikmetā, oficiālais adventisms ir zaudējis savu “*pirmo mīlestību*”. Un Jēzus “*atņem viņai svečturi un vainagu*”, jo arī viņa vairs nav tā cienīga. Ņemot vērā šos faktus, vēstījums kļūst gaišs ar skaidrību. Vārds “*Āmen*” apstiprina prasību pēc pilnīgas patiesības un svētīgu attiecību beigām. “*liecinieks uzticīgs un patiess*” noraida neuzticīgo un melīgo Izredzēto. “*Dieva radīšanas princips*”, tā tad radītājs, nāk, lai kolektīvi aizvērtu necienīgo saprātu un individuāli atvērtu savu izredzēto patiesībām, kas ietvertas un apslēptas 1. Mozus grāmatas stāstā. Tajā pašā laikā, atsaucoties uz “*Dieva radīšanas principu*” ko viņš saista ar vārdu “*Āmen*”, Gars apstiprina ļoti tuvu Jēzus Kristus galīgo atgriešanos: “*tūlīt*”. Tomēr no 1994. līdz 2030. gadam, datumam, kad cilvēce beigsies uz Zemes, joprojām paies 36 gadi.

Nāvējošs remdenums

15. pants: “*Es zinu tavus darbus. Es zinu, ka tev nav ne auksti, ne karsti. Lai tev ir auksti vai karsti!* »

Neformālā adrese ir adresēta iestādei. Tas ir no tēva dēlam un meitai mantoto reliģiju auglis, kur ticība kļūst tradicionāla, formālistiska, rutīna un baidās no visa jauna; stāvoklis, kurā Jēzus vairs nevar viņu svētīt, kad viņam ir tik daudz jaunas gaismas, ar ko dalīties ar viņu.

16. pants: “*Tāpēc, ka tu esi remdens un ne auksts, ne karsts, es tevi izvemšu no savas mutes.* »

Jēzus novēroja 1991. gada novembrī, kad oficiālā institūcija atcēla pravieti, kas nesēja savu vēsti. 1994. gada pavasarī tas tiks izvemts, kā Jēzus paziņoja. Viņa pati par to pierādīja, 1995. gadā iestājoties katoļu baznīcas organizētajā ekumeniskajā aliansē, kur viņa pievienojās dumpīgajiem protestantiem, jo tagad viņa piekrit viņu lāstam.

Maldinošas ilūzijas, kuru pamatā ir garīgais mantojums

17. pants: “ *Tāpēc, ka tu saki: es esmu bagāts, es esmu bagāts un man nekā nevajag, un tāpēc, ka tu nezini, ka esi nožēlojams, nožēlojams, nabags, akls un kails .* ”

“... *bagāts* ”, Adventistu izredzētais bija 1873. gadā, un daudzās Elenai Vaitai sniegtās atklāsmes viņu vēl vairāk bagātināja garīgi. Taču pravietiskā līmenī tā laika interpretācijas ātri novecoja, kā pareizi domāja Tā Kunga vēstneša vīrs Džeimss Vaitis. Jēzus Kristus, dzīvais Dievs, izstrādāja savus pravietojumus, lai tie pilnībā un nevainojami piepildītos. Tāpēc laika ritējums, nesot pasaulē milzīgas pārmaiņas, attaisno saņemto un mācīto interpretāciju pastāvīgu apšaubīšanu. Tā Kunga svētība ir rezervēta; Jēzus teica: “ *Tam, kas manus darbus pasargās līdz galam .* ” Tomēr 1991. gadā, kad viņš noraidīja gaismu, beigas vēl bija tālu. Tāpēc viņai bija jābūt uzmanīgai pret jebkuru jaunu gaismu, ko Kungs ierosināja ar līdzekļiem, ko viņš pats izvēlējās. Kāds kontrasts starp ilūzijām par iestādi un stāvokli, kurā Jēzus to redz un spriež! No visiem minētajiem terminiem vārds “ *kails* ” ir visnopietnākais iestādei, jo tas nozīmē, ka Jēzus no tās atņēma savu mūžīgo taisnību, tas ir viņa mutē, nāves spriedums un pēdējā sprieduma otrā nāve; saskaņā ar to, kas rakstīts 2. Kor.5:3: “ *Tā mēs vaidam šajā teltī, vēlēdamies ģērbties savās debesu mājās, ja vien atrodamies apģērbti , nevis kaili .* »

Uzticīga un patiesa liecinieka padoms

18. pants: “ *Es tev iesaku pirkt no manis zeltu, kas pārbaudīts ugunī, lai tu kļūtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu būtu apģērbts un lai netiktu parādīts tava kailuma kauns, un salveti, ar ko svaidīt savu kailu. acis, lai tu varētu redzēt.* »

Pēc 1991. gada atklājumiem iestādei vēl bija trīs gadi, lai labotu savus ceļus un saražotu grēku nožēlas augļus, kas nenāca. Gluži pretēji, viņa saiknes ar kritušajiem protestantiem ir nostiprinājušās līdz oficiālās alianses izveidošanai, kas tika publicēta 1995. gadā. Jēzus uzrāda sevi kā ekskluzīvu patiesās ticības tirgotāju, pārbaudījuma “*zeltu, kas pārbaudīts ugunī* ”. Pierādījumi par viņa nosodījumu pret baznīcu parādās, ja nav “ *balto apģērbu* ”, kuru pionieri bija “ *cienīgi* ” Atkl.3:4. Ar šo salīdzinājumu Jēzus ilustrē faktu, ka pirms 1994. gada viņš pakļāva “ *Laodikejas* ” adventistus adventistu cerībām, kas bija identiskas tām, kas bija pirms 1843. un 1844. gada; lai pārbaudītu ticību trim pieredzēm, kā tas tika mācīts vēstījumā, kas adresēts 1844. gadā *Sardes* adventistiem . Slēgtā, dumpīgā attieksmē iestāde nevarēja saprast, ko Jēzus tai pārmet; viņa bija “ *akla* ”, kā Jēzus zemes kalpošanas farizeji. Tāpēc viņa nevarēja saprast Kristus aicinājumu iegādāties “ *dārgo pērli* ” no līdzības no Mat.13:45-46, kas definē mūžīgās dzīves standartu, kas atklāts šajā Atkl.3. 18. pantā .

Žēlsirdīgais aicinājums

19. pants: “ *Kādus es mīlu, es pārmetu un sodu. Tāpēc esi dedzīgs un nožēlo grēkus.* »

Sods ir paredzēts tiem, kurus Jēzus *mīl* , līdz viņš tos izvemj. Izskanējušais aicinājums, aicinājums nožēlot grēkus, netika ņemts vērā. Un mīlestība nav iedzimta, tā tiek nopelnīta ar cieņu. Iestādei nocietinājies, Jēzus izsaka individuālu aicinājumu Debesu aicinājuma kandidātiem:

Universāls zvans

20. pants: “ *Lūk, es stāvu pie durvīm un klauvēju. Ja kāds dzird manu balsi un atver durvis, es ieiešu pie viņa un vakariņošu ar viņu, un viņš ar mani .* ”

Atklāsmes grāmatā vārds “ *vārti* ” parādās Atkl.3:8, šeit Atkl.3:20, Atkl.4:1 un Atkl.21:21. Rev.3:8 atgādina, ka *durvis* atver un aizver piekļuvi. Tādējādi tie kļūst par simbolu ticības pārbaudēm, kas atver vai aizver pieeju Kristum, viņa taisnībai un žēlastībai.

Šajā 20. pantā vārdam “ *vārti* ” ir trīs dažādas, bet viena otru papildinošas nozīmes. Viņš norāda uz pašu Jēzu: “ *Es esmu durvis . Jāņa 10:9*”; *Debesu durvis atvērās* Atkl 4:1: “ *Durvis tika atvērtas debesīs.* » ; un cilvēka sirds *durvis* , pie kurām Jēzus nāk klauvēt, lai aicinātu izredzēto atvērt viņam savu sirdi, lai apliecinātu savu mīlestību.

Pietiek, ja viņa radība atver savu sirdi savai atklātajai patiesībai, lai starp viņu un viņa dievišķo radītāju būtu iespējama cieša kopība. Vakariņas *tiek* dalītas vakarā, kad pienāk nakts, lai pieliktu punktu dienas darbiem. Cilvēce drīz ieies šāda veida naktī, “ *kur neviens vairs nevar strādāt*”. (Jāņa 9:4). Žēlastības laika beigas uz visiem laikiem iesaldēs cilvēku pēdējās reliģiskās izvēles, vīriešu un sievietes, kas ir vienlīdz atbildīgi un stingri papildinoši miesas līmenī.

Salīdzinot ar Filadelfijas vēsti , izredzētais atrodas *Lāodikejas laikmetā* , kad Jēzus Kristus drīzumā atgriežas. “ *Atvērtās durvis debesīs* ” atklāsies kā šīs vēsts turpinājums Atkl.4:1.

Pēdējais Gara pamudinājums

Individuālajam uzvarētājam Jēzus paziņo:

21. pants: “ *Kas uzvar, tam Es atļauju sēdēt ar mani savā tronī, tāpat kā Es uzvarēju un apsēdos ar savu Tēvu viņa tronī.* »

Tādējādi viņš paziņo par celestiālās tiesas darbību, kas seko šim vēstījumam un kas būs Atkl.4 tēma. Bet šis solījums viņu uzliek par patiesi ievēlētu uzvarētāju.

22. pants: “ *Kam ir ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm!* »

Vēstuļu ” tēma beidzas ar šo jauno institucionālo neveiksmi. Pēdējais, jo turpmāk gaismu nesīs iedvesmots vīrietis, tad mazpulciņš. Tas tiks pārraidīts individuāli no cilvēka uz cilvēku un ar interneta starpniecību, ko pats Jēzus virzīs, vedot savus izredzētos pie savu jaunāko patiesību izplatības avota, kas ir tikpat svēta kā viņa dievišķā persona. Tādā veidā, lai kur viņš atrastos uz zemes: “ *Kam ir ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm!*” »

Sekojošās tēmas konteksts būs debesu tūkstošgade, kad svētie ir veikuši spriedumus par ļaunajiem. Visa tēma ir balstīta uz mācībām, kas izkaisītas Atkl. 4, 11 un 20. Bet Atkl. 4 skaidri apstiprina šīs darbības debesu kontekstu, kas hronoloģiski seko pēdējam Zemes Izredzēto laikmetam.

Atklāsmes grāmata 4 : Debesu spriedums

1. pants: “ *Pēc tam es paskatījos, un, lūk, durvis debesīs atvērās . Pirmā balss, ko es dzirdēju, kā trompetes skaņa , kas uzrunāja mani, teica: Nāc šurp , un es tev parādīšu, kas notiks tālāk .* ”

Sakot: “ *Pirmā balss, ko es dzirdēju, kā trompetes skaņa* ”, Gars definē šī “ *Laodikejas* ” laikmeta vēsti kā to, uz kuru viņš pārveda Jāni Atkl. 1:10: “ *Es biju garā. Tā Kunga diena, un es dzirdēju aiz muguras skaļu balsi, piemēram, trompetes skaņu* . Tāpēc Lāodikeja ir laikmets, kura beigās iezīmē “ *Tā Kunga diena* ”, viņa lielās, krāšņās atgriešanās diena.

Pēc viņa vārdiem, Gars stingri atbalsta ideju par šīs tēmas pēctecību ar *Lāodikejas vēsti* . Šis precizējums ir svarīgs, jo iestāde nekad nav spējusi pierādīt pretiniekiem savas debesu sprieduma doktrīnas. Šodien es sniedzu tam pierādījumu, kas ir iespējams, pareizi definējot 2. un 3. atkl. vēstulēm pievienotos datumus. Starp *Lāodikeju* un 4. Atkl., ar Atkl. 11. “ *septīto bazūni* ”, Jēzus atņēma velnam un dumpīgajiem cilvēkiem viņu zemes “ *valdību pār pasaules valstību* ”. Ar 14. Atkl. nodaļu “ *plauju* ”, viņš ir paņēmis savus izredzētos debesīs un uzticējis tiem kopā ar viņu spriest par ļauno mirušo pagātnes zemes dzīvi. Tas ir tad, ka “ *tas, kas uzvar, valdīs pār tautām ar dzelzs zizli* ”, kā teikts Atkl.2:27. Ja vajātāji, tāpat kā es, būtu pārliecināti par viņiem paredzēto likteni, nav šaubu, ka viņi mainītu savu uzvedību. Bet tieši viņu sīvā vēlme ignorēt jebkādas brīdinājumus viņus ved uz vissliktākajām darbībām, un tādējādi viņi gatavo sev ļaunāko sodu, ko pašreizējos zemes apstākļos nav iespējams atkārtot. Tad atgriezīsimies pie šīs 4. nodaļas teksta. “ *Pirmā balss, ko es dzirdēju kā trompetes skaņu un kas uzrunāja mani, sacīja: Nāc šurp, un es tev parādīšu, kam jānotiek tālāk* . Jānis atsauca uz Atkl.1 10. pantu: “ *Es biju Garā Tā Kunga dienā un dzirdēju aiz sevis skaļu balsi, piemēram, trompetes skaņu* .” Šī tēma par Kristus atgriešanos godībā jau ir minēta 7. pantā, kur rakstīts: “ *Lūk, Viņš nāk ar mākoņiem. Un katra acs to redzēs, pat tie, kas to caurdūruši; un visas zemes ciltis sēros par viņu. Jā. Āmen!* » Šo trīs tekstu ierosinātā saistība apstiprina Kunga Jēzus atgriešanās dienas, ko viņa izvēlētie iesvētītie un viņa uzticīgie eņģeļi sauca arī par *Miķeli* , *pēdējo krāšņo kontekstu*. Ja Jēzus balsi salīdzina ar *trompeti* , tas ir tāpēc, ka, tāpat kā šis skanīgais karaspēka instruments, savu debesu eņģeļu karaspēka priekšgalā Jēzus skandina savus karaspēkus, lai uzsāktu cīņu. Turklāt kā *trompete* viņa balss nemitīgi brīdina savus izredzētos, lai tos brīdinātu, lai sagatavotu tos uzvarai, tāpat kā viņš pats uzvarēja grēku un nāvi. Izsaucot šo vārdu “ *trompete* ”, Jēzus mums parāda visas savas Atklāsmes noslēpumaināko un svarīgāko tēmu. Un tā ir taisnība, ka viņa pēdējiem kalpiem šī tēma slēpa izslēgšanas pārbaudījumu. Šeit, Atkl.4:1, aprakstītā aina ir nepilnīga, jo tā ir vērsta tikai uz viņa izredzētajiem, kurus viņš nāk glābt no nāves. Ļaunprātīgo uzvedība šajā pašā kontekstā tiks aprakstīta Atkl.6:16 ar šādiem atklājošajiem vārdiem: “ *Un viņi sacīja kalniem un klintīm: kritiet mums virsū un paslēpiet mūs no tā vaiga, kas sēž. troņa un jēra dusmu priekšā; jo ir pienākusi viņa dusmu lielā diena, un kas gan var izturēt?* » Uz šo, šķietami, bez atbildes apturēto jautājumu, Dievs 7. nodaļā parādīs tos, kuri spēj pretoties: apzīmogotos izredzētos, ko simbolizē skaitlis 144 000, 12 kvadrātu pulku jeb 144. Bet viņš ir tikai izredzētie, kas palika dzīvi. Kristus atgriešanās laikā rīkojieties tur. Tagad, šajā Atkl. 4.

kontekstā, aizgrābšana uz debesīm attiecas arī uz izredzētajiem, kas miruši kopš Ābela un kurus Jēzus augšāmcel, lai arī viņiem dotu par viņu ticību apsolīto atalgojumu: mūžīgo dzīvību. Arī tad, kad Jēzus sacīja Jānim: “ *Nāc šurp!* Gars caur šo tēlu tikai paredz visu izredzēto, kas izpirkti ar Jēzus Kristus asinīm, pacelšanos uz Dieva celestiālo valstību. Šī pacelšanās debesīs iezīmē cilvēka zemes dabas beigas, izredzētie tiek augšāmcelti līdzīgi uzticīgajiem Dieva eņģeļiem saskaņā ar Jēzus mācību Mat.22:30. Miesa un tās lāsts ir beidzies, viņi tos atstāj bez nožēlas. Šis brīdis cilvēces vēsturē ir tik vēlams, ka Jēzus savā atklāsmē to pastāvīgi atgādina kopš Daniēla. Tāpat kā zeme, kas nolādēta cilvēku dēļ, patiesie izredzētie ilgojas pēc viņu glābšanas. Šķiet, ka 2. pants ir kopēts no Atkl.1:10; patiesībā Gars vēl spēcīgāk apstiprina to abu saistību, kas attiecas uz vienu un to pašu notikumu Dieva projekta vēsturē, viņa atgriešanos viņa " *lielajā dienā* ", par ko pravietoja Atkl.16:16.

2. pants: “ *Tūlīt es biju garā. Un, lūk, debesīs bija tronis, un uz troņa sēdēja .*

Tāpat kā Jāņa pieredzē, izredzēto pacelšanās uz " *debesīm* " viņus iepriecina *garā* , un viņi tiek projicēti debesu dimensijā, kas cilvēkiem paliek mūžīgi nepieejama, jo tur valda Dievs un viņš ir redzams.

3. pants: “ *Tas, kurš sēdēja, izskatījās kā jašmas un sardoniksa akmens; un troni ieskauj varavīksne kā smaragds .*

Tur viņi saskaras ar Dieva troni, uz kura brīnišķīgi sēž viens radītājs Dievs. Šo neaprakstāmo debesu godību tomēr izsaka dārgakmeņi, pret kuriem cilvēki ir jūtīgi. " *Jašmas akmeņi* " iegūst ļoti dažādus aspektus un krāsas, tādējādi attēlojot dievišķās dabas daudzveidību. Sarkanā krāsā " *sardoīns* " atgādina to. “ *Varavīksne* ” ir dabas parādība, kas vienmēr ir pārsteigusi cilvēkus, taču mums joprojām ir jāatceras tās izcelsme. Tā bija derības zīme, ar kuru Dievs apsoliņa cilvēcei nekad vairs to neiznīcināt ar plūdu ūdeņiem, saskaņā ar 1.Moz.9:9 līdz 17. Turklāt katru reizi, kad lietūs satiekas ar sauli, kas ir simbolisks Dieva tēls, varavīksne, šķiet, nomierina viņa zemes radības. Taču, atsaucoties uz ūdens plūdiem, Pēteris atgādina, ka dievišķajā plānā ir „ *uguns un sēra plūdi* ” (2.Pēt.3:7). Tieši, ņemot vērā šos iznīcinošos “ *uguns plūdus* ”, Dievs savās debesīs organizē ļauno tiesu, kuras soģi būs izpirktie izredzētie un Jēzus, viņu Pestītājs.

4. pants: " *Ap troni es redzēju divdesmit četrus troņus , un uz troņiem sēžam divdesmit četri vecākie , tērpti baltās drēbēs un uz viņu galvām zelta kroņi .*

Šeit, ko simbolizēja *24 veci vīrieši* , divu pravietisko laikmetu atpestītie atklājās saskaņā ar šādu principu: no 94. līdz 1843. gadam 12 apustuļu pamats; no 1843. līdz 2030. gadam garīgā “adventistu” Izraēla no “ *12 ciltīm* ”, kas apzīmogota ar “ *Dieva zīmogu* ” · 7. dienas sabbatā Apo.7. Šī konfigurācija tiks apstiprināta Atkl.21, aprakstā par “ *Jauno Jeruzalemi, kas nāk no debesīm* ”, lai apmestos uz atjaunotās zemes; “ *12 ciltis* ” apzīmē “ *12 durvis* ” 12 “ *pērļu* ” formā . Tiesas tēma ir definēta Atkl.20:4, kur mēs lasām: “ ***Un es redzēju troņus; un tiem, kas tur sēdēja, tika dota vara tiesāt . Un es redzēju to dvēseles, kam bija nocirstas galvas Jēzus liecības un Dieva vārda dēļ, un to dvēseles, kuri nebija pielūdzuši zvēru un viņa tēlu un nebija saņēmuši zīmi uz savām pierēm un uz viņu.***

rokas. Viņi atdzīvojās un valdīja kopā ar Kristu tūkstoš gadu.” Izredzēto valdīšana ir tiesnešu valdīšana. Bet ko mēs tiesājam? Atkl.11:18 sniedz mums atbildi: “*Tautas bija dusmīgas; un tavas dusmas ir atnākušas, un ir pienācis laiks tiesāt mirušos un atalgot taviem kalpiem praviešiem, svētajiem un tiem, kas bīstas tavu vārdu, mazos un lielos, un iznīcināt tos, kas iznīcina zemi*”. Šajā pantā Gars atgādina trīs tēmas pēctecības, kas atklātas par beigu laiku: “*sestā bazūne*” “*dusmīgajām tautām*”, “*septiņu pēdējo mocību laiks*” par “*tavām dusmām ir atnākušas*” un Debesu tiesa “*tūkstoš gadus*”, jo “*ir pienācis laiks tiesāt mirušos*”. Panta beigās ir izklāstīta galīgā programma, kas tiks izpildīta ar pēdējo spriedumu *uguns un sēra ezeram*, kas iznīcinās ļaunos. Viņi visi piedalīsies *otrajā ierosināja augšāmcelšanos “tūkstoš gadu”* beigās saskaņā ar Atkl.20:5: “*Pārējie mirušie neatdzīvojās, kamēr nebija pagājis tūkstoš gadu*”. Gars sniedz mums savu definīciju par ļaunajiem: “*tie, kas iznīcina zemi*”. Aiz šīs darbības slēpjas “*iznīcinošais vai postošais grēks*”, kas minēts Dan.8:13; grēks, kas izraisa nāvi un zemes postu; kurš lika Dievam nodot kristietību nežēlīgajam Romas pāvesta režīmam laikā no 538. līdz 1798. gadam; kas pēc 2021. gada vai 2021. gadā nogādā trešdaļu cilvēku kodolugunsgrēkā. Nevienam nebūtu iedomājies, ka kopš 321. gada 7. marta īstās septītās dienas svētā sabata pārkāpšana radīs tik daudz briesmīgu un traģisku seku. 24 *vecākie* ir atšķirti tikai Daniēla 8:14 dekrēta līmenī, jo viņiem ir kopīgs tas, ka viņi tiek glābti ar tām pašām Jēzus Kristus asinīm. Lūk, kāpēc, atzīti par cienīgiem, saskaņā ar Atkl.3:5, viņi visi valkā “*baltās drēbes*” un “*dzīvības kroni*”, kas apsolīts uzvarētājiem ticības cīņā, Atkl.2:10. *Kroņņu “zelts”* simbolizē ticību, kas šķīstīta ar pārbaudījumiem saskaņā ar 1. Pēt.1:7.

Šajā 4. nodaļā termins “*sēdēšana*” parādās 3 reizes. Tā kā skaitlis 3 ir pilnības simbols, Gars šo septītās tūkstošgades tiesas tēmu novieto zem uzvarētāju pilnīgas atpūtas zīmes, kā rakstīts: “*Sēdies pie manas labās rokas, līdz es tavus ienaidniekus lieku par paklāju tavām kājām*.” Ps.110:1 un Mat.22:44. Viņš un tie, kas sēž, ir mierā, un pēc šī tēla Gars labi parāda septīto tūkstošgadi, kā pareģots lielais sabats jeb atpūta kopš radīšanas, mūsu nedēļu septītās dienas svētajā atpūtā.

5. pants: “*No troņa iznāk zibens, balsis un pērkons. Troņa priekšā dedziet septiņas uguns spuldzes, kas ir septiņi Dieva gari*.”

Izpausmes, kas “*iznāk no troņa*”, tiek tieši piedēvētas pašam Dievam radītājam. Saskaņā ar Exo.19:16 šis parādības, ebreju tautas šausmās, jau bija iezīmējušas Dieva klātbūtni Sinaja kalnā. Tāpēc šis ieteikums atgādina, kāda loma šajā ļauno mirušo tiesāšanā būs Dieva desmit baušļiem. Šis atgādinājums arī atsaucas uz to, ka neredzams, riskējot ar savu radību neizbēgamu nāvi pagātnē, Dievu, kurš nav mainījis savu dabu, bez briesmām redz viņa atpestītie augšāmceltie un pagodinātie izredzētie. **Uzmanību! Šis īsais teikums, kas tagad tiek interpretēts, kļūs par orientieri Atklāsmes grāmatas struktūrā. Katru reizi, kad tas parādās, lasītājam jāsaprot, ka pravietojums atsauc uz kontekstu ar septītās tūkstošgades tiesas sākumu, ko iezīmēs tieša un redzama Dieva iejaukšanās Miķelī, Jēzū Kristū.** Tādējādi visas grāmatas struktūra piedāvās mums secīgus pārskatus par kristīgo laikmetu dažādās tēmās, kuras atdala šis galvenais izteiciens: “*Bija zibeņi, balsis un pērkonī*”. Mēs to atradīsim Atkl.8:5, kur atslēgai ir pievienots “*zemestrīce*”. Tā nošķirs tēmu par

Jēzus Kristus mūžīgo debesu aizlūgšanu no *taures tēmas* . Pēc tam Atkl.11:19 atslēgai tiks pievienota “ *spēcīga krusa* ”. Paskaidrojums parādīsies Atkl.16:21, kur šī “ *lielā krusa* ” noslēdz tēmu par *septīto no septiņām pēdējām Dieva mocībām* . Tāpat “ *zemestrīce* ” Atkl.16:18 kļūst par “ *lielu zemestrīci* ”. Šī atslēga ir būtiska, lai iemācītos pārvaldīt Atklāsmes grāmatas mācības un izprastu tās struktūras principu .

Atgriezoties pie mūsu 5. panta, mēs atzīmējam, ka šoreiz “ *troņa priekšā* ” ir “ *deg septiņas uguns lampas* ”. Tie simbolizē “ *septiņus Dieva garus* ”. Skaitlis “ *septiņi* » šeit simbolizē Dieva Gara svētdarīšanu. Ar savu Garu, kas satur visu dzīvību, Dievs kontrolē visu savu radību; Viņš ir tajos un novieto tos “ *sava troņa priekšā* ”, jo Viņš tos radīja brīvus, pretī sev. “ *Septiņu degošu lampu* ” attēls simbolizē dievišķās gaismas svētīšanu; tā perfektā un intensīvā gaisma novērš jebkādu tumsas iespējamību. Jo izpirkto mūžīgajā dzīvē nav vietas tumsai.

6. pants: “ *Troņa priekšā joprojām ir stikla jūra, līdzīga kristālam. Troņa vidū un ap troni ir četras dzīvas būtnes, pilnas ar acīm priekšā un aiz mugurē* .

Gars runā ar mums savā simboliskajā valodā. Kas ir “ *pirms tronis* ” apzīmē viņa debesu radības, kas palīdz, bet nepiedalās tiesā. Lielā skaitā tie izskatās kā *jūra* , kuras rakstura tīrība ir tik tīra, ka viņš to salīdzina ar *kristālu* . Tā ir debesu un zemes radību pamatīpašība, kas ir palikušas uzticīgas Dievam radītājam. Tad Gars piesauc citu simbolu, kas attiecas uz Dievu *troņa* vidū un viņa debesu radībām citās pasaulēs un citās dimensijās *ap troni* ; *apkārt apzīmē radības, kas izkaisītas zem tronī* sēdošā Dieva skatienu . Izteiciens “ *četras dzīvas būtnes* ” attiecas uz universālo dzīvo būtnu standartu. *Acu* daudzveidību attaisno vārds daudzums, un to novietojums “ *priekšpuse un aizmugure* ” simbolizē vairākas lietas. Pirmkārt, tas šīm *dzīvajām būtnēm* piešķir daudzvirzienu, daudzdimensionālu izskatu. Bet garīgā ziņā izteiciens “ *pirms un aiz* ” attiecas uz dievišķo likumu, kas ir iegravēts ar Dieva pirkstu Sinaja kalnā uz divu akmens galdu četrām pusēm. Gars salīdzina vispārējo dzīvi ar universālo likumu. Abas ir Dieva darbs, kurš iegravē akmenī, miesā vai garos, perfektas dzīves etalonu, lai gūtu prieku savām radībām, kas viņu saprot un mīl. Šīs milzīgās acis vēro un ar aizrautību un līdzjūtību seko tam, kas notiek uz zemes. 1.Kor.4:9 Pāvils paziņo: “ *Jo, man šķiet, Dievs mūs, apustuļus, ir padarījis par pēdējiem cilvēkiem, kaut kādā veidā nosodītus nāvei, jo mēs esam bijuši kā skats pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem* .” Vārds “ *pasaule* ” šajā pantā ir grieķu “kosmos”. Tieši šo kosmosu es definēju kā daudzdimensionālas pasaules. Uz zemes izredzētajiem un viņu cīņām seko neredzami skatītāji, kas viņus mīl ar tādu pašu dievišķo mīlestību, ko atklājis Jēzus Kristus. Viņi priecājas par savu prieku un raud kopā ar tiem, kas raud, jo cīņa ir tik smaga un mokoša. Taču šis kosmos apzīmē arī neticīgo pasauli, piemēram, romiešu tautu, ticīgo kristiešu nogalināšanas skatītājus savās arēnās.

Atklāsmes 5. nodaļa mums parādīs šīs trīs debesu skatītāju grupas: *četras dzīvās būtnes, eņģeļi un vecajie* , kas visi ir uzvarējuši, viņi ir apvienoti lielā Dieva radītāja mīlošā skatienā uz mūžību.

Saikne, kas savieno “ *acu daudzo* ” ar dievišķo likumu, ir nosaukumā “ *liecība* ”, ko Dievs dod savam desmit baušļu likumam. Mēs atceramies, ka šis likums tika ievērots “vissvētākajā vietā”, kas bija paredzēta tikai Dievam un bija aizliegta cilvēkiem, izņemot “Salīdzināšanas dienas” svētkus. Bauslība palika pie

Dieva kā “*liecība*”, un tās “*divas tabulas*” piešķirs otru nozīmi simboliskajiem “*diviem lieciniekiem*”, kas minēti Atkl.11:3. » Šajā nodarbībā “*acu daudzums*” atklāj daudzu neredzamu liecinieku esamību, kas bija liecinieki zemes notikumiem. Dievišķajā domās vārds liecība nav atdalāms no vārda uzticība. Grieķu vārds “*martus*”, kas tulkots kā “*moceklis*”, to lieliski definē, jo Dieva pieprasītajai uzticībai nav robežu. Un vismaz Jēzus “*lieciniekam*” ir jāciena viņa desmit baušļu dievišķais likums, ar ko Dievs viņu salīdzina un tiesā.

DIEVIŠKAIS LIKUMS pravieto

Šeit es atveru iekavas, lai atsauktos uz 2018. gada pavasarī saņemto dievišķo gaismu. Tas attiecas uz Dieva desmit baušļu likumu. Gars lika man saprast, cik svarīgi ir sniegt šādu skaidrojumu: „*Mozus atgriezās un nokāpa no kalna ar divām liecības plāksnēm rokā; tabulas bija rakstītas uz abām pusēm, tās bija rakstītas vienā un otrā pusē. Tabulas bija Dieva darbs, un raksts bija Dieva raksts, kas iegravēts uz galdiem* (2.Moz.32:15-16).” Sākumā mani pārsteidza tas, ka neviens nekad nebija ņēmis vērā šo precizējumu, saskaņā ar kuru likuma oriģinālās tabulas bija uzrakstītas uz to četrām sejām, tas ir, “*priekšpusē un aizmugurē*” kā “*četrus dzīvus būtnes acīs*”. pētīts iepriekšējais pants. Šim uzstājīgi citētajam skaidrojumam bija iemesls, ko Gars ļāva man atklāt. Viss teksts sākotnēji tika sadalīts vienmērīgi un līdzsvarots pa četrām divu akmens galdu malām. Pirmā priekšpusē bija pirmais bauslis un puse no otrā; tā aizmugurē bija otrā otrā daļa un visa trešā daļa. Uz otrā galda priekšpusē pilnībā bija attēlots ceturtais bauslis; tā otrā pusē bija pēdējie seši baušļi. Šajā konfigurācijā abas redzamās puses mums sniedz pirmo bausli un otro, uz pusēm, un ceturto, kas attiecas uz septītās dienas svēto atpūtu. Skatoties uz šīm lietām, tiek izcelti šie trīs baušļi, kas ir svētuma pazīmes 1843. gadā, kad sabats tika atjaunots un to pieprasīja Dievs. Šajā datumā protestanti kļuva par mantotās romiešu svētdienas upuriem. Tādējādi adventistu un protestantu izvēles sekas būs redzamas abu tabulu aizmugurē. Šķiet, ka bez cieņas pret sabatu kopš 1843. gada ir pārkāpts arī trešais bauslis: “*Dieva vārds tiek lietots velīgi*”, burtiski “*melīgi*”, tiem, kas to piesauc bez Kristus taisnības vai pēc ' ir zaudējuši. Tādējādi viņi atjauno vainu, ko pieļāvuši ebreji, kuru apgalvojumu par piederību Dievam kā melus atklāj Jēzus Kristus Atkl. 3:9: “*Tie no sātana sinagogas, kas sevi sauc par ebrejiem un tādi nav, bet melo*”. ”. 1843. gadā tā bija protestantiem, katoļu mantiniekiem. Bet pirms trešā baušļa otrā baušļa otrā daļa atklāj spriedumu, ko Dievs pasludina abas galvenās pretējās nometnes. Romas katolicisma protestantiem mantiniekiem Dievs saka: “*Es esmu greizsirdīgs Dievs, kas soda par tēvu netaisnību bērniem līdz trešajai un ceturtajai paaudzei tiem, kas mani ienīst*,”; diemžēl viņam 1994. gadā “*izvemtais*” oficiālais adventisms dalīsies savā liktenī; bet viņš arī saka, otrādi, svētajiem, kuri ievēros savu svēto sabatu un viņa pravietisko gaismu no 1843. līdz 2030. gadam: “*un kuri apžēlo līdz tūkstoš paaudzēm par tiem, kas mani mīl un ievēro Manus baušļus*”. Nosauktais skaitlis “*tūkstoš*” smalki atsauc atmiņā Rev.20 septītās tūkstošgades “*tūkstoš gadus*”, kas būs atlīdzība izredzētajiem uzvarētājiem, kuri ir iegājuši mūžībā. Parādās vēl viena mācība.

Atņēmti no Jēzus Kristus Svētā Gara palīdzības, kā rezultātā protestanti un adventisti, kurus Dievs atlaida secīgi 1843. un 1994. gadā, nespēs ievērot pēdējos sešus baušļus, kas rakstīti 2. tabulas aizmugurē, ieskaitot priekšējo. Veltīta septītās dienas dievišķajai atpūtai. No otras puses, šīs atpūtas novērotāji saņems Jēzus Kristus palīdzību, lai paklausītu šiem baušļiem, kas attiecas uz cilvēka pienākumiem pret savu tuvāko. Dieva darbi līdz pat bauslības tabulu nodošanai Mozum iegūst tikpat pārsteidzošu nozīmi, lomu un lietojumu, cik negaidīti beigu laikā, 2018. gadā. Un vēstījumu par sabata atjaunošanu tādējādi stiprina un apstiprina Visvarenais Dievs Jēzus Kristus.

Šeit tagad ir forma, kādā parādās desmit baušļi.

1. tabula. Priekšpuse: receptes

Dievs sevi piedāvā

“ *Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedu no Ēģiptes zemes, no verdzības nama .”* (Iekļauti visi izredzētie, kas izglābti no grēka un izglābti ar Jēzus Kristus izlietajām Izpiršanas asinīm; *verdzības nams* ir grēks; velna atdarinātais auglis).

1. bauslis: katoļu grēks kopš 538. gada, protestants kopš 1843. gada un adventists kopš 1994. gada)

" *Nevajag citus dievus manā priekšā .* "

2. bauslis: 1. ^{daļa}: Katoļu grēks kopš 538. gada.

“ *Netaisiet sev nekādus tēlus vai attēlus no tām lietām, kas ir augšā debesīs un kas atrodas apakšā uz zemes, un kas ir ūdeņos zem zemes. Nelieciet viņiem un nekalpo tiem; ”.*

1. tabula – Atpakaļ: sekas

2. ^{bauslis} : 2. ^{daļa} .

“... *jo es, Jahve, tavs Dievs, esmu greizsirdīgs Dievs, kas sodu par tēvu netaisnību pret bērniem līdz trešajai un ceturtajai paaudzei, kas mani ienīst (katoļi kopš 538. gada; protestanti kopš 1843. gada; adventisti kopš 1994. gada)) un kas izrāda žēlsirdību līdz tūkstoš paaudzēm tiem, kas mani mīl un ievēro Manus baušļus . (Septītās dienas adventisti, kopš 1843. gada; jaunākais, kopš 1994. gada) .*

3. bauslis: katoļi ^{ir pārkāpuši} kopš 538. gada, protestanti kopš 1843. gada un adventisti kopš 1994. gada).

“ *Nelietojiet maldīgi Tā Kunga, sava Dieva, vārdu; jo YaHWéH neatstās nesodītu to, kas lieto viņa vārdu nepatiesi . »*

2. tabula – Priekšpuse: recepte

4. bauslis: kristiešu asamblejas pārkāpumi kopš 321. gada padara to par Dan.8:13 “ *postošo grēku* ” ; viņu ir pārkāpusi katoļu ticība kopš 538. gada un protestantu ticība kopš 1843. gada. Bet Septītās dienas adventistu ticība viņu ir pagodinājusi kopš 1843. un 1873. gada.

“ *Atcerieties sabata dienu, lai to svētītu. Strādājiet sešas dienas un dariet visu savu darbu. Bet septītā diena ir Tā Kunga, tava Dieva, sabats, ne tu, ne tavs dēls, ne tava meita, ne tavs vīrs, ne tava kalpone, ne tavi lopi, ne svešinieks, kas ir*

tavās durvīs. Jo sešās dienās Tas Kungs radīja debesis, zemi un jūru un visu, kas tajās ir, un septītajā dienā atpūtās; tāpēc Tas Kungs svētīja sabata dienu un to svētīja . »

2. tabula. Reverss: sekas : kristīgā ticība kopš 321. gada ir pārkāpusi šos pēdējos sešus baušļus; pēc katoļu ticības kopš 538. gada; ar protestantu ticību kopš 1843. gada un ar “ *izvemto* ” adventistu ticību 1994. gadā. Bet viņi tiek cienīti Septītās dienas adventistu ticībā, ko svētīja Jēzus Kristus Svētais Gars, kopš 1843. un 1873. gada; “pēdējie” no 1994. līdz 2030. gadam.

5. ^{bauslis}

“ Godā savu tēvu un māti, lai tavas dienas būtu ilgas zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod. »

6. ^{bauslis}

“ ~~Tevis nebūs nogalināt.~~ Neizdari slepkavību .” (noziedzīgas slepkavības vai viltus reliģijas vārdā)

7. ^{bauslis}

“ Nepārkāp laulību. »

8. ^{bauslis}

“ Nezagt. »

9. ^{bauslis}

“ Nedod nepatiesu liecību pret savu tuvāko . »

10. ^{bauslis}

“ Neiekāro sava tuvāka māju; neiekāro sava tuvākā sievu, ne viņa kalpu, ne kalponi, ne viņa vērsi, ne ēzeli, ne neko, kas pieder tavam tuvākajam. »

Šeit es noslēdzu šo cildeno un vitāli svarīgo iekava.

7. pants: *“ Pirmā dzīvā būtne ir kā lauva, otrā dzīvā būtne ir kā teļš, trešajai dzīvajai būtnei ir cilvēka seja, un ceturtā dzīvā būtne ir kā ērglis, kas lido .”*

Teiksim uzreiz, tie ir tikai simboli. Tāda pati vēsts ir sniegta Ecēc.1:6 ar izmaiņām aprakstā. Ir četri identiski dzīvnieki, katram ir četras dažādas sejas. Šeit mums joprojām ir četri dzīvnieki, bet katram ir tikai viena seja, kas atšķiras no četriem dzīvniekiem. Tāpēc šie briesmoņi nav īsti, bet to simboliskais vēstījums ir cildens. Katrs no tiem piedāvā mūžīgās universālās dzīves standartu, kas, kā mēs redzējām, attiecas uz pašu Dievu un Viņa daudzdimensionālajām universālajām radībām. Tas, kurš iemiesojās savā dievišķajā pilnībā, šajos četros universālās dzīves kritērijos, ir Jēzus Kristus, kurā saskaņā ar Soģa 14:18 ir atrodama *lauvas* karaliste un spēks ; *teļa* upurēšanas un kalpošanas gars ; cilvēka Dieva tēls; un *lidojošā ērgļa* augstākā debesu pacēluma valdīšana . Šie četri kritēriji ir sastopami visā universālajā mūžīgajā debesu dzīvē. Tie veido normu, kas izskaidro dumpīgo garu cīnītā dievišķā projekta panākumus. Un Jēzus savas pastāvīgās zemes kalpošanas laikā saviem apustuļiem un mācekļiem prezentēja ideālo modeli; iet tik tālu, lai nomazgātu saviem mācekļiem kājas, pirms nodotu savu ķermeni krustā sišanas spīdzināšanai, lai viņu vietā kā “ *teļš* ” izpirktu visu savu izredzēto grēkus. Tāpat ļaujiet ikvienam pārbaudīt sevi, lai uzzinātu, vai šīs mūžīgās dzīves

normas noraidīšana ir saskaņā ar viņa dabu, centieniem un vēlmēm. Tas ir pestīšanas piedāvājuma standarts, kas jāpieņem vai jānoraida.

8. pants: “*Katrai četrām dzīvajām būtnēm ir seši spārni, un tās ir pilnas ar acīm visapkārt un iekšā. Viņi nebeidz dienu un nakti teikt: svēts, svēts, svēts ir Kungs Dievs, Visvarenais, kas bija un ir un nāks!* »

Uz debesu tiesas fona šī aina ilustrē principus, ko debesīs un uz zemes pastāvīgi piemēro būtnes, kas paliek uzticīgas Dievam.

Citu pasaulu radījumu debess ķermeņiem nav nepieciešami spārni, lai tie kustētos, jo tie nav pakļauti zemes dimensijas likumiem. Bet Gars pieņem zemes simbolus, ko cilvēks var saprast. Piešķirot tiem " *sešus spārnus* ", viņš mums atklāj skaitļa 6 simbolisko vērtību, kas kļūst par debesu rakstura un eņģeļu skaitli. Tas attiecas uz pasaulēm, kas palikušas bez grēka, un uz eņģeļiem, no kuriem pirmais tika radīts sātans, dumpīgais eņģelis. Dievs, piešķīris sev skaitli "septiņi" kā savu personīgo karalisko "zīmogu", skaitli 6 var uzskatīt par viņa personības "zīmogu" vai velna gadījumā "zīmi", bet tas dalās šis skaitlis 6 ar pasaulēm, kas paliek tīras un visiem Dieva radītiem eņģeļiem, labiem un sliktiem. Zem eņģeļa nāk cilvēks, kura skaitlis būs "5", ko attaisno viņa 5 maņas, 5 rokas un 5 pēdas pirksti. Zemāk ir universālā rakstzīmes cipars 4, ko apzīmē četri galvenie punkti – ziemeļi, dienvidi, austrumi un rietumi. Zemāk ir pilnības skaitlis 3, tad nepilnības 2 un vienotības jeb pilnīgas savienības skaitlis 1. Četru dzīvo būtnu acis ir " *visapkārt un iekšā* ", un turklāt " *pirms un aiz muguras* ". Nekas nevar izvairīties no šīs debesu daudzdimensionālās universālās dzīves skatiena, ko dievišķais Gars pārbauda pilnībā, jo tās izcelsme ir viņā. Šī mācība ir noderīga, jo uz mūsdienu zemes grēka un grēcinieku ļaunuma dēļ, paturot tos *sevī*, cilvēks var slēpt savas slepenās domas un ļaunumu no citiem cilvēkiem, kas vērsti pret savu tuvāko. Debesu dzīvē tādas lietas nav iespējamās. Debesu dzīvība ir caurspīdīga kā kristāls, jo no tās tika izraidīts ļaunums, kā arī velns un viņa ļaunie eņģeļi, nomesti uz zemes saskaņā ar Atkl.12:9 pēc Jēzus uzvaras pār grēku un mirušajiem. Dieva svētuma pasludināšanu tā pilnībā (3 reizes: *svēta*) veic šo tīro pasaulu iedzīvotāji. Bet šis pasludinājums netiek īstenots ar vārdiem; tā ir viņu individuālā un kolektīvā svētuma pilnība, kas pastāvīgos darbos pasludina Dieva svētuma pilnību, kas tos radīja. Dievs atklāj savu dabu un vārdu formā, kas citēta Atkl. 1:8: " *Es esmu alfa un omega, saka Tas Kungs Dievs, kas ir, kas bija un kas nāks, Visvarenais.* " Izteiciens " *kas ir, kurš bija un kam nāks* " lieliski definē Dieva radītāja mūžīgo dabu. Atteikdamies saukt viņu vārdā, ko viņš pats deva, "YaHWéH", vīrieši viņu sauc par "To Kungu". Taisnība, ka Dievam nebija vajadzīgs vārds, jo, būdams unikāls un bez dievišķa konkurenta, viņam nav vajadzīgs vārds, lai atšķirtu viņu no citiem neesošiem dieviem. Tomēr Dievs piekrita atbildēt uz Mozus lūgumu, kuru viņš mīlēja un kurš viņu mīlēja. Tāpēc viņš deva sev vārdu "YaHWéH", kas tiek tulkots ar darbības vārdu "būt", kas konjugēts ebreju imperfekta vienskaitļa trešajā personā. Šis "nepilnīgais" laiks apzīmē sasniegumu, kas sniedzas laikā, tāpēc, kas ir lielāks par mūsu nākotni, forma "kas ir, kas bija un kas būs" lieliski pārtulko šī ebreju nepilnīgā nozīmi. Formula " *tas, kas ir, kurš bija un kam jānāk* " ir Dieva veids, kā tulkot savu ebreju vārdu "YaHWéH", kad viņam tas ir jāpielāgo Rietumu valodām vai jebkurai citai valodai, izņemot ebreju. Daļa "un kas nāk" apzīmē kristīgās ticības

pēdējo adventistu fāzi, kas kopš 1843. gada ir noteikta Dieva plānā ar Dan.8:14 dekrētu. Tāpēc trīskāršā svētuma pasludināšana ir ievēlēto adventistu miesā. ir izpildīts. Par Jēzus Kristus dievišķumu bieži ir strīds, taču tas ir neapstrīdams. Bībele par to saka Ebr.1:8: “ *Bet Viņš sacīja Dēlam: Tavs tronis, ak Dievs, ir mūžīgs; jūsu valdīšanas scepteris ir taisnīguma scepteris; ”*. Un Filipam, kurš lūdz Jēzu parādīt viņam Tēvu, Jēzus atbild: “ *Es esmu bijis ar tevi tik ilgi, un tu mani nepazīsti, Filip! **Kas mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu ; kā tu saki: parādi mums Tēvu?*** (Jāņa 14:9).

9-10-11 panti: “ *Kad dzīvie dod godu un godu un pateicību tam, kas sēž tronī, tam, kas dzīvo mūžīgi mūžos, divdesmit četri vecākie krīt tronī sēdošā priekšā un pielūdz –un noliecies Tā priekšā, kas dzīvo mūžīgi mūžos, un viņi met savus vainagus troņa priekšā, sacīdami: Tu esi cienīgs, mūsu Kungs un mūsu Dievs, saņem slavu, godu un spēku; jo tu visu radīji, un pēc tavas gribas tās pastāv un ir radītas .”*

4. nodaļa beidzas ar Dieva radītāja pagodināšanas ainu. Šī aina parāda, ka dievišķo prasību “ *bīstieties Dievu un dodiet viņam godu ...*”, kas izteikta Atkl.14:7 pirmā eņģeļa vēstījumā, sadzirdēja un labi saprata pēdējās ievēlētās amatpersonas, kas tika izraudzītas kopš 1843. gada; bet galvenokārt ar izredzētajiem, kuri palika dzīvi Jēzus Kristus atgriešanās godībā; jo tikai viņiem Apokalipses atklāsme tika sagatavota un pilnībā izgaismota Dieva izvēlētajā laikā, kopš 2018. gada pavasara. Tādējādi atpestītie pielūgsmē un slavē izsaka visu savu pateicību Jēzum Kristum, formā, kādā Visvarenais viņus apmeklēja, lai izglābtu no grēka un nāves, viņa alga. Neticīga cilvēce tic tikai tam, ko tā redz, piemēram, apustulis Toms, un, tā kā Dievs ir neredzams, tā ir nosodīta ignorēt viņa ārkārtējo vājumu, kas padara viņu tikai par rotaļlietu, ar kuru viņš manipulē saskaņā ar savu dievišķo gribu. Viņai vismaz ir attaisnojums, kas viņu neattaisnos, ka nepazīt Dievu, attaisnojuma, kura sātānam nav, jo, pazīstot Dievu, viņš izvēlējās cīnīties pret viņu; tas ir maz ticams, bet patiess, un tas attiecas arī uz ļaunajiem eņģeļiem, kas viņam sekoja. Paradoksāli, bet dažādie un pat pretējie brīvas izvēles augļi liecina par patieso un pilnīgu brīvību, ko Dievs ir devis savām debesu un zemes radībām.

Atklāsmes grāmata 5: Cilvēka Dēls

Kad viņš iepazīstināja Jēzu ļaužu priekšā, Pilāts sacīja: “ *Redzi, tas cilvēks .”* Dievam pašam bija jānāk un jāpieņem miesas veidols, lai “ *Cilvēks* ” varētu parādīties saskaņā ar savu sirdi un savām vēlmēm. Nāve bija piemeklējusi pirmo

cilvēku pāri nepaklausības Dievam dēļ. Kā zīme viņu jaunajam apkaunojošajam stāvoklim Dievs bija licis viņiem atklāt savu fizisko kailumu, kas bija tikai ārēja viņu iekšējā garīgā kailuma pazīme. Kopš šī sākuma pirmo reizi tika paziņots par viņu izpirkšanu, dodot viņiem apģērbu, kas izgatavots no dzīvnieku ādām. Tādējādi tika nogalināts pirmais dzīvnieks cilvēces vēsturē, mēs varam domāt, ka tas bija jauns auns vai jērs simbolikas dēļ. 4000 gadus vēlāk Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus, nāca, lai piedāvātu savu juridiski perfekto dzīvi, lai izpirktu izredzētos cilvēces vidū. Šī pestīšana, ko Dievs piedāvā tīrā žēlastībā, pilnībā balstās uz Jēzus nāvi, kurš ļauj saviem izredzētajiem gūt labumu no viņa pilnīgas taisnības; un tajā pašā laikā viņa nāve izpirka viņu grēkus, par kuriem viņš pats sevi padarīja par brīvprātīgu nesēju. Kopš tā laika Jēzus Kristus ir kļuvis par vienīgo vārdu, kas var izglābt grēcinieku uz visas mūsu zemes, un viņa pestīšana ir spēkā kopš Ādama un Ievas.

Visu šo iemeslu dēļ šī 5. nodaļa, kas atrodas zem figūras “ *Cilvēks* ”, ir veltīta viņam. Jēzus ne tikai izglābj savus izredzētos ar savu Izpirkšanas nāvi, bet arī glābj tos, sargājot viņus visā viņu zemes dzīves ceļojumā. Un tieši šim nolūkam viņš brīdina viņus par garīgajām briesmām, ko velns ir nolīcis viņu ceļā. Viņa tehnika nav mainījusies: kā apustuļu laikā, Jēzus runā ar viņiem līdzībās, tā ka pasaule dzird, bet nesaprot; kas neattiecas uz viņa ievēlētajām amatpersonām, kuras, tāpat kā apustuļi, saņem paskaidrojumus tieši no viņa. Viņa atklāsme “Apokalipse” paliek zem šī netulkotā grieķu nosaukuma, šīs gigantiskās līdzības, ko pasaule nedrīkst saprast. Bet viņa izredzētajiem šis pravietojums patiešām ir viņa “ **Atklāsme** ”.

1. pants: “ *Tad es redzēju tronī sēdošā labajā rokā grāmatu, kas rakstīta no iekšpusēs un ārpusēs, apzīmogota ar septiņiem zīmogiem .* ”

Tronī stāv Dievs, un viņa labajā rokā, tāpēc viņa svētībā ir grāmata, kas rakstīta “ *iekšpusē un ārpusē* ”. Tas, kas ir rakstīts “ *iekšā* ”, ir atšifrēta vēsts, kas rezervēta viņa izredzētajiem, kas paliek slēgta un pārprasta pasaules cilvēkiem, Dieva ienaidniekiem. Tas, kas ir rakstīts “ *ārpus* ”, ir šifrēts teksts, redzams, bet nesaprotams cilvēku daudzumam. Atklāsme grāmata ir apzīmogota ar “ *septiņiem zīmogiem* ”. Šajā skaidrojumā Dievs mums saka, ka tikai “ *septītā zīmoga* ” atvēršana ļaus to pilnībā atvērt. Kamēr paliek zīmogs, lai to aizzīmogotu, grāmatu nevar atvērt. Tādējādi viss grāmatas atvērums būs atkarīgs no laika, ko Dievs ir noteicis “ *septītā zīmoga* ” tēmai . Tas tiks minēts ar nosaukumu “ *Dzīvā Dieva zīmogs* ” Apo.7, kur, apzīmējot atlikušo septītās dienas daļu, tās svēto sabatu, tā atjaunošana tiks pievienota datumam 1843, kas tādējādi būs arī laiks “ *septītā zīmoga* ” atvēršana , kas grāmatas pedagoģijā ienes mums, tās izredzētajiem, tik svarīgo “ *septiņu trompešu* ” tēmu.

2. pants: “ *Un es redzēju varenu eņģeli skalā balsī saucam: Kas ir cienīgs atvērt grāmatu un salauzt tās zīmogus? »*

Šī aina ir iekava pareģojuma montāžā. Iepriekšējās 4. nodaļas kontekstā Atklāsme grāmata nav jāatver debesīs. Izredzētajiem tas ir vajadzīgs pirms Jēzus Kristus atgriešanās, kamēr viņi ir pakļauti velna slazdiem. Spēks ir Dieva noietnē, un spēcīgais eņģelis ir YaHWéH eņģelis, Dieva Miķeļa eņģeļa veidolā. Aizzīmogatā grāmata ir ārkārtīgi svarīga un svēta, jo tai ir nepieciešama ļoti augsta cieņa, lai salauztu tās zīmogus un atvērtu to.

3. pants: “ *Un neviens debesīs, ne virs zemes, ne zem zemes nevarēja ne atvērt, ne paskatīties uz to.* »

Grāmatu sarakstījis pats Dievs, to nevar atvērt neviena no viņa debesu vai zemes radībām.

4. pants: “ *Un es ļoti raudāju, jo neviens netika atzīts par cienīgu grāmatu atvērt vai apskatīt.* »

Jānis, tāpat kā mēs, ir zemes radījums, un viņa asaras pauž cilvēces satraukumu, saskaroties ar velna izliktajām lamatām. Šķiet, ka viņš mums saka: "Kas var tikt izglābts bez atklāsmes?" ". Tādējādi tas atklāj lielo traģisko nezināšanas pakāpi par tā saturu un tās liktenīgās sekas: dubulto nāvi.

5. pants: “ *Un viens no vecajiem vīriem man sacīja: Neraudi! lūk, lauva no Jūdas cilts, Dāvida sakne, ir uzvarējusi, lai atvērtu tīstokli un tā septiņus zīmogus.* »

“ *vecajiem vīriem* ” ir labas iespējas paaugstināt Jēzus Kristus vārdu pāri visām dzīvajām būtnēm. Viņi atpazīst viņa valdīšanu, ko viņš pats paziņoja, ka saņēmis no Tēva un debesu būtnēm Mat.28:18: “ *Jēzus nāca un runāja uz viņiem tā: Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes . Tieši mērķējot uz viņa iemiesošanas Jēzū, Dievs iedvesmoja Jēkabu, kurš, pravietodams par saviem dēliem, par Jūdu teica: “ Jūda ir jauna lauva. Tu esi atgriezies no slaktiņa, mans dēls! Viņš saliec ceļus, guļ kā lauva, Kā lauva: kas liks viņam celties? Scepteris neatkāpsies no Jūdas, nedz valdnieka zizlis no viņa kājām, līdz atnāks Šilo, un tautas viņam paklausīs. Viņš piesien savu ēzeli pie vīnogulāja un savu ēzeļa kumeļu pie vislabākā vīnogulāja; Viņš mazgā savas drēbes vīnā un apmetni vīnogu asinīs. Viņa acis ir sarkanas no vīna un zobi ir balti no piena (1. Moz. 49:8 līdz 12).” Vīnogu asinis* būs tēma “ *ražas novākšanai* ”, kas pasludināta Atkl.14:17 līdz 20, kas ir pravietota arī Jesajas 63. nodaļā. Par “ *Dāvida sakni* ” mēs lasām Jes.11:1-5. : “ *Tad no Jesijas stumbra iznāks zars, un no viņa saknēm izaugs dzinums. Tā Kunga Gars gulēs uz viņu: gudrības un saprašanas gars, padoma un spēka Gars, atziņas gars un Kunga bijības gars. Viņš elsīs Tā Kunga bijību; Viņš nespriedīs pēc izskata, Viņš nelems pēc baumas. Bet viņš tiesās nabagus pēc taisnības, un viņš tiesās taisnīgi zemes nabagus; Viņš sitīs zemi ar savu vārdu kā ar zizli un ar savu lūpu elpu nogalinās ļaunos. Taisnība būs viņa sānu josta, un uzticība būs viņa gurnu josta .” Jēzus uzvara pār grēku un nāvi, viņa alga dod viņam likumīgas un likumīgas tiesības atvērt Atklāsmes grāmatu, lai viņa izredzētie tiktu brīdināti un pasargāti no nāvējošajām reliģiskajām slazdiem, ko velns izliek. lai savaldzinātu neticīgos. Tāpēc grāmata būs pilnībā atvērta tajā laikā, kad stāsies spēkā Daniēla 8:14 dekrēts, proti, pirmajā pavasara dienā 1843. gadā; pat ja tās nepilnīgā izpratne laika gaitā būs jāpārskata, līdz 2018. gadam.*

6. pants: “ *Un es redzēju troņa un četru dzīvu radību vidū, un vecajo vidū jēru, kas tur bija it kā nokauts. Viņam bija septiņi ragi un septiņas acis, kas ir septiņi Dieva gari, kas sūtīti pa visu zemi.* »

jēra klātbūtne " troņa vidū ", jo viņš ir Dievs savā daudzveidīgajā svētdarībā, būdams viss vienlaikus, unikālais radītājs Dievs, erceņģelis Mihaēls, Jēzus Kristus Dieva Jērs un Svētais Gars jeb “ *septiņi Dieva gari, kas izsūtīti uz visu zemi* ”. Viņa “ *septiņi ragi* ” simbolizē viņa spēka svētumu un viņa “ *septiņas*

acis ”, viņa skatiena svētumu, kas padziļināti pārbauda viņa radību domas un rīcību.

7. pants: “ *Viņš nāca un paņēma tīstokli no tronī sēdošā labās rokas. »*

Šī aina ilustrē Atkl. 1:1 vārdus: “ Jēzus Kristus atklāsme , ko Dievs viņam deva, lai parādītu saviem kalpiem, kam ātri jānotiek , un ko viņš darīja zināmu, sūtot savu eņģeli savam vergam Jānim . ” Šī vēsts mērķis ir pastāstīt mums, ka Atklāsmes saturs būs neierobežots, jo to ir devis pats Dievs, Tēvs; un to uzliekot viņai visu savu svētību, ko norāda viņa “ *labā roka* ”.

8. pants: “ *Kad viņš bija paņēmis tīstokli, četras dzīvās būtnes un divdesmit četri vecākie metās Jēra priekšā, un katram bija arfa un zelta vīraks, kas ir svēto lūgšanas. »*

No šī panta paturēsim šo simbolisko atslēgu: “ *zelta kausi, kas pildīti ar smaržām, kas ir svēto lūgšanas* ”. Visas debesu un zemes radības, kas ievēlētas pēc savas uzticības, noliecas “ *jēra* ” Jēzus Kristus priekšā, lai viņu pielūgtu. “ *Arfas* ” simbolizē kolektīvās slavēšanas un pielūgsmes universālo harmoniju .

9. pants: “ *Un viņi dziedāja jaunu dziesmu, sacīdami: Tu esi cienīgs paņemt tīstokli un atvērt tā zīmogus; jo tu esi nokauts un ar savām asinīm tu esi Dievam atpircis cilvēkus no visām ciltīm, valodām, tautām un tautām; »*

Šī “ *jaunā dziesma* ” svin atbrīvošanos no grēka un īslaicīgi sacelšanās ierosinātāju pazušānu. Jo tie pazudīs uz visiem laikiem tikai pēc pēdējā sprieduma. Jēzus Kristus atpestītie nāk no visām izcelsmēm, visām krāsām un cilvēku rasēm, “ *no visām ciltīm, valodām, cilvēkiem un tautām* ”; kas pierāda, ka glābšanas projekts ir ierosināts tikai Jēzus Kristus vārdā saskaņā ar Apustuļa 4:11-12 teikto: “ Jēzus ir akmens, kuru jūs, kas būvējat, atmetāt, un kas ir kļuvis par galveno stūra akmeni. . Nevienā citā nav pestīšanas; jo zem debesīm cilvēkiem nav dots neviens cits vārds, kurā mums būtu jātiek pestītiem. ”. Tāpēc **visas** pārējās reliģijas ir nelikumīga un velnišķīga iluzora maldināšana. Atšķirībā no viltus reliģijām patieso kristīgo ticību Dievs organizē loģiski saskaņotā veidā. Ir rakstīts, ka Dievs nevienam nav svešs; viņa prasības ir vienādas visām viņa radībām, un viņa piedāvātajai pestīšanai bija cena, ko viņš pats bija jāmaksā. Izcietis par šo pestīšanu, viņš izglābs tikai tos cilvēkus, kurus viņš uzskata par cienīgiem gūt labumu no viņa mocekļa nāves.

10. pants: “ *Tu esi viņus padarījis par mūsu Dieva valstību un priesteriem, un viņi valdīs virs zemes .* ”

Jēzus sludinātā Debesu valstība ir izveidojusies. Saņemot “ *tiesības uz tiesnesis* ”, izredzētie tiek salīdzināti ar ķēniņiem saskaņā ar Atkl.20:4. Savā vecās derības darbībās “ *priesteri* ” par grēku upurēja simboliskus dzīvnieku upurus. Debesu tiesas “ *tūkstoš gadu* ” laikā izredzētie ar savu spriedumu sagatavos arī pēdējos upurus lielajam universālajam upurim, kas vienā piegājienā iznīcinās visas kritušās debesu un zemes radības. “ *Otrās nāves uguns ezera* ” uguns tos iznīcinās tiesas dienā. Tikai pēc šīs iznīcināšanas atjaunotā zeme, ko Dievs radījis no jauna, uzņems izpirktos izredzētos. Tikai tad kopā ar Jēzu Kristu, *ķēniņu ķēniņu un kungu Kungu* Atkl.19:16, “ *tie valdīs virs zemes* ”.

11. pants: “ *Es skatījos un dzirdēju daudzu eņģeļu balsi ap troni un dzīvajām radībām, un vecajiem, un viņu skaits bija tūkstošiem tūkstošu un tūkstošiem tūkstošu .* ”

Šis pants iepazīstina mūs, vienotus, trīs skatītāju grupas, kas ir liecinieki zemes garīgām cīņām. Gars šoreiz skaidri piemin eņģeļus kā īpašu grupu, kuras skaits ir ļoti liels: “ *miriādes un tūkstošiem tūkstošu* ”. Tā Kunga eņģeļi pašlaik ir tuvi kaujinieki, kas kalpo Viņa atpestītājiem, viņa zemes izredzētajiem, kurus viņi sargā, aizsargā un māca Viņa vārdā. Priekšējā līnijā šie pirmie Dieva liecinieki pieraksta individuālo un kolektīvo dzīves vēsturi uz zemes.

12. pants: “ *Viņi skaļā balsī sacīja: Nokautais Jērs ir cienīgs saņemt spēku un bagātību, un gudrību, un spēku, un godu, slavu un slavu.* »

Eņģeļi palīdzēja uz zemes kalpot savam vadītājam Mihaelam, kurš atņēma visus savus dievišķos spēkus, lai kļūtu par perfektu Cilvēku, kurš kalpošanas beigās piedāvāja sevi kā brīvprātīgu upuri, lai izpirktu grēkus, ko izdarījuši ievēlētie ierēdņiem. Viņa žēlastības piedāvājuma beigās izredzētie augšāmcēlās un iegāja apsolītajā mūžībā, eņģeļi atjauno dievišķajam Dieva Kristum visas īpašības, kas viņam bija Miķelī: “ *spēks, bagātība, gudrība, spēks, gods, slava, un uzslavas.* »

13. pants: “ *Un katru radību, kas ir debesīs un virs zemes, un zem zemes, un jūrā, un visu, kas tajā atrodas, es dzirdēju tos sakām: Tam, kas sēž tronī, un Jēram slava, gods, slava un spēks mūžīgi mūžos!* »

Dieva radības ir vienprātīgas. Viņiem visiem patika viņa mīlestības apliecinājums, kas izpaudās kā dāvana Jēzū Kristū. Dieva izstrādātais projekts ir brīnišķīgs panākums. Viņa mīlošo būtņu atlase ir pabeigta. Pants ir veidots kā pirmā eņģeļa vēsts no Atkl.14:7: “ *Viņš skaļā balsī sacīja: Bīsties Dieva un dod viņam godu, jo ir pienākusi Viņa tiesas stunda; un noliecies Tā priekšā, kas radījis debesis un zemi, un jūru un ūdeņu avotus.* ” Pēdējā kopš 1843. gada izlases pamatā ir šī panta izpratne. Un izredzētie dzirdēja un atbildēja, kristīgajā ticībā atjaunojot septītās atpūtas dienas praksi, ko praktizēja apustuļi un Jēzus mācekļi līdz tās atmešanai kopš 321. gada 7. marta. Radītājs Dievs tika pagodināts ar cieņu pret ceturto bausli, kas ir tuvu viņa sirdij. Rezultāts ir debesu godības aina, kurā visa tā radība, sekojot līdz Atkl.14:7 pirmā eņģeļa vēstij, saka: “ *Tam, kas sēž tronī, un Jēram slava, gods, slava un spēks, mūžīgi mūžos!* ”. Ņemiet vērā, ka vārdi apgriezti atkārtoti tos vārdus, kurus eņģeļi citēja iepriekšējā 13. pantā. Kopš augšāmcēlšanās Jēzus ir atguvis savu debesu dzīvi: *savu dievišķo “spēku, bagātību un gudrību* ”. Uz zemes viņa pēdējie ienaidnieki viņam atteicās no “ *slavas, goda, slavas un spēka* ”, kas viņam kā Dievam radītājam pienākas. Piesaucot “ *savu spēku* ”, viņš galu galā uzvarēja tos visus un saspieda tos zem kājām. Turklāt, mīlestības un pateicības piepildīti, kopā viņa svētie un šķīstie radījumi likumīgi atjauno viņam godības priekšmetus.

14. pants: “ *Un četras dzīvās radības sacīja: Āmen! Un vecie vīri nāca priekšā un noliecās.* ”

Tīro pasaulu iedzīvotāji atbalsta šo restitūciju, sakot: “Patiesi! Tā ir taisnība! » Un zemes izredzētie, kas izpirkti ar sublimētu mīlestību, noliecās sava Visvarenā Radītāja Dieva priekšā, kurš nāca, lai iemiesotos Jēzū Kristū.

Atklāsmes grāmata 6: Aktieri, dievišķie sodi un kristiešu laikmeta zīmes

Atceros 5. Atkl. sniegto mācību: grāmatu var atvērt tikai tad, kad ir noņemts “ *septītais zīmogs* ”. Lai to izdarītu, Kristus izredzētajam ir **pilnībā** jāapstiprina septītās dienas sabata prakse; un šī garīgā izvēle dod viņam tiesības saņemt no Dieva, kas viņu apstiprina, viņa gudrību un viņa garīgo un pravietisko izšķirtspēju. Tādējādi, pašā tekstā to nenorādot, izredzētais identificēs Atkl.7:2 citēto “ *Dieva zīmogu* ” ar “ *septīto zīmogu* ”, kas joprojām noslēdz Atklāsmes grāmatu, un viņš saistīs ar tiem. divi “ *zīmogi* ”, septītā diena, ko Dievs svētīja miera stāvoklī. Ticība nosaka atšķirību starp gaismu un tumsu. Tādējādi ikvienam, kurš neatbalsta svēto sabatu, pareģojums paliks slēgta, hermētiska grāmata. Viņš var labi atpazīt dažas acīmredzamas tēmas, bet viņš nesapratīs vitālās un griezīgās atklāsmes, kas nosaka atšķirību starp dzīvību un nāvi. “ *Septītā zīmoga* ” nozīme parādīsies Atkl.8:1-2, kur Gars tam piešķir “ *septiņu trompešu* ” tēmas atvēršanas lomu . Tagad tieši šo “ *septiņu bazūnu* ” vēstījumos Dieva iecere kļūs skaidra. Jo 8. un 9. Atkl. *trompešu* tēma paralēli nāk, lai papildinātu patiesības, kas pravietotas Atkl.2 un 3. “ *burtu* ” tēmās ; un “ *zīmogi* ” no Atkl.6 un 7. Dievišķā stratēģija ir identiska tai, ko viņš izmantoja, lai izveidotu savu pravietisko atklāsmi, kas tika dota Daniēlam. Kad es biju kvalificēts šim amatam, pieņemot svētā sabata praksi un viņa suverēnās izvēles dēļ, Gars man atvēra Savas Atklāsmes grāmatu, atslēdzot “ *septīto zīmogu* ”. Tagad atklāsim tās “ *zīmogu* ” identitāti.

1. pants: “ *Es skatījos, kad Jērs atvēra vienu no septiņiem zīmogiem, un es dzirdēju vienu no četrām dzīvajām radībām sakām kā ar pārkona balsi: Nāc! »*

Šī pirmā “ dzīvā būtne ” apzīmē Atkl.4:7 “ lauvas ” honorāru un spēku saskaņā ar Soģ.14:18. Šī pērkona balss ir dievišķa un nāk no Dieva troņa Atkl.4:5. Tāpēc runā visvarenais Dievs. Katra “ zīmoga ” atvēršana ir Dieva aicinājums man redzēt un saprast vīzijas vēstījumu. Jēzus jau bija teicis Filipam: “ Nāc un redzi ”, lai mudinātu viņu sekot viņam.

2. pants: “ Es paskatījos, un, lūk, tur parādījās balts zirgs. Tam, kurš ar to brauca, bija loks; viņam tika dots kronis, un viņš devās uzvarot un iekarot .”

Baltā krāsa norāda uz tās perfekto tīrību ; zirgs ir izredzētās tautas tēls, kuru tas vada un māca saskaņā ar Jēkaba 3:3: “ Ja mēs ieliekam zirgu mutē, lai tie mums paklausītu, mēs arī pārvaldām visu viņu ķermeni ”; viņa “ loks ” simbolizē viņa dievišķā vārda bultas; viņa “ kronis ” ir “ dzīvības kronis ”, kas iegūts ar viņa brīvprātīgi pieņemto mocekļu nāvi; viņa uzvara bija apņēmīga, kopš viņš radīja pirmo attiecībā pret visu; bez šaubām, šis apraksts ir par Visvareno Dievu Jēzu Kristu. Viņa galīgā uzvara ir droša, jo viņš jau Golgātā ir uzvarējis velnu, grēku un nāvi. Cakarijas 10:3-4 apstiprina šos attēlus, sacīdams: “ Manas dusmas iedegas pret ganiem, un es sodīšu āžus; jo Tas Kungs Cebaots apmeklēja savu ganāmpulku, Jūdas namu, un padarīs tos par savu godības zirgu kaujā; no viņa nāks leņķis, no viņa nagla, no viņa kara loks ; no viņa nāks visi vadītāji kopā. » Dievišķā Kristus uzvaru pasludināja mūsu nedēļu “ **septītās dienas svētsana** ” no pasaules radīšanas; sabats, pareģojot atlikušo “ septīto ” tūkstošgadi, ko Atkl.20:4-6-7 sauc par “ tūkstoš gadiem ”, kurā ar savu uzvaru Jēzus ievēdīs savus izredzētos uz mūžību. Sabata iedibināšana no zemes pasaules dibināšanas apstiprina šo izteicienu: “ sāku kā uzvarētājs ”. Sabats ir šīs dievišķās un cilvēciskās uzvaras pret grēku un velnu pravietiska vēstnese, un tāpēc Dievs balsta uz to visu savu “ svētības ” programmu, uz to, kas viņam pieder un ka viņš sagrābj velnu.

3. pants: “ Kad viņš atvēra otro zīmogu, es dzirdēju otro dzīvu radību sakām: Nāc .”

“ Otrā dzīvā radība ” attiecas uz Atkl.4:7 upuru “ teļu ”. Upura gars iedvesa Jēzu Kristu un viņa patiesos mācekļus, kuriem viņš paziņoja: “ Ja kāds grib man sekot, tas lai aizliedz sevi un ņem savu krustu un lai ņem savu krustu. ”

4. pants: “ Un iznāca cits zirgs, sarkans. Tas, kas uz viņa sēdēja, saņēma spēku atņemt mieru no zemes, lai cilvēki viens otram nokautu rīkles; un viņam tika dots liels zobens .”

“ Sarkans ” vai “ ugunīgi sarkans ” apzīmē grēku, ko mudināja galvenais iznīcinātājs, kas ir sātans, “ Abadona Apoliona ” tēlā Atkl.9:11; “ Uguns ” ir iznīcināšanas līdzeklis un simbols. Viņš arī vada savu ļauno noņemni, kas sastāv no sliktiem kritušiem eņģeļiem un pavedinātiem un manipulētiem zemes spēkiem. Viņš ir tikai radījums, kas “ saņem ” no Dieva “ spēku atņemt mieru no zemes, lai cilvēki viens otru nogalinātu ”. Šī darbība tiks attiecināta uz Romu, “ lielo netiklu Babilonu ” Atkl.18:24: “ un tāpēc, ka tajā tika atrastas praviešu un svēto asinis, un **visu to, kas tika nogalināti** virs zemes ”. Tāpēc tiek identificēts ticīgo kristiešu “ iznīcinātājs ”, kā arī viņa upuri. “ Zobens ”, ko viņš saņem, apzīmē pirmo no četriem briesmīgajiem dievišķajiem sodiem, kas minēti Ecē.14:21-22: “ Jā, tā saka Tas Kungs, Jahve: Kaut gan es sūtu pret Jeruzalemi savus **četrus briesmīgos**

sodus , zobenu, badu, savvaļas zvēri un mēris, lai iznīcinātu cilvēkus un zvērus, tomēr būs kāds atlikums, kas izbēgs, kas no tā izklūs, dēli un meitenes ...”.

5. pants: “ Kad viņš atvēra trešo zīmogu, es dzirdēju trešo dzīvu radību sakām: Nāc! Es paskatījos, un, lūk, tur parādījās melns zirgs. Tas, kurš ar to brauca, turēja rokā svarus .

“ Trešā dzīvā radība ” ir “ cilvēks ”, kas radīts pēc Atkl.4:7 Dieva tēla. Šis varonis ir izdomāts, taču saskaņā ar Ecēc.14:20 viņš ir otrais dievišķais sods par grēku. Rīkojoties pret vīriešu diētu, šoreiz runa ir par *badu* . Mūsu laikmetā tas tiks uzspiests gan burtiski, gan garīgi. Abos pielietojumos tam ir mirstīgas sekas, bet garīgajā dievišķās gaismas atņemšanas nozīmē tās tiešās sekas ir kritušajiem paredzētās “ *otrās nāves* ” nāve pēdējā spriedumā. Šī trešā jātņieka vēstījums ir apkopots šādi: tā kā cilvēks vairs nav pēc Dieva, bet gan pēc dzīvnieku līdzības, es viņam atņemu to, kas viņam dod dzīvību: viņa miesīgo barību un garīgo barību. Svāri ir taisnīguma simbols, šeit tas ir Dieva simbols, kurš vērtē kristiešu ticības darbus.

6. pants: “ Un es dzirdēju balsi starp četrām dzīvajām radībām sakām: mērs kviešu par denāriju un trīs mēri miežu par denāriju; bet nekaitē eļļai un vīnam .

Šī balss ir Kristus balss, kuru nicināja un sarūgtināja viltus ticīgo neuzticība. Par to pašu cenu mēs redzam mazāku kviešu daudzumu nekā miežiem . Aiz šī dāsnā miežu piedāvājuma slēpjas ļoti augsta garīgā līmeņa vēsts. Patiešām, 4. Moz. 5:15 bauslība piedāvā “miežus ”, lai atrisinātu greizsirdības problēmu, ko vīrs izjūt pret savu sievu. Tāpēc izlasiet detalizēti, pilnībā šo procedūru, kas aprakstīta 12. līdz 31. pantā, ja vēlaties saprast. Tā gaismā es sapratu, ka pats Dievs, Sapulces Līgavainis Jēzū Kristū, viņa līgava , iesniedz šeit sūdzību par “ *aizdomām par greizsirdību* ”; ko apstiprinās “ *rūgto ūdeņu* ” pieminēšana “ *trešajā bazūnē* ” Atkl.8:11. 5. numura procedūrā sievietei bija jādzer putekļains ūdens, bez sekām, ja tā bija nevainīga, bet, kļūstot rūgtai vainīgai, viņu piemeklēs lāsts. Sievas laulības pārkāpšana tika nosodīta Atkl.2:12 (*maskēta ar nosaukumu Pergamum* : pārkāpjot laulību) un Atkl.2:22, un tādējādi to vēlreiz apstiprinās saikne, kas izveidota starp 3.zīmogu un 3.trompeti .) Jau Daniēlā šī pati pieceja lika Daniēla 8. nodaļai “apstiprināt” Dan.7 “ *mazā raga* ” romiešu identitāti, kas tika pasniegta kā “hipotēze”. Šī Daniēla 2., 7. un 8. nodaļas līdzināšana bija jaunums, kas ļāva man pierādīt romiešu identifikāciju; pirmo reizi kopš Adventisma pastāvēšanas. Šeit, Atklāsmes grāmatā, lietas izskatās tāpat. Es demonstrēju pārskatu par paralēlo kristīgo laikmetu trīs galvenajās tēmās – burti, zīmogi un trompetes. Un Atklāsmes grāmatā tēma “ *trompetes* ” pilda tādu pašu lomu kā Daniēla 8. nodaļa Daniēla grāmatā. Šie divi elementi sniedz pierādījumus, bez kuriem pravietojums radītu tikai “ *aizdomām* ”, ko es nosaucu par “hipotēzi”, pētot Daniēlu. Tādējādi šie vārdi “ *aizdomas par greizsirdību* ”, kas atklāti 4.Moz.5:14, attiecas uz Dievu un Sapulci no Atkl.1 līdz 6.atkl.; pēc tam līdz ar grāmatas atvēršanu, ko radīja “ *septītā zīmoga* ” identificēšana ar septītās dienas sabatu, Atkl.7 tēmu, Asamblejas “ *adomas par laulības pārkāpšanu* ” tiks “apstiprinātas” tēmā “ *trompetes* ” un no 10. līdz 22. nodaļai, kas tai seko. Tādējādi Gars 7. nodaļā piešķir muitas posteņa lomu, kurā ir jāsaņem atļauja ieceļošanai. Atklāsmes gadījumā šī autoritāte ir pats Jēzus Kristus, Visvarenais

Dievs un Svētais Gars. Piekļuves durvis ir atvērtas tam, viņš saka, kurš " dzird manu balsi " , kurš man atveras, kad es klauvēju pie viņa durvīm (sirds durvīm), un kurš vakariņo ar mani un es ar viņu , saka Apo. .3:20. " Vīns un eļļa " ir attiecīgie Jēzus Kristus izlieto asiņu un Dieva Gara simboli. Turklāt tos abus izmanto brūču dziedēšanai. Dotā pavēle " nenodarīt viņiem ļaunu " nozīmē, ka Dievs soda, bet Viņš to joprojām dara ar savu žēlastības maisījumu. Saskaņā ar Atkl. 16:1 un 14:10 tas neattieksies uz viņa pēdējo zemes dienu *dusmu* " septiņām pēdējām mocībām " .

7. pants: " Kad viņš atvēra ceturto zīmogu, es dzirdēju ceturtais dzīvās radības balsi sakām: Nāc! »

" Ceturtais dzīvā būtne " ir augstākā debesu pacēluma " ērglis ". Viņš paziņo par Dieva ceturtais soda parādīšanos: mirstību.

8. pants: " Es paskatījos, un tur parādījās bāls zirgs. To, kurš ar to brauca, sauca par Nāvi, un Hades pavādīja viņu. Viņiem tika dota vara pār ceturtdaļu zemes, lai iznīcinātu cilvēkus ar zobenu, badu, nāvi un zemes zvēriem .

Paziņojums tiek apstiprināts, tā patiešām ir " nāve ", bet savā mirstības izpratnē uzlikta netiešos sodos. Nāve skar visu cilvēci kopš pirmgrēka, taču šeit ar to tiek piemeklēta tikai " ceturtais daļa zemes ", " ar zobenu, badu, mirstību " epidēmisko slimību dēļ un " savvaļas zvērus " gan dzīvniekus, gan cilvēkus. Šī " zemes ceturtdaļa " ir vērsta uz neuzticīgi kristīgo Eiropu un spēcīgajām valstīm, kas no tās izcelsies aptuveni 16. ^{gadsimtā} : uz diviem Amerikas kontinentiem un Austrāliju.

9. pants: " Kad viņš atvēra piekto zīmogu, es redzēju zem altāra to dvēseles, kas tika nogalināti Dieva vārda un liecības dēļ, ko viņi bija devuši . "

Tie ir upuri "lopiskām" darbībām, kas veiktas viltus kristīgās ticības vārdā. To māca Romas pāvesta katoļu režīms, ko jau simbolizē Atkl.2:20, *sieviete Izebele* , kurai Gars piedēvē savu kalpu *mācīšanu* jeb burtiski: " viņas vergi ". Tie ir novietoti *zem altāris* " , tāpat Kristus krusta aizgādībā, kas ļauj viņiem gūt labumu no viņa " *mūžīgās taisnības* " (skat. Dan.9:24). Kā norāda Atkl.13:10, izredzētie ir mocekļu upuri un nekad nav bendes, ne arī cilvēku slepkavas. Šajā pantā minētie izredzētie, ko Jēzus atpazīna, pat nāves brīdī atdarināja viņu kā mocekļus: " Dieva vārda un liecības dēļ, ko viņi bija devuši "; jo patiesa ticība ir aktīva, nekad nav vienkārša nepatiesi iedrošinoša etiķete. Viņu " *liecība* " bija tieši atdot savu dzīvību Dieva godam.

10. pants: " Viņi sauca skaļā balsī, sacīdami: Cik ilgi, svētais un patiesais Skolotāj, tu kavēties tiesāt un atriekt mūsu asinis tiem, kas dzīvo virs zemes? »

Lai šis tēls jūs nemaldina, jo tikai viņu asinis, kas izlietas virs zemes, sauca atriebību Dieva ausīs, tāpat kā Ābela asinis, ko nogalināja viņa brālis Kains saskaņā ar 1.Moz.4:10: " Un Dievs sacīja: Ko tu esi izdarījis? Tava brāļa asiņu balss kliedz no zemes uz mani. ". Patiesais mirušo stāvoklis ir atklāts Ecc.9:5-6-10. Ja neskaita Ēnohu, Mozu, Eliju un svētos, kas augšāmcēlās Jēzus Kristus nāves laikā, pārējie "vairs nepiedalās visā, kas notiek zem saules, jo viņu domāšana un atmiņa ir gājusi bojā . " Ellē nav ne gudrības, ne saprašanas, ne zināšanu. jo viņu piemiņa ir aizmirsta . Tie ir **Dieva iedvesmoti kritēriji attiecībā uz nāvi** . Viltus ticīgie ir viltus doktrīnu upuri, kas mantoti no grieķu filozofa Platona pagānisma, kura viedoklim par nāvi nav vietas patiesības Dievam

uzticīgajā kristīgajā ticībā. Atdosim Platonam to, kas viņam pieder, un Dievam, kas viņam pieder: patiesību par visu, un būsīm loģiski, jo nāve ir absolūts dzīvības pretstats, nevis jauna eksistences forma.

11. pants: “ *Katram no viņiem tika dots balts tērps; un viņiem lika palikt mierā vēl kādu laiku, līdz būs pilns viņu līdzcilvēku un brāļu skaits, kurus vajadzēja sodīt ar nāvi tāpat kā viņi .* ”

“ *Baltais tērps* ” ir to mocekļu tīrības simbols, kurus Jēzus pirmo reizi valkāja Atkl.1:13. “ *Baltais halāts* ” ir viņa piedēvētās taisnības tēls reliģisko vajāšanu laikā. Mocekļu laiks sākas no Jēzus laikiem līdz 1798. gadam. Šī perioda beigās, saskaņā ar Atkl.11:7, “ *zvērs, kas ceļas no bezdibeņa* ”, Francijas revolūcijas un tās šausmu simbols, 1793. gada ateisti. 1794. gada, pieliks punktu monarhijas un katoļu pāvesta organizētajām vajāšanām, kas Apo.13:1 apzīmētas kā “ *zvērs, kas paceļas no jūras* ”. Pēc revolucionārā slaktiņa kristīgajā pasaulē iestāsies reliģiskais miers. Mēs lasām vēlreiz: “ *Un viņiem lika vēl kādu laiku palikt nekustīgi, līdz būs pilns viņu līdzstrādnieku un brāļu skaits, kurus vajadzēja nonāvēt tāpat kā viņi .* ” Pārējie Kristū mirušie turpināsies līdz viņa pēdējai godības atgriešanās brīdim. Pieņemot, ka šī “ *piektā zīmoga* ” vēstījums ir adresēts protestantiem, kurus vajāja katoļu pāvesta inkvizīcija “ *Tiatīras* ” laikmetā, ievēlēto nogalināšanas laiks beigsies Francijas revolucionārās darbības dēļ, kas drīzumā, starp 1789. 1798. gads, iznīcinot pāvesta un Francijas monarhijas koalīcijas agresīvo spēku. Tāpēc “ *sestais zīmogs* ”, kas tiks atvērts, attieksies uz šo franču revolucionāro režīmu, kuru Atkl. 2:22 un 7:14 sauc par “ *lielajām bēdām* ”. Protestantu ticība tai raksturīgajā doktrinālajā nepilnībā būs arī ateistiskā revolucionārā režīma neiecietības upuris. Tieši ar viņa rīcību tiks sasniegts to skaits, kuriem bija paredzēts nāvessods.

12. pants: “ *Es paskatījos, kad viņš atvēra sesto zīmogu; un notika liela zemestrīce, saule kļuva melna kā maiss, viss mēness kļuva kā asinis .* ”

“ *Zemestrīce* ”, kas dota kā “ *6. zīmoga* ” laika zīme, ļauj notikumu izvietot sestdien, ^{1755. gada 1. novembrī} ap pulksten 10. Tās ģeogrāfiskais centrs bija augsti katoļu pilsēta Lisabona, kurā bija 120 katoļu baznīcas. Tādējādi Dievs norādīja uz savu dusmu mērķus, par kuriem garīgā tēlā pravietoja arī šī “ *zemestrīce* ”. Pravietotā darbība tiks īstenota 1789. gadā ar franču tautas sacelšanos pret savu monarhiju; Dievs, nosodījis viņu un viņas sabiedroto Romas katoļu pāvestu, abi nogalināja 1793. un 1794. gadā; “divu revolucionāro teroru” datumī. Atkl.11:13 franču revolucionārā darbība tiek salīdzināta ar “ *zemestrīci* ”. Ja ir iespēja datēt minētās darbības, pareģojums kļūst precīzāks. “... *saule kļuva melna kā zirga astru maiss* », 1780. gada 19. maijs, un šī Ziemeļamerikā piedzīvotā parādība saņēma nosaukumu “tumšā diena”. Tā bija diena bez saules gaismas, kas arī pravietoja franču revolucionārā ateisma darbību pret rakstītā Dieva vārda gaismu, ko šeit simbolizē “ *saule* ”; Svētā Bībele tika sadedzināta auto-da-fé. “ *Viss mēness kļuva kā asinis* ”, šīs tumšās dienas beigās biezie mākoņi atklāja Mēnesi izteikti sarkanā krāsā. Ar šo attēlu Dievs apstiprināja likteni, kas bija paredzēts pāvesta-karaliskajai tumsas noņemšanai laika posmā no 1793. līdz 1794. gadam. Viņu asinis bagātīgi izlīs revolucionārās giljotīnas asais asmens.

Piezīme : Atkl.8:12, trāpot " *trešdaļai saules, trešdaļai mēness un trešdaļai zvaigžņu* ", " *ceturtais trompetes* " vēstījums apstiprinās faktu, ka revolucionāru upuri būs patiesi izredzētie un kritušie, kurus Dievs atraidīs Jēzū Kristū. Tas arī apstiprina tikko redzētā " *piektā zīmoga* " vēstījuma nozīmi . Tieši ar ateisma darbību tiks veiktas pēdējās ticīgo izredzēto slepkavības.

13. pants: " *Un debesu zvaigznes nokrita zemē, kā tad, kad stipra vēja satricināts vīģes koks izmet savas zaļās vīģes.* »

Šī trešā laika zīme, šoreiz debesu zīme, burtiski piepildījās 1833. gada 13. novembrī un bija redzama no visas ASV laika posmā no pusnakts līdz pulksten 5:00. Taču, tāpat kā iepriekšējā zīme, tā vēstīja par neiedomājama mēroga garīgu notikumu. Kurš būtu varējis saskaitīt šo zvaigžņu skaitu, kas lietussarga formā nokrita pa visu debesu plašumu no pusnakts līdz pulksten 5:00? Šis ir attēls, ko Dievs mums sniedz par protestantu ticīgo krišanu 1843. gadā, kad viņi kļuva par upuriem Dan.8:14 dekrētam, kas stājās spēkā. Laikā no 1828. līdz 1873. gadam upes "Tīģeris" (Dan.10:4), cilvēku nogalinošā zvēra nosaukuma, darbība ir apstiprināta Dan.12:5 līdz 12. Šajā pantā ir attēloti " *vīģes koka* " attēli. Dieva tautas uzticība, izņemot to, ka šo uzticību apšaubā zemē izmests " *zaļo vīģu* " attēls. Tāpat arī protestantu ticību Dievs uztvēra ar atrunām un provizoriskiem nosacījumiem, taču nicinājums pret Viljama Millera pravietiskajiem vēstījumiem un sabata atjaunošanas noraidīšana izraisīja tās sabrukumu 1843. gadā. Tieši ar šo atteikumu " *vīģe* " palika. " *zaļš* ", atsakoties nogatavoties, pieņemot Dieva gaismu, tas mirst. Viņa paliks šajā statusā, atkritusi no Tā Kunga žēlastības līdz savas krāšņās atgriešanās brīdim, 2030. gadā. Taču esiet uzmanīgi, jo tā atteicās no pēdējām gaismām, kopš 1994. gada oficiālais adventisms ir kļuvis par " *arī to* ", " *zaļā vīģe* ", kurai lemts divreiz mirt.

14. pants: " *Debesis aizgāja kā rullītis, kas ir sarullēts; un visi kalni un salas tika pārvietoti no savām vietām.* »

Šī zemestrīce šoreiz ir universāla. Savas krāšņās parādīšanās stundā Dievs satricinās zemi un visu, ko tā satur cilvēkiem un dzīvniekiem. Šī darbība notiks laikā, kad notiks " *septītā no septiņām pēdējām Dieva dusmu mocībām* ", saskaņā ar Atkl.16:18. Patiesi izredzētajiem tā būs viņu augšāmcelšanās stunda, " *pirmā* ", " *svētītā* ", saskaņā ar Atkl.20:6.

15. pants: " *Zemes ķēniņi, lielie, militārie komandieri, bagātie, varenie, visi vergi un brīvie slēpās alās un kalnu klintīs.* »

Kad Dievs Radītājs parādās visā savā godībā un spēkā, neviens cilvēka spēks nevar izturēt un neviens pajumte nevar pasargāt viņa ienaidniekus no viņa taisnajām dusmām. Šis pants norāda uz to: Dieva taisnīgums terorizē visas vainīgās cilvēces kategorijas.

16. pants: " *Un viņi sacīja kalniem un klintīm: kritiet uz mums un paslēpiet mūs no tā vaiga, kas sēž tronī, un no Jēra dusmām;* »

Pats jērs sēž uz dievišķā troņa, taču šajā stundā vairs nav nokautais jērs, kas viņiem sevi piesaka, tas ir " *ķēniņu ķēniņš un kungu kungs* ", kas nāk, lai satriektu savus pēdējo dienu ienaidniekus.

17. pants: " *Jo viņa dusmu lielā diena ir pienākusi, un kas gan var izturēt?* »

Izaicinājums patiešām ir “ *izdzīvot* ”, proti, izdzīvot pēc Dieva tiesas iejaukšanās.

Tie, kas var “ *izdzīvot* ” šajā briesmīgajā stundā, ir tie, kuri gatavojas mirt saskaņā ar Atkl.13:15 minēto svētdienas dekrēta plānu, saskaņā ar kuru dievišķā svētā sabata ievērotāji tiks iznīcināti zeme. Ir izskaidrots to cilvēku terors, kuri grasījās viņus nogalināt, kas atklāts iepriekšējā pantā. Un tāpēc tie, kas spēs izdzīvot dienā, kad atgriežas Jēzus Kristus godībā, būs Atkl.7 tēma, kurā Dievs mums atklās daļu no sava projekta, kas attiecas uz viņiem.

dienas adventisms **apzīmogots ar Dieva zīmogu: sabats**

1. pants: “ *Pēc tam es redzēju četrus eņģeļus stāvam četros zemes stūros; Viņi aizturēja četrus zemes vējus, tā ka vējš nepūta ne pār zemi, ne jūru, ne kādu koku.* »

Šie “ *četri eņģeļi* ” ir Dieva debesu eņģeļi, kas iesaistījušies universālā darbībā, ko simbolizē “ *četri zemes stūri* ”. “ *Četri vēji* ” simbolizē vispārējus karus, konfliktus; tādējādi tie tiek “ *ierobežoti* ”, novērsti, bloķēti, kā rezultātā tiek panākts vispārējs reliģiskais miers. Katolicisma simbols “ *jūra* ” un reformātu ticības simbols “ *zeme* ” ir mierā viens ar otru. Un šis miers attiecas arī uz “ *koku* ”, cilvēka kā indivīda tēlu. Vēsture stāsta, ka šo mieru noteica pāvesta varas vājināšanās, ko sagrāva franču nacionālais ateisms laikā no 1793. līdz 1799. gadam, kad nomira pāvests Pijš VI, ieslodzīts Citadeles cietumā Valensas pie

Ronas, kur es piedzimu un dzīvoju. Atkl.11:7 šī darbība tiek attiecināta uz “ *zvēru, kas paceļas no dziļumiem* ”. Atkl.8:12 to sauc arī par “ *ceturto trompeti* ”. Pēc viņas Francijā Napoleona I impēriskais režīms, ko Apo.8:13 simbolizē “ *ērglis* ”, saglabās savu varu pār konkordātā reabilitēto katoļu reliģiju.

2. pants: “ *Un es redzēju citu eņģeli uzkāpjām pretī uzlecošajai saulei, turot dzīvā Dieva zīmogu; viņš skaļā balsī sauca uz četriem eņģeļiem, kuriem bija dots kaitēt zemei un jūrai, un sacīja :*

“ *Uzlecošā saule* ” Lūkas 1:78 norādīja uz to, ka Dievs apmeklēja savu zemes ganāmpulku Jēzū Kristū. “ *Dzīvā Dieva zīmogs* ” parādās Jēzus Kristus debesu noietnē. Eņģelis ar “ *skaļu balsi* ”, kas apstiprina savu autoritāti, dod rīkojumu universālajiem dēmoniskajiem eņģeļu spēkiem, kuri ir saņēmuši Dieva atļauju “ *nodarīt ļaunumu* ”, “ *zemei* ” un “ *jūrai* ”, protestantam, ticībai un Romas katoļu ticībai. Šīs garīgās interpretācijas neliedz izmantot burtisku pielietojumu, kas attieksies uz mūsu radītajiem “ *zemi, jūru un kokiem* ”; *no kā būtu grūti izvairīties, izmantojot kodolieročus Atkl.9:13 līdz 21 “ sestās trompetes ” laikā .*

3. pants: “ *Nedariet nedz zemei, nedz jūrai, nedz kokiem, kamēr mēs neesam aizzīmogojuši pieres mūsu Dieva kalpiem.* »

Šī detaļa ļauj izvietot izredzēto apzīmogošanas darbības sākumu no 1843. gada pavasara līdz 1844. gada rudenim. Tieši pēc 1844. gada 22. oktobra pirmais adventists kapteinis Džozefs Beitss tika apzīmogots, adoptējot atsevišķi, septītās dienas sabata atpūta. Drīz viņu pamazām atdarinās visi viņa šī brīža brāļi un māsas adventisti. Apzīmogošana sākās pēc 1844. gada 22. oktobra un turpināsies “ *piecus mēnešus* ”, kas pravietoti Atkl.9:5-10; “ *pieci mēneši* ” jeb 150 reālie gadi saskaņā ar Ezē.4:5-6 dienas-gada kodu. Šie 150 gadi tika pravietoti par reliģisko mieru. Nodibinātais miers veicināja “Septītās dienas adventistu” vēsts sludināšanu un vispārēju attīstību, kas mūsdienās tiek pārstāvēta visās Rietumu valstīs un visur, kur vien iespējams. Adventistu misija ir universāla, un tāpēc tā ir atkarīga tikai un vienīgi no Dieva. Tāpēc tai nav nekā, ko saņemt no citām kristīgajām konfesijām, un, lai tā būtu svētīta, tai jāpaļaujas tikai uz iedvesmu, ko sniedz Jēzus Kristus, tās debesu priekšnieks, kurš sniedz izpratni par “Svētās Bībeles” lasīšanu; Bībele, rakstītais Dieva vārds, kas pārstāv viņa “ *divus lieciniekus* ” Atkl.11:3. 1844. gadā iesāktais Dieva garantētais miera laiks beigsies 1994. gada rudenī, kā to demonstrēs Rev.9 izpēte.

Svarīga piezīme par “Dieva zīmogu”: ar sabatu vien nepietiek, lai attaisnotu tā kā “ *Dieva zīmoga* ” lomu. Apzīmogošana nozīmē, ka to pavada darbi, ko Jēzus ir sagatavojis saviem svētajiem: patiesības **un pravietiskās patiesības** mīlestība un liecība par augļiem, kas sniegti 1. Kor.13. Daudzi, kas ievēro sabatu, neievērojot šos kritērijus, to pametīs, kad parādīsies nāves draudi tā piekropšanas dēļ. Sabats netiek mantots, Dievs to dod izredzētajam kā zīmi, **ka tas pieder viņam** . Saskaņā ar Ez.20:12-20: “ *Es devu viņiem arī savus sabatus par zīmi starp mani un viņiem, lai viņi zinātu, ka Es esmu Tas Kungs, kas viņus svētī.../...Svēti Manus sabatus, lai tie būtu zīme starp mani un tevi, lai uzzinātu, ka Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs .* ”. Neapstājoties pretrunā ar tikko teikto, bet drīzāk, lai to apstiprinātu, lasām 2. Tim.2:19: “ *Tomēr Dieva stingrais pamats paliek stāvs ar vārdiem, kas kalpo par tā zīmogu : Tas Kungs pazīst piederīgos . **viņam** ; un: kas sauc Tā Kunga vārdu, tas lai atstāj netaisnību.* »

4. pants: “ *Un es dzirdēju apzīmogoto skaitu, simts četrdesmit četri tūkstoši no visām Israēla bērnu ciltīm .* ”

Apustulis Pāvils Rom.11 ar attēlu parādīja, ka atgriezušies pagāni ir uzpotēti patriarha Ābrahāma saknē, par kuru ebreji sevi apgalvo. Ticības glābti, tāpat kā viņš, šie pārvērstie pagāni ir 12 Israēla cilšu garīgais paplašinājums. Miesīgais Izraēls, kura zīme bija apgraižšana, krita, nodots velnam, jo tas atteicās no Mesijas Jēzus. Kristīgā ticība, kas krita atkrišanā kopš 321. gada 7. marta, ir arī garīgais Izraēls, kas kopš šī datuma ir kritis. Šeit Dievs mums dāvā autentisku garīgo Izraēlu, kuru viņš svētījis no 1843. gada. Tā ir septītās dienas adventisma universālā misija. Un jau iepriekš minētais skaitlis “ 144 000 ” ir pelnījis skaidrojumu. To nevar uztvert burtiski, jo, salīdzinot Ābrahāma pēcnācējus ar “ *debesu zvaigznēm* ”, skaitlis šķiet pārāk mazs. Dievam Radītājam cipari runā tikpat daudz kā burti. Tieši tad mums ir jāsaprot, ka termins “ *skaitlis* ” šajā pantā nav jāinterpretē kā skaitliska lielums, bet gan kā garīgs kods, kas apzīmē reliģisku uzvedību, ko Dievs svētī un nošķir (ko viņš svētī). Tādējādi “ 144 000 ” tiek izskaidrots šādi: $144 = 12 \times 12$ un $12 = 7$, Dieva skaitlis + 5, cilvēka skaits = alianse starp Dievu un cilvēku. Šī skaitļa kubs ir pilnības simbols un tā kvadrāts, tā virsmas kvadrāts. Šīs proporcijas būs jaunās Jeruzāles proporcijas, kas garīgajā kodeksā aprakstītas Atkl.21 :16. Nākamais termins “ *tūkstotis* ” simbolizē *neskaitāmu daudzumu cilvēku skaitu*. Faktiski “ 144 000 ” nozīmē daudzus perfektus izpirktus cilvēkus, kuri noslēdza derību ar Dievu. Šai atsaucei uz Israēla ciltīm nevajadzētu mūs pārsteigt, jo Dievs neatteicās no sava projekta, neskatoties uz secīgām neveiksmēm viņa aliansēs ar cilvēkiem. Ebreju modelis, kas tika prezentēts kopš izceļošanas no Ēģiptes, bez iemesla neattiecās uz Kristu. Pateicoties savai kristīgajai patiesībai un cieņai pret visiem viņa baušļiem, tostarp īpaši sabata baušļiem, kā arī viņa atjaunotajiem morāles, veselības un citiem priekšrakstiem, Dievs atklāj, ka pēdējo dienu uzticamajā disidentu adventismā Izraēlas modelis atbilst tās prasībām. ideāls. Piebūvēsim, ka ceturrtā ^{baušļa tekstā} Dievs par sabatu saviem Izredzētajiem saka: “ *Tev ir sešas dienas, lai darītu visus savus darbus ... bet septītā diena ir Jahve, tava Dieva diena*”. Izrādās, ka 6 24 stundu dienas kopā veido 144 stundas. Tādējādi mēs varam secināt, ka 144 000 apzīmogoto ir uzticīgi šī dievišķā priekšraksta novērotāji. Viņu dzīvi caurvij šī cieņa par sešām dienām, kas atļautas viņu laicīgajiem darbiem. Bet septītajā ^{dienā} viņi godina šī baušļa svēto atpūtas objektu. Šī “adventistu” Izraēla garīgais raksturs tiks parādīts turpmākajos 5. līdz 8. pantā. Minētie ebreju patriarhu vārdi nav tie, kas veidoja miesīgo Izraēlu. Tie, kurus Dievs ir izvēlējis, ir tikai tāpēc, lai nestu apslēptu vēsti savas izcelsmes attaisnošanā. Tāpat kā ar “ *septiņu sapulču* ” nosaukumiem , “ *divpadsmit cilšu* ” nosaukumiem ir divkārsš vēstījums. Vienkārsšāko atklāj to tulkojums. Bet bagātākais un sarežģītākais ir balstīts uz katras mātes paziņojumiem, kad viņa attaisno vārda došanu savam bērnam.

5. pants: “ *no Jūdas cilts, divpadsmit tūkstoši apzīmogoto; no Rūbena cilts divpadsmit tūkstoši; no Gada cilts divpadsmit tūkstoši; »* ”

Katram vārdam skaitlis “ *divpadsmit tūkstoši aizzīmogoto* ” nozīmē: ar sabatu apzīmogotu cilvēku daudzums, kas ir sabiedrotie ar Dievu.

Jūda : Lai slavēts YaHWéH; Mātes vārdi 1. Moz. 29:35: “ *Es slavēšu Jahve .* ”

Rubenis : Redzi dēlu; mātes vārdi no 1. Moz. 29:32: “ *JaHWéH ir redzējis manu pazemojumu* ”

Gads : Laime; mātes vārdi no 1.Moz.30:11: “ *Kāda laime!* »

6. pants: “ *no Ašera cilts, divpadsmit tūkstoši; no Naftaļa cilts divpadsmit tūkstoši; no Manases cilts divpadsmit tūkstoši; »*

Katram vārdam skaitlis “ *divpadsmit tūkstoši aizzīmogoto* ” nozīmē: ar sabatu apzīmogotu cilvēku daudzums, kas ir sabiedrotie ar Dievu.

Ašers : Laimīgs; mātes vārdi no 1.Moz.30:13: “ *Cik es esmu laimīgs!* »

Naftalis : Cīņa; mātes vārdi no 1. Moz. 30:8: “ *Es dievišķi cīnījos pret savu māsu un uzvarēju .* ”

Manase : Aizmirstot; tēvišķi vārdi no 1. Moz. 41:51: “ *Dievs man ir licis aizmirst visas manas bēdas* ”.

7. pants: “ *no Simeona cilts, divpadsmit tūkstoši; no Levija cilts divpadsmit tūkstoši; no Isašara cilts divpadsmit tūkstoši; »* Katram vārdam skaitlis “ *divpadsmit tūkstoši aizzīmogoto* ” nozīmē: ar sabatu apzīmogotu cilvēku daudzums, kas ir sabiedrotie ar Dievu.

Simeons : Klausieties; mātes vārdus no 1. Moz. 29:33: “ *YHWéH dzirdēja, ka es neesmu mīlēts* ”.

Levijs : Pievienots; mātes vārdi no 1. Moz. 29:34: “ *Šoreiz mans vīrs pieķersies man .* ”

Isachar : Alga; mātes vārdi no 1.Moz.30:18: “ *Dievs man ir devis manu algu* ”.

8. pants: “ *no Zebulona cilts, divpadsmit tūkstoši; no Jāzepa cilts divpadsmit tūkstoši; no Benjamīna cilts, divpadsmit tūkstoši apzīmogoto. »*

Katram vārdam skaitlis “ *divpadsmit tūkstoši aizzīmogoto* ” nozīmē: ar sabatu apzīmogotu cilvēku daudzums, kas ir sabiedrotie ar Dievu.

Zebulons : Mājoklis; 1.Moz.30:20 mātes vārdi: “ *Šoreiz mans vīrs dzīvos pie manis* ”.

Džozefs : Viņš izņem (vai pievieno); mātes vārdus no 1. Moz. 30:23-24: “ *Dievs ir noņēmis manu negodu... / (... lai Jahve man pievieno vēl vienu dēlu)* ”

Benjamīns : Labās puses dēls; mātes un tēva vārdi no 1. Moz. 35:18: “ *Un, kad viņa grasījās atteikties no spoka, jo viņa mirst, viņa deva viņam vārdu Benoni (manu bēdu dēls), bet tēvs viņu sauca par Benjamīnu (labā dēlu).* ”

Šie 12 vārdi un mātes un tēva vārdi izsaka pieredzi, ko piedzīvoja pēdējā Dieva izvēlēto adventistu sapulce; “ *līgava sagatavoja* ” savam Līgavainim Kristum Atkl.19:7. Zem norādītā uzvārda “ *Benjamīns* ” Dievs pravieta sava Izredzētā galīgo stāvokli, kuram dumpīgi cilvēki draud ar nāvi. Tēva Izraēla uzspiestā vārda maiņa pareģo Dieva iejaukšanos viņa izredzēto labā. Viņa krāšņā atgriešanās maina situāciju. Tie, kas gatavojās mirt, tiek pagodināti un pacelti debesīs, kur viņi pievienojas Jēzum Kristum, visvarenajam un cildenajam Dievam radītājam. Izteiciens “taisnības dēli” iegūst pilnu pravietisku nozīmi: tiesības bija izredzētais jeb pēdējais garīgais Izraēls un tā dēli, izpirktie izredzētie, kas to veido. Arī šīs ir avis, kas novietotas pie Tā Kunga labās rokas (Mt.25:33).

9. pants: “ *Pēc tam es paskatījos, un, lūk, tur bija liels pulks, ko neviens nevarēja saskaitīt, no visām tautām un ciltīm, un tautām un valodām. Viņi stāvēja troņa un Jēra priekšā, tērpti baltās drēbēs un ar palmu zariem rokās.* »

Šis “ *lielais pūlis, kuru neviens nevarēja saskaitīt* ” apstiprina iepriekšējos pantos citēto “ *skaitļu* ” “144 000” un “12 000” garīgi kodēto simbolisko raksturu . Turklāt mājienu uz Ābrahāma pēcnācējiem sniedz izteiciens: “ *neviens nevarēja tos saskaitīt* ”; kas attiecas uz “ *debesu zvaigznēm* ”, kuras Dievs viņam bija parādījis, sakot: “ *Tādi būs tavi pēcnācēji* ”. Viņu izcelsme ir daudzveidīga, no katras tautas, katras cilts, katras tautas un katras valodas, un no katra laikmeta. Tomēr šis nodaļas tēma ir īpaši vērsta uz jaunāko adventistu vēstījumu par Dieva doto universālumu. Viņi valkā “ *baltās drēbes* ”, jo bija gatavi mirt kā mocekļi, kas tika notiesāti uz nāvi ar dekrētu, ko izsludināja pēdējie nemiernieki saskaņā ar Atkl.13:15. Viņu rokās turētās “ *plaukstas* ” simbolizē viņu uzvaru pret grēcinieku noņemti.

pants : “ *Un viņi sauca stiprā balsī, sacīdami: Pestīšana ir mūsu Dievam, kas sēž tronī, un Jēram.* »

Darbība rosina Jēzus Kristus atgriešanās godībā kontekstu paralēli nemiernieku noņemšanas reakciju aprakstam, kas aprakstīts Atkl.6:15-16. Šeit izglābto ievēlēto amatpersonu izteikumi ir absolūts pretējs nemiernieku izteikumiem. Kristus atgriešanās viņus nebiedē, bet gan priecē, nomierina un glābj. Nemiernieku uzdotais jautājums “ *Kas var izdzīvot?* ” » saņem savu atbildi šeit: adventisti, kas palika uzticīgi misijai, ko Dievs viņiem uzticēja līdz pasaules galam, riskējot ar savu dzīvību, ja tas bija nepieciešams. Šis uzticības pamatā ir viņu pieķeršanās cienīt svēto sabatu, ko Dievs ir svētījis jau no pasaules radīšanas, un viņu mīlestība pret Viņa pravietisko vārdu. Tas ir vēl jo vairāk tāpēc, ka viņi tagad zina, ka sabats pravieto septītās tūkstošgades lielo atlikušo laiku, kurā, uzvarot pēc Jēzus Kristus, viņi varēs iekļūt, saņemot Viņa vārdā apsoltā mūžīgo dzīvību.

11. pants: “ *Un visi eņģeļi stāvēja ap troni un vecākie, un četras dzīvās radības; un viņi noliecās ar vaigu troņa priekšā Dieva priekšā ,*

Mums parādītā aina atsauc atmiņā ieiešanu Dieva lielajā debesu atpūtā. Mēs atrodam attēlus no 4. un 5. nodaļas, kas attiecas uz šo tēmu.

12. pants: “ *Sakot: Āmen! Slava, slava, gudrība, pateicība, gods, spēks un varenība lai ir mūsu Dievam mūžīgi mūžos. Āmen!* »

Priecīgi par šo skaisto zemes pestīšanas pieredzes noslēgumu, eņģeļi pauž savu prieku un pateicību labestības Dievam, kas ir mūsu Radītājs, viņu, mūsējais, kurš uzņēmās iniciatīvu zemes izredzēto grēku izpirkšanā. , kas nāk, lai iemiesotos cilvēka miesas vājumā, lai ciestu zvērīgo nāvi, ko pieprasa viņa taisnīgums. Šie neredzamo acu pūļi sekoja katrai šī pestīšanas plāna fāzei un brīnījās par cildeno Dieva mīlestības apliecinājumu. Pirmais vārds, ko viņi saka, ir “ *Āmen!* ” Patiesi! Tā ir taisnība! Jo Dievs ir patiesības Dievs, Patiesais. Otrais vārds ir “ *slavēšana* ” tas bija arī 12 cilšu pirmais vārds: „ *Jūda* ” = Slava. Trešais vārds ir “ *slava* ”, un Dievs ir pamatoti norūpējies par savu godību, jo viņš to atgādinās Apo.14:7, lai ar unikālā Dieva radītāja titulu to pieprasītu no tiem, kuri ir pieprasījuši viņa pestīšanu kopš 1843. gada. Ceturtais vārds ir “ *gudrība* ”. . Šī dokumenta izpētes mērķis ir panākt, lai visas tā ievēlētās amatpersonas to atklātu.

Šī dievišķā gudrība ir ārpus mūsu iztēles. Smalkums, prāta spēles, viss ir tur dievišķā formātā. Piektā nāk "pateicība". Tā ir pateicības reliģiskā forma, kas tiek īstenota *svētos vārdos un darbos*. Sestajā klasē nāk "gods". *Tas ir tas, ar ko nemiernieki visvairāk sarūgtināja Dievu*. Viņi izturējās pret viņu nicinoši, izaicinot viņa atklāto gribu. Gluži pretēji, ievēlētās amatpersonas savu iespēju robežās viņam piešķīra to godu, kas viņam likumīgi pienākas. Septītajā un astotajā nāk "spēks un spēks". Šīs divas saistošās lietas bija nepieciešamas, lai gāztu zemes tirānus, sagrautu augstprātīgos nemierniekus, kamēr viņi vēl valdīja pār zemi. Bez šī spēka un spēka pēdējie izredzētie būtu miruši tāpat kā daudzi citi mocekļi kristiešu laikmetā.

13. pants : " *Un viens no vecākajiem atbildēja un man sacīja: Kas tie ir, baltās drēbēs tērptie, un no kurienes viņi nākuši?* »

Uzdotā jautājuma mērķis ir atklāt mums simbola " *baltās drēbes* " īpatnības saistībā ar " *baltajiem* " apģērbiem Atkl.3:4 un " *smalko linu* ", kas Atkl.19:8 apzīmē " *svēto taisnīgie darbi* " beigu laika „*sagatavotā līgava*”, lai ir uzticīgs beigu laika adventisms, kas ir gatavs aizgrābšanai uz debesīm.

14. pants: " *Es viņam teicu: Mans kungs, tu to zini. Un viņš man sacīja: Šie ir tie, kas nāk no lielajām bēdām; viņi ir mazgājuši savas drēbes un padarījuši tās balinātas jēra asinīs.* »

" *Baltajos halātos* ", ko valkā daži sirmgalvji, Žans patiesībā var cerēt uz kāda no viņiem atbildi. Un nāk gaidītā atbilde: " *Tie ir tie, kas nāk no lielajām bēdām* ", tas ir, izredzētie, reliģisko karu un ateisma upuri un mocekļi, kā mums atklāj " *5. zīmogs* ". Atkl.6:9 līdz 11: " *Katram tika dots balts tērps; un viņiem lika palikt mierā vēl kādu laiku, līdz būs pilns viņu līdzcilvēku un brāļu skaits, kurus vajadzēja sodīt ar nāvi tāpat kā viņi.* » Atkl.2:22 " *lielās bēdas* " apzīmē Francijas ateistiskā revolucionārā režīma slepkavību, kas tika īstenota laikā no 1793. līdz 1794. gadam. Apstiprinājumā Atkl.11:13 mēs lasām: " *...šajā laikā tika nogalināti septiņi tūkstoši vīru. zemestrīce* "; " *Septiņi* " nozīmē reliģiozu un " *tūkstoš* " – daudz. Franču revolūcija ir kā zemestrīce, kas nogalina arī Dieva kalpus. Taču šīs " *lielās bēdas* " bija tikai pirmā šī sasnieguma forma. Tās otrā forma tiks izpildīta ar " *6. trompeti* " 9. Atkl., 11. Atkl. rediģēšanas smalkums atklās šo faktu. Trešā pasaules kara laikā daudzi neuzticīgi kristieši tiks sodīti ar nāvi, ko simbolizē un apstiprina " *6. trompete* ". Bet kopš 1843. gada Dievs ir izraudzījis izredzētos, kurus Viņš svētī, un pēdējos, kurus viņš atšķir, viņa acīs ir pārāk dārgi, lai tos iznīcinātu. Viņš tos sagatavo pēdējai liecībai par zemes pestīšanas vēsturi; uzticības liecību, ko viņi sniegs viņam, paliekot uzticīgi viņa septītās dienas sabbatam, pat ja nemiernieku noņemšana viņam draudēs ar nāvi. Šis Dieva plāna pēdējais pārbaudījums ir atklāts vēstījumā, kas nodots " *Filadelfijai* " Atkl. 3:10 un Atkl. 13:15 (nāves dekrēts). Dievam nodoms ir darbības vērts, un tiktāl, ciktāl viņi, pārbaudot, pieņem nāves risku, viņš viņus pielīdzina mocekļu grupai un tādējādi viņiem tiek piedēvēti *īstie* mocekļi. Viņi izbēgs no nāves tikai Jēzus Kristus glābjošās iejaukšanās dēļ. Šajā pēdējā pārbaudījumā, pēc otrās " *lielās bēdas* ", viņi, liecinot par savu uzticību, savukārt " *mazgās savus tērpus un balinās tos jēra asinīs* ", paliekot uzticīgi līdz galam viņiem draudēs. Šīs pēdējās ticības pārbaudes beigās to skaits, kuriem bija jāmirst kā mocekļi, būs pilnīgs, un " *piektā zīmoga* " mocekļu svēto mirstīgā " *atpūta* " beigsies ar viņu

augšāmcelšanos. Kopš 1843. gada un jo īpaši kopš 1994. gada Dieva uzsāktais svētdarīšanas darbs padara to bezjēdzīgu, patieso izredzēto nāve, kas palika dzīva un uzticīga līdz atgriešanās stundai un žēlastības laika beigas, kas ir pirms tās, padara to vēl lielāku. bezjēdzīgi.

pants : “ *Tādēļ viņi ir Dieva troņa priekšā un kalpo Viņam dienu un nakti viņa templī. Tas, kas sēž tronī, uzcelš pār tiem savu telti; »*

Mēs saprotam, ka Dievam šāda veida izredzētie pārstāv īpaši augstu eliti. Viņš viņam piešķirs īpašus apbalvojumus. Šajā pantā Gars izmanto divus konjugācijas laikus — tagadni un nākotni. Darbības vārdi, kas konjugēti pašreizējā laikā “ *tie ir* ” un “ *kalpo viņam* ”, atklāj viņu uzvedības nepārtrauktību viņu miesas ķermenī, kas ir tajos mītošā Dieva templis. Un šī darbība tiks turpināta debesīs pēc Jēzus Kristus paņemšanas. Nākotnē Dievs atbild uz viņu uzticību: “ *Tas, kas ir tronī, uzcelš pār viņiem savu telti* ” uz mūžību.

16. pants: “ *Viņiem vairs nebūs ne bada, ne slāpju, ne saule, ne karstums viņus nespēs. »*

Šie vārdi gala ievēlētajiem adventistiem nozīmē to, ka viņi bija “ *izsalkuši* ”, jo viņiem atņēma pārtiku, un “ *slāpuši* ”, jo viņu spīdzinātāji un cietuma uzraugi viņiem atņēma ūdeni. “ *Saules uguns* ”, kuras “ *karstums* ” ir pastiprinājies ceturtajā no pēdējām septiņām Dieva mocībām, būs tos sadedzinājusi un radījusi ciešanas. Bet arī pāvesta inkvizīcijas uguni, cita veida “ *karstumu* ”, “ *piektā zīmoga* ” mocekļi tika apēsti vai spīdzināti. Vārds “ *karstums* ” attiecas arī uz konvencionālo un atomieroču uguni, ko izmanto sestās trompetes kontekstā . Šajā pēdējā konfliktā izdzīvojušie būs izgājuši cauri ugunsgrēkam. Tādas lietas nekad vairs neatkārtosies mūžīgajā dzīvē, kurā ieies tikai izredzētie.

17. pants: “ *Jo Jērs, kas ir troņa vidū, tos ganīs un vedīs pie dzīvības ūdens avotiem, un Dievs noslaucīs visas asaras no viņu acīm. »*

“ *Jērs* ” patiesībā ir arī labais gans, kurš ganīs savas mīļās avis. Viņa dievišķumu šeit vēlreiz apstiprina viņa pozīcija “ *troņa vidū* ”. Viņa dievišķais spēks ved viņa izredzētos “ *pie dzīvības ūdeņu avotiem* ”, kas ir simbolisks mūžīgās dzīves tēls. Un, mērķējot uz galīgo kontekstu, kurā, atgriežoties, viņa pēdējie izredzētie raudās, viņš “ *noslaucīs katru asaru no viņu acīm* ”. Taču asaras ir bijušas arī daļa no visiem viņa izredzētajiem, pret kuriem izturējās slikti un vajāti visā kristīgās laikmeta vēsturē, bieži vien līdz pēdējam elpas vilcienam.

Piezīme : neskatoties uz maldinošajām parādībām, kas novērotas mūsu laikā 2020. gadā, kad šķiet, ka patiesā ticība ir zudusi, Dievs pareģo “daudzu cilvēku” atgriešanos un glābšanu, kas nāk no visas zemes rasu, etniskās un lingvistiskās izcelsmes. Tā ir patiesa privilēģija, ko viņš dod savām ievēlētajām amatpersonām zināt, ka saskaņā ar Atkl. 9:5-10 viņš ir ieprogrammējis sapratnes un vispārēja reliģiskā miera laiku tikai “150” gadiem (jeb *pieciem pravietiskiem*) . *mēneši*) no 1844. līdz 1994. gadam. Šo patieso izredzēto kritēriju Gars citē savā vēstījumā Atkl.17:8: “ *Zvērs, ko tu redzēji, bija, un tas vairs nav. Viņai jāpaceļas no bezdibeņa un jāiet pazušanā. Un tie, kas dzīvo uz zemes, kuru vārdi nav ierakstīti dzīvības grāmatā no pasaules radīšanas, brīnīsies, ieraugot zvēru , jo tas bija un vairs nav, un tas atkal parādīsies. » Patiesi izredzētie nebūs pārsteigti, redzot, ka notiek lietas, ko Dievs viņiem ir paziņojis ar savu pravietisko vārdu.*

Atklāsmes grāmata 8: Pirmās četras taures

Pirmie četri Dieva sodi

1. pants: “ *Kad viņš atvēra septīto zīmogu, debesīs bija klusums apmēram pusstundu.* »

Septītā zīmoga ” atvērsana ir ārkārtīgi svarīga, jo tā ļauj pilnībā atvērt Atklāsmes grāmatu “ *apzīmogots ar septiņiem zīmogiem* ” saskaņā ar Atkl.5:1. Klusums, kas iezīmē šo atklāšanu, piešķir darbībai ārkārtēju svinīgumu. Tam ir divi pamatojumi. Pirmā ir ideja par attiecību pārrāvumu starp debesīm un zemi, ko izraisīja sabata atmešana 321. gada 7. martā. Otrā ir izskaidrota šādi: ticībā es identificēju šo “ *septīto zīmogu* ” ar “ *dzīvā Dieva zīmogs* ” no 7. nodaļas, kas, manuprāt, apzīmē svēto sabatu, ko Dievs ir svētījis kopš pasaules radīšanas. Viņš atgādināja tās nozīmi, padarot to par tēmu ceturtajam no saviem desmit baušļiem. Un tur es atklāju pierādījumus, kas atklāj tā ārkārtīgi lielo nozīmi Dievam, mūsu cildenajam Radītājam. Bet jau 1. Mozus grāmatas pārskatā pamanīju, ka septītā diena 2. nodaļā ir parādīta atsevišķi. Pirmās sešas dienas aplūkotas 1. nodaļā. Turklāt septītā diena nav noslēgta, tāpat kā iepriekšējās, pēc formulas “ *bija vakarā un rītā* ”. Šo īpatnību attaisno tās pravietiskā loma Dieva glābšanas projekta septītajā tūkstošgadē. Novietota zem Jēzus Kristus asinīm izpirkto izredzēto mūžības zīmes, septītā tūkstošgade pati par sevi ir kā diena bez gala. Apstiprinot šīs lietas, tās izklāstā ebreju Bībelē, Torā, ceturta baušļa teksts ir atdalīts no pārējiem un priekšā ir zīme, kas pieprasa cieņpilna klusuma laiku. Šī zīme ir burts “Pé” no ebreju valodas, un tādējādi izolēts, iezīmējot teksta pārtraukumu, tas iegūst nosaukumu “pétuhot”. Tāpēc septītās dienas sabata atpūtai ir pilnīgs attaisnojums tam, ka Dievs to ir iezīmējis īpašā veidā. Kopš 1843. gada pavasara tas ir izraisījis tradicionālās protestantu ticības, katoļu “svētdienas” mantinieces, zaudēšanu. Un kopš tā paša pārbaudījuma, bet 1844. gada rudenī, tas atkal ir kļuvis par piederības Dievam zīmi, ko Ezē.20:12-20 viņam dod: “ *Es arī devu viņiem savus sabatus kā zīmi starp mani un viņiem. viņi var zināt, ka Es esmu Jahve, kas viņus svētu.../...Svētiet manus sabatus, lai tie būtu par zīmi starp mani un jums, pēc kuras var uzzināt, ka es esmu Jahve, tavs Dievs.* » Tikai caur viņu izredzētais var iekļūt Dieva noslēpumā un atklāt sava atklātā projekta precīzu programmu.

Tomēr 8. nodaļā Dievs izsauc lāstu vēstījumu secības. Tas liek man aplūkot sabata patiesību no lāstu aspekta, ko kristieši kopš 321. gada 7. marta ir radījuši ķēdēs visā kristiešu laikmetā. To apstiprinās arī nākamais pants, saistot sabata tēmu ar “ *septiņām bazūnēm* ”, kas ir “septiņu dievišķo sodu” simboli, kas skars kristiešu neuzticību 321. gada 7. martā.

2. pants: “ *Un es redzēju septiņus eņģeļus stāvam Dieva priekšā, un viņiem tika dotas septiņas bazūnes.* »

Pirmā no privilēģijām, ko iegūst, iesvētot septītās dienas sabatu, ko Dievs ir svētījis, ir saprast nozīmi, ko viņš piešķir tēmai “ *septiņas taures* ”. Ar tai dotās pieejas formu šī tēma pilnībā paver izredzētā inteliģenci. Tāpēc, ka tas ir pierādījums Dieva apsūdzībai par “ *grēku* ”, kas citēts Dan.8:12, pret kristiešu asambleju. Patiešām, šos “septiņus sodus” Dievs neuzliktu, ja šī grēka nebūtu.

Turklāt, ņemot vērā 3. Mozus 26. nodaļu, šie sodi ir attaisnojami ar naidu pret viņa baušļiem. Vecajā derībā Dievs jau bija pieņēmis tādu pašu principu, lai sodītu par neuzticīgā un samaitātā miesīgā Izraēla netaisnību. Dievs radītājs un likumdevējs, kas nemainās, sniedz mums skaistu pierādījumu tam. Uz abām derībām attiecas vienādas paklausības un uzticības prasības.

trompešu " tēmai ļaus demonstrēt secīgos nosodījumus visām kristīgajām reliģijām: katoļiem, pareizticīgajiem, protestantiem kopš 1843. gada, bet arī adventistiem kopš 1994. gada. Tas arī atklāj " *sestās trompetes* " universālo sodu. Sasit tos kopā pirms pārbaudes laika beigām. Tādējādi mēs varam novērtēt tā nozīmi. " *Septītā trompete* ", kas saistīta ar Kristus atgriešanos, tiešo Dieva darbību, tāpat kā sabats, tiks aplūkota atsevišķi 11. nodaļā, pēc tam tā tiks plaši attīstīta 18. un 19. nodaļā.

Pēdējo 17 gadsimtu laikā kopš 321. gada vai, precīzāk sakot, 1709. gadu, 1522 gadus ir iezīmējuši lāsti, ko izraisīja sabata pārkāpšana, līdz tā atjaunošanai, kas Dan.8:14 paredzētajā 1843. gadā. Un no šī atjaunošanas datuma līdz Jēzus Kristus atgriešanās dienai 2030. gadā sabats piedāvāja savu svētību tikai 187 gadus. Tāpēc sabats jau ilgāku laiku ir radījis ļaunumu neuzticīgajiem cilvēkiem nekā labumu uzticīgajiem izredzētajiem. Lāsts uzvar, un tāpēc šai tēmai ir sava vieta šajā 8. nodaļā, kas piedāvā dievišķos lāstus.

3. pants: " *Un nāca cits eņģelis un nostājās uz altāra ar zelta kvēpināmo trauku; un tie deva viņam daudz vīraku, lai viņš to upurētu ar visu svēto lūgšanām uz zelta altāra, kas ir troņa priekšā.* »

Daniēla grāmatā 8:13, minot " *izpostīto grēku* ", vīzijas svētie atsaucās uz " *mūžīgo* ", kas attiecās uz Jēzus Kristus " *nepārprotamo* "debesu " *priesterību* ", saskaņā ar Ebr.7:23. Uz Zemes kopš 538. gada pāvesta režīms to ir atņēmis saskaņā ar Dan.8:11. 1843. gadā samierināšanās ar Jēzu Kristu prasīja tās restitūciju. Šis ir tēmas mērķis, ko mēs aplūkojam šajā 3. pantā, kas atver debesis un parāda mums Jēzu Kristu viņa simboliskajā lomā kā debesu augstā priesterā aizbildnim par savu izredzēto grēkiem un tikai viņiem. Ņemiet vērā, ka uz zemes laika posmā no 538. līdz 1843. gadam šo ainu un šo lomu parodizē un uzurpē Romas katoļu pāvestu darbība, kuri laika gaitā nomainīja viens otru, nepārtraukti apgrūtinot Dievu par viņa likumīgajām augstākajām suverēnām tiesībām.

Tā kā šī Jēzus Kristus aizlūgšanas tēma ir izklāstīta šajā 8. nodaļā un tā beidzās vienlaikus ar sabata atmešanu, tā mums tiek pasniegta arī kā lāsta aspekts, kas pārtrauks šo aizlūgumu kristiešu labā. daudzi bezsamaņā cietušie pagānu romiešu "saules dienas" upuri; šī pat un jo īpaši pēc tās maldinošās un vilinošās vārda maiņas: "Svētdiena": Kunga diena. Jā, bet no kura kunga? Diemžēl! Zemāk esošais.

4. pants: " *Kvīraka dūmi pacēlās līdz ar svēto lūgšanām no eņģeļa rokas Dieva priekšā.* »

" *Smaržas* ", kas pavada " *svēto lūgšanas* ", simbolizē Jēzus Kristus upura patīkamo smaržu. Tieši Viņa mīlestības un uzticības apliecinājums padara Viņa izredzēto lūgšanas pieņemamas Viņa dievišķajai tiesai. Mums šajā pantā jāatzīmē vārdu " *dūmi* " un " *svēto lūgšanas* " saistību nozīmi. Šī detaļa tiks izmantota Atkl.9:2, lai apzīmētu viltus protestantu kristiešu lūgšanas kopš jaunās situācijas izveidošanas 1843. gadā.

Tas, ko Dievs šajā pantā atgādina, ir situācija, kas valdīja starp apustulisko laiku un nolādēto datumu 321. gada 7. martā. Pirms sabata atcelšanas Jēzus saņēma izredzēto lūgšanas un aizbildināja par tām savā vārdā. Tas ir mācību tēls, kas nozīmē, ka tiek saglabātas vertikālās attiecības starp Dievu un viņa izredzētajiem. Tā tas būs tik ilgi, kamēr viņi liecinās par uzticību viņa personai un patiesības mācībai, līdz 321. gadam. 1843. gadā Jēzus priesterība *atsāks* visu savu svētīgo darbību par labu ievēlētajiem adventistu svētajiem. Tomēr no 321. līdz 1843. gadam reformatori guva labumu no viņa apžēlošanas, piemēram, *Tiatiras laikmeta*.

5. pants: “ *Un eņģelis paņēma kvēpināmo trauku, piepildīja to ar uguni no altāra un nometa zemē. Un atskanēja balsis un pērkons, un zibens, un zemestrīce.* »

Aprakstītā darbība ir acīmredzami vardarbīga. Tas ir Jēzus Kristus aizlūguma kalpošanas beigās, kad pienāks laiks žēlastības laika beigām. “*Altāra*” loma beidzas, un “*uguns*”, Jēzus Kristus izpiršanas nāves tēls, tiek “*iemesta zemē*”, pieprasot sodu no tiem, kas to nenovērtēja, bet dažiem arī nicināja. Pasaules gals, ko iezīmē tieša Dieva iejaukšanās, šeit tiek izsaukta ar galveno formulu, kas atklāta Atkl.4:5 un Exo.19:16. Pārskats par kristīgo laikmetu beidzas ar šo Jēzus Kristus „adventistu” atnākšanu.

Tāpat kā sabata gadījumā, Jēzus Kristus debesu aizlūguma tēma tiek pasniegta kā tās tiesas lāsta aspekts laikā no 321. līdz 1843. gadam. Svētajiem, kas apšaubu Garu par to Dan.8:13, bija pamatoti iemesli vēlas uzzināt laiku, kad Jēzus Kristus pārņems “*mūžīgo*” priesterību.

Piezīme. Neapšaubot iepriekšējo interpretāciju, ir jēga otram skaidrojuma. Šajā otrajā interpretācijā tēmas par Jēzus Kristus aizlūgšanu beigas var saistīt ar datumu 321. gada 7. martā, kad kristiešu atteikšanās no sabata lika Dievam ieslieties dusmās, kuras Rietumu izpirktu. Kristietība, izmantojot “*septiņas trompetes*”, kas nāk no 6. panta, kas seko. Šis divkārtšais skaidrojums ir vēl jo vairāk pamatots, jo sabata atmešanai ir sekas līdz pasaules galam, 2030. gadam, kad Jēzus Kristus ar savu brīnišķīgo redzamo atgriešanos uz visiem laikiem tiks noņemts no Romas pāvesta režīma un tā pēdējā amerikāņa. Protestantu atbalsts, viņu nepatiesā prasība kalpot un pārstāvēt viņu. Pēc tam Jēzus atsāks pāvestības uzurpētās Baznīcas “*galvas*” titulu. Patiesām, atšķirībā no ticīgajiem izredzētajiem, kritušie neticīgie kristieši ignorēs Dan.8:14 dekrētu un tā sekas līdz pasaules galam; kas attaisno viņu šausmas, kad Jēzus atgriežas saskaņā ar Atkl.6:15-16 mācību. Pirms 2030. gada pirmās sešas “*trompetes*” tiks izpildītas laikā no 321. līdz 2029. gadam. Ar “*sesto trompeti*”, pēdējo brīdinājuma sodu pirms galīgās iznīcināšanas, Dievs ļoti bargi soda dumpīgos kristiešus. Pēc šī sestā soda viņš organizēs apstākļus pēdējai universālajai ticības pārbaudei, un šajā kontekstā atklātā gaisma tiks pasludināta un zināma visiem izdzīvojušajiem. Pierādītās patiesības priekšā izredzētie un kritušie pēc savas brīvas izvēles nāves draudu priekšā virzīsies uz savu galīgo likteni, kas būs: mūžīgā dzīvība izredzētajiem, galīgā un absolūtā nāve. par kritušajiem.

6. pants: “ *Un septiņi eņģeļi, kuriem bija sagatavotas septiņas bazūnes.* »

No šī panta Gars piedāvā mums jaunu pārskatu par kristīgo laikmetu, par tēmu ņemot “*septiņas taures*”, tas ir, “septiņi secīgi sodi”, kas izplatīti visā

kristiešu laikmetā kopš 321. gada 7. marta, gada, kad “*grēks*”. tika oficiāli un **civilizēti** dibināts. Atceros, ka Atklāsmes 1. nodaļas prologā pati Kristus “*balss*” *jau ir salīdzināta ar “trompetes” skaņu*. Šis instruments, ko izmanto, lai brīdinātu Izraēlas cilvēkus, sevī ietver Apokalipses atklāsmes pilno nozīmi. Brīdinājums brīdina par ienaidnieka izliktajiem slazdiem.

7. pants: “*Pirmais zvanīja. Un bija krusa un uguns, sajaukta ar asinīm, kas tika mesti uz zemes; un trešā daļa zemes tika sadedzināta, un trešā daļa koku tika sadedzināta, un visi zaļie augi tika sadedzināti.*»

Pirmais sods: tas tika veikts laikā no 321. līdz 538. gadam ar dažādiem tā saukto “barbaru” tautu iebrukumiem Romas impērijā. Es īpaši atceros “hunu” ļaudis, kuru vadītājs Attila teica, ka viņš ir “Dieva posts”. Posts, kas aizdedzināja daļu Eiropas; Gallijas ziemeļos, Itālijas ziemeļos un Panonijā (Horvātija un Ungārijas rietumi). Viņa devīze bija: Ak, cik slavens! "Kur mans zirgs iet garām, zāle neaug." Viņa darbības ir lieliski apkopotas šajā 7. pantā; nekā netrūkst, viss ir. “*Krusa*” ir labības postīšanas simbols, un “*uguns*” ir patērējamo materiālu iznīcināšanas simbols. Un, protams, “*uz zemes izlietās asinis*” ir vardarbīgi nogalinātu cilvēku dzīvību simbols. Darbības vārds “*izmests*” norāda uz radītāja, likuma devēja un glābēja Dieva dusmām, kurš iedvesmo un vada darbību pēc “*uguns nomešanas no altāra*” 5. pantā.

Tajā pašā laikā Lev.26:14 līdz 17 mēs lasām: “*Bet, ja jūs man neklausāt un nepildat visus šos baušļus, ja jūs nicināt manus likumus un ja jūsu dvēsele riebjas maniem spriedumiem, tad jūs nepildat visus Manus baušļus un nepārkāpjat manu derību, tad es jums darīšu to. Es sūtīšu pār jums šausmas, pagrimumu un drudzi, kas tiks jums acīm nīkuļot un jūsu dvēselei ciest; un tu velti sēsi savas sēklas, tavi ienaidnieki tās aprīs. Es vērsīšu savu vaigu pret tevi, un tu tiksī sakauts tavu ienaidnieku priekšā; tie, kas tevi ienīst, valdīs pār tevi, un tu bēgsī, nevajāts.*»

8. pants: “*Otrais zvanīja. Un kaut kas līdzīgs lielam kalnam, kas deg ugunī, tika iemests jūrā; un trešā daļa jūras kļuva par asinīm,*

Otrais sods: Šo attēlu atslēga ir Jer.51:24-25: “*Es atmaksāšu Bābelei un visiem Kaldejas iedzīvotājiem par visu ļauno, ko viņi nodarījuši Ciānai jūsu acu priekšā,*” saka Jahve. Lūk, es esmu pret tevi, iznīcināšanas kalns, saka Tas Kungs, tu, kas izpostīji visu zemi! Es izstiepšu pret tevi savu roku, novelšu tevi no akmeņiem **un padarīšu tevi par uguns kalnu.**»Tieši šajā 8. pantā Gars atsaucas uz Romas pāvesta režīmu ar savu simbolisko nosaukumu “*Bābele*”, kas parādīsies formā “*Bābele, lieliski*” Atkl.14:8, 17:5 un 18:2. “Uguns” pielīp viņas personībai, atgādinot tikpat daudz to, kas viņu aprīs Kristus atgriešanās un pēdējā sprieduma brīdī, kā arī to, ko viņa izmanto, lai naidā uzjundītu tos, kas viņu apstiprina un atbalsta: Eiropas monarhus un viņu katoļu tautas. Šeit, tāpat kā Daniēlā, “*jūra*” attēlo cilvēci, kas rūpējas par pravietisko pārklājumu; anonīmu tautu cilvēce, kas būtībā palika pagāniska, neskatoties uz acīmredzamo kristiešu pievēršanos. Pirmās sekas pēc pāvesta režīma nodibināšanas 538. gadā bija uzbrukums cilvēkiem, lai ar bruņotu militāru spēku tos pārvērstu. Vārds “*kalns*” apzīmē spēcīgas ģeogrāfiskas grūtības. Tas ir piemērots, lai definētu pāvesta režīmu, kuru, Dieva ienaidnieku, tomēr pamodina viņa dievišķā griba; tas tiek darīts, lai nocietinātu neuzticīgo kristiešu reliģisko dzīvi, izraisot vajāšanas,

ciešanas un nāvi gan viņu vidū, gan ārpus dažādu reliģiju tautām. Obligātā reliģija ir jaunums Dieva svētā sabata pārkāpuma dēļ. Mēs esam viņam parādā par nevajadzīgajām piespiedu pievēršanās slaktiņām, ko veica Kārlis Lielais, un krusta karu pavēles, kas bija vērstas pret musulmaņu tautām, ko uzsāka pāvests Urbans II; viss, kas pravietots šajā “*otrajā trompetē*”.

9. pants: “*Un nomira trešā daļa jūrā dzīvojošo radību, un trešā daļa kuģu gāja bojā* .

Sekas ir universālas un turpināsies līdz pasaules galam. Vārdi “*jūra*” un “*kuģi*” atradīs savu nozīmi sadursmēs ar Vidusjūras musulmaņiem, kā arī ar Āfrikas un Dienvidamerikas tautām, kur uzspiestā katoļu ticība izraisīs šausmīgus pamatiedzīvotāju slaktiņus.

Tajā pašā laikā mēs lasām 3.Moz.26:18 līdz 20: “*Ja, neskatoties uz to, tu man neklausīsi, es tevi sodīšu septiņas reizes vairāk par taviem grēkiem. Es salauzīšu tavu spēku lepnumu, Es padarīšu tavas debesis kā dzelzi un tavu zemi kā bronzu. Jūsu spēki būs izsmelti veltīgi, jūsu zeme nedos savu ražu, un zemes koki nenesīs savus augļus.*» Šajā pantā Dievs pasludina reliģisko sacietēšanu, kas kristiešu laikmetā tiek īstenota, Romai pārejot no pagānisma uz pāvestu. Atzīmēsim interesi, ka šo pārmaiņu laikā romiešu kundzība pameta "Kapitoliju", lai uzstādītu pāvestību Laterāna pilī, kas atrodas tieši uz "Caelius", tas ir, debesīm. Bargais pāvesta režīms apstiprina pravietoto reliģisko sacietēšanu. Kristīgās ticības auglis ir mainīts. Kristus maigumu nomaina agresija un nežēlība; un uzticība patiesībai tiek pārveidota par neuzticību un dedzību pēc reliģiskiem meliem.

10. pants: “*Trešais zvanīja. Un no debesīm nokrita liela zvaigzne, kas dega kā lāpa; un tas nokrita uz trešdaļu upju un uz ūdens avotiem.*»

Trešais sods : radītais ļaunums pastiprinās un sasniedz maksimumu viduslaiku beigās. Mehāniskās iespēšanas sasniegumi veicināja Svētās Bībeles izdošanu. Izlasot to, ievēlētās amatpersonas atklāj tajā mācītās patiesības. Tādējādi viņa attaisno “*divu liecinieku*” lomu, ko Dievs viņai dod Atkl.11:3: “*Es došu saviem diviem lieciniekiem varu pravietot, tērpriem maisā, tūkstoš divi simti sešdesmit dienas* .» Dodoties priekšroku savām reliģiskajām dogmām, katoļu ticība paļaujas tikai uz Bībeli, lai attaisnotu svēto vārdus, kurus tā liek saviem pavalstniekiem dievināt. Tāpēc, ka Bībeles glabāšana tiek nosodīta un tā pakļauj valdītāju spīdzināšanai un nāvei. Tieši Bībeles patiesības atklāšana attaisno šajā pantā doto tēlu: “*Un no debesīm nokrita liela zvaigzne, kas deg kā lāpa* .” Uguns joprojām pielīp pie Romas tēla, ko šoreiz simbolizē “*liela ugunīga zvaigzne*”, piemēram, “*lielais degošais kalns*”. Vārds “*zvaigzne*” atklāj savu prasību “*apgaismot zemi*” reliģiski saskaņā ar 1.Moz.1:15; un tas Jēzus Kristus vārdā, par kuru viņa apgalvo, ka ir patiesās “*lāpas*” tēls, gaismas nesējs, ar kuru viņš tiek salīdzināts Apo.21:23. Viņa joprojām ir tikpat “*lieliska*” kā tad, kad viņa sāka, bet viņas vajājošā uguns ir pastiprinājusies, pārejot no “*degoša*” stāvokļa uz “*degošu*”. Izskaidrojums ir vienkāršs, Bībelē nosodīts, viņas dusmas ir vēl lielākas, jo viņa ir spiesta atklāti stāties pretī Dieva izredzētajiem. Kas saskaņā ar Atkl.12:15-16 liek tai pāriet no viltīgās un maldinošās “*čūskas*” stratēģijas uz atklāti vajājošā “*pūķa*” stratēģiju . Tās pretinieki ir ne tikai

miermīlīgie un paklausīgie Dieva izredzētie, bet arī un galvenokārt tā priekšā ir viltus protestantisms, vairāk politisks nekā reliģisks, jo tas ignorē Jēzus Kristus dotās pavēles un ķeras pie ieročiem, viņš nogalina un slaktiņi tikpat daudz kā katoļu noņem. “*Trešdaļa upju*”, tas ir, daļa kristīgās Eiropas iedzīvotāju, cieta no katoļu agresijas, tāpat kā “*ūdeņu avoti*”. Šo ūdens avotu paraugs ir pats Dievs saskaņā ar Jer.2:13: “*Jo mana tauta ir izdarījusi dubultgrēku: Mani, dzīvā ūdens avotu, viņi ir pametuši, lai raktu sev cisternas, saplaisājušas cisternas, kas neuztur ūdeni.*» Daudzskaitlī šajā pantā Gars ar “*ūdeņu avotiem*” apzīmē izredzētos, kas veidoti pēc Dieva tēla. Jāņa 7:38 apstiprina, sacīdams: “*Kas Man tic, no tā plūdis dzīvā ūdens straumes, kā Raksti saka.*”» Šis izteiciens norāda arī uz to bērnu kristīšanas praksi, kuri kopš dzimšanas bez konsultēšanās saņem reliģisku apzīmējumu, kas viņus padarīs par neizvēlēta reliģiska iemesla subjektiem. Pieaugot, viņi kādu dienu ņems rokās ieročus un nogalinās pretiniekus, jo to pieprasa viņu reliģiskā etiķete. Bībele nosoda šo principu, jo tajā teikts: “*Kas tic un tiks kristīts, tas tiks izglābts, bet, kas netic, tas tiks pazudināts* (Marka 16:16).”

11. pants: “*Šīs zvaigznes vārds ir Vērmēle; un trešā daļa ūdeņu pārvērtās par vērmelēm, un daudzi cilvēki nomira pie ūdeņiem, jo tie bija rūgti.*»

Pretstatā tīrajam un slāpes remdējamajam ūdenim, kas apzīmē Bībeli, rakstīto Dieva vārdu, katoļu mācība tiek salīdzināta ar “*vērmeli*”, rūgtu, toksisku un pat nāvējošu dzērienu; tas ir attaisnojams, jo šīs mācības gala rezultāts būs “*pēdējā sprieduma otrās nāves uguns*”. Daļu, “*trešdaļu*” cilvēku, pārveido saņemtā katoļu vai viltus protestantu mācība. “*Ūdeņi*” ir gan cilvēki, gan Bībeles mācība. 16. gadsimtā ^{bruņotas} protestantu grupas ļaunprātīgi izmantoja Bībeli un tās mācību, un saskaņā ar šo pantu vīriešus nogalināja vīrieši un viltus reliģiskās mācības. Tas ir tāpēc, ka vīrieši un reliģiskā mācība ir kļuvuši rūgti. Paziņojot, ka “*ūdeņi ir kļuvuši rūgti*”, Dievs sniedz atbildi uz apsūdzību par “*aizdomām par greizsirdību*”, kas ir palikusi neatrisināta kopš Atkl.6:6 3. zīmogā. Laikā, kad tiek izdots viņa rakstītais vārds, viņš apstiprina apsūdzību laulības pārkāpšanā, ko viņš izvirza Asamblejai kopš 321. gada 7. marta, kas notika pirms oficiālās laulības pārkāpšanas, kas reliģiski nosaukta par Pergamu 538. gadā.

Tajā pašā laikā mēs lasām 3.Moz.26:21-22: “*Ja tu man pretojies un neklausīsi, Es tevi sitīšu septiņas reizes vairāk pēc taviem grēkiem. Es sūtīšu pret jums tīruma zvērus, kas laupīs jums bērnus, iznīcinās jūsu lopus un nolaidīs jūs uz dažiem; un tavas takas būs pamestas.*» Paralēlā 3. Mozus 26. un Atklāsmes grāmatas 3. trompetes izpēte atklāj spriedumu, ko Dievs veic reformācijas laika sākumā. Tās patiesie izredzētie paliek miermīlīgi un rezignēti, pieņemot nāvi vai gūstu kā patiesus mocekļus. Bet bez viņu cildenā piemēra viņš redz tikai nežēlīgus “*zvērus*”, kuri konfrontē viens ar otru, visbiežāk aiz personīga lepnuma un kas nogalina cilvēkus ar plēsīgo savvaļas dzīvnieku nežēlību. Šī ideja veidosies Atkl.13:1 un 11. Tā ir tā laika kulminācija, kad ciešanu normā **Izredzētais** tiek vests “*uz tuksnesi*” (= pārbaudījums) Atkl.12:6 - 14 ar rakstītajiem Bībeles Dieva “*divi liecinieki*” no Atkl.11:3. 1260 gadus pareģotā pāvesta neiecietīgā valdīšana beigsies.

12. pants: “ *Ceturtais zvanīja. Un trešdaļa saules un trešdaļa mēness un trešdaļa zvaigžņu tika notriekta, tā ka trešā daļa aptumšojās, un diena zaudēja trešdaļu savas gaismas, un nakts tāpat.* »

Ceturtais sods : Gars šeit attēlo “ *lielās bēdas* ”, par kurām ziņots Atkl.2:22. Simbolos tas mums atklāj savu ietekmi: daļēji tiek iesists “ *saule* ”, Dieva gaismas simbols. Daļēji tika notriekts arī “ *mēness* ”, kas ir reliģiskās tumsas nometnes simbols, kas 1793. gadā attiecās uz liekulīgajiem katoļiem un protestantiem. Zem simbola “ *zvaigznes* ” atsevišķi tiek sista arī daļa kristiešu, kas aicināti *apgaismot zemi* . Kurš tad var iedvest patieso un viltus kristiešu reliģisko gaismu? Atbilde: ateisma ideoloģija tika uzskatīta par tā laika lielo gaismu. Tās gaisma aizēno visus pārējos. Rakstnieki, kas raksta grāmatas par šo tēmu, tiek augstu novērtēti un paši tiek saukti par “apgaismotājiem” , piemēram, Voltērs un Monteskiē. Tomēr šī gaisma, pirmkārt, iznīcina cilvēku dzīvības ķēdē, izlejot asiņu straumes. Pēc karaļa Luija XVI un viņa sievas Marijas Antuanetes galvas, praktizējošie katoļi un protestanti nonāca revolucionāru giljotīnā. Šis dievišķā taisnīguma akts neattaisno ateismu; bet mērķis attaisno līdzekļus, un Dievs var tikai gāzt tirānus, stājoties tiem pretī ar pārāku, spēcīgāku un spēcīgāku tirāniju. “ *Spēks un spēks* ” ir Tā Kunga Atkl.7:12.

Tajā pašā laikā mēs lasām 3.Moz.26:23 līdz 25: “ *Ja šie sodi tevi nelabo un ja tu pretojies man, tad arī es tev pretosies un sitīšu septiņas reizes vairāk par taviem grēkiem. Es nesīšu pret jums zobenu, kas atriebs manu derību ; Kad jūs pulcēsities savās pilsētās, Es sūtīšu jūsu vidū sērgu, un jūs tiksit nodoti ienaidnieka rokās.* ”. “ *Zobens, kas atriebs manu aliansi* ” patiešām ir loma, ko Dievs piešķīra Francijas nacionālajam ateistiskajam režīmam, nododot tam galvas, kas vainīgas garīgajā laulības pārkāpšanā pret to. Tāpat kā pantīna mēris, šis ateistiskais režīms ieviesa masveida nāvessoda principu tā, ka vakardienas bendes kļuva par rītdienas upuriem. Saskaņā ar šo principu šis infernālais režīms, visticamāk, iznīcinās visu cilvēci. Tāpēc Dievs viņam dos vārdu “ *bezdibenis* ”, “ *zvērs, kas paceļas no bezdibeņa* ”, Atkl.11:7, kur viņš attīsta savu tēmu. Tas tāpēc, ka 1.Moz.1:2 šis nosaukums apzīmē zemi bez dzīvības, bez formas, haotisku un kuru ilgtermiņā atražotu ateistiskā režīma sistemātiskā iznīcināšana. Kā piemēru var minēt katoļu un monarhistu Vendejas likteni, ko revolucionāri pārdēvēja par “Atriebību”, kuru mērķis bija padarīt to par pamestu un neapdzīvotu zemi.

13. pants: “ *Un es redzēju un dzirdēju ērgli lidojam debesu vidū skaļā balsī sakām: Bēdas, bēdas, bēdas tiem, kas dzīvo virs zemes, citu trīs eņģeļu bazūnu skaņas dēļ. kas zvanīs!* »

Franču revolūcija radīja savas slepkavnieciskās sekas, taču tā sasniedza Dieva vēlamo mērķi. Tas pielika punktu reliģiskajai tirānijai, un pēc tam dominēja tolerance. Šis ir brīdis, kad saskaņā ar Atkl.13:3 *katoļu "jūras zvērs"* tika " *līdz nāvei ievainots, bet izdziedināts* " Napoleona " *ērgļa* " spēcīgās autoritātes dēļ, kas aprakstīta šajā pantā, kurš viņu rehabilitēja. caur viņa konkordātu. “... *ērglis, kas lido debesu vidū* ” simbolizē imperatora Napoleona ¹ kundzības apogeju. Viņš paplašināja savu kundzību pār visām Eiropas tautām un cieta neveiksmi pret Krieviju. Šī izvēle mums piedāvā lielu precizitāti notikumam datēšanā, tāpēc tiek ieteikts laika posms no 1800. līdz 1814. gadam. Šīs valdīšanas milzīgās sekas ir stabils etalons, kas tādējādi attaisno Daniēla 8:14, 1843. gada galveno datumu. Šis

svarīgais režīms Francijas valsts vēsturē kļūst par šausmīga paziņojuma nesēju, jo pēc viņa universālā kristīgā ticība ienāks laikā, kad to Dievs pārsteigs trīs lieli "nelaimes". Trīs reizes atkārtot, runa ir par "nelaimes" pilnību; Tas ir tāpēc, ka, ieejot 1843. gadā, kā māca Apo.3:2, Dievs pieprasa, lai kristieši, kuri apgalvo Jēzus Kristus pestīšanu, beidzot pabeigtu reformāciju, kas tika uzsākta kopš 1170. gada, datuma, kad Pjērs Valdo pilnībā atjaunoja Bībeles patiesību, un viņi radīja "perfekti darbi"; šī pilnība tiek prasīta Atkl.3:2 un Daniēla 8:14 dekrēts. Tās piemērošanas sekas šeit parādās trīs lielu "nelaimju" veidā, kuras mēs tagad pētīsim atsevišķi. Vēlos vēlreiz norādīt, ka tas, kas paradoksālā kārtā padara šo reliģiskā miera periodu par lielu "nelaimi", ir franču nacionālā ateisma mantojums, kas caurstrāvo un līdz pat pasaules galam caurstās Rietumu cilvēku prātus. Tas viņiem nepalīdzēs īstenot reformas, ko Dievs pieprasīja no 1843. gada. Taču jau "sestais zīmogs" Atkl.6:13 pirmo no šīm "nelaimēm" bija ilustrējis ar "krītošu zvaigžņu" attēlu, salīdzinot ar "zaļās vīģes", tāpēc nepieņēma pilnīgu garīgo nobriešanu, ko Dievs prasa no 1843. gada. Un Dieva brīdinājuma debesu zīme tika dota 13. novembrī 1833. gads paralēli ieteiktajam lielā trijnieka izsludināšanas laikam izpētītā panta "nelaimes".

Savā atklāsmē Gars izsauc izteicienu "zemes iedzīvotāji", lai apzīmētu cilvēkus, uz kuriem mērķēja trīs lielās. pravietoja "nelaimes". Būdami atdalīti no Dieva un viņu neticības un grēka šķirti, Gars tos savieno ar "zemi". Turpretim Jēzus apzīmē savus patiesi uzticīgos izredzētos ar izteicienu "debesu valstības pilsoņi"; viņu dzimtene nav "zeme", bet "debesis", kur Jēzus viņiem "sagatavoja vietu" saskaņā ar Jāņa 14:2-3. Tātad katru reizi, kad Apokalipsē tiek citēts šis izteiciens "zemes iedzīvotāji", tas nozīmē dumpīgo cilvēci, kas Jēzū Kristū ir atdalīta no Dieva.

Atklāsmes **grāmata 9: 5. un 6. trompete**
“ Pirmā ” un “ otrā lielā nelaime ”

Piektā trompete : “ Pirmā lielā bēda ”
protestantiem (1843) un adventistiem (1994)

Piezīme . Pirmajā lasījumā šī “ 5. trompetes ” tēma simboliskos attēlos atspoguļo spriedumu, ko ^{Dievs} izsaka protestantu reliģijām, kuras ir kritušas negodā kopš 1843. gada pavasara. Taču tā sniedz papildu mācības, kas apstiprina pravietiskos paziņojumus, kas doti mūsu septītās dienas adventistes māsa Elena Gūlda Vaita, kuru Jēzus bija izvēlējis par savu sūtni. Viņa pravietiskais darbs īpaši izgaismoja pēdējās pēdējās ticības pārbaudes laiku; viņa prognozes tiks apstiprinātas šajā ziņā. Taču mūsu māsa nezināja, ka Dievs bija paredzējis trešo adventistu cerību, lai pārbaudītu pašu Septītās dienas adventistu draudzi. Protams, šī trešā cerība nav pārņēmusi iepriekšējo divu publisko attīstību, taču tai piesaistīto jauno atklāto patiesību apjoms kompensē šo šķietamo vājumu. Šī iemesla dēļ, pēc tam, kad Jēzus Kristus pārbaudīja laikā no 1983. līdz 1991. gadam Valensā pie Ronas, Francijā un Maurīcijā, pēc tam, kad viņš noraidīja savas pēdējās pravietiskās gaismas, oficiālo institucionālo adventisma mācību dvēseļu Glābējs „, *izvemja* ” 1994. gads, datums, kas izveidots, izmantojot pravietiskos “ *pieci mēneši* ” šīs 9. nodaļas 5. un 10. pantā. kāpēc otrajā lasījumā šis Kunga izteiktais tēlainais spriedums pret dažādiem protestantu ticības aspektiem attiecas uz institucionālo Septītās dienas adventismu, kas savukārt kritis atkrišanās, atmetot dievišķo pravietisko gaismu; tas, neskatoties uz Elenas Vaitas brīdinājumiem adventistu skolotājiem adresētās grāmatas “Evaņģēliskā kalpošana” nodaļā “gaismas noliegšana”. 1995. gadā oficiālā adventisma alianse ar protestantismu apstiprināja Dieva pravietoto taisnīgo spriedumu. Nemiet vērā faktu, ka abiem kritieniem ir viens un tas pats iemesls: Dieva piedāvātā pravietiskā vārda noraidīšana un nicināšana no kalpa, kuru viņš izvēlējās šim uzdevumam.

“ *Nelaime* ” ir ļaunuma stunda, kuras pamudinātājs un iedvesmotājs ir Sātans, Jēzus un viņa izredzēto svēto ienaidnieks. Gars mums tēlos atklās, kāds kļūst par Jēzus Kristus mācekli, kad Viņš viņu atraida, lai tiktu nodots velnam; kas tad ir patiesi liela “ *nelaime* ”.

1. pants: “ *Piektais zvanīja. Un es redzēju zvaigzni, kas bija nokritusi no debesīm uz zemi. Viņam tika dota bezdibeņa bedres atslēga,*

“ *Piektais* ”, bet liels brīdinājums ir adresēts Kristus izredzētajiem, kas ir nošķirti kopš 1844. gada. “ *Zvaigzne, kas bija nokritusi no debesīm* ” nav “ *zvaigzne* ”. *Absints* ” no iepriekšējās nodaļas, kas “*nekrita* ”, “ *uz tur zeme* ”, bet “ *on THE upēm Un THE avoti ūdeņu* ”. Tas ir “ *Sardu* ” laikmets, kurā Jēzus

atgādina, ka viņš “ *tur rokās septiņas zvaigznes* ”. Par saviem “ *darbiem* ”, kas tika pasludināti par “ *nepilnīgiem* ”, Jēzus nometa zemē protestantu sūtņa “ *zvaigzni* ”.

Adventistu pārbaudījums tika atzīmēts 1843. gada pavasarī, kad beidzās pirmās Jēzus Kristus atgriešanās cerības. Otrā atgriešanās gaidīšana beidzās 1844. gada 22. oktobrī. Tikai šī otrā pārbaudījuma beigās Dievs deva uzvarētājiem zināšanas un praksi par savu svēto sestdienas sabatu. Pēc tam šis sabats ieņēma “ *Dieva zīmoga* ” lomu, kas ir citēts šīs 9. nodaļas 4. pantā. Tāpēc tā kalpu apzīmogošana sākās pēc otrā pārbaudījuma beigām, 1844. gada rudenī. Ideja ir tāda, kā šādi: izteiciens “ *kas bija kritis* ” attiecas uz 1843. gada pavasara datumu, Dan.8:14 dekrēta beigām un pirmā adventistu prāvas beigas, pretstatā krišanas procesam. 1844. gads, kas iezīmē izredzēto uzvarētāju aizzīmogošanas sākumu un šīs “ *5. trompetes* ” tēmas sākumu, kuras mērķis Dievam ir atklāt protestantu ticības un adventisma krišanu, kas ar viņu izveidos savienību pēc 1994. gada., 5. un 10. pantā pareģoto “ *piecu mēnešu* ” termiņš. Tādējādi, lai gan šīs tēmas “ *pieci mēneši* ” sākas 1844. gada rudenī, konteksts ar šī temata sākumu. Apzīmogojojt kā galveno tēmu, protestantu ticība “ *bija kritusi* ” pirms šī datuma, no 1843. gada pavasara. Tad mēs redzam, kā dievišķā atklāsme precīzi respektē paveiktos vēsturiskos faktus. Abiem datumiem — 1843. un 1844. gads — katram ir noteikta īpaša loma.

Jēzus pameta, kurš to nodeva velnam, protestantu ticība iekrita katoļu “ *akā* ” jeb “ *sātana dziļumā* ”, ko paši reformatori reformācijas laikā nosodīja Atkl. 2:24. Smalki, sakot, ka tas nokrīt “ *uz zemes* ”, Gars apstiprina protestantu ticības identitāti, ko simbolizē vārds “ *zeme* ”, kas atgādina tās iziešanu no katoļisma, ko Atkl.13 un 10:2 sauc par “ *jūru* ”. “ *Filadelfijas* ” vēstījumā Jēzus piedāvā “ *durvis* ”, kas ir atvērtas vai aizvērtas. Šeit atslēga viņiem paver pavisam atšķirīgu ceļu, jo dod piekļuvi “ *bezdibenim* ”, kas simbolizē dzīvības pazūšanu. Šī ir stunda, kad viņiem “ *gaisma kļūst par tumsu* ” un “ *tumsa kļūst par gaismu* ”. Pieņemot par savu mantojumu republikas filozofisko domu principus, viņi aizmirst īsto ticības svētumu, kas šķīstīta ar Jēzus Kristus asinīm. Ņemsim vērā precizitāti “ *viņam tika dota* ”. Tas, kurš šādi dod katram saskaņā ar viņa darbiem, ir Jēzus Kristus, dievišķais tiesnesis. Jo viņš ir arī atslēgu glabātājs; “ *Dāvida atslēga* ” svētītājiem izredzētajiem 1873. un 1994. gadā, saskaņā ar Atkl.3:7, un “ *bezdibenes atslēga* ” kritušajiem 1843. un 1994. gadā.

2. pants: “ *Un viņa atvēra dziļuma bedri. Un no akas nāca dūmi kā lielas krāsns dūmi; un sauli un gaisu aptumšoja dūmi no akas.* »

Protestantu ticība maina kungu un likteni, un mainās arī tās darbi. Tādējādi viņa piekļūst neapskaužamajam liktenim, kad nāksies ciest no pēdējā tiesas iznīcināšanas ar “ *otrās nāves* ” “ *uguns* ”, kas tiks pieminēta Atkl.19:20 un 20:10. Pieņemot “ *uguns un sēra ezera* ” tēlu, šī pēdējā sprieduma “ *uguns* ” būs “ *liela krāsns* ”, kas apdraud Dieva baušļu pārkāpējus kopš viņu pasludināšanas Sinaja kalnā saskaņā ar Exo.19:18: “ *Sinaja kalns bija viss dūmos, jo Tas Kungs bija tur nolaidies uguns vidū; šie dūmi pacēlās kā dūmi no krāsns, un viss kalns stipri drebēja.* » Gars pēc tam izmanto kinematogrāfisko paņēmieni, ko sauc par “ *flashback* ”, zibakciju, kas atklāj darbus, kas radīti vēl dzīvam esot, kritušie kalpoja velnam. Vārdam “ *dūmi* ” šeit ir divējāda nozīme: “ *lielās krāsns* ” uguns

nozīme, par kuru mēs lasām Atkl.14:11: “ *Un viņu moku dūmi paceļas mūžīgi mūžos; un tiem nav miera ne dienu, ne nakti, tiem, kas pielūdz zvēru un viņa tēlu, un tie, kas pieņem viņa vārda zīmi* ”, bet arī „ *svēto lūgšanu* ” saskaņā ar Atkl.5:8, lūk, tie viltus svētie. Jo bagātīgā reliģiskā darbība, kas izpaužas ar lūgšanām, attaisno šos vārdus, ko Jēzus viņam uzrunāja Sardos 1843. gadā: “ *Tu esi uzskatāms par dzīvu; un tu esi miris* .” Nāve un divas reizes miris, jo ierosinātā nāve ir “ *pēdējā sprieduma* ” “ *otra nāve* ”. Šī reliģiskā darbība maldina visus, izņemot Dievu un viņa izredzētos, kurus tā apgaismo. Šī plaši izplatītā maldināšana ir “ *mānīšana*”, kā saka mūsdienu pasaule. Un tas patiešām ir reibuma ideja, ko Gars ierosina caur “ *dūmu* ” tēlu, kas izplatās “ *gaisā* ” līdz vietai, kas aizsedz “ *sauli* ”. Ja pēdējais ir patiesās dievišķās gaismas simbols, tad “ *gais* ” apzīmē velna rezervēto apgabalu, ko Ef.2:2 sauc par “ *gaisa spēka valdnieku* ” un ko Jēzus sauc par “ *kņazu*”. Šīs *pasaules* ” Jāņa 12:31 un 16:11. Pasaulē dezinformācijas mērķis ir slēpt patiesības, kurām jāpaliek noslēpumā. Reliģiskā līmenī tas ir tas pats: patiesība ir tikai izredzētajam. Protestantu grupu savairošanās faktiski ir maskējusi Septītās dienas adventistu ticības esamību; tas notika līdz 1995. gadam, kad viņi uzņēma viņu savās rindās par viņas “ *lielo nelaimi* ”. Šajā jaunajā garīgajā situācijā viņi būs *otrās nāves* upuri, kas pārvērtīs zemes virsmu ugunīgā krāsni. Vēstījums ir biedējošs, un mēs varam saprast, kāpēc Dievs to nepiedāvāja skaidri. Tas ir rezervēts izredzētajiem, lai viņi saprastu, no kāda likteņa viņi ir izbēguši.

3. pants: “ *Siseņi iznāca ar dūmiem un izkaisījās pa zemi; un viņiem tika dota vara kā zemes skorpionu spēks.* »

Lūgšanas, ko simbolizē “ *dūmi* ”, nāk no kritušo protestantu mutēm un prātiem, tāpēc vīriešus un sievietes to lielā skaita dēļ simbolizē “ *siseņi* ”. Patiesībā 1843. gadā krita daudz cilvēku, un es jums atgādinu, ka 1833. gadā, desmit gadus iepriekš, Tas Kungs bija devis priekšstatu par šo daudzo cilvēku skaitu ar “ *zvaigžņu krišanu*”, kas notika 13. novembra naktī. 1833. gadā no pusnakts līdz 5:00, liecina vēsturisko aculiecinieku liecības. Atkal izteicienam “ *uz zemes* ” ir divkārsa nozīme: zemes paplašinājums un protestantu identitāte. Kuram patīk postiši un postiši “ *siseņi* ”? Ne zemnieki, un Dievs nenovērtē ticīgos, kas Viņu nodod un sadarbojas ar pretinieku, lai iznīcinātu Viņa izredzēto ražu, tāpēc šis simbols tiek attiecināts uz viņiem. Tad Ecēhiēla 2. nodaļā, šajā īsajā 10 pantu nodaļā, vārds “ *dumpinieks* ” ir citēts 6 reizes, lai apzīmētu jūdu “ *dumpiniekus* ”, kurus Dievs sauc par “ *ērķšķiem, ērkšķiem un skorpioniem* ”. Šeit šis termins “ *skorpions* ” attiecas uz protestantu nemierniekiem. 3. pantā mājiens uz viņa spēku sagatavo vissvarīgākā smalkā simbola izmantošanu. “ *Skorpionu* ” spēks ir nāvējoši iedzelt saviem upuriem ar “ *astes* ” dzēlienu. Un šis vārds “ *aste* ” iegūst fundamentālu nozīmi dievišķajā domā, kas atklāta Jesajas 9:14: “ *Pravietis, kas māca melus, ir aste* ”. Dzīvnieki izmanto savas “ *astes* ”, lai padzītu un pātagu mušas un citus parazitiskos kukaiņus, kas tos kaitina. Šeit mēs atrodam viltus “ *pravietes Izebeles* ” tēlu kurš pavada savu laiku, nosodot un sagādājot ciešanas Dievam un saviem maldinātajiem neuzticīgajiem kalpiem. Arī brīvprātīga karošana, lai izpirktu grēku, ir daļa no katoļu ticības mācības. Atkl.11:1 Gars apstiprina šo salīdzinājumu, izmantojot vārdu “ *niedre* ”, kuram Jesajas 9:14 atslēga piešķir tādu pašu nozīmi kā vārdam “ *aste* ”. Šis pāvesta

baznīcas tēls kopš 1844. gada attiecas arī uz kritušajiem protestantiem, kuri ir kļuvuši par Dieva praviešiem, kas māca melus, vai viltus praviešiem. Ieteiktais vārds “*aste*” tiks skaidri citēts 10. pantā.

Adventistu **gaidīšanas celtniecība**
(šoreiz no septītās dienas)

4. pants: “*Tiem tika teikts, lai tie nekaitētu ne zemes zālei, ne nevienam zaļumam, ne kādam kokam, bet tikai tiem, kam uz pieres nav Dieva zīmoga.* »

Šie “*siseņi*” neapriņ zaļumus, taču tie ir kaitīgi cilvēkiem, kurus nepasargā “*Dieva zīmogs*”. Šī “*Dieva zīmoga*” pieminēšana apstiprina to laiku kontekstu, kas jau aprakstīts Atkl.7. Tāpēc vēstījumi ir paralēli, 7. nodaļa par ievēlētajiem apzīmogotajiem un 9. nodaļa par kritušajiem pamestajiem. Es atgādinu, ka saskaņā ar Mat.24:24 autentisku izredzēto nav iespējams savaldzināt. Tāpēc viltus pravieši viens otru maldina.

Precizitāte “*Dieva zīmogs uz pieres*” norāda uz ievēlēto adventistu Dieva kalpu aizzīmogošanas sākumu 1844. gada 23. oktobrī. Detaļa ir minēta tieši pirms pravietiskā “*piecu mēnešu*” perioda citāta. pants, kas seko; ilgums ir 150 reāli gadi, kas balstīsies uz šo datumu.

5. pants: “*Tas tika dots nevis viņus nogalināt, bet gan mocīt piecus mēnešus ; un mokas, ko viņi sagādāja, bija līdzīgas mokām, ko izraisīja skorpions, kad tas iedzeļ cilvēku.* »

Dieva vēsts savā tēlā apvieno dažādos laikos paveiktos darbus; kas mulsina un apgrūtina attēlu interpretāciju. Taču, saprotot un saņemot šo paņēmieni, vēstījums kļūst ļoti skaidrs. Šis 5. pants bija pamatā manam paziņojumam par Jēzus Kristus atgriešanos 1994. gadā. Tur mēs atrodam dārgos pravietiskos “*piecus mēnešus*”, kas, sākot ar 1844. gadu, ļauj noteikt datumu 1994. gadā. Tomēr, lai īstenotu projektu Dieva dēļ man noteikti bija jāsaista Jēzus Kristus krāšņā atgriešanās ar šo datumu. Tā es, daļēji apžilbināts no teksta precizitātes, kas šo cerību būtu padarījusi neiespējamu, es neatlaidīgi gāju virzienā, ko vēlējās mans Radītājs. Patiešām, tekstā ir norādīts: “*Tas viņiem tika dots nevis nogalināt, bet gan mocīt piecus mēnešus*”. Precizējums “*nē viņus nogalināt*” nepieļāva tēmu “⁶ *trompete*”, milzīgs nogalināšanas karš, laikā, ko aptver “⁵ *trompete*”; 150 reālu gadu laiks. Taču savā laikā Viljams Millers jau bija daļēji akls, lai paveiktu kādu darbību, ko vēlējās Dievs; atklāt kļūdu, kas ļauj mums atdzīvināt cerību uz Kristus atgriešanos 1844. gada rudenī; kļūdaina kļūda, jo sākotnējie aprēķini, kas nosaka 1843. gada pavasari, šodien tiek apstiprināti mūsu jaunākajos aprēķinos. Dieva griba un spēks ir suverēni, un par laimi viņa izredzētajiem nekas un neviens nevar kavēt viņa projektu. Fakts ir tāds, ka šī paziņojuma kļūda lika oficiālajam adventismam 1991. gadā demonstrēt nicinošu attieksmi pret cerību uz Jēzus Kristus atgriešanos, par kuru tika paziņots 1994. gadā. Un vissliktākais adventistiem ir tas, ka viņiem ir atņemta pēdējā pravietiskā gaismā. pilnībā izgaismo Daniēla un Atklāsmes grāmatas 34 nodaļas, jo ikviens var iegūt

pierādījumu par šodienu, izlasot šo dokumentu. To darot, viņiem tiek atņemtas arī citas jaunās gaismas, ko Dievs man ir devis kopš 2018. gada pavasara par savu likumu un par Kristus atgriešanos, kurš atgriezīsies, kā mēs tagad zinām, 2030. gada pavasarī; un tas uz jauniem pamatiem, kas atdalīti no Daniēla un Atklāsmes grāmatas pravietiskās konstrukcijas. No 1982. līdz 1991. gadam man šie *pieci mēneši* bija saistīti ar viltus praviešu darbību, kam bija jāturpinās līdz Jēzus Kristus atgriešanās brīdim. Pārliecināts par šo argumentāciju, turklāt pamatots, es nesaskatīju laika ierobežojumu, ko uzliek aizliegums “*nogalināt*”. Un tajā laikā 1994. gads apzīmēja Jēzus Kristus patiesās dzimšanas 2000. gadu. Es piebilstu, ka neviens pirms manis nenoskaidroja manas kļūdas cēloni; kas apliecina sasniegumu saskaņā ar Dieva gribu. Tagad pievērsīsim uzmanību skaidrojumam “*bet mocīt viņus piecus mēnešus*”. Formula ir ārkārtīgi maldinoša, jo pareģoto “*piecu mēnešu*” laikā upuri necieš attiecīgās “*mokas*”. “*Mocības*”, uz kurām norāda Gars, tiks sagādātas kritušajiem pēdējā spriedumā, kur tās izraisīs “*uguns ezera*” *sadedzināšana*, “*otrās nāves*” sods. Šīs “*mokas*” ir pasludinātas Atkl.14:10-11 trešā eņģeļa vēstījumā, ko iepriekšējais pants izraisīja, citējot “*viņu moku dūmus*”; vēstījums, ko adventisti labi zina, jo tas ir viņu universālās misijas elements. Jau iepriekš zinot šī oficiālā adventisma krišanu, Gars šajā vēstījumā smalki saka: “*Arī viņš dzers no Dieva dusmu vīna, kas nesajaukts ir ieliets Viņa dusmu kausā, un tiks mocīts ugunī un sērā. svētie eņģeļi un Jēra priekšā.*” Šis skaidrojums “*arī viņš*” secīgi ir vērsts uz protestantu ticību, pēc tam uz oficiālo neticīgo adventismu, ko 1994. gadā pats Jēzus Kristus noraidīja. Kopš šī datuma, apstiprinot savu lāstu, šis jaunais “*dumpinieks*” ir pievienojies ekumeniskajai aliansei, kas apvieno katoļus un protestantus, kas jau ir atdalīti no Dieva. Taču pirms oficiālā adventisma krišanas formula “*arī viņš*” attiecās uz kritušajiem protestantiem, jo, krituši 1844. gadā, viņiem tagad būtu katoļu, pareizticīgo un viltus ebreju liktenis. Faktiski “*viņš*” attiecas uz visiem nekatoļiem, kuri godina Romas katoļu baznīcu, noslēdzot tās ekumenisko aliansi un godinot Konstantīna I priekšrakstus “*viņa svētdienu un dzimšanas "saules dienu"*” (Ziemassvētki 25. decembris). Izvēloties vienskaitļa formu “*arī viņš*”, nevis tā daudzskaitļa “*arī viņi*”, Gars mums atgādina, ka reliģiskā izvēle ir individuāla izvēle, kas padara cilvēku atbildīgu, attaisno vai liek justies vainīgam pret Dievu, indivīdu, nevis kopiena; kā “*Noa, Daniēls un Ījabs, kuri neglābs dēlus vai meitas*” saskaņā ar Ecēc.14:18.

Pēdējā sprieduma otrās nāves mokas

6. pants: “*Tajās dienās cilvēki meklēs nāvi, bet neatradīs; viņi vēlēties mirt, un nāve bēgs no viņiem.*»

Iejas plūst ļoti loģiski. Tikko izsaucis “*otrās nāves mokas*”, Gars šajā 6. pantā pravieto par tā piemērošanas dienām, kas pienāks 7. ^{tūkstošgades} beigās, kuras mērķis ir izteiciens “*tajās dienās*”. Pēc tam viņš mums atklāj šī ārkārtīgi briesmīgā galīgā soda īpatnības. “*Cilvēki meklēs nāvi, bet neatradīs; viņi vēlēties mirt, un nāve bēgs no viņiem*”. Cilvēki nezina, ka ļauno augšāmcelšanās ķermenim būs ļoti atšķirīgas īpašības nekā mūsdienu miesīgajiem ķermeņiem. Par viņu galīgo sodu Dievs radītājs atjaunos viņu dzīvi, padarot to spējīgu turpināties apzinātā stāvoklī līdz viņu pēdējā atoma iznīcināšanai. Turklāt ciešanu laika

ilgums tiks pielāgots katram individuāli, atkarībā no sprieduma, kas pasludināts par viņa individuālo vainu. Marka evaņģēlijs 9:47-48 apstiprina ar šiem vārdiem: “... *tikt iemesti ellē, kur viņu tārps nemirst un uguns neizdziest.* » Jāņem vērā arī tas, ka protestantu ticībai ar katoļu baznīcu ir arī daudzas viltus reliģiskas dogmas, papildus svētdienai, pirmajai atpūtai veltītajai dienai, pastāv ticība dvēseles nemirstībai, kas liek protestantiem ticēt elles esamībai, ko māca katoļi. Tādējādi katoļu elles draudos, kur mūžīgi nolādētie tiek mocīti ugunī, kas pakļāva tiem visus kristīgo zemju monarhus, bija nedaudz patiesības, bet galvenokārt daudz melu. Jo, pirmkārt, Dieva sagatavotā elle veidosies tikai pēc “ *tūkstoš gadu* ” beigām, kad svētie spriedīs debesu tiesās par ļaunajiem. Un, otrkārt, ciešanas nebūs mūžīgas, kaut arī ilgstošas, salīdzinot ar pašreizējiem zemes apstākļiem. Starp tiem, kas redzēs no viņiem bēgam nāvi, būs pagānu grieķu dogmas par dvēseles nemirstību sekotāji un dedzīgi aizstāvji. Tādējādi Dievs viņiem piedāvās iztēloties, kāds būtu viņu liktenis, ja viņu dvēsele būtu patiesi nemirstīga. Bet galvenokārt tie ir “neuzvarētās saules dienas” pielūdēji, kas satiks savu dievišķību; pati zeme, kas tos nesa, kļūstot par “sauli”, saplūstot uguns un sēra magmai.

Nāvējoši maldinošs izskats

pants : “ *Šie siseņi bija kā kaujai sagatavoti zirgi; Uz viņu galvām bija kroņi kā zelts, un viņu sejas bija kā cilvēku sejas.* »

7. pants ar saviem simboliem ilustrē kritušās protestantu nometnes darbības plānu. Reliģiskās grupas (*zirgi*) tiek pulcētas garīgai “ *cīņai* ”, kas tiks pabeigta tikai žēlastības laika beigās, bet gala mērķis ir klāt. Šī kauja ir ieguvusi nosaukumu “ *Armagedons* ” Atkl. 16:16 . Tad ir lietderīgi atzīmēt, ka Gars uzstāj, ka tas ir jāsalīdzina ar lietu realitāti; ko viņš dara, reizinot termina “ *patīk* ” lietojumu . Tas ir viņa veids, kā noliegt attiecīgo reliģisko cilvēku nepatiesos apgalvojumus. Viss ir tikai maldinošs izskats: “ *kronis* ”, kas apsolīts ticības uzvarētājam, un pati ticība (*zelts*), kurai ir tikai “ *līdzība* ” ar patieso ticību. Šo viltus ticīgo “ *sejas* ” pašas ir mānīgas, jo viņiem atliek tikai cilvēka izskats. Tas, kurš pauž šo spriedumu, pārbauda grožus un sirdis. Viņš zina cilvēku slepenās domas un dalās savā realitātes redzējumā ar saviem izredzētajiem.

8. pants: “ *Viņiem bija mati kā sieviešu mati, un viņu zobi bija kā lauvas zobi.* »

Saskaņā ar 1.Kor.11:15, sieviešu mati kalpo kā plīvurs. Un plīvura loma ir slēpt seju, aizklātā subjekta identitāti. Šis 8. pants ar saviem simboliem nosoda kristiešu reliģisko grupu maldinošo izskatu. Tāpēc viņiem ir ārējais izskats (*mati*) kā baznīcām (*sievietēm* , Ef.5:23-32), *bet viņu gars ir “lauvu”* niknums (*zobi*) . Mēs labāk saprotam, kāpēc viņu sejām ir tikai cilvēka izskats. Ne velti Jēzus viņus salīdzina ar lauvas. Tādējādi tas atgādina to romiešu prāta stāvokli, kuru arēnās lauvas aprija pirmos kristiešus. Un šis salīdzinājums ir pamatots, jo pasaules galā viņi atkal gribēs noslepkavot pēdējo patieso Jēzus Kristus izredzēto.

9. pants: “ *Viņiem bija krūšu bruņi kā dzelzs bruņi, un viņu spārnu skaņa bija kā ratu skaņa ar daudziem zirgiem, kas skrien kaujā.* »

Šis pants ir vērsts uz īstā Jēzus Kristus kareivja, kurš nēsā taisnības “ *krūšu zīmi* ” (Ef.6:14), *viltošanu, taču šeit šis taisnīgums ir ciets kā “dzelzs”*, kas jau ir

Romas impērijas simbols. Daniels. “ *Siseņi* ” rada troksni ar “ *spārniem* ”, kad tie ir aktīvi. Tāpēc nākošais salīdzinājums attiecas uz rīcību. Sekojošais precizējums apstiprina saikni ar Romu, kuras kaujas ratu sacīkstes ar “ *vairākiem zirgiem* ” iepriecināja romiešus viņu trasēs. Šajā attēlā “ *daudzi zirgi* ” nozīmē: vairākas reliģiskas grupas pulcējās, lai vilktu romiešu “ *ratiņu* ”, lai slavinātu Romas autoritāti; Roma, kas prata manipulēt ar citiem reliģiskajiem līderiem, lai ar savām pavadīšanas palīdzību tos pakļautu. Šādi Gars rezumē nemiernieku nometnes darbību. Un šī pulcēšanās par labu Romai sagatavo viņus pēdējai “ *Armagedona kaujai* ”, kas vērsta pret svētdienas pretiniekiem, uzticamiem Dieva svētītā sabata ievērotājiem un neapzināti pret Kristu, viņu Aizstāvju Aizstāvi.

10. pants: “ *Viņiem bija astes kā skorpioniem un dzēlieni, un viņu astēs bija spēks kaitēt cilvēkiem piecus mēnešus.* »

Šis pants paceļ 3. panta plīvuru, kur zem nosaukuma “skorpionu spēks” tika ieteikts vārds “aste”. Tas ir skaidri citēts, lai gan tā nozīme nav skaidra tiem, kas to nemeklē Jesajas 9:14. Šis nav mans gadījums, tāpēc es atceros šo svarīgo atslēgu: “ *pravietis, kurš māca melus, ir aste* ”. Es precizēju kodēto vēstījumu šādi: šīm grupām bija melīgi (*astes*) un dumpīgi (*skorpioni*) pravieši un melīgas mēles (dzeloni), un tieši šajos viltus praviešos (*astes*) bija spēks nodarīt ļaunu arī cilvēkiem, savaldzināt viņus un pārliecināt viņus godināt romiešu svētdienu 150 gadus (*piecus mēnešus*) reliģiskā miera, ko garantē Dievs; kas viņus neglābjami pakļauj pēdējā sprieduma “ *otrās nāves mokām* ” 7. ^{tūkstošgades} beigās. Kad es domāju, ka daudzi neredz atpūtas dienas nozīmi! Ja viņi ticētu šim atšifrētajam atklātajam vēstījumam, viņi mainītu savas domas.

11. pants: “ *Viņu ķēniņš bija bezdibenes eņģelis, ebreju valodā nosaukts Abaddons un grieķu valodā Apollyon.* »

Arvien precīzāk, dievišķā apsūdzība sasniedz savu virsotni: šīm reliģiskajām grupām kā karalis ir Sātans, “ *bezdibeņa eņģelis* ”. kurš būs saistīts tuksnesī “ *tūkstoš gadu* ” saskaņā ar Atkl.20:3. Vārds “ *dziļi* ” 1.Moz.1:2 attiecas uz zemi, pirms tā nes vismazāko dzīvības zīmi. Tādējādi šis termins apzīmē zemi, kas kļuvusi par postu, un visas dzīvības formas tiek iznīcinātas ar Kristus krāšņo atgriešanos. Viņa atradīsies šādā stāvoklī “ *tūkstoš gadus* ”, un vienīgais iemītnieks ir eņģelis, sātans, kas viņai bija ieslodzīts. Tas, ko Dievs sauc Atkl. 12, ir “ *pūķis* ” un *čūska - velns un sātans* ”, šeit saņem nosaukumu Iznīcinātājs, kas nozīmē vārdus “ *ebreju un grieķu, Abaddon un Apollyon* ”. Gars smalki stāsta mums, kā šis eņģelis iznīcina Dieva darbu, pret kuru viņš cīnās. “ *Ebreju un grieķu valoda* ” ir sākotnējās Bībeles rakstības valodas. Tādējādi kopš protestantu ticības krišanas 1844. gadā šī “ *5. trompete* ”, velns viņu atguva ar savu labi zināmo interesi par Svēto Bībeli. Taču atšķirībā no reformācijas krāšņajiem pirmsākumiem tagad tā tiek izmantota, lai iznīcinātu Dieva plānu. Sātans kopā ar kritušo reformātu ticību, šoreiz veiksmīgi, pielieto to, ko viņš bija veltīgi centies likt krist pašu Kristu savas pretestības pārbaudes stundā.

12. pants: “ *Pirmā bēda ir pagātnē. Lūk, pēc tam nāk vēl divas nelaimes.* »

Šeit, 12. pantā, beidzas šī ļoti īpašā tēma “ *5. trompete* ”. Šis brīdis norāda, ka cilvēce ir iegājusi 1994. gadā pēc sava ierastā kalendāra. Līdz tam reliģiskais miers ir pastāvējis starp visām monoteistiskajām reliģijām. Neviens netika

nogalināts reliģiskas apņemšanās garīga motīva dēļ. Tāpēc 5. pantā ietvertais aizliegums nogalināt tika ievērots un izpildīts, kā Dievs bija paziņojis.

Taču 1994. gada 3. augustā pašā pirmajā musulmaņu reliģiskajā uzbrukumā, ko veica GIA, pie Francijas vēstniecības Alžīrā tika nogalinātas piecas Francijas amatpersonas, kam sekoja kristiešu Ziemassvētku priekšvakarā 1994. gada 24. decembrī uzbrukums franču lidmašīnai, kas nogalināja trīs cilvēki Alžīrā, tostarp francūzis. Nākamajā vasarā Alžīrijas GIA bruņotie islāmistu grupējumi sāka nāvējošus uzbrukumus Francijas galvaspilsētas Parīzes RER. Un 1996. gadā 7 franču katoļu priesteriem tika nocirstas galvas Tibhirine Alžīrijā. Tādējādi šīs liecības ir pierādījums tam, ka ir pārsniegti pravietotie “*pieci mēneši*”. Tāpēc reliģiskie kari var atsākties un turpināties līdz pasaules galam, ko iezīmē pagodinātā Kristus atgriešanās.

6. ^{trompete} : Otrā lielā " nelaiمة " **Sestais visa viltus kristiešu svētuma sods**

Trešais pasaules karš

13. pants: “*Sestais zvanīja. Un es dzirdēju balsi no četriem zelta altāra ragiem, kas ir Dieva priekšā,*

Šis sestais brīdinājuma sods ir “otrais” lielais “*bēdas*”, kas pasludināts Atkl.8:13. Tas notiek pirms kolektīvās un individuālās žēlastības laika beigām, un tādējādi tas tiks paveikts laikā no 2021. līdz 2029. gadam. Ar šo 13. pantu tiek ievadīta tēma “⁶. *trompete*” apstiprinās kara atgriešanos un atļauju „*nogalināt*”. Šī jaunā tēma attiecas uz tām pašām reliģiskajām grupām, kas attiecas uz “⁵ *trompete*» iepriekšējā. Izmantotie simboli ir identiski. Arī lietas var izskaidrot šādi: tautas “⁵ *trompete*” ir pieraduši “*nenogalināt*”, ejot tik tālu, ka aizliedz nāvessodu Eiropā un dažos ASV štatos. Viņi atrada veidu, kā padarīt starptautisko tirdzniecību izdevīgāku, kas viņus bagātināja. Tāpēc viņi vairs nav kara atbalstītāji, bet gan miera aizstāvji par katru cenu. Tāpēc karš starp kristiešu tautām šķiet izslēgts, bet diemžēl trešā monoteistiskā reliģija ir daudz mazāk mierīga, tas ir islāms, kas staigā uz divām kājām: teroristu, kas rīkojas, un citu sekotāju, kas aplaudē viņu slepkavnieciskajām darbībām. Tādējādi šis sarunu biedrs padara neiespējamu ilgstoša miera izredzes, un pietiks, lai radītājs Dievs “*izklausītu*” savu atļauju, lai civilizāciju un reliģiju sadursme notiktu ar ievērojamām nāvējošām sekām. Uz pārējās zemes katrai tautai būs arī savs tradicionālais ienaidnieks, velna un viņa dēmonu sagatavotās nodaļas attiecībā uz visu planētu.

Tomēr šeit pareģojums ir vērsts uz noteiktu teritoriju, neuzticīgajiem kristīgajiem Rietumiem.

Pēdējais sods pirms “*septiņām pēdējām mocībām*”, kas ir pirms Kristus atgriešanās, nāk “⁶. *trompete*.” Jau pirms iedziļināties tēmas detaļās, mēs zinām,

ka šī tēma patiešām ir otrā no “ *lielajām nelaimēm* ”, ko Napoleona impērijas “ *ērglis* ” paziņoja Apo.8:13. Tomēr montāžā, kas pielāgota šim nodomam, Apo.11 pareģojums šo nosaukumu “ *otrā bēda* ” piedēvē franču revolūcijai, ko sauca par “ *zvēru, kas paceļas no bezdibeņa* ”. Tā ir arī 8. atkl. “4. ^{trompetes}” tēma. Tāpēc Gars mums liek domāt, ka pastāv cieša saikne starp notikumiem, uz kuriem attiecas “4. un 6. *trompete*.” Mēs uzzināsim, kādas ir šīs attiecības.

Kad “6. *trompete*” atskan Kristus *balss*, *aizlūdzējs vīraka altāra priekšā* pauž pavēli. (Saskaņā ar zemes telts attēlu, kas pravietoja tās turpmāko debesu lomu kā izredzēto lūgšanu aizbildni).

Rietumeiropa ir Jēzus Kristus dusmu mērķis

14. pants: “ *Un sacīdams sestajam eņģelim, kuram bija bazūne: Atlaid četrus eņģeļus, kas ir saistīti lielajā Eifratas upē.* »

Jēzus Kristus saka: “ *Atraisiet četrus eņģeļus kuri ir saistīti pie lielās Eifratas upes* ”: atbrīvo universālos dēmoniskos spēkus, kuru centrā ir Eiropa un ko simbolizē Eifratas vārds; Rietumeiropa un tās paplašinājumi Amerikā un Austrālijā, kur tie ir saglabāti kopš 1844. gada saskaņā ar Atkl.7:2; Šie ir *četri eņģeļi, kuriem tika dots kaitēt zemei un jūrai*. Interpretācijas taustiņi ir vienkārši un loģiski. “Eufrata” ir upe, kas apūdeņoja Daniēla seno Babilonu. Atkl.17 “ *netikle* ”, ko sauc par “ *lielo Babilonu* ”, sēž “ *uz daudziem ūdeņiem* ”, kas simbolizē “ *tautu, tautu un valodu* ”. “ *Bābele* ”, apzīmējot Romu, attiecīgās tautas ir Eiropas tautas. Nosaucot Eiropu par savu slepkavniecisko dusmu galveno mērķi, Kristus Dievs vēlas sodīt tos, kas viņu nodod, un tik maz uzmanības pievērš ciešanām, ko viņš pārcieta pie sava sāpīgā krusta, par ko tikko atgādināja iepriekšējā pantā, citējot vārdu “ *altāris* ”, kas to pravietoja vecās derības simboliskajos rituālos.

Vēršoties pret Eiropu, Gars vērs savu atriebību pret divām valstīm, kas koncentrē savu vainu pret viņu. Runa ir par katoļu ticību, mātes baznīcu un vecāko meitu, kā viņa sauc Franciju, kas to gadsimtu gaitā ir tik ļoti atbalstījusi, kopš tās pirmsākumiem Klovis, 1. franku ^{karalis}.

Pirmā saite ar “4. *trompete*” parādās, tā ir Francija, revolucionāra tauta, kas sēja savu neticības sēklu starp visām kristīgajām zemes tautām, izplatot savu filozofu, ateistu brīvdomātāju rakstus. Taču Francijas revolūcijai vajadzēja iznīcināt un aplūsināt arī pāvesta Romu. Salīdzinošs trompešu pētījums ar brīdinājuma sodiem, kas ebrejiem tika uzlikti 3. Mozus 26. nodaļā, ceturtajam ir dievišķā “ *zobena* ” loma, kas “ *atriebj viņa derību* ”. Šoreiz līdz “6. *trompete*”, Jēzus pats atriebs savu aliansi, sitot abas vainīgās tautas un to sabiedrotos Eiropā. Jo saskaņā ar Apo.11 franču ateisms bija “ *priecājies* ” un iegremdējies apkārtējos “ *priekā* ”: “ *viņi sūtīs dāvanas viens otram* ”, lasām Apo.11:10. Savukārt dievišķais Kristus atnesīs viņiem savas dāvanas: parastās un atombumbas; pirms tam nāvējošs lipīgs vīruss, kas Eiropā parādījās 2019. gada beigās. Starp ievērojamajām dāvanām ir Francijas piedāvātā Brīvības statuļa Ņujorkas pilsētai ASV. Modelis bija tik brīnišķīgs, ka pēc Francijas citas Eiropas valstis kļuva par republikām. 1917. gadā Krievija atkārtos modeli ar tādu pašu nokaušanu.

Globālais kodolkarš

15. pants: “ *Un četri eņģeļi, kas bija gatavi stundai, dienai, mēnesim un gadam, tika atraisīti, lai tie varētu nogalināt trešo daļu cilvēku.* »

Saskaņā ar Atkl.7:2 ir sagatavoti " *sāpināt zemi un jūru* ", " *četri eņģeļi tiek atbrīvoti, lai tie varētu nogalināt trešdaļu cilvēku* ", un darbība ir plānota un ilgi gaidīta, kā norāda uz šo detaļu: " *Kas bija gatavi stundai, dienai, mēnesim un gadam* . Tagad, kopš kura laika šis sods bija nepieciešams? Kopš 321. gada 7. marta, datuma, kad ^{tika} pieņemta Konstantīna I noteiktā saules diena . Saskaņā ar Atkl.17, kuras tēma ir “ *netikles tiesa Lielā Bābele* ”, cipars 17 simbolizē dievišķo spriedumu. Piemērots gadsimtu skaitā no 321. gada 7. marta, šis skaitlis 17 — 2021. gada 7. martā; no šī datuma pēdējie 9 dievišķā lāsta gadi ļaus izpildīt “ *6. trompete* ” Atkl.9:13.

Atzīmēsim “ *cilvēku trešdaļas* ” pieminēšanu, kas mums atgādina, ka, lai cik tas arī būtu briesmīgs, šis postošais trešās pasaules konflikts saglabā daļēju (*trešo*) brīdinājuma raksturu; tāpēc tas ir noderīgi, lai veicinātu reliģisko pievēršanos un vadītu ievēlētās amatpersonas, lai tās pilnībā uzticētos adventistu darbam, ko vada Jēzus Kristus. Šī iznīcināšana nāk, lai sodītu un aicinātu uz grēku nožēlu cilvēci, kas ir guvusi labumu no “150 reāliem gadiem” reliģiskā miera, par ko pravietoja “ *piektās trompetes* ” “ *pieci mēneši* ”.

Lai pilnībā izprastu šī soda nozīmi, kas ir trešais pasaules karos kopš 1914. gada, mums tas ir jāsalīdzina ar trešo ebreju deportāciju uz Babilonu. Šajā pēdējā kareivīgajā intervencē 586. gadā ķēniņš Nebukadnecars iznīcināja Jūdas valstību, pēdējo Israēla tautas palieku; Jeruzaleme un tās svētais templis ir kļuvuši par drupām. Trešā pasaules kara atstātās drupas būs pierādījums tam, ka kristiešu alianse ir atkritusi tikpat lielā mērā kā ebreju tautas alianse . Tādējādi pēc šīs demonstrācijas neticīgie vai reliģiozi izdzīvojušie tiks pakļauti pēdējam universālajam ticības pārbaudījumam, kas dod pēdējo iespēju izglābties visu monoteistisko reliģiju ticīgajiem; bet Dievs Radītājs māca tikai vienu patiesību, kas attiecas uz Jēzu Kristu un Viņa svētās sestdienas sabatu, vienīgo patieso septīto dienu.

Šim universālajam karam pieteiktā kaušana ir vēl viens " *otrās nelaiemes* " aspekts, kas to saista ar franču revolucionāro " *ceturtās trompetes* " ateismu . Francija un jo īpaši tās galvaspilsēta Parīze atrodas Visvarenā Dieva krustpunktā. Atkl.11:8 viņš viņam piedēvē vārdus " *Sodoma un Ēģipte* ", seno ienaidnieku vārdus, kurus, piemēram, Dievs neaizmirstamā veidā iznīcināja vienu ar uguni no debesīm, otru ar savu apžilbinošo spēku. Tas ļauj mums saprast, ka viņš pret viņu rīkosies tikpat šausmīgi un galīgi. Mums ir jāapzinās sava milzīgā atbildība patiesās ticības izzūšanā. Pēc reliģijas naida pārņemšanas republikas režīms nonāca Napoleona ^{1. despotiskajā rokās.} kuram reliģija bija tikai noderīga folija viņa personīgajai godībai. Tieši viņa lepnumam un oportūnismam katoļu ticība ir parādā par savu izdzīvošanu, izveidojot konkordātu, kas bija dievišķās patiesības principa iznīcināšana.

Demogrāfiskā precizitāte: divi simti miljoni cīnītāju

16. pants: “ *Karaspēka jātņieku skaits bija divi neskaitāmi miriādes: es dzirdēju viņu skaitu.* »

16. pants sniedz mums svarīgu skaidrojumu par to kaujinieku skaitu, kuri piedalās konfliktā: “ *divi neskaitāmi miriādes* ” jeb divi simti miljoni karavīru. Līdz 2021. gadam, kad rakstu šo dokumentu, neviens karš savās konfrontācijās nav sasniedzis šo skaitli. Tomēr šodien, kad pasaulē ir septiņarpus miljardi cilvēku, pareģojums var piepildīties. **Šī panta sniegtā precizitāte nosoda visas interpretācijas, kas šo konfliktu attiecina uz pagātnes darbībām .**

Ideoloģiskais karš

17. pants: “ *Un tā es redzēju zirgus un tos, kas tajos sēdēja, kam bija uguns, hiacintes un sēra krāsas bruņi. Zirgu galvas bija līdzīgas lauvu galvām; un no viņu mutēm nāca uguns un dūmi, un sērs.* »

^{trompetes} ” simbolus : grupas (*zirgus*) un tos, kas viņiem pavēl (*jātnieki*). Viņu vienīgā taisnība (*krūšu zīme*) ir dedzināšana ar uguni, un kāda uguns! Kodoluguns, kas salīdzināma ar zemes pazemes magmas uguni. Gars viņiem piedēvē *Hiacintes* īpašības , kas atbilst izteiciena atkārtojumam dzejoļa beigās par *dūmu* . Tas jau simbolizē svēto lūgšanas iepriekšējā tēmā, tas ir tā smaržu raksturs, kas mums jāatceras, un tur mēs saprotam, ko nozīmē tās pieminēšana. Šis augs ir toksisks, kairina ādu, un tā smarža izraisa galvassāpes. Šis kritēriju kopums nosaka iesaistīto kaujinieku lūgšanas. Nevienu no šīm lūgšanām neuzņem Dievs radītājs; tie viņam rada nelabumu un iedveš dziļu riebumu. Jāsaprot, ka šajā būtībā reliģiskajā un ideoloģiskajā konfliktā ir iesaistītas tikai reliģijas, kas ir no tā pilnībā nošķirtas, bet tomēr galvenokārt monoteistiskas: jūdaisms, katolicisms, protestantisms, pareizticība, islāms. Šeit ir citēts jauns galvenais simbols no Jesajas 9:14: “ *galva ir tiesnesis vai vecākais* ”. Tāpēc to grupu priekšgalā, kuras konfrontē savā starpā, ir maģistrāti, kurus mūsdienās sauc par "prezidentiem" republikās. Un šie prezidenti ir apveltīti ar “ *lauvas* ”, dzīvnieku karaļa un džungļu karaļa spēku . Spēka nozīme tam ir dota Soģu 14:18. Savā vēstījumā Gars pravieta kareivīgu apņemšanos, ko attālināti vada ļoti spēcīgi, autoritāri un reliģiski uzticīgi valstu vadītāji, jo tas nāk no viņu “ *mutēs* ”. izrunājiet savas lūgšanas, ko ilustrē vārds “ *dūmi* ”. No viņu vienas un tās pašas “ *mutēs* ” nāk pavēles iznīcināt “ *uguns* ”, lūgšanas ar “ *dūmiem* ” un ļaunu iznīcināšana, pavēlot izmantot kodolbumbas, kas attēlotas ar “ *sēru* ”. Acīmredzot Gars vēlas uzsvērt šī kodolspēka nozīmi, kas ir viena cilvēka rīcībā. Nekad zemes vēsturē tik postošs spēks nav bijis atkarīgs no viena cilvēka lēmuma. Lieta patiešām ir ievērojama un ir jāuzsver. Bet mums, kas dzīvojam šāda veida politiskās organizācijās, šīs milzīgās lietas mūs vairs pat nešokē. Mēs visi esam sava veida kolektīva neprāta upuri.

18. pants: “ *Trešdaļa cilvēku tika nogalināti no šīm trim mocībām – ar uguni, dūmiem un sēru, kas nāca no viņu mutēs.* »

18. pants uzsver šo faktu no iepriekšējā panta, norādot, ka “ *uguns , dūmi un sērs* ” ir Dieva gribētas mocības; ko pants apstiprināja, piedēvējot atribūgajam Kristum pavēli nogalināt trešdaļu cilvēku.

Tautu galvas kodolspēks

19. pants: “ *Jo zirgu spēks bija viņu mutē un astē; viņu astes bija kā čūskas ar galvām, un ar tām viņi darīja ļaunu.* »

19. pants apstiprina konflikta reliģisko ideoloģisko raksturu, sakot: jo kaujas grupu (zirgu) spēks bija viņu vārdos (viņu *mutēs*) un viltus praviešos (*astes*), kas pēc izskata bija krāpnieki (*čūskas*). uz valstu vadītājiem — maģistrātiem (*galvām*), ar kuru starpniecību viņi (kaujinieki) nodarīja ļaunumu. Šādi definētais princips precīzi atbilst tautu organizācijai, kas valda šodien beigu laikā.

Šis Trešais pasaules karš kurš nāk tēmas "*bampešu*" vai brīdinājuma sodu noslēgums ir tik svarīgs, ka Dievs to vispirms paziņoja vecās derības ebrejiem, pēc kārtas Dan.11:40-45 un Ecēhiēla 38. un 39. nodaļā, un pēc tam jaunās derības kristiešiem. derība, šajā grāmatā Atklāsmes grāmata kā "*sestā trompete*", kā pēdējais dievišķais brīdinājums pirms žēlastības laika beigām. Tātad, atradīsim šeit šīs bagātīgās papildu nodarbības.

Daniēla 11:40-45

Izteiciens "*beigu laiks*" liek mums pētīt šo pēdējo tautu konfliktu, kas atklāts un attīstīts Dan.11:40 līdz 45 pravietojumā. Tur mēs atklājam tā organizācijas galvenās fāzes. Sākotnēji, galvenokārt Rietumeiropas teritorijā, agresīvais islāms, ko sauca par "*dienvīdu karali*", sadūrās ar lielākoties katoļu Eiropas tautu; Romas pāvesta katoļu ticība ir temats, uz kuru pravietojumi attiecas kopš Dan.11:36. Līdz šim pieminētais Romas pāvesta vadītājs ir apzīmēts ar terminu "*viņš*"; "*karaļa*" nosaukumā viņam uzbrūk "*dienvīdu karalis*", islāms, kas "*sadursies pret viņu*". Darbības vārda "*sadurties*" izvēle ir precīza un pārdomāta, jo viens pret otru "*saskaras*" tikai tie, kas atrodas vienā teritorijā. Tieši tad, izmantojot piedāvāto labumu, situācija, kas Rietumeiropu ir iedzinusi pilnīgā nekārtībā un panikā, "*ziemeļu karalis*" (jeb ziemeļu karalis) "*griezīsies kā vētra*" pār šo grūtībās nonākušo upuri, lai to sagrābtu. un aizņem to. Tas izmanto "*daudzus kuģus*", "*tankus*" un iznīcinātājus, kas nav nekas vairāk kā "*jātnieki*", un dzīvo ziemeļos, nevis Rietumeiropas ziemeļos, bet gan Eiro-Āzijas kontinenta ziemeļos. Un precīzāk uz ziemeļiem no Izraēlas, ko iesaka 41. pants, nosaucot to par "*visskaistāko no valstīm*". Attiecīgā Krievija ir "*jātnieku*" (*kazaku*) tauta, zirgu audzētāji un piegādātāji Izraēlas vēsturiskajiem ienaidniekiem. Šoreiz, pamatojoties uz visiem šiem datiem, ir viegli identificēt šo "*ziemeļu karali*" ar vareno pareizticīgo Krieviju, Rietumu pāvesta romānisma austrumu reliģisko pretinieku kopš oficiālās kristiešu reliģiskās šķelšanās 1054. gadā.

Mēs tikko atradām dažus no kareivīgajiem Trešā pasaules kara dalībniekiem. Taču Eiropai ir spēcīgi sabiedrotie, kuri to ir atstājuši novārtā ekonomiskās konkurences dēļ, kas kopš vīrusa Covid-19 koronavīrusa ienākšanas ir kļuvusi postoša. Ekonomika bez asinīm cīnās par savu izdzīvošanu, katra tauta arvien vairāk vērsas sevī. Tomēr, kad konflikts sāksies Eiropā, amerikāņu sabiedrotais pieliks savu laiku rīkoties.

Eiropā Krievijas karaspēks saskaras ar nelielu pretestību. Viena pēc otras tika okupētas Eiropas ziemeļu tautas. Francija viena pati izrādīja vāju militāro pretestību, un Krievijas armijas tika aizturētas valsts ziemeļu daļā. Dienvidu daļa piedzīvo nopietnas problēmas ar islāmu, kas šajā apgabalā jau ir plaši izplatīts. Sava veida kopīgu interešu vienošanās saista musulmaņu kaujiniekus un krievus.

Abi ir kāri pēc laupījumiem, un Francija ir bagāta valsts, pat ekonomiski izpostīta. Arābi pēc tradicionālā mantojuma ir laupītāji.

Izraēlas pusē situācija ir katastrofāla, valsts ir okupēta. Musulmaņu arābu tautas, kas to ieskauj, ir saudzētas: Edoms, Moābs, Amona bērni: mūsdienu Jordānija.

Kaut kas tāds, ko nevarēja paveikt pirms 1979. gada, kad Ēģipte pameta arābu nometni, lai izveidotu aliansi ar Izraēlu, toreizējā izvēle ar spēcīgu ASV atbalstu kļuva par sliktu; to okupē krievi. Un, norādot “ *viņa neizbēgs* ”, Gars atklāj 1979. gadā izdarītās izvēles oportunistisko raksturu. Nostājoties ar tā laika spēcīgāko pusi, viņa ticēja, ka izbēgs no nelaimes, kas viņu pārņēma. Un nelaime liela, viņai bagātību atņēma okupācijas krievi. Un it kā ar to būtu par maz, arī lībieši un etiopieši to izlaupa pēc krieviem.

Pasaules konflikta kodolfāze

44. pants iezīmē lielas izmaiņas lietu situācijā. Okupējot Rietumeiropu, Izraēlu un Ēģipti, Krievijas karaspēku biedē “ *ziņas* ”, kas skar viņu pašu Krievijas teritoriju. Gars citē “ *austrumus* ”, atsaucoties uz Rietumeiropas okupāciju, bet arī “ *ziemeļus* ”, atsaucoties uz Izraēlas okupāciju; Krievija atrodas uz “ *austrumiem* ” no pirmās un “ *uz ziemeļiem* ” no otrās. Ziņas ir tik nopietnas, ka izraisa slepkavniecisku neprātu. Tieši šeit kaujā iesaistās ASV, izvēloties iznīcināt Krievijas teritoriju ar kodoluguns palīdzību. Pēc tam sākās konflikta kodolfāze. Nāvējošas sēnes rodas daudzās vietās, lai iznīcinātu un “ *iznīcinātu* ”. ļaužu un dzīvnieku dzīves *daudz*. Tieši šajā akcijā saskaņā ar “ *6. trompetes* ” paziņojumu “ *tiek nogalināta trešā daļa vīriešu* ”. Atstumti uz Izraēlas “ *kalniem* ”, “ *ziemeļu karaļa* ” krievu karaspēks tika iznīcināts, nesaņemot ne mazāko palīdzību: “ *nevienam nenākot viņam palīgā* ”.

Ecēhiēla 38. un 39. nodaļa

Ecēhiēla 38. un 39. nodaļa arī savā veidā atgādina šo pēdējo konfliktu vēsturē. Ir interesantas detaļas, piemēram, šī precizitāte, kas atklāj Dieva nodomu “ *ielikt sprādzi žoklī* ” Krievijas ķēniņam, lai viņu piesaistītu un iesaistītu konfliktā. Šis attēls ilustrē vilinošu iespēju kļūt bagātam ar savu tautu, kurai viņš nespēs pretoties.

Šajā garajā pravietojumā Gars kā atskaites punktus mums dod vārdus: *Gogs, Magogs, Rošs* (krievu val.), *Mešehs* (Maskava), *Tubals* (Tobolska). Pēdējo dienu kontekstu apstiprina detaļa par uzbruktajām tautām: “ *Tu teiksi: Es iešu pret atklātu zemi, Es nākšu pret cilvēkiem, kas ir klusi, droši savās mājvietās, visi mājokļos bez sienām un bez aizbīdņiem un durvīm* (Ecēh.38:11).” Mūsdienu pilsētas patiešām ir pilnībā *atvērtas*. Un pretējie spēki ir traģiski nevienlīdzīgi. Gars šeit ieliek Daniēla “ *ziemeļu ķēniņa* ” mutē, šoreiz darbības vārdu “ *Es nākšu* ”, kas liecina par masīvu, strauju un gaisa agresiju saskaņā ar darbības vārdu un tēlu “ *virpos kā vētra* ” no Dan 0,11:40, no diezgan attālas vietas. Šajā Ecēhiēla pravietojumā nav nekāda noslēpuma par iesaistītajām valstīm; Krievija un Izraēla ir skaidri identificētas. Noslēpums bija tikai Dan.11:36 līdz 45, kur tas attiecās uz Romas pāvestību un tās Eiropas teritoriju. Un, piešķirot Krievijai, kas uzbrūk pāvesta katoļu Eiropai, vārdu “ *ziemeļu karalis* ”, Dievs atsaucas uz savu

Ecēhiēlam doto atklāsmi. Tā kā es jums atgādinu, galvenokārt saistībā ar Izraēlas ģeogrāfisko atrašanās vietu Krievija atrodas "ziemeļos". Faktiski tas atrodas uz "austrumiem" no Romas katoļu pāvesta Rietumeiropas pozīcijas. Tāpēc, lai apstiprinātu Krievijas karaspēka stāvokli šajā pāvesta Eiropā, kuru viņi ieņem un dominē, Gars nosaka sliktu ziņu ierašanos no "austrumiem". "Es liešu uguni un sēru pār viņu un viņa karaspēku (Ecēh.38:22)"; "Es sūtīšu uguni uz Magogu," mēs lasām Ecē.39:6. Lūk, iemesls sliktajām ziņām, kas sanikno Dan.11:44 "ziemeļu ķēniņu". Tāpat kā Danielā, krievu agresors tiks iespiests stūrī un iznīcināts Izraēlas kalnos: "Tu un viss tavs karaspēks kritīs Izraēla kalnos (Ecēh.39:4)". Taču noslēpums aptver ASV identitāti šīs darbības izcelsmē. Es atrodu Eze.39:9 ļoti interesantu detaļu. Teksts atsaucas uz iespēju "septiņus gadus" kurināt uguni, sadedzinot šajā briesmīgajā globālajā konfliktā izmantotos ieročus. Koksne vairs nav mūsdienu ieroču izejviela, taču minētie "septiņi gadi" atspoguļo šī kara intensitāti un ieroču daudzumu. 2021. gada 7. martā līdz Kristus atgriešanās brīdim ir palikuši tikai deviņi gadi; pēdējie 9 Dieva lāsta gadi, kuru laikā notiks pēdējais starptautiskais konflikts; karš, kas šausmīgi iznīcina dzīvības un īpašumus. Saskaņā ar 12. pantu krievu līķi tiks apglabāti "septiņus mēnešus".

Briesmīgs un nepielūdzams dievišķais taisnīgums

Būs daudz liķu, un Ecēhiēla 9. nodaļā Dievs mums sniedz priekšstatu par slaktiņu mežonībām, ko viņš organizēs. Jo trešais pasaules karš, kas gaidāms laika posmā no 2021. līdz 2029. gadam, ir antitips 3. ^{karam}, ko Nebukadnēcars vadīja pret seno Izraēlu 586. gadā. Lūk, ko lielais radītājs Dievs pavēlēja, sarūgtināja un nicināja viņa tauta Ecēc.9: 1 līdz 11:

"Ecēh.9:1 Tad viņš sauca ar skaļu balsi manās ausīs: Nāc klāt, kam jāsoda pilsēta, katrs ar savu posta instrumentu rokā!

Ecēc.9:2 Un, lūk, seši vīri nāca pa augšējo vārtu ceļu ziemeļu pusē, katrs ar savu iznīcināšanas instrumentu rokā. Viņu vidū bija vīrietis, kas bija ģērbies linā un nesa jostā rakstāmmaciņu. Viņi nāca un nostājās pie nekaunīgā altāra.

Ecēh.9:3 Israēla Dieva godība pacēlās no ķeruba, uz kura tas atradās, un gāja līdz nama sliksnim; un viņš sauca to vīru, kas bija ģērbies audeklā un nēsāja skapīti jostā.

Eze.9:4 Tas Kungs viņam sacīja: Izejiet cauri pilsētas vidum, cauri Jeruzālemes vidum un iespiediet zīmi to cilvēku pierēs, kuri nopūšas un nopūšas visu negantību dēļ, kas tur tiek darīts.

Ece.9:5 Un, man dzirdot, viņš sacīja pārējiem: Ejiet viņam līdz pilsētā un sitiet! lai tava acs ir bez žēlastības un neapžēlojies!

Ecēh.9:6 Nogalini un iznīcīni vecos vīrus, jauneklus, jaunavas, bērnus un sievietes; bet netuvojies nevienam, kam ir zīme; un sāc ar manu svētnīcu! Viņi sāka ar vecākajiem, kas bija mājas priekšā.

Eze.9:7 Un Viņš tiem sacīja: Sagāniet namu un piepildiet pagalmus ar nokautiem! Nāc ārā!... Viņi izgāja un sita pilsētā.

Eze.9:8 Kad viņi sita, un es vēl paliku, es nokritu uz sava vaiga un saucu: Ak! Kungs DIEVS, vai tu iznīcināsi visu, kas palicis no Israēla, izlejot savu dusmu pār Jeruzalemi?

Eze.9:9 *Un viņš man sacīja: Israēla un Jūdas nama noziegumi ir lieli, ārkārtīgi lieli; zeme ir pilna ar slepkavībām, pilsēta ir pilna ar netaisnību, jo viņi saka: Tas Kungs ir atstājis zemi.*

Eze.9:10 *Arī es nežēlos un nežēlos; Es nesīšu viņu darbus uz viņu galvām.*

Ecē.9:11 *Un, lūk, vīrs, ģērbies linā un ar skapīti jostā, atbildēja šādi: Es darīju, kā tu man pavēlēji. »*

Ne visi, kas tiek nogalināti reliģisku iemeslu dēļ, ir ticības mocekļi. Šajā kategorijā ir daudzi fanātiķi, kas gatavi atdot savu dzīvību, iespējams, par savu reliģiju, bet arī par jebkuru politisko vai citu ideoloģiju. Patiesais ticības moceklis vispirms un vienīgi ir Jēzū Kristū. Tad tas noteikti ir izredzētais, kura upurētā dzīvība ir tikai patīkama Dievam radītājam, ja pirms viņa nāves bija dzīve, kas atbilst viņa atklātajām prasībām savam laikam.

Tagad tēmā “⁶ trompete” pēckaram sekojošo laiku morālā konteksta atsaucība.

Izdzīvojušo nežēlība

Pretēji tam, ko lielākā daļa cilvēku domā un baidās, lai arī cik destruktīvi tie būtu, kodolieroči neiznīcinās cilvēci; jo “*izdzīvojušie*” paliks pēc konflikta beigām. Par kariem Jēzus teica Mat.24:6: “*Jūs dzirdēsiet par kariem un karu Baumām: uzmanieties, lai jūs nesatraucieties, jo tam jānotiek. Bet tās vēl nebūs beigas.*» Cilvēces iznīcināšana notiks Dieva radītāja darbības dēļ pēc viņa krāšņās atgriešanās Jēzus Kristus personā. Jo izdzīvojušajiem ir jāpakļauj pēdējai ticības pārbaudei. Kopš 1945. gada, kad pirmo reizi tika izmantoti atomieroči, ir veikti vairāk nekā divi tūkstoši sprādzieni, kas veikti, lai pārbaudītu zemes spēkus, kuriem tie pieder; tā ir taisnība, secīgi 75 gadu garumā, un zeme ir milzīga, kaut arī ierobežota, tā iztur un atbalsta triecienus, ko tai nodara cilvēce. Gluži pretēji, gaidāmajā kodolkarā īsā laika posmā notiks daudzi sprādzieni, un radioaktivitātes izkliede padarīs neiespējamu dzīvības turpināšanu uz zemes. Ar savu atgriešanos dievišķais Kristus pieliks punktu mirstošās dumpīgās cilvēces ciešanām.

20. pants: “*Pārējie vīri, kas netika nogalināti ar šīm mocībām, nenožēloja savus roku darbus, lai nepielūgtu ļaunos garus un zelta, sudraba, misiņa, akmens un koka elkus, kas neredz, ne klausīties, ne staigāt;*»

20. pantā Gars pravieto par izdzīvojušo tautu nocietināšanu. “*Citi vīri, kurus šīs nelaiemes nenogalināja, nenožēloja savu roku darbus.*” Impērijas laikā pasludinātā “*otrā bēda*” patiešām ir dievišķa “*moga*”, taču tā ir pirms “*pēdējiem septiņiem*”, kas pēc Atkl. 15 labvēlības perioda beigām tiks pakļauti vainīgajiem grēciniekiem. Šeit joprojām ir jāatgādina, ka visas šīs “*sodas*” soda romiešu agresiju pret Visvarenā Radītāja radīto laika kārtību.

“*... viņi nepārstāja pielūgt dēmonus un zelta, sudraba, bronzas, akmens un koka elkus, kas nevar redzēt, ne dzirdēt, ne staigāt.*”

Šajā uzskaitījumā Gars vērsas pret katoļu ticības kulta tēliem, kas ir šīs elku pielūgšanas reliģijas piekritēju pielūgsmes objekti. Šie tēli, pirmkārt, attēlo “*Jaunavu Mariju*” un aiz viņas lielā skaitā vairāk vai mazāk anonīmus svētos, jo tas katram atstāj lielu brīvību izvēlēties savu mīļāko svēto. Lielais tirgus ir atvērts 24 stundas diennaktī Mēs piedāvājam spilventiņus visām padusēm, visu stilu un izmēru. Un šāda veida prakse īpaši kaitina to, kurš cieta pie Golgātas krusta; arī

viņa atriebība būs briesmīga. Un jau pēc tam, kad 2018. gadā savām ievēlētajām amatpersonām bija darījis zināmu savu vareno un krāšņo atgriešanos 2030. gadā, no 2019. gada, viņš zemes grēciniekus pārsteidza ar nāvējoši lipīgu vīrusu. Tā ir tikai ļoti maza pazīme viņa gaidāmajām dūsmām, taču viņam jau ir efektivitāte, jo mēs jau esam viņam parādā par ekonomisku postu, kam nav precedenta sākotnējo kristiešu vēsturē. Un, kad tās ir izpostītas, tautas strīdas, tad cīnās un cīnās.

Dieva izteiktais pārmetums ir vēl jo vairāk pamatots tāpēc, ka, parādoties Jēzum Kristum, patiesais Dievs nāca miesā, starp cilvēkiem un tur kā viens no tiem, viņš “*redzēja, dzirdēja un tirgoja*”, atšķirībā no grebtiem vai veidotiem elkiem, kas to nevar izdarīt.

21. pants: “*Un viņi nenozēloja ne savas slepkavības, ne burvestības, ne netiklību, ne zādības.* »

Ar 21. pantu tēma noslēdzas. Atsaucoties uz “*viņu slepkavībām*”, Gars attēlo nāvējošo svētdienas likumu, kas galu galā prasīs Dieva svētītā svētā sabata uzticamo novērotāju nāvi. Citējot “*viņu burvestības*”, Viņš vēršas pret katoļu masām, kuras godina tie, kas attaisno viņa “svētdienu”, šo viltus Tā Kunga dienu un autentisko pagānu “saules dienu”. Atgādinot “*viņu nekaunību*”, Gars norāda uz protestantu ticību kā viltus “*pravietes Izebeles*” (Atkl. 2:20) katoļu “*netiklības*” mantinieci. Un, piedēvējot viņiem “*viņu zādības*”, viņš norāda uz garīgajām zādībām, kas tika veiktas, pirmkārt, pret Jēzu Kristu, kuram saskaņā ar Dan.8:11 pāvesta karalis “*atņēma mūžīgo*” priesterību un tās likumīgo titulu, pamatots no “*Asamblejas vadītājs*” no Ef.5:23; bet arī tā “*laika un tā likumu*” secība saskaņā ar Dan.7:25. Šīs augsti garīgās interpretācijas neizslēdz parastus burtiskus lietojumus, bet tie sniedzas daudz tālāk par tiem Dieva spriedumā un tā sekām vainīgajiem autoriem.

Atklāsmes 10 : mazā atvērtā grāmata

Kristus atgriešanās un nemiernieku sodīšana

Mazā atvērtā grāmata un tās sekas

Kristus atgriešanās ceturtās adventistu gaidīšanas beigās

1. pants: “ *Es redzēju citu varenu eņģeli nolaižamies no debesīm, ieskautu mākonī; virs viņa galvas bija varavīksne, un viņa seja bija kā saule, un viņa kājas kā uguns stabi.* »

10. nodaļa vienkārši apstiprina garīgo stāvokli, kas līdz šim bija izveidojies. Kristus parādās zem svētās dievišķās alianses Dieva aspekta, zem “ *varavīksnes* ” tēla, kas pēc plūdiem piešķirta Noam un viņa pēcnācējiem. Tā bija zīme Dieva apsoliņumam nekad vairs neiznīcināt dzīvību uz zemes ar vētraiņiem ūdeņiem. Dievs turēs savu solījumu, bet ar Pētera muti viņš paziņoja, ka zeme tagad ir “ *atturēta ugunij* ”; uguns plūdi. Lieta tiks paveikta tikai septītās tūkstošgades pēdējā spriedumā. Uguns tomēr nav beigusi iznīcināt dzīvības, jo tas ir ierocis, ko Dievs jau ir izmantojis pret Sodomas un Gomoras ielejas pilsētām. Šajā pašreizējā nodaļā Gars īsi ilustrē notikumus pēc “ *6 trompete.* ” Nodaļa sākas ar atribūgā Kristus krāšņās atgriešanās tēlu.

Pravietojums ir pilnībā aizzīmogots

2. pants: “ *Viņam rokā bija maza atvērta grāmatiņa . Viņš nolika savu labo kāju uz jūras un kreiso kāju uz zemes; »*

Kopš grāmatas sākuma, saskaņā ar Atkl. 1:16, Jēzus nāk, lai cīnītos ar dievišķās “ *saules* ” pielūdzējiem. Simbolu loma kļūst skaidrāka: “ *viņa seja bija kā saule* ”, un kas notiks ar viņa ienaidniekiem, “ *saules* ” pielūdzējiem? Atbilde: viņa soļi, un bēdas tiem! Jo “ *viņa kājas ir kā uguns stabi* ”. Tad piepildīsies šis Bībeles pants: “ *Sēdies pie Manas labās rokas, līdz Es lieku tavus ienaidniekus par krēslu tavām kājām* (Psa.110:1; Mat.22:44)”. Viņu vainu pastiprināja fakts, ka pirms atgriešanās Jēzus “ *atvēra mazo Atklāsmes grāmatiņu*”, kopš 1844. gada aizzīmogojot “ *septīto zīmogu* ”, kas joprojām turēja to aizvērtu Atkl.5:1 līdz 7. No 1844. līdz 2030. gadam šajā 10. nodaļā aplūkotā konteksta gads, sabata izpratne un nozīme ir attīstījusies pilnīgā gaismā. Arī šī laikmeta vīrieši ir bez attaisnojuma, kad izvēlas viņu negodināt. Pēc tam “ *mazo grāmatu* ” “ *atvēra* ” Kristus Svētais Gars, un *saules pielūdzējiem* ar to nebija nekāda sakara. 2. pantā ir ilustrēts viņu liktenis. Lai saprastu šajā pantā atrodamo simbolu “ *jūra un zeme* ” nozīmi, mums ir jāizpēta Atkl. 13, kurā Dievs tos savieno ar diviem garīgiem “ *zvēriem* ”, kas parādīsies kristīgās ēras 2000. gados. Pirmais “ *zvērs, kas paceļas no jūras* ” simbolizē necilvēcīgo, tāvad dzīvniecisko, civilo un reliģisko spēku koalīcijas režīmu to pirmajā vēsturiskajā monarhiju un Romas katoļu pāvesta formā. Šīs monarhijas simbolizē “ *desmit rāgi* ”, kas saistīti ar simbolu, kas apzīmē Romu Dan.7 ar “ *mazais rags* ” un Atkl.12, 13 un 17 ar “ *septiņas galvas* ”.

". Šis "zvērs", saskaņā ar dievišķo vērtību spriedumu, attēlo Daniēla 7.nodaļā minētos simbolus: Romas impērijas priekšteču impērijas apgrieztā secībā nekā Dan.7: *leopards, lācis, lauva*. Tāpēc "zvērs" pats ir romiešu briesmonis Dan.7:7. Bet šeit, Atkl. 13, pāvesta "mazā raga" simbols, kas seko "desmit ragiem", ir aizstāts ar romiešu identitātes "septiņu galvu" simbolu. Un Gars viņam piedēvē "zaimošanu", tas ir, reliģiskus melus. "Vainagu" klātbūtne uz "desmit ragiem" norāda uz laiku, kad Dan.7:24 "desmit rāgi" stājās valdībā. Tāpēc tas ir arī laiks, kad pats "mazais rags" vai "cits karalis" ir aktīvs. "Zvērs" identificēts, turpinājums paziņo par savu nākotni. Viņa rīkosies brīvi "laiku, reizes (2 reizes) un pusi laika". Šis izteiciens Dan.7:25 un Atkl.12:14 apzīmē 3 ar pusi pravietiskus gadus jeb 1260 reālus gadus; mēs to atrodam "1260 dienu" gadu formā vai pravietiski "42 mēneši" Atkl.11:2-3, 12:6 un Atkl.13:5. Bet šīs 13. nodaļas 3. pantā Gars paziņo, ka viņu siks un "it kā līdz nāvei ievainos" tieši franču ateisms laika posmā no 1789. līdz 1798. gadam. Un, pateicoties Napoleona I konkordātam "viņas mirstīgā brūce būs dziedināta." Tādējādi tie, kas nemīl dievišķo patiesību, varēs turpināt godināt melus, kas nogalina dvēseli un miesu.

Dienu beigās parādīsies pirmā "zvēra, kas izcēlās no jūras" attēls. Šis jaunais zvērs izceļas ar to, ka šoreiz tas "pacelsies no zemes". Paļaujoties uz 1. Mozus grāmatas tēlu, kur "zeme" iznāk no "jūras", Gars smalki stāsta, ka šis otrais "zvērs" iznāca no pirmā, tādējādi apzīmējot tā saukto reformēto katoļu baznīcu; precīza protestantu reformātu ticības definīcija. 2021. gadā tā jau pārstāv lielāko militāro spēku uz planētas Zeme un ir bijusi autoritāte kopš tās uzvaras pret Japānu un nacistisko Vāciju 1944.–1945. gadā. Tā, protams, ir ASV, kas sākotnēji galvenokārt ir protestanti, bet mūsdienās lielākoties ir katoļi, ņemot vērā spēcīgo spāņu emigrāciju. Apsūdzot viņu par "pirmā zvēra pielūgšanu viņa klātbūtnē", Gars nosoda viņa romiešu svētdienas mantojumu. Tas liecina, ka reliģiskās etiķetes ir maldinošas. Mūsdienų protestantu ticība ir tik ļoti piesaistīta šim romiešu mantojumam, ka tā pasludinās saistošu likumu, padarot svētdienas atpūtu par obligātu ar sankciju sodu: sākumā komerciālu boikotu un galu galā nāvessodu. Svētdiena ir apzīmēta kā romiešu "zvēra", pirmā "zvēra" autoritātes "zīme". Un skaitlis "666" ir summa, kas iegūta ar nosaukuma "VICARIVS FILII DEI" burtiem, ko Gars sauc par "zvēra numuru". Veiciet matemātiku, tur ir skaitlis:

VICIVILIIDI

$$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$$

$$112 + 53 + 501 = 666$$

Svarīgs precizējums: Atzīme tiek saņemta "uz rokas" vai "uz pieres" tikai tiktāl, ciktāl "roka" simbolizē darbu, darbību, bet "piere" apzīmē katras radības personīgo gribu bez tās. izvēles, kā mums saka Ezé.3:8: "Es nocietināšu tavu pieri, lai tu to pretstatu viņu pieri".

Jēzus Kristus, Taisnīgā dievišķā soģa, nākotnes "kāju krēsli". Un smalki, norādot prioritāti "labā pēda" vai "kreisā pēda", Gars norāda, kuru viņš uzskata par vainīgāku. Degošā "labā pēda" ir paredzēta Romas pāvesta katoļu ticībai, kurai Dievs piedēvē "visu virs zemes nogalināto" asiņu izliešanu saskaņā ar Atkl.18:24. Tāpēc viņa dusmu prioritāte ir pelnīta. Tad, tikpat vainīgs, ka,

savukārt, ir to atdarinot, radot pirmā katoļu " zvēra " "tēlu ", protestantu ticība, ko sauc par " zemi ", saņem uguni no Jēzus Kristus " kreisās kājas ". tādējādi atriebj pēdējo ievēlēto svēto asinis, kuras bija paredzēts izliet bez viņa glābjošas iejaukšanās.

3. pants: " *Un viņš raudāja stiprā balsī, kā lauva rēc. Kad viņš kļiedza, septiņi pērkonu izdvesa savas balsis.* »

Tagad ir atklāts noslēpums, kas paslēpts vai aizzīmogots 4. līdz 7. pantā un ko pasludināja " *septiņu pērkonu balss* ". Tādējādi Dieva " *balss* " tiek salīdzināta ar " *pērkonu* " skaņu, kas saistīta ar skaitli " *septiņi* ", kas simbolizē viņa svētāpšanu. Šī balss sludina vēstījumu, ko ilgi slēpuši un ignorējuši vīrieši. Šis ir gads, kad mūsu dievišķā un cildenā Kunga Jēzus Kristus godībā atgriežas. Datums tika atklāts tās ievēlētajām amatpersonām 2018. gadā; Šis ir 2030. gada pavasaris, kurā kopš Jēzus Izpiršanas nāves 3., 30. aprīlī beigsies trešā trešdaļa no 2000 gadiem no 6000 gadiem, ko Dievs ieprogrammējis viņa izredzēto atlasei.

4. pants: " *Un, kad septiņi pērkonu atskanēja savas balsis, es devos rakstīt; un es dzirdēju balsi no debesīm sakām: Aizzīmogojiet to, ko runājuši septiņi pērkonu, un nerakstiet!* »

Šajā ainā Dievam ir divi mērķi. Pirmais ir tas, ka viņa izredzētajiem ir jāzina, ka Dievs patiešām ir noteicis laiku pasaules galam; tas nav patiesi slēpts, jo tas ir atkarīgs no mūsu ticības 6000 gadu programmai, ko pravietoja sešas mūsu nedēļu profānās dienas. Otrs mērķis ir atturēt no šī datuma meklējumiem līdz brīdim, kad tas pats paver ceļu uz izpratni. Tas tika paveikts katrā no trim adventistu pārbaudēm, kas bija noderīgas, lai pārbaudītu un atlasītu izredzētos, kuri tika atzīti par cienīgiem gūt labumu no Jēzus Kristus piedāvātās mūžīgās taisnības, 1843., 1844. un 1994. gadā.

5. pants: " *Un eņģelis, ko es redzēju stāvam uz jūras un uz zemes, pacēla savu labo roku pret debesīm.* "

Šādā lielā uzvarošā Tiesneša attieksmē, kājas noliekot uz ienaidniekiem, Jēzus Kristus formulēs svinīgu zvērestu, kas viņu dievišķi saista.

6. pants: " *Un zvērēja pie tā, kas dzīvo mūžīgi mūžos, kas radīja debesis un to, kas tajās, zemi un to, kas tajās, un jūru un lietas, kas tajās, ka viņam būs vairāk laika.* , '

Jēzus Kristus zvērests ir dots Dieva Radītāja vārdā, un tas ir adresēts viņa izredzētajiem, kuri godina Atkl.14:7 pirmā eņģeļa pavēli; to, ar savu paklausību apliecinot savas " *bailes* " no Dieva, ievērojot viņa ceturto bausli, kas piešķir slavu viņa radošajai darbībai. Apgalvojums " *ka vairs nebūs laika* " apstiprina, ka Dievs savā programmā bija paredzējis trīs veltīgās adventistu gaidas 1843., 1844. un 1994. gadā. Kā jau esmu izteicies, šīs veltīgās cerības bija noderīgas kristiešu sijāšanā. Jo, lai gan viņi bija veltīgi, viņu sekas bija tiem, ko viņi piedzīvoja, dramatiskas un garīgi mirstīgas vai, izredzētajiem, viņu svētības un Dieva svētdarīšanas iemesls.

Trešās ^{lielās} nelaimes paziņojums, kas pravietots Atkl.8:13.

7. pants: " *Bet septītā eņģeļa balss dienās, kad viņš atskanēs (trompete), Dieva noslēpums tiks izpildīts, kā viņš paziņoja saviem kalpiem praviešiem.* »

Pravietisko datumu veidošanas laiks ir beidzies. Tie, kas tika noteikti ar pravietotajiem datiem, ir paveikuši savu uzdevumu, lai secīgi pārbaudītu protestantu ticību 1843.–1844. gadā un adventistu ticību 1994. gadā. Tāpēc turpmāk vairs nebūs viltus datumu un nepatiesu cerību. ; ziņas, kas aizsāktas kopš 2018. gada, būs labas, un izredzētie savai glābšanai dzirdēs “ *septītās taures* ” skaņu, kas iezīmēs dievišķā Taisnīguma Kristus iejaukšanos; laiks, kad saskaņā ar Atkl.11:15: “ *pasaules valstība ir nodota mūsu Kungam un Viņa Kristum* ”, un tāpēc atņemta no velna.

Pravietiskās kalpošanas sekas un laiki

8. pants: “ *Un balss, ko es dzirdēju no debesīm, atkal uz mani runāja un sacīja: Ej, paņem grāmatiņu vaļā eņģeļa rokā, kas stāv virs jūras un zemes.* »

No 8. līdz 11. pantam ir ilustrēta kalpa misijas pieredze, kura ir atbildīga par šifrētā pravietojuma izklāstu vienkāršā valodā.

9. pants: “ *Un es devos pie eņģeļa, sacīdams, lai viņš iedod man grāmatu. Un viņš man sacīja: ņem to un norij; tas būs rūgts jūsu iekšienē, bet jūsu mutē tas būs salds kā medus.* ”.

Pirmkārt, “ *sāpes vēderā* ” ļoti labi atspoguļo ciešanas un ciešanas, ko izraisa dumpīgo kristiešu ierosinātās gaismas noraidīšana. Šīs ciešanas sasniegs savu augstumu pēdējam ticības pārbaudījumam, svētdienas likuma laikā, kad izredzēto dzīvībai draudēs nāve. Jo līdz galam pret gaismu un tās glabātājiem cīnīsies velns un viņa debesu un zemes dēmoni, šī “iznīcinātāja”, “ *Abadona jeb Apoljona* ” apzinātie vai neapzinātie sabiedrotie Atkl.9:11. “ *Saldums medus* ” arī lieliski ataino to laimi izprast Dieva noslēpumus, ko viņš dalās ar saviem patiesajiem izredzētajiem, kuri ir izslāpuši pēc patiesības. Neviens cits produkts uz zemes tā nekoncentrē savu dabiski saldo saldumu kā tas. Parasti cilvēki novērtē un meklē šo saldo garšu, kas viņiem ir patīkama. Arī Kristus izredzētais meklē Dievā mīlošu un mierīgu attiecību saldumu, kā arī viņa norādījumus.

Sniedzot savai atklāsmei “Apokalipsei” (= Atklāsmei) “ *medus saldumu* ”, Dieva Gars to salīdzina ar “ *debesu mannu* ”, kurai bija “ *medus garša* ” un kas baroja ebrejus tuksnesī tuksnesī. 40 gadus pirms viņu ienākšanas apsolītajā zemē, kas tika atņemta kanaāniešiem. Tāpat kā ebrejs nebūtu varējis izdzīvot, nelietojot šo “ *mannu* ”, kopš 1994. gada, kad beidzās Atkl.9:5-10 pravietotie “ *pieci mēneši* ”, adventistu ticība izdzīvo, tikai barojoties no šī pēdējā pravietiskā garīgā “ *ēdiens* ” (Mt.24:45) „ *sagatavots īstajam Jēzus Kristus godības atnākšanas laikam*”. Šī mācība, ko patiesības Dievs man dāvā saprast tikai šajā sabata rītā 2021. gada 16. janvāra 4. stundā (bet Dievam 2026. gadā), būtu bijusi noderīga, lai atbildētu tam, kurš man kādu dienu jautāja par pravietojumu izpēti. Kas man no tā? » Jēzus atbilde ir īsa un vienkārša: garīgā dzīve, lai izvairītos no garīgās nāves. Ja Gars neuzņemas “ *kūkas* ” tēlu, bet tikai “ *medus saldumu* ”, tas ir tāpēc, ka ebreju fiziskā dzīve bija saistīta ar šo “ *mannas* ” ēdienu. Kas attiecas uz Atklāsmei, ēdiens ir paredzēts tikai izredzēto garam. Taču šajā salīdzinājumā tas šķiet vajadzīgs, neaizstājams un dzīvā Dieva pieprasīts kā nosacījums garīgās dzīves uzturēšanai. Un šai prasībai ir jēga, jo Dievs nav sagatavojis šo ēdienu, lai Viņa pēdējo dienu kalpi to ignorētu un nicinātu. Tas ir vissvētītākais elements

kopš Jēzus Kristus upura un Svētā Vakarēdiena pēdējās formas un galīgā piepildījuma”; Jēzus dod savus izredzētos par pārtiku, savu ķermeni un pravietiskos norādījumus.

10. pants: “ *Es paņēmu mazo rullīti no eņģeļa rokas un noriju; tas bija manā mutē salds kā medus, bet, kad es to noriju, manas iekšas piepildījās ar rūgtumu.* »

Piedzīvotajā pieredzē kalps vientulībā atklāja Jēzus pravietoto žilbinošo gaismu un patiesībā, pirmkārt, atrada “ *medus saldumu* ”, patīkamu baudu, kas salīdzināma ar medus saldumu. Bet aukstums, ko izrādīja adventistu locekļi un skolotāji, kuriem es gribēju to pasniegt, radīja manā ķermenī autentiskas sāpes vēderā, ko sauc par kolītu. Tāpēc es liecinu par šo lietu garīgo un burtisko piepildījumu.

Tomēr cits skaidrojums attiecas uz pēdējo laikmetu, kurā tiek izgaismota pravietiskā gaisma. Tas sākas miera laikā, bet beigsies kara un slepkavnieciskā terora laikā. Dan.12:1 pravietoja to kā “ *bēdu laiku, kāds nav bijis kopš tautu sākuma līdz šim laikam* ”; ar to pietiek, lai izraisītu “ *sāpes zarnās* ”. Jo īpaši tāpēc, ka lasām Lam.1:20: “ *Jahve, paskaties uz manām bēdām! **Manas iekšas** vārās, mana sirds ir satraukta, jo esmu bijusi dumpīga. Ārpus zobens ir radījis savu postu, iekšā nāve.* » Arī Jer.4:19: “ ***Manas iekšas ! Manas iekšas** : es ciešu savā sirdī, mana sirds pukst, es nevaru klusēt; jo tu dzirdi, mana dvēsele, taures skaņu, kara saucienu.* » “ *Iekšņu* ” rūgtums salīdzina pēdējo Adventistu misiju un to, kas tika uzticēta pravietim Jeremijam. Abās pieredzēs ievēlētās amatpersonas strādā sava laika dumpīgo valdnieku naidīgā vidē. Jeremija un pēdējie patiesie adventisti nosoda grēkus, ko izdarījuši sava laika civilie un reliģiskie vadītāji, un, to darot, vainīgo dusmas tiek vērstas pret viņiem līdz pasaules galam, ko iezīmēja Jēzus Kristus atgriešanās godībā, Atkl.19:16 “ *ķēniņu ķēniņš un kungu Kungs* ”.

Atklāsmes grāmatas pirmās daļas beigas

Šajā pirmajā daļā mēs atradām prologu un trīs paralēlās tēmas, vēstules, kas adresētas septiņu baznīcu eņģeļiem, septiņus zīmogus jeb laika zīmes un sešas baznīces jeb brīdinājuma sodus, ko izraisīja Dieva sašutums.

11. pants: “ *Un viņi man sacīja: tev atkal jāsludina par daudzām tautām un tautām, un valodām un ķēniņiem.* »

11. pants apstiprina visu pēdējo 2000 no 6000 Dieva sagatavotās programmas gadiem. Pienākot Jēzus Kristus krāšņās atgriešanās brīdim, pravietojuma piesaukšana atsāks pārskatu par kristīgo laikmetu 11. nodaļā ar citu tēmu: “ Jums **atkal** jāspravieto par daudzām tautām, tautām, valodām un ķēniņiem .”

Atklāsmes grāmatas otrās daļas atklāšana

Šajā otrajā daļā, paralēli pārskatam par kristīgo laikmetu, Gars pievērsīsies svarīgiem notikumiem, kas jau minēti grāmatas pirmajā daļā, bet šeit, otrajā daļā, viņš mums atklās savu spriedumu daudz attīstītākā veidā. katra no šīm tēmām. Arī šeit katrā nodaļā tiks izmantoti dažādi, bet vienmēr papildinoši simboli un attēli. Visas šīs mācības grupējot pravietojumā ir identificēti mērķa priekšmeti. Kā redzat, kopš Daniēla grāmatas šo pravietojumu nodaļām paralēlo principu ir piemērojis Atklājošais Gars.

Atklāsmes 11., 12. un 13. nodaļa

Šīs trīs nodaļas paralēli aptver kristīgā laikmeta laiku, izgaismojot dažādus notikumus, taču tie vienmēr ļoti papildina viens otru. Es apkopošu, tad detalizēti, tēmas.

Atklāsmes 11

Pāvesta valdīšana – Nacionālais ateisms – *Septītā trompete*

1. līdz 2. pants: Katoļu pāvesta viltus pravieša 1260. gadu valdīšana: vajātājs.

3. līdz 6. pants: šīs neiecietīgās un vajājošās valdīšanas laikā *abus* Dieva lieciniekus, abu derību svētos rakstus, nomocīs un vajās " *zvērs* ", romiešu reliģiskā koalīcija, kas ir sabiedrotā ar Rietumeiropas monarhijām. .

No 7. līdz 13. pantam tēma ir " *zvērs, kas paceļas no bezdibeņa* " vai "Francijas revolūcija" un tās nacionālais ateisms, kas pirmo reizi parādās cilvēces vēsturē.

No 15. līdz 19. pantam tēma būs " *septītās trompetes* " daļēja attīstība.

Pāvesta valdīšanas loma

1. pants: " *Un viņi man iedeva niedri kā zizli, sacīdami: celies un izmēri Dieva templi, altāri un tos, kas tajā pielūdz.* »

Mērķa laiks ir soda laiks, ko atklāj vārds " *stienis* ". Sods ir attaisnots " *grēka dēļ* ", kas civili atjaunots kopš 321. gada un reliģiski kopš 538. gada. Kopš šī otrā datuma grēku uzliek pāvesta režīms, ko šeit simbolizē " *niedre* ", kas apzīmē " *viltus pravieti, kas māca melus* " Isas grāmatā. .9:13-14. Šajā vēstījumā ir attēlots Dan.8:12: " *armija tika nodota mūžīgajam grēka dēļ* ", kurā " *armija* " apzīmē kristīgo sapulci, " *mūžīgo* ", Jēzus priesterību, ko atņēma pāvesta režīms un " *grēks* ", sabata atmešana kopš 321. gada. Tas ir tikai vēstījuma atkārtojums, kas daudzkārt atkārtots dažādos aspektos un simbolos. Tas apstiprina sodīšanas lomu, ko Dievs piešķir Romas pāvesta režīma izveidošanai. Darbības vārds " *mērīt* " nozīmē "tiesāt". Tāpēc sods ir Dieva sprieduma rezultāts " *templim* ". Dieva ", Kristus kolektīvā sapulce, viņa upura krusta " *altāra* " simbols un " *tie, kas tur pielūdz* ", proti, kristieši, kas pretendē uz viņa pestīšanu.

2. pants: " *Bet atstājiet tempļa ārējo pagalmu ārpusē un nemēriet to; jo tā ir dota tautām, un tās svēto pilsētu mīdīs zem kājām četrdesmit divus mēnešus.* »

Svarīgais vārds šajā pantā ir " *ārpus* ". Tas vien apzīmē Romas katolicisma virspusējo ticību tās 1260 dienu gadu ilgās valdīšanas tēlā, kas šeit attēlots kā " *42 mēneši* ". " *Svētās pilsētas* " patieso izredzēto tēlu *samīdīs* ar pāvesta despota režīmu sabiedrotās tautas vai Eiropas karaļvalstu karaļi, " *kas pārkāpj laulību ar katoļu "Izebeli"* viņas ilgās neiecietīgās valdīšanas laikā 1260. gadā. reāli gadi no 538. līdz 1798. gadam. Šajā pantā Dievs iezīmē atšķirību starp patieso un viltus ticību, paļaujoties uz ebreju svētnīcas simboliku: Mozus telts. un Salamana celtais templis. Abos gadījumos " *pagalmā, ārpus tempļa* " atrodami miesiskus reliģiskus rituālus: upuru altāri un mazgāšanās baseinu. Patiess garīgais svētums ir atrodams tempļa iekšienē: svētajā vietā, kur atrodas: svečturis ar septiņām lampām, 12 redzamo maīžu galda un vīraka altāris, kas novietots pirms priekškara, kas slēpj vissvētāko vietu, debesu attēls, kur Dievs sēž savā karaliskā tronī. Kristiešu pestīšanas kandidātu sirsnība ir zināma tikai Dievam, un uz zemes cilvēci maldina " *ārējā* " fasādes reliģija, ko Romas katoļu ticība pārstāv pirmo reizi mūsu laikmeta kristīgās reliģijas vēsturē.

Svētā Bībele, Dieva vārds, tika vajāts

3. pants: “ *Es došu saviem dieviem lieciniekiem varu pravietot, ģērbusies maisā, tūkstoš divi simti sešdesmit dienas.* »

Šis ilgās valdīšanas laikā, kas šeit apstiprināta formā " 1260 dienas ", Bībele, ko simbolizē " *divi liecinieki* ", tiks daļēji ignorēta līdz pat reformācijas laikam, kad to pat vajā katoļu līgas, kas ir labvēlīgas pāvestiem, kurus viņi atbalsta ar zobeniem. . Attēls " *apģērbts maisā* " apzīmē ciešanu stāvokli, ko Bībele izturēs līdz 1798. gadam. Jo šī perioda beigās franču revolucionārais ateisms to sadedzinās sabiedriskās vietās, cenšoties to pilnībā iznīcināt.

4. pants: “ *Tie ir divi olīvkoki un divi svečturi, kas stāv zemes Kunga priekšā.* »

Šie “ *divi olīvkoki un divi svečturi* ” ir simboli divām secīgām aliansēm, ko Dievs ir organizējis savā pestīšanas plānā. Divas secīgas reliģiskās atklāsmes, kas nes Viņa Garu, kura mantojums ir Bībele un tās abu alianses teksti. Abu alianses projekts tika pravietots Zec.4:11 līdz 14, " *divi olīvkoki, kas novietoti svečtura labajā un kreisajā pusē* ". Un jau pirms 3. panta “ *abiem lieciniekiem* ” Dievs sacīja par viņiem Cakarijas liecībā: “ *Šie ir divi eļļas dēli, kas stāv visas zemes Kunga priekšā.* » Šajā simboliskā “ *eļļa* ” apzīmē dievišķo Garu. " *Svečturis* " pravieto Jēzu Kristu, kurš cilvēka miesā nesīs Gara gaismu savā svēttapšanā (= 7) un izplatīs zināšanas par to starp cilvēkiem, tāpat kā simboliskais svečturis izkļiedē gaismu, sadedzinot tajā esošo eļļu. *septiņas* ”vāzes.

Piezīme : " *Svečturis* " ar " *septiņām* " lampām ir centrēts uz vidējās vāzes; šī, tāpat kā nedēļas vidus, kas ir Lieldienu nedēļas ceturta ^{diena}, diena, kurā Jēzus Kristus ar savu Izpirkšanas nāvi lika “ *pārtraukt upurēšanu un ziedošanu* ”, ebreju reliģisko rituālu saskaņā ar dievišķais plāns, kas pravietots Dan.9:27. Tāpēc septiņu lampu “ *svečturis* ” nes arī pravietisku vēstījumu.

5. pants: “ *Ja kāds vēlas tiem nodarīt ļaunu, uguns nāk no viņa mutes un aprij viņu ienaidniekus; un, ja kāds vēlas viņiem nodarīt ļaunumu, tas ir jānogalina šādā veidā.* »

Šeit, tāpat kā Atkl. 13:10, Dievs saviem patiesajiem izredzētajiem apstiprina savu aizliegumu sodīt sevi par Bībelei nodarīto ļaunumu un tā cēloni. Tā ir darbība, ko viņš rezervē tikai sev. Ļaunumi nāks no Dieva radītāja mutes. Dievs sevi identificē ar Bībeli, ko mēs saucam par “ *Dieva vārdu* ”, tā ka ikviens, kas viņam nodara pāri, uzbrūk viņam tieši.

6. pants: “ *Viņiem ir vara aizvērt debesis, lai nelīst lietus viņu pravietojuma dienās; un viņiem ir vara pārvērst ūdeņus asinīs un sist zemi ar visādām sērgām, kad vien vēlas.* »

Gars citē Bībelē aprakstītos faktus. Savā laikā pravietis Elija panāca no Dieva, ka lietus nelīs, izņemot pēc viņa vārda; pirms viņa Mozus saņēma no Dieva spēku mainīt ūdeņus asinīs un sist zemi ar 10 mocībām. Šis Bībeles liecības ir vēl jo svarīgākas tāpēc, ka pēdējās dienās nicināšana pret rakstīto un iedvesmoto Dieva vārdu tiks sodīta ar tāda paša veida mocībām, saskaņā ar Atkl.16.

Franču revolūcijas nacionālais ateisms Tumšās gaismas

7. pants: “ Kad viņi būs pabeiguši savu liecību, zvērs, kas izkāpis no dziļumiem, karos pret viņiem, uzvarēs tos un nogalinās. »

Gars mums atklāj šeit, kas ir svarīga lieta, kas jāņem vērā; datums 1793. gads iezīmē Bībeles liecības beigas, bet kam? Viņa tā laika ienaidniekiem, kas bija vajājis Bībeli, noraidot tās dievišķo autoritāti ticības atbalsta jautājumos; tas ir, monarhi, monarhistu aristokrāti, Romas katoļu pāvesta režīms un visa tā garīdzniecība. Šajā datumā Dievs nosoda arī viltus protestantu ticīgos, kuri praksē jau neņem vērā viņa mācības. Dan.11:34 savā spriedumā Dievs viņiem piedēvē “ **liekulību** ”: “ *Laikā, kad viņi kritīs, viņiem tiks nedaudz palīdzēts, un daudzi viņiem pievienosies liekulībā* . »Tā ir tikai pirmā Bībeles liecības daļa, kas ir pabeigta, jo 1843. gadā tās loma atkal kļūs ļoti svarīga, aicinot izredzētos atklāt adventistu pravietojumus. Nacionālā ateisma nodibināšana Francijā būs vērsta pret Bībeli un mēģinās to pazust. “Viņa giljotīnas” bagātīgā asiņainā izmantošana padara to par jaunu “ *zvēru* ”, kuram šoreiz vajadzēja “ *celties no bezdibeņa* ”. Ar šo terminu, kas aizgūts no radīšanas stāsta 1. Mozus grāmatā 1:2, Gars mums atgādina, ka, ja Dieva, tā Radītāja, nebūtu, uz zemes nebūtu izveidojusies dzīvība. “ *Dzibens* ” ir simbols zemei, kurai nav iemītņieku, kad tā ir “ *bezveidīga un tukša* ”. Tā tas bija “ *iesākumā* ”, saskaņā ar 1.Moz.1:2, un tā tas atkal kļūs “ *tūkstoš gadus* ”, pasaules beigās, pēc Jēzus Kristus krāšņās atgriešanās, kas ir tēma, Tas seko šajā 11. nodaļā. Šis salīdzinājums ar sākotnējo haosu ir pelnīts republikas režīmam, kas dzimis politiskā haosā un vislielākajās nekārtībās. Jo nemiernieki zina, kā apvienoties, lai iznīcinātu, bet viņi ir ļoti sadalīti par to, kādas formas jāpiešķir atjaunošanai. Pēc tam šī liecība parāda augļus, ko cilvēce var nest, kad tā ir pilnībā atdalīta no Dieva; liegta tā labvēlīga darbība.

Taču, nosaucot to par “ *bezi* ”, Radītāja Gars norāda arī uz mūsu zemes sākotnējās radīšanas kontekstu un stāvokli. Tādējādi, mērķējot uz šīs radīšanas pirmo dienu, viņš mums parāda zemi, kas iegrimusi absolūtā “ *tumsā* ”, jo tajā brīdī Dievs vēl nebija devis Zemei nevienas zvaigznes gaismu. Un šī ideja garīgi savieno šo “ *zvēru, kas paceļas no bezdibeņa* ” ar “ *ceturto zīmoģu* ” Atkl.6:12, kas aprakstīts kā “ *saules melns kā maiss* ”. Saikne ir izveidota arī ar Atkl. 8:12 “ *ceturto trompeti* ”, kas aprakstīta ar “ *trešās, saules, trešās mēness un trešās zvaigžņu triecienu* ”. Caur šiem tēliem Gars tam piešķir īpaši “ **tumšu** ” raksturu. Taču tieši šajā aspektā un šajā “ **tumšā** ” stāvoklī **Francija slavinās savus brīvdomātājus, piešķirot tiem “ apgaismības ”** titulu . Tad mēs atceramies Jēzus Kristus vārdus, kas citēti Mat.6:23: “ *Bet ja tava acs ir slikta, visa tava miesa būs tumsībā. Ja tad gaisma, kas ir jūsos, ir tumsa, cik liela būs šī tumsa!* »Tādā veidā tumšā brīvā doma dodas karā pret reliģisko garu, un šis jaunais **libertārais gars** izpletīsies laika gaitā un pārsniegs Rietumu pasauli... sauc par kristīgo, un tas saglabās savu ļauno ietekmi līdz pasaules galam. Franču revolūcijas laikā “tumsa” uz visiem laikiem apmetās ar grēku. Jo līdz ar to parādās grāmatas, ko sarakstījuši brīvās domas filozofi; kas to saista ar "grēku", kas raksturo Grieķiju Daniēla 2-7-8 pravietojumos. Šīs jaunās grāmatas konkurēs ar Bībeli un izdosies to apslāpēt milzīgā mērā. Tāpēc nosodītais “ *karš* ” galvenokārt ir ideoloģisks. Pēc revolūcijas un pēc Otrā pasaules kara šī tumsa iegūs augstākā humānisma aspektu, kontrastējot un tādējādi laužot sākotnējo neiecietību, bet ideoloģiskais “ *karš* ” turpinās. Rietumu cilvēki būs gatavi upurēt visu par šo

"brīvību". Patiesībā viņi upurēs savas tautas, savu drošību un neizbēgs no Dieva iecerētās nāves.

8. pants: “ *Un viņu līķi atradīsies lielās pilsētas laukumā, ko garīgā nozīmē sauc par Sodomu un Ēģipti, pat tur, kur viņu Kungs tika krustā sists.* »

“ *līķi* ” ir “ *divu liecinieku* ”, kuru pirmie uzbrucēji arī tika sodīti ar nāvi tās pašas “ *pilsētas* ” “ *laukumā* ”. Šī “ *pilsēta* ” ir Parīze, un minētā “ *vieta* ” tika saukta pēc kārtas par “vietu Luija XIV”, “vietu Luija XV”, “place de la Révolution” un apzīmē pašreizējo “place de la Concorde”. Ateisms nevienai reliģiskai formai nesniedz nekādu labumu. Giljotinētie upuri tiek precīzi piekauti viņu reliģiskās piederības dēļ. Un, kā māca “ *ceturtās trompetes* ” vēstījums, mērķi ir patiesā gaisma (saule), viltus kolektīvs (mēness) un jebkurš individuāls reliģiskais vēstnesis (zvaigzne). Turklāt atsevišķas korumpētas reliģiskās formas tiek pieņemtas ar nosacījumu, ka tās atbilst dominējošā ateisma normām. Tāpēc daži priesteri tiek izsmiekti nosaukti par “attīrītu”. Gars salīdzina Parīzi, Francijas galvaspilsētu, ar “ *Sodomu* ” un “ *Ēģipti* ”. Pirmie brīvības augļi bija seksuālas pārmērības, ko pavadīja tradicionālo sociālo un ģimenes konvenciju sabrukums. Šim salīdzinājumam laika gaitā būs traģiskas sekas. Gars mums saka, ka šī pilsēta piedzīvos “ *Sodomas* ” un “ *Ēģiptes* ” likteni, kas Dievam ir kļuvusi par tipisku grēka un sacelšanās pret viņu simbolu. Šeit tiek apstiprināta iepriekš izveidotā saikne ar “ *grieķu*” filozofisko “ *grēku* ”, kas nosodīts Daniēla grāmatā 2-7-8. Lai pilnībā izprastu šo grieķu grēka dievišķo stigmatizāciju, ņemsim vērā faktu, ka, mēģinot izmantot filozofiskus vārdus, lai iepazīstinātu Atēnu iedzīvotājus ar evaņģēliju, apustulis Pāvils cieta neveiksmi un tika padzīts no vietas. Tāpēc filozofiskā doma mūžīgi paliks Dieva radītāja ienaidnieks. Laika gaitā un līdz pat beigām šī pilsēta ar nosaukumu “Parīze” saglabās un ar šīm darbībām liecinās par tās salīdzināšanas precizitāti ar šiem diviem nosaukumiem, seksuālā un reliģiskā grēka simboliem. Aiz tā nosaukuma "Parīze" slēpjas "Parisi" mantojums. Vārds, kura ķeltu izcelsme nozīmē "katls", kas ir dramatiski pravietisks vārds. Romas laikos šī vieta bija ēģiptiešu dievietes Izīdas pagānu pielūdžēju cietoksnis, bet arī Parīzes, Trojas karaļa vecā Priamas dēla, skatuves un ciniskais tēls. Laulības pārkāpšanas autors ar skaisto Helēnu, grieķu karaļa Menelausa sievu, viņš būs atbildīgs par karu ar Grieķiju. Pēc neveiksmīga aplenkuma grieķi atkāpās, atstājot pludmalē milzīgu koka zirgu. Uzskatot, ka tas ir grieķu dievs, Trojas zirgi ieveda zirgu pilsētā. Un nakts vidū, kad vīns un mielasts bija beidzies, grieķu karavīri izkāpa no zirgiem un atvēra vārtus klusi atgriežamajam grieķu karaspēkam; un visi pilsētas iedzīvotāji tika noslepkavoti, no karaļa līdz zemākajam pavalstniekam. Šī Trojas darbība izraisīs Parīzes zaudēšanu pēdējās dienās, jo, ignorējot mācību, tā atkārtos savas kļūdas, liekot tās teritorijā apmesties saviem ienaidniekiem, kurus tā bija kolonizējusi. Pirms Parīzes nosaukuma pieņemšanas pilsētu sauca par "Lutece", kas nozīmē "smirdošs purvs"; visa viņa bēdīgā likteņa programma. Salīdzinājums ar “ *Ēģipti* ” ir pamatots, jo, pieņemot republikas režīmu, Francija oficiāli kļūst par pirmo grēcīgo režīmu Rietumu pasaulē. Šo interpretāciju Atkl.17:3 apstiprinās " *zvēra* " *sarkanā* krāsa , pēdējo dienu monarhiskās un republikas koalīciju tēls, kas veidots pēc Francijas parauga . Sakot: " *pat tur, kur viņu Kungs tika krustā sists* ", Gars salīdzina franču ateisma kristīgās ticības noraidīšanu un ebreju nacionālo

noraidīšanu pret Mesiju Jēzu Kristu; jo abas situācijas ir identiskas un tām būs vienādas sekas un tie paši bezdievības un netaisnības augļi. Šis salīdzinājums tiks turpināts nākamajos pantos.

Savu galvaspilsētu saucot par " *Ēģipti* ", Dievs salīdzina Franciju ar faraonu, kas ir tipisks cilvēka pretestības paraugs, kas pretojas viņa gribai. Tā saglabās šo dumpīgo pozīciju līdz savai iznīcināšanai. No viņa puses nekad nebūs grēku nožēlas. Saukdama " *ļauņa labo un labo ļauņa* ", viņa izdarīs ļaunākos grēkus, ko piedēvējis Dievs; to saucot par "gaismas" "tumšajiem" domājošiem, kas nodibināja "viņas cilvēktiesības", kuri ir pretrunā ar Dieva tiesībām. Un daudzas tautas tās modeli atdarinās pat 1917. gadā varenā Krievija, kas to iznīcinās ar atoma šāvienu " *sestās trompetes* " laikā, kā pareģoja tās nosaukums "Parīzes" ķeltu valodā. Valoda, kas nozīmē "tie, kas atrodas katlā". Tāpēc viņa līdz galam paliks nespējīga saskatīt Dievu pārbaudījumos, kas viņu sagraus līdz pat iznīcināšanai. Jo viņš ir mērķējis uz viņu un nelaidīs viņu vaļā, kamēr viņas vairs nebūs.

9. pants: " *Trīsarpus dienas vīri no tautām, ciltīm, valodām un tautām redzēs viņu liķus un neļaus savus liķus guldīt kapā.* »

Francijā cilvēki iesaistījās revolūcijā 1789. gadā, un 1793. gadā viņi izpildīja nāvessodu savam karalim, pēc tam karalienei, abiem publiski nocirta galvas pilsētas lielajā centrālajā laukumā, ko pēc kārtas sauca par "Luija XV vietu", "Place de la Révolution" un šobrīd "place de la Concorde". Piedēvējot " *trīs ar pusi dienas* " iznīcinošās darbības laikam, šķiet, ka Gars ietver Valmi kauju, kurā 1792. gadā revolucionāri saskārās un sakāva Eiropas karaļvalstu rojālistiskās armijas, kas uzbruka republikāņu Francijai, tostarp Austrijai, karalienes Marijas Antuanetes dzimtas mājvieta. Lai saprastu šī naida izcelsmi, mums jāpatur prātā, ka 1260 gadus ilgā pāvesta un karaliskās koalīcijas dažāda veida ļaunprātīga izmantošana beidza aizkautināt franču tautu, kas tika izmantota, slikti izturēta, vajāta un pilnībā izpostīta. Pēdējie divi Luisa valdīšanas laiki Uzmanību! Republika Francijai nav un nebūs svētība. Viņa līdz galam, savā piektajā formā, nesīs Dieva lāstus un pati pieļaus kļūdas, kas izraisīs viņas sabrukumu. Šis asinskārais režīms jau no paša sākuma kļūs par "cilvēktiesību" un humānisma valsti, kas galu galā aizstāvēs vainīgos un ar savu netaisnību sagraus upuri. Viņš pat sagaidīs savus ienaidniekus un uzstādīs tos savā teritorijā, sliktākajā gadījumā atdarinot slaveno Trojas pilsētas piemēru, kas slavena ar grieķu atstātā koka zirga ieviešanu, kā tas bija redzams iepriekš.

10. pants: " *Un viņu dēļ zemes iedzīvotāji priecāsies un līksmos un sūtīs dāvanas viens otram, jo šie divi pravieši mocīja zemes iedzīvotājus.* »

Šajā pantā Gars ir vērsts uz laiku, kad kā gangrēna vai vēzis franču filozofiskais ļaunums izplatīsies un izplatīsies kā mēris citās Rietumu valstīs. Tas apzīmē "laika zīmi" ar " ⁶ zīmogu " ; kur " *saule kļūst melna kā zirga astru maiss* ": Bībeles gaisma pazūd, brīvdomātāju filozofisko grāmatu apslāpēta.

Garīgajā lasījumā atšķirībā no " *debesu valstības pilsoņiem* ", kas definē Jēzus izredzētos, " *zemes iedzīvotāji* " apzīmē amerikāņu protestantus un vispārīgāk – cilvēkus, kas dumpīgi pret Dievu un viņa patiesību. Eiropas un vēl vairāk Amerikas karaļvalstu iedzīvotāji raugās uz Franciju. Tur kāda tauta sagrauj savu monarhiju un katoļu kristīgo reliģiju, kas cilvēkiem, kas lasa Bībeli, " *divi*

liecinieki ”, draud ar tās “*elles mokām* ”; reālas “*mokas* ”, kuras tomēr ir paredzētas tikai pēdējai tiesai, lai iznīcinātu viltus reliģiozos cilvēkus, kuri paši maldinoši izmanto šāda veida draudus, saskaņā ar Atkl. 14:10-11. Arī ārzemnieki, kas cietuši no tiem pašiem pārkāpumiem ārpus Francijas, cer gūt labumu no šīs iniciatīvas. Tas vēl jo vairāk tāpēc, ka ar Luija XVI piešķirto Francijas atbalstu dažus gadus iepriekš pasaulē jaunās Ziemeļamerikas Savienotās Valstis ieguva neatkarību, atbrīvojoties no Anglijas kundzības. Brīvība ir kustībā un drīz iekaros daudzus cilvēkus. Kā šīs draudzības zīme “*viņi sūtīs dāvanas viens otram* ”. Viena no šīm dāvanām bija franču dāvana amerikāņiem — Brīvības statuja, kas uzcelta 1886. gadā uz salas iepretim Ņujorkai. Amerikāņi atbildēja uz šo žestu, piedāvājot viņam 1889. gadā uzcelto kopiju, kas atrodas Parīzē uz salas Sēnas vidū netālu no Eifeļa torņa. Dievs vērsās pret šāda veida dāvanu, kas atklāj dalīšanos un apmaiņu, kas ir **pārmērīgas brīvības** lāsts, kuras mērķis ir ignorēt tās garīgos likumus.

11. pants: “*Un pēc trīsarpus dienām viņos ienāca dzīvības gars no Dieva, un viņi nostājās uz savām kājām; un lielas bailes pārņēma tos, kas tos redzēja.* »

1792. gada 20. aprīlī Franciju apdraudēja Austrija un Prūsija, un 1792. gada 10. augustā gāza tās karali Ludviju XVI. Revolucionāri uzvarēja Valmi 1792. gada 20. septembrī. Karalis Luijs XVI tika giljotinēts 1793. gada 21. janvārī. Diktators Robespjērs un viņa draugi tika giljotinēti 28. jūlijā. 1794. “Konvents” tika aizstāts ar “Directory” 1795. gada 25. oktobrī. Abi “terori” 1793. un 1794. gadā kopā ilga tikai vienu gadu. Laika posmā no 1792. gada 20. aprīļa līdz 1795. gada 25. oktobrim es diezgan precīzi atrodu šo “*trīsarpus dienu* ” periodu pareģotu jeb “trīsarpus” reālus gadus. Bet es domāju, ka ilgums nes arī garīgu vēstījumu. Šis periods ir puse nedēļas, kas var radīt mājienu uz Jēzus Kristus zemes kalpošanu, kas ilga tieši “trīs ar pusi pravietiskas dienas” un beidzās ar Mesijas Jēzus Kristus nāvi. Gars salīdzina savu darbību ar Bībeles darbību, tās “*divi liecinieki* ”, kuri arī darbojās un mācīja, pirms tika sadedzināti Revolūcijas laukumā Parīzē. Ar šo salīdzinājumu Bībele, šī ticība, tiek identificēta ar Jēzu Kristu, kurš tajā atkal ir krustā sistis un “*caurdurts* ”, kā norādīts Atkl. 1:7. Asinsizliešanas plūdi nobiedēja franču tautu. Arī pēc nāvessoda izpildīšanas savam Asinskāru konvencijas vadītājam Maksimiljenam Robespjēram un viņa draugiem Kotonam un Sentjustai tika pārtraukta nāvessoda izpilde un sistemātiskā izpilde. Dieva Gars pamodināja cilvēku garīgās slāpes, un reliģijas prakse atkal kļuva likumīga un galvenokārt brīva. Atkal parādījušās glābjošās “bailes no Dieva”, un atkal ir parādījusies interese par Bībeli, taču līdz pasaules galam ar to cīnīsies un ar to sacentīsies filozofiskas grāmatas, kuras sarakstījuši brīvdomātāji, kuru grieķu modelis ir visa priekšgalā tās dažādās formas.

12. pants: “*Un viņi dzirdēja balsi no debesīm viņiem sakām: Nāciet šurp! Un viņi padebesī uzkāpa debesīs; un viņu ienaidnieki tos redzēja.* »

Šis dievišķais paziņojums attiecas uz Bībeles “*divi liecinieki* ” pēc 1798. gada.

Salīdzinājums ar Jēzu turpinās, jo tas bija tas, kuru viņa izredzētie redzēja (pēc pravieša Elijas) uzkāpjām debesīs viņu skatiena priekšā. Bet, savukārt, viņa pēdējā laika izredzētie rīkosies tāpat. Viņu ienaidnieki arī redzēs viņus pakāpjām debesīs mākonī, kur Jēzus tos vilks pie sevis. Atbalsts, ko Dievs sniedz savai

lietai, ir tāds pats kā Jēzum Kristum, viņa izredzētajam, un šajā Francijas revolūcijas kontekstā arī Bībelei pēc 1798. gada. Lai apstiprinātu pareģotā “ 1260 dienu ” gadu ilguma beigas , 1799. gadā pāvests Pijš VI nomira ieslodzīts Valensā pie Ronas, tādējādi no 1843. līdz 1844. gadam līdz 1994. gadam padarot iespējamu ilgu miera periodu. Atkl.9:5-10 praviēti 150 gadi kā “ *pieci mēneši* ”. Luija XVI nāve, monarhijas izbeigšanās un ieslodzītā pāvesta nāve ir nāvējošs trieciens reliģiskajai neiecietībai pret “ *zvēru, kas paceļas no jūras* ” Atkl.13:1-3. Direktorijas konkordāts dziedē viņas brūci, bet viņa vairs negūst labumu no iznīcinātā karaliskā atbalsta, viņa vairs nevajās līdz beigām, kad protestantu neiecietība parādīsies ar nosaukumu “ *zvērs, kas paceļas no zemes* ” Apo. 13:11.

13. pants: “ *Tajā stundā notika liela zemestrīce, un desmitā pilsētas daļa sabruka; septiņi tūkstoši vīru gāja bojā šajā zemestrīcē, bet pārējie izbijās un deva godu debesu Dievam.* »

Šajā laikmetā (*šajā stundā*) garīgā formā tika īstenota “ *zemestrīce* ”, kas jau tika praviēta pēc Lisabonas 1755. gada, kas attiecas uz Apo 6:12 “ *sestā zīmoga* ” tēmu . Saskaņā ar Dieva Garu Parīzes pilsēta zaudēja “ *desmito daļu* ” iedzīvotāju. Bet cita nozīme var attiekties saskaņā ar Dan.7:24 un Atkl.13:1, desmito daļu no “ *desmit ragiem* ” jeb rietumu kristiešu karaļvalstīm, kas pakļautas Romas pāvesta katolicismam. Francija, kuru Roma uzskatīja par Romas katoļu baznīcas “vecāko meitu”, iekrita ateismā, atņēma tai atbalstu un nonāca tik tālu, ka iznīcināja tās autoritāti. 4. ^{trompete} to atklāja: “ *saules trešā daļa ir satriekta* ”; vēstījums “ *šajā zemestrīcē gāja bojā septiņi tūkstoši cilvēku* ” apstiprina šo lietu, sakot: šajā sabiedrības politiskajā zemestrīcē gāja bojā daudz (*tūkstoš*) reliģiozu “ *vīriešu* ” (*septiņi*: tā laika reliģiskais svētums).

14. pants: “ *Otrā bēda ir pagātnē. Lūk, trešā bēda nāk ūtri* ”.

Tādējādi intensīvā asiņu izliešana atdzīvināja bailes no Dieva, un “terors” apstājās , to aizstāja Napoleona I impērija “ *ērglis* ”, kas vēstīja pēdējās trīs “ *trompetes* ”, trīs “ *lielas nelaimes* ” iedzīvotājiem no zemes. Ņemot vērā, ka paziņojums seko Francijas revolūcijai no 1789. līdz 1798. gadam, “ *otrā nelaime* ”, kas tam piedēvēta 14. pantā, nevar to tieši skart. Bet Garam tas ir veids, kā mums pastāstīt, ka jauna franču revolūcijas forma parādīsies tieši pirms Jēzus Kristus atgriešanās godībā. Tomēr saskaņā ar Atkl.8:13 “ *otrā bēda* ” nepārprotami attiecas uz ⁶ Atkl.9:13 *trompete* , kas tieši “ *nogalinās trešdaļu cilvēku* ”, pirms Jēzus Kristus atgriezīsies, lai atriebtu savu svēto uzticīgo kalpu netaisnīgo nosodījumu, iznīcinot viņu mirstīgos ienaidniekus, pēdējos nemierniekus. Mēs varam saprast, ka, tāpat kā franču revolucionāru izraisīto slaktiņu, Dievs organizē Trešā pasaules kara slaktiņu, šoreiz kodolieroču, kas ievērojami samazinās Zemes iedzīvotāju skaitu, pirms tas tiks pilnībā iznīcināts, kas to atjaunos oriģināls “ *bezdibenis* ” pēc Jēzus Kristus galīgās destruktīvās iejaukšanās.

otrā bēda ” nozīme garīga iemesla dēļ savieno *ceturto trompeti* ar *sesto* . Atklāsmes grāmatas struktūra sadala kristīgās ēras laiku divās daļās. Pirmajā “ *nelaime* ” soda vainīgos, kas sodīti līdz 1844. gadam, bet otrajā – tos, kas sodīti pēc 1844. gada, īsi pirms pasaules gala. Tagad abām soda darbībām ir tāda pati nozīme, kādu Dievs piešķir savam ceturtajam sodam 3. Mozus 26:25: “ *Es sūtīšu zobenu, kas atriebs manu derību* .” Pirmais sods tika piemērots cilvēkiem, **kuri**

nesanēma vēsti par reformāciju, darbu, ko Jēzus bija sagatavojis saviem izredzētajiem, un otrs - tiem, kuri neatsaucās uz Dieva prasību **pabeigt** reformāciju no 1843. gada. Atklātā gaisma ar kuru Dievs būvē šo pastāvīgo reformāciju, tiks pasniegta līdz tai stundai, kad beigsies žēlastības laiks.

Aplūkojot lietas un darbības, ko Dievs piedēvēja franču revolūcijas cilvēkiem no 1789. līdz 1795. gadam, mēs atrodam tos, ko viņš var attiecināt uz pēdējo dienu Rietumu cilvēkiem. Mēs atrodam tādu pašu nicinājumu, tādu pašu nekrietnību un naidu pret reliģiskajiem priekšrakstiem un tiem, kas tos māca; uzvedību, kas šoreiz izriet no zinātnes un tehnoloģiju neparastās attīstības. Miera gados Rietumu pasauli pārņēma ateisms un viltus reliģija. Tāpēc Dievam ir labs iemesls piedāvāt mums par šo tēmu divkāršu lasījumu; “ *izdzīvojušo* ” uzvedība, kas veido galveno atšķirību starp revolucionāro laikmetu un cilvēces pēdējo dienu zinātnisko laiku. Lai būtu skaidrāks, saskaņā ar Atkl. 11:11 līdz 13, “ *izdzīvojušie* ” pirmajā lasījumā, kas attiecas uz “ *ceturto trompeti* ”, “ *nožēloja grēkus* ”, bet “ *izdzīvojušie* ” otrajā lasījumā, kas attiecas uz “ *sesto trompeti* ”, “ *nožēloja grēkus. ne* ”, saskaņā ar Atkl.9:20-21.

Trešā “ *lielā bēda* ” (grēciniekiem): Kristus Tiesneša godības pilnā atgriešanās

pants : “ *Atskanēja septītais eņģelis. Un debesīs atskanēja stipras balsis, sacīdamas: Pasaules valstības ir uzticētas mūsu Kungam un Viņā Kristum. un viņš valdīs mūžīgi mūžos.* »

Nodaļas pēdējā tēma ir par “ *septīto trompeti* ”, kas, es atgādinu, apzīmē brīdi, kad neredzamais radītājs Dievs padara sevi redzamu savu ienaidnieku acīm, apstiprinot Apo.1:7: “ *Lūk, viņš nāk ar mākoņi un katra acs to redzēs; pat tie, kas to caurdūra .* ” *Tie, kas viņu caurdūra* ”, kas caurdūra Jēzu, ir viņa ienaidnieki visos kristīgās laikmeta periodos, ieskaitot pēdējos. Tie caurdūra viņu, vajāja viņa uzticīgos mācekļus, par kuriem viņš sacīja: “ *Tik, cik tu to esi darījis vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, to tu esi darījis man* (Mt.25:40).” No debesīm tiek paceltas skaļas balsis, lai atzīmētu notikumu. Tie ir tie debesu iedzīvotāji, kuri jau ir izteikušies, lai svinētu velna un viņa dēmonu izraidīšanu no debesīm, ko veicis uzvarošais Kristus, saukts par “ *Miķeli* ” Atkl. 12:7 līdz 12. Viņi piedalās priekā Jēzus Kristus ievēlēts, savukārt atbrīvots un uzvarējis. Zemes grēka vēsture beigsies, jo trūkst grēcinieku, kurus iznīcina dievišķā Kristus mute. Velns, “ *šīs pasaules valdnieks* ”, pēc Jēzus vārdiem, zaudē savu īpašumu Dieva iznīcinātajā grēcīgajā pasaulē. Viņš paliks vēl tūkstoš gadus uz postītās zemes, nevienam nenodarot ļaunu, gaidot savu pilnīgu iznīcināšanu pēdējā spriedumā kopā ar visiem pārējiem grēciniekiem, kurus Dievs šim nolūkam augšāmcels.

Izredzēto lielā Debesu Laime, kas izpirkta ar Jēzus Kristus asinīm

16. pants: “ *Un divdesmit četri vecākie, kas sēdēja Dieva priekšā savos troņos, nokrita uz sava vaiga un pielūdza Dievu .* ”

Izredzētie ir iekļuvuši celestiālajā Dieva valstībā, sēžot troņos Dieva klātbūtnē, viņi valdīs vai tiesās ļaunos saskaņā ar Atkl.20:4. Šis pants atgādina kontekstu ar atpestīto debesu sākumu Atkl.4. Šis pants parāda patiesas Dieva

pielūgsmes formu. Nomešanās uz ceļiem ar seju uz leju ir Dieva leģitimizēta forma.

17. pants: “ *Sacīdami: Mēs pateicamies Tev, Kungs Visvarenais Dievs, kas esi un kas biji, jo tu esi pārņēmis savu lielo spēku un iemantojis savu valstību.* »

Atpestītie no jauna pateicas un noliecas Jēzus Kristus priekšā, “ *Visvarenā Dieva priekšā, kas ir un kurš bija* ” “ **un kurš ir atnācis** ”, kā paziņoja Atkl.1:4. “ *Tu esi satvēris savu lielo spēku* ”, no kura bijāt atteicies, lai glābtu savus izredzētos, un ar savu nāvi attaisnojis viņu grēku cenu savā “ *jēra* ” kalpošanā; “ *Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus.* ” Jūs esat “ *pārņēmis savu valstību* ”; ierosinātais konteksts patiešām ir tas, kur Gars aiznesa Jāni Atkl.1:10; Kristus Sapulces vēsture uz zemes ir pagātnē. Šajā posmā “ *septiņas asamblejas* ” atrodas aiz ievēlētajām amatpersonām. Jēzus valdīšana, izredzēto ticības cerības objekts, ir kļuvusi par realitāti.

18. pants: “ *Tautas bija dusmīgas; un tavas dusmas ir atnākušas, un ir pienācis laiks tiesāt mirušos, atalgot saviem kalpiem praviešiem, svētajiem un tiem, kas bīstas tavu vārdu, mazos un lielos, un iznīcināt tos, kas iznīcina zemi.* »

mēs atrodam ļoti noderīgu informāciju par pravietoto notikumu secību . 6 trompete nogalināta trešdaļa vīriešu ir “ *nācijās bija aizkaltinātas* ”, un mūsu acu priekšā 2020.-2021.gadā mēs esam liecinieki šī kairinājuma cēloņiem: Covid-19 un nodarītās ekonomiskās sagrāves, islāma agresijas un nekavējoties Krievijas ofensīvas. ar saviem sabiedrotajiem. Pēc šī šausmīgā un postošā konflikta, pēc tam, kad “ *zemes zvērs* ”, *tas ir, protestantu un katoļu koalīcija, kas sastāvēja no Amerikas un Eiropas izdzīvojušajiem*, bija izsludinājusi svētdienas likumu, Dievs izlēja pār viņiem “ *savas dusmu septiņas pēdējās mocības* ”. aprakstīts Rev.16. Septītās dienas laikā Jēzus parādījās, lai glābtu savus izredzētos un iznīcinātu kritušos. Tad nāk programma, kas sagatavota septītās tūkstošgades “ *tūkstoš gadiem* ”. Debesīs, saskaņā ar Atkl.4:1, notiks ļauno tiesa: “ *un ir pienācis laiks tiesāt mirušos.* ” Svētie saņem savu atalgojumu: mūžīgo dzīvi, ko Jēzus Kristus apsolīja saviem izredzētajiem. Viņi beidzot iegūst rīta zvaigzni un vainagu, kas apsolīts ticības cīņā uzvarētajiem izredzētajiem: “ *atlīdzināt jūsu kalpiem praviešiem* ”. Dievs šeit atgādina par pravietojuma nozīmi visos laikmetos (saskaņā ar 2. Pēt.1:19) un jo īpaši pēdējās dienās. “ *Svētie un tie, kas bīstas tavu vārdu* ” ir tie, kas pozitīvi atbildēja uz trīs eņģeļu vēstījumiem Atkl.14:7 līdz 13; no kuriem pirmais atgādina gudrību, kas ir būties no viņa, paklausīt viņam un neapstrīdēt viņa baušļus, sakot: “ *Bīstieties Dieva un dodiet viņam godu* ”, viņa kā Dieva radītāja aspektā, “ *jo viņa tiesas stunda ir pienākusi, un pielūdziet To, kas radījis debesis un jūru, un zemi un ūdeņu avotus.* ”

19. pants: “ *Un Dieva nams debesīs atvērās, un Viņa derības šķirsts parādījās viņa templī. Un bija zibens, un balsis, un pērkons, un zemestrīce, un liela krusa.* »

Visas tēmas, kas izsauktas šajā Atklāsmes grāmatā, saplūst ar šo vēsturisko mūsu dievišķā Kunga Jēzus Kristus lielās, krāšņās atgriešanās brīdi. Šis pants ir vērsts uz kontekstu, kurā tiek izpildītas un noslēgtas šādas tēmas:

Rev.1: Adventisms:

4. pants: " Jānis septiņām draudzēm Āzijā: žēlastība jums un miers no tā, kas ir, kas bija un **kas nāks**, un no septiņiem gariem, kas ir viņa troņa priekšā. "

7. pants: " **Lūk, viņš nāk ar mākoniem**. Un katra acs to redzēs, pat tie, kas to caurdūruši; un visas zemes ciltis sēros par viņu. Jā. Āmen! »

8. pants: " Es esmu alfa un omega, saka Dievs Tas Kungs, tas, kas ir, kas bija **un kas nāks**, Visvarenais. »

10. pants: " **Es biju Garā Tā Kunga dienā** un dzirdēju aiz muguras skaļu balsi, piemēram, trompetes skaņu. "

Apo.3: Septītā asambleja: " **Laodikejas** " laikmeta beigas (= tiesāti cilvēki).

Atkl.6:17: **Lielā Dieva dusmu diena pret dumpīgiem cilvēkiem " jo ir pienākusi Viņa dusmu lielā diena**, un kurš gan var izturēt? »

Apo.13: " **zvērs, kas ceļas no zemes** " (protestantu un katoļu koalīcija) un tā svētdienas likums; 15. pants: " Un viņam tika dots atdzīvīnāt zvēra tēlu, lai zvēra tēls runātu **un lai tie, kas nepielūdz zvēra tēlu, tiktu nogalināti.** »

Apo.14: Divas tēmas: " **raža** " (pasaules gals un izredzēto sagrābšana) un " **vintage** " (viltus ganu slaktiņi, ko veic viņu savaldzinātie un pieviltie sekotāji).

Atkl.16: 16. pants: " **Lielā kaujas diena Armagedons** "

Dieva tiešās un redzamās iejaukšanās galveno formulu " *un bija zibeņi, balsis, pērkonī, zemestrīce* ", kas jau ir citēts Atkl.4:5 un 8:5. Bet šeit Gars pievieno " *un smagu krusu* "; " *krusa* ", ar kuru **beidzas** tēma par " *septītajām pēdējām mocībām* " Atkl.16:21.

Tāpēc Jēzus Kristus atgriešanās kontekstu iezīmē pēdējā adventistu tēma, kas šoreiz, 2030. gada pavasarī, nes patieso pestīšanu, kas tiek piedāvāta izredzētajiem un iegūta ar Jēzus Kristus izlietajām asinīm. Tā ir viņa konfrontācijas stunda ar nemierniekiem, kuri gatavojas nogalināt viņa izredzētos, kuri atsakās no romiešu svētdienas un saglabā uzticību Dieva svētītajam sabbatam jau no pirmās pasaules radīšanas nedēļas. 6. atklāsmes " *sestais zīmogis* " ilustrē šo nemiernieku uzvedību un satraukumu, ko Kungs pieķēris tīšā genocīdā pret Viņa svētītajiem un mīļotajiem izredzētajiem. Domstarpību tēma ir izvirzīta šajā 19. pantā. Tas attiecas uz dievišķo likumu, kas saglabāts " *liecības šķirstā* " *telts un ebreju " tempļa "* vissvētākajā vietā. Šķirsts ir parādā savu prestižu un ļoti augsto svētumu tikai tāpēc, ka tajā ir bauslības tabulas, kas iegravētas paša Dieva pirkstā, klātienē, viņa uzticamā kalpa Mozus klātbūtnē. Bībele ļauj mums saprast, kas izraisa nemiernieku šausmas Jēzus Kristus atgriešanās laikā. Jo tas ir tas, ko saka 50. psalma 1. līdz 6. pants:

" *Asafa psalms. Dievs, Dievs, JAHWÉH, runā un piesauc zemi, no saules lēkta līdz saules rietam. No Ciānas, pilnīgs skaistums, Dievs spīd. Viņš nāk, mūsu Dievs, viņš nepaliek klusumā; viņa priekšā ir rijoša uguns, ap viņu spēcīga vētra. Viņš sauc uz debesīm augšā un uz zemi, lai tiesātu savu tautu: pulcējiet pie*

manis manus uzticamos, kas ar mani ir noslēguši derību ar upuri! -Un debesis pasludinās viņa taisnību, jo Dievs ir tiesnesis. »

Terora apstākļos nemiernieki redzēs debesīs ar uguns burtiem parādītu ceturtno no desmit Dieva baušļiem tekstu. Un caur šo dievišķo darbību viņi zinās, ka Dievs viņus nosoda pirmajai un “*otrajai nāvei*”.

Šis pēdējais “*septītās trompetes*” tēmas pants atklāj un apstiprina nozīmi, kādu Dievs piešķir savam likumam, ko izaicina dumpīgā viltus kristietība. Dievišķais likums ir noniecināts, aizbildinoties ar iespējamu likuma un žēlastības pretestību. Šī kļūda rodas no apustuļa Pāvila vēstulēs izteikto vārdu nepareizas lasīšanas. Tāpēc šeit es kļiedēšu šaubas, sniedzot skaidrus un vienkāršus paskaidrojumus. Rom.6 Pāvils pretstata tos, kas ir “*zem bauslības*” ar tiem, kas ir “*žēlastībā*”, tikai sava laika konteksta dēļ, kad sākas jaunā derība. Ar formulu “*zem bauslības*” viņš apzīmē vecās derības ebrejus, kuri atsakās no jaunās derības, kas balstīta uz Jēzus Kristus pilnīgo taisnību. Un viņš ieceļ ievēlētās amatpersonas, kas stājas šajā jaunajā aliansē pēc formulas “*ar likumu*”. Jo tas ir labums, ko nes žēlastība, kuras vārdā Jēzus Kristus Svētajā Garā palīdz savam izredzētajam un māca mīlēt un ievērot svēto dievišķo likumu. Paklausot viņam, viņš ir “*ar bauslību*” un, būdams “*žēlastībā*”, viņš arī nav “*zem likuma*”. Es vēlreiz atceros, ka Pāvils saka par dievišķo likumu, ka tas ir “*svēts un ka bauslis ir taisnīgs un labs*”; ko es dalos ar viņu Jēzū Kristū. Kamēr Pāvils nosoda grēku, cenšoties pārliecināt savus lasītājus, ka viņi vairs nedrīkst grēkot, atrodoties Kristū, mūsdienu nemiernieki izmanto viņa tekstus, lai viņam pretrunātu, padarot Jēzu Kristu, par kuru viņi apgalvo, ka Roma ir iedibinājusies “*grēka kalps*”. 321. gada 7. marts. Kamēr Pāvils Gal.2:17 pasludināja: “*Bet, ja mēs cenšamies tikt attaisnoti caur Kristu, vai tad Kristus būtu grēka kalps, ja arī mēs būtu atzīti par grēciniekiem? Tālu no tā!*» Atzīmēsim precizitātes nozīmi, «*tālu no tā*”, kas nosoda viltus mūsdienu kristiešu dumpīgās ticības reliģisko priekšstatu, un tas notiek kopš 321. gada 7. marta, kad romiešu “*grēks*” ienāca Rietumu un Austrumu kristīgajā ticībā ar pagānu Romas imperatora Konstantīna¹ autoritāti.

“*septītās trompetes*” kontekstā beidzas pirmie seši tūkstoši gadu, ko Dievs atvēlēja zemes izredzēto atlasei, viņa kopējā septiņu tūkstošu gadu projektā. Pēc tam tiek atvērta septītā tūkstošgade jeb “*tūkstoš gadi*” Atkl.20, kas veltīta Jēzus Kristus izpirkto izredzēto nemiernieku debesu sodīšanai, Atkl.4 tēma.

Atklāsmes grāmata 12 : Lielais centrālais plāns

**Sieviete – Romas agresors – Sieviete tuksnesī – Iekavas: cīņa debesīs –
Sieviete tuksnesī – Reformācija – Ateisms
Adventistu paliekas**

Uzvarošā sieviete, Kristus līgava, Dieva Jērs

1. pants: “ *Debesīs parādījās liela zīme: sieviete, kas ietīta saulē, ar mēness zem kājām un divpadsmit zvaigžņu vainagu galvā.* »

Šeit atkal vairākas tēmas seko viena otrai vairākās gleznās vai ainās. Pirmā tabula ilustrē Izvēlēto asambleju, kas gūs labumu no Jēzus Kristus, tās vienīgās Galvas, uzvaras saskaņā ar Ef.5:23. Zem simbola “ *sieviete* ” Kristus “ *līgava* ” ir ieskauta “ *taisnības saulē* ”, kas pravietota Mal.4:2. Divkāršā lietošanā tumsas simbols “ *mēness* ” ir “ *zem viņa kājām* ”. Šie ienaidnieki vēsturiski un hronoloģiskā secībā ir vecās derības ebreji un jaunās derības kritušie kristieši, katoļi, pareizticīgie, protestanti un adventisti. Uz viņa galvas “ *divpadsmit zvaigžņu kronis* ” simbolizē viņa uzvaru aliansē ar Dievu, 7, ar cilvēku, 5, kas nozīmē skaitļa 12.

Vajātā sieviete pirms galīgās uzvaras

2. pants: “ *Viņa bija ar bērnu, un viņa kļiedza, dzemdējot un mokot dzemdību sāpes.* »

2. pantā “ *dzimšanas sāpes* ” atsaucas uz zemes vajāšanām, kas notika pirms debesu godības laika. Šo attēlu Jēzus izmantoja Jāņa 16:21-22: “ *Sieviete, kad viņa dzemdē, skumst, jo viņas stunda ir pienākusi; bet, kad viņa dzemdēja bērnu, viņa vairs neatceras ciešanas, jo viņai ir prieks par to, ka pasaulē ir dzimis vīrietis. Tāpēc arī jūs tagad esat bēdīgi; bet es jūs atkal redzēšu, un jūsu sirds priecāsies, un neviens jums neatņems jūsu prieku.* »

Pagānu sieviešu vajātājs: Roma, lielā imperatora pilsēta

3. pants: “ *Un vēl viena zīme parādījās debesīs; un, lūk, tas bija liels sarkans pūķis ar septiņām galvām un desmit ragiem, un uz tā galvām septiņas diadēmas.* »

3. pantā ir norādīts viņa vajātājs: protams, velns, bet viņš darbojas ar miesīgām zemes spējām, kas vajā izredzētos saskaņā ar viņa gribu. Savā darbībā viņš izmanto divas secīgas stratēģijas; ka “ *pūķim* ” un “ *čūskai* ”. Pirmais, “ *pūķa* ” *uzbrukums*, ir pagānu imperatora Romas atklātais uzbrukums. Tādējādi mēs

atrodam simbolus, kas jau redzami Dan.7:7, kur Roma parādījās ceturtnā zvēriņā dzīvnieka izskatā ar “ *desmit ragiem* ”. Pagānu kontekstu apstiprina “ *diadēmu* ” klātbūtne, kas šeit novietotas uz “ *septiņām galvām* ”, kas ir romiešu pilsētas simbols saskaņā ar Apo.17. Šī precizitāte ir pelnījusi mūsu visu uzmanību, jo tā mums norāda katru reizi, kad tiek parādīts šis attēls, pēc “ *tiāras* ” atrašanās vietas, pareģoto vēsturisko kontekstu.

Sieviešu reliģiskais vajātājs: pāvesta katoļu Roma

4. pants: “ *Viņa aste aizvilka trešo daļu debesu zvaigžņu un nometa tās zemē. Pūķis nostājās sievietes priekšā, kurai bija jādzemdē, lai aprītu viņas bērnu, kad viņa dzemdēja.* »

Šis pants ar jauniem simboliem pārņem vēstījumu no Atkl. 11:1 līdz 3, kur Dievs ir pilnvarojis pāvesta Romu ar nosaukumu “ *zizlis* ” “ *mīdīt zem kājām svēto pilsētu 42 mēnešus* ”.

Daniēlā Romas impērijas “ *desmit ragus* ” bija paredzēts aizstāt pāvesta “ *mazajam ragam* ” (no 538. līdz 1798. gadam). Šī pēctecība ir apstiprināta šeit, Atkl.12, 4. pantā.

Termins “ *aste* ”, kura mērķis ir viltus praviete Jezebele ” no Atkl.2:20 ilustrē šo viltus kristiešu pāvesta reliģiskās Romas pēctecību. Šeit tiek atjaunota apsūdzība, kas citēta Dan.8:10. Viņa triku un pavedināšanu upuri, kas ir 1. Mozus grāmatas “ *čūskas* ” cienīgi, tiek samīdīti zem “ *debesu zvaigžņu* ” simbola vai ar nosaukumu “ *Debesu valstības pilsoņi* ”, ko Jēzus piedēvē saviem mācekļiem. “ *Trešā puse ir ierauta savā kritumā.* ” Trešais nav minēts tās burtiskās nozīmes dēļ, bet, kā visur pravietojumos, kā svarīga daļa no kopējā pārbaudīto kristiešu skaita. Upuri var pat pārsniegt šo proporciju par burtisku trešdaļu.

5. pants: “ *Viņa dzemdēja dēlu, kam ar dzelzs zizli jāvalda visas tautas. Un viņas bērns tika aizķerts pie Dieva un viņa troņa.* »

Divkārsā pielietojumā pravietojums atgādina, kā velns cīnījās ar Mesijas lietu no dzimšanas līdz savai uzvarai nāvei. Bet šī uzvara ir pirmdzimtajam, pēc kura izdosies visiem viņa izredzētajiem, turpināt to pašu cīņu, līdz tiks iegūta galīgā uzvara. Tajā brīdī, saņemot debesu ķermeni, viņi dalīsies ar to, spriedumā par ļaunajiem, un tur kopā viņi “ *ganīs tautas ar dzelzs zizli* ”, kas dos spriedumu par “ *mocībām* ”. *otrā nāve* ” pēdējā spriedumā. Kristus un viņa izredzēto pieredze saplūst vienā kopīgā pieredzē, un “ *bērna, kas pacelts pie Dieva un viņa troņa* ”, līdz ar to debesīs, tēls ir izredzēto “atbrīvošana” uz zemes tiks paveikts 2030. gadā, kad atribsies Kristus. Viņi tiks atbrīvoti no “ *sāpēm dzemdības* ”. Bērns ir veiksmīgs un uzvarošas autentiskas kristīgās pievēršanās simbols.

6. pants: “ *Un sieviete aizbēga tuksnesī, kur viņai bija Dieva sagatavota vieta, lai viņa tur varētu pabarot tūkstoš divi simti sešdesmit dienas.* »

Vajātā asambleja ir mierīga un atbrūnota, tās vienīgais ierocis ir Bībele, Dieva vārds, Gara zobens, tā var tikai bēgt savu uzbrucēju priekšā. 6. pants atgādina par vajāšanas pāvesta valdīšanas laiku par pravietiskām “ *1260 dienām* ” jeb 1260 reāliem gadiem saskaņā ar Ezē.4:5-6. Šis laiks kristīgajai ticībai ir sāpīgu pārbaudījumu laiks, par ko liecina vārda “ *tuksnesis* ” pieminēšana, kur to “vada Dievs”. Tādējādi viņa piekrīt “ *divu liecinieku* ” ciešanām no Atkl. 11:3. Dan.8:12 šis dievišķais teikums tika formulēts šādi: “ *Grēka dēļ armija tika nodota*

mūžīgajiem ”; grēks, kas izdarīts, atmetot cieņu pret sabata atpūtas dienu kopš 321. gada 7. marta.

Iekavas atvēršana: cīņa debesīs

7. pants: “ *Un debesīs notika karš. Mihaēls un viņa eņģeļi cīnījās pret pūķi. Un pūķis un viņa eņģeļi cīnījās,*

Paziņotā svēto sagrābšana ir pelnījusi skaidrojumu, ko Gars mums sniedz zināmā veidā iekavās. Tas būs iespējams, pateicoties Jēzus Kristus uzvarai pār grēku un nāvi. Šī uzvara tika apstiprināta pēc viņa augšāmcelšanās, bet Gars mums šeit atklāj, kādas sekas tam bija debesu iemītniekiem, kuri līdz šim brīdim berzēja plecus ar dēmoni un pašu sātanu.

Loti svarīgi : šis debesu konflikts, kas cilvēku acīm palika neredzams, izgaismo to mīklaino vārdu nozīmi, ko Jēzus teica, kad viņš bija uz zemes. Jāņa 14:1-3 Jēzus teica: “ *Lai tava sirds nemitinās. Tici Dievam un tici man. Mana Tēva namā ir daudz savrupmāju. Ja tā nebūtu, es tev būtu teicis. Es sagatavošu jums vietu. Un, kad es iešu un jums vietu sagatavošu, es nākšu atkal un ņemšu jūs pie sevis, lai jūs būtu arī tur, kur es esmu.* » Šīs “ vietas ” “ gatavošanai ” dotā nozīme parādīsies nākamajā pantā.

8. pants: “ *Bet viņi nebija stipri, un viņu vieta vairs nebija atrodama debesīs.* »

Šim debesu karam nav nekā kopīga ar mūsu zemes kariem; tas uzreiz neizraisa nāvi, un abas pretējās nometnes nav vienādas. Lielais radītājs Dievs, kas sevi parāda erceņģeļa “ *Miķeļa* ” pazemīgajā un brālīgajā aspektā, ir tas pats visvarenais Dievs, kura priekšā visai viņa radībai vajadzētu nogāzties un paklausīt. Sātans un viņa dēmoni ir tie dumpīgie radījumi, kuri pakļaujas tikai piespiedu kārtā un, visbeidzot, nespēj pretoties un ir spiesti paklausīt, kad lielais Dievs ar savu visvarenību viņus izdzen no debesīm. Viņa zemes kalpošanas laikā Jēzu baidījās ļaunie eņģeļi, kuri viņam paklausīja un liecināja, ka viņš patiešām ir dievišķā projekta “ *Dieva dēls* ”, *tādējādi viņu apzīmējot.*

Šajā pantā Gars norāda: “ *Viņu vieta vairs nebija atrasta debesīs* ”. Šī “ *vieta* ”, kuru Dieva valstībā ieņēma celestiālie nemiernieki, bija jāatbrīvo, lai šī celestiālā valstība varētu tikt “ *attīrīta* ” un “ *sagatavota* ” uzņemt Kristus izredzētos dienā, kad viņa pēdējā kaujā pret zemes dumpiniekiem viņa atnākšanas laikā. godībā. Tieši tad, paņemot līdzīgu savus izredzētos, “ tie vienmēr būs ar viņu, lai kur viņš atrastos ” vai arī šķīstītajās debesīs “ *sagatavoti* ” tos uzņemt. Zemes daļa tad būs posta, kā pareģots ar vārdu “ *dziļi* ” kopš 1. Moz. 1:2. Šīs cīņas gaismā dievišķais glābšanas projekts tiek izgaismots un katrs tā plāna atslēgas vārds atklāj tā nozīmi. Tā tas ir ar šiem Ebr.9:23 citētajiem pantiem: “ *Tāpēc tas bija nepieciešams, jo attēli lietas, kas ir debesīs, bija jāšķīstī tādā veidā, vai pašas debesu lietas ar upuriem būtu augstākas par šīm.* » Tādējādi nepieciešamais “ lieliskāks upuris ” bija Mesijas vārdā Jēzus brīvprātīga nāve, kas tika upurēta savu izredzēto grēku izpirkšanai, bet galvenokārt, lai iegūtu viņa radībām un sev likumīgas tiesības nosodīt. līdz nāvei debesu un zemes nemiernieki. Tādā veidā “ *Dieva debesu svētnīca tika “ attīrīta* ”, vispirms un pēc tam, kad uzvarējušais Kristus atgriežas, pienāks kārta zemei, ko viņš norādīs par savu “ *ķēblīti kājām* ”, bet ne par savu “ *svētnīca*” Jes.66:1-2: “ *Tā saka Tas*

Kungs: Debesis ir mans tronis, un zeme ir mans kāju paklājs. Kādu māju jūs varētu man uzcelt un kurā vietā jūs man dotu dzīvot? To visu mana roka ir radījusi, un tas viss ir radies, saka Tas Kungs. Tas ir tas, uz kuru es skatīšos: uz to, kas cieš un ir vājš garā, uz to, kas bīstas mana vārda. » ; vai, saskaņā ar Ecēc.9:4, par " tiem, kas nopūšas un vaidē no negantībām ", kas tika izdarītas.

9. pants: “ *Un tika izmests lielais pūķis, tā senatnes čūska, ko sauca par velnu un sātanu, kas pieviļ visu zemi; viņš tika nomests zemē, un viņa eņģeļi tika izraidīti līdz ar viņu. »*

Debesu būtnes bija pirmās, kas guva labumu no uzvarošā Kristus veiktās garīgās attīrīšanas. Viņš izdzina no debesīm velnu un viņa eņģeļu dēmonus, kas divus tūkstošus gadu bija “ *izmesti* ” uz zemes. Tādējādi velns zina “ *laiku* ”, kas viņam personīgi un viņa dēmoniņiem atlicis rīkoties pret izredzētajiem svētajiem un dievišķo patiesību.

Piezīme : Jēzus ne tikai atklāja Dieva raksturu cilvēcei, viņš arī iepazīstināja ar šo milzīgo raksturu, kas ir velns, par kuru vecā derība maz runāja, atstājot viņu gandrīz ignorētu. Kopš Jēzus uzvaras pret velnu cīņa starp abām noietnēm ir saasinājusies dēmonu ieslodzījuma dēļ, kuri tagad neredzamā veidā dzīvo starp cilvēkiem uz zemes un visā mūsu zemes dimensijā, kas ietver planētas un debesu zvaigznes. Šie ir vienīgie ārpuszemes dzīvnieki mūsu zemes dimensijā.

Šeit man jāatgādina, ka pareiza izpratne par Dieva izstrādātās programmas kopējo glābšanas projektu ir ekskluzīva privilēģija, kas rezervēta viņa izredzētajiem. Jo viltus ticība tiek atzīta tāpēc, ka tā vienmēr ir nepareiza, interpretējot savu projektu. Tas ir pierādīts, jo jūdi, kas deva Mesiju, Svētajos Rakstos pravietoja miesas glābšanas lomu, turpretim Dievs bija plānojis tikai garīgo atbrīvošanu; ka no grēka. Tāpat šodien viltus kristīgā ticība gaida ar Jēzus Kristus atgriešanos, viņa valstības nodibināšanu un viņa spēku uz zemes; lietas, ko Dievs nav iekļāvis savā programmā, kā mums māca viņa pravietiskā Atklāsme. Gluži pretēji, viņa krāšņā atnākšana iezīmēs viņu dzīves beigas, kas joprojām ir viņu grēku un visu vainu nesējs pret viņu.

Kristus izredzētais zina, ka brīvā dzīve aizsākās debesīs un ka pēc zemes iekavās, kas bija nepieciešamas pilnīgai Viņa mīlestības un taisnības apliecināšanai, Dievs radītājs pagarinās savu radījumu dzīvi, kas paliek uzticīgi debesīs un virs zemes, mūžīgi savā debesu veidolā. Debesu un zemes nemiernieki tad tiks tiesāti, iznīcināti un iznīcināti.

Debesu valstība ir atbrīvota

10. pants: “ *Un es dzirdēju skaļu balsi debesīs sakām: Tagad ir atnākusi pestīšana un mūsu Dieva spēks un valstība, un viņa Kristus vara. jo ir nomests mūsu brāļu apsūdzētājs, kas tos apsūdzēja mūsu Dieva priekšā dienu un nakti. »*

Šī “ *Tagad* ” mērķis ir 7., 30. aprīlis, nedēļas pirmā diena pēc trešdienas, 3. aprīļa, kurā, pieņemot krustu, Jēzus uzvarēja velnu, grēku un nāvi. Tajā pirmajā nedēļas dienā viņš Marijai paziņoja: “ *Neaiztiek mani; Es vēl neesmu pacēlies pie sava Tēva .*” Viņa uzvarai vēl bija jāklūst par oficiālu debesīs, un kopš tā laika viņš savā dievišķajā spēkā ar savu no jauna atklāto eņģeļu vārdu “ *Miķelis* ” dzenā velnu un viņa dēmonus no debesīm. Jāņem vērā citāts “ *mūsu brāļu apsūdzētājs, tas, kas viņus apsūdzēja mūsu Dieva priekšā dienu un nakti* ”. Tas atklāj mums

milzīgo universālo brālību starp Dieva noņemti, kas piekrīt dumpinieku noņemti ar zemes izredzētajiem. Kas ir šie " brāļi "? Tie, kas atrodas debesīs un uz zemes, piemēram, Ījabs, kurš daļēji ir nodots velnam, lai pierādītu viņam, ka viņa " apsūdzības " ir nepamatotas.

11. pants: " *Viņi viņu uzvarēja Jēra asiņu un savas liecības vārda dēļ, un viņi nemīlēja savu dzīvību tik ļoti, lai baidītos no nāves.* »

Smirnas " laikmeta vēstījumā , un šis vēstījums norāda uz ticības standartu, ko Jēzus Kristus pieprasa visos pravietotajos laikmetos līdz viņa godības pilnajai atgriešanās brīdim.

Mūsu Pestītāja Jēzus Kristus debesu vārda " *Miķeļa* " uzvara attaisno viņa svinīgos paziņojumus, kas izteikti Mat.28:18 līdz 20: " *Jēzus nāca un runāja uz viņiem tā: Man ir dota visa vara debesīs un uz zemes. Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, kristīdami tās Tēva un Dēla un Svētā Gara vārdā un mācot ievērot visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un, lūk, es esmu ar jums vienmēr, līdz pat pasaules galam.* »

Tādējādi, nodibinot savu pirmo derību, Dievs Mozum atklāja mūsu zemes dimensijas rašanās vēsturi, bet tikai mums, kas dzīvojam cilvēces pēdējās dienās, viņš atklāj izpratni par tās vispārējo glābšanas projektu. noslēdzot iekavās par zemes grēka pieredzi, kas ilgs sešus tūkstošus gadu. Tāpēc mēs dalāmies ar Dievu, gaidot visu viņa uzticīgo debesu un zemes izredzēto mūžīgu atkalapvienošanos. Tāpēc tā ir ievēlēta privilēģija savukārt koncentrēt savu uzmanību uz debesīm un to iedzīvotājiem. No savas puses viņi nav pārstājuši interesēties par izredzēto likteni un mūsu zemes vēsturi no radīšanas līdz pasaules galam, kā rakstīts 1.Kor.4:9: " *Dievs, šķiet, Es mūs, apustuļus, ir padarījis par pēdējiem cilvēkiem, kas savā ziņā ir nosodīti nāvei, jo mēs esam bijuši kā skats pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem.* »

Zemes stāvoklis ir pasliktinājies

12. pants: " *Tāpēc priecājieties jūs, debesis, un jūs, kas mājāt debesīs. Bēdas zemei un jūrai! Jo velns ir nokāpis pie jums lielās dusmās, zinādam, ka viņam ir maz laika.* »

" *Debesu iemītnieki* " bija pirmie, kas " *priecājās* " par Kristus uzvaru. Bet šī prieka līdzinieks ir " *nelaimes* " pastiprināšanās " *zemes iemītniekiem* ". Jo velns zina, ka viņam ir piespriests nāvessods nosacīti un ka viņam ir " *maz laika* " rīkoties pret savu pestīšanas plānu. Visas darbības, ko 2000 gadus veica dēmonu noņemne, kas atrodas uz zemes, atklāj Jēzus Kristus savā Atklāsmē jeb Apokalipsē. Šī ir šī darba tēma, ko es rakstu jums. Un kopš 2018. gada Jēzus Kristus izredzētie ir dalījušies šajās zināšanās par velnam atvēlēta laika beigām viņa pavadīšanas darbam; tas beigsies 2030. gada pavasarī ar viņu dievišķā Skolotāja krāšņo atgriešanos. Šīs tēmas iekavas noslēdzas ar 12. pantu.

Noslēdzot cīņas iekavas debesīs

Sievietes braukšanas tēmas atsākšana tuksnesī

13. pants: " *Kad pūķis redzēja, ka viņš ir nomests zemē, viņš vajāja sievieti, kas bija dzemdējusi bērnu.* »

Šī iekava ļauj Garam pārņemt pāvesta valdīšanas tēmu no 6. panta. Termins “*pūķis*” šajā pantā joprojām apzīmē pašu velnu, sātānu. Bet viņa cīņa pret “*sievieti*” notiek ar romiešu darbību, secīgi imperatora, pēc tam pāvesta.

14. pants: “*Un divi lielā ērgļa spārni tika doti sievietei, lai viņa varētu lidot tuksnesī, uz savu vietu, kur viņa tiek barota laiku un laiku, un pusi laika, tālu no čūskas seja.*»

Šajā 14. pantā viņš atsāk vēstījumu, norādot pāvesta valdīšanas ilgumu formā “trīsarpus gadi”, “*laiks, laiks un puslaiks*”, kas jau lietots Dan.7:25. Šajā atsākumā hronoloģiskā notikumu secībā tiks atklātas jaunas detaļas. Jāņem vērā viena detaļa: 4. panta “*pūķis*” tiek aizstāts ar “*čūsku*” tādā pašā veidā, kā “*pūķis*” 3. pantā tiek aizstāts ar “*asti*”. Termini “*čūska un aste*” mums atklāj izmaiņas aktīvajā taktikā, ko Dievs, “*lielais ērglis*”, iedvesmo velnam un viņa dēmoniem. Pēc “*pūķa*” atklātās agresijas seko “*čūskas*” viltība un reliģiskie meli, kurus piepilda pāvesta valdīšana 1260. gadā pareģotajos gados. “*Čūskas*” pieminēšana ļauj Dievam ieteikt mums salīdzinājumu ar sākotnējā grēka apstākļiem. Tāpat kā Ievu pavedināja “*čūska*”, caur kuru runāja velns; Kristus “*sieviete*”, “*līgava*” ir pakļauta melu vārdu pārbaudei, ko velns viņai sniedz caur savu Romas pāvesta katolicisma pārstāvju “*muti*”.

15. pants: “*Un čūska sūtīja ūdeni no savas mutes kā upi pēc sievietes, lai to izvilktu pie upes.*»

15. pants ilustrē katoļu vajāšanas, kurām tiek pakļauta neuzticīgā kristīgā ticība; kā “*upes ūdens*”, kas “*nes prom*” visu, kas ir sasniedzams. Romas katoļu pāvesta “*mute*” uzsāka savas fanātiskās un nežēlīgās katoļu līgas pret saviem reliģiskajiem pretiniekiem. Ideāls šīs darbības sasniegums ir Luija XIV “pūķu” korpasa izveidošana, ko konsultēja bīskaps Le Tellier. Šīs militārās struktūras, kas izveidota, lai vajātu miermīlīgu protestantu pretošanos, mērķis bija “*apmācīt*” visus vājos un lēnprātīgos Kristus izredzētos savās dogmās, liekot viņiem izvēlēties: pāriet katoļticībā vai tikt novestiem gūstā vai nāvē pēc šausmīgas vardarbības un spīdzināšanas.

16. pants: “*Un zeme palīdzēja sievietei, un zeme atvēra savu muti un aprija upi, ko pūķis bija izmetis no savas mutes.*»

Gars piedāvā mums divas vienas otras interpretācijas šim vienam pantam. Ņemiet vērā, ka “*sieviete*” un “*zeme*” šeit ir divas atšķirīgas būtnes un ka “*zeme*” var simbolizēt protestantu ticību vai burtisku zemi, mūsu planētas augsni. Tas dos šim pantam divas interpretācijas, kas hronoloģiski seko viena otrai dievišķajā Atklāsmē.

1. vēstījums: viltus dzīvnieciskais protestantisms : hronoloģiskā secībā, pirmkārt, “*sieviete*” atbilst reformācijas mierīgo protestantu gleznieciskajam aprakstam, kuru oficiālā “*mute*” (Mārtiņa Lutera 1517. gadā) nosodīja katoļu grēkus; kas attaisnoja viņu nosaukumu: “Protestanti” ir tie, kas protestē pret katoļu reliģisko netaisnību, kas grēko pret Dievu un nogalina viņa patiesos kalpus. Cita liekulīgā protestantisma sastāvdaļa, ko simbolizē vārds “*zeme*”, arī pavēra savu “*muti*”, lai nosodītu katoļu ticību, taču tā paņēma ieročus un tā vardarbīgie sitieni “*aprija*” ievērojamu daļu katoļu līgu cīnītāju. Vārds “*zeme*” šeit simbolizē slavenos “hugenotus”, Cévennes protestantu cīnītājus un tādus militāros

cietokšņus kā Larošela "religiju karu" laikā, kuros abas cilvēku grupas nekalpoja, ne godināja Dievu kaujinieki.

2. vēstījums: Francijas nacionālā ^{ateisma} atriebīgais zobens . Otrajā lasījumā hronoloģiskā secībā šis 16. pants atklāj, kā Francijas revolūcija pilnībā aprīs katoļu monarhiju pāvesta agresiju. Tas ir šī panta galvenais vēstījums. Un tas ir tas, ko Dievs piešķir “⁴ Atkl.8:12 *trompete un Atkl.11:7* ” *zvērs, kas paceļas no bezdibeņa* ”, līdzīgi kā 3.Moz.26:25, tas nāk, saka Dievs, kā “*zobens, lai atriebtu manu savienību*” . ” nodeva dumpīgie katoļu grēcinieki. Šis attēls ir balstīts uz nemiernieka “*Korah*” sodu 4.Mozus 16:32: “**Zeme atvēra savu muti un aprija tos un viņu mājas kopā ar visiem Koras ļaudīm un visu viņu mantu .**” Pilnīgā harmonijā ar dievišķo Atklāsmi un vēsturiskajiem sasniegumiem šis salīdzinošais attēls atgādina, ka nemiernieki abās situācijās noraidīja dievišķo likumu.

Pūka pēdējais ienaidnieks : adventistu sievietes atliekas

17. pants: “*Un pūķis sadusmojās uz sievieti un devās karot pret viņas pēcnācēju atlikumu, kas tur Dieva baušļus un kam ir Jēzus liecība.* »

Klusumā pārejot pāri protestantu darbības 150 gadiem, kurus skāris dievišķais lāsts, “*5. trompetes*” tēma, Gars atsauc atmiņā pēdējo velna un viņa debesu un zemes rokaspuķu cīņu uz zemes un parāda mums, kādi ir viņu kopējo naidu. Šie pēdējie mērķi būs 1873. gada adventistu pionieru izredzētie, pēdējie pēcnācēji un mantinieki, kuriem šis pēdējais pārbaudījums tika paziņots saskaņā ar Atkl.3:10 . Pionieri, kuru misiju viņi pabeigs, nesot to pašu dievišķo svētību. Viņiem būs stingri un uzticīgi jāatbalsta darbs, ko Jēzus viņiem uzticēja: atsakoties jebkādā veidā godināt “*zvēra zīmi*” romiešu svētdienā, sestdienās uzticīgi ievērojot sabata atpūtas praksi, lai cik tas maksātu, īstā nedēļas septītā diena, laiks, ko organizē un nosaka lielais un visvarenais radītājs Dievs. Tā ir patiesība, kas parādās šajā aprakstā par “*sievietes pēcnācēju atlikumu*” šajā pantā: “*tie, kas tur Dieva baušļus*”, tie ir desmit, nevis deviņi; “*un kuri saglabā Jēzus liecību*”, jo viņi nevienam neļauj to no viņiem atņemt; ne “*pūķi*”, ne “*čūskas*”. Un šī “*Jēzus liecība*” ir visdārgākā, jo saskaņā ar Atkl.19:10 “*Jēzus liecība ir pravietojuma gars*”. Tieši šī pravietiskā liecība padara velnam “*neiespējamu pievilt patiesos izredzētos*” Kristus, patiesības Dieva, kā Mt.24:24 māca: “*Jo celsies viltus Kristi un viltus pravieši; viņi darīs lielus brīnumus un brīnumus līdz pat izredzētajiem , ja tas būtu iespējams .*”.

Gandrīz... pilnīga sātana uzvara

18. pants: “*Un viņš stāvēja uz jūras smiltīm.*”

Šis pēdējais pants parāda mums triumfējošo velnu, kuram ir izdevies atnest sev līdzī savā krišanās un mirstīgajā nosodījumā, **visas kristīgās reliģiskās institūcijas**, kurās viņš dominē un atrodas savā varā. Jes.10:22 Dievs paziņo: “*Lai gan tava tauta, Israēl, būtu kā jūras smiltis, atgriezīsies tikai atlikums; iznīcināšana ir atrisināta, tas izraisīs taisnīguma pārplūdi.* » Tādējādi, saskaņā ar šo pravietojumu, pasaules beigās uz to izbēg tikai citādi domājošie adventisti, kas veido “*sievietes atlikumu*”, “*Izredzēto, Kristus līgavu*” un *garīgo* Dieva "Izraēlu". sātanskā kundzība. Es atceros, ka ar nosaukumu “adventists” Gars nosaka ticības standartu pēdējo izredzēto pestīšanai, kas izraudzīti kopš 1843.

gada; 2020. gadā tā ir reliģiska uzvedība, bet vairs nav institūcija, kuru Dievs sprieda, nosodīja un noraidīja (" *izvemts* ") 1994. gadā.

Atklāsmes grāmata 13 : Kristīgās reliģijas viltus brāļi

Jūras zvērs - Zemes zvērs

Skaitlis 13 māņticīgiem elku pielūdzējiem apzīmē veiksmes vai neveiksmes piekariņu atkarībā no katra cilvēka uzskatiem un valsts. Šeit, savā krāšņajā Atklāsmē, Dievs mums atklāj savu skaitļu kodu, kas balstīts uz skaitļiem no 1 līdz 7 un to dažādajām kombinācijām. Skaitlis 13 tiek iegūts, pievienojot skaitli "6", eņģeļa sātana skaitli un skaitli "7", kas ir Dieva un līdz ar to likumīgās reliģijas skaitlis, kas Jēzū Kristū dota Dievam radītājam. Tādējādi šajā nodaļā mēs atradīsim "kristīgās reliģijas viltus brāļus", bet patiesi ievēlēto reālus mirstīgos ienaidniekus. Šis " *tarss* " *slēpjas* " *labā labības* " vidū zem maldinošā reliģiskā izskata, ko šī nodaļa atklāj.

Pirmais zvērs : kas paceļas no jūras

Čūskas pūka pirmā kauja

1. pants: " *Tad es redzēju zvēru izkāpjām no jūras, kam bija desmit ragi un septiņas galvas , un uz viņa ragiem desmit diadēmi un uz viņa galvām. zaimojoši vārdi.* "

Kā mēs redzējām, pētot Atkl. 10, šajā nodaļā mēs atrodam divus mūsu laikmeta tā sauktos kristiešu " *zvērus* ". Pirmais, " *kas paceļas no jūras* ", kā Dan.7:2, attiecas uz katoļu ticību un tās vajājošo pravietisko " *42 mēnešu* " jeb 1260 reālu gadu valdīšanu. Pārņemot impēriju simbolus, kas ir pirms tam Dan.7, mēs atrodam " *mazā raga* " valdīšanu, kam bija jāparādās pēc tam, kad " *desmit ragi* " bija saņēmuši savas valstības saskaņā ar Dan.7:24. Uz " *desmit ragiem* " novietotās " *tiāras* " parāda, ka tieši šis vēsturiskais konteksts ir mērķēts. Šeit pāvesta Romu simbolizē " *septiņas galvas* ", kas to īpaši raksturo dubultā nozīmē. Burtiskākais ir " *septiņi pakalni* ", uz kuriem Roma ir uzcelta saskaņā ar

Atkl.17:9. Otram, garīgākam, ir prioritāte; izteiciens " *septiņas galvas* " apzīmē maģistratūras svētdarīšanu: " *septiņas* " ir svētdarīšanas skaitlis, un " *galvas* " apzīmē maģistrātu vai vecāko Jes.9:14. Šī augstākā maģistratūra ir attiecināma uz pāvesta Romu, jo tā izpaužas kā neatkarīga valsts, gan civila, gan reliģiska, kuras galva ir pāvests. Gars precizē: " *un uz viņa galvām zaimojoši vārdi* ". Vārds " *zaimošana* " ir vienskaitlī, un mums ir jātulko kā: " *melu nosaukumi* " atbilstoši vārda " *zaimošana* " nozīmei . Jēzus Kristus " *melus* " attiecina uz Romas pāvesta režīmu. Tāpēc viņš piedēvē viņam titulu " *melu tēvs* ", ar kuru viņš Jāņa 8:44 apzīmēja velnu, pašu sātanu: " ***Tu esi no sava tēva velna un gribi pildīt sava tēva vēlmes. Viņš bija slepkava no sākuma un nestāv patiesībā, jo viņā nav patiesības. Kad viņš izrunā melus, viņš runā no savas sirds; jo viņš ir melis un melu tēvs.*** "

2. pants: " *Zvērs, ko es redzēju, bija līdzīgs leopardam ; viņa kājas bija kā lāča kājas, un viņa mute kā lauvas mute . Pūķis deva viņam savu spēku, troni un lielu varu.* »

" *Ceturtais zvērs* ", kas minēts Dan.7:7, teica " *briesmīgs, briesmīgs un ārkārtīgi spēcīgs* ", šeit saņem precīzāku aprakstu. Faktiski tas vien atspoguļo trīs impēriju kritērijus, kas bija pirms tam kopš Kaldejas impērijas. Viņam piemīt " *leoparda* " veiklība , " *lāča* " nepārspējamais spēks un " *lauvas* " nežēlīgais gaļēdāju spēks . Atkl.12:3 " *pūķis* " 3. pantā, kur " *diadēmas* " atradās uz " *septiņām galvām* ", attēloja Romu tās pagānu imperatora fāzē, kas vajā agrīnos kristiešus. Tādējādi, tāpat kā Dan.7:8-24 " *mazais rags* " pārņem Dan.8:9, šeit pāvestība saņem savu varu no Romas impērijas; ko vēsture apstiprina ar imperatora dekrētu, kas pienākas Justiniānam I 533. (rakstiski) un 538. (pieteikums). Bet, esiet uzmanīgi! " *Pūķis* " attiecas arī uz " *velnu* " Atkl.12:9, kas nozīmē, ka pāvestība savu varu, " *spēku, troni un lielo varu* " saņem no paša velna. Mēs saprotam, kāpēc Dievs abas būtnes padara par " *melu tēviem* " iepriekšējā pantā.

Piezīme : Militārā līmenī pāvesta Roma saglabā savu impērisko formu, jo Eiropas karaliskās armijas tai kalpo un apmierina tās lēmumus. Kā māca Dan.8:23 līdz 25, tās spēks balstās uz " *savu viltību panākumiem* ", kas sastāv no apgalvojuma, ka viņš pārstāv Dievu uz zemes, un tādējādi spēj atvērt vai aizvērt pieeju ierosinātajai mūžīgajai dzīvei Kristus evaņģēlijs: " *Viņu valdīšanas beigās, kad grēcinieki tiks iznīcināti, celsies nekaunīgs un viltīgs ķēniņš . Viņa spēks pieaugs, bet ne ar viņa paša spēkiem ; viņš radīs neticamu postu, viņam veiksies savos uzņēmumos , viņš iznīcinās varenos un svēto cilvēkus. Viņa labklājības un viltību panākumu dēļ viņa sirdī būs augstprātība, viņš iznīcinās daudzus cilvēkus, kas dzīvoja mierīgi, un viņš sacelsies pret valdnieku priekšnieku; bet tas tiks salauzts bez nevienas rokas piepūles.* »

1260. gadu beigās Francijas revolūcijas ateisms pielika punktu tās despotiskajai varai, kas iedibināta kopš 538. gada .

3. pants: " *Un es redzēju vienu no viņa galvām it kā līdz nāvei ievainotu; bet viņa mirstīgā brūce bija sadzījusī. Un visa zeme bija bijībā aiz zvēra.* »

Nekad nenožēlojot grēkus visā tās vēsturē, pāvesta maģistrātam būs jāatsakās no savas vajāšanas varas ierobežojumu dēļ. Tas tiks paveikts no 1792. gada, kad monarhiju, tās bruņoto atbalstu, gāzīs un nogriezīs franču ateisms. Kā paziņots Atkl.2:22, šī ateistiskā “ *lielā bēda* ” vēlas iznīcināt “ *sievietes Izebeles* ” romiešu reliģisko spēku, un tās mērķi ir “ *tie, kas ar viņu pārkāpj laulību* ”; monarhi, monarhisti un katoļu priesteri. Tā viņa noteikti bija “ *it kā līdz nāvei ievainota* ”. Taču oportunistisku iemeslu dēļ imperators Napoleons I to atjaunoja 1801. gadā sava konkordāta vārdā. Viņa nekad vairs tieši nevajās. Bet tās vilinošais spēks turpināsies daudziem katoļu ticīgajiem, kuri visi ticēs tās meliem un pretenzijām līdz Jēzus Kristus atgriešanās godībā: “ *Un visa zeme bija apbrīnā aiz zvēra* ”. “ *Visa zeme sekoja zvēram* ”, un šis vārds *zeme* dubultā nozīmē attiecas uz planētu, bet arī uz reformātu protestantu ticību, kas no tās izrietēja. Kopš tā laika izveidotā ekumēniskā alianse (= zemes, grieķu valodā) apstiprina šo paziņojumu. Ja Gars būtu vēlējies paust šo vēsti skaidrā valodā, mēs lasītu: “ Visa protestantu reliģija sekoja šim neiecietīga katoļu reliģija . Šo apgalvojumu apstiprinās izpēte par otro “ *zvēru* ”, kurš šoreiz “ *ceļas no zemes* ” šīs 13. nodaļas 11. pantā.

4. pants: “ *Un viņi pielūdza pūķi, jo tas bija devis varu zvēram; tie pielūdza zvēru, sacīdami: Kas ir līdzīgs zvēram un kas var pret viņu cīnīties?* »

Apzīmējot gan imperiālo Romu, gan arī Sātānu, saskaņā ar Atkl. 12:9, *pūķi*, tātad pašu *velnu*, *pielūdz* tie, kas godā pāvesta režīmu; tas ir rezultātā un pilnīgā neziņā, jo tieši viņš “ *atdeva savu spēku zvēram* ”. Tādējādi pāvesta “ *uzņēmuma veiksmi* ”, kas pravietota Dan.8:24, apstiprina vēsture. Viņa valda pār karaļiem ar savu reliģisko spēku absolūtā veidā, ilgu laiku neapšaubāmi. Viņa piešķir zemes un godina ar tituliem tos, kas viņai kalpo, lai tos atalgotu, kā mēs varam lasīt Dan.11:39: “ *Ar svešo dievu viņš rīkosies pret nocietinātajām vietām; un viņš piepildīs ar godu tos, kas viņu atpazīst, iecels tos par valdniekiem pār daudziem, izdalīs tiem zemes kā atlīdzību* . Lieta tika paveikta burtiski labi zināmā veidā, kad pāvests Aleksandrs VI Bordža (bēdīgi slavenais slepkava) sadalīja zemi 1494. gadā un piešķīra Portugālei, Brazīlijas un Indijas austrumu progresējošajam punktam, un Spānijai, visu pārējo jaunatklāto zemēm. Gars uzstāj. Jēzus Kristus izredzētajam ir jābūt pilnībā pārliecinātam, ka katoļu ticība ir velnišķīga un ka visas tās agresīvās jeb humānisma darbības vada sātans, Dieva un izredzēto pretinieks. Šis uzsvars ir pamatots, jo viņš pravieto Dan.8:25, “ *viņa uzņēmumu panākumus un viņa viltību panākumus* ”. Tā reliģiskā autoritāte, ko atzinuši Eiropas karaļi, varenie un kristīgās tautas, piešķir tai uz uzticēšanos balstītu prestižu, tāpēc patiesībā tas ir ārkārtīgi trausls. Bet, kad Dievs un velns apvienojas sodīšanai, pūķi, cilvēku masas paklausīgi iet pa viltus ceļu, kas izsekots un, galvenais, uzlikts. Uz zemes vara prasa varu, jo cilvēkiem patīk justies vareniem, un šajā jomā pāvesta režīms, kas apgalvo, ka pārstāv Dievu, ir žanra meistars. Tāpat kā 6. atkl., tēma izvirza jautājumu: “ *Kas ir kā zvērs un kas var cīnīties pret viņu?* ”. 11. un 12. nodaļa sniedza atbildi: Dievs Kristū, kurš 1793. gadā radījis franču revolucionāro ateismu, kas to aprīs asinspirtī. Taču līdz šī “ *atriebīgā zobena* ” parādīšanās (loma, kas Ļev.26:25 piedēvēta ceturtajam ^{sodam}), bruņoti protestanti jau cīnījās ar to, tomēr nespējot to uzvarēt. Vīrieši, protestanti, franči un vācieši un anglikāņi, visi tikpat bargi kā viņa, cīnīsies ar viņu

no 16. gadsimta, atdodot viņai nāvējošos triecienus, jo viņu ticība galvenokārt ir politiska.

5. pants: “ *Un viņam tika dota mute runāt augstprātīgus vārdus un zaimošanu; un viņam tika dotas pilnvaras darboties četrdesmit divus mēnešus.* »

Šie vārdi ir identiski tiem, ko lasām Dan.7:8, kas attiecas uz romiešu pāvesta “*mazo ragu*”, kas paceļas pēc Eiropas karaļvalstu “*desmit ragiem*”. Šeit mēs atrodam viņa “*augstprātību*”, bet šeit Gars pievieno “*zaimošanu*” vai nepatiesas pretenzijas un reliģiskus melus, uz kuriem tika balstīti “*viņa panākumi*”. Dievs apstiprina savu “*1260 faktisko gadu*” valdīšanu, kas attēlota Bībeles pravietiskā formā “*četrdesmit divi mēneši*”, saskaņā ar kodu “*diena uz gadu*” Ecē.4:5-6.

6. pants: “ *Un viņa atvēra savu muti, lai zaimotu Dievu, zaimotu Viņa vārdu un viņa telti un tos, kas dzīvo debesīs.* »

Šeit man ir jāvērtē uzmanība uz kopējo nozīmi, ko cilvēce piešķir vārdam “*zaimošana*” vai apvainojums. Šis priekšstats ir maldinošs, jo, apzīmējot melus, “*zaimošana*” nepavisam neizskatās kā apvainojums, un, kas attiecas uz tiem, ko Dievs piedēvē pāvesta Romai, tie, gluži pretēji, izskatās pēc viltus un maldinoša svētuma.

Pāvesta mute “*izsaka Dieva zaimošanu*”; kas apliecina viņa identitāti Dan.11:36, kur lasām: “*Ķēniņš darīs, ko gribēs; viņš paaugstinās sevi, viņš celsies pāri visiem dieviem un runās neticamas lietas pret dievu Dievu; tas plauks, līdz dusmas būs pabeigtas, jo tas, kas ir noteikts, tiks izpildīts.* » Gars piedēvē pāvesta režīmam melus jeb “*zaimošanu*”, kas raksturo visas tā reliģiskās doktrīnas; “*pret Dievu, lai zaimotu viņa vārdu*”, viņa veltīgi lieto Dieva vārdu, sagroza viņa raksturu, piedēvējot viņam viņa slepkavnieciskās velnišķās darbības; “*viņa telts*”, tas ir, viņa garīgā svētnīca, kas ir viņa asambleja, viņa izredzētie; “*un tie, kas mīt debesīs*”, jo tā maldinošā veidā parāda debesis un to iedzīvotājus, savās dogmās atsaucoties uz debesu elles, grieķu mantojumu, kas tos atrada zem zemes, paradīzi un šķīstītavu. “*Debesu iedzīvotāji*”, šķīsti un svēti, cieš un ir sašutuši par to, ka viņiem netaisnīgi tiek piedēvēts ļaunuma un nežēlības modelis, ko cilvēkos iedvesmojusi zemes dēmoniskā noietne.

7. pants: “ *Un viņam tika dots karot pret svētajiem un tos uzvarēt. Un viņam tika dota vara pār visām ciltīm, tautām, valodām un tautām.* »

Šis pants apstiprina Dan.7:21 vēstījumu: “*Es redzēju šo ragu karojam pret svētajiem un uzvarot tos.*” Eiropas un globālā kristietība patiešām ir mērķis, jo Romas katoļu ticība tika uzspiesta visām Eiropas tautām, kuras faktiski sastāvēja no “*ciltīm, tautām, valodām un nācijām*”, kuras bija pilsoniski neatkarīgas. Viņas “*vara pār visām ciltīm, tautām, valodām un tautām*” apstiprina viņas tēlu kā “*lielās netikles Bābele*” no Atkl. 17:1, kas parāda, ka viņa “*sēž uz daudziem ūdeņiem*”; “*Ūdeņi*”, kas simbolizē “*tautas, ļaužu pulkus, tautas un valodas*” saskaņā ar Atkl.17:15. Ar interesi varam atzīmēt, ka šajā 17. nodaļā nav vārda “*cilts*”. Iemesls ir mērķa laikmeta galīgais konteksts, kas attiecas uz Eiropu un Rietumu kristietību, kurā cilts forma tika aizstāta ar dažādām nacionālajām formām.

No otras puses, pāvesta režīma nodibināšanas kontekstā Eiropas iedzīvotāji būtībā tika organizēti “*ciltīs*”, piemēram, Gallijas romiešu valodā, un tās sadalīja

dažādas “valodas” un dialekti. Hronoloģiski Eiropu apdzīvoja “ciltis”, pēc tam “tautas”, kas bija pakļautas karaļiem, un, visbeidzot, 18. gadsimtā republikas “nācijas”, piemēram, Ziemeļamerikas Savienotās Valstis, kas veido tās nozīmīgo izaugumu. “Tautas” konstitūcija ir saistīta ar pakļaušanos Romas pāvesta režīmam, jo tieši viņš atzīst un nodibina kristīgās Eiropas karaļu autoritāti, kopš Klovisa 1. franku karālis.

8. pants: “Un visi, kas dzīvo virs zemes, pielūgs Viņu, kura vārds nav rakstīts no pasaules radīšanas Jēra dzīvības grāmatā, kas tika nogalināts.” »

Beigu laikā, kur simbols “zeme” apzīmē protestantu ticību, šis vēstījums iegūst precīzu nozīmi: visi protestanti pielūgs katoļu ticību; visi, izņemot izredzētos, kuriem Gars smalki sniedz šādu definīciju: “tie, —kuru vārds no pasaules radīšanas ~~nav~~ierakstīts nokautā Jēra dzīvības grāmatā.” » Un es jums atgādinu šeit, tās ievēlētjie pārstāvji ir “debesu valstības pilsoņi” pretstatā nemierniekiem, kas ir “zemes iedzīvotāji”. Fakti liecina par šī Dieva Gara formulētā pravietiskā paziņojuma patiesumu. Jo kopš reformācijas sākuma, izņemot Pjēra Valdo gadījumu 1170. gadā, protestanti ir godinājuši katoļu ticību, godinot tās “svētdienu”, kas mantota no pagānu imperatora Konstantīna 1. kopš 321. gada 7. marta. Šī apsūdzība sagatavo tēma otrais “zvērs”, kas parādīts 11. pantā.

9. pants: “Ja kādam ir ausis, tas lai dzird!” »

Tas, kuram ir Dieva atvērusi uztveres “auss”, sapratīs Gara piedāvāto vēsti.

Paziņojums par sodu, ko izpilda franču nacionālā ateisma atriebības zobens

10. pants: “Ja kāds ved gūstā, tas nonāks gūstā; ja kāds nogalina ar zobenu, tas jānokauj ar zobenu. Tā ir svēto neatlaidība un ticība.” »

Jēzus Kristus atgādina miermīlīgo paklausību, ko viņš vienmēr prasa no saviem izredzētajiem. Tāpat kā pirmajiem mocekļiem, arī nežēlīgās pāvesta valdīšanas ievēlētajām amatpersonām ir jāsamierinās ar likteni, ko Dievs viņiem ir sagatavojis. Bet viņš paziņo, kāds būs viņa taisnīgums, kas noteiktā laikā sodīs karaļu un pāvestu, kā arī viņu garīdznieku reliģiskās prasības. “Paveduši” ievēlētās amatpersonas gūstā, viņi paši nonāks franču revolucionāru cietumos. Un, “nogalinājuši ar zobenu” izredzētos, kurus Jēzus mīlēja, viņi paši tiks nogalināti ar atriebīgo Dieva “zobenu”, kura lomu izpildīs to pašu franču revolucionāru giljotīna. Tieši caur franču revolūciju Dievs atbildēs uz **atriebības vēlmi**, kas izteikta ar mocekļu asinīm Atkl.6:10: “Viņi sauca skaļā balsī, sacīdami: Cik ilgi tu esi, svētais un patiesais Skolotāj, kavējies. tiesāt un atriebties **par** mūsu asinīm tiem, kas dzīvo virs zemes?”. Un revolucionārā giljotīna “notrieks katoļu bērņus” no monarhijas un pāvesta Romas garīdzniecības, kā paziņots Atkl.2:22. Bet starp tās upuriem atradīsim arī liekulīgus protestantus, kuri jauc ticību ar pilsoniski politiskiem uzskatiem un, “zobenu” rokās, aizstāvēja savus personīgos uzskatus un savu reliģisko un materiālo mantojumu. Tā bija Džona Kalvina un viņa ļauno un asiņaino līdzstrādnieku Ženēvā uzvedība. Atsaucoties uz darbībām, kas tika veiktas 1793. un 1794. gadā, pravietojumus ievēd mūs ilgā reliģiskā miera kontekstā, kas tika nodibināts “150” gadus, par ko pravietoja pravietiskie “*pieci mēneši*” Atkl.9:5-10. Taču pēc 1994. gada, šī perioda beigām, no 1995. gada,

tiesības “nogalināt” reliģisku iemeslu dēļ tika atjaunotas. Potenciālais ienaidnieks nepārprotami kļūst par islāma reliģiju līdz tās kareivīgajai pagarināšanai, kas novedīs pie “Trešā pasaules kara” no 2021. līdz 2029. gadam. Īsi pirms Kristus atgriešanās, kas gaidāma 2030. gada pavasarī, parādīsies otrais “zvērs”. šajā nodaļā 13.

Otrais zvērs: kas paceļas no zemes

Pūka jēra pēdējais stends

11. pants: “*Tad es redzēju citu zvēru izkāpjām no zemes, kam bija divi ragi līdzīgi jēram un kurš runāja kā pūķis.*»

Atslēga vārda “zeme” identificēšanai ir atrodama 1.Moz.1:9-10: “*Dievs teica: Lai ūdeņi, kas ir zem debesīm, pulcējas vienā vietā un lai parādās sausums. Un tā arī bija. Sauso zemi Dievs sauca par zemi, bet ūdens masu par jūru. Dievs redzēja, ka tas ir labi.*»

Tātad, tāpat kā sausā “zeme” iznāca no “jūras” otrajā zemes radīšanas dienā, tā šis otrais “zvērs” iznāca no pirmās. Šis pirmais “zvērs”, kas apzīmē katoļu reliģiju, otrais, no tā izrietošais, attiecas uz protestantu reliģiju, tas ir, reformātu baznīcu. Tomēr šai pārsteidzošajai atklāsmei vairs nevajadzētu mūs pārsteigt, jo iepriekšējo nodaļu pētījumi mums papildus ir atklājuši garīgo statusu, ko Dievs savā dievišķajā spriedumā piešķir šai protestantu reliģijai, kas pēc perioda, ko sauc par “Tiatira”, nepiekrita pabeigt uzsākto reformu. Tomēr šo pabeigšanu prasīja Dan.8:14 dekrēts, kuram viņa ir parādā Dieva vēsti Atkl.3:1: “*Tev ir teikts, ka esi dzīvs; un tu esi miris.*” Šī garīgā nāve viņu nodod velna rokās, kas, iedvesmojoties, sagatavo viņu “*Armagedona kaujai*” (Atkl. 16:16), pēdējai zemes grēka stundai. Tieši šīs pēdējās ticības pārbaudes stundā, kas tika pravietota vēstījumā, kas adresēta viņas adventistu kalpiem tajā laikā Filadelfijā, viņa uzņemsies neiecietīgas iniciatīvas, kas padarīs viņu par “*zvēru, kas ceļas no zemes*”. Viņai ir “*divi ragi*”, kurus attaisnos un identificēs nākošais 12. pants. Jo vienotas ekumēniskajā aliansē, protestantu un katoļu reliģijas ir vienotas savā cīņā pret Dieva svētīto atpūtas dienu autentiskajā septītajā nedēļas dienā; jūdu sestdienai vai sabatam, bet arī Ādams, Noass, Mozus un Jēzus Kristus, kuri to neapšaubīja savas kalpošanas un mācīšanas laikā uz zemes, jo dumpīgo jūdu apsūdzības par sabata pārkāpumu Jēzum bija nepamatotas. un nepamatoti. Apzināti darot brīnumus sabbatā, viņa motivācija bija no jauna definēt Dieva patieso jēdzienu par sabata atpūtu. Šīs divas reliģijas, kas pretendē uz pestīšanu, ko iegūst “*jērs, kas nes pasaules grēkus*”, savu aprakstošo kritēriju dēļ ir pelnījušas “*jēra, kurš runā kā pūķis*” tēlu. Tā kā neiecietības propagandēšana pret sabata novērotājiem, kurus viņi aizies līdz nāvei, tas patiešām ir atklāts karš, “*pūka stratēģija*”, kas atkal parādās.

12. pants: “*Viņa izmantoja visu pirmā zvēra varu viņa klātbūtnē un lika zemei un tās iedzīvotājiem pielūgt pirmo zvēru, kura mirstīgā brūce bija dziedināta.*»

Mēs esam liecinieki sava veida stafetei, katoļu ticība vairs nedominē, bet tā agrākā autoritāte tiek dota protestantu reliģijai. Tas ir tāpēc, ka šī protestantu reliģija oficiāli ir visspēcīgākā valsts uz zemes: Ziemeļamerikas Savienotās Valstis vai ASV. Eiropas un Amerikas protestantu reliģiju saplūšana jau ir

panākta, ieskaitot septītās dienas adventistu institūciju. Kopš 1995. gada. Jaunā Zemes “*Bābele*” ir spiesta sajaukties ar reliģiju, jo tās veido dažādu reliģisko konfesiju imigranti. Ja cilvēkiem šīs lietas šķiet normāli sava virspusējā prāta un reliģiskās neieinteresētības dēļ, tad Dievs radītājs, kurš nemainās, arī nemaina savas domas, un viņš soda par šo nepaklausību, kas ignorē viņa vēsturiskās mācības, par kurām liecina Bībele. . Savukārt, aizstāvot pirmās dienas romiešu svētdienu, Konstantīna I noteikto atpūtas dienu, otrs protestantu “*zvērs*” “*ieviesa pirmo katoļu zvēru*”, kas to atzina par oficiālu reliģisku statusu un deva tam nosaukumu “*svētdiena*” maldinošs. Gars mums atgādina, ka šī jaunākā aliance starp protestantiem un katoļiem bija iespējama, jo tika “*izdziedēta*” “*mirstīgā brūce*”, ko radīja “*zvērs, kas paceļas no bezdibeņa*”. Viņš viņu atzvana, jo otrajam zvēram nebūs šīs iespējas tikt dziedinātam. To iznīcinās Jēzus Kristus krāšņā atnākšana.

13. pants: “*Viņa darīja lielus brīnumus, pat lika ugunij nolaist no debesīm uz zemi cilvēku acīs.*»

Kopš uzvaras pret Japānu 1945. gadā protestantiskā Amerika ir kļuvusi par pirmo kodolvalsti uz zemes. Tā ļoti augstā tehnoloģija tiek pastāvīgi atdarināta, bet nekad nav līdzvērtīga; tas vienmēr ir soli priekšā saviem konkurentiem vai pretiniekiem. Šī prioritāte tiks apstiprināta “*Trešā pasaules kara*” kontekstā, kur saskaņā ar Dan.11:44 tas iznīcinās savu ienaidnieku, Krieviju, “*ziemeļu karaļa*” valsti šajā pravietojumā. Tad viņa prestižs būs milzīgs, un konfliktā izdzīvojušie, apdullināti un apbrīnoti, uzticēs viņam savu dzīvību un atzīs viņa varu pār visu cilvēka dzīvi. “*Uguns no debesīm*” piederēja tikai Dievam, bet kopš 1945. gada Amerika to ir valdījusi un kontrolējusi. Viņa ir parādā viņam savu uzvaru un visu savu pašreizējo prestižu, kas pieaugs līdz ar viņas uzvaru gaidāmajā kodolkarā.

14. pants: “*Un viņa pievīla tos, kas dzīvo virs zemes, ar zīmēm, kuras viņai bija dots darīt zvēra priekšā, likdama tiem, kas dzīvo virs zemes, taisīt tēlu zvēram, kuram bija zobena brūce. un kas dzīvoja.*»

tehniskie “*brīnumbērni*” ir neskaitāmi. “*Zemes iemītnieki*” ir kļuvuši atkarīgi no visiem tās izgudrojumiem, kas absorbē viņu dzīvi un domas. Kamēr Amerika neprasa viņiem atņemt šos sīkrīkus, kas nodarbina viņu dvēseles, piemēram, narkomāniem, “*zemes cilvēki*” ir gatavi leģitimizēt reliģisko neiecietību pret “*ļoti mazu grupu*”, “*sievietes palieku*”. ” Atkl.12:17. “*... zvēra tēla veidošana*” ietver katoļu reliģijas darbību kopēšanu un atveidošanu protestantu autoritātē. Šī atgriešanās pie prāta skarbuma balstīsies uz divām darbībām. “*Izdzīvojušie*” būs pārdzīvojuši šausmīgus kara aktus, un Dievs pastāvīgi un pakāpeniski piemeklēs viņus “*savu dusmu septiņas pēdējās mocības*”, kas aprakstītas Atkl.16.

Svētdienas nāves dekrēts

15. pants: “*Un viņam tika dots atdzīvināt zvēra tēlu, lai zvēra tēls runātu un lai tie, kas nepielūdz zvēra tēlu, tiktu nogalināti.*»

Velna plāns, Dieva iedvesmots, veidosies un tiks īstenots. Gars atklāj galējā mēra formu, kas tiks pieņemta sestajā no “*septiņām pēdējām mocībām*”. Ar oficiālu dekrētu, ko pieņems visi izdzīvojušie nemiernieki uz zemes, tiks nolemts, ka datumā no agra pavasara līdz 2030. gada 3. aprīlim tiks nogalināti pēdējie

atlikušie Septītās dienas sabatu ievērojošie adventisti. Loģiski, ka šis datums iezīmē Jēzus Kristus atgriešanās godības gadu. 2030. gada pavasaris noteikti ir brīdis, kad viņš iejaucas, lai nepieļautu, ka nemiernieku postošais projekts tiek īstenots pret saviem izredzētajiem, kurus viņš nāk glābt, “*saīsinot dienas*” viņu “*lielajām ciešanām*” (Mt.24: 22).

16. pants: “*Un viņa lika visiem, gan maziem, gan lieliem, bagātajiem un nabadzīgajiem, brīvajiem un vergiem, zīmi uz savas labās rokas vai uz pieres.*”

Pieņemtais pasākums laikmetā izdzīvojušos sadala divās nometnēs. Nemierniekus identificē ar cilvēka autoritātes “*zīmi*”, kas apzīmē katoļu “svētdienu”, seno “neuzvarētās saules dienu”, ko kopš 321. gada 7. marta uzspieda viens no tās pielūdzējiem, Romas imperators Konstanfīns I. “*Zīme*” tiek saņemta “*uz rokas*”, jo tā ir cilvēka “darbs”, ko Jēzus vērtē un nosoda. Tas tiek saņemts arī “*uz pieres*”, kas simbolizē katras cilvēka radības personīgo gribu, kuras atbildība tādējādi ir pilnībā pakļauta Dieva radītāja taisnīgajam spriedumam. Lai no Bībeles apstiprinātu šo “*rokas*” un “*pieres*” simbolikas interpretāciju, ir šis pants no 5. Mozus 6:8, kur Dievs saka par saviem baušļiem: “*Tev būs tās sasiet kā zīmi uz savām rokām.*, un tie būs kā frontlets starp tavām acīm. »

Iepriekšējās represijas

17. pants: “*un neviens nevarētu pirkt vai pārdot, ja viņam nav zīmes, zvēra vārda vai tā vārda numura.* »

Aiz šī vārda “*persona*” slēpjas adventistu svēto nometne, kuri ir palikuši uzticīgi Dieva svētītajam sabbatam. Tā kā, atsakoties godināt “*zīmi*”, svētdien, pārējā pirmajā pagānu dienā, tie tiek nolikti malā. Sākotnēji viņi bija “boikota” upuri, kas bija plaši pazīstams amerikāņu pasākumos pret pretiniekiem, kuri viņiem pretojās. Lai iegūtu tiesības tirgoties, ir jāgodā “*zīme*”, kas svētdien attiecas uz protestantiem, “*zvēra vārds*”, “Dieva Dēla vietnieks”, kas attiecas uz katoļiem, vai “*viņa numurs*”. vārds”, vai numurs 666.

18. pants: “*Tā ir gudrība. Kam ir saprašana, lai aprēķina zvēra skaitu. Jo tas ir cilvēka skaitlis, un viņa skaitlis ir seši simti sešdesmit seši.* »

Lai saprastu Dieva Gara vēsti, nepietiek ar cilvēcisko gudrību. Tam noteikti ir jābūt mantotam no viņa, tāpat kā Zālamana gadījumā, kura gudrība pārspēja visu cilvēku gudrību un ieguva viņa reputāciju visā zināmajā zemē. Pirms arābu ciparu pieņemšanas ebrejiem, grieķiem un romiešiem viņu alfabēta burtiem bija arī šifra vērtība, tāpēc burtu vērtību pievienošana, kas veido vārdu, nosaka tā numuru. Mēs to iegūstam ar “aprēķinu”, kā norādīts pantā. “... *viņa vārda numurs*” ir “*666*”, tas ir, *skaitlis*, kas iegūts, saskaitot latīņu nosaukumā “VICARIVS FILII DEI” ietvertu latīņu burtu skaitlisko vērtību; kaut kas tika parādīts 10. nodaļas izpētē. Šis vārds pats par sevi ir viņa apgalvojumu lielākā “*zaimošana*” vai “*meli*”, jo Jēzus nekādā gadījumā nedeļa sev “aizvietotāju”, kas nozīmē vārda “vikārs”.

Atklāsmes grāmata 14 : Septītās dienas adventisma laiks

Trīs eņģeļu vēstījumi – raža – raža

Šī ir nodaļa, kuras mērķis ir laiks no 1843. gada līdz 2030. gadam.

1843. gadā Dan.8:14 pravietojuma īpašais lietojums lika “adventistiem” gaidīt Jēzus Kristus atgriešanos, kas bija noteikts šī datuma pavasarī. Tas ir sākums virknei ticības pārbaudījumu, kur interesi par pravietojuma garu, proti, “*Jēzus liecību*” saskaņā ar Atkl. 19:10, individuāli demonstrēs kristieši, kuri apgalvo, ka viņi ir par Jēzus pestīšanu. Kristus zem vairākām reliģiskām etiķetēm. Demonstrētie “**darbi**” vien pieļauj atlasīties vai ne. Šos darbus var rezumēt divās iespējamās izvēlēs: saņemtās gaismas un tās dievišķo prasību pieņemšana vai noraidīšana.

1844. gadā pēc jaunām cerībām uz 1844. gada rudeni Jēzus vadīs savus izredzētos uz misiju – pabeigt reformācijas darbu, kas sākas ar Dieva svētītā sabata prakses atjaunošanu kopš pasaules radīšanas. Šis ir vissvarīgākais “*svētuma*” priekšmets, kas ir “*attaisnots*” no 1844. gada, kad par šo pārkāpumu tika pievērsta viņa kalpu uzmanība. Šis Dan.8:14 tulkojums, kas tulkots līdz manai kalpošanai šādi: “*Divi tūkstoši trīssimt vakara rīts un svētnīca taps šķīstīta*”, ir autentiski, saskaņā ar oriģinālo ebreju tekstu: “*Divi tūkstoši trīssimt vakara rīts un svētums tiks attaisnots*”. Ikvienam var atklāt, ka dievišķā sabata pārkāpšana kopš 321. gada ir saistīta ar daudzām citām atteikšanās no doktrinālajām patiesībām, kuras Dievs noteica apustuļu laikā. Pēc 1260 gadu ilgas melu valdīšanas, destruktīvas ticības turpinātājas, pāvests, kas palika protestantu doktrīnā, daudzi patiesības Dievam nepanesami meli. Tāpēc šajā 14. nodaļā Gars

izklāsta trīs galvenās tēmas, kas pēc kārtas ir: Adventistu misija jeb “ *trīs eņģeļu* ” vēstījums; pasaules gala “ *raža* ”, *izredzēto šķirošana un sagrābšana*; dusmu vīnogu “ *vīnogu raža* ”, *galīgais sods viltus ganiem, viltus reliģiskajiem kristietības skolotājiem*.

Kopš 1844. gada tiek mācīts aizsargāt izredzētos no dievišķajām dusmām, un pēdējais pārbaudījums ir paredzēts cilvēcei piešķirtā laika galējai beigām, lai pozicionētu sevi starp atklāto dievišķo gribu un dumpīgo cilvēku prasību, kas ir vispilnīgākā atkrišanās. Taču izdarītā izvēle atstāj sekas uz visiem tiem, kuri ir miruši kopš 1844. gada. Tikai apgaismotie un uzticīgie izredzētie “ *mirst Kungā* ” saskaņā ar 13. panta mācību, kur viņi tiek pasludināti par “ *svētītiem* ”, tas ir, par žēlastības saņēmējiem. Kristus ar visu savu svētību jau ir apstiprināts vēstījumā, kas adresēts “ *Filadelfijas* ” eņģelim, kas attiecas uz viņiem, jo nepietiek ar to, ka tiek kristīts “adventists”, lai Dievs uzskatītu viņu par izredzēto.

“trīs eņģeļu vēstījumu” veidā no 7. līdz 11. pantam. Šie vēstījumi seko viens otram. seku pēctecība.

Es to atceros šeit, pēc piezīmes uz vāka šī darba 2. lappusē, šie trīs vēstījumi izceļ trīs vēstījumus, kas jau ir atklāti simboliskos attēlos Daniēla grāmatā Dan.7 un 8. Viņu atgādinājums, šajā Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā, pasvītro un apstiprina ārkārtējo nozīmi, ko Dievs viņiem piešķir.

Atpestītie adventisti uzvarējuši

1. pants: “ *Es redzēju, un, lūk, Jērs stāvēja Ciānas kalnā un kopā ar viņu simts četrdesmit četri tūkstoši [cilvēku], kam uz pieres bija rakstīts viņa vārds un viņa Tēva vārds.* »

“ *Ciānas kalns* ” attiecas uz vietu Izraēlā, kur tika uzcelta Jeruzaleme. Tas simbolizē cerību uz pestīšanu un formu, kādu šī glābšana iegūs zemes un debesu ticības pārbaudījumu beigās. Šis projekts tiks pilnībā izpildīts, atjaunojot visas lietas, kas attiecas uz *zemi un debesīm* saskaņā ar Atkl.21:1. “ *144 000 [cilvēku]* ” simbolizē Kristus izredzētos, kas izvēlēti laikā no 1843. līdz 2030. gadam, proti, adventistu kristiešus, kurus pārbaudījis, pierādījis un apstiprinājis Jēzus Kristus, kuru spriedums attiecas gan kolektīvi, gan individuāli. Kolektīvais spriedums vērtē institūciju, un individuālais spriedums attiecas uz katru radību. “ *144 000 [cilvēki]* ” pārstāv Jēzus Kristus izredzētos no adventistu ticības sekotāju vidus. Šis skaitlis ir stingri simbolisks, un patiesais atlasīto skaits ir Dieva zināms un sargāts noslēpums. To izvēles iemeslu varam saprast no piedāvātā attēla definīcijas. Uz *viņu pierēm ir uzrakstīts* viņu gribas un domu simbols, “ *Jēra vārds* ”, Jēzus un “ *Viņa Tēva vārds* ”, Dievs, kas atklājās vecajā aliansē. Tas nozīmē, ka viņi atrada un atveidoja Dieva tēlu, ko radītājs Dievs bija devis pirmajam cilvēkam pirms grēka, kad viņš to veidoja un deva viņam dzīvību; un šis tēls ir viņa rakstura tēls. Tie veido augļus, ko Dievs gribēja iegūt, Jēzu Kristū izpērkot savu vienīgo uzticīgo izredzēto grēkus. Šķiet, ka uz izredzēto izredzēto pieres vai nu viņu garā, viņu domas un griba ir atrasts Atkl.7:3 Dieva zīmogs vai Dekaloga ceturtnā baušļa sabats un neatdalāmais raksturs. par jēru Jēzu Kristu un par viņa atklāsmi vecajā derībā kā Tēvam, Dieva radītājam. Tādējādi patiesā kristīgā ticība neiebilst pret Dēlam un Tēvam piesaistītajām reliģiskajām normām, kā to apgalvo Romas svētdienas sekotāji, ja ne vārdos, tad vismaz darbībā.

2. pants: “ *Un es dzirdēju balsi no debesīm, kā lielu ūdeņu troksni, kā lielu pērkona skaņu; un balss, ko es dzirdēju, bija kā arfistu, kas spēlē uz savām arfām.* »

Šajā pantā minētie pretrunīgie tēli patiesībā papildina viens otru. “ *Lielle ūdeņi* ” simbolizē daudzus dzīvo radījumus, kas, izpaužoties, iegūst “ *liela pērkona* ” izskatu. Gluži pretēji, caur “ *arfās* ” tēlu Dievs atklāj perfekto harmoniju, kas vieno viņa uzvarošos radījumus.

pants : “ *Un viņi dziedāja jaunu dziesmu troņa un četru dzīvo radību un vecaju priekšā. Un neviens nevarēja iemācīties dziesmu, izņemot simts četrdesmit četrus tūkstošus, kas tika izpirkti no zemes.* »

Dievs šeit apstiprina un pasvīturo ļoti augsto “adventistu” ticības svētību, kas iedibināta kopš 1843.-44. Tās ievēlētie pārstāvji atšķiras no citām simbolizētām grupām; “ *tronis, četras dzīvās radības un vecākie* ”; pēdējais apzīmē visus atpestītos no pieredzes, kas dzīvoja uz zemes. Bet dievišķā Atklāsmē, ko sauc par Atklāsmi, ir vērsta tikai uz diviem tūkstošiem kristīgās ticības gadu, kas Dan.8:14 dekrēts ir sadalīts divās secīgās fāzēs. Līdz 1843.-1844. gadam izredzētos simbolizēja 12 “ *vecākie* ” no “ *24* ”, kas minēti Atkl.4:4. Pārējie 12 “ *vecākie* ” ir adventistu “ *12 ciltis* ”, kas “ *apzīmogotas* ” Atkl.7:3-8 no 1843.-44.

4. pants: “ *Tie ir tie, kas nav apgānījuši sevi ar sievietēm, jo viņi ir jaunavas; viņi seko jēram, lai kur viņš dotos. Viņi tika izpirkti no cilvēku vidus kā pirmie augļi Dievam un Jēram;* »

Šī panta vārdi attiecas tikai garīgā nozīmē; vārds “ *sievietes* ”, kas apzīmē kristīgās baznīcas, kuras kopš to rašanās ir kritušas atkrišanās, piemēram, Romas katoļu ticība vai kopš 1843.-1844. gada, kas apzīmē protestantu ticību un kopš 1994. gada institucionālo adventistu ticību. Pieminētā “ *netīrība* ” ir vērsta uz grēku, kas izriet no dievišķā likuma pārkāpuma un kura “ *alga ir nāve* ”, saskaņā ar Rom.6:23. Lai glābtu viņus no grēka prakses, Jēzus Kristus svētīja, izņemot simboliskos “ *144 000 [cilvēku]* ”. Viņu “ *jaunava* ” ir arī garīga, un tā apzīmē viņus kā “tīras” būtnes, kuru taisnīgumu ir balinājusi Jēzus Kristus viņu labā izlietās asinis. Grēka un tā apraiņšanos mantiniekus, tāpat kā visus Ādama un Ievas pēcnācējus, Jēzus Kristus atzītā ticība viņus lieliski “šķīstīja”. Bet, lai šo ticību efektīvi atzītu Jēzus Kristus, šai attīrīšanai ir jābūt patiesai un konkretizētai viņu “ *darbos* ”. Tādējādi tas nozīmē atteikšanos no grēkiem, kas mantoti no viltus kristiešu vai ebreju vai, plašākā nozīmē, monoteistiskajām reliģijām. Un savā pravietiskajā atklāsmē Dievs īpaši pievēršas nespējai ievērot laika kārtību, ko viņš noteicis no pirmās Zemes un tās debesu sistēmas radīšanas nedēļas.

Aiz priekšstata par “ *jaunas dziesmas dziedāšanu* ” slēpjas īpaša pieredze, ko piedzīvojuši tikai “ *144 000 [cilvēki]* ”. Pēc “ *Mozus dziesmas* ”, kas svinēja krāšņo iziešanu no Ēģiptes, grēka simbola, “ *144 000* ” izredzēto “ *dziesma* ” svin viņu atbrīvošanu no grēka, jo viņi paklausīja Dan.8:14 dekrētam un ir sadarbojušies savās darbībās. svētību, ko Dievs vēlējās un pat pieprasīja kopš 1843.-1844. Šajā datumā debesu vīzija atgādināja par grēku attīrīšanu, kas tika paveikta Gulgātas krustā ar Jēzus Kristus nāvi. Šī vēsts bija gan pārmetums, gan mācība, ko Dievs sniedza protestantu ticīgajam, kurš bija romiešu svētdienas un dažu citu viņa melīgo grēku mantinieks. Ebreju rituālu tipoloģijā šī “ *grēku* ”

šķīstīšana ” bija reliģiski svētki rudenī, kuru laikā nokautās kazas asinis tika nogādātas vissvētākajā vietā uz žēlastības sēdekļa, kas novietots šajā nepieejamā vietā un bija aizliegts uz pārējo laiku. gada laiks. Šīs āžas asinis, simbolisks grēka tēls, pravietoja Jēzus Kristus asinis, kurš pats bija kļuvis par savu izredzēto grēku nesēju, lai viņu vietā izpirktu pelnīto sodu; Jēzus pats tika padarīts par grēku. Šajā ceremonijā kaza pārstāv grēku, nevis Kristu, kas to nes. Tieši uz šo augstā priesteru fizisko pārvietošanos no pilnvarotās svētvietas uz aizliegto vissvētāko vietu pārējā gada laikā ir norādīts šis pants, sakot: " *viņi seko jēram, lai kur viņš dotos.* " Atgādinot šo ainu 1844. gada 23. oktobra vīzijā, Kristus Gars saviem izredzētajiem bezsamaņā esošajiem mantiniekiem atgādināja doktrinārus nepatiesības, grēkošanas aizliegumu. Tādējādi, sākot ar 1844. gadu, **brīvprātīgas izcelsmes grēks, kas ir romiešu svētdienas gadījums, padara attiecības ar Dievu neiespējamās**, un pamestais grēks ļauj paplašināt šīs attiecības, kas ved attiecīgo izredzēto pie tā svētuma pilnības caur atklātās dievišķās patiesības uztveršana, izpratne un iedzīvināšana.

Uzskatot, ka tie ir " *pirmie augļi Dievam un Jēram* ", tie ir labākais, ko Dievs ir atradis, izvēloties zemes izredzētos. Ebreju rituālos " *pirmie augļi* " tika pasludināti par " *svētiem* ". Šo dzīvnieku vai dārzu pirmaugļu ziedojumi tika rezervēti Dievam, lai viņu godinātu un atzīmētu cilvēku pateicību par viņa labestību un dāsnību. Vēl viens iemesls, kas patiesībā ir " *svētie pirmie augļi* ", ir viņiem atklātās dievišķās gaismas uztveršana pilnībā, jo viņi dzīvo beigu laikā, kad atklātā gaisma sasniedz savu apogeju, savu garīgo zenītu.

5. pants: " *Un viņu mutē netika atrasti meli, jo viņi ir nevainojami.* »

Patiesi izredzētais, no patiesības dzimušais, piedzimstot no jauna, var tikai ienīst " *melus* ", kuros viņš nejūt prieku. Meli ir nicināmi, jo tie rada tikai kaitīgas sekas un liek ciest labiem cilvēkiem. Tas, kurš tic " *melu* ", tad piedzīvo vilšanās sāpes, maldināšanas rūgtumu. Neviena Kristus izredzētais nevar priecāties par savu līdzcilvēku pārvērtēšanu un maldināšanu. No otras puses, patiesība nomierina, tā pozitīvi veido attiecības ar īstiem brāļiem, bet galvenokārt ar Dievu, mūsu pestīšanas radītāju un Pestītāju, kurš apgalvo un paaugstina savu vārdu kā " *patiesības Dievu* ". Tādējādi, vairs nepraktizējot doktrināro grēku, pakļaujoties atklātajai patiesībai, izredzētos pats patiesības Dievs nosoda par " *nevainojamiem* ".

Vēstījums no pirmā eņģeļa

6. pants: " *Es redzēju citu eņģeli lidojam cauri debesīm, kam bija mūžīgs evaņģēlijs, lai to sludinātu tiem, kas dzīvo virs zemes, katrai tautai, katrai ciltij, katrai valodai un katrai tautai.* »

" *Cits eņģelis* " vai cits vēstnesis sludina pilnīgu dievišķo gaismu, ko simbolizē " *debesu vidus* " vai saules zenīts. Šī gaisma ir saistīta ar " *evaņģēliju* " vai " *labo vēsti* " par pestīšanu, ko nes Jēzus Kristus. To sauc par " *mūžīgo* ", jo tā vēstījums ir autentisks un laika gaitā nemainās. Tādā veidā Dievs apliecina, ka tas atbilst tam, ko mācīja Jēzus Kristus apustuļi. Šī atgriešanās pie patiesības notika 1843. gadā pēc daudzajiem Romas katoļu ticības pārmantotajiem kropļojumiem. Pasludinājums ir universāls pēc analogijas ar Daniēla 12:12 sniegto vēstījumu, kas atklāj adventistu darba dievišķo svētību. " *Mūžīgais evaņģēlijs* " šeit ir minēts zem

patiesā ticības augļa aspekta, ievērojot dievišķo prasību, kas atklāta Daniēla 8:14 dekrētā. Interese par pravietisko vārdu ir likumīgs normas auglis " *mūžīgais evaņģēlijs* ".

7. pants: " *Viņš skaļā balsī sacīja: Bīstieties Dieva un dodiet viņam godu, jo ir pienākusi Viņa tiesas stunda. un pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, un jūru un ūdeņu avotus.* »

7. pantā pirmais eņģelis nosoda sabata pārkāpumu, kas dievišķajā dekalogā pagodina Dieva Radītāja godību. Tādējādi viņš pieprasīja tās atjaunošanu no 1844. gada oktobra, bet vainoja protestantus par savu pārkāpumu kopš 1843. gada pavasara.

Vēstījums no otrā eņģeļa

8. pants: " *Un sekoja cits, otrs eņģelis, sacīdams: Lielā Bābele ir kritusi, tā visas tautas ir likusi dzert ar savas netiklības dusmu vīnu.* »

8. pantā otrais eņģelis atklāj Romas pāvesta katoļu baznīcas milzīgo vainu, kas ir savaldzinājusi un maldinājusi cilvēkus, pārdēvējot pagānisko Konstantīna I "saules dienu" ^{pēc} montāžas latīņu valodas tulkojuma "Kunga diena". ir tās "svētdienas" izcelsme: dies dominica. Divreiz atkārtots izteiciens: " *Lielā Bābele ir kritusi, kritusi* " apstiprina, ka viņai un tiem, kas viņu manto, dievišķās pacietības laiks ir galīgi beidzies. Individuāli atgriešanās ir iespējama, taču tikai uz augļu vai grēku nožēlas " **darbu** " rēķina .

Atgādinājums: " *tā ir kritusi* " nozīmē: *to paņem un sakauj patiesības Dievs, jo pilsēta nonāk ienaidnieka rokās.* Pēc 1843. gada, no 1844. līdz 1873. gadam, viņš saviem uzticīgajiem Septītās dienas adventistu kalpiem izceļ un izgaismo " *noslēpumu* ", kas to raksturo Atkl.17:5. Viņa **melu** pāvedināšana zaudē savu efektivitāti.

8. pantā ir apstiprināts spriedums, kas izteikts iepriekšējos vēstījumos, ar šausmīgu brīdinājumu. Apzināta un **brīvprātīga** atpūtas dienas izvēle , ko Konstantīns I noteica 321. ^{gadā} , kopš 1844. gada, padara dumpiniekus, kas to attaisno, pasīvus pret pēdējā sprieduma *otrās nāves moku dievišķo nosodījumu.* Lai noslēptu savu apsūdzību pret svētdienu, Dievs to slēpj zem bēdīgi slavenas " *zīmes* ", kas ir pret viņa paša dievišķo " *zīmogu* ". Šī cilvēka autoritātes zīme, kas liek apšaubīt tās laika kārtību, ir milzīgs sašutums, kas ir Viņa soda cienīgs. Un pasludinātais sods patiesībā būs briesmīgs: " *viņš tiks mocīts ar uguni un sēru* ", kas iznīcinās nemierniekus, bet tikai pēdējā sprieduma brīdī.

Vēstījums no trešā eņģeļa

9. pants: " *Un cits, trešais eņģelis viņiem sekoja, skaļā balsī sacīdams: ja kāds pielūdz zvēru un viņa tēlu un saņem zīmi uz savas pieres vai rokas,*

Šī trešā ziņojuma papildinošais un secīgais raksturs ar diviem iepriekšējiem tiek precizēts ar formulu " *tiem sekoja* ". " *Skaļā balss* " apliecina tā sludinātāja ļoti augsto dievišķo autoritāti.

zvēra, kas paceļas no zemes ” valdīšanu un kas ar savu paklausību pieņem un godā svētdienā tās autoritātes “ zīmi ”, kas citēta Atkl. 13. : 16, kas pašlaik ir visi kristieši.

zīmes ” tiešu pretestību ” Dieva zīmogam ”, tas ir, no pirmās dienas svētdienas līdz septītās dienas sabbatam, apstiprina fakts, ka abi tiek uzņemti ” **priekšpusē** ”, sēdvietā. griba, saskaņā ar Atkl.7:3 un 13:16. Ņemiet vērā, ka Atkl.7:3 “ Dieva zīmogs ” kļūst Atkl.14:1: “ Jēra vārds un viņa Tēva vārds ”. Uzņemšana “ **uz rokas** ” ir izskaidrota šajos pantos no 5. Mozus 6:4 līdz 9:

“ Klausies, Izraēla! JAHWÉH, mūsu Dievs, ir vienīgais YaHWéH . **Tevis mīlēt Kungu, savu Dievu, no visas savas sirds, no visas dvēseles un no visa sava spēka . Un šie baušļi, ko es tev šodien dodu, būs tavā sirdī . Tev tās būs jāieaudzina savos bērnos un jārunā par tām, atrodoties savā mājā, kad dodaties ceļojumā, apguļoties un ceļoties. Sasien tās kā zīmi uz tavām rokām , un tās būs kā priekšgala starp tavām acīm .** Uzrakstiet tos uz savas mājas stabiem un uz savām durvīm. » “ Roka ” apzīmē darbību, praksi un “ priekšpuse ” — domas gribu. Šajā pantā Gars saka: “ **Tevis mīlēt Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds un no visas dvēseles un no visa sava spēka** ”; ko Jēzus citē Mat.22:37 un ko viņš pasniedz kā “ pirmo un lielāko bausli ”. Tāpēc ievēlētajām amatpersonām, kurām ir “ Dieva zīmogs ”, ir jāatbilst šiem trim kritērijiem: “ Mīli Dievu no visas sirds ”; cienīt, to praktizējot, sabata atpūtu tās iesvētītajā septītajā dienā; un paturot prātā “ Jēra vārdu “Jēzus Kristus” un viņa Tēva vārdu “YHWéH”. Norādot “ un sava Tēva vārdu ”, Gars apstiprina nepieciešamību paklausīt desmit Dieva baušļiem un priekšrakstiem un priekšrakstiem, kas veicina izredzēto svētumu vecajā derībā. Pat savā laikā apustulis Jānis apstiprināja šīs lietas, sakot 1. Jāņa 5:3-4:

“ Jo šī ir Dieva mīlestība — turēt Viņa baušļus. Un Viņa baušļi nav smagi, jo viss, kas no Dieva dzimis, uzvar pasauli; un uzvara, kas triumfē pār pasauli, ir mūsu ticība. »

10. pants: “ Viņš dzers arī no Dieva dusmu vīna, kas bez maisījuma izliets Viņa dusmu kausā, un tiks mocīts ar uguni un sēru svēto eņģeļu un Jēra priekšā. »

Dieva dusmas tiks pilnībā attaisnotas, jo tie, kas saņem “ zvēra zīmi ”, godā cilvēka grēku, pieprasot Jēzus Kristus taisnību. Atkl.6:15-17 Gars attēloja viņu galīgās konfrontācijas ar Jēzus Kristus iznīcinošajām taisnajām dusmām sekas.

Ārkārtīgi svarīga piezīme : Lai labāk izprastu šīs dievišķās dusmas, mums ir jāsaprot, kāpēc nevērība pret svēto sabbatu tik ļoti izraisa Dieva dusmas. Ir atvainojoši grēki, bet Bībele brīdina mūs no grēka, kas izdarīts pret Svēto Garu, sakot, ka vairs nav nekāda upura, lai iegūtu dievišķo piedošanu. Apustuļu laikā vienīgais šāda veida grēka piemērs mums bija tas, ka atgriezies kristietis noraidīja Kristu. Bet tas ir tikai piemērs, jo patiesībā Svētā Gara zaimošana sastāv no Dieva Gara dotās liecības noliegšanas un noraidīšanas. Lai pārlicinātu un mācītu cilvēkus, Gars iedvesmoja Bībeles svētos rakstus. Tāpēc ikviens, kas apstrīd liecību, ko Gars sniedz Bībelē, jau zaimo Dieva Garu. Vai Dievs var labāk darīt zināmu savu gribu, nevis vadīt tos, kas aicināti pie Bībeles un tās rakstiem? Vai viņš var skaidrāk izteikt savu gribu, domas un suverēnās spriedumus? 16. gadsimtā ^{šis} nicinājums pret Bībeli, pret kuru tā karoja, iezīmēja galīgo galu Dieva pacietībai pret Romas katoļu reliģiju; beidzās viņa pacietība pret doktrīnu, kuru

viņš nekad neatzina. Tad, 1843. gadā, nicinājums pret pravietisko vārdu iezīmēja protestantu ticības saņemšanas beigas visās tās daudzveidīgajās formās, kas ir romiešu svētdienas mantinieki, tas ir, “ *zvēra zīme* ”. Un visbeidzot, savukārt, adventisms izdarīja zaimošanu pret Svēto Garu, noraidot galīgo pravietisko atklāsmi, ko Jēzus tam sniedza caur savu pazemīgo kalpu, kuru es iemiesoju; zaimošana, ko ir apstiprinājusi un pastiprinājusi viņu alianse ar svētdienas novērotājiem kopš 1995. gada. Gara zaimošana katru reizi saņem no Dieva taisnīgu atbildi, ko tā ir pelnījusi; taisnīgs nosodījums pirmajai un “ *otrajai nāvei* ”, kas apstiprināts šajā 10. pantā.

11. pants: “ *Un viņu moku dūmi paceļas mūžīgi mūžos; un tiem nav miera ne dienu, ne nakti, kas pielūdz zvēru un viņa tēlu, un tiem, kas pieņem viņa vārda zīmi.* »

“ *Dūmi* ” būs tikai pēdējās tiesas laikā, stundā, kad dumpīgie kritušie tiks “ *mocīti ugunī un sērā* ” “ *uguns ezerā* ” (Atkl. 19:20 un 20:14); šis, septītā tūkstošgades beigās. Bet jau pirms šī briesmīgā brīža Jēzus Kristus krāšņās atgriešanās stunda apstiprinās viņu galīgo likteni. Šī panta vēstījums skar tēmu “ *atpūta* ”. Savukārt izredzētie pievērs uzmanību Dieva svētītajam atpūtas laikam, bet kritušie, no otras puses, nerūpējas par to pašu, jo viņi nepiešķir dievišķajiem paziņojumiem tādu nozīmi un nopietnību, kādu viņi ir pelnījuši. Tāpēc, atbildot uz viņu nicinājumu, pēdējā soda stundā Dievs viņiem nedos mieru, lai atvieglotu viņu ciešanas.

12. pants: “ *Šī ir svēto neatlaidība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību.* »

Vārdi “ *neatlaidība vai pacietība* ” raksturo dievišķā Mesijas Jēzus patiesos svētos no 1843. līdz 1844. gadam līdz viņa atgriešanās godībā. Šajā pantā “ *Tēva vārds* ” no 1. panta kļūst par “ *Dieva baušļiem* ”, un “ *Jēra vārds* ” tiek aizstāts ar “ *Jēzus ticība* ”. Mainīta arī prioritāšu secība. Šajā pantā Gars citē, pirmkārt, “ *Dieva baušļus* ” un, otrkārt, “ *Jēzus ticību* ”; kas vēsturiski un vērtību līmenī ir Dieva apstiprinātā kārtība savā pestīšanas projektā. 1. pantā prioritāte tika *piešķirta* vārdam *Jērs*”, lai savienotu “ *144 000* ” izredzētos ar kristīgo ticību.

13. pants: “ *Un es dzirdēju balsi no debesīm sakām: Raksti: Svētīgi no šī brīža mirušie, kas mirst Kungā! Jā, saka Gars, lai viņi atpūsties no saviem darbiem, jo viņu darbi seko tiem.* »

Izteiciens “ *no šī brīža* ” ir pelnījis detalizētu skaidrojumu, jo tas ir tik svarīgs. Jo tas attiecas uz datumu 1843. gada pavasarī un 1844. gada rudenī, kad attiecīgi stājas spēkā Daniēla 8:14 dekrēts un beidzas abi Viljama Millera organizētie Adventistu tiesas procesi.

tagad ” nozīmi . Tikai adventistu ticības aizsācēji saprata, kādas sekas ir Dieva prasībām par sabatu no 1843. gada. Lai pieņemtu šo septītās dienas praksi, viņi saprata, ka līdz tam praktizētā svētdiena bija Dieva nolādēta. Pēc tiem mantotais adventisms kļuva tradicionāls un formālistisks, un lielākajai daļai piekritēju un skolotāju svētdiena un sabats tika negodīgi nostādītas vienlīdzības līmenī. Šī sakrālā un patiesā svētuma sajūtas zaudēšana izraisīja neieinteresētību par pravietisko vārdu un trešo adventistu vēstījumu, ko es sludināju laikā no 1983. līdz 1994. gadam. Kopš šī nicināšana adventismā izpaudās Francijā, institūcija Adventistu pasaule noslēdza aliansi ar ekumēniskais klans 1995. gadā par tā lielāko lāstu. “ *Mocību* ” draudi 10. pantā uz viņu attiecas savukārt, ierosinot

izteicienu “ **arī viņš dzers** ”; kopš 1994. gada institucionālais adventisms, pēc protestantu ticības, tiesāts un nosodīts kopš 1843. gada.

Kā liecina šis pants, Daniēla 8:14 dekrēts izraisa 1843. gada protestantu kristiešu sadalīšanu divās nometnēs, tostarp adventistu grupā, kas ir svētības saņēmēji, kas pasludināti: “ *Svētīgi no šī brīža mirušie, kas mirst Kungā!* ”. Pats par sevi saprotams, ka Jēzus, “ *Laodikejā* ” paziņojot, ka grasās to “ *izvest* ”, adventistu institūcija, oficiālais Kristus vēstnesis 1991. gadā, oficiālās gaismas noraidīšanas datums, ko sauc par “ *kailu* ”, vairs nevarēs gūt labumu. no šīs svētlaiemes.

Ražas novākšanas laiks

14. pants: “ *Es paskatījos, un, lūk, bija balts mākonis, un uz mākoņa sēdēja Cilvēka dēls, kam galvā zelta kronis un rokā ass sirpis.* »

Šis apraksts atsauc atmiņā Jēzu Kristu viņa krāšņās atgriešanās brīdī. “ *Baltais mākonis* ” atgādina pirms diviem tūkstošiem gadu pieredzēto tā aiziešanas un pacelšanās debesīs apstākļus. “ *Baltais mākonis* ” apzīmē viņa tīrību, viņa “ *zelta kronis* ” simbolizē viņa uzvarošo ticību, un “ *asais sirpis* ” attēlo Dieva “ *griezīgo vārdu* ” no Ebr.4:12, ko īsteno “ *viņa roka* ”.

15. pants: “ *Un no tempļa iznāca cits eņģelis, skaļā balsī saucdams tam, kas sēdēja uz mākoņa: Izsit sirpi un pļauj! jo ir pienācis pļaujas stunda, jo zemes raža ir nogatavojusies.* »

Runājot par “ *pļauju* ”, kā savā līdzībā, Jēzus atgādina, ka šajā gadījumā pienāks laiks galīgi nošķirt “ *kviešus no pelavām* ”. Caur savu Atklāsmi viņš liek mums atklāt šo tēmu, kas atdala abas nometnes: izredzēto sabatu un kritušo svētdienu, jo aiz šī reliģiskā vārda slēpjas pagānu Saules dievišķības pielūgsmē un autoritātē. Un, neskatoties uz cilvēka laika evolūciju, Dievs turpina raudzīties uz viņu pēc tā, kāds viņš viņam patiesībā ir. Vīriešu atšķirīgie viedokļi neietekmē viņa spriedumu; savā laika secībā pirmā diena ir profāna, tā nekādi nevar pieņemt dievišķo svētumu. Tas ir saistīts vienīgi ar svēto septīto dienu tās laika secībā, kas iegravēta no mūžīgā zemes laika sākuma; tas 6000 saules gadu garumā.

16. pants: “ *Un tas, kas sēdēja uz mākoņa, nometa sirpi zemē. Un zeme tika novākta.* »

zemes pļaujas ” piepildījumu nākotnē . Kristus Pestītājs un Atriebējs un uzraudzīs un paveiks saskaņā ar viņa paziņojumu, kas līdzībā izteikts saviem apustuļiem no Mat. 13:30 līdz 43. “ *Pļauja* ” galvenokārt attiecas uz to izredzēto svēto aizraušanu debesīs, kuri palika. uzticīgs Dievam Radītājam.

Ražas novākšanas laiks (un atriebība)

17. pants: “ *Un no svētnīcas debesīs iznāca cits eņģelis, kuram arī bija ass sirpis.* »

Ja iepriekšējam “ *eņģelim* ” bija ievēlējami labvēlīga misija, tad šim “ *citam eņģelim* ” ir soda misija, kas vērsta pret kritušajiem nemierniekiem. Šis otrais “ *sirpis* ” simbolizē arī “ *Dieva griezīgo vārdu* ”, kas īstenots pēc viņa gribas, bet ne ar viņa roku, jo atšķirībā no ražas vīnogu novākšanai nav vārda “ *viņa rokā* ”. Tāpēc soda darbība tiks uzticēta aģentiem, kas izpilda dievišķo gribu; patiesībā viņa pavedināšanu upuri.

18. pants: “ *Un cits eņģelis, kam bija vara pār uguni, izgāja no altāra un skaļā balsī runāja tam, kam bija asais sirpis, sacīdams: Izsit savu aso sirpi un savāc vīnogas zemes vīnogulājs; jo zemes vīnogas ir nogatavojušās.* »

Pēc tam pēc izredzēto sagrābšanas debesīs nāk “ *vīnogu novākšanas* ” brīdis. Jes.63:1 līdz 6 Gars attīsta darbību, uz kuru attiecas šis simboliskais termins. Bībelē sarkano vīnogu sula tiek salīdzināta ar cilvēka asinīm. Jēzus to izmantoja Svētajā Vakarēdienā, apstiprina šo domu. Bet “ *vintage* ” ir saistīts ar “ *Dieva dusmām* ”, un tas attieksies uz tiem, kas necienīgi strādāja viņa kalpu izskatā, jo Kristus brīvprātīgi izlietās asinis nebija pelnījušas viņu daudzās nodevības. Jo Jēzus var justies nodots tiem, kas sagroza viņa glābšanas projektu līdz tādām līmenim, lai attaisnotu grēku, par kuru viņš atdeva savu dzīvību un nesa ciešanas, lai tā darbība beigtos. Tāpēc tīšiem viņa likuma pārkāpējiem ir viņam jāatbild. Savā aklajā neprātā viņi nonāks tik tālu, ka vēlēties sodīt savus patiesos izredzētos, lai izskaustu no zemes septītās dienas sabata praksi, ko Dievs ir svētījis un pieprasījis kopš 1843.–1844. Izredzētajiem nebija Dieva atļaujas izmantot spēku pret saviem reliģiskajiem ienaidniekiem; Dievs šo darbību bija rezervējis tikai sev. “ *Man pieder atriebība, mana ir atmaksa,* ” viņš paziņoja saviem izredzētajiem, un ir pienācis laiks īstenot šo atriebību.

ražas novākšanas ” tēmu . Grēcīgās vīnogas tiek pasludinātas par nobriedušām, jo tās ar saviem darbiem ir pilnībā pierādījušas savu patieso būtību. Viņu asinis kā vīnogu sula ietecēs tvertnē, kad tās mīdīs vīnogu savācēju kājas.

19. pants: “ *Un eņģelis nometa savu sirpi zemē. Un viņš novāca zemes vīna koku un iemeta vīnogulāju lielajā Dieva dusmu vīna spiedē.* »

Darbību apliecina šis paziņojums, ko atklāj šī aina. Dievs pārliciecināši pravieto katoļu un protestantu augstprātības sodu. Viņi cietīs Dieva dusmu sekas, ko ilustrē tvertne, kurā novāktās vīnogas sasmalcina drupinātāju kājas.

20. pants: “ *Un vīna spiede tika izmīdā no pilsētas; un asinis iztecēja no tvertnes, pat zirgu iežogojumos, tūkstoš sešsimt stadionu attālumā.* »

Jes.63:3 ir precizēts: “ *Es biju viens, lai kātu vīna spiedi; neviens vīrietis ar mani nebija...* ” Vintage izpilda Lielās pilsētas Bābeles sodu Atkl.16:19. Viņa ir piepildījusi kausu ar dievišķām dusmām, kas viņai tagad jāizdzer līdz sārņiem. “ *Vīna spiede tika mīdīta ārpus pilsētas* ”, tas ir, bez izredzēto klātbūtnes, kas jau tika paceltas debesīs. Jeruzalemē uz nāvi notiesāto nāvessoda izpilde tika veikta ārpus svētās pilsētas mūriem, lai to neapgānītu. Tā tas bija Jēzus Kristus krustā sišanas gadījumā, kas ar šo vēstījumu atgādina cenu, kas jāmaksā tiem, kas par zemu novērtēja viņa nāvi. Viņa ienaidniekiem ir pienācis laiks izliet savas asinis, lai izpirktu savus daudzus grēkus. “ *Un no tvertnes iztecēja asinis zirgu naškos.* ” Dusmu mērķi ir kristīgie reliģijas skolotāji, un Dievs uz viņiem norāda ar “ *daudziņa* ”, ko jātnieki ieliek “ *zirgu mutē* ”, lai viņus vadītu. Šis attēls ir ierosināts Jēkaba 3:3, kura tēma ir tieši: reliģijas skolotāji. Jēkabs 3. nodaļas sākumā precizē: “ *Mani brāļi, lai daudzi no jums nesāk mācīt, jo jūs zināt, ka mēs tiksim tiesāti bargāk.* ” “ *Ražas* ” darbība attaisno šo gudro brīdinājumu. Norādot “ *līdz zirgiem* ”, Gars liek domāt, ka tas attiecas, pirmkārt, uz “ *Lielās Bābeles* ” Romas katoļu garīdzniecību, bet tas attiecas arī uz protestantu skolotājiem, kuri kopš 1843. gada "destruktīvi" izmanto Svētā Bībele saskaņā ar Gara apsūdzību

Atkl.9:11. Šeit mēs atrodam Atkl.14:10 izteiktā brīdinājuma pielietojumu: “ Viņš dzers arī no Dieva dusmu vīna, kas bez maisījuma ieliets Viņa dusmu kausā... ”.

Par vēstījumu " *vairāk nekā tūkstoš seši simti stadionu* ", kā turpinājums iepriekšējam vēstījumam, sods attiecas arī uz reformātu ticību kopš 16. ^{gadsimta}, uz kuru norāda skaitlis 1600. Šajā laikā Mārtiņš Luters 1517. gadā oficiāli noformēja apsūdzību katoļu ticībai. Taču arī šajā 16. ^{gadsimtā} izveidojās protestantu doktrīnas par “ *viltus kristiem* ” un *viltus kristiešiem* , kas leģitimizēja Jēzus Kristus aizliegto vardarbību un zobenu. . Apokalipse piedāvā savas interpretācijas atslēgas, un šis 16. ^{gadsimts} Atkl. 2:18 līdz 29 ir apzīmēts ar laikmeta simbolisko nosaukumu “ *Tiatira* ”. Vārds “ *stadions* ” atklāj viņu reliģisko aktivitāti, dalību sacīkstēs, kuru balva ir uzvarētājam absolūtais uzvaras kronis. Tā ir Pāvila mācība 1.Kor.9:24: “ *Vai jūs nezināt, ka tie, kas skrien stadionā, visi skrien, bet viens saņem balvu? Skrien tā, lai tu to uzvarētu .* ” Tāpēc debesu aicinājuma balva netiek iegūta nekādā veidā; uzticība un neatlaidība paklausībā ir vienīgais veids, kā uzvarēt ticības cīņā. Viņš apstiprina Fi.3:14, sakot: " *Es tiecos uz mērķi, lai iegūtu balvu par Dieva augšupēju aicinājumu Kristū Jēzū .*" “ *Pļaujas* ” laikā apstiprināsies šie Jēzus vārdi: “ *Jo daudzi ir aicināti, bet maz izredzētie* (Mat.22:14)”.

Atklāsmes grāmata 15: Pārbaudes laika beigas

Pirms " *ražas novākšana un raža* " ir paveikts, pienāk briesmīgais brīdis, žēlastības laika beigas. Tāds, kurā cilvēku izvēles ir iegravētas laika akmenī, bez iespējas mainīt šīs izvēles. Tajā brīdī beidzas pestīšanas piedāvājums Kristū. Tā ir tēma šai ļoti īsajai Jēzus Kristus apokalipses 15. nodaļai. Žēlastības laika beigas iestājas pēc pirmajām sešām 8. un 9. nodaļas " *bampetēm* " un pirms 16. nodaļas " *septiņām pēdējām Dieva mocībām* ". Pats par sevi saprotams, ka tas seko Dieva pēdējai ceļa izvēlei. dod cilvēkam darīt. Saskaņā ar Atkl. 13:11 līdz 18 " *zvēru, kas paceļas no zemes* " autoritatīvā aizgādībā pēdējie divi ceļi ved, viens uz svēto sestdienu vai Dieva sabatu, otrs - uz svētdienu, kas ir Romas pāvesta autoritāte. . Nekad izvēle starp dzīvi un labo, nāvi un ļauno nav bijusi tik skaidra. No kā cilvēks visvairāk baidās? Dievs vai cilvēks? Tas ir situācijas dotais. Bet es varu arī teikt: kuru cilvēks mīl visvairāk? Dievs vai cilvēks? Izredzētie atbildēs abos gadījumos: Dievs, caur savu pravietisko atklāsmi zinot sava projekta beigu detaļas. Mūžīgā dzīve tad viņiem būs ļoti tuvu, sasniedzamā attālumā.

1. pants: " *Tad es redzēju citu zīmi debesīs, lielu un brīnišķīgu: septiņus eņģeļus, kas nes septiņas pēdējās mocības, jo tajos piepildījās Dieva dusmas.* »

Šajā pantā ir aprakstītas " *septiņas pēdējās mocības* ", kas piemeklēs viltus ticīgos, jo viņi izvēlējās Romas svētdienas dienu. Šīs nodaļas tēma, pārbaudes laika beigas, atklāj " *septiņu pēdējo Dieva dusmu mocību* " laiku .

2. pants: " *Un es redzēju stikla jūru, kas bija sajaukta ar uguni, un tos, kas bija uzvarējuši zvēru, un viņa tēlu, un viņa vārda numuru, stāvam uz stikla jūras. Dieva arfas.* »

Lai iedrošinātu savus kalpus, savus izredzētos, Tas Kungs parāda ainu, kas atgādina viņu nenovēršamo uzvaru, izmantojot dažādus attēlus, kas ņemti no citām pravietojuma vietām. " *Viņi stāv uz stikla jūras, sajaukti ar uguni* ", jo viņi izgāja cauri ticības pārbaudījumam, kurā tika vajāti (*jaukti ar uguni*) un uzvarēja. " *Stikla jūra* " attiecas uz izredzētās tautas tīrību, kā tas ir Atkl.4:1.

3. pants: " *Un viņi dziedāja Dieva kalpa Mozus dziesmu un Jēra dziesmu, sacīdami: Lieli un brīnišķīgi ir Tavi darbi, Kungs, visvarenais Dievs! Taisni un patiesi ir tavi ceļi, tautu ķēniņ!* »

" *Mozus dziesma* " atzīmēja Izraēla krāšņo izešanu no Ēģiptes, zemes un tipiskā grēka simbola. Ieiešana zemes Kānaānā, kas sekoja 40 gadus vēlāk, paredzēja pēdējo izredzēto ienākšanu debesu Kānaānā. Savukārt, atdevis savu dzīvību, lai izpirktu izredzēto grēkus, Jēzus, " *jērs* ", savā godībā un debesu dievišķajā spēkā uzkāpa debesīs. Pēdējie uzticīgie Jēzus liecinieki, visi adventisti ticībā un darbā, savukārt piedzīvo pacelšanos debesīs, kad Jēzus atgriežas, lai viņus glābtu. Paaugstinot viņa " *lielos un apbrīnojamos darbus* ", izredzētie dod godu radītājam Dievam, kurš iemiesoja savas vērtības Jēzū Kristū: viņa nevainojamo " *taisnību* " un viņa " *patiesību* ". Vārda " *patiesais* " piesauciens saista darbības kontekstu ar " *Laodikejas* " laikmeta beigām, kurā viņš sevi pieteica kā " *Āmen un patieso* ". Tā ir " *atbrīvošanas* " stunda , kas iezīmē

Atkl.12:2 “ dzimušās sievietes ” laika beigās . “ Bērns ” tiek ienests pasaulē debesu rakstura tīrības veidā, kas atklāts Jēzū Kristū un caur to. Izredzētie var slavēt Dievu par viņa “ visvareno ” stāvokli, jo tieši šim dievišķajam spēkam viņi ir parādā savu pestīšanu un atbrīvošanu. Savācis un atlasījis savus atpestītos no visām zemes tautām, Jēzus Kristus patiešām ir “ tautu Kēniņš ”. To, kas iestājās pret viņu un viņa ievēlētajām amatpersonām, vairs nav.

4. pants: “ *Kas nebīstos, Kungs, un nepagodinās Tavu vārdu? Jo tu viens esi svēts. Un visas tautas nāks un pielūgs tevi, jo tavas tiesas ir atklātas.* »

Vienkārši sakot, tas nozīmē: Kurš gan atteiktos no tevis bīties, Dievs Radītāj, un uzdrošināsies atņemt tev godību, atsakoties godināt tavu svēto septītās dienas sabatu? Jo **tikai tu esi svēts** un tikai tu esi svētījis savu septīto dienu un tos, kam tu to esi devis, kā zīmi viņu piekrišanai un piederībai tavam svētumam. Patiešām, izsaucot “ viņa bailes ”, Gars atsaucas uz pirmā “ eņģeļa ” vēsti Atkl.14:7: “ *Bīstieties Dieva un dodiet viņam godu, jo ir pienākusi Viņa tiesas stunda; un pielūdziet to, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdeņu avotus.* ” Saskaņā ar Dieva plānu iznīcinātās dumpīgās tautas tiks augšāmceltas ar dubultu mērķi: pazemoties Dieva priekšā un dāvāt Viņam godu, kā arī izciest viņa taisnīgo pēdējo sodu, kas tās galīgi iznīcinās “ *uguns ezerā* ”. *sērs* ” pēdējā spriedumā, kas pasludināts “ *trešā eņģeļa* ” vēstījumā Atkl.14:10. Pirms šīs lietas tiks paveiktas, izredzētajiem būs jāiziet cauri dievišķo spriedumu laikam, kas izpaudīsies pirmajā pantā pasludināto “ *septiņu mocību* ” darbībā .

5. pants: “ *Pēc tam es paskatījos, un Debesīs atvērās liecības telts templis.* »

tempļa ” atvēršana liecina par Jēzus Kristus aizlūguma pārtraukšanu, jo beidzas pestīšanas aicinājuma laiks. “ *Liecība* ” attiecas uz desmit Dieva baušļiem, kas tika ievietoti svētajā šķirstā. Tādējādi no šī brīža šķirtība starp izredzētajiem un zaudētajiem ir galīga. Uz zemes dumpinieki tikko ar likuma dekrētu ir nolēmuši ievērot iknedēļas pirmās dienas atpūtu, ko civili un reliģiski noteica pēc kārtas Romas imperatori Konstantīns I^{un} Justinians¹ kas padarīja Vigiliju¹ pirmais pāvests, vispārējās kristīgās ticības, tas ir, katoļu, laiīgais vadītājs 538. gadā. Pēdējais nāves dekrēts tika pravietots Atkl.13:15. 17 un pakļauta Amerikas protestantu ticības dominējošajai darbībai, ko atbalsta Eiropas katoļu ticība.

6. pants: “ *Un tie septiņi eņģeļi, kuriem bija septiņas mocības, izgāja no tempļa, tērpti tīrā, spožā linā, un ap krūtīm bija zelta jostas.* »

Pravietojuma simboliskā “ *septiņi eņģeļi* ” apzīmē tikai Jēzu Kristu vai “ *septiņus eņģeļus* ”, kas ir uzticīgi viņa nometnei, kas ir līdzīga viņam. Atkl.19:8 “ *Smalkā, tīrā, gaišā veļā* ” attēlo “ *svēto taisnīgos darbus* ”. “ *Zelta josta ap krūtīm* ”, tāpat sirds augstumā, izsauc patiesības mīlestību, kas jau pieminēta Kristus tēlā, kas parādīts Atkl.1:13. Patiesības Dievs gatavojas sodīt melu nometni. Ar šo atgādinājumu Gars norāda uz “ *lielo nelaimi* ”, kuras veidolu atklāja tā seja, salīdzinot ar “ *sauli, kad tā spīd savā spēkā* ”. Ir pienākusi pēdējās konfrontācijas stunda starp Jēzu Kristu un pagānu sauli pielūdzošajiem nemierniekiem.

7. pants: “ *Un viena no četrām dzīvajām radībām iedeva septiņiem eņģeļiem septiņas zelta bļodas, pilnas ar Dieva dusmām, kas dzīvo mūžīgi mūžos.* »

Jēzus pats bija paraugs, ko tēloja “*četras dzīvās būtnes*” Atkl.4. Viņš ir arī “*Dievs, kas dzīvo mūžīgi mūžos*”, kas ir “*dusmīgs*”. Tādējādi viņa dievišķība viņam piešķir visas lomas: Radītājs, Pestītājs, Aizstāvis un pastāvīgi, Tiesnesis, tad, izbeidzot viņa aizlūgumu, viņš kļūst par taisnīgu Dievu, kas sit un soda ar nāvi savus dumpīgos pretiniekus, jo tie ir izpildījuši “*kauss*” viņa taisno „*dusmu*”. “*Kauss*” tagad ir pilns, un šīs dusmas izpaudīsies kā “*septiņi pēdējie*” sodi, kuros dievišķajai žēlastībai vairs nebūs savas vietas.

8. pants: “*Un templis piepildījās ar dūmiem Dieva godības un viņa spēka dēļ; un neviens nevarēja ieiet templī, kamēr nebija piepildījušās septiņu eņģeļu septiņas mocības.*»

Lai ilustrētu šo tēmu par žēlastības pārtraukšanu, Gars šajā pantā parāda “*templī tēlu, kas piepildīts ar dūmiem*” klātbūtnes *dēļ*. “*Dieva*” un viņš precizē: “*Un neviens nevarēja ieiet templī, kamēr nebija piepildījušās septiņu eņģeļu septiņas mocības*”. Tādējādi Dievs brīdina savus izredzētos, ka viņi paliks uz zemes viņa dusmu “*septiņu pēdējo mocību*” laikā. Pēdējie izredzētie vēlreiz izdzīvos ebreju pieredzi “*desmit mocību*” laikā, kas skāra dumpīgo Ēģipti. Mocības nav priekš viņiem, *bet* gan dumpiniekus, dievišķo dusmu mērķiem. *Bet* tādējādi tiek apstiprināts viņu ieešanas “*templī*” nenovēršamība, iespēja tiks dota no “*septiņu pēdējo mocību*” beigām.

Atklāsmes grāmata 16 : Septiņas pēdējās mocības no Dieva dusmām

septiņu pēdējo mocību ” izliešana , caur kurām tiek izteiktas “ *Dieva dusmas* ”.

Visas nodaļas izpēte to apstiprinās, taču jāatzīmē, ka “ *Dieva dusmu* ” mērķi būs identiski tiem, kurus piemeklēja pirmo sešu “ *trompešu* ” sodi. Tādējādi Gars atklāj, ka “ *septiņu pēdējo mocību* ” un “septiņu bazūnu ” sodi soda vienu un to pašu grēku: “ *septītās dienas sabata atpūtas*” pārkāpšanu. Dieva *svētīts* ” kopš pasaules radīšanas.

Es šeit atveru iekavas, novēloti. Nemiet vērā atšķirību, kas raksturo dievišķās “ *trompetes* ” un “ *mocības vai sērgas* ”. “ *Trampetes* ” ir visas cilvēku slepkavības, ko veic cilvēki, bet pavēlēja Dievs, piektā garīga būtne. “ *Slimības* ” ir nepatīkamas darbības, ko Dievs tieši uzspiedis ar Viņa dzīvās radības dabiskajiem līdzekļiem. Atklāsmes 16. nodaļa mums piedāvā “ *septiņas pēdējās mocības* ”, kas mums smalki liek domāt, ka pirms tām bijušas citas “ *mocības* ”, kuras cieta cilvēki pirms žēlastības laika beigām, kas garīgi sadalās divās daļās, “ *laikā. beigu* ” citēts Dan.11:40. Pirmajā gadījumā šis mērķis ir nāciju laiks, bet otrajā - universālās pasaules valdības laiks, kas tika organizēts ASV uzraudzībā un iniciatīvā. Šajā atjauninājumā, kas tika veikts sabatā, 2021. gada 18. decembrī, varu apstiprināt šo skaidrojumu, jo kopš 2020. gada sākuma visu cilvēci ir pārņēmusi ekonomiska sagrāve lipīgā vīrusa, koronavīrusa Covid-19 dēļ, kas pirmo reizi parādījās Ķīnā. Globālistu apmaiņas un zināšanu kontekstā, garīgi pastiprinot tās reālo ietekmi, panikā tautas vadītāji ir apturējuši visas Rietumeiropas un Amerikas ekonomikas attīstību un nepārtrauktu izaugsmi. Rietumi, kas netaisnīgi tiek uzskatīti par pandēmiju, domāja, ka kādreiz uzvarēs nāvi, ir noraizējušies un izmisuši. Panikā bezdievīgie ir nodevuši ķermenī un dvēselī jaunajai reliģijai, kas to aizstāj: visvarenajai medicīnas zinātnei. Un blēžu valsts, visbagātākā uz zemes, izmantoja iespēju padarīt vīriešus gūstā un viņu diagnozes, viņu vakcīnu, zāļu un korporatīvo lēmumu vergus. Tajā pašā laikā Francijā ir dzirdamas, maigi izsakoties paradoksālas, direktīvas, kuras rezumēju šādi: "vēlams vēdināt dzīvokļus un stundām ilgi nēsāt aizsargmasku, aiz kuras valkātais nosmok." Izceliet Francijas un citu imitējošo valstu jauno līderu “veselo saprātu”. Mēs ar interesi atzīmējam, ka valsts, kas vadīja šo destruktīvo uzvedību, vispirms bija Izraēla; pirmā Dieva nolādētā valsts reliģijas vēsturē. Maskas nēsāšana, kas vispirms bija aizliegta, kad tā nebija pieejama, pēc tam tika padarīta par obligātu, lai aizsargātu pret slimībām, kas ietekmē elpošanas sistēmu. Dieva lāsts nes negaidītus , bet postoši ļoti iedarbīgus augļus. Esmu pārliecināts, ka no 2021. gada līdz “ *sestās trompetes* ” sākumam , Trešais pasaules karš, *vainīgo* cilvēci piemeklēs dažādās vietās uz zemes, un jo īpaši Rietumos. “Mēris”, piemēram, “ *bads* ” un citas reālas vispārējas pandēmijas, kas jau pazīstamas kā mēris un holēra. Dievs pieprasa šāda veida sodu Ecē.14:21: “*Jā, tā saka Tas*

Kungs, Jahve: Lai gan es sūtu pret Jeruzalemi savus četrus briesmīgos sodus: zobenu, badu, meža zvērus un mēri, lai iznīcinātu cilvēkus un mēri. zvēri. Ņemiet vērā, ka šis saraksts nav izsmeļošs, jo mūsdienās dievišķajiem sodiem ir vairākas formas: vēzis, AIDS, čikungunja, Alcheimera slimība... utt... Es atzīmēju arī baiļu parādīšanos globālās sasilsanas dēļ. Cilvēces masas ir nobijušās un panikā, domājot par ledus kušanu un plūdiem, kas varētu rasties. Atkal, dievišķā lāsta auglis, kas skar cilvēku prātus un ceļ šķirtības un naida sienas. Es noslēdzu šīs iekavas, lai atsāktu izpēti šajā kontekstā par žēlastības beigām, kas raksturo " septiņas pēdējās Dieva dusmu mocības ".

Vēl viens iemesls attaisno mērķu izvēli. " *Septiņas pēdējās mocības* " pabeidz radības iznīcināšanu pasaules galā. Dievam, Radītājam, ir pienācis laiks iznīcināt viņa darbu. Tātad viņš seko radīšanas procesam, bet tā vietā, lai radītu, viņš iznīcina. Ar " *septīto pēdējo mēri* " uz zemes izdzisīs cilvēku dzīvība, atstājot to aiz sevis, zeme atkal kļūstot par " *bezi* " haotiskā stāvoklī ar vienīgo iemītnieku - Sātānu, grēka autoru; postītā zeme būs viņa cietums " *tūkstoš gadus* " līdz pēdējam spriedumam, kurā viņš un visi pārējie nemiernieki tiks iznīcināti saskaņā ar Atkl.20.

1. pants: " *Un es dzirdēju stipru balsi nākam no tempļa sakām septiņiem eņģeļiem: Ejiet un izlejiet septiņas Dieva dusmu bļodas virs zemes. »*

Šī " *skaļā balss, kas atskanēja no tempļa* " ir Dieva radītāja balss, kas ir neapmierināta ar savām vislikumīgākajām tiesībām. Viņa kā Dieva radītāja autoritātei ir augstākais raksturs, un nav ne taisnīgi, ne gudri apstrīdēt viņa vēlmi tikt pielūgtam un pagodinātam, ievērojot atpūtas dienu, kuru viņš ir " *iesvētījis* " šim nolūkam. Savā lielajā un dievišķajā gudrībā Dievs ir parūpējies, lai ikviens, kurš apstrīd savas tiesības un varu, ignorēs savus svarīgākos noslēpumus, pirms " *otrajā nāvē* " attaisnos savu sašutumu pret Visvareno Dievu cenu.

2. pants: " *Pirmais gāja un izlēja savu bļodu zemē. Un ļaundabīga un sāpīga čūla skāra cilvēkus, kuriem bija zvēra zīme un kuri pielūdza viņa tēlu. »*

Tā kā pēdējās sacelšanās dominējošais spēks un vadošā autoritāte šajā kontekstā ir prioritārais mērķis ir kritušās protestantu ticības " *zemes* " *simbols*.

Pirmais posts ir " *ļaundabīga čūla* ", kas rada fiziskas ciešanas to nemiernieku ķermeņiem, kuri izvēlējušies ievērot vīriešu noteikto atpūtas dienu. Mērķi ir kodolkonfliktā izdzīvojušie katoļi un protestanti, kuriem, izvēloties pirmo dienu Romas svētdiena, *zvēra zīme* ."

pants : " *Otrs izlēja savu bļodu jūrā, un tas kļuva par asinīm kā mirušam cilvēkam. un nomira visas dzīvās būtnes, viss, kas bija jūrā .*

" *Otrais* " ietriecas " *jūrā* ", kas pārvēršas par " *asinīm* ", kā tas notika Ēģiptes Nīlai Mozus laikā; " *jūra* ", Romas katolicisma simbols, kura mērķis ir Vidusjūra. Tajā brīdī Dievs iznīcina visu dzīvnieku dzīvību " *jūrā* ". Tas iesaista radīšanas procesu otrādi, galu galā " *zeme* " atkal kļūs " *bezveidīga un tukša* "; tas atgriezīsies sākotnējā " *bezbeņa* " stāvoklī.

4. pants: " *Trešais izlēja savu bļodu upēs un ūdens avotos. Un tie kļuva par asinīm. »*

" *Trešais* " ietriecas " *upju un avotu* " saldajā " *ūdenī* ", kas pēkšņi kļūst par " *asinīm* ". Vairāk ūdens, lai remdētu slāpes. Sods ir bargs un pelnīts, jo viņi

gatavojās izliet izredzēto “asinis”. Šis sods bija pirmais, ko Dievs caur Mozus zizli piesprieda eģiptiešiem, ebreju “*asins dzērājiem*”, *pret kuriem bargajā verdzībā, kur daudzi gāja bojā, izturējās kā pret dzīvniekiem.*

5. pants: “*Un es dzirdēju ūdeņu eņģeli sakām: Tu esi taisns, kas esi un kas bija; tu esi svēts, jo tu esi izmantojis šo spriedumu.* »

Nemiet vērā jau šajā pantā terminus “*taisns*” un “*svēts*”, kas apstiprina manu pareizo Dan.8:14 dekrēta teksta tulkojumu: “*2300 vakarā rīts un svētums tiks attaisnots*”; “*Svētums*”, kas aptver visu, ko Dievs uzskata par svētu. Šajā galīgajā kontekstā uzbrukums viņa “*svētītajam*” sabbatam pamatoti ir pelnījis Dieva spriedumu, kurš pārvērš “*ūdeni*”, lai to piedzertu par “*asinīm*”. Vārds “*ūdeņi*” simboliski un divkārši apzīmē cilvēku masas un reliģisko mācību. Pāvesta Romas sagrozītais, Atkl.8:11 abi tika nomainīti uz “*vērmeles*”. Sakot: “*Tu esi taisns...jo tu esi izmantojis šo spriedumu*”, eņģelis attaisno mēru, kas vajadzīgs patiesai pilnīgai taisnībai, ko var īstenot tikai Dievs. Smalki un ļoti precīzi Gars liek formai “*un kas nāk*” pazūd no Dieva vārda, jo Viņš ir nācis; un viņa parādīšanās paver pastāvīgu dāvanu viņam un viņa izpirktajiem, neaizmirstot pasaules, kas palika tīras, un svētajiem eņģeļiem, kas palika viņam uzticīgi.

6. pants: “*Jo viņi ir izlējuši svēto un praviešu asinis, un tu esi tiem devis asinis dzert; viņi ir cienīgi.* »

Nemiernieki, kuri ir gatavi nogalināt izredzētos, kuri par savu glābšanu ir parādā tikai Jēzus iejaukšanās dēļ, Dievs viņiem pieskaita arī noziegumus, ko viņi grasījās pastrādāt. Tādu pašu iemeslu dēļ pret viņiem izturas kā pret izceļošanas eģiptiešiem. Šī ir otrā reize, kad Dievs saka: “*Viņi ir cienīgi.*” Šajā beigu fāzē mēs kā adventistu izredzēto agresoru atrodam Sardijas vēstnesi, kuram Jēzus bija teicis: “*Tu domā, ka esi dzīvs, un tu esi miris*”. Bet tajā pašā laikā viņš teica par ievēlētajām amatpersonām 1843-1844: “*Viņi staigās ar mani, baltās drēbēs, jo viņi ir cienīgi*”. Tādējādi katram cilvēkam ir cieņa, kas viņam nāk pēc viņa ticības darbiem: “*baltas drēbes*” ticīgajiem izredzētajiem, “*asinis*”, ko dzert kritušajiem, neuzticīgajiem dumpiniekiem.

pants : “*Un es dzirdēju no altāra citu eņģeli sakām: Jā, Kungs, visvarenais Dievs, patiesi un taisni ir Tavi spriedumi.* »

Šī balss, kas nāk no “*altāra*”, krusta simbola, ir krustā sisto Kristus balss, kuram ir īpašs iemesls atbalstīt šo spriedumu. Jo tie, kurus viņš šajā brīdī soda, uzdrošinājās pieprasīt viņa pestīšanu, kamēr viņi attaisnoja briesmīgo grēku, dodot priekšroku cilvēka pavēlei; tas neskatoties uz Svēto Rakstu brīdinājumiem: Jes.29:13 “*Tas Kungs teica: Kad šī tauta tuvojas man, tā mani godā ar savu muti un lūpām; bet viņa sirds ir tālu no manis, un viņa bailes no manis ir tikai cilvēku tradīcijas priekšraksts*”. Mat.15:19: “*Vēlīgi viņi mani godā, mācot priekšrakstus, kas ir cilvēku baušļi.* »

8. pants: “*Ceturtais izlēja savu flakonu uz sauli. Un viņam tika dots cilvēkus sadedzināt ar uguni;* »

Ceturtais iedarbojas “*uz sauli*” un liek tai sakarst vairāk nekā parasti. Nemiernieku miesa tiek “*sadedzināta*” šajā intensīvajā karstumā. Pēc tam, kad

Dievs ir sodījis par " svētuma " pārkāpumu , tagad Dievs sodīs no Konstantīna ^{1.} mantotās "saules dienas" elkdievību . " Saule " , ko daudzi godā, to nezinot, šobrīd sāk " dedzināt " nemiernieku ādu. Dievs vēš elku pret elku pielūdzējiem. Šī ir kulminācija " lielajai nelaimei " , par kuru tika paziņots Atkl.1. Brīdis, kad tas, kurš pavēl " saulei " , izmanto to, lai sodītu savus pielūdzējus.

9. pants: " *Un cilvēki dega lielā karstumā un zaimoja Dieva vārdu, kam ir vara pār šīm mocībām, un viņi nožēloja grēkus, lai dotu Viņam godu.* »

Sasniegtajā cietības pakāpē dumpinieki nenozēlo savu vainu un nepazemojas Dieva priekšā, bet apvaino viņu, " zaimojot " viņa " vārdu ". Tā jau viņu dabā bija ierasta uzvedība, kāda ir sastopama virspusējiem ticīgajiem; viņi necenšas uzzināt viņa patiesību un interpretē viņa nicinošo klusēšanu sev par labu. Un, kad rodas grūtības, viņi nolādē viņa " vārdu ". Nespēja " nožēlot grēkus " apstiprina " sestās trompetes " kontekstu Atkl.9:20-21 " izdzīvojušie ". Dumpīgie neticīgie ir cilvēki, neatkarīgi no tā, vai tie ir reliģiozi vai ne, kuri netic Visvarenajam Dievam radītājam. Viņu acis viņiem bija nāves lamatas.

10. pants: " *Piektais izlēja savu flakonu uz zvēra tronā. Un viņa valstība bija tumsa; un vīrieši sāpēs sakoda mēli,*

" *Piektais* " par savu īpašo mērķi ir " *zvēra tronis* " , tas ir, Romas reģions, kurā atrodas Vatikāns, neliela pāvesta reliģiskā valsts, kur atrodas Svētā Pētera bazilika. Taču, kā redzējām, īstais pāvesta " *tronis* " atrodas Senajā Romā, Caelius kalnā visu pasaules baznīcu mātes baznīcā – Svētā Jāņa Laterāna bazilikā. Dievs viņu iegremdē melnajā " *tumsā* " , kas katru redzīgo cilvēku nostāda akla cilvēka situācijā. Ietekme ir šausmīgi sāpīga, bet par šo reliģisko melu sākumpunktu, kas tiek pasniegts zem viena Dieva gaismas nosaukuma un Jēzus Kristus vārdā, tas ir pilnībā pelnīts un pamatots. " *Grēku nožēlošana* " *vairs nav iespējama* , bet Dievs uzsver savu dzīvo mērķu prāta nocietināšanos.

11. pants: " *Un viņi zaimo Debesu Dievu savu sāpju un savu uzliesmojumu dēļ un nenozēloja savus darbus.* »

Šis pants ļauj mums saprast, ka sērgas tiek pievienotas un neapstājas. Bet, uzstājot uz " *nožēlas* " neesamību un " *zaimošanas* " nepārtrauktību , Gars ļauj mums saprast, ka nemiernieku dusmas un ļaunums tikai pieaug. Mērķis, ko meklē Dievs, nospiež viņus līdz robežai, lai viņi pasludina izredzēto nāvi.

12. pants: " *Sestais izlēja savu bļodu lielajā Eifratas upē. Un tā ūdens izžuva, lai būtu sagatavots ceļš ķēniņiem, kas nāk no austrumiem.* »

" *Sestā* " ir vērsta uz Eiropu, kas apzīmēta ar simbolisko " *Eufratas upes* " nosaukumu, kas, ņemot vērā Atkl. 17:1-15 attēlu, apzīmē tautas, kas pielūdz " *Lielo Babilonu prostitūtu* " , katoļu pāvestu. Roma. " *Ūdens izžūšana* " varētu liecināt par tās iedzīvotāju iznīcināšanu, kas patiešām ir nenovēršama, taču vēl ir pārargri, lai tas tā būtu. Faktiski tas ir vēsturisks atgādinājums, jo tieši " *Eufratas upes* " daļējas izžūšanas dēļ mēdiešu karalis Dārijs sagrāba haldiešu " *Bābeli* ". Tāpēc Gara vēsts ir paziņojums par Romas katoļu " *Bābeles* " nenovēršamo pilnīgu sakāvi, kas joprojām saglabā atbalstu un aizstāvjus, bet uz neilgu laiku. " *Lielā Bābele* " šoreiz patiešām " *kritīs* " , uzvarot Visvarenais Dievs Jēzus Kristus.

Trīs nešķīsto garu konsultācijas

13. pants: “ *Un es redzēju no pūķa mutes un no zvēra mutes un no viltus pravieša mutes izejam trīs nešķīstus garus, piemēram, vardes.* »

13. līdz 16. pants ilustrē gatavošanos “ *Armagedona kaujai* ”, kas simbolizē lēmumu sodīt nepaklausīgos sabata ievērotājus, kuri ir bezkompromisu uzticīgi Dievam radītājam. Sākotnēji ar spiritisma palīdzību velns, imitējot Jēzus Kristus personu, pārliecināja nemierniekus, ka viņu izvēle svētdienai ir pamatota. Tāpēc viņš mudina viņus atņemt dzīvības uzticīgajiem pretošanās cīnītājiem, kuri godina sabatu. Tāpēc velnišķā trijotne vienā cīņā apvieno velnu, katoļu ticību un protestantu ticību, proti, “ *pūķi, zvēru un viltus pravieti* ”. Šeit tiek pabeigta “ *kauja* ”, kas minēta Atkl.9:7-9. “ *Mutes* ” pieminēšana apstiprina mutisku apmaiņu apspriedēs, kuru rezultātā tika pieņemts lēmums par patiesi ievēlēto nogalināšanu; ko viņi ignorē vai pilnībā apstrīd. Dievam “ *vardes* ” neapšaubāmi ir dzīvnieki, kas klasificēti kā nešķīsti, taču šajā vēstī Gars norāda uz lielajiem lēcieniem, ko šis dzīvnieks spēj izdarīt. Starp Eiropas “zvēru” un amerikāņu “viltus pravieti” ir platais Atlantijas okeāns, un abu satikšanās ietver lielu lēcieni veikšanu. Angļu un amerikāņu vidū franči tiek kariķēti kā “vardes” un “varžu ēdāji”. Nešķīstais ir Francijas specialitāte, kuras morālās vērtības laika gaitā ir sabrukušas, kopš tās 1789. gada revolūcijas, kurā brīvība bija augstāka par visu. Nešķīstais gars, kas rosina trijotni, ir brīvības gars, kas nevēlas “ne Dievu, ne Skolotāju”. Viņi visi ir pretojušies Dieva gribai un autoritātei, un tāpēc šajā jautājumā ir vienoti. Viņi sanāk kopā, jo izskatās līdzīgi.

14. pants: “ *Jo tie ir dēmonu gari, kas dara brīnumus un nāk pie visas zemes ķēniņiem, lai sapulcinātu tos cīņai Visvarenā Dieva lielajā dienā.* »

Kopš Dan.8:14 dekrēta lāsta dēmonu gari ar lieliem panākumiem ir izpaudušies Anglijā un ASV. Garīgums tajā laikā bija modē, un vīrieši pieraduši pie šāda veida attiecībām ar neredzamiem, bet darbīgiem gariem. Protestantu ticībā daudzas reliģiskās grupas uztur attiecības ar dēmoniem, uzskatot, ka tām ir attiecības ar Jēzu un viņa eņģeļiem. Dēmoniem ir ļoti viegli maldināt kristiešus, kurus Dievs ir atstumts, un viņi joprojām varēs viegli pārliecināt viņus pulcēties kopā, lai nogalinātu līdz pat pēdējam dievbijīgos kristiešus un ebrejus, kuri ievēro sabatu. Šis galējais pasākums, kas draud ar nāvi abām grupām, apvienos tās Jēzus Kristus svētībā. Dievam, šī sapulce ir paredzēta, lai *pulcētu* dumpiniekus “ *Visvarenā Dieva lielās dienas kaujai* ”. Šīs pulcēšanās mērķis ir dot nemierniekiem nodomu nogalināt, kas padarīs viņus cienīgus ciest nāvi no to cilvēku rokām, kurus viņu reliģiskie meli ir savaldzinājuši un pievīluši. Galvenais kaujas iemesls bija tieši atpūtas dienas izvēle, un Gars smalki norāda, ka piedāvātās dienas nav vienādas. Jo tas, kas attiecas uz svēto sabatu, pēc savas būtības nav mazāks kā “ *Visvarenā Dieva lielā diena* ”. Dienas nav vienādas un arī pretējie spēki. Izdzenot velnu un viņa dēmonus no debesīm, Jēzus Kristus spēcīgajā “ *Miķelī* ” uzspiedīs savu uzvaru saviem ienaidniekiem.

15. pants: “ *Redzi, es nāku kā zaglis. Laimīgs ir tas, kas nomodā un ģērbjas, lai nestaigātu kails un viņa kauns nebūtu redzams!* »

Nometne, kas cīnās pret dievišķā sabata ievērotājiem, ir neuzticīgo viltus kristiešu nometne, tostarp protestantisma pārstāvji, kuriem Jēzus teica Atkl. 3:3: “ *Tāpēc atceries, kā tu saņēmi un dzirdēji, sargā un nožēlo grēkus. Ja tu nenomodāsi, es nāksu kā zaglis, un tu nezināsi, kurā laikā es tevi pārņemšu.* ”

Turpretim Gars izredzētajiem adventistiem, kuri gūst labumu no tā pilnās pravietiskās gaismas pēdējā *Lāodikejas* laikmetā, paziņo : " *Svētīgs ir tas, kas vēro un glabā savas drēbes* ", un, atsaucoties uz adventistu institūciju, kas izvemta kopš 1994. arī saka: " *Lai viņš nestaigā kails un lai mēs neredzētu viņa kaunu!* " ". Pasludināta un atstāta "kailu", pēc Kristus atgriešanās viņa atradīsies kauna un atstumtības nometnē saskaņā ar 2.Kor.5:2-3: " *Tā mēs vaimanām šajā teltī, vēlēdamies ietērt savu debesu mājās, ja vismaz mūs atrastu apģērbtu, nevis kailu.* "

16. pants: " *Viņi sapulcināja tos uz vietu, ko ebreju valodā sauc par *Armagedonu*.* »

Attiecīgā "sapulce" neattiecas uz ģeogrāfisko atrašanās vietu, jo tā ir garīga "sapulce", kas savā mirstīgajā projektā apvieno Dieva ienaidnieku nometni. Turklāt vārds "har" nozīmē kalnu, un izrādās, ka Izraēlā patiešām ir Megiddo ieleja, bet nav kalna ar šādu nosaukumu.

Nosaukums " *Armagedons* " nozīmē: "dārgais kalns", vārds, kas apzīmē Jēzum Kristus Viņa Sapulci, Viņa Izredzēto, kas pulcē visus viņa izredzētos. Un 14. pants mums ir gandrīz skaidri atklājis, par ko ir " *Armagedona* " kauja; dumpiniekiem mērķis ir dievišķais sabats un tā novērotāji; bet Dievam mērķis ir viņa uzticīgo izredzēto ienaidnieki.

Šis "dārgais kalns" vienlaikus apzīmē "Sinaja kalnu", no kura Dievs pirmo reizi pēc izceļošanas no Ēģiptes pasludināja Izraēlam savu likumu. Jo nemiernieku mērķis ir gan septītās dienas sabats, kas svētīts ar tā ceturto bausli, gan tā uzticīgie ievērotāji. Dievam šī "kalna" "dārgais" raksturs ir neapstrīdams, jo tam nav līdzinieka visā cilvēces vēsturē. Lai pasargātu to no cilvēku elkdievības, Dievs ļāva cilvēkiem ignorēt tās īsto atrašanās vietu. Tradicionāli maldīgi tas atrodas Ēģiptes pussalas dienvidos, patiesībā tas atrodas uz ziemeļaustrumiem no *Midiānas* , kur dzīvoja Mozus sievas *Zeforas* tēvs *Jetro* . mūsdienā Saūda Arābijas ziemeļos. Tās iedzīvotāji īstajam Sinaja kalnam piešķir nosaukumu "al Lawz", kas nozīmē "likums"; pamatots nosaukums, kas liecina par labu Mozus rakstītajam Bībeles stāstam. Bet ne šajā ģeogrāfiskajā " *vieta* " nemiernieki stāsies pretī brīnišķīgajam un dievišķajam uzvarētājam Kristus. Jo šis vārds " *vieta* " ir maldinošs un patiesībā tam ir universāls aspekts, jo izredzētie šobrīd joprojām ir izkaisīti pa visu zemi. Jēzus Kristus labie eņģeļi "sapulcēs" dzīvos izredzētos un augšāmceltos, lai pievienotos Jēzum debesu mākoņos.

17. pants: " *Septītais izlēja savu flakonu gaisā. Un no tempļa, no troņa, atskanēja skaļa balss, kas sacīja: Tas ir pabeigts!* »

Gaisā izlietā septītā mēra " zīmē , pirms nemiernieki īsteno savu noziedzīgo ieceri, Jēzus Kristus, patiesais, parādās visvarens un cildens, neatkārtojamā debesu krāšņumā, ko pavada neskaitāmi eņģeļi. Mēs atrodam " *septītās taures* " **brīdi** , kad saskaņā ar Atkl.11:15 Jēzus Kristus, Visvarenais Dievs, atņem pasaules valstību no velna. Ef.2:2 Pāvils atsaucas uz Sātanu kā " *gaisa spēka valdnieku* ". " *Gaiss* " ir visas zemes cilvēces daļa, pār kuru tā dominē līdz Jēzus Kristus atgriešanās godībā. Viņa krāšņās atnākšanas brīdis ir tad, kad viņa dievišķais spēks atņem velnam šo valdību un varu pār cilvēkiem un izbeidz to.

Apzinies Dieva pacietību, kurš 6000 gadus gaidījis brīdi, kad viņš sacīs: “*Ir darīts!* » un tad saprast vērtību, ko viņš piešķir “svētajai septītajai dienai”, kas pravieto šī brīža atnākšanu, kad viņa neuzticīgajiem radījumiem atstātā brīvība beigsies. Dumpīgie radījumi pārstās viņu nomākt, kaitināt, nicināt un apkaunot, jo tie tiks iznīcināti. Dan.12:1 Gars pravietoja šo brīnišķīgo atnākšanu, ko viņš piedēvē “**Miķelim**”, Jēzus Kristus eņģeļu debesu vārdam: “*Tajā laikā celsies Mihaēls, lielais vadonis, tavas tautas bērnu aizstāvis; un tas būs grūtību laiks, kāds nav bijis kopš tautas pastāvēšanas līdz tam laikam. Tajā laikā tie no jūsu ļaudīm, kas tiks atrasti ierakstīti grāmatā, tiks izglābti.*” Dievs neveicina viņa glābšanas projekta izpratni, jo Bībelē nav minēts vārds “Jēzus”, lai apzīmētu Mesiju, un tā dod viņam simboliskus vārdus, kas atklāj viņa apslēpto dievišķību: “**Emanuēls**” (Dievs ar mums) Jes.7:14: “*Tāpēc pats Tas Kungs tev dos zīmi, lūk, meitene ieņems un dzemdēs dēlu, un viņa nosauks viņu vārdā Emanuēls*”; “**Mūžīgais Tēvs**” Jes.9:5: “*Jo mums ir dzimis bērns, mums ir dots dēls, un vara būs uz viņa pleca; viņu sauks Brīnišķīgais, Padomdevējs, Varena Dievs, Mūžīgais Tēvs, Miera valdnieks.*”

18. pants: “*Un notika zibeņi un balsis, un pērkons, un liela zemestrīce, kāda nekad nav bijusi kopš cilvēka dzīves uz zemes, tik liela drebēšana.* »

Šeit mēs atrodam frāzi no Atkl.4:5 galvenā atsaucē pantā, kas atjaunots Atkl.8:5. Dievs ir iznācis no savas neredzamības, neuzticīgie ticīgie un neticīgie, bet arī ievēlētie uzticīgie adventisti var redzēt Radītāju Dievu Jēzu Kristu viņa atgriešanās godībā. 6. un 7. atkl. mums atklāja abu nometņu pretējo uzvedību šajā briesmīgajā un krāšņajā kontekstā.

Un, piedzīvojot spēcīgu zemestrīci, viņi šausmās ir liecinieki pirmajai augšāmcelšanās dienai, kas paredzēta Kristus izredzētajiem, saskaņā ar Atkl. 20:5, un viņu aizraušanos debesīs, kur viņi pievienojas Jēzum. Notikumi notiek tā, kā pareģots 1. Tes.4:15-17: “*Tā mēs jums pasludinām saskanā ar Tā Kunga vārdu: Mēs, kas esam dzīvi un paliekam Tā Kunga atnākšanai, mēs neiesim. priekšā tiem, kas ir miruši. Jo pats Kungs nolaidīsies no debesīm ar pavēli, ar erceņģeļa balsi un ar Dieva bazūni, un Kristū mirušie celsies pirmie. Tad mēs, dzīvie un palikušie, tīksim kopā ar viņiem aizķerti padebešos, lai satiktos ar To Kungu gaisā, un tā mēs vienmēr būsim kopā ar To Kungu.* Es izmantoju šo pantu, lai atzīmētu apustulisko priekšstatu par “*mirušo*” stāvokli: “*Mēs, dzīvie, paliekam Kunga atnākšanai, mēs netīksim priekšā tie, kas nomira.*” Pāvils un viņa laikabiedri nedomāja kā viltus kristieši mūsdienās, ka “*mirušie*” izredzētie atrodas Kristus klātbūtnē, jo viņa pārdomas liecina, ka gluži pretēji – visi domāja, ka “*dzīvie*” izredzētie ieies debesīs pirms “*mirušajiem*”.

19. pants: “*Un lielā pilsēta sadalījās trīs daļās, un tautu pilsētas sabruka, un Dievs atcerējās lielo Babilonu, lai dotu tai savu nikno dusmu viņa kausu.* »

“*Trīs daļas*” attiecas uz “*pūķi, zvēru un viltus pravieti*”, kas apkopotas šīs nodaļas 13. pantā. Otra interpretācija ir balstīta uz šo Zac.11:8 tekstu: “*Es iznīcināšu trīs mācītājus vienā mēnesī; mana dvēsele bija nepacietīga pret viņiem, un arī viņu dvēseles riebās pret mani.*” Šajā gadījumā “*trīs mācītāji*” pārstāv trīs Izraēlas tautas sastāvdaļas: ķēniņu, garīdzniekus un praviešus. Ņemot vērā galīgo kontekstu, kurā protestantu ticība un katoļu ticība ir saistītas un vienotas, “*trīs*”

daļas " identificē ar: " *pūķis* " = velns; " *zvērs* " = savaldzinātās katoļu un protestantu tautas; " *viltus pravietis* " = katoļu un protestantu garīdzniecība.

Sakautajā nometnē labā izpratne beidzas, " *lielā pilsēta tika sadalīta trīs daļās* "; pievilto un savaldzināto upuru vidū zvēra un viltus pravieša nometnes naids un aizvainojums iedveš atriebību pret maldinošajiem pavedinātājiem, kas ir atbildīgi par pestīšanas zaudēšanu. Tieši tad "ražas " *tēmu* piepilda asiņaina punktu kārtošana, kuras galvenie mērķi pēc visas loģikas un taisnīguma ir reliģijas skolotāji. Šis brīdinājums no Jēkaba 3:1 iegūst pilnu nozīmi: " *Mani brāļi, lai daudzi starp jums nesāk mācīt, jo jūs zināt, ka mēs tiksim tiesāti vēl bargāk .* " Šajā " *mogu* " laikā šo darbību izsauc šis citāts: " *Un Dievs atcerējās Lielo Babilonu, lai dotu tai savu nikno dusmu viņa kausu* ". Apo.18 būs pilnībā veltīts šī neticīgo reliģiozo cilvēku sodīšanai.

20. pants: " *Un visas salas aizbēga, un kalni netika atrasti.* »

Šajā pantā ir apkopotas zemes pārmaiņas, kas, pakļautas milzīgām satricinājumiem, iegūst universāla haosa aspektu, kas jau ir " *bezveidīgs* " un drīz vien ir " *tukšs* " vai " *pamests* ". Tas ir " *grēka* " rezultāts, sekas *postītājs* " nosodīts Daniēla 8:13 un kura pēdējais sods ir pravietots Dan.9:27.

21. pants: " *Un liela krusa, kuras krusa svēra talentu , lija no debesīm pār cilvēkiem; un cilvēki zaimoja Dievu krusas posta dēļ , jo posts bija ļoti liels.* »

Savu drausmīgo uzdevumu izpildot, zemes iedzīvotājus, savukārt, iznīcinās posts, no kura viņiem nebūs iespējams izbēgt: uz tiem kritīs " *krusas* " *akmeņi*. *Gars viņiem piedēvē " viena talanta "* svaru , t.i., 44,8 kg. Bet šis vārds " *talants* " ir vairāk kā garīga atbilde, kuras pamatā ir "līdzība par *talantiem* ". Tādā veidā viņš kritušajiem piedēvē to lomu, kuri nerealizēja " *talantu* ", tas ir, dāvanas, ko Dievs viņiem līdzībā devis. Un šī sliktā uzvedība viņiem maksā dzīvību, pirmo un otro, kas bija pieejama tikai patiesi ievēlētajiem. Līdz pēdējam dzīvības elpas vilcienam viņi turpina " *zaimot* " (*apvainot*) debesu " *Dievu* ", kas viņus soda.

"līdzība par *talantiem* " būs burtiski piepildījies. Dievs dos katram cilvēkam saskaņā ar viņa ticības darbu liecību; neuzticīgajiem kristiešiem viņš dos nāvi un parādīs sevi tik skarbu un nežēlīgu, kā viņi domāja un sprieda par viņu. Un uzticīgajiem izredzētajiem Viņš dos mūžīgo dzīvību saskaņā ar ticību, ko viņi bija likuši Viņa pilnīgajai mīlestībai un uzticībai, kas ir paaugstināta Jēzū Kristū par tiem; tas viss saskaņā ar principu, ko Jēzus citēja Mat.8:13: " *Lai jums notiek pēc tavas ticības* ".

Pēc šīs pēdējās nelaimes zeme kļūst posta, un tai ir atņemtas visas cilvēka dzīvības formas. Tādējādi tā atrod 1.Moz.1:2 raksturīgo " *bezi* ".

17. nodaļa: Prostitūta ir atmaskota un identificēta

1. pants: “ *Tad viens no septiņiem eņģeļiem, kas turēja septiņas bļodas, pienāca un runāja ar mani, sacīdams: Nāc, es tev parādīšu sodu par lielo netikli, kas sēž uz lieliem ūdeņiem.* »

No šī pirmā panta Gars norāda uz šīs 17. nodaļas mērķi: “ tiesu ” “lielajai netiklei ” kas “ sēž uz lieliem ūdeņiem ” vai, kas dominē saskaņā ar 15. pantu “ *tautas, pūļi, tautas un valodas* ”, kas ar simbolu “ *Eufrata* ” jau apzīmēja Eiropu un tās kristīgās reliģijas planetāros paplašinājumus “ *sestā trompete* ” Rev.9:14: ASV, Dienvidamerika, Āfrika un Austrālija. Tiesas darbs ir saistīts ar kontekstu ar “ *septiņiem pēdējām mocībām* ” jeb “ *septiņiem traukiem* ”, ko izlēja “ *septiņi eņģeļi* ” iepriekšējā 16. nodaļā.

skaitļa 17 “ sprieduma ” nozīmi apstiprina Daniēla 4:17: “ *Šis teikums ir to dekrēts, kas skatās, ši rezolūcija ir svēto kārta, lai dzīvie zinātu, ka Visaugstākajam ir vara pār cilvēku valstību, ka viņš to dod, kam grib, un ka viņš tajā paaugstina ļaunākos cilvēkus.* ”

“ *spriedums* ” ir Visvarenā Dieva spriedums, kuram ir un būs jāatskaitās ikviena radība debesīs un virs zemes; Tas parāda, vai šī nodaļa ir svarīga. Mēs redzējām 14. nodaļas 3. ^{enģeļa} vēstījumā, ka šī identifikācija izraisa mūžīgo dzīvību vai nāvi. Tāpēc šī “ *sprieduma* ” konteksts ir konteksts ar “ *zvēru, kas paceļas no zemes* ” 13. nodaļā.

Neraugoties uz vēsturiskajiem un pravietiskajiem brīdinājumiem, savukārt protestantu ticība 1843. gadā un oficiālā adventistu ticība 1994. gadā tika atzīta par necienīgu Jēzus Kristus piedāvātajai pestīšanai. Apstiprinot šo spriedumu, viņi abi noslēdza Romas katoļu ticības ierosināto ekumenisko aliansi, savukārt abu grupu pionieri bija nosodījuši tās velnišķo raksturu. Lai nepieļautu šo kļūdu, izredzētajam ir jābūt pilnīgi pārliecinātam par Jēzus Kristus galvenā ienaidnieka identitāti: Romu visā tās pagānu un pāvesta vēsturē. Protestantu un adventistu reliģijas vaina ir vēl jo lielāka tāpēc, ka abu pionieri nosodīja un mācīja šo Romas katolicisma velnišķo dabu. Šī abu sirds maiņa ir nodevība pret Jēzu Kristu, vienīgo Glābēju un lielo tiesnesi. Kā tas kļuva iespējams? Abas reliģijas tikai piešķirā nozīmi zemes mieram un labai sapratnei starp cilvēkiem; arī tad, kad katoļu ticība vairs netiek vajāta, tā viņiem kļūst bieži sastopama vai, vēl labāk, saistīta ar pakta noslēgšanu un savienību ar to. Tādējādi Dieva atklātais viedoklis un taisnīgais spriedums tiek nicināts un mīdīts kājām. Kļūda bija ticēt, ka Dievs būtībā meklē mieru starp cilvēkiem, jo patiesībā viņš nosoda pāridarījumus, kas tiek nodarīti viņa personai, viņa likumam un viņa labā principiem, kas atklāti viņa priekšrakstos. Fakts ir vēl nopietnāks, jo Jēzus ļoti skaidri izteicās par šo tēmu, sakot no Mat.10:34 līdz 36: “ *Nedomājiet, ka Es esmu nācis nest mieru virs zemes; Es nenācu nest mieru, bet zobenu. Jo es esmu nācis, lai šķirtu starp vīru un viņa tēvu, starp meitu un viņas māti un starp vedekli un viņas vīramāti; un cilvēka ienaidnieki būs viņa paša nams.* ” Savukārt oficiālais adventisms nedzirdēja Dieva Garu, kurš, atjaunojot septītās dienas sabatu laikā no 1843. līdz 1873. gadam, parādīja tam romiešu svētdienu, ko tas sauca par “ *zvēra zīmi* ” kopš tās izveidošanas martā. 7, 321. Institucionālā adventisma misija neizdevās, jo, laikam ritot uz priekšu, tā spriedums romiešu svētdienā kļuva draudzīgs un brālīgs, atšķirībā no Dieva. kas vienmēr paliek nemainīgs, no saules pagānisma mantotā kristīgā svētdiena ir galvenais viņa dusmu cēlonis. Vienīgais svarīgais spriedums

ir Dieva spriedums, un viņa pravietiskās Atklāsmes mērķis ir saistīt mūs ar viņa spriedumu. Tā rezultātā miers nedrīkst maskēt dzīvā Dieva likumīgo aizkaitinājumu. Un mums ir jāspriež tā, kā viņš spriež, un jāidentificē civilie vai reliģiskie režīmi saskaņā ar viņa dievišķo skatienu. Šīs pieejas rezultātā mēs redzam "zvēru" un tā darbības pat maldinoša miera laikā.

2. pants: " *Ar viņu zemes ķēniņi ir izdarījuši netiklību, un no viņas netiklības vīna ir piedzērušies zemes iedzīvotāji.* »

sievietes Izebeles " rīcību, kuru Jēzus Kristus apsūdzēja par to, ka viņa kalpi lika dzert garīgu " *netiklības (vai izvirtības) vīnu* " Atkl.2:20; lietas, kas apstiprinātas Atkl.18:3. Šīs darbības arī savieno " *netikli* " ar " *Vērmeles zvaigzni* " Atkl.8:10-11; vērmeles ir viņa indīgais vīns, ar kuru Gars salīdzina viņa Romas katoļu reliģisko mācību.

Šajā pantā Dieva pārmetums katoļu reliģijai ir attaisnojams pat mūsu miera laikā, jo pārmetā vaina uzbrūk viņa dievišķajai autoritātei. Svētās Bībeles raksti, kas veido tās " *divi liecinieki* ", liecina pret šīs romiešu reliģijas viltus reliģisko mācību. Bet tā ir taisnība, ka viņa viltus mācība radīs vissliktākās sekas viņa savaldzinātajiem upuriem: mūžīgā nāve; kas attaisnos viņu atriebīgo rīcību saistībā ar " *ražas novākšanu* " Atkl.14:18 līdz 20.

3. pants: " *Viņš mani garā aiznesa tuksnesī. Un es redzēju sievieti sēžam uz koši sarkana zvēra, pilnu zaimojošu vārdu, kam bija septiņas galvas un desmit ragi.* »

" *... tuksnesī* ", simbols ticības pārbaudei, bet arī " *sausajam* " garīgajam klimatam mūsu " *beigu laika (Dan.11:40)* " kontekstā, šoreiz, pēdējais zemes ticības pārbaudījums. vēsture, Gars attēlo garīgo situāciju, kas dominē šajā galīgajā kontekstā. " *Sieviete dominē pār koši sarkanu zvēru.* " Šajā attēlā Roma dominē pār " *zvēru, kas paceļas no zemes* ", kas apzīmē protestantu ASV brīdī, kad viņi liek katoļiem " *pielūgt zvēra zīmi* ", uzliekot tai no imperatora Konstantīna ^I mantoto atpūtas dienu. Šajā galīgajā kontekstā vairs nav diadēmu ne uz reliģiskās Romas " *septiņām galvām* ", ne uz " *desmit ragu* " simboliem, šajā gadījumā uz Eiropas un pasaules kristīgo tautu civilajiem dominētājiem, ar kuriem viņa manipulē. Bet visa šī asociācija ir saistīta ar grēka krāsu: " *sārti* ".

Atkl.13 :3 mēs lasām: " *Un es redzēju vienu no viņa galvām it kā līdz nāvei ievainotu; bet viņa mirstīgā brūce bija sadzijusi. Un visa zeme bija bijībā aiz zvēra.* " Mēs zinām, ka šī dziedināšana ir saistīta ar Napoleona ^I konkordātu. Kopš šī brīža Romas katoļu pāvests vairs nevajājas, tomēr, atzīmēsīm pēc nozīmes, Dievs turpina to saukt par " *zvēru* ": " *Un visa zeme apbrīno aiz zvēra* ". Tas apstiprina iepriekš sniegto skaidrojumu. Dieva ienaidnieks paliek viņa ienaidnieks, jo viņas grēki pret Viņa likumu nerimst gan miera, gan kara laikā. Un tāpēc Dieva ienaidnieks ir arī viņa uzticīgo izredzēto miera vai kara laikā.

pants : " *Sieviete bija ģērbusies purpursarkanā un sarkanā krāsā, rotāta ar zeltu, dārgakmeņiem un pērlēm. Viņa turēja rokā zelta kausu, kas bija piepildīts ar negantībām un viņas prostitūcijas netīrumiem.* »

Arī šeit sniegtā apraksta mērķis ir garīgās doktrinārās kļūdas. Dievs nosoda viņa reliģiskos rituālus; viņas masas un viņas riebīgās Euharistijas un, pirmkārt, viņas greznuma un bagātību garša, kas viņu ved uz kompromisiem, ko vēlas

karāļi, muižnieki un visi zemes bagātie. “*Prostitūtai*” ir jāapmierina savi “klienti” vai viņas mīļākie.

sārkanās ” krāsas izcelsme ir pašai “*prostitūtai*”: “*violeta un koši*”. Termins “*sieviete*”, kas apzīmē “*baznīcu*”, reliģisku sapulci saskaņā ar Ef.5:23, bet arī “*lielo pilsētu, kurai ir karalistes tiesības pār zemes ķēniņiem*”, kā māca šīs nodaļas 18. pants. Rezumējot, mēs varam atpazīt Romas Vatikāna “kardinālu un bīskapu” formas tērpu krāsas. Dievs attēlo katoļu masas, izmantojot “*zelta*” kausu, kurā alkoholiskais vīnam ir jāatspoguļo Jēzus Kristus asinis. Bet ko Tas Kungs par to domā? Viņš mums saka: savu atpestošo asiņu vietā viņš redz tikai “*savas prostitūcijas negantības un netīrības*”. Dan.11:38 “*zelts*” tika minēts kā viņa baznīcu rotājums, ko Gars piedēvē “*cietokšņu dievam*”.

5. pants: “*Uz viņas pieres bija rakstīts vārds, noslēpums: Lielā Bābele, netiklības un zemes negantību māte.*»

“*Noslēpums*”, kas ir citēts šajā pantā, ir “*noslēpums*” tikai tiem, kurus Jēzus Kristus Gars neapgaismo; to arī diemžēl ir visvairāk. Jo kopš Dan.8:24-25 paziņotā pāvesta režīma “*viltību panākumi un panākumi*” tiks apstiprināti līdz viņa tiesas stundai, pasaules galā. Dievam tas ir “*netaisnības noslēpums*”, ko velns pasludināja un jau īstenoja apustuļu laikā saskaņā ar 2. Tes.2:7: “*Jo netaisnības noslēpums jau darbojas; tikai nepieciešams, lai tas, kurš viņu joprojām kavē, būtu pazudis*”. “*Noslēpums*” ir saistīts ar pašu nosaukumu “*Bābele*”, kas ir loģiski, jo senās pilsētas ar šo nosaukumu vairs nav. Bet Pēteris jau garīgi deva šo vārdu Romai, 1. Pētera 5:13, un, diemžēl, pieviltajiem ļaudīm tikai izredzētie ir uzmanīgi pret šo Bībeles piedāvāto precizitāti. Uzmanieties no vārda “*zeme*” dubultās nozīmes, kas arī šeit apzīmē protestantu paklausību, jo, cik vien katoļu ticība ir vienota, protestantu ticība ir daudzkārtēja, lai to apzīmētu kā “*prostitūtas*”, viņu katoļu meitas. *māte*”. Meitenes dalās ar savas “*mātes*” “*riebumu*”. Un galvenā no šīm “*pretenībām*” ir svētdiena, tai pievienotās reliģiskās autoritātes “*zīme*”.

Vārda “*zeme*” burtiskā nozīme ir pamatota arī tāpēc, ka katoļu reliģiskā neiecietība ir lielu starptautisku reliģisku agresiju ierosinātājs. Viņa apgānīja un padarīja kristīgo ticību ienīstu, mudinot ķēniņus pievērst zemes tautas uz viņas paklausību. Bet pēc spēka zaudēšanas viņa “*negantības*” turpināja svētīt tos, kurus Dievs nolād, un nolādēt tos, kurus viņš svētī. Viņas pagāniskā daba atklājas, kad viņa sauc musulmaņus par “brāli”, kuru reliģija Jēzu Kristu pasniedz kā vienu no mazākajiem praviešiem.

6. pants: “*Un es redzēju sievieti piedzērušos no svēto asinīm un no Jēzus liecinieku asinīm. Un, viņu ieraugot, mani pārņēma liels izbrīns.*»

Šis pants pārņem citātu no Dan.7:21, precizējot, ka “*svētie*”, pret kuriem viņa cīnās un dominē, patiešām ir “*Jēzus liecinieki*”. Tas lielā mērā izgaismo “*Lielās Bābeles*” noslēpumu. Romiešu reliģija dzer izredzēto “*asinis*” līdz reibumam. Kuram gan būtu aizdomas, ka kristiešu baznīca, piemēram, mūsdienu pāvesta Roma, ir šī “*padauza*”, kas “*piedzērusies no Jēzus liecinieku izlietajām asinīm*”? Vēlētās amatpersonas, bet tikai tās. Jo caur pravietojumiem Gars viņiem darīja zināmus viņu ienaidnieka slepkavnieciskos nodomus. Šī atgriešanās pie viņa ļaunās un nežēlīgās dabas būs redzamas žēlastības laika beigu sekas. Bet šī ļaunuma pāri visam, vēl pārsteidzošākā veidā, būs šī pasaules gala laika

dominējošās protestantu ticības būtība. Gars citē “ *svētos* ” un “ *Jēzus lieciniekus* ” atsevišķi. Pirmie “ *svētie* ” cieta pagānu Romas republikas un imperatora vajāšanas; “ *Jēzus lieciniekus* ” pārsteidz imperatoriskā un pāvesta pagānu Roma. Jo netikle ir pilsēta: Roma; “ *Lielā pilsēta, kurai ir karaliskās tiesības pār zemes ķēniņiem* ” kopš tās ierašanās Izraēlā, Jūdejā 63. gadā, saskaņā ar Dan.8:9: “ *Visskaistākā no valstīm* ”. Pestīšanas vēsture beigsies ar ticības pārbaudi, kurā parādīsies “ *Jēzus liecinieki* ” un darbosies, lai attaisnotu šo izteicienu; tādējādi viņi dos Dievam labu iemeslu iejaukties, lai glābtu viņus no plānotās nāves. Savā laikā Jānim bija pamats būt pārsteigtam par “ *noslēpumu* ”, kas attiecās uz Romas pilsētu. Viņš pazina viņu tikai viņas skarabajā un nežēlīgajā pagānu impērijas aspektā, kas viņu bija nosūtījis apcietinājumā Patmas salā. Tāpēc tādi reliģiskie simboli kā “ *zelta kauss* ”, ko tur “ *prostitūta* ”, varētu viņu pamatot pārsteigt.

7. pants: “ *Un eņģelis man sacīja: Kāpēc tu esi pārsteigts? Es jums pastāstīšu sievietes un zvēra, kas viņu nes, noslēpumu, kuram ir septiņas galvas un desmit ragi.* »

" *Noslēpumam* " nav paredzēts pastāvēt mūžīgi, un no 7. panta Gars sniegs detaļas, kas ļaus Jānim un mums pašiem pacelt " *noslēpumu* " un skaidri identificēt Romas pilsētu un tās lomu pilsētas tēlā. 3. pants, kura simboli atkal ir citēti.

" *Sieviete* " apzīmē pāvesta Romas reliģisko dabu, tās apgalvojumu par “ *Jēra sievu* ”, Jēzu Kristu. Bet Dievs noliedz šo apgalvojumu, nosaucot viņu par “ *prostitūtu* ”.

" *Zvērs, kas to nes* ” pārstāv režīmus un tautas, kas atzīst un leģitimizē tās reliģiskās prasības. To vēsturiskā izcelsme ir no karaļvalstu " *desmit ragiem* ", kas izveidojās Eiropā pēc tam, kad tās tika atbrīvotas no imperatoriskās Romas kundzības saskaņā ar attēlu, kas sniegts Dan.7:24. Viņi pārņem “ *ceturtā dzīvnieka* ” imperatora Romu . Un šīs attiecīgās teritorijas paliek nemainīgas līdz beigām. Robežas kustas, režīmi mainās, pārejot no monarhijas uz republikām, bet viltus Romas pāvesta kristietības norma tās vieno uz slikto pusi. 20. gadsimtā ⁵⁰ savienību romiešu aizgādībā konkretizēja Eiropas Savienība, kas tika izveidota 1957. gada 25. un 2004. gada “*Romas līgumos*”.

8. pants: " *Zvērs, ko jūs redzējāt, bija un vairs nav.*" ***Vinai jāpacelas no bezdibena un jāiet pazušanā. Un tie, kas dzīvo uz zemes, kuru vārdi dzīvības grāmatā nav ierakstīti no pasaules radīšanas, brīnīsies, ieraugot zvēru, jo viņš bija un vairs nav, un tas atkal parādīsies.*** »

" *Zvērs, ko jūs redzējāt, bija un vairs nav.* " Tulkojums: Kristiešu reliģiskā neiecietība pastāv kopš 538. gada, un tā vairs nav kopš 1798. gada. Gars norāda uz ilgumu, kas dažādās formās ir pravietots neiecietīgajai pāvesta valdībai kopš Dan.7:25: " *laiks, laiki un puse sitiena; 42 mēneši; 1260 dienas.* " Lai gan tās neiecietību izbeidza " *zvēra, kas ceļas no dziļumiem* " darbība, kas Atkl. 11:7 attiecas uz Francijas revolūciju un tās nacionālo ateismu, šeit termins " *dziļi* " tiek pasniegts kā darbība, kas saistīta ar velns, “ *iznīcinātājs* ”, kurš iznīcina dzīvības un dehumanizē planētu Zeme un kuru Atkl.9:11 sauc par “ *bezdibeņa eņģeli* ”. Atkl.20:1 sniegs skaidrojumu: “ *velns* ” būs saistīts “ *tūkstoš gadus* ” uz dehumanizētās zemes, ko sauc par “ *bezi* ”. Piedēvējot tās izcelsmi tai “ *bezdibenī* ”, Dievs atklāj, ka šai pilsētai ar viņu ***nekad nav*** bijušas attiecības; vai gan viņa

pagānu kundzības laikā, kas ir ļoti loģiski, bet arī visā viņa pāvesta reliģiskās darbības laikā, pretēji tam, ko daudzi maldināti cilvēki uzskata **par savu krišanu**, jo viņi ar to dalīsies, šeit atklājas viņa galīgā “*pazušana*”. Noniecinājuši pravietisko vārdu, Romas pāvesta uzdevums upuri būs pārsteigti, jo šajā galīgajā paziņotajā un atklātajā kontekstā “**atkal parādīsies**” **reliģiskā neiecietība**. Tādējādi Dievs mums atgādina, ka viņš ir zinājis izredzēto vārdus kopš “*pasaulas radīšanas*”. Viņu “*vārdi*” tika ierakstīti “*Jēra dzīvības grāmatā*”, Jēzus Kristus. Un, lai tos glābtu, viņš atvēra viņu prātus savu Bībeles pravietojumu noslēpumiem.

Šeit es ierosinu otro šī panta analīzi attiecībā uz vārdu “*bezdzibenis*”. Šajās pārdomās es ņemu vērā galīgo kontekstu, uz kuru Gars ir vērstas saskaņā ar viņa aprakstu par “*sārtināto zvēru*” 3. pantā. Mēs to esam redzējuši, ka uz “*desmit ragiem*” nav “*diadēmu*” un “*septiņas galvas*” ievieto to “*beigu laikā*”; mūsu laika. Jau sen esmu uzskatījis, ka jēdziens “*stulbs*” var attiekties tikai uz neiecietīgu un despotisku rīcību, un to līdz ar to var attiecināt tikai uz pēdējo dienu neiecietīgo režīmu, ko iezīmēja pēdējais universālās ticības pārbaudījums. Bet patiesībā 2020. gada ziemas beigās dievišķajā laikā manis iedvesmota cita ideja. “*Zvērs*” patiesībā nemitīgi nogalina cilvēku dvēseles, un tā pārspīlēto un nežēlīgo humānisma mācību upuru ir daudz vairāk nekā tā neiecietības upuru. No kurienes nāk šī jaunā vilinošā un maldinošā humānistu uzvedība? Tas ir brīvās domas mantojuma auglis, kas nāk no revolucionārajiem filozofiem, uz kuriem Dievs Atkl. 11:7 ir vērstas ar nosaukumu “*zvērs, kas ceļas no bezdzibeņa*”. Šīs nodaļas 3. pantā mūsu laika “*zvēram*” pievienotā “*skarkanā*” krāsa nosoda grieķu, ko rada pārmērīgā brīvība, ko cilvēks sev ir piešķīris. Kuru viņa pārstāv? Kristīgās izcelsmes Rietumu dominanti, kuru reliģiskie pamati ir mantoti no Eiropas katolicisma: ASV un Eiropa, kas pilnībā savaldzināta ar katoļu reliģiju. “*Zvērs*”, ko Dievs mums parāda, ir “*piektās trompetes*” vēstījumā pravietoto darbību gala rezultāts. Protestantu ticība, ko vilināja katoļu ticība, kas padarīta par mierīgu, apvieno protestantismu un Dieva nolādēto katolicismu, kam pievienojās oficiālais institucionālais adventisms 1994. gadā, lai “*gatavotos kaujai*” Atkl. 9:7-9, “*Armagedona*”, saskaņā ar Atkl. 16:16, ka viņi kopā pēc “*sestās taures*” stāsies pret pēdējiem uzticīgajiem Dieva kalpiem, kuri ievēro un praktizē viņa sabats; septītās dienas atpūta, ko nosaka ceturtais no viņa desmit baušļiem. Miera laikos viņu runas paaugstina brāļu mīlestību un sirdsapziņas brīvību. Bet šī nežēlīgā un neīstā brīvība, kas ir kļuvusi par libertāru, noved pie “*otras nāves*” tiem ļaudīm, kas apdzīvo Rietumu pasauli; ko daļēji raksturo ateisms, daļēji vienaldzība un mazākā daļā reliģiskās saistības, kas ir padarītas nevērtīgas, jo tās ir Dieva nosodītas viltus reliģisko mācību dēļ. Tādā veidā šī humānistu “*zvēra*” izcelsme ir “*bezdzibenī*”, kā Gars atklāj šajā pantā, tādā nozīmē, ka kristīgā reliģija ir kļuvusi par humānisma filozofu, grieķu, franču vai ārvalstu revolucionāru tēlu un pielietojumu. **Tāpat kā Jūdas skūpstis Jēzum, vilinošā viltus humānistu mīlestība pret miera laiku nogalina vairāk nekā zobens**. Arī mūsu miera laika “*zvērs*” ir mantojis “*tumsas*” raksturu, ko tam piešķir vārds “*dziļi*” 1. Moz. 1:2: “*Zeme bija bezveidīga un tukša: tumsa bija virs dziļuma un Gars. Dieva pārcēlās virs ūdeņiem*”. Un šis kristīgās izcelsmes sabiedrību “

tumsas ” raksturs pats par sevi ir paradoksālā kārtā mantots no “ apgaismības ” — franču revolucionāro brīvdomātāju vārda.

Piedāvājot šo sintēzi, Gars sasniedz savu mērķi, kas ir atklāt saviem uzticīgajiem kalpiem savu spriedumu par mūsu Rietumu pasauli un pārmetumus, ko tas tai adresē. Tādējādi viņš nosoda savus daudzus grēkus un nodevības pret Jēzu Kristu, vienīgo Glābēju, kuru viņu rīcība dara negodu.

9. pants: “ *Šī ir sapratne, kurai ir gudrība: septiņas galvas ir septiņi kalni, uz kuriem sievietē sēž.* »

Šis pants apstiprina izteicienu, ar kuru Roma jau sen tika apzīmēta: “ Roma, septiņu pakalnu pilsēta ”. Es atklāju, ka šis nosaukums ir minēts vecās skolas ģeogrāfiskajā atlantā no 1958. gada. Taču lieta nav apstrīdama; septiņi kalni, ko sauc par "kalniem", joprojām ir saglabājušies un nes nosaukumus: Kapitolijs, Palatine, Caelius, Aventine, Viminal, Esquiline un Quirinal. Pagāniskajā fāzē šie kalni “augstās vietās” atbalstīja tempļus, kas bija veltīti dievišķajiem elkiem, kurus Dievs nosodīja. Un, lai godinātu “ *cietokšņu dievu* ”, katoļu ticība savukārt pacēla savu baziliku uz Caelius, kas saskaņā ar Romu apzīmēja “debesis”. Uz Kapitolijs, “galvas”, paceļas Rātsnama pils, tiesu varas civilais aspekts. Norādīsim, ka pēdējo dienu sabiedrotā Amerika dominē arī no Vašingtonā izvietotā “Kapitolijs”. Arī šeit simbolu “galva” attaisno šī augstā maģistratūra, kas nomainīs Romu un, savukārt, dominēs pār zemes iedzīvotājiem “ *tās klātbūtnē* ” saskaņā ar Atkl.13:12.

10. pants: “ *Ir arī septiņi ķēniņi: pieci ir krituši, viens ir, otrs vēl nav nācis, un, kad viņš nāks, viņš paliks īsu laiku.* »

Šajā pantā ar izteicienu “ *septiņi ķēniņi* ” Gars Romai piedēvē “ *septiņus* ” valdības režīmus, kas ir secīgi, pirmajiem sešiem: monarhija no – 753 līdz – 510; Republika, konsulāts, diktatūra, triumvirāts, impērija kopš Oktaviāna, ķeizars Augusts, kura vadībā dzimis Jēzus, un Tetraarhija (4 saistītie imperatori) septītajā pozīcijā no 284. līdz 324. gadam, kas apstiprina precizitāti “ *viņam ir jāiztur īss laiks* ”; patiesībā 30 gadi. Jaunais imperators Konstantīns I ātri pametīs Romu un apmetīsies Austrumos Bizantijā (Konstantinopoli turki pārdēvēja par Stambulu). Taču no 476. gada Romas rietumu impērija sabruka un Daniēla un Apokalipses “ *desmit ragi* ” ieguva neatkarību, izveidojot Rietumeiropas karaļvalstis. Kopš 476. gada Roma palika ostrogotu barbaru okupācijā, no kuriem 538. gadā to atveda ģenerālis Belizars, ko ar savām armijām nosūtīja imperators Justinians, kurš dzīvoja austrumos Konstantinopolē.

11. pants: “ *Un zvērs, kas bija un vairs nav, pats ir astotais ķēniņš un pieder pie septiņiem un iet pazušānā.* »

"Astotais karalis" ir pāvesta reliģiskā pārvalde, kas tika izveidota 538. gadā ar labvēlīgu imperatora Justiniāna I dekretu. Tādējādi viņš atbildēja uz savas sievas Teodoras, bijušās “prostitūtas”, lūgumu, kura iejaucās Vigiles, vienas no viņas draudzenes, vārdā. Kā norādīts 11. pantā, pāvesta režīms parādās minēto “septiņu” pārvaldību laikā, veidojot jaunu, nebijušu formu, ko Daniēls norādīja kā “ *citu* ” karali. Tas, kas ir pirms “septiņu” iepriekšējo karaļu laikiem, ir Romas reliģiskā līdera tituls, kas jau tika piedēvēts tās imperatoriem un kopš tā pirmsākumiem: “Pontifex Maximus”, latīņu izteiciens, kas tulkots kā “Suverēns pāvests”, kas arī kopš tā laika ir bijis 538, Romas katoļu pāvesta oficiālais tituls. Romas režīms,

kas pastāv laikā, kad Jānis saņem vīziju, ir impērija, sestā Romas pārvaldība; un viņa laikā "suverēnā pontifa" titulu nēsāja pats imperators.

Romas atgriešanās vēsturiskajā ainā ir saistīta ar to, ka franku karalis Klovis I ^{496.} gadā "pārvērsās" tā laika viltus kristīgajā ticībā; tas ir, Romas katolicismam, kas bija paklausījis Konstantīnam I ^{um} kuru jau skāra Dieva lāsts kopš 321. gada 7. marta. Pēc impērijas kundzības Romu iebruka un dominēja svešas tautas, kas ieradās masveida migrācijas ceļā. Dažādu valodu un kultūru neizpratne ir pamats nemieriem un iekšējām cīņām, kas iznīcināja romiešu vienotību un spēku. Šo darbību Dievs izmanto šodien Eiropā, lai to vājinātu un nogādātu ienaidniekiem. Tādējādi "Bābeles torņa" pieredzes lāsts gadsimtiem un tūkstošgadēm saglabā visu savu ietekmi un efektivitāti, ievēdot cilvēci nelaimē. Visbeidzot, attiecībā uz Romu tā nonāca ariāņu ostrogotu kundzībā, kas doktrināli iebilst pret Romas katoļu ticību, ko atbalstīja Bizantijas imperatori. Tāpēc tā bija jāatbrīvo no šīs kundzības, lai 538. gadā būtu iespējams izveidot Romas pāvesta režīmu. Lai to paveiktu saskaņā ar Dan.7:8-20, " *trīs ragi tika pazemināti pāvesta priekšā (mazais rags)*; ir norūpējušies pret Romas bīskapu Romas katolicismu naidīgās tautas, secīgi 476. gadā heruļi, 534. gadā vandaļi un 538. gada 10. jūlijā "sniega vētra", ko ģenerālis atbrīvoja no ostrogotu okupācijas. Belizārijs, ko sūtīja Justinians I ' Roma varēja iestāties savā ekskluzīvajā, dominējošajā un neiecietīgajā pāvesta režīmā, ko ieviesa šī imperators, pēc intriganta Vigiliusa, pirmā valdošā pāvesta, lūguma. No šī brīža Roma ir klususi par " lielo pilsētu, kurai ir karaliskās tiesības pār zemes ķēniņiem ", no 18. panta, kas iet uz " pazušānu ", kā Gars norāda, šeit, otro reizi, pēc 8. panta.

Tāpēc pāvests neatgriežas pie svētā Pētera, kā viņš apgalvo, bet gan uz Bizantijas imperatora Justiniāna I dekrētu, ^{kas} viņam piešķīra titulu un reliģisko autoritāti. Tādējādi svētdienu 321. gada 7. ^{martā} pavēlēja Romas imperators Konstantīns I , un pāvestu, kas to attaisnoja, iecēla Bizantijas imperators Justinians I 538. gadā ' divi randiņi ar visbriesmīgākajām sekām visai cilvēcei. 538. gadā Romas bīskaps pirmo reizi ieguva pāvesta titulu.

12. pants: " *Tie desmit ragi, kurus tu redzēji, ir desmit ķēniņi, kas vēl nav saņēmuši valstību, bet saņem varu kā ķēniņi uz vienu stundu kopā ar zvēru. »* beigu laika " beigās .

Tāpat kā Daniēla laikā, arī Jāņa laikā Romas impērijas " *desmit ragi* " vēl nebija ieguvuši vai atguvuši savu neatkarību. Bet, ņemot vērā šīs 17. nodaļas kontekstu, kas ir pasaules gala konteksts, tieši šajā konkrētajā kontekstā, ko izsauc Gars, spēlē " *desmit ragi* ", kā to apstiprinās arī turpmākie panti. Praviētotā " *stunda* " attiecas uz pēdējās ticības pārbaudes laiku, par kuru tika paziņots Atkl. 3:10 uzticīgajiem Septītās dienas adventisma pionieriem 1873. gadā. Vēstījums bija paredzēts mums, viņu mantiniekiem, adventistu ticīgajiem. gaisma, ko Jēzus Kristus dāvāja saviem izredzētajiem 2020. gadā.

Saskaņā ar pravietim Ecēhiēlam doto pravietisko kodu (Ecēhiēls 4:5-6), pravietiska " *diena* " ir īstā " *gada* " vērtā , un tāpēc pravietiskā " *stunda* " ir 15 reālu dienu vērtā. Lielā uzstājība uz Gara vēsti, kas trīs reizes citē izteicienu " *viņā stundā* " 18. nodaļā, liek man secināt, ka šī " *stunda* " attiecas uz laiku starp " ^{septiņu} *pēdējo mocību* " sestās dienas sākumu . un mūsu dievišķā Kunga Jēzus atgriešanās godībā, kurš atgriežas Erceņģeļa " *Miķeļa* " godībā, lai glābtu savus

izredzētos no ieprogrammētās nāves. Tāpēc šī " *stunda* " ir tā, kuras laikā turpinās " *Armagedona kauja* ".

1. 3. pants : “ *Viņiem ir viens mērķis, un viņi dod savu spēku un varu zvēram.* »

Mērķējot uz šī pēdējā pārbaudījuma laiku, Gars saka par “ *desmit ragiem* ”: “ *Tiem ir viens mērķis, un tie dod savu spēku un varu zvēram.* ” Šis viņu kopīgais mērķis ir nodrošināt, lai svētdienas atpūtu ievērotu visi Trešajā kodolkarā izdzīvojušie. Drupas ievērojami samazināja seno Eiropas tautu militāro spēku. Bet konflikta uzvarētāji, amerikāņu protestanti, ieguva no izdzīvojušajiem pilnīgu atteikšanos no savas suverenitātes. Motīvs ir velnišķīgs, bet kritušie to neapzinās, un viņu gars, kas ir nodots sātānam, var tikai izpildīt viņa gribu.

Tikai no “ *pūka* ”, “ *zvēra* ” un “ *viltus pravieša* ” koalīcijas “ *desmit ragi* ” nodod savu varu “ *zvēram* ”. Un šo atteikšanos izraisa ciešanu intensitāte, ko viņiem sagādā Dieva posti. Starp nāves dekrēta pasludināšanu un tā piemērošanu sabata ievērotājiem tiek dots 15 dienu periods, lai pieņemtu “ *zvēra zīmi* ”, tās romiešu “ *svētdienu*”, ko aptraipīja pagānu saules pielūgums. Jēzus Kristus atgriešanās plānota pavasarī pirms 2030. gada 3. aprīļa, ja vien termina " *stunda* " interpretācijā nav kļūdas, nāves dekrēts ir jāpasludina par šo datumu vai datumu, kas atrodas starp to un dienu. mūsu pašreizējā parastā kalendāra 2030. gada pavasara.

Lai pilnībā saprastu, kāda būs pēdējā laika situācija, apsveriet šādus faktus. Žēlastības laika beigas var noteikt tikai ievēlētās amatpersonas, kas to saista ar svētdienas likuma izsludināšanu; precīzāk, pēc viņas. Joprojām dzīvu neticīgo un dumpīgo tautu kolekcijai svētdienas likuma izsludināšana šķiet tikai kā vispārējas nozīmes pasākums bez sekām. Un tikai pēc tam, kad viņi ir cietuši no pirmajām piecām mocībām, viņu atriebīgās dusmas liek viņiem pilnībā apstiprināt lēmumu “ *nogalināt* ” tos, kas viņiem tiek pasniegti kā atbildīgi par viņu debesu sodu.

14. pants: “ *Viņi cīnīsies pret Jēru, un Jērs tos uzvarēs, jo Viņš ir kungu Kungs un ķēniņu Ķēniņš, un aicinātie un izredzētie un uzticīgie, kas ir ar Viņu, arī tos uzvarēs.* »

“ *Viņi cīnīsies pret Jēru, un Jērs tos uzvarēs ...*”, jo viņš ir visvarenais Dievs, kuram neviena vara nevar pretoties. “ *Ķēniņu karalis un kungu kungs* ” uzspiedīs savu dievišķo spēku visspēcīgākajiem zemes ķēniņiem un kungiem. Un izredzētie, kas to saprot, tiks galā ar viņu. Gars šeit atgādina trīs kritērijus, ko Dievs pieprasa no tiem, kurus Viņš glābj un kuri ir nodevušies pestīšanas ceļam, kas viņiem sākas ar garīgo statusu " *saukts* " un kas pēc tam tiek pārveidots, kad tas tā ir, “ *Ievēlētais* ” statuss ar “ *uzticību* ”, kas izpaužas pret Dievu Radītāju un visu viņa Bībeles gaismu. Minētā kauja ir “ *Armagedona* ” kauja no Atkl.16:16; " *stunda* ", kad tiek pārbaudīta " *izredzēto* " " *uzaicināto* " " *uzticība* ". Atkl.9:7-9 Gars atklāja protestantu ticības sagatavošanu šai garīgajai “ *karam* ”. Nolemti nāvei savas uzticības sabatam dēļ, izredzētie liecina par uzticību Dieva pravietotajiem apsolījumiem, un šī viņam dotā liecība dod viņam “ *slavu* ”, ko viņš pieprasa pirmā eņģeļa vēstījumā. no Atkl.14:7. Svētdienas aizstāvji un atbalstītāji, kas noteikti par obligātu, šajā pieredzē atradīs nāvi, ko viņi gatavojas dot Jēzus Kristus izredzētajiem. Tiem, kas ir skeptiski un šaubās, es atgādinu, ka Dievs atpūtas dienām piešķir tik lielu nozīmi, ka mūsu cilvēce zaudēja mūžību, jo

viņš piešķir nozīmi zemes dārza “diviem kokiem”. “*Armagedona*” pamatā ir tas pats princips, aizstājot “dīvus kokus”, šodien mums ir “labā un ļaunā atziņas diena”, svētdiena un “svētās dzīves diena”, sabats vai sestdiena.

15. pants: “*Un viņš man sacīja: Ūdeņi, ko tu redzēji, uz kuriem netikle sēž, ir tautas un ļaužu pulki, tautas un valodas.* »

15. pants dod mums atslēgu, kas ļauj mums piedēvēt “*ūdeņiem*”, uz kuriem “*sēž netikle*”, to Eiropas tautu identitāti, kuras sauc par “kristiešiem”, bet galvenokārt viltus un maldinoši “kristiešiem”. Eiropai ir īpašība apvienot tautas, kas runā dažādās “*valodās*”; kas vājina izveidotās savienības un alianses. Taču pēdējā laikā angļu valoda kalpo kā tilts un veicina starptautisku apmaiņu; plaši izplatītā cilvēku izglītība samazina dievišķā lāsta ieroča efektivitāti un iebilst pret tā Radītāja ieceri. Tāpēc viņa reakcija būs šausmīgāka: nāve no kara un galu galā no viņa krāšņās atnākšanas krāšņuma.

16. pants: “*Tie desmit ragi, ko tu redzēji, un zvērs ienīdīs netikli un izģērbīs to un izģērbīs kailu, un ēdīs viņas miesu un aprīs ar uguni.* »

16. pants atklāj nākamās 18. nodaļas programmu. Viņš apstiprina “*desmit ragu*” apvērsumu *un zvērs*”, kurš, viņu atbalstījis un apstiprinājis, galu galā iznīcina „*prostitūtu*”. Šeit es atgādinu, ka “*zvērs*” ir civilo un reliģisko spēku apvienības režīms un ka tas šajā kontekstā apzīmē oficiāli protestantu Amerikas tautas un katoļu un protestantu Eiropas tautu varu, savukārt “*prostitūta*” apzīmē garīdzniecība, tas ir, katoļu reliģiskās varas mācību autoritātes: mūki, priesteri, bīskapi, kardināli un pāvests. Tādējādi apvērsumā katoļu Eiropas tautas un protestantu amerikāņu tauta, divi romiešu melu upuri, nostājas pret Romas pāvesta katolicisma garīdzniecību. Un viņi *to “aprīs ar uguni*”, kad ar savu brīnišķīgo iejaukšanos Jēzus nojauks savu velnišķīgi maldinošo pavedinošo masku. “*Desmit ragi*” viņu “*noģērbīs un atklās*”, jo viņa dzīvoja greznībā, viņa tiks izģērbta, un tāpēc, ka viņa ietērpās svētuma izskatā, viņa izskatīsies arī “*kaila*”, garīgā kaunā, bez jebkādam lietām. debesu taisnība, lai to apģērbtu. Precizitāte “*viņi ēdīs viņa miesu*” pauž viņa soda asiņaino nīknumu. Šis pants apstiprina “*vintage*” tēmu Atkl.14:18-20: Bēdas dusmu vīnogām!

17. pants: “*Jo Dievs ir ielicis viņu sirdīs īstenot Viņa nodomu un īstenot vienu nodomu un atdot savu valstību zvēram, kamēr Dieva vārdi piepildīsies.* »

17. pants zem tiesas numura atklāj mums svarīgu debesu Dieva domu, ko cilvēki nepareizi nicina vai izturas vienaldzīgi. Dievs šeit uzstāj, lai viņa izredzētie būtu pārliecināti, ka viņš ir vienīgais “briesmīgās spēles” Meistars, kas tiks ieviests paredzētajā laikā. Programmu nav izstrādājis velns, bet gan pats Dievs. Viss, ko viņš paziņoja savā lielajā un cildenajā Atklāsmē, kas attiecas uz Daniēlu un Atklāsmes grāmatu, ir vai nu jau paveikts, vai arī vēl ir jāpaveic. Un tā kā “*lietas beigas ir labākas nekā tās sākums*”, saskaņā ar Ecc.7:8, Dievs ir vērsts uz mums, šis pēdējais uzticības pārbaudījums mūs šķirs no viltus kristiešiem un padarīs mūs cienīgus ieiet viņa debesu mūžībā pēc tam. Trešā pasaules kara kodoliznīcināšana. Tāpēc mums atliek tikai ar pārliecību gaidīt, jo viss, kas tiks organizēts uz zemes, ir paša Dieva izstrādāts “*projekts*”. Un, ja Dievs ir par mums, kas būs pret mums, ja ne tie, kuru slepkavnieciskie “*nodomi*” vērsīsies pret viņiem?

nozīmē “ *līdz Dieva vārdi piepildīsies* ” ? Gars norāda uz pēdējo likteni, kas rezervēts pāvesta “ *mazajam ragam* ”, kā jau pravietots Dan.7:11: “ *Tad es paskatījos uz augstprātīgiem vārdiem, ko rags runāja; un, kamēr es skatījos, dzīvnieks tika nogalināts, un tā ķermenis tika iznīcināts, nogādāts ugunī, lai to sadedzinātu* ”; Dan.7:26: “ *Tad nāks tiesa, un viņa vara tiks viņam atņemta, un tā tiks iznīcināta un iznīcināta uz visiem laikiem* ”; un Dan.8:25: “ *Sava labklājības un viltību panākumu dēļ viņa sirdī būs augstprātība, un viņš iznīcinās daudzus, kas dzīvoja mierīgi, un viņš sacelsies pret virsaišu priekšnieku; bet tas tiks salauzts bez nevienas rokas piepūles* . Pārējie “ *Dieva vārdi* ” par Romas beigām tiks izklāstīti Atkl. 18, 19 un 20.

18. pants: “ *Un sieviete, kuru tu redzēji, ir lielā pilsēta, kas valda pār zemes ķēniņiem.* »

18. pants sniedz mums pārlicinošāko pierādījumu tam, ka “ *lielā pilsēta* ” patiešām ir Roma. Apzināsimies, eņģelis personīgi runā ar Jāni. Arī, sakot viņam: “ *Un sieviete, kuru tu redzēji, ir lielā pilsēta, kurai ir karalisks pār zemes ķēniņiem* ”, Jānis tiek saprasts, ka eņģelis runā par Romu, “*septiņu kalnu pilsētu*”. kas savā laikā imperiāli dominēja visās tās milzīgās koloniālās impērijas dažādās karaļvalstīs. Savā impēriskajā aspektā tai jau ir “ *karaļvaldība pār zemes ķēniņiem* ”, un tā saglabās to savā pāvesta kundzībā.

Var redzēt, ka šajā 17. nodaļā Dievs ir koncentrējis savas atklāsmes, ļaujot mums droši identificēt “*prostitūtu*” , viņa kristīgās “*gadsimtu traģēdijas*” ienaidnieku. Tādējādi viņš piešķir skaitlim 17 autentisku sava sprieduma sajūtu. Tieši šis novērojums lika man novērtēt grēka izveidošanas 17. ^{simtgades} gadadienu , kas ir 321. gada 7. marta Saules dienas pieņemšana (oficiāls datums, bet Dievam 320. gads), ko piedzīvojām šajā 2020. gadā. kas tagad ir pagājis. Mēs redzam, ka Dievs to patiešām ir apzīmējis ar kristīgās ēras (Covid-19) vēsturē nepieredzētu lāstu, kas ir izraisījis globālu ekonomikas sabrukumu, kas ir postošāks nekā Otrais pasaules karš. Tālāk nāk citi dievišķās taisnīgās tiesas lāsti, mēs tos atklāsim katru dienu.

Atklāsmes grāmata 18: netikle saņem savu sodu

Pēc detaļu atklāšanas, kas ļauj identificēt prostitūtu, 18. nodaļa mūs ievēdīs ļoti īpašā “ *Armagedona kaujas* ” beigu kontekstā. Vārdi atklāj tās saturu: “ *lielās Bābeles, zemes netikļu mātes, soda stunda* ”; asiņainās “ *ražas novākšanas* ” laiks

1. pants: “ *Pēc tam es redzēju citu eņģeli nolaižamies no debesīm, kam bija liela vara; un zemi apgaismoja viņa godība.* »

Eņģelis, kuram ir liela autoritāte, ir Dieva pusē, patiesībā pats Dievs. Mihaēls, eņģeļu galvenais, ir vēl viens vārds, ko Jēzus Kristus nesa debesīs pirms savas kalpošanas uz zemes. Ar šo vārdu un ar svēto eņģeļu atpazīto autoritāti viņš pēc uzvaras pie krusta izdzina no debesīm velnu un viņa dēmonus. Tāpēc ar šiem diviem vārdiem viņš atgriežas uz zemes Tēva godībā, lai no tās izņemtu savus dārgos izredzētos; dārgi, jo viņi ir uzticīgi, un šī pārbaudītā uzticība ir pierādīta. Tieši šajā kontekstā viņš ar savu uzticību godina tos, kuri ir gudri paklausījuši, dāvājot viņam “ *slavu* ”, ko viņš pieprasīja kopš 1844. gada saskaņā ar Atkl. 14:7. Ievērojot sabatu, viņa izredzētie viņu pagodināja kā Dievu radītāju, kas viņam vienīgajam likumīgi pieder kopš debesu un zemes dzīves radīšanas.

2. pants: “ *Viņš sauca stiprā balsī, sacīdams: Lielā Bābele ir kritusi, tā ir kritusi! Tā ir kļuvusi par dēmonu mājokli, katra nešķīsta gara bedri, katra nešķīsta un naidpilna putna bedri.* ”

“ *Viņa ir kritusi, tā ir kritusi, lielā Bābele!* ”. Mēs atrodam citātu no Atkl. 14:8 šajā 2. pantā, bet šoreiz tas nav izrunāts pravietiski, tas ir tāpēc, ka viņa krišanas pierādījumi tiek doti izdzīvojušajiem cilvēkiem šajā viņas maldinošās vilinošās darbības pēdējā brīdī. Krīt arī Romas pāvesta Babilonas svētuma maska. Patiesībā tā ir “ *dēmonu mājvieta, katra nešķīsta gara bedre, katra nešķīsta un riebīga putna bedre* ”. “ *Putna* ” pieminēšana mums atgādina, ka aiz zemes darbiem slēpjas slikto eņģeļu debesu iedvesma no Sātana nometnes, viņu vadoņa un dievišķās radīšanas pirmā dumpinieka.

3. pants: “ *Jo visas tautas ir dzērušas vīnu no viņas netiklības dūsmām, un zemes ķēniņi ir izdarījuši netiklību ar viņu, un zemes tirgotāji ir kļuvuši bagāti ar tās greznības spēku.* »

“... *tā kā visas tautas ir dzērušas viņa netiklības dūsmu vīnu...* ” Reliģiska agresija parādījās Romas katoļu pāvesta varas pamudināta, kas, apgalvojot, ka kalpo Jēzum Kristum, izrādīja pilnīgu nicinājumu pret viņa uzvedības mācībām. mācīja savus mācekļus un apustuļus uz zemes. Jēzus maiguma pilns, pāvesti niknuma pilni; Jēzus, pazemības paraugs, pāvesti, iedomības un lepnuma paraugi, Jēzus, kas dzīvo materiālā nabadzībā, pāvesti, kas dzīvo greznībā un bagātībā. Jēzus izglāba dzīvības, pāvesti netaisnīgi un nevajadzīgi nogalināja neskaitāmus cilvēkus. Tāpēc šai Romas pāvesta katoļu kristietībai nebija nekādas līdzības ar ticību, ko Jēzus deva par paraugu. Daniēlā Dievs pravietoja “ *viņu viltību panākumus* ”, bet kāpēc šie panākumi tika sasniegti? Atbilde ir vienkārša: tāpēc, ka Dievs viņam to ir devis. Jo mums jāatceras, ka tieši ar Atkl. 8:8 “ *otrās taures* ” soda nosaukumu viņš pamodināja šo nežēlīgo un bargo režīmu, lai sodītu par sabata pārkāpumu, kas tika pamests kopš 321. gada 7. marta. 3.Moz.26:19 Dievs teica: “ *Es salauzīšu tavu spēku lepnumu, es atgriezīs jūsu debesis kā dzelzs un tava zeme kā misiņš.* ” Jaunajā derībā pāvesta režīms tika pacelts, lai izpildītu šos pašus lāstus. Savā projektā Dievs vienlaikus ir upuris, tiesnesis un izpildītājs, lai apmierinātu sava mīlestības likuma un nevainojamā taisnīguma prasības. Kopš 321. gada sabata pārkāpšana cilvēcei ir maksājusi dārgi, kas ir maksājusi savu cenu nevajadzīgos karos un slaktiņos, kā arī postošās nāvējošās epidēmijās, ko radījis Dievs radītājs. Šajā pantā “ *netiklība* ” (vai “ *izvirtība* ”) ir garīga, un tā

apraksta necienīgu reliģisku uzvedību. “ *Vīns* ” simbolizē viņas mācību, kas Kristus vārdā izplata “ *niknumu* ” un velnišķīgu naidu starp visiem cilvēkiem, kuri viņas dēļ ir kļuvuši par uzbrukuma vai agresoru upuriem.

Katoļu mācības vainai nevajadzētu slēpt visas cilvēces vainu, no kurām gandrīz visas nepiekrīt Jēzus Kristus paaugstinātajām vērtībām. Ja zemes ķēniņi dzēra “ *Bābeles netiklības vīnu* ” (*izvirtību*), tas ir tāpēc, ka viņas kā “ *netiklības* ” vienīgā rūpe bija iepriecināt klientus; tas ir likums, klientam jābūt apmierinātam, pretējā gadījumā viņš neatgriezīsies. Un katolicisms paaugstināja līdz visaugstākajam alkatības līmenim, līdz noziegumam un mīlestībai uz bagātību un greznu dzīvi. Kā Jēzus mācīja, kā ganāmpulks kopā. Ļauni un lepni vīrieši būtu pazuduši jebkurā gadījumā ar viņu vai bez viņas. Atgādinājums: ļaunums ienāca cilvēka dzīvē caur Kainu, sava brāļa Ābela slepkavu no zemes vēstures sākuma. “ *Zemes tirgotāji ir bagātinājušies ar tās greznības spēku.* ” Tas izskaidro Romas katoļu pāvesta režīma panākumus. Zemes tirgotāji tic tikai naudai, viņi nav reliģiski fanātiķi, bet, ja reliģija viņus bagātina, tā kļūst par pieņemamu un pat novērtējamu partneri. Tēmas pēdējais konteksts liek man galvenokārt identificēt amerikāņu protestantu tirgotājus, jo zeme garīgi apzīmē protestantu ticību. Kopš 16. ^{gadsimta} Ziemeļamerika, kuras izcelsme ir galvenokārt protestantiskā, ir uzņēmusi spāņu katoļus, un kopš tā laika katoļu ticība ir tikpat pārstāvēta kā protestantu ticība. Šai valstij, kur svarīgs ir tikai “business”, reliģiskajām atšķirībām vairs nav nozīmes. Uzvarot ar prieku kļūt bagātam, ko mudināja Ženēvas reformators Džons Kalvins, protestantu tirgotāji katoļu ticībā atrada līdzekļus, kā kļūt bagātam, ko sākotnējā protestantu norma nepiedāvāja. Protestantu tempļi ir tukši ar plikām sienām, savukārt katoļu baznīcas ir pārslogotas ar relikvijām, kas izgatavotas no dārgiem materiāliem, zelta, sudraba, zilonkaula, visiem materiāliem, kas šajā tēmā uzskaitīti 12. pantā. Tāpēc katoļu pielūgsmes bagātības ir Kungam Dievam, skaidrojums par Amerikas protestantu ticības vājināšanos. Dolārs, jaunais Mamons, ir nācis, lai aizstātu Dievu sirdīs, un doktrīnu tēma ir zaudējusi jebkādu interesi. Opozīcija pastāv, bet tikai politiskā formā.

4. pants: “ *Un es dzirdēju citu balsi no debesīm sakām: Izejiet no tās, mana tauta, lai jūs nepiedalītos ne viņas grēkos, ne viņas mocībās.* »

4. pants atsauc atmiņā galīgās atdalīšanas brīdi: “ *Iznāc no viņas vidus, mana tauta* ”; tā ir stunda, kad izredzētie tiks paņemti debesīs, lai satiktu Jēzu. Šis pants ilustrē “ *pļaujas laiku* ”, Atkl. 14:14 līdz 16. Tie tiek ņemti vērā, jo, kā teikts pantā, viņiem nav “piedalīties” “pļaujā”. ”, kas skars pāvesta Romu un tās garīdzniekus. Taču tekstā ir norādīts, ka, lai būtu starp izredzētajiem, cilvēks nedrīkst būt “ *piedalījies viņa grēkos* ”. Un tā kā primārais grēks ir svētdienas atpūta, “ *zvēra zīme* ”, ko katoļi un protestanti godināja pēdējā ticības pārbaudē, šo divu lielāko reliģisko grupu ticīgie nevar piedalīties izredzēto sagrābšanā. **Nepieciešamība “Iziet no Bābeles” ir pastāvīga**, tomēr šajā pantā Gars ir vērst uz brīdi, kad rodas pēdējā iespēja paklausīt šai Dieva pavēlei, jo svētdienas likuma pasludināšana iezīmē žēlastības laika beigas. Šis paziņojums veicina izpratni starp visiem, kas izdzīvojuši par “ *sesto trompeti* ” (Trešais pasaules karš), kas dod viņiem iespēju izdarīt izvēli Dieva radītāja uzmanīgā acī.

5. pants: “ *Jo viņas grēki ir sakrājušies debesīs, un Dievs ir pieminējis viņas noziegumus.* »

Pēc viņa vārdiem, Gars ierosina “Bābeles torņa” tēlu, kura nosaukums sakņojas “Bābeles tornī”. Kopš 321. un 538. gada Roma, “ *lielā pilsēta* ”, kur “ *prostitutāi* ” ir “ *tronis* ”, viņas “svētā” pāvesta vieta kopš 538. gada, ir pavairojusi savus grēkus pret Dievu. No debesīm viņš skaitīja un pierakstīja savus uzkrātos grēkus 1709 gadus (kopš 321). Ar savu krāšņo atgriešanos Jēzus atmaskoja pāvesta režīmu, un Romai un tās viltus svētumam ir pienācis laiks maksāt par viņu noziegumiem.

6. pants: “ *Atmaksā viņai, kā viņa maksājusi, un atmaksā viņai dubultā pēc viņas darbiem. Krūzītē, kur viņa ielēja, ielejiet viņas dubulto.* »

Sekojoš 14. Atkl. tēmu virzībai, pēc *ražas novākšanas nāk raža* . Un tieši pie visļaunākajiem katoļiem un protestantiem katolicisma melu upuriem Dievs vērsas ar saviem vārdiem: “ *Maksājiet viņai, cik viņa ir samaksājusi, un atdodiet viņai dubultā saskaņā ar viņas darbiem.* ” Mēs no vēstures atceramies, ka viņa darbi bija viņa inkvizitoriālo tiesu likmes un spīdzināšanas. Tāpēc katoļu reliģijas skolotāji cietīs divreiz vairāk, ja tas ir iespējams. Tas pats vēstījums atkārtojas veidlapā: “ *Krūzītē, kurā viņa ir ielējusi, ielejiet savu dubulto* ”. Dzeramā kausa attēlu Jēzus izmantoja, lai apzīmētu spīdzināšanu, ko viņa ķermenis piedzīvos, līdz pēdējai agonijai pie krusta, ko Roma jau uzcēla Golgātas kalna pakājē. Ar to Jēzus atgādina, ka katoļu ticība izrādīja pretīgu nicinājumu pret ciešanām, kuras viņš piekrita izturēt, tāpēc ir viņa kārta tās piedzīvot. Vecs sakāmvārds šajā brīdī iegūs pilnu vērtību: nekad nedari citiem to, ko negribētu, lai citi dara tev. Šajā darbībā Dievs izpilda atriebības likumu: aci pret aci, zobu pret zobu; pilnīgi taisnīgs likums, kuru viņš rezervēja individuālai lietošanai. Bet kolektīvā līmenī tā bija atļauta cilvēkiem, kuri tomēr to nosodīja, domājot, ka viņi varētu būt taisnīgāki un labāki par Dievu. Sekas ir postošas, ļaunums un tā dumpīgais gars ir pasliktinājies un dominējis kristīgās izcelsmes Rietumu tautas.

Atkl. 17:5 “ *Lielā Bābele* ”, “ *netikle* ”, “ *turēja zelta kausu, pilnu ar savām negantībām* ”. Šis skaidrojums attiecas uz viņa reliģisko darbību un īpašo Euharistijas kausa izmantošanu. Viņa necieņa pret šo Jēzus Kristus mācīto un svēto svēto rituālu izpelnījās viņam tikpat īpašu sodu. Mīlestības Dievs dod ceļu taisnīguma Dievam, un viņa sprieduma doma skaidri atklājas cilvēkiem.

7. pants: “ *Cik viņa ir slavējusi sevi un iegrimusi greznībā, tā arī dod viņai mokas un sēras. Jo viņa saka savā sirdī: es sēžu kā karaliene, es neesmu atraitne, un es neredzēju sēras!* »

7. pantā Gars izceļ dzīvības un nāves pretstatu. Nāves nelaiemes neskartā dzīve ir jautra, bezrūpīga, vieglprātīga, jaunu prieku meklējumos. Pāvesta romiešu “Babilona” meklēja bagātību, kas pērk greznu dzīvi. Un, lai to iegūtu no varenajiem un ķēniņiem, viņa izmantoja un joprojām izmanto Jēzus Kristus vārdu, lai pārdotu grēku piedošanu kā “izlaidumus”. Šī ir detaļa, kas ļoti smagi nosver Dieva spriedumu, par ko viņai tagad ir jāizpērk psiholoģiski un fiziski. Pārmetums par šo bagātību un greznību balstās uz to, ka Jēzus un viņa apustuļi dzīvoja trūcīgi, būdami apmierināti ar to, kas bija nepieciešams. Tāpēc “ *mocības* ” un “ *sēras* ” aizstāj Romas pāvesta katoļu garīdzniecības “ *bagātību un greznību* ”.

Savas maldinošās darbības laikā Babilona savā sirdī teica: " *Es sēžu kā karaliene* "; kas apstiprina " *viņa valdību pār zemes ķēniņiem* " (Atkl.17:18). Un saskaņā ar Atkl.2:7 un 20 viņa " *tronis* " atrodas Vatikānā (vaticinate = pravietot), Romā. " *Es neesmu atraitne* "; viņas vīrs Kristus, kura sievu viņa apgalvo, ir dzīvs. " *Un es neredzēšu sēras* ." Ārpus Baznīcas nav pestīšanas, viņa teica visiem saviem pretiniekiem. Viņa to atkārtoja tik daudz, ka galu galā noticeja. Un viņa ir patiesi pārliecināta, ka viņas valdīšana ilgs mūžīgi. Vai tad, kad viņa tur dzīvoja, Romai nav dots nosaukums "mūžīgā pilsēta"? Turklāt, tā kā to atbalstīja zemes Rietumu lielvaras, tai bija pamats uzskatīt sevi par cilvēciski neaizskaramu un neievainojamu. Viņa arī nebaidījās no Dieva spēka, jo apgalvoja, ka kalpo viņam un pārstāv viņu uz zemes.

8. pants: " *Tādēļ vienā dienā nāks viņas mocības, nāve, sēras un bads, un viņa tiks iznīcināta ar uguni. Jo varens ir Tas Kungs Dievs, kas viņu tiesāja.* »

Šis pants pieliek punktu visām viņa ilūzijām: " *tādēļ vienā dienā* "; kur Jēzus atgriežas godībā, " *nāks viņa mocības* " jeb Dieva sods; " *nāve, sēras un bads* " patiesībā notiek pretējā secībā. Mēs nemirstam badā vienā dienā, tāpēc, pirmkārt, garīgais " *bads* " ir dzīvības maizes zaudēšana, kas ir kristīgās reliģiskās ticības pamatā. Pēc tam " *sēras* " tiek nēsātas, lai atzīmētu mums tuvu cilvēku nāvi, ar kuriem mums ir kopīgas ģimenes jūtas. Un visbeidzot, " *nāve* " piemeklē vainīgo grēcinieku, jo " *grēka alga ir nāve* ", saskaņā ar Rom.6:23. " *Un to iznīcinās uguns* ," saskaņā ar pravietiskajiem paziņojumiem, kas atkārtoti Daniēla grāmatā un Atklāsmes grāmatā. **Viņa pati netaisnīgi lika uz saviem uguniem sadedzināt tik daudz radījumu, ka pēc pilnīgas dievišķās taisnības viņa pati aiziet bojā ugunī.** " *Jo varens ir Tas Kungs, kas viņu tiesāja* "; savas vilinošās darbības laikā katoļu ticība pielūdza Mariju, Jēzus māti, kura parādījās tikai mazā bērna izskatā, ko viņa turēja rokās. Šis aspekts patika cilvēku prātiem, kuriem ir nosliece uz sentimentalitāti. Sieviete, vēl labāk, māte, cik pārliecinoša kļuva reliģija! Bet tā ir patiesības stunda, un Kristus, kas to tiesāja, ir tikko parādījies Visvarenā Dieva godībā; un šis Jēzus Kristus dievišķais spēks, kas to atmaskoja, to iznīcina, nododot to maldināto upuru atriebības dušmām.

9. pants: " *Un visi zemes ķēniņi, kas ar viņu ir piekopusi netiklību un greznību, raudās un vaimanās viņas dēļ, kad redzēs viņas degšanas dūmus.* »

zemes ķēniņu, kuri nodevās netiklībai un greznībai " izturēšanos . Iekļauti karaļi, prezidenti, diktatori, visi to valstu vadītāji, kuri ir veicinājuši katoļu ticības panākumus un aktivitāti un kuri pēdējā pārbaudījumā apstiprināja lēmumu nogalināt sabata ievērotājus. Viņi " *raudās un vaimanās viņas dēļ, kad redzēs viņas degošus dūmus* ". Acīmredzot zemes ķēniņi redz, ka situācija viņiem izslīd. Viņi vairs nevienu nevada un tikai atzīmē Romas uguni, ko iededzina maldinātie upuri, dievišķās atriebības izpildes instrumenti. Viņu asaras un žēlabas attaisnojas ar to, ka pēkšņi sabrūk pasaules vērtības, kas viņus noveda pie augstākā spēka.

10. pants: " *Stāvējuši prom, baidoties no viņa mokām, viņi sacīs: bēdas! Bēdas! Lielā pilsēta, Babilona, varenā pilsēta! Pēc vienas stundas jūsu spriedums ir pienācis!* »

"Mūžīgā pilsēta" mirst, tā deg, un *zemes ķēniņi* paliek prom no Romas. Tagad viņi baidās, ka viņiem būs jāpiedalās viņa liktenī. Notiekošais **viņiem ir milzīga nelaime** : " *Nelaime! Bēdas! Lielā pilsēta Bābele* ," bēdas tiek atkārtots

divreiz kā: “ *viņa ir kritusi, viņa ir kritusi, lielā Bābele* ”. “ *Varenā pilsēta!* ” » ; tik spēcīga, ka viņa valdīja pār pasauli, pateicoties savai ietekmei pār kristīgo valstu vadītājiem; tieši šis Dieva nosodītās saites dēļ uz giljotīnas sastatnēm uzkāpa karalis Luijs XVI un viņa austriešu sieva Marija Antuanete, kā arī viņu atbalstītāji, “ *lielo bēdu* ” upuri, kā to bija paziņojis Gars. , Atkl.2:22-23. “ *Vienas stundas laikā jūsu spriedums ir pienācis!* ” » ; Jēzus atgriešanās iezīmē pasaules gala laiku. Pēdējais pārbaudījums iezīmēja simbolisku “ *stunda* ”, kas pravietota Atkl.3:10, bet ar to pietiks, lai Jēzus Kristus parādītos, lai visa pašreizējā situācija mainītos, un šoreiz “ *stunda* ” tiešā nozīmē būs pietiekami, lai panāktu šīs pārsteidzošās izmaiņas.

11. pants: “ *Un zemes tirgotāji raud un sēro par viņu, jo neviens vairs nepērk viņu kravu.* ”

Gars šoreiz ir vērsts uz “ *zemes tirgotājiem* ”, jo īpaši pret amerikāņu tirdzniecības garu, ko pārņēmuši izdzīvojušie visā pasaulē, kā minēts iepriekšējās 17. nodaļas pētījumā. Arī viņi “ *raud un sēro viņas dēļ, jo neviens vairs nepērk viņu kravu ; ...* ”. Šis pants uzsver protestantu pieķeršanos katoļu ticībai, par kuru viņš *sēro* , tādējādi liecinot par viņu personīgo pieķeršanos *tai* ekonomisku interešu dēļ. Tad, absolūtā pretēji, Dievs izvirzīja reformācijas darbu, lai nosodītu Romas pāvesta katoļu vainu un atjaunotu saprastās patiesības; ko savā laikā darīja īsti reformatori, piemēram, Pjērs Valdo, Džons Viklefs un Mārtiņš Luters. Tirgotāji arī ar skumjām redz, kā viņu acu priekšā sabrūk vērtības, kuras viņiem patīk, jo viņi dzīvo tikai tāpēc, lai bagātinātu sevi ar savu komercdarbību; biznesa darīšana rezumē viņu pastāvēšanas priekus.

12. pants: “ *Zelta, sudraba, dārgakmeņu, pērļu, smalka lina, purpura, zīda, koši, visa veida saldkoka, visu veidu ziloņkaula priekšmetu, visu veidu priekšmetu krava izgatavots no ļoti dārga koka, misiņa, dzelzs un marmora ,*

Pirms uzskaitīt dažādus materiālus, kas ir Romas katoļu elku pielūgšanas reliģijas pamatā, es šeit atgādinu šo konkrēto patiesās ticības punktu, ko mācīja Jēzus Kristus. Viņš bija paziņojis samarietei: “ *Sieviete, Jēzus viņai sacīja, "ticiet man, nāk stunda, kad jūs nepielūgsit Tēvu ne šajā kalnā, ne Jeruzalemē. Tu dievini to, ko nezini; mēs pielūdzam to, ko zinām, jo pestīšana nāk no ebrejiem . Bet stunda nāk un jau ir atnākusi, kad patiesie pielūdzēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā; jo tie ir pielūdzēji, kurus Tēvs pieprasa. Dievs ir Gars, un tiem, kas Viņu pielūdz, tas ir jāpielūdz garā un patiesībā . (Jāņa 4:21-23).* Tātad patiesai ticībai nav vajadzīgi nekādi materiāli vai materiāli, jo tās pamatā ir tikai prāta stāvoklis. Un līdz ar to šī patiesā ticība mantkārīgo un zaglīgo pasauli maz interesē, jo tā nebagātina nevienu, izņemot garīgi izredzētos. Izredzētie pielūdz Dievu garā, tātad savās domās, bet arī patiesībā , kas nozīmē, ka viņu domas jāveido pēc Dieva norādītā standarta. Viss, kas neatbilst šim standartam, ir elkdievības pagānisms, kur patiesajam Dievam tiek kalpots kā elks. Savu iekarojumu laikā republikāņu Roma pārņēma uzvarēto valstu reliģijas. Un liela daļa tās reliģisko dogmu bija grieķu izcelsmes, pirmā lielā senatnes civilizācija. Mūsu laikmetā, pāvesta formā, mēs atrodam visu šo mantojumu savienotu ar jaunajiem “kristīgajiem” “svētajiem”, sākot ar 12 Kunga apustuļiem. Taču, nonākot tik tālu, ka ir apspiests otrais Dieva bauslis, kas nosoda šo elku pielūgsmi, katoļu ticība turpina pielūgt grebtus, gleznotus attēlus vai parādīties dēmoniskās

vīzijās. Tāpēc tās kultu rituālos mēs atrodam šos grebtos elkus, kuriem ir nepieciešami materiāli, lai tie iegūtu formu; materiālus, kuru sarakstu pats Dievs sniedz: "...; ... zelta, sudraba, dārgakmeņu, pērļu, smalka lina, purpura, zīda, koši, visa veida saldkoka, visa veida ziloņkaula kravas, visu veidu priekšmeti, kas izgatavoti no ļoti dārga koka, misiņa, dzelzs un marmora, ... " Zelts, sudrabs, dārgakmeņi un dārgi priekšmeti " " pagodina cietokšņu dievu " Dan.11:38. Pēc tam " purpursarkanā un sarkanā krāsā " apģērbiet netikli Lielo Babilonu Atkl.17:4; " zelts, dārgakmeņi un pērles " ir viņas rotājumi ; " Smalka veļa " apzīmē viņa prasību uz svētumu saskaņā ar Atkl. 19:8: " Jo smalkā veļa ir svēto taisnīgie darbi ." Citi minētie materiāli ir tie, no kuriem viņa izgatavoja savus grebtos elkus. Šie greznie materiāli pauž elkdievīgā katoļu pielūdžēja augsto uzticību.

13. pants: " Kanēlis, garšvielas, smaržas, mirres, vīraks, vīns, eļļa, smalkie milti, kvieši, vērsi, aitas, zirgi, rati, ķermeņi un cilvēku dvēseles. »

" smaržas, mirres, vīraka, vīna un eļļas, " citēts liecina par tās reliģiskajiem rituāliem. Pārējās lietas ir uzturvielas un preces, kas norāda uz Salamana, Dāvida dēla, pirmā Dievam celtā tempļa celtnieka valdīšanu saskaņā ar 1. Ķēniņu 4:20 līdz 28. Tādā veidā Gars nosoda viņa nelikumīgo mēģinājumu reproducēt " Dieva tempļa " celtniecību, kuru tas " zaimo " (Atkl.13:6) un ko " gāz " Dan.8:11. Panta pēdējā precizitāte, kas attiecas uz " cilvēku ķermeņiem un dvēselēm ", nosoda viņas sadarbību ar monarhiem, ar kuriem viņa nelikumīgi dala laicīgo varu. Kristus vārdā viņa reliģiski attaisnoja pretīgas darbības, piemēram, verdzību, spīdzināšanu un Dieva radījumu nogalināšanu; kaut ko, ko Dievs rezervē sev reliģiskajā jomā; tas ir tiktāl, ka viņš rezumē savu rīcību ar šādiem vārdiem: " viņā tika atrastas visu to asinis, kas tika nogalināti uz zemes ", šīs 18. nodaļas 18. pantā. Citējot " cilvēku dvēseles ", Dievs piedēvē viņam " dvēseļu " zaudēšanu, ko velnam nodeva viņa darbība un viltus reliģiskās pretenzijas.

Atgādinājums : Bībelē un dievišķajā domās vārds " dvēsele " apzīmē cilvēku visos viņa aspektos, viņa fiziskajā ķermenī un viņa garīgajās vai psihiskajās domās, viņa intelektā un jūtās. Teorija, kas pasniedz " dvēseli " kā dzīvības elementu, kas nāves brīdī atdalās no ķermeņa un to izdzīvo, ir tīri grieķu pagānu izcelsmes. Vecajā derībā Dievs identificē " dvēseli ar savu cilvēku vai dzīvnieku asinīm": 3.Moz.17:14: " **Jo visas miesas dvēsele ir tās asinis, kas tajā ir.** Tāpēc es sacīju Israēla bērniem: jums nebūs ēst nevienas miesas asinis; **jo visas miesas dvēsele ir tās asinis ; kas to ēd, tas tiks iznīcināts.** ". Tādējādi viņš pauž pretēju skatījumu uz nākotnes grieķu teorijām un sagatavo Bībeles parādi pret filozofiskajām domām, kas dzims pagānu tautu vidū. Cilvēku un dzīvnieku dzīve ir atkarīga no asins funkcionēšanas. Izšķakstītas vai nosmakšanas rezultātā sasmērētas asinis vairs nepiegādā skābekli fiziskā ķermeņa elementiem, tostarp smadzenēm, domāšanas atbalstam. Un, ja pēdējais nav piesātināts ar skābekli, domāšanas princips apstājas un nekas nepaliek dzīvs pēc šīs pēdējās stadijas; ja ne atmiņa par mirušās " dvēseles " sastāvu mūžīgajā Dieva domās, ņemot vērā viņa turpmāko "augšāmcelsanos", kad viņš to "atdzīvinās" vai, kad viņš to "pacels no jauna", saskaņā ar lietu, par mūžīgo dzīvību vai " otrās nāves " galīgu iznīcināšanu .

14. pants: “ *Tie augļi, pēc kuriem tava dvēsele vēlējās, ir tālu no tevis aizgājuši; un visas smalkās un skaistās lietas tev ir pazudušas, un tu tās vairs nekad neatradīsi.* »

Apstiprinot to, kas tika skaidrots iepriekšējā pantā, Gars piedēvē pāvesta Romas “ *vēlmes* ” tās “ *dvēselei* ”, tās vilinošajai un maldinošajai personībai. Grieķu filozofijas mantiniece katoļu ticība bija pirmā, kas uzdeva jautājumu par dvēseles attiecināšanu uz jaunās zemēs atklātajiem dzīvniekiem un cilvēkiem. Patiesībā jautājumam ir sava atbilde; tā pamatā ir pareizā palīgdarbības vārda izvēle: cilvēkam nav dvēseles, jo viņš ir dvēsele.

Gars apkopo patiesās nāves sekas, kuras Viņš noteica un atklāja Ecc.9:5-6-10. Šīs detaļas jaunās alianses rakstos netiks atjaunotas. Tāpēc mēs redzam, cik svarīgi ir pētīt visu Bībeli. Iznīcināta “ *Bābele* ” būs “ *zaudējusi* ” uz visiem laikiem “ *augļus, ko viņas dvēsele vēlējās* ” un “ *visas smalkās un lieliskās lietas* ”, ko viņa novērtēja un meklēja. Bet Gars arī norāda: “ *jums* ”; jo izredzētie, atšķirībā no viņas, varēs mūžīgi novērtēt brīnumus, ko Dievs ar viņiem dalīs.

15. pants: “ *Šo lietu tirgotāji, kas ar to ir bagāti, turēsies tālu prom, baidoties no tā mokām; viņi raudās un sēros,* ”

No 15. līdz 19. pantam Gars ir vērst uz “ *tirgotājiem, kuri ar to kļuva bagāti* ”. Atkārtojumi atklāj uzsvaru uz izteicienu “ *vienā stundā* ”, kas šajā nodaļā atkārtojas trīs reizes, kā arī saucienu “ *Bēdas! Bēdas!* ”. Skaitlis 3 simbolizē pilnību. Tāpēc Dievs uzstāj, lai apstiprinātu pravietiskā paziņojuma neatsaucamo raksturu; šis sods tiks izpildīts visā tā dievišķajā pilnībā. Kļiedziens: “ *Bēdas! Bēdas!* ”, ko palaiduši tirgotāji, sasauca ar tās izredzēto brīdinājuma saucienu Atkl. 14:8: “ *Viņa ir kritusi! Viņa nokrita! Lielā Bābele.* ” Šie tirgotāji no tālienes vēro tā iznīcināšanu, “ *baidoties no tā mokām* ”. Un viņiem ir tiesības baidīties no šī dzīvā Dieva taisnīgo dusmu augļa, jo, nožēlojot tā iznīcināšanu, viņi ierindojas viņa nometnē, un tos savukārt iznīcinās slepkavnieciskās cilvēciskās dusmas, ko rada reliģiskās maldināšanas nemierināmie upuri. Šis pants liek mums apzināties komerciālo interešu milzīgo atbildību par Romas katoļu baznīcas panākumiem. “ *Tirgotāji* ” atbalstīja prostitūtu un viņas ļaunākos nežēlīgākos un despotiskos lēmumus, tikai aiz tieksmes pēc finansiālas un materiālas bagātināšanas. Viņi pievēra acis uz visiem viņa ļoti pretīgajiem pārkāpumiem un ir pelnījuši dalīties viņa galīgajā liktenī. Vēsturisks piemērs attiecas uz parīziešiem, kuri nostājās katoļu ticības pusē pret reformātu ticību no reformācijas sākuma karaļa Franciska I laikā^{um} pēc viņa.

16. pants: “ *Un sacīs: bēdas! Bēdas! Lielā pilsēta, kas bija ietērpta smalkā linā, purpursarkanā un sarkanā krāsā un rotāta ar zeltu un dārgakmeņiem un pērlēm! Vienas stundas laikā tika iznīcināts tik daudz bagātības!* »

Šis pants apstiprina mērķi; “ *Lielā Bābele, ģērbta smalkā linā, purpursarkanā un sarkanā krāsā* ”; ķēniņu apmetņu krāsas, jo tieši šī iemesla dēļ nīrgājošie romiešu karavīri aplāja Jēzus plecus ar “ *purpura* ” apmetni. Viņi nevarēja iedomāties nozīmi, ko Dievs piešķīra viņu darbībai: kā izpiršanas upuris Jēzus kļuva par savu izredzēto grēku nesēju, kas apzīmēts ar šīm krāsām, *tumšsarkanā vai purpursarkanā*, saskaņā ar Jes.1:18. “ *Ar vienu stundu* ” pietiks, lai iznīcinātu Romu, tās pāvestu un garīdzniekus pēc Jēzus Kristus atgriešanās godībā, kurš nāk, lai novērstu savu izredzēto nāvi. Šajā pēdējā pārbaudījumā viņu

uzticība izšķirs visu, tāpēc mēs varam saprast, kāpēc Dievs īpaši pieprasa stiprināt viņu ticību un absolūto uzticību, kas viņiem jāpierod pie Viņa. Ilgu laiku cilvēks varēja būt pārliecināts, ka šāda iznīcināšana “ vienā stundā ” ir brīnums un tāpēc tieša Dieva iejaukšanās, kā tas bija Sodomā un Gomorā. Mūsu laikā, kad cilvēks ir apguvis kodoluguns, tas nav tik pārsteidzoši.

17. pants: " *Un visi lidotāji, visi tie, kas kuģo uz šo vietu, jūrnieki un visi, kas strādā jūrā, stāvēja tālu.* "

Šis pants ir īpaši mērķēts uz " *tiem, kas izmanto jūru, pilotiem, jūrniekiem, kas kuģo uz šo vietu, visi turas tālu prom* ". Pāvesta baznīca tika bagātināta, izmantojot ķēniņu vēlmi bagātināties. Viņa atbalstīja un attaisnoja cilvēkiem nezināmu zemju iekarošanu līdz to atklāšanas brīdim, kad viņas katoļu kalpi veica šausmīgus iedzīvotāju slaktiņus Jēzus Kristus vārdā. Tas galvenokārt bija Dienvidamerikas gadījums un ģenerāļa Kortesa vadītās asiņainās ekspedīcijas. No šīm teritorijām iegūtais zelts atgriezās Eiropā, lai bagātinātu katoļu karaļus un līdzvainīgo pāvestību. Turklāt jūras aspekta uzsvars atgādina, ka tieši kā “zvēra, kas paceļas no jūras ” režīms tika nostiprināta viņa saikne ar “ jūrniekiem ”, lai tos kopīgu bagātinātu.

18. pants: “ *Un viņi kļiedza, ieraugot tās degšanas dūmus: Kurai pilsētai līdzināties lielajai pilsētai? »*

“ *Kura pilsēta bija kā liela pilsēta? »* kļiedz jūrnieki, ieraugot “ *tā uzliesmojuma dūmus* ”. Atbilde ir ātra un vienkārša: nekāda. Tāpēc, ka neviena pilsēta nav koncentrējusi tik daudz varas, civilā kā imperatora pilsēta, pēc tam reliģiska kopš 538. gada. Katolicisms ir eksportēts uz visām planētas zemēm, izņemot Krieviju, kur austrumu pareizticīgā ticība to noraidīja. Pēc viņa sagaidīšanas Ķīna arī cīnījās un vajāja viņu. Bet šodien tas joprojām dominē visā Rietumos un to izcelšanās vietās Amerikā, Āfrikā un Austrālijā. Tā ir pirmā reliģiskā tūrisma vieta pasaulē, kas piesaista apmeklētājus no visas pasaules. Daži ierodas aplūkot “senās drupas”, citi dodas uz turieni, lai apskatītu vietu, kur dzīvo pāvests un viņa kardināli.

19. pants: “ *Un viņi mētāja uz savām galvām putekļus un raudāja, un apraudājās, un sauca un sacīja: Bēdas! Bēdas! Lielā pilsēta, kurā visi, kam jūrā bija kuģi, tika bagātināti ar tās bagātību, tika iznīcināta vienā stundā! »*

Šis ir trešais atkārtojums, kurā apkopotu visi iepriekšējie izteicieni, kā arī precizējums “ *vienā stundā tas tika iznīcināts* ”. " *Lielā pilsēta, kurā visi, kam ir kuģi jūrā, ir kļuvuši bagāti ar savu bagātību* ." Apsūdzība kļūst ļoti skaidra, pāvesta režīma bagātības dēļ jūras kuģu īpašnieki kļuva bagāti, atvedot uz Romu pasaules bagātības. Roma gūst bagātību, daloties ar tās oponentu īpašumu, ko nogalināja tās mūžīgais sabiedrotais, civilā monarhiskā vara, tās bruņotais spārns. Kā vēsturisks piemērs ir “templiešu” nāve, kuru īpašums tika sadalīts starp Filipa Le Bela kroni un Romas katoļu garīdzniecību. Vēlāk tas attieksies uz “protestantiem”.

20. pants: “ *Debesis, priecājies par viņu! Un arī jūs, svētie, apustuļi un pravieši, priecājieties! Jo Dievs ir darījis jums taisnību, viņu tiesādams.* »

Gars aicina debesu iedzīvotājus un zemes patiesos svētos, apustuļus un praviešus, priecāties par Romas Babilonas iznīcināšanu. Tāpēc prieks būs samērojams ar sāpēm un ciešanām, ko viņa sagādāja vai vēlējās, lai patiesības

Dieva kalpi izturētu, attiecībā uz pēdējiem izredzētajiem, kas uzticīgi svētītajam sabatam.

21. pants: “ *Tad kāds varens eņģelis paņēma akmeni, līdzīgu lielu dzirnakmeni, un iemeta to jūrā, sacīdams: Tā lielā pilsēta Bābele tiks nogāzta ar vardarbību, un tā vairs netiks atrasta.* »

Romas salīdzinājums ar “ *akmeni* ” liecina par trim idejām. Pirmkārt, pāvests sacenšas ar Jēzu Kristu, kuru Dan.2:34 simbolizē “ *akmens* ”: “ *Jūs skatījāties, kad akmens tika atraisīts bez nevienas rokas palīdzības un trāpīja cilvēka dzelzs un māla kājām. attēlu un salauza tos gabalos.* » Arī citos Bībeles pantos šis “ *akmens* ” simbols viņam tiek piedēvēts Zak.4:7; “ *galvenais stūris* ” Ps.118:22; Mat.21:42; un Act.4:11: “ *Jēzus ir akmens, kuru jūs, kas ceļat, atmetāt, un kas ir kļuvis par stūra galveno* ”. Otrā ideja ir mājiens uz pāvesta apgalvojumu par apustuļa “ *Pētera* ” pēcteci; galvenais iemesls “ *viņa uzņēmumu panākumiem un viņa viltību panākumiem* ”, ko Dievs nosodīja Dan.8:25. Tas ir vēl jo vairāk tāpēc, ka apustulis Pēteris nekad nav bijis kristīgās baznīcas galva, jo šis tituls pieder pašam Jēzum Kristum. Tāpēc pāvesta “ *mānība* ” ir arī “ *meli* ”. Trešais ieteikums attiecas uz pāvesta reliģiskās cietokšņa nosaukumu, tās prestižo baziliku ar nosaukumu “Sv. Romas Pēteris”, kuras ļoti dārgās būvniecības rezultātā tika pārdotas “indulgences”, kas to atmaskoja reformatora mūka Mārtiņa Lutera acīs. Šis skaidrojums joprojām ir cieši saistīts ar otro ideju. Vatikāna vieta kalpoja kā kapsēta, bet domājamā Kunga apustuļa Pētera kaps patiesībā bija “Sīmaņa Pētera burvja”, čūsku dieva Eskulapija pielūdzēja un priesteru kaps.

Atgriezoties līdz mūsdienām, Gars pravieto pret romiešu “ *Bābeli* ”. Viņš salīdzina tās turpmāko iznīcināšanu ar “ *liela dzirnakmens* ” no “ *akmens* ” tēlu, ko “ *eņģelis iemet jūrā* ”. Ar šo ilustrāciju viņš izvirza Romu apsūdzību, kas norādīta Mt.18:6: “ *Bet, ja kāds apvaino kādu no šiem mazajiem, kas man tic, viņam būtu labāk, ja viņam ap kaklu pakārtu dzirnakmeni . un iemet to jūras dibenā* . Un viņa gadījumā viņa neapdraudēja tikai vienu no šiem mazajiem, kas viņam tic, bet gan daudzus cilvēkus. Viena lieta paliek skaidra, proti, ka reiz “ *iznīcināts, tas nekad vairs netiks atrasts* ”. Viņa nekad nevienam vairs nesāpēs.

22. pants: “ *Un arfistu, mūziķu, flautu un trompetistu skaņas vairs nebūs dzirdamas jūsu vidū, nedz arī kāds amatnieks jūsu vidū vairs nedzirdēs dzirnakmens skaņas jūsu vidū. mājās,* ’

Pēc tam Gars izsauc mūzikas skaņas, kas pauda Romas iedzīvotāju bezrūpību un līksmību. Tiklīdz tie būs iznīcināti, mēs tos tur vairs nedzirdēsim. Garīgā nozīmē tas atsauca uz Dieva vēstnešiem, kuru vārdi tika uzklauti ar tādu pašu efektu kā “ *flautas vai trompetistu* ” mūzikas skaņas; attēls, kas dots līdzībā Mat.11:17. Viņš piemin arī ar darba pasūtījumiem pārslogotos amatnieku radītos “ *trokšņus* ”, jo no senās pilsētas iznākuši tikai profesionālās darbības “ *trokšņi* ”, tai skaitā “ *dzirnavakmens troksnis* ”, kas pārvērtās graudaugu graudu malšanai vai asināšanai. griešanas instrumenti, piemēram, sirpis un izkaptis, naži un zobeni; tas, jau senajā Kaldeju Babilonijā, saskaņā ar Jer.25:10.

23. pants: “ *Lampas gaisma vairs nespīd jūsu starpā, nedz arī līgavaiņa un sievas balss vairs nebūs dzirdama jūsu vidū, jo jūsu tirgotāji bija lielākie uz zemes, jo visas tautas Tavu burvību savaldzināti,*

Lampas gaisma jūsu mājās vairs nespīdēs. » Garīgā valodā Gars brīdina Romu, ka Bībeles gaisma vairs nesniegs tai iespēju tikt apgaismotam, lai uzzinātu patiesību saskaņā ar Dieva teikto. Attēli no Jer.25:10 atkārtojas, bet “ *līgavaiņa un līgavas dziesmas* ” šeit kļūst par “ *līgavaiņa un līgavas balsi, kas vairs nebūs dzirdama tavā mājā* ”. Garīgi tās ir Kristus un Viņa Izraudzītās asamblejas aicinājumu balsis pazudušām dvēselēm, lai tās tiktu pievērstas un glābtas. Pēc tās iznīcināšanas šī iespēja pazudīs uz visiem laikiem. “ *Jo jūsu tirgotāji bija lielākie uz zemes* .” Pateicoties lielo zemes cilvēku pavadināšanai, Roma spēja izplatīt savu katoļu reliģiju daudzām pasaules tautām. Viņa tos izmantoja kā sava reliģiskā biznesa pārstāvjus. Un rezultāts ir tāds, ka “ *visas tautas ir pievīlušas jūsu burvestības* ”. Šeit Dievs atsaucas uz katoļu masām kā “ *burvestībām* ”, kas raksturo ļauno burvju un raganu pagānu kultus. Taisnība, ka, izmantojot atkārtotas formālistiskas formulas, veltīgus atkārtojumus, katoļu reliģija atstāj maz vietas radītājam Dievam, lai izpaustos. Viņš pat nemēģina to darīt, jo Dan.11:39 viņš viņai piedēvē “ *svešu dievu* ” un nekad nav atzinis viņu par kalponi; “Dieva Dēla vikārs”, pāvesta tituls, tāpēc nav viņa vietnieks. Nākamais pants sniegs iemeslu.

24. pants: “ *Un tāpēc, ka tajā tika atrastas praviešu un svēto asinis, un visu to, kas tika nogalināti virs zemes.* »

“... un tāpēc, ka tajā tika atrastas praviešu, svēto asinis ”: Bargas, neelastīgas, nejutīgas un nežēlīgas visā tās vēsturē, Roma ir izgājusi cauri upuru asinīm. Tas attiecās uz pagānu Romu, bet arī uz pāvesta Romu, kas lika ķēniņiem nogalināt savus pretiniekus, Dieva apgaismotos kalpus, kuri uzdrošinājās nosodīt tās velnišķo raksturu. Dažus Dievs aizsargāja, piemēram, Valdo, Viklifu un Luteru, bet citus nē, un viņi savu dzīvi beidza kā ticības mocekļi uz mietiem, blokiem, stabiem vai karātavām. Pravietiskā izredze, ka tā darbība tiks pilnībā pārtraukta, var tikai iepriecināt debesu iedzīvotājus un patiesos zemes svētos. “... un par visiem tiem, kas ir nogalināti uz zemes ”: Ikviens, kurš pieņem šo spriedumu, zina, par ko runā, jo viņš ir sekojis Romas darbībām kopš tās dibināšanas 747. gadā p.m.ē. Pēdējo dienu situācija pasaulē ir pēdējais auglis, ko nes citu zemes tautu iekarojošie un dominējošie Rietumi. Monarhiskā, toreizējā republikas Roma aprija tās pakļautās zemes tautas. Šis sabiedrības modelis ir palicis 2000 gadu patiesās un viltus kristietības modelis. Pēc tam pagāniskā Roma, pāvesta Roma iznīcināja Kristus miera tēlu un atņēma cilvēcei modeli, kas būtu devis laimi tautām. Pamatojot Jēzus Kristus īsto jēra mācekļu nokaušanu, tas ir pavēris ceļu reliģiskajām sadursmēm, kas ved cilvēci uz šausminošu genocīda Trešo pasaules karu. Ne velti rīkles pārgriešanas normu publiski demonstrē islāma bruņotie grupējumi. Šis naidis pret islāmu ir novēlota atbilde uz krusta karu kariem, ko Urbans II uzsāka no Klermonferānas 1095. gada 27. novembrī.

Atklāsmes grāmata 19: Cīņa Jēzus Kristus Armagedons

1. pants: “ *Pēc tam es dzirdēju it kā liela ļaužu skaļu balsi debesīs sakām: Aleluja! Pestīšana, slava un spēks pieder mūsu Dievam .* ”

Turpinot iepriekšējo 18. nodaļu, izpirktie un izglābtie izredzētie atrodas debesīs, “ *jaunā vārda* ” nesēji, kas apzīmē viņu jauno debesu dabu. Prieks un līksmība valda, un uzticīgie debesu eņģeļi paaugstina Pestītāju Dievu. Šis “ *pūlis " Daudzi "* ” atšķiras no “ *pūļa, kuru neviens nevarēja saskaitīt* ”, kas minēts Atkl.7:9. Tas attēlo Dieva svēto debesu eņģeļu pulcēšanos, kas paaugstina viņa “ *slavu* ”, jo 4. pantā zemes izredzētie, ko simbolizē “ *24 vecākie* ”, atbildēs un apstiprinās savu piekrišanu izteiktajām piezīmēm, sakot: “ *Āmen!* » Kas nozīmē: patiesi!

glābšana, slava, spēks ” secībai ir sava loģika. “ *Pestīšana* ” tika dota zemes izredzētajiem un svētajiem eņģeļiem, kuri deva “ *slavu* ” Dievam radītājam, kurš, lai viņus glābtu, piesauca savu dievišķo “ *spēku* ”, lai iznīcinātu kopējos ienaidniekus.

2. pants: “ *jo viņa spriedumi ir patiesi un taisni; jo viņš ir tiesājis lielo netikli, kas sabojāja zemi ar viņas netiklību, un ir atriebis tās kalpu asinis, pieprasot tās no savas rokas.* »

Ievēlētās amatpersonas, kurām bija kopīgas patiesības un patiesa taisnīguma slāpes, tagad ir pilnībā apmierinātas un piepildītas. Savā aklajā neprātā no Dieva atdalītā cilvēce domāja, ka tā varētu nest laimi pēdējām tautām, mīkstinot savas taisnības standartus; tikai ļaunums izmantoja šo izvēli un kā gangrēna iebruka visā cilvēces ķermenī. Labais un žēlsirdīgais Dievs savā spriedumā par “ *lielo Babilonu* ” parāda, ka tam, kas dod nāvi, jācieš nāve. Tā nav ļaunprātība, bet gan taisnīga rīcība. Tādējādi, kad tā vairs nezina, kā sodīt vainīgos, taisnīgums kļūst par netaisnību.

3. pants: “ *Un viņi teica otro reizi: Aleluja! ...un tā dūmi ceļas mūžīgi mūžos.* »

Attēls ir maldinošs, jo “ *dūmi* ” no ugunsgrēka, kas iznīcināja Romu, pazudīs pēc tās iznīcināšanas. “ *Laikmetu eoni* ” apzīmē mūžības principu, kas

attiecas tikai uz universālo debesu un zemes pārbaudījumu uzvarētājiem. Šajā izteicienā vārds “ *dūmi* ” norāda uz iznīcināšanu, un izteiciens “ *gadsimtu gadsimti* ” piešķir tai mūžīgu efektu, tas ir, galīgu iznīcināšanu; viņa nekad vairs necelsies. Patiesībā, sliktākajā gadījumā, “ *dūmi* ” var pacelties dzīvo cilvēku prātos kā atmiņa par krāšņo dievišķo darbību, ko Dievs paveicis pret Romu, asiņaino ienaidnieku.

4. pants: “ *Un divdesmit četri vecākie un četras dzīvās radības krita zemē un pielūdza Dievu, kas sēdēja tronī, sacīdami: Āmen! Aleluja!* »

Patiesi! Slava YaHWÉH! ...saka kopā zemes atpestītie un pasaules, kas palikušas tīras. Dieva pielūgšanu raksturo noliekšanās; likumīga forma, kas rezervēta tikai tai.

5. pants: “ *Un no troņa atskanēja balss, kas sacīja: Slavējiet mūsu Dievu, visi viņa kalpi, kas Viņu bīstaties, gan mazi, gan lieli!* »

Šī balss ir “ *Miķeļa* ”, Jēzus Kristus, divas debesu un zemes izpausmes, ar kurām Dievs atklāj sevi savām radībām. Jēzus saka: “ *tu, kas Viņu bijāt* ”, viņš atgādina Dieva “ *bailes* ”, kas prasītas Atkl.14:7 pirmā eņģeļa vēstījumā. “ *Dieva bailes* ” tikai rezumē radības saprātīgo attieksmi pret savu Radītāju, kuram pār to ir dzīvības un nāves vara. Kā Bībele māca 1. Jāņa 4:17-18: “ *Pilnīga mīlestība izdzen bailes* ”: “ *Kāds ir Viņš, tādi arī mēs esam šajā pasaulē. Tā mīlestība mūsos ir pilnīga, lai mēs varētu paļauties uz dienu. sprieduma. Bailes nav mīlestībā, bet pilnīga mīlestība izdzen bailes; jo bailes ietver sodu, un tas, kurš baidās, nav pilnīgs mīlestībā.* ” Tātad, jo vairāk izredzētais mīl Dievu, jo vairāk viņš viņam paklausa un jo mazāk iemesla viņam ir no viņa baidīties. Dievs izredz izredzētos no mazajiem, piemēram, apustuļiem un pazemīgiem mācekļiem, bet arī no diženajiem, piemēram, lielais ķēniņš Nebukadnecars. Šis sava laika ķēniņu karalis ir lielisks piemērs tam, ka neatkarīgi no tā, cik liels viņš ir cilvēku vidū, ķēniņš ir tikai vāja būtne Visvarenā radītāja Dieva priekšā.

6. pants: “ *Un es dzirdēju kā liela ļaužu balsi, kā lielu ūdeņu troksni un kā stipru pērkona skaņu sakām: Alleluja! Jo Tas Kungs, mūsu visvarenais Dievs, ir ienācis savā valstībā.* »

Šajā pantā ir apkopotu jau redzēti izteicieni. “ *Daudzo pūli* ” salīdzinājumā ar “ *daudzu ūdeņu skaņu* ” attēlo tā Radītājs Atkl.1:15. “ *Balsis* ”, kas izsaka sevi, ir tik “ *daudz* ”, ka tās var salīdzināt tikai ar dārdoņu, “ *troksni*”. *pērkons* ”. “ *Aleluja! Jo Tas Kungs, mūsu visvarenais Dievs, ir ienācis savā valstībā.* » Šis vēstījums iezīmēja “ *septītās taures* ” darbību Atkl. 11:17: “ *Mēs pateicamies Tev, Kungs, visvarenais Dievs, kas esi un kas biji, jo tu esi satvēris savu lielo spēku un ieņēmis savu valstību.* ”.

7. pants: “ *Priecāsimies un līksmosimies, un dosim viņam godu; jo ir pienākušas Jēra kāzas, un viņa līgava ir sagatavojusies,*

“ *Priecāšanās* ” un “ *prieks* ” ir pilnībā pamatoti, jo “ *cīņas* ” laiks ir pagājis. Debesu “ *slava* ”, “ *līgava* ”, Zemes izpirkto izredzēto kopība ir pievienojusies savam “ *līgavainim* ”, Kristum, dzīvajam Dievam “ *Mihaēlam* ”, Jahvei. Visu savu debesu draugu klātbūtnē atpestītie un Jēzus Kristus svinēs “ *kāzu* ” svētkus, kas viņus vieno. “ *Līgava sagatavojās* ”, atjaunojot visas dievišķās patiesības, kuras katoļu ticība lika pazust savā kristīgās ticības versijā. “ *Gatavošanās* ” bija ilga, 17 gadsimtu reliģijas vēsturē, bet jo īpaši kopš

1843. gada, kad sākās dievišķais pieprasījums pēc dažādām restaurācijām, kas bija kļuvušas būtiskas, t.i., visas patiesības, kuras neatjaunoja vajātie protestantu reformatori. Šo sagatavošanos pabeidza pēdējie disidenti Septītās dienas adventisti, kuri palika Dieva un Jēzus viņam dāvātās gaismas piekrišanā līdz beigām un jau līdz 2021. gada sākumam, kad es rakstu šo tā gaismas versiju.

8. pants: “ *Un viņam tika dots gērbties smalkā, gaišā un tūrā linā. Jo smalkā veļa ir svēto taisnīgie darbi.* »

“ *Smalka veļa* ” apzīmē “ patieso pēdējo ” *svēto taisnīgos darbus*. Šie “ darbi ”, ko Dievs sauc par “ *taisnajiem* ”, ir dievišķo atklāsmju augļi, kas nākuši secīgi kopš 1843. un 1994. gada. Šis darbs ir jaunākais auglis, kas atklāj dievišķo iedvesmu kopš 2018. gada tiem, kurus viņš mīl un svētī un “ *gatavo kāzas* ”, kas minēts šajā pantā. Ja Dievs svētī savu patieso “ *svēto* ” “ *taisnos darbus* ”, tad viņš nolādēja un cīnījās, līdz to iznīcināja viltus svēto nometni, kuru “ *darbi* ” bija “netaisni”.

9. pants: “ *Un eņģelis man sacīja: Raksti: Svētīgi tie, kas aicināti uz Jēra kāzu mielastu! Un viņš man teica: Šie vārdi ir patiesie Dieva vārdi.* ”

Šī svētība tiek piešķirta svētajiem, kas ir atpestīti ar Jēzus Kristus asinīm un kuru pionierus uztrauca Dan.12:12 (*Svētīgi tie, kas gaida līdz 1335 dienām*) pionieriem, kurus precīzi simbolizēs “ *144 000* ” vai 12 x 12 x 1000 no Apo.7. Ienākšana debesīs uz mūžību patiešām ir iemesls lielai laimei, kas padarīs tos, kam ir šī iespēja, dievišķi “ *laimīgus* ”. Veiksme nav vienīgais faktors, lai gūtu labumu no šīs privilēģijas, bet pestīšanas piedāvājumu Dievs mums piedāvā kā “otro iespēju” pēc sākotnējā grēka mantošanas un nosodīšanas. Pestīšanas un nākotnes debesu prieku apsolījums tiek apliecināts kā Dieva mutiskā apņemšanās, kas ir mūsu ticības cienīga, jo viņš pastāvīgi pilda savas saistības. Pēdējo dienu pārbaudījumi prasīs *pārliecību*, kurā šaubām vairs nebūs vietas. Izredzētajiem būs jāpaļaujas uz ticību, kas balstīta uz atklātajiem Dieva apsolījumiem, jo tas, kas ir rakstīts, ir teikts iepriekš. Tāpēc Bībele, Svētie *Raksti*, tiek saukta: Dieva *Vārds*.

10. pants: “ *Un es kritu pie viņa kājām, lai viņu pielūgtu; bet viņš man teica: uzmanies, lai to nedarītu! Es esmu jūsu un jūsu brāļu kalps, kuriem ir Jēzus liecība. Pielūgt Dievu. Jo Jēzus liecība ir pravietojuma gars.* »

Dievs izmanto Jāņa kļūdu, lai atklātu mums savu nosodījumu katoļu ticībai, kas māca tās locekļiem šāda veida radības pielūgšanu. Taču tā ir vērsta arī uz protestantu ticību, kas arī pieļauj šo kļūdu, godinot pagānu “saules dienu”, kas mantota no Romas. Eņģelis, kas ar viņu runā, neapšaubāmi ir “Gabriēls”, Dievam tuvu stāvošais dievišķās misijas vadītājs, kurš jau parādījās Daniēlam un Marijai, Jēzus “surogātmātei”. Lai arī cik augsts viņš būtu, “Gabriēls” demonstrē tādu pašu pazemību kā Jēzus. Viņš tikai pretendē uz Jāņa “ *pavadoņa* ” titulu līdz pēdējiem ievēlētajiem adventistiem, kas nepiekrīt beigu laikam. Kopš 1843. gada ievēlētajiem ir “ *Jēzus liecība* ”, kas saskaņā ar šo pantu apzīmē “pravietošanas garu”. Adventisti, paši par sevi, ir ierobežojuši šo “ *pravietošanas garu* ” ar Elenas Vaitas, Tā Kunga vēstneses laika posmā no 1843. līdz 1915. gadam, paveikto darbu. Tādējādi viņi paši ir noteikuši ierobežojumu Jēzus dotajai gaismai. Tomēr “ *pravietošanas gars* ” ir pastāvīga dāvana, kas izriet no autentiskām attiecībām starp Jēzu un viņa mācekļiem un kuras pamatā galvenokārt ir viņa lēmums uzticēt misiju kalpam, kuru viņš izvēlas ar visu savas

dievišķības autoritāti. Šis darbs liecina par to: “*pravietošanas gars*” joprojām ir ļoti aktīvs un var turpināties līdz pasaules galam.

11. pants: “*Tad es redzēju debesis atvērtas, un, lūk, tur parādījās balts zirgs. To, kas jāja uz viņa, sauc par Uzticīgo un Patieso, un viņš tiesā un cīnās taisnībā.*»

Šajā ainā Gars aizved mūs atpakaļ uz zemi, pirms “*Lielās Bābeles*” galīgās uzvaras un iznīcināšanas. Gars ilustrē brīdi, kad, atgriežoties, godības pilnais Kristus stājas pretī zemes dumpiniekiem. Godinātajā Jēzū Kristū Dievs iziet no savas neredzamības: “*debesis ir atvērtas*”. Viņš parādās “*pirmā zīmoga*” tēlā Atkl. 6:2 kā jātnieks, Vadonis, kas dodas “*kā uzvarētājs un iekarot*” uz “*baltā zirga*” savas nometnes tēlu, ko raksturo tīrība un svētums. . Vārds “*uzticīgais un patiesais*”, ko viņš sev piešķir šajā ainā, ievieto darbību pēdējā laika pagarinājumā, kas tika pravietots ar vārdu “*Laodikeja*” Atkl.3:14. Šis nosaukums nozīmē “*tiesā cilvēki*”, ko šeit apstiprina precizitāte: “*Viņš tiesā*”. Norādot, ka viņš “*cīnās ar taisnību*”, Gars atsauc atmiņā Atkl. 16:16 “*Armagedona kaujas*” brīdi, kurā viņš cīnās pret netaisnības nometni, kuru vada velns un kuru vieno velnam piešķirtais gods. “*Saules diena*”, kas mantota no Konstantīna I^{un} Romas katoļu pāvestiem.

12. pants: “*Viņa acis bija kā uguns liesma; uz viņas galvas bija vairākas diadēmas; viņam bija uzrakstīts vārds, kuru neviens nezina, izņemot viņu pašu.*»

Zinot ainas kontekstu, mēs varam saprast, ka “*viņa acis*”, salīdzinot ar “*uguns liesmu*”, skatās uz viņa dusmu mērķiem, vienotie nemiernieki “*gatavojās kaujai*” kopš Atkl.9:7-9, t.i. 1843. Nozīme “*vairākas diadēmas*”, kas nēsātas uz “*viņa galvas*”, tiks dota šīs nodaļas 16. pantā: viņš ir “*ķēniņu ķēniņš un kungu kungs*”. Viņa “*rakstītais vārds, kuru nezina neviens, izņemot viņu pašu*” apzīmē viņa mūžīgo dievišķo dabu.

13. pants: “*Un viņš bija tērpiet drēbēs, kas nokrāsotas ar asinīm. Viņa vārds ir Dieva Vārds.*»

Šis “*ar asinīm notraipīts apģērbs*” apzīmē divas lietas. Pirmais ir viņa taisnīgums, ko viņš ieguva, izlejot savas “*asinis*” savu izredzēto izpirkšanai. Bet šim upurim, ko viņš brīvprātīgi pienesis, lai glābtu savus izredzētos, ir jāmirst viņu uzbrucēji un vajātāji. Viņa “*drēbes*” atkal tiks pārklātas ar “*asinīm*”, bet šoreiz tās būs viņa ienaidnieku drēbes, kas “*mīdītas Dieva dusmu vīnogu spiedē*” saskaņā ar Jesajas 63. nodaļu un Atkl. 14:17 līdz 20. Šis nosaukums “*Dieva Vārds*” atklāj Jēzus kalpošanas uz zemes un viņa atklāsmēm, kas secīgi tika sniegtas uz zemes un no debesīm pēc augšāmcelsšanās. Mūsu Glābējs bija pats Dievs, kas apslēpts zemes izskatā. Viņa pastāvīgā mācība, ko saņems viņa ievēlētās amatpersonas, atšķirs izglābto nometni un zaudēto nometni.

14. pants: “*Debesu karapulki viņam sekoja baltos zirgos, tērpti smalkā, baltā, tīrā linā.*»

Tēls ir krāšņs, tīrības “*baltais*” raksturo Dieva nometnes svētumu un tās uzticīgo eņģeļu pulku. “*Smalkā veļa*” atklāj viņu “*taisnos*” un tīros darbus.

15. pants: “*No viņa mutes nāca ass zobens, lai sistu tautas; viņš tos ganīs ar dzelzs zizli; un viņš mīdīs Visvarenā Dieva nikno dusmu vīna spiedi.*”

“*Dieva vārds*” apzīmēja Bībeli, tās svēto “*vārdu*”, kas apvienoja tās mācību, kas vadīja izredzētos tās dievišķajā patiesībā. Viņa atgriešanās dienā “

Dieva Vārds ” nāk kā “ *asais zobens* ”, lai nogalinātu viņa dumpīgos, protestējošos, ķibelīgos ienaidniekus, kuri ir gatavi izliet savu pēdējo izredzēto asinis. Viņa ienaidnieku iznīcināšana izgaismo izteicienu “ *viņš valdīs tos ar dzelzs zizli* ”, kas apzīmē arī tiesas darbu, ko veic izredzētie, kuri uzvarēs saskaņā ar Atkl.2:27. Šeit atkal tiek apstiprināts dievišķās atriebības plāns, ko Atkl. 14:17 līdz 20 sauc par “ *vintage* ”. Šī tēma ir izstrādāta Jes.63, kur Gars norāda, ka Dievs darbojas viens pats bez neviena cilvēka. Iemesls ir tāds, ka ievēlētās amatpersonas, kas jau ir aizvestas uz debesīm, nepieredz drāmu, kas piemeklē nemierniekus.

16. pants: “ *Viņam uz drēbēm un augšstilbiem bija rakstīts vārds: ķēniņu ķēniņš un kungu Kungs.* »

" *Apģērbs* " apzīmē dzīvas būtnes darbus un " *augšstilbs* " norāda uz viņa spēku un spēku, jo svarīga detaļa, viņš parādās kā jātnieks, un, stāvot uz zirga, "augšstilbu " muskuļi, lielākā daļa cilvēku tiek pārbaudīti un padara darbību iespējamu vai ne. Viņa kā jātnieka tēls pagātnē bija nozīmīgs, jo šādi izskatījās kaujinieki. Šodien mums ir palikusi šī attēla simbolika, kas stāsta, ka jātnieks ir skolotājs, kurš dominē cilvēku grupā, kuru simbolizē uzjātais “ *zirgs* ”. Tas, ar kuru Jēzus paceļas, attiecas uz viņa izredzētajiem, kas pašlaik ir izkaisīti pa visu zemi. Viņa vārds “ *ķēniņu ķēniņš un kungu kungs* ” ir patiesa mierinājuma priekšmets viņa mīļotajiem izredzētajiem, kas pakļauti zemes ķēniņu un kungu netaisnīgajam rīkojumam. Šis temats ir pelnījis skaidrojumu. Zemes valdīšanas modelis nebija izstrādāts pēc Dieva apstiprinātiem principiem. Patiešām, Dievs **pēc viņa lūguma** piešķīra Izraēlu, lai to uz zemes pārvaldītu ķēniņš, es citēju, “tāpat kā citas pagānu tautas”, kas tajā laikā pastāvēja. Dievs atbildēja tikai uz viņu ļauno siržu lūgumu. Jo uz zemes labākais no ķēniņiem ir tikai “pretīga” būtne, kas “ *pļauj tur, kur nav sējusi* ”, un tas, kurš pazīst Dievu, negaida, kad viņu gāzīs viņa tauta, pirms pārveido sevi. Jēzus piedāvātais modelis nosoda modeli, ko uz zemes no paaudzes paaudzē nodod stulbi, nezinoši un ļauni cilvēki. Dieva debesu pasaulē vadītājs ir savas tautas kalps, un no tās viņš gūst visu savu godību. Pilnīgas laimes atslēga ir tur, jo neviena dzīva būtne necieš sava līdzcilvēka dēļ. Savā krāšņajā atgriešanās reizē Jēzus nāk, lai iznīcinātu ļaunos ķēniņus un kungus, kā arī viņu ļaundarbību, ko viņi piedēvē viņam, apgalvojot, ka viņu valdīšana ir dievišķas tiesības. Jēzus viņiem mācīs, ka tas tā nav; viņiem, bet arī cilvēku masām, kas attaisno savu netaisnību. Šis ir “līdzības par talantiem” skaidrojums, kas pēc tam tiek piepildīts un pielietots.

Pēc konfrontācijas

17. pants: “ *Un es redzēju eņģeli stāvam saulē. Un viņš sauca stiprā balsī, sacīdams visiem putniem, kas lidoja debess vidū: Nāciet, pulcējieties kopā uz lielo Dieva mielastu !*

Jēzus Kristus " *Miķelis* " nāk dievišķās gaismas saules simbola tēlā, lai cīnītos pret viltus kristiešiem, saules dieva pielūdzējiem, kas attaisno imperatora Konstantīna ^{1. izdarīto atpūtas dienas maiņu}. Konfrontācijā ar Dievu Kristu viņi atklās, ka dzīvais Dievs ir daudz briesmīgāks par viņu saules dievu. Jēzus Kristus skaļā balsī sasauc plēsīgo putnu pulcēšanos.

Piezīme : Man vēlreiz jānorāda, ka nemiernieki nevēlas apzināti un brīvprātīgi pielūgt Saules dievišķību, bet viņi par zemu novērtē faktu, ka Dievam

pirmā diena, ko viņi godina par savu iknedēļas atpūtu, saglabā viņa pagānu apraiptājumu. pagātnes laika lietojums. Tāpat viņu izvēle atklāj lielu nicinājumu pret laika kārtību, ko viņš iedibināja kopš zemes radīšanas sākuma. Dievs skaita dienas, kuras iezīmē Zemes griešanās ap savu asi. Veicot iejaukšanos savas tautas Izraēlas labā, viņš atgādināja nedēļas kārtību, norādot, nosaucot to par septīto dienu, ko sauc par "sabatu". Daudzi uzskata, ka viņus patiesības dēļ Dievs var attaisnot. Ne sirsnība, ne pārliecība nav vērtīga tiem, kas apstrīd Dieva skaidri izteikto patiesību. Tās patiesība ir vienīgais standarts, kas ļauj izlīgt caur ticību Jēzus Kristus brīvprātīgajam upurim. Radītājs Dievs neuzklausa un neatzīst personīgos uzskatus, Bībele apstiprina šo principu ar šo pantu no Jesajas 8:20: " *Uz bauslību un liecību! Ja mēs tā nerunāsim, ļaudīm nebūs rītausmas .*

Divus " dzīres " gatavo Dievs: " *Jēra kāzu mielastu* ", kura viesi ir paši izredzētie, jo kopā viņi pārstāv " *līgavu* ". Otrais " *dzīres* " ir drausmīgs, un ieguvēji no tiem ir tikai " *plēsīgi putni* ", grifi, kondori, pūķi un citas līdzīgas sugas.

18. pants: " *Ēst ķēniņu miesu, karavadoņu miesu, vareno miesu, zirgu un to, kas uz tiem jā, miesu visu, brīvo un vergu, mazu un lielu.* " »

Pēc visas cilvēces iznīcināšanas vairs nebūs neviena, kas liktu ķermeņus zem zemes, un saskaņā ar Jer.16:4 " *tie tiks izkaisīti kā mēsli virs zemes* ". Atradīsim visu pantu, kas mums māca likteni, ko Dievs paredz tiem, kurus viņš nolād: " *Viņi mīrs slimības sagrauzti; viņiem netiks dotas asaras vai apbedīšana; tie būs kā mēsli uz zemes; viņi ies bojā no zobena un bada; un viņu līķi būs barība gaisa putniem un zemes zvēriem .* " Saskaņā ar uzskaitījumu, ko Gars sniedz šajā 18. pantā, neviens cilvēks neizbēg no nāves. Atgādinu, ka " *zirgi* " simbolizē cilvēkus, kurus vada viņu civilie un reliģiskie vadītāji saskaņā ar Jēkaba 3 :3: " *Ja mēs ieliekam zirgu mutē, lai viņi mums paklausītu, mēs virzām arī visu viņu ķermeni.* " »

19. pants: " *Un es redzēju zvēru un zemes ķēniņus un viņu karapulku, kas bija sapulcējušies, lai karotu pret to, kas sēdēja zirgā, un pret viņa karaspēku.* " »

Mēs esam redzējuši, ka " *Armagedona kauja* " bija garīga un ka uz zemes tās aspekts bija visu pēdējo patieso Jēzus Kristus kalpu nāves pasludināšana. Šāds lēmums tika pieņemts pirms Jēzus Kristus atgriešanās, un nemiernieki bija pārliecināti par savu izvēli. Bet brīdī, kad to sāka piemērot, debesis atvērās, atklājot dievišķo atriebīgo Kristu un viņa eņģeļu karaspēku. Tāpēc cīņa vairs nav iespējama. Neviens nevar cīnīties pret Dievu, kad viņš parādās, un rezultāts ir tas, ko mums atklāja Atkl.6:15-17: " *Zemes ķēniņi, lielie, militārie komandieri, bagātie, varenie, visi vergi un brīvie vīri slēpās alās un kalnu klintīs. Un tie sacīja kalniem un klintīm: krītiēt uz mums un paslēpiet mūs no tā vaiga, kas sēž tronī, un no Jēra dūsmām. jo ir pienākusi viņa dūsmu lielā diena, un kas gan var izturēt?* " » Uz pēdējo jautājumu atbilde ir: ievēlētās amatpersonas, kuras nemiernieki grasījās nogalināt; izredzētie, kas svētīti ar savu uzticību svētajam sabbatam, kas pravietoja Jēzus uzvaru pār visiem viņa ienaidniekiem un viņa atpestītajiem.

20. pants: " *Un zvērs tika paņemts un līdz ar to viltus praviētis, kas pirms tā bija darījis zīmes, ar kurām viņš bija pievīlis tos, kas ņēma zvēra zīmi un pielūdza tā tēlu. Viņi abi tika dzīvi iemesti ar uguni un sēru degošā ezerā.* " »

Uzmanību! Gars mums atklāj pēdējās tiesas galīgo likteni, kad Dievs to sagatavo " *zvēram un viltus pravietim* ", t.i., katoļu ticībai un protestantu ticībai, kurai kopš 1994. gada ir pievienojušies viltus adventisti. " *Uguns degošajam ezeram sērs* " pārklās zemi tikai septītās tūkstošgades beigās, lai pēc pēdējās tiesas iznīcinātu un galīgi iznīcinātu grēciniekus. Šis pants mums atklāj mūsu Radītāja pilnīgā taisnīguma brīnišķīgo sajūtu. Tas nosaka atšķirību starp patiesajiem vainīgajiem un upuriem, kuri tiek maldināti, bet ir vainīgi, jo ir atbildīgi par savu izvēli. Reliģiskie valdnieki tiek " *dzīvi iemesti uguns ezerā* ", jo saskaņā ar Atkl.14:9 viņi mudināja zemes vīriešus un sievietes godāt " *zvēra zīmi* ", kura sods tika paziņots.

21. pants: " *Un pārējie tika nogalināti ar zobenu, kas izgāja no tā mutes, kas sēdēja zirgā; un visi putni bija apmierināti ar savu gaļu* "

Šie " *citi* " attiecas uz nekristiešiem vai neticīgiem cilvēkiem, kuri sekoja starptautiskajai kustībai un pakļāvās vispārējai kārtībai, personīgi neiesaistoties kristiešu reliģisko nemiernieku darbībā. Tā kā viņi nav Jēzus Kristus izlieto asiņu taisnība, viņi neizdzīvo Kristus atgriešanos, bet tomēr tiek nogalināti ar Viņa vārdu, ko simbolizē " *zobens, kas izgāja no viņa mutes* ". Šis kritušās būtnes, kas ir patiesā Dieva parādīšanās aculiecinieki, nonāks līdz pēdējam tiesas spriedumam, bet necietīs ilgstošas „ *uguns ezera* ” nāves ciešanas, kas paredzētas lielajiem reliģiskajiem vainīgajiem, kas aktīvi darbojas sacelšanās procesā. Pēc tam, kad viņi būs sastapušies ar lielā radītāja Dieva, Lielā Tiesneša, godību, viņi pēkšņi tiks iznīcināti.

Atklāsmes 20: **septītās tūkstošgades tūkstošgadi** **un pēdējais spriedums**

Velna sods

1. pants: " *Tad es redzēju eņģeli nokāpjam no debesīm, kam bija bezdibenes atslēga un liela ķēde rokā.* »

" *Eņģelis* " jeb Dieva sūtnis " *nolaižas no debesīm* " uz zemi, kas, atņemta no visa veida zemes, cilvēku un dzīvnieku dzīvības, šeit ieņem savu nosaukumu " *bezdibenis* ", kas to apzīmē 1.Moz.1:2. " *Atslēga* " atver vai aizver piekļuvi šai pamestajai zemei. Un " *lielā ķēde* ", kas tiek turēta " *viņa rokā* ", ļauj mums saprast, ka dzīva būtne tiks pieķēdēta uz postītās zemes, kas kļūs par viņa cietumu.

2. pants: " *Viņš satvēra pūķi, seno čūsku, kas ir velns un sātans, un saistīja viņu uz tūkstoš gadiem.* »

izteicieni, kas Atkl. 12:9 apzīmē " *sātanu* ", dumpīgo eņģeli. Tie mums atgādina par viņa ļoti augsto atbildību par ciešanām, ko izraisījis viņa dumpīgais raksturs; fiziskas un morālas ciešanas un sāpes, ko cilvēkiem uzspieda valdnieki, kas pakļauti viņa iedvesmai un ietekmei, jo viņi bija tikpat ļauni kā viņš. Kā " *pūķis* " viņš vadīja pagānu imperatora Romu un kā " *čūska* ", pāvesta kristīgā Roma, bet reformācijas laikā tika atmaskots, viņš atkal uzvedās kā " *pūķis* ", ko

apkalpoja bruņotas katoļu un protestantu līgas un "pūķi". Luija XIV. No dēmonisko eņģeļu noņemnes " *sātans* " ir vienīgais izdzīvojušais, gaidot savu izpiršanas nāvi pēdējā spriedumā, viņš paliks dzīvs vēl " *tūkstoš gadus* " izolēts, bez jebkāda kontakta ar kādu radību uz zemes, kļūt par bezveidīgu un tuksnešainu cietumu, kuru apdzīvo tikai cilvēku un dzīvnieku līķi un kauli.

Bezdiebena eņģelis uz postītās zemes: Atkl.9:11 iznīcinātājs .

3. pants: " *Un viņš iemeta to dziļumā, aizslēdza un aizzīmogoja ieeju virs viņa, lai viņš vairs nemaldinātu tautas, līdz būs piepildījušies tūkstoš gadi. Pēc tam viņš kādu brīdi ir jāatvieno.* »

Dotais attēls ir precīzs, sātans ir novietots uz postītās zemes zem seguma, kas neļauj viņam piekļūt debesīm; tā, ka viņš ir pakļauts cilvēka normas ierobežojumiem, kuru zaudējumus viņš radīja vai veicināja. Pārējās dzīvās būtnes, debesu eņģeļi un cilvēki, kas savukārt kļuvuši par eņģeļiem, atrodas pāri viņam debesīs, kurām viņam vairs nav piekļuves kopš Jēzus Kristus uzvaras pār grēku un nāvi. Bet viņa situācija ir pasliktinājusies, jo viņam vairs nav ne uzņēmuma, ne eņģeļa, ne cilvēka. Debesīs ir " *tautas* ", kuras šajā pantā citē, nepieminot "zemi". Tas ir tāpēc, ka visi šo tautu atpestītie atrodas debesīs Dieva valstībā. Tādējādi tiek atklāta " *ķēdes* " loma ; tas liek viņam palikt vienam un izolētam uz zemes. Dievišķajā programmā velns paliks ieslodzītais " *tūkstoš gadu* ", un pēc tam viņš tiks atbrīvots, piekļūstot un saskaroties ar ļaunajiem mirušajiem, kas augšāmceļušies otrajā augšāmcelšanās reizē, pēdējās " *otrajai nāvei* ". spriedums par zemi, kas pēc tam uz brīdi atkal tiks apdzīvota. Viņš atkal pakļaus nosodītās dumpīgās tautas veltīgiem mēģinājumiem cīnīties pret atpestītajiem svētajiem eņģeļiem un lielo tiesnesi Jēzu Kristu.

Atpirktais tiesā ļaunos

4. pants: " *Un es redzēju troņus; un tiem, kas tur sēdēja, tika dota vara tiesāt. Un es redzēju to dvēseles, kam bija nocirstas galvas Jēzus liecības un Dieva vārda dēļ, un to dvēseles, kuri nebija pielūduši zvēru un viņa tēlu un nebija saņēmuši zīmi uz savām pierēm un uz viņu. rokas. Viņi atdzīvojās un valdīja kopā ar Kristu tūkstoš gadu .*"

" *Tiem, kas sēž troņos* ", ir karaliska " *vara* " tiesāt . Šī ir svarīga atslēga, lai saprastu nozīmi, ko Dievs piešķir vārdam " *ķēniņš* ". Tagad savā valstībā Jēzū Kristū " *Miķelī* " Dievs dalās savā tiesā ar visu savu cilvēcisko radību, kas ir izpirkta no zemes. Zemes un debesu ļauno spriedumi būs kolektīvi un kopīgi ar Dievu. Tas ir vienīgais izpirkto izredzēto valdīšanas aspekts. Dominēšana nav paredzēta izredzētajiem, bet visiem, un Gars mums atgādina, ka laikā, kas pagājis uz zemes, bija pirmās šausmīgās slepkavnieciskās vajāšanas, kuras viņš citē: " *to dvēseles, kurām tika nocirstas galvas, jo par Jēzus liecību un Dieva vārda dēļ* "; Pāvils bija viens no viņiem. Tādējādi Gars atsauc atmiņā romiešu pagānisma un neiecietīgās Romas pāvesta ticības upurus, kas darbojās laikā no 30. līdz 1843. gadam. Pēc tam tas vēršas pret pēdējiem izredzētajiem, kuriem draud nāve no Apo " *zvēra, kas ceļas no zemes* " .13:11 -15, zemes laika pēdējā stundā; 2029. gadā līdz pirmajai pavasara dienai pirms Pasā 2030. gadā.

Saskaņā ar paziņojumu par " *septīto trompeti* " Atkl. 11:18, " *ir pienācis laiks tiesāt mirušos* ", un tas ir šajā 4. pantā minētā " *tūkstoš gadu* " laika lietderība. būt to izpirkto nodarbošanās, kuri ir iegājuši Dieva celestiālajā mūžībā. Viņiem būs jātiesā *ļautie* cilvēki un kritušie debesu eņģeļi. Pāvils saka 1.Kor.6:3: " *Vai jūs nezināt, ka mēs tiesāsim eņģeļus? Un cik daudz vairāk mums nevajadzētu spriest par šīs dzīves lietām?* »

Otrā augšāmcelšanās kritušajiem nemierniekiem

5. pants: " *Pārējie mirušie neatdzīvojās, kamēr nebija pagājuši tūkstoš gadi. Šī ir pirmā augšāmcelšanās.* »

Uzmanies no lamatas! Frāze " *Citi mirušie neatdzīvojās, kamēr nebija pagājuši tūkstoš gadi* " veido iekavās, un tai sekojošais izteiciens " *Tā ir pirmā augšāmcelšanās* " attiecas uz pirmajiem mirušajiem Kristū, kas augšāmcēlies " *tūkstoš gadu* ", citēts. Iekavas, nenosaucot to, atsaucas uz paziņojumu par otro " *augšāmcelšanos* ", kas paredzēta *ļaujamiem mirušajiem, kuri tiks augšāmcelti " tūkstoš gadu "* beigās, lai saņemtu pēdējo spriedumu un " *uguns un sēra ezera* " nāves sodu; kas panāk " *otro nāvi* ".

6. pants: " *Svētīgi un svēti tie, kas piedalās pirmajā augšāmcelšanā! Otrajai nāvei pār viņiem nav varas; bet tie būs Dieva un Kristus priesteri un valdīs kopā ar Viņu tūkstoš gadu.* »

Šis pants ļoti vienkārši apkopo Dieva atklāto taisno spriedumu. Svētība ir adresēta patiesajiem izredzētajiem, kuri piedalās " *tūkstoš gadu* " sākumā " *miroņu augšāmcelšanā Kristū* ". Viņi nenonāks tiesā, bet paši būs tiesneši Dieva organizētajā tiesā debesīs " *tūkstoš gadus* ". Paziņotā " *tūkstoš gadu* " " *valdīšana* " *ir tikai* tiesnešu darbības " *valdīšana* " un *ir ierobežota ar šiem " tūkstoš gadiem "*. Ienākuši mūžībā, izredzētajiem nav jābaidās vai jācieš " *otrā nāve* ", jo tieši viņi tiks to ciest *ļaujamiem mirušajiem, kuri tiks tiesāti*. Un mēs zinām, ka šie ir lielākie un ļaunākie, nežēlīgākie un slepkavnieciskākie reliģiskie vainīgie. Ievēlētajiem tiesnešiem būs jānosaka ciešanu laika ilgums, kas katrai no tiesātajām būtnēm individuāli jāpiedzīvo, iznīcinot " *otro nāvi* ", kam nav nekā kopīga ar pašreizējo pirmo zemes nāvi. . Jo tas ir Dievs radītājs, kas ugunij piešķir tās postošās darbības formu. Uguns neiedarbojas uz debesu ķermeņiem un zemes ķermeņiem, kurus aizsargā Dievs, kā pierāda Daniēla trīs pavadoņu pieredze Daniēla 3. nodaļā. Pēdējā spriedumā augšāmcelšanās ķermenis reaģēs savādāk nekā pašreizējais zemes ķermenis. Marka evaņģēlijā 9:48 Jēzus atklāj mums savu īpatnību, sakot: " *kur viņu tārps nemirst un kur uguns neizdziest* ". Tāpat kā slietu ķermeņa gredzeni paliek atsevišķi animēti, nolādētā ķermenis iegūs dzīvību līdz pat pēdējam atomam. Tāpēc to patēriņa ātrums būs atkarīgs no ciešanu ilguma, ko noteiks svētie tiesneši un Jēzus Kristus.

Pēdējā konfrontācija

7. pants: " *Kad tūkstoš gadu būs pagājuši, sātans tiks atbrīvots no sava cietuma.* »

"Tūkstoš gadu" beigās viņš uz īsu brīdi atkal atradīs kompāniju. Šis ir otrās " *augšāmcelšanās* " brīdis, kas paredzēts zemes dumpiniekiem.

8. pants: “ *Un viņš izies pievilt tautas, kas atrodas četros zemes stūros , Gogu un Magogu, lai sapulcinātu tās karā; viņu skaits ir kā jūras smiltis .* ”

nāciju ” uzņēmums, kas augšāmcēlies visā pasaulē, kā norādīts ar “četrus stūrus” formulu . *zemes* ” jeb četri galvenie punkti, kas darbībai piešķir universālu raksturu. Šādai pulcēšanai nav ko salīdzināt, izņemot kara stratēģijas līmenī līdzību ar Atkl.9:13 “ *sestās trompetes* ” konfliktu Trešā pasaules kara laikā. Tieši šis salīdzinājums liek Dievam pēdējā spriedumā sanākušajiem dot vārdus “Gogs un Magogs”, kas sākotnēji minēti Ecēc.38:2 un pirms tam 1.Moz.10:2, kur “Magogs” ir Jafeta otrais dēls. ; bet neliela detaļa atklāj tikai salīdzinošo aspektu, jo Ecēhiēlā Magogs ir Goga valsts, un tā norāda uz Krieviju, kas Trešā pasaules kara laikā liks lietā visu laiku lielāko karavīru skaitu kara vēsture; kas attaisno tās milzīgo ekspansiju un straujo Rietumeiropas kontinenta zemju iekarošanu.

Gars tos salīdzina ar “ *jūras smiltīm* ”, tādējādi uzsverot pēdējā sprieduma upuru skaita nozīmi. Tas ir arī mājiens uz viņu pakļaušanos velnam un viņa cilvēku aģentiem, kas atklāti Atkl. 12:18 vai 13:1 (atkarībā no Bībeles versijas): runājot par “ *pūķi* ”, mēs lasām: “ *Un viņš stāvēja uz smiltīm no jūras.* ”

Nelabojams dumpinieks, sātans atkal sāk cerēt, ka viņam izdosies sakaut Dieva armiju, un viņš pavedina pārējos nosodītos cilvēkus, pārliecinot tos iesaistīties cīņā pret Dievu un viņa izredzētajiem.

9. pants: “ *Un viņi uzkāpa virs zemes un aplenca svēto nometni un mīļo pilsētu. Bet uguns nāca no debesīm un aprija tos.* » Bet zemes iekarošana vairs neko nenozīmē, ja mēs nevaram sagrābt pretinieku, jo viņš ir kļuvis neaizskarams; tāpat kā Daniēla pavadoņiem, ne uguns, ne kas cits viņiem nevar kaitēt. Un gluži pretēji, “ *uguns no debesīm* ” viņus skar pat “ *svēto nometnē* ”, uz kuru tai nav nekādas ietekmes. Bet šī uguns “ *aprij* ” Dieva ienaidniekus un viņa izredzētos. Cakarijas 14. nodaļā Gars pravieto divus karus, kurus šķir “ *tūkstoš gadi* ”. Tas, kas ir pirms un tiek paveikts ar "sesto trompeti", ir izklāstīts 1. līdz 3. pantā, pārējais attiecas uz otro karu, kas norisinājās pēdējās tiesas stundā, un pēc tam uz universālo kārtību, kas izveidota uz jaunās zemes. 4. pantā pareģojums atsaucas uz Kristus un viņa izredzēto nolaišanos uz zemes ar šādiem vārdiem: “ *Viņa kājas šodien stāvēs uz olīvu kalna, kas atrodas pretī Jeruzālemei, austrumu pusē; olīvu kalns sadalīsies pa vidu uz austrumiem un rietumiem, un izveidosies ļoti liela ieleja: puse kalna atkāpsies uz ziemeļiem un puse uz dienvidiem.* » Tādējādi tiek apzināta un atrasta pēdējā sprieduma svēto nometne. Ņemsim vērā, ka tikai debesu “ *tūkstoš gadu* ” beigās Jēzus “ *pēdas* ” “ *noliks* ” uz zemes, “ *olīvu kalnā, kas atrodas pretī Jeruzālemei, austrumu pusē* ”. . Nepareizi interpretēts, šis pants radīja maldīgu pārliecību par Jēzus Kristus zemes valdīšanu ”tūkstošgades laikā”.

10. pants: “ *Un velns, kas viņus pievīla, tika iemests uguns un sēra ezerā, kur atrodas zvērs un viltus pravietis. Un viņi tiks mocīti dienu un nakti mūžīgi mūžos.* »

Ir pienācis laiks īstenot reliģisko nemiernieku spriedumu, kas atklāts Atkl.19:20. Saskaņā ar šī panta paziņojumu “ *velns, zvērs un viltus pravietis* ” ir kopā, “ *dzīvi iemesti uguns un sēra ezerā* ”, kas izriet no “ *uguns no debesīm* ” darbības, kurai pievienots pie tā ir izkausētā pazemes magma, ko izdala lūzumi Zemes garozas garozā visā planētas virsmā. Tad zeme iegūst “saules” izskatu, kuras “uguns” aprij nemiernieku miesu, kas paši ir Dieva radītās saules pielūdzēji

(bezsamaņā, bet vainīgi). Tieši šajā darbībā zemes un debesu vainīgie cieš no “*otrās nāves*” “*mocībām*”, kas pravietota kopš Atkl.9:5-6. Netaisnīgais atbalsts, kas tika sniegts viltus atpūtas dienai, izraisīja šīs briesmīgās beigas. Jo par laimi notiesātajiem, lai cik ilgi tas būtu, arī “*otrajai nāvei*” ir beigas. Un izteiciens “*mūžu mūžos*” attiecas nevis uz pašām “*mocībām*”, bet gan uz “*uguns*” postošajām sekām, kas tās izraisa, jo šīs ir sekas, kas būs galīgas un mūžīgas.

Pēdējā sprieduma principi

11. pants: “*Tad es redzēju lielu, baltu troni un to, kas tajā sēdēja. Zeme un debesis bēga no viņa vaiga, un tām nebija vietas.*”

Pilnīgas tīrības “*baltais*”, tās “*lielais tronis*” ir visu dzīvību un lietu radītāja Dieva pilnīgi tīrā un svētā rakstura attēls. Tās pilnība nevar paciest “*zemes*” klātbūtni tās izpostītajā un iztērētajā aspektā, ko tai piešķir pēdējais spriedums. Turklāt visas izcelsmes nelieši ir iznīcināti, simbolu laiks ir beidzies, un debesu Visumam un tā miljardiem zvaigžņu vairs nav nekāda iemesla pastāvēt; Mūsu zemes dimensijas “*debesis*” un viss, ko tās satur, tāpēc tiek likvidētas, pazudušas nebūtībā. Ir pienācis laiks mūžīgai dzīvei mūžīgā dienā.

12. pants: “*Un es redzēju mirušos, lielus un mazus, stāvam troņa priekšā. Grāmatas tika atvērtas. Un tika atvērta cita grāmata, kas ir dzīvības grāmata. Un mirušie tika tiesāti pēc viņu darbiem, saskaņā ar to, kas rakstīts šajās grāmatās.*»

Šie par vainīgie atzītie “*mirušie*” tika augšāmcelti galīgajam spriedumam. Dievs, neizdarot izņēmumu nevienam, viņa taisnīgais spriedums ietekmē “*lielos*” un “*mazos*”, bagātos un nabagos un uzliek tiem tādu pašu likteni, nāvi, pirmo reizi mūžā, egalitāru.

Šajos pantos ir sniegta sīkāka informācija par pēdējā sprieduma darbību. Jau pravietots Dan.7:10, eņģeļu liecību “*grāmatas ir atvērtas*”, un šie neredzāmie liecinieki atzīmēja nosodītās vainas un noziegumus un pēc katras lietas izredzēto un Jēzus Kristus sprieduma, vienbalsīgi tika pieņemts galīgais un neatsaucams galīgais spriedums. Galīgā sprieduma laikā pasludinātais spriedums tiks izpildīts.

13. pants: “*Jūra atdeva mirušos, kas bija tajā, un elle atdeva mirušos, kas bija tajās; un katrs tika tiesāts pēc viņa darbiem.*»

Šajā pantā definētais princips attiecas uz abām augšāmcelšanās reizēm. “*Mirušie*” pazūd “*jūrā*” vai “*zemē*”; Šīs divas iespējas ir norādītas šajā pantā. Atzīmēsim formu “*bija*”, ar kuru tiek izsaukta vienība “*zeme*”. Jo patiesi šis vārds ir attaisnots, jo Dievs grēcīgam cilvēkam ir paziņojis: “*Tu esi pīšļi un pīšļos tu atgriezīsies*” 1. Moz. 3:19. Tāpēc “*bija*” ir “*zemes putekļi*”. Nāve dažkārt ir sagrauzusi cilvēkus ar uguni, kuri tāpēc nav “*atgriezti putekļos*” saskaņā ar parasto apbedīšanas rituālu. Tāpēc, neizslēdzot šo gadījumu, Gars norāda, ka “*nāve*” pati par sevi atgriezīs tos, kurus tā ir skārusi jebkurā formā; izprotot kodoluguns izraisīto sadalīšanos, kas neatstāj pēdas no pilnībā sadalīta cilvēka ķermeņa.

14. pants: “*Un nāve un elle tika iemesta uguns ezerā. Šī ir otrā nāve, uguns ezers.*»

“*Nāve*” bija princips, kas bija absolūti pretējs dzīvības principam, un tā mērķis bija likvidēt radības, kuru dzīves pieredzi Dievs sprieda un nosodīja.

Dzīves vienīgais mērķis ir piedāvāt Dievam jaunu kandidātu viņa mūžīgo draugu atlasei. Kad šī atlase ir notikusi un ļaunie tika iznīcināti, “ *nāvei* ” un “ *zemei* ” “ *mirušajiem* ” vairs nav iemesla pastāvēt. Dievs ir iznīcinājis šo divu lietu destruktīvos principus. Pēc “ *uguns ezera* ” tiek radīta telpa dzīvībai un dievišķajai gaismai, kas apgaismo tās radījumus.

15. pants: “ *Kas nebija ierakstīts dzīvības grāmatā, tas tika iemests uguns ezerā.* ” »

Šis pants to apstiprina, Dievs patiesi ir nolīcis cilvēka priekšā tikai divus ceļus, divas izvēles, divus likteņus, divus likteņus (5.Mozus 30:19). Izredzēto vārdus Dievs zināja kopš pasaules dibināšanas vai pat tālāk, no viņa projekta programmēšanas, kura mērķis ir nodrošināt uzņēmumam brīvas un neatkarīgas radības. Šī izvēle viņam izmaksāja šausmīgas ciešanas miesas ķermenī, taču viņa vēlme pēc mīlestības bija lielāka par bailēm, viņš uzsāka savu projektu un jau iepriekš zināja mūsu stāsta par debesu dzīvi un zemes dzīvi detalizēto piepildījumu. Viņš zināja, ka viņa pirmā radība kādu dienu kļūs par viņa mirstīgo ienaidnieku. Bet, neskatoties uz šīm zināšanām, viņš deva viņam visas iespējas atteikties no sava projekta. Viņš zināja, ka tas nav iespējams, bet ļāva tam notikt. Tādējādi viņš zināja izredzēto vārdus, viņu darbības, visas viņu dzīves liecības un vadīja un veda tos pie sevis katru savā laikā un laikmetā. Dievam nav iespējams tikai viens: pārsteigums.

Viņš zināja arī to daudzo vienaldzīgo, dumpīgo, elku pielūdzošo cilvēku radījumu vārdus, ko radījis cilvēku vairošanās process. Atšķirība Dieva tiesā, kas atklāta Atkl.19:19-20, attiecas uz visu viņa radību. Daži no tiem, kas ir mazāk vainīgi, tiks nogalināti ar “ *Dieva vārdu* ”, nezinot “ *otrās nāves uguns mokas* ”, kas ir paredzēti tikai kristiešu un ebreju reliģiskajiem vainīgajiem. Bet otrā “ *augšāmcelšanās* ” attiecas uz visiem viņa cilvēciskajiem radījumiem, kas dzimuši uz zemes un eņģeļiem, kas radīti debesīs, jo Dievs ir pasludinājis Rom.14:11: “ *Jo ir rakstīts: “Tā kā es dzīvoju, saka Tas Kungs, visi ceļi locīsies Manā priekšā. un katra mēle dos godu Dievam .* ”

Atklāsmes 21: pagodinātā Jaunā Jeruzāleme simbolizēja

1. pants: “ *Tad es redzēju jaunas debesis un jaunu zemi; jo pirmās debesis un pirmā zeme bija pagājušas, un jūras vairs nebija.* ” »

tūkstošgades beigām . No šī brīža laiks vairs netiks skaitīts, viss, kas dzīvo, nonāk bezgalīgā mūžībā. Viss ir jauns vai precīzāk atjaunots. Grēka laikmeta “*debesis un zeme*” ir pazuduši, un “*nāves*” simbola “*jūra*” vairs nav. Būdam Radītājs, Dievs mainīja planētas Zeme izskatu, liekot tās iedzīvotājiem izzust viss, kas nozīmēja risku vai briesmas; tāpēc vairs nav okeānu, vairs nav kalnu ar stāvām akmeņainām virsotnēm. Tas ir kļuvis par lielu dārzu kā pirmā “*Ēdene*”, kur viss ir slava un miers; kas tiks apstiprināts Atkl.22.

2. pants: “*Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzalemi, nokāpjām no debesīm no Dieva, sagatavotu kā savam vīram izrotātu līgavu.*»

Šī jaunā atpūta sagaidīs izredzēto atpestīto svēto sapulci no zemes, kas šajā pantā nosaukta par “*svēto pilsētu*”, kā Atkl.11:2, “*Jaunā Jeruzāleme*”, Jēzus Kristus “*līgava*”, viņas “*vīrs*”. Viņa “*nāk no debesīm*”, no Dieva valstības, kur viņa ienāca, atgriežoties sava Pestītāja godībā. Pēc tam viņa pirmo reizi nolaidās uz zemes Debesu tiesas “*tūkstoš gadu*” beigās, lai uzdotu pēdējo spriedumu. Pēc tam, atgriezusies debesīs, viņa gaidīja, kamēr “*jaunās debesīs un jaunā zeme*” būs gatavas viņu uzņemt. Nemiet vērā, ka vārds “*debesis*” ir vienskaitlī, jo tas izraisa pilnīgu vienotību, pretstatā daudzskaitlim “*debesis*”, kas 1. Moz. 1:1 ierosināja debesu būtņu sadalīšanu divās pretējās nometnēs.

3. pants: “*Un es dzirdēju skaļu balsi no troņa sakām: Lūk, Dieva telts pie cilvēkiem! Viņš dzīvos pie viņiem, un tie būs viņa tauta, un pats Dievs būs ar viņiem.*»

“*Jaunā zeme*” uzņem izcilu viesi, jo “*pats Dievs*”, pametot savu seno debesu troni, ierodas, lai uzstādītu savu jauno troni uz zemes, kur viņš ir uzvarējis velnu, grēku un nāvi. “*Dieva telts*” apzīmē Dieva Jēzus Kristus debesu miesu “*Miķelis*” (= kas ir līdzīgs Dievam). Bet tas ir arī simbols izredzēto sapulcei, pār kuru valda Jēzus Kristus Gars. “*Tabernakuls, templis, sinagoga, baznīca*”, visi šie termini ir atpestīto svēto cilvēku simboli, pirms tie ir cilvēku celtas ēkas; katrs no tiem iezīmē kādu posmu dievišķā projekta attīstībā. Un, pirmkārt, “*telts*” apzīmē ebreju izeju no Ēģiptes, ko Dievs vadīja un veda uz tuksnesi, kas redzami izpaužas kā mākonis, kas kā kolonna nolaidās virs svētās telts. Viņš tad jau bija “*ar vīriešiem*”; kas attaisno šī termina lietošanu šajā pantā . Tad “*templis*” iezīmē “*telts*” stingro konstrukciju ; darbs tika pasūtīts un veikts ķēniņa Salamana vadībā. Tikai ebreju valodā vārds “*sinagoga*” nozīmē: pulcēšanās. Atkl.2:9 un 3:9 Kristus Gars atsaucas uz dumpīgo ebreju tautu kā “*sātana sinagogu*”. Pēdējais vārds “*baznīca*” apzīmē sapulci grieķu valodā (ecclesia); kristīgās Bībeles mācības izplatīšanas valoda. Jēzus salīdzināja “*savējo miesa*” Jeruzalemes “*templī*”, un saskaņā ar Ef.5:23 Sapulce, viņa “*Baznīca*”, ir “*viņa miesa*” : “*jo vīrs ir sievas galva, tāpat kā Kristus ir Baznīcas galva, kas ir viņa miesa un kuras Glābējs viņš ir* . Mēs atceramies skumjas, ko piedzīvoja Jēzus apustuļi, kad viņš tos atstāja, lai paceltos debesīs. Šoreiz “*mans vīrs dzīvos ar mani*”, var teikt Izredzētā savā instalācijā uz “*jaunās zemes*”. Šajā kontekstā Atkl.7 “*divpadsmit cilšu*” divpadsmit vārdu vēstījumi var paust neviltotu prieku un laimi par viņu uzvaru.

4. pants: “*Viņš noslaucīs visas asaras no viņu acīm, un nāves vairs nebūs, un nebūs vairs ne bēdu, ne raudu, ne sāpju, jo iepriekšējais ir pagājis.*»

Saikne ar Atkl.7:17 tiek apstiprināta, atrodot šeit dievišķo apsolījumu, ar ko Atkl.7 beidzas: “ *Viņš noslaucīs visas asaras no viņu acīm* ”. Zāles pret raudāšanu ir prieks un prieks. Mēs runājam par stundu, kad Dieva solījumi tiks turēti un piepildīti. Raugieties uzmanīgi uz šo brīnišķīgo nākotni, jo mūsu priekšā ir “ *nāves, sēru, saucienu, sāpju* ” laiks, kas vairs nebūs tikai mūsu cildenā un brīnišķīgā Dieva radītāja visu lietu atjaunošana. Es precizēju, ka šīs briesmīgās lietas pazudīs tikai pēc pēdējā sprieduma, kas tiks izpildīts “tūkstoš gadu” beigās. Izredzētajiem, bet tikai viņiem, ļaunuma ietekme beigsies, kad tas Kungs, Visvarenais Dievs, atgriezīsies godībā.

5. pants: “ *Un tas, kas sēdēja tronī, sacīja: Lūk, es visu daru jaunu. Un viņš sacīja: Raksti! jo šie vārdi ir droši un patiesi.* »

Radītājs Dievs personīgi apņemas ar solījumu un liecina par šo pravietisko vārdu: “ *Redzi, es visu daru jaunu* ”. Nav jēgas meklēt attēlu mūsu zemes ziņās, lai mēģinātu gūt priekšstatu par to, ko Dievs gatavo, jo to, kas ir jauns, nevar aprakstīt. Un līdz tam Dievs ir tikai atgādinājis par mūsu laika sāpīgajām lietām, sakot, ka tās vairs nebūs “ *jaunajā zemē un jaunajās debesīs* ”, kas tādējādi saglabā visu savu noslēpumu un pārsteigumus. Eņģelis papildina šo apgalvojumu: “ *Jo šie vārdi ir droši un patiesi.* ” Dieva žēlastības aicinājums Jēzū Kristū prasa nelokāmu ticību, lai saņemtu Dieva solījumu atalgojumu. Tas ir grūts ceļš, kas ir pretrunā ar pasaules normām. Tas prasa lielu uzpurēšanās, pašizliecības garu, sava Kungam pakļauta verga pazemību. Tāpēc Dieva centieni stiprināt mūsu pārliecību ir labi pamatoti: „pārliecība par atklāto un izteikto patiesību” ir patiesas ticības mēraukla.

6. pants: “ *Un viņš man sacīja: Tas ir izdarīts! Es esmu alfa un omega, sākums un beigas. Tam, kam slāpst, es došu no dzīvības ūdens avota par velti.* ”

Radītājs Dievs Jēzus Kristus rada “ *visu jauno* ”. “ *Tas ir izdarīts!* » ; Ps.33:9: “ *Jo viņš teica, un tas notika; viņš pasūta, un tas pastāv.* ” Viņa radošais vārds ir paveikts, tiklīdz vārdi nāk no viņa mutes. Kopš 30. gada, aiz muguras, Daniēla un Atklāsmes grāmatā atklātā kristīgā laikmeta programma ir izpildīta līdz mazākajām detaļām. Dievs aicina mūs atkal ieskatīties nākotnē, ko Viņš ir sagatavojis saviem izredzētajiem; paziņotās lietas tiks paveiktas tādā pašā veidā, ar pilnīgu pārliecību. Jēzus mums saka kā Atkl.1:8: “ *Es esmu alfa un omega, sākums un gals* ”. Idejai par “ *sākumu un beigām* ” ir jēga tikai mūsu pieredzē par zemes grēku, kas pilnībā beigsies septītās tūkstošgades “ *beigās* ” pēc grēcinieku iznīcināšanas un nāves. Dieva dēliem, kas izkaisīti pa tirdzniecības zemi, Jēzus piedāvā “ *brīvi* ”, “ *no dzīvības ūdens avota* ”. Viņš ir viņš pats, šī “ *dzīvības ūdens* ”, kas simbolizē mūžīgo dzīvi, “ *avots* ”. Dieva dāvana ir bez maksas, šis skaidrojums nosoda Romas katoļu "indulgenču" pārdošanu, kas apzīmēja apžēlošanu, kas iegūta par cenu no pāvesta.

7. pants: “ *Kas uzvar, tas to iemantos; Es būšu viņa Dievs, un viņš būs mans dēls.* ”

Dieva izredzētie ir Jēzus Kristus līdzmantinieki. Pirmkārt, ar savu “ *uzvaru* ” Jēzus “ *mantoja* ” karalisko godību, ko atzina visas viņa debesu radības. Pēc viņa viņa izredzētie, arī “ *uzvarētāji* ”, bet caur viņa “ *uzvaru* ” “ *mantos šīs jaunās lietas* ”, ko Dievs ir īpaši radījis viņiem. Jēzus apstiprināja savu dievišķību apustulim Filipam Jāņam 14:9: “ *Jēzus viņam sacīja: Es esmu ar tevi tik ilgi, un tu*

mani neesi pazinis, Filip! Kas mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu; kā tu saki: parādi mums Tēvu? » Cilvēks Mesija sevi uzrādīja kā “ Mūžīgo Tēvu ”, tādējādi apstiprinot Jes.9:6 (vai 5) pravietoto paziņojumu, kas attiecās uz viņu. Tāpēc Jēzus Kristus ir paredzēts saviem izredzētajiem, gan viņu brālim, gan viņu Tēvam. Un viņi paši ir viņa brāļi un viņa dēli. Bet aicinājums ir individuāls, tāpēc Gars saka, tāpat kā tēmas “Vēstules” 7 laikmetu beigās: “ tam, kurš uzvar ”, “ tas būs mans dēls ”. Uzvara pār grēku ir nepieciešama, lai gūtu labumu no dzīvā Dieva “ dēla ” statusa .

8. pants: “ *Bet glēviem, neticīgajiem, negantajiem, slepkavām, netiklajiem, burvjiem, elku pielūdzējiem un visiem meļiem viņu daļa būs ezerā, kas deg ar uguni un sēru, kas ir otrā nāve. . »*

Šie cilvēku rakstura kritēriji ir sastopami visā pagānu cilvēcē, tomēr Gars šeit ir vērsts uz viltus kristīgās reliģijas augļiem; jūdu reliģijas nosodījums, ko Jēzus skaidri pauž un atklāja Atkl.2:9 un 3:9.

Saskaņā ar Atkl. 19:20, “... ezers, kas deg ar uguni un sēru ” pēdējā spriedumā būs daļa, kas rezervēta “zvēram un viltus pravietim ”: katoļu ticībai un protestantu ticībai. Viltus kristiešu reliģija neatšķiras no viltus ebreju reliģijas. Viņa prioritārās vērtības ir pretējas Dieva vērtībām. Tādējādi, kamēr ebreju farizeji pārmeta Jēzus mācekļiem, ka viņi pirms ēšanas nav mazgājuši rokas (Mat.15:2), Jēzus nekad nebija viņiem šādu pārmētumu izteicis un pēc tam Mat.15:17 līdz 20 teica: “ *Dariet vai tu nesaproti, ka viss, kas nonāk mutē, nonāk vēderā un pēc tam tiek iemests slepenajās vietās? Bet tas, kas nāk no mutes, nāk no sirds , un tas ir tas, kas apgāna cilvēku. Jo no sirds nāk ļaunas domas, slepkavības, laulības pārkāpšana, netiktība, zādzība, nepatiesa liecība, apmelošana . Tās ir lietas, kas apgāna cilvēku; bet ēšana bez roku mazgāšanas neapgāna cilvēku ”.* Tāpat viltus kristīgā reliģija slēpj savus grēkus pret Garu, galvenokārt nosodot miesas grēkus. Jēzus izteica savu viedokli, sacīdams ebrejiem Mat.21:3: “ *luitnieki un netikles ies pa priekšu Debesu valstībā ”*; protams, ar nosacījumu, ka visi nožēlo grēkus un pievērsīsies Dievam un viņa šķīstībai. Tā ir viltus reliģija, ko Jēzus izturas pret “ *aklajiem vadītājiem ”*, kuriem viņš pārmet Mat.23:24, ka viņi “ *izfiltrēja kniņšus un aprij kamieli ”*, vai arī par “ *salmu redz kaimiņa acī, neredzot stars, kas ir viņa paša ”* saskaņā ar Lūkas 6:42 un Mat.7:3 līdz 5.

Ir maz cerību ikvienam, kurš identificējas ar visiem šiem Jēzus uzskaitītajiem personības kritērijiem. Ja tikai viens atbilst jūsu dabai, jums būs jācīnās pret to un jāpārvar savs trūkums. Pirmā ticības cīņa ir pret sevi; un tās ir visgrūtāk pārvaramās grūtības.

Šajā uzskaitījumā, dodot priekšroku to garīgajai nozīmei, Jēzus Kristus, lielais dievišķais tiesnesis, min kļūdas, kas apsūdzētas pāvesta Romas katolicisma veida viltus kristīgajā ticībā. Vēršoties pret “glēvuljiem”, viņš apzīmē tos, kuri atsakās uzvarēt savā ticības cīņā, jo visi viņa solījumi ir rezervēti “ *tam, kurš uzvar ”*. Taču uzvara nav iespējama tiem, kas atsakās cīnīties. “ *Uzticīgajam lieciniekam ”* jābūt drosmīgam; iziet no glēvulis. “ *Bez ticības nav iespējams izpatikt Dievam ”* (Ebr.11:6); iziet, “ *neticīgais ”*. Un ticība, kas neatbilst Jēzus ticībai, kas dota kā paraugs atdarināšanai, ir tikai neticība. “ *Negantības ”* ir Dievam riebīgas, un tās paliek pagānu augļi ; iziet, “ *pretīgais ”* . Tā ir noplūde,

kas tiek piedēvēta " *lielajai Bābelei, netiklību un zemes negantību mātei* " saskaņā ar Atkl.17:4-5. " *Slepkavas* " pārkāpj sesto bausli; izeja, " *slepkava* ". Slepkavība tiek attiecināta uz katoļu ticību un " *liekuļu* " *protestantu ticību* saskaņā ar Dan.11:34. " *Nepieticīgie* " var mainīt savu uzvedību un pārvarēt ļaunumu, pretējā gadījumā; iziet " *bezkaunīgais* ". Taču katoļu ticībai piedēvētā garīgā " *nekaunība* " *salīdzinājumā ar " prostitūtu " tai pilnībā aizver durvis uz debesīm*. Turklāt Dievs nosoda viņas " *nešķīstību* ", kas noved pie garīgas " *laulības pārkāpšanas* ": tirgošanās ar velnu. " *Burvjī* " ir katoļu priesteri un protestantu dēmoniskā spiritisma sekotāji; iziet, " *burvis* "; šī darbība ir piedēvēta " *lielajai Bābelei* " Atkl.18:23. " *Elku pielūdzēji* " apzīmē arī katoļu ticību, tās grebtos elkus kā pielūgsmes un lūgšanu priekšmetus; izeja, " *elku pielūdzējs* ". Un visbeidzot, Jēzus citē " *meļus* ", kuru garīgais tēvs ir " *velns, melis un slepkava no sākuma un melu tēvs* " saskaņā ar Jāņa 8:44; iziet no " *melis* ".

9. pants: " *Tad viens no septiņiem eņģeļiem, kas turēja septiņus kausus ar septiņām pēdējām mocībām, nāca un runāja uz mani, sacīdams: Nāc, es tev parādīšu līgavu, Jēra sievu.* »

Šajā pantā Gars sūta iedrošinājuma vēsti izredzētajiem, kuri uzvaroši pārdzīvos traģisko un briesmīgo dievišķo " *septiņu pēdējo mocību* " laiku. Viņu atalgojums būs redzēt (" *Es jums parādīšu* ") godību, kas rezervēta uzvarošajiem izredzētajiem, kuri šajā grēka zemes pēdējā vēsturiskajā posmā veido un pārstāv " *līgavu, Jēra sievu* ", Jēzu Kristu. .

" *Septiņi eņģeļi, kas turēja septiņus flakonus, kas bija piepildīti ar septiņām pēdējām mocībām* ", bija vērsti pret cilvēkiem, kas atbilst iepriekšējā pantā minētās viltus kristīgās reliģijas kritērijiem. Šīs " *septiņas pēdējās mocības* " bija daļa, ko Dievs drīz iedos kritušajai nometnei. Tagad viņš simboliskos tēlos parādīs mums to daļu, kas tiks nodota uzvarošajiem izpirktajiem izredzētajiem. Simbolikā, kas atklāj Dieva jūtas pret viņiem, eņģelis parādīs izredzētos, kuru sapulce kopā ir " *Jēra līgava* ". Norādot " *Jēra sievu* ", Gars apstiprina Efeziešiem 5:22 līdz 32 doto mācību. Apustulis Pāvils apraksta ideālas vīra un sievas attiecības, kuras diemžēl piepildīsies tikai izredzēto attiecībās ar Kristu. . Un mums ir jāiemācās pārlasīt 1. Mozus grāmatas stāstu šīs mācības gaismā, ko sniedz dzīvā Dieva Gars, visas dzīvības radītājs un izcils tās ideālo vērtību izgudrotājs. Vārds " *sieviete* " savieno " *Kristus līgavu* ", " *Izredzēto* " ar " *sievietes* " tēlu, kas parādīts Atklāsmes grāmatā 12.

Vispārīgs Glorified Izredzēto apraksts

10. pants: " *Un viņš mani garā aiznesa uz lielu un augstu kalnu. Un viņš man rādīja svēto pilsētu Jeruzalemi, kas nāca no debesīm no Dieva, kam bija Dieva godība.* »

septītās tūkstošgades " *tūkstoš gadu* " debesu tiesas . Atkl. 14:1 " *Ciānas kalnā " tika parādīti " apzīmogotie " adventisti " 144 000 " no kristiešu garīgajām " divpadsmit ciltīm " . Pēc " tūkstoš gadiem " pareģotā lieta piepildās " jaunās zemes " realitātē . Kopš Jēzus Kristus atgriešanās izredzētie ir saņēmuši no Dieva pagodinātu debesu miesu, kas padarīta mūžīga. Tādējādi tie atspoguļo " *Dieva godību* ". Šo pārvērtību vēsta apustulis Pāvils 1.Kor.15:40 līdz 44: " *Ir arī debesu ķermeņi un zemes ķermeņi; bet debess ķermeņu spožums ir atšķirīgs, zemes ķermeņiem ir atšķirīgs. Viens ir saules spožums, cits mēness spožums un cits**

zvaigžņu spožums; pat zvaigzne pēc spilgtuma atšķiras no citas zvaigznes. Tā tas ir arī ar mirušo augšāmcelšanos. Miesa ir sēta sabojāta; viņš ceļas neiznīcīgs; tas ir sēts nicināms, tas ceļas krāšņi; viņš tiek apsēts vājš, viņš ceļas augšām pilns spēka; viņš ir iesēts kā dzīvnieka miesa, viņš augšāmceļas kā garīgs ķermenis. Ja ir dzīvnieka ķermenis, ir arī garīgais ķermenis .

11. pants: “ *Tā spožums bija kā ļoti dārgam akmenim, jašmas akmenim, kas bija caurspīdīgs kā kristāls. »*

Citēts iepriekšējā pantā, “ *Dieva godība* ”, kas to raksturo, ir apstiprināts, jo “ *jašmas akmens* ” Atkl.4:3 apzīmē arī “ *Tā, kurš sēž tronī* ” aspektu . Starp abiem pantiem mēs atzīmējam atšķirību, jo 4. Atkl. sprieduma kontekstā šim “ *jašmas akmenim* ”, kas simbolizē Dievu, ir arī “ *sardoniksa* ” izskats . Šeit, kad grēka problēma ir atrisināta, Izredzētais sevi piesaka nevainojamas tīrības aspektā “ *caurspīdīgs kā kristāls* ”.

12. pants: “ *Tam bija liela un augsta siena. Tam bija divpadsmit durvis, un uz durvīm bija divpadsmit eņģeļi, un uz tiem bija uzrakstīti vārdi no divpadsmit Israēla bērnu ciltīm :*

Jēzus Kristus Gara piedāvātā tēla pamatā ir “**tempļa**” **simbolika garīgais svētais**, kas minēts Ef.2:20 līdz 22.: “ *Jūs esat uzcelti uz apustuļu un praviešu pamata, un pats Jēzus Kristus ir stūrakmens. Viņā visa ēka, labi saskaņota, paceļas par svēto templi Kungā. Viņā arī jūs garā topat par Dieva mājokli.* ”. Bet šī definīcija attiecas tikai uz apustuliskā laika izredzētajiem. “ *Augsta siena* ” ataino kristīgās ticības evolūciju no 30. gada līdz 1843. gadam; atzīmēsim, ka līdz šim patiesības standarts, ko saprata un mācīja apustuļi, paliek nemainīgs. Tāpēc 321. gadā noteiktās atpūtas dienas izmaiņas lauž **svēto** derību, kas noslēgta ar Dievu ar Jēzus Kristus asinīm. Kas attiecas uz šī pravietojuma Atklāsmes patiesajiem saņēmējiem, simboli, kas attēlo adventistu ticību, ko Dievs ir nošķīris kopš 1843. gada, ir attēloti ar “ *divpadsmit durvīm* ”, “ *atvērtu* ” Filadelfijas ievēlēto amatpersonu priekšā (3. atkl.: 7) un “ *slēgts* ” pirms “ *Sardas* ” kritušajiem “ *dzīvajiem mirušajiem* ” (Atkl.3:1). Viņi “ *nes to 12 cilšu vārdus, kas apzīmogoti ar Dieva zīmogu* ” 7. atkl.

13. pants: “ *Uz austrumiem trīs vārti, uz ziemeļiem trīs vārti, uz dienvidiem trīs vārti un uz rietumiem trīs vārti. »*

durvju ” orientācija uz četriem galvenajiem punktiem ilustrē tās universālo raksturu; kas nosoda un padara nelegitīmu reliģiju, kas pretendē uz universālismu, kas tulkota ar grieķu sakni “katholikos” vai “katoļu”. Tādējādi kopš 1843. gada Dievam adventisms ir vienīgā kristīgā reliģija, kurai viņš ir uzticējies savu “ *mūžīgo evaņģēliju* ” (Atkl. 14:6) universālai zemes iedzīvotāju mācīšanas misijai. Bez patiesības, ko viņš atklāj saviem garīgajiem Izredzētajiem līdz pasaules galam, nav pestīšanas . Adventisms dzima reliģiskas atmodas kustības veidā, ko motivēja paziņojums par Jēzus Kristus atgriešanos, kas pirmo reizi tika gaidīts 1843. gada pavasarī; un tai ir jāsaglabā šis raksturs līdz patiesai Jēzus Kristus atgriešanās brīdim, kas paredzēta 2030. gada pavasarī. Tā kā “kustība” ir darbība pastāvīgā evolūcijā, pretējā gadījumā tā vairs nav “kustība”, bet gan “bloķēta” un mirusi institūcija, kas atbalsta tradīcijas un reliģisko formālismu; jeb viss, ko Dievs ienīst un nosoda; un jau ir nosodījis dumpīgo ebreju vidū pirmos neticīgos.

Detalizēts apraksts hronoloģiskā secībā

Kristīgās ticības pamati

14. pants: “ *Pilsētas mūrīm bija divpadsmit pamati, un uz tiem bija divpadsmit Jēra apustuļu divpadsmit vārdi.* »

Šajā pantā attēlota apustuliskā kristīgā ticība, kas, kā mēs redzējam, aptver laika posmu no 30. līdz 1843. gadam un kuras mācību sagrozīja Roma 321. un 538. gadā. “ *Augsto mūri* ” veido gadsimtiem senā sapulce. no “ **dzīvajiem akmeņiem** ” saskaņā ar 1. Pie.2:4-5: “ *Tuvojaties viņam, dzīvam akmenim, cilvēku atstumtam, bet Dieva izredzētam un dārgam; un jūs paši kā dzīvi akmeni celiet sevi, lai izveidotu garīgu namu, svētu priesterību, lai upurētu garīgus upurus, kas Dievam patīkami caur Jēzu Kristu.* ”

15. pants: “ *Tam, kas ar mani runāja, bija zelta niedre, lai mērītu pilsētu, tās vārtus un mūrus.* »

Šeit, tāpat kā Atkl. 11:1, runa ir par “ *izmērīšanu* ” jeb sprieduma pasludināšanu par pagodināto izredzēto vērtību, par adventistu laikmetu (*12 vārti*) un par apustulisko ticību (*pamats un siena*). Ja Atkl. 11:1 “ *niedre* ” bija “ *kā stienis* ”, soda instruments, tad absolūts pretstats šajā pantā ir “ *zelta niedre* ”; “ *zelts* ” ir simbols “ *pārbaudē šķīstītai ticībai* ”, saskaņā ar 1.Pēt.1:7: “ *Lai jūsu ticības pārbaude, kas ir dārgāka par zūdošo zeltu (kuru tomēr pārbauda ugunī), radītu uzslavu, slava un gods, kad parādīsies Jēzus Kristus.* ” Tāpēc ticība ir Dieva tiesas mēraukla.

16. pants: “ *Pilsēta bija kvadrāta formā, un tās garums bija vienāds ar tās platumu. Viņš mērīja pilsētu ar niedrēm un atrada divpadsmit tūkstošus stadionu; garums, platums un augstums bija vienādi.* »

“ *Kvadrāts* ” virsmas laukumā ir ideālā ideālā formā. Sākotnēji tas ir atrodams Mozus laikā celtā telts “svētākajā” jeb “vissvētākajā vietā”. “ *Kvadrātveida* ” forma ir saprātīgas iesaistīšanās pierādījums, daba nesniedz ideālu “ *kvadrātu* ”. Dieva saprāts parādās ebreju svētnīcas izmēros, ko veidoja trīs “ *kvadrātu* ” sakārtojums. Divas tika izmantotas “ *svētajai vietai* ”, bet trešā - “ *svētajai vietai* ” vai “ *visvētākajai vietai* ”, kas bija paredzēta tikai Dieva klātbūtnei un tāpēc, atdalīta ar “ *plīvuru* ”, grēka tēls, kas Jēzus savā stundā izpirks. Šīs trīs trešdaļu proporcijas bija 6000 jeb trīsreiz 2000 gadu tēls, kas veltīts izredzēto atlasei Dieva izstrādātajā glābšanas projektā. Šīs izlases beigās atlasītie tiek attēloti ar “ *svētākās vietas* ” “ *kvadrātu* ”, kas pravietoja pestīšanas projekta iznākumu; šī garīgā vieta kļūst pieejama izlīgšanas dēļ, ko radījusi derība Kristū. Un tā aprakstītais tempļa garīgais “ *kvadrāts* ” *savu pamatu ieguva 3., 30. aprīlī, kad pestīšana sākās ar mūsu Pestītāja Jēzus Kristus brīvprātīgo Izpiršanas nāvi. Ar “ kvadrāta ” attēlu nepietiek, lai pilnveidotu šo patiesās pilnības definīciju, kuras simboliskais skaitlis ir “trīs”. Tas ir arī “kubs”, kas mums tiek pasniegts. Ar vienādu mēru “ garumā, platumā un augstumā ” mums šoreiz ir “trīs” simbols ideālai “kubiskajai” pilnībai, Jēzus Kristus izpirkto izredzēto sapulcei. 2030. gadā tiks pabeigta “ kvadrātpilsētas (un pat kubiskās: “ tā augstums ”), tās pamatu un divpadsmit vārdu būvniecība. Piešķirot tai kubisku formu, Gars aizliedz "pilsētas" burtisku interpretāciju, ko daudzi tai sniedz.*

Izmērītajam skaitlim " 12 000 stadionu " ir tāda pati nozīme kā " 12 000 aizzīmogoto stadionu " 7. red.. Atgādinājumam: 5 + 7 x 1000, tas ir, cilvēks (5) + Dievs (7) x daudzumā (1000). Vārds " *stadioni* " norāda uz viņu dalību sacīkstēs, kuru mērķis ir " *izcīnīt Debesu aicinājuma balvu* " saskaņā ar Pāvila mācību Fi.3:14: " *Es skrienu pretī mērķim, lai iegūtu balvu Dieva debesu aicinājums Jēzū Kristū.* » ; un 1.Kor.9:24: " *Vai jūs nezināt, ka tie, kas skrien stadionā, visi skrien, bet viens saņem balvu? Skrien tā, lai to uzvarētu.* » Uzvarošais Izredzētais skrēja un ieguva balvu, ko Dievs piešķīris Jēzū Kristū.

17. pants: " *Un viņš izmērīja sienu un atrada simt četrdesmit četras olektis, cilvēka mēru, kas bija eņģeļa mērs.* »

Aiz " *olektiņiem* ", maldinošiem mēriem, Dievs mums atklāj savu spriedumu un viņš atklāj mums, ka tikai cilvēki, kurus simbolizē skaitlis "5", kuri ir noslēguši savienību ar Dievu, kuru skaitlis ir "7". Šo divu skaitļu kopsūma dod "12", kas, ja "kvadrātveida", dod skaitli "144". Precīzs " *cilvēka mērs* " apstiprina izredzētu " *cilvēku* " spriedumu, kas izpirkti ar Jēzus Kristus izlietajām asinīm. Tādējādi cipars "12" ir klātesošs visās ar Dievu noslēgtās svētās alianses projekta fāzēs: 12 ebreju patriarhi, 12 Jēzus Kristus apustuļi un 12 ciltis, lai tēlotu adventistu ticību, kas izveidota kopš 1843. līdz 1844. gadam.

18. pants: " *Mūris bija no jašmas, un pilsēta bija tīrs zelts kā tīrs stikls.* »

Caur šiem simboliem Dievs atklāj savu atzinību par ticību, ko izrādīja viņa izredzētie līdz 1843. gadam. Bieži vien tiem bija maz gaismas, taču viņu liecība par Dievu viņu kompensēja un piepildīja ar mīlestību. Šī panta " *tīrais zelts un tīrais stikls* " ilustrē viņu dvēseles tīrību. Viņi bieži ir atdevuši savu dzīvi, lai paļautos uz Dieva apsoliņumiem, kas atklāti caur Jēzu Kristu. Uz viņu liktā uzticība neliks vilties, viņš pats tos sagaidīs " *pirmās augšāmcelšanās* ", patieso " *Kristus mirušo* " augšāmcelšanās dienā, 2030. gada pavasarī.

Apustuliskais pamats

19. pants: " *Pilsētas mūra pamati bija izgreznoti ar visa veida dārgakmeņiem: pirmais pamats bija no jašma, otrs no safīra, trešais no halcedona, ceturtais no smaragda.* "

20. pants: " *Piektais no sardoniksa, sestais no sardoniksa, septītais no hrizolīta, astotais no berila, devītais no topāza, desmitais no hrizoprāzes, vienpadsmitais no hiacintes, divpadsmitais no ametista.* »

Dievs zina cilvēku domas un to, ko viņi jūt, apbrīnojot dārgakmeņu skaistumu, kad tie tiek griezti vai pulēti. Lai iegādātos šīs lietas, daži tērē bagātību, līdz paši sevi sabojā, tāda ir viņu mīlestība pret viņiem. Šajā pašā procesā Dievs izmantos šīs cilvēciskās jūtas, lai izteiktu jūtas, ko viņš jūt pret saviem mīļotajiem un svētītajiem izredzētajiem.

Šie dažādie " *dārgakmeņi* " māca, ka izredzētie nav identiski kloni, jo katram cilvēkam ir sava personība, fiziskajā līmenī, protams, bet īpaši garīgajā, rakstura līmenī. Jēzus " *divpadsmit apustuļu* " sniegtais piemērs apstiprina šo domu. Kāda starpība starp Žanu un Pjēru! Tomēr Jēzus viņus mīlēja gan ar atšķirībām, gan par to atšķirībām. Patiesā Dieva radītā dzīves bagātība slēpjas šajās personību dažādībās, kuras visas ir spējušas ierādīt Viņam pirmo vietu savās sirdīs un dvēselēs.

Adventisms

21. pants: “ *Divpadsmit vārti bija divpadsmit pērles; katras durvis bija no vienas pērles. Pilsētas laukums bija tīrs zelts, kā caurspīdīgs stikls.* »

Kopš 1843. gada izredzētie nav izrādījuši lielāku ticību nekā tie, kas bija pirms tiem, sprieda Pestītāja tiesnesis. Simbols " *viena pērle* " ir saistīts ar svētītā adventisma piekļuvi pilnīgai Dieva pestīšanas plāna izpratnei. Dievam, kopš 1843. gada izvēlētie Adventistu izredzētie ir parādījuši, ka ir cienīgi saņemt visu Viņa gaismu. Bet, tā kā tas tiek sniegts pastāvīgā pieaugumā, tikai pēdējie disidenti adventisti saņem pēdējo perfekto pravietisko skaidrojumu formu. Es domāju, ka pēdējais izvēlētais adventists nebūs vērtīgāks par pārējiem, kas izpirkti no apustuliskajiem laikiem. “ *Pērle* ” norāda uz Dieva iedarbinātā glābšanas projekta kulmināciju. Tas atklāj īpašu pieredzi, kas sastāvēja no **visu** to doktrināro patiesību atjaunošanas, kuras sagrozīja un kurām uzbruka Romas pāvesta katoļu ticība un protestantu ticība, kas bija kritusi atkrišanās. Un visbeidzot, tas mums atklāj milzīgo nozīmi, ko Dievs piešķir Daniēla 8:14 dekrēta ieviešanai 1843. gada pavasarī: “ *Līdz divi tūkstoši trīs simti vakarā, un svētums tiks attaisnots* ”. “ *Pērle* ” ir šī “ *attaisnotā svētuma* ” tēls, kuru atšķirībā no citiem dārgakmeņiem nedrīkst griezt, lai atklātu tā skaistumu. Šajā galīgajā kontekstā svēto izredzēto sapulce šķiet harmoniska, “ *nenovainojama* ” saskaņā ar Atkl. 14:5, dodot Dievam visu godību, ko viņš ir pelnījis. Pravietiskais sabats un tā pareģotā septītā tūkstošgade saplūst kopā un tiek īstenoti visā pestīšanas projekta pilnībā, ko iecerējis diženais radītājs Dievs. Viņa “ *dārgā pērle* ” (Mat.13:45-46) pauž visu to krāšņumu, ko viņš gribēja tai piešķirt.

Jaunās Jeruzalemes lielās pārmaiņas

Gars precīzē: “ *Pilsētas laukums bija no tīra zelta, kā caurspīdīgs stikls.* » Citējot šo “ *tīrā zelta vietu* ” jeb tīro ticību, viņš ierosina salīdzinājumu ar Parīzes vietu, kas nes grēka tēlu, saņemot nosaukumus “ *Sodoma un Ēģipte* ” Atkl.11:8.

22. pants: “ *Es neredzēju pilsētā templi; jo Kungs, visvarenais Dievs, ir viņa templis, tāpat kā Jērs.* »

Simbolu laiks ir pagājis, izredzētie ir iesaistījušies patiesā dievišķā glābšanas projekta īstenošanā. Kā mēs to šodien saprotam uz zemes, pulcēšanās “ *templim* ” vairs nebūs nekādas nozīmes. Ieiešana mūžībā un realitātē padarīs nederīgas “ *ēnas* ”, kas pravietoja saskaņā ar Kol.2:16-17: “ *Tāpēc lai neviens jūs netiesā par ēšanu vai dzeršanu, vai par svētkiem, jauna mēness vai sabatiem.* : *tā bija nākamo lietu ēna, bet miesa ir Kristū.* Uzmanību! Šajā pantā formula “ *sabati* ” attiecas uz “ *sabatiem* ”, ko izraisa reliģiski svētki, nevis uz “ *iknedēļas sabatu*”, ko Dievs noteicis un iesvētījis septītajā dienā kopš pasaules radīšanas. Tāpat kā Kristus pirmā atnākšana padarīja nederīgus svētku rituālus, kas pareģoja viņu vecajā derībā, ieiešana mūžībā padarīs zemes simbolus novecojušus un ļaus izredzētajiem redzēt, dzirdēt un sekot Jēram, Jēzu Kristu, patiesi svēts dievišķais “ *templis* ”, kas mūžīgi būs radošā Gara redzamā izpausme.

23. pants: “ *Pilsētai nav vajadzīga ne saule, ne mēness, lai to apgaismotu; jo Dieva godība viņu apgaismo, un Jērs ir viņa lāpa.* »

dienas un nakts ” mija ; “ *Nakts vai tumsa* ” attaisnots grēka dēļ. Kad grēks ir atrisināts un pagājis, atliek tikai vieta “ *gaismai* ”, ko Dievs bija pasludinājis par “ *labu* ” 1. Moz. 1:4.

Dieva Gars paliek neredzams, un Jēzus Kristus ir tas aspekts, kurā viņa radības var viņu redzēt. Šī iemesla dēļ viņš tiek pasniegts kā neredzamā Dieva “ *lāpa* ”.

Bet garīgā interpretācija atklāj lielas pārmaiņas. Ienākot debesīs, izredzētos Jēzus mācītis tieši, viņiem vairs nebūs vajadzīga “ *saule* ”, jaunās alianses simbols, ne “ *mēness* ”, vecās ebreju alianses simbols; Abi ir saskaņā ar Atkl. 11:3 Svētajos Rakstos, Bībeles “ *divi Dieva liecinieki* ”, kas ir noderīgi, lai apgaismotu cilvēkus viņu glābšanas projekta atklāšanā un izpratnē. Rezumējot, izredzētajiem vairs nebūs vajadzīga Svētā Bībele.

24. pants: “ *Tautas staigās tās gaismā, un zemes ķēniņi ienesīs tajā savu godību.* »

“ *nācijās* ” ir “ *nācijās* ”, kas ir debess vai ir kļuvušas par debešķīgām. “ *Jaunā zeme* ”, kas kļuvusi arī par jauno Dieva valstību, ir tā, ka katra dzīvā radība var atrast Dievu radītāju. “ *Zemes ķēniņi* ”, kas veido izredzētos, “ *nesīs slavu* ” savai dvēseles tīrībai šajā mūžīgajā dzīvē, kas uzstādīta uz “ *jaunās zemes* ”. Šis izteiciens “ *zemes ķēniņi* ”, kas visbiežāk ir vērsts pret dumpīgajām zemes autoritātēm, smalkā veidā apzīmē izredzētos Atkl. 4:4 un 20:4, kur tie tiek “ *sēdēti* ” “ *troņos* ”. . Tāpat mēs lasām Atkl.5:10: “ *Tu esi viņus padarījis par mūsu Dieva valstību un priesteriem, un viņi valdīs virs zemes.* ”

25. pants: “ *Tās vārti netiks slēgti dienā, jo tur nebūs nakts.* »

Ziņojums uzsver pašreizējās nedrošības izžušanu. Miers un drošība būs nevainojama mūžīgas dienas gaismā bez gala. Dzīves vēsturē tumsas tēls radās tikai uz zemes, pateicoties cīņai starp dievišķo “ *gaismu* ” un velna nometnes “ *tumsu* ”.

26. pants: “ *Tur tiks atnesta tautu slava un gods.* »

6000 gadus cilvēki ir organizējušies ciltīs, tautās un tautās. Kristiešu laikmetā Rietumos cilvēki mainīja savas karaļvalstis par tautām, un kristiešu izredzētie tika izraudzīti no viņu vidus, pateicoties “ *godībai un godam* ”, ko viņi deva Dievam Jēzū.

27. pants: “ *Nekas nešķīsts viņā neienāks, ne arī kāds, kas dara negantību vai melus; tikai tie, kas ierakstīti Jēra dzīvības grāmatā, ieies.* ”

Dievs to apstiprina, pestīšana no viņa puses ir ļoti pieprasīta. Tikai pilnīgi tīras dvēseles, kas demonstrē mīlestību pret dievišķo patiesību, var tikt izvēlētas mūžīgai dzīvei. Gars vēlreiz noraida “ *aptraipīto* ”, “ *kas apzīmē kritušo protestantu ticību* ” *Sardas* ” vēstij Atkl.3:4, un katoļu ticību, kuras sekotājs “ *nododas negantībai un reliģiskiem un civiliem meliem*”. . Jo tie, kas nepieder Dievam, ļaujas velnam un viņa dēmoni ar sevi manipulēt.

Gars vēlreiz atgādina, ka pārsteigumi ir paredzēti cilvēkiem, jo Dievs jau kopš pasaules radīšanas zina savu izredzēto vārdus, jo tie ir “ *ierakstīti viņa dzīvības grāmatā* ”. Un, norādot “ *Jēra dzīves grāmatā* ”, Dievs no sava pestīšanas plāna izslēdz jebkuru nekristiešu reliģiju . Atklāsmē atklājot viltus kristīgo reliģiju izslēgšanu, pestīšanas ceļš šķiet „ *šaurš un šaurš* ”, kā Jēzus to paziņoja Mat.7:13-14: „ *Ieej pa šaurajiem vārtiem. Jo plati ir vārti un plats ir*

ceļš, kas ved uz pazušānu, un daudz ir, kas pa tiem ieiet. Bet šauri ir vārti un šauri ir ceļš, kas ved uz dzīvību, un maz ir, kas to atrod .”

Atklāsmes grāmata 22: Bezgalīgā mūžības diena

Zemes dievišķās atlases laika pilnība beidzās ar Apo.21: 7 x 3. Skaitlis 22 paradoksālā kārtā iezīmē vēstures sākumu, lai gan šajā grāmatā tas ir tās epilogs. Šī atjaunotne, kas attiecas uz “ visu ”, pēc Dieva domām, ir saistīta ar “ jauno zemi un jaunajām debesīm ”, kuras abas ir mūžīgas.

1. pants: “ Un viņš man parādīja dzīvības ūdens upi, skaidru kā kristāls, kas plūst no Dieva un Jēra troņa. »

Šajā cildenajā, uzmundrinošajā svaiguma tēlā Gars mums atgādina, ka mūžīgā izredzēto sapulce, ko veido " dzīvības ūdens upe ", ir radījums, Dieva darbs, kas garīgi radīts Kristū, kura klātbūtne ir redzama. ierosina viņa " tronis "; un tas ar “jēra ”, Jēzus Kristus, upuri; mūžība ir jaunpiedzimšanas auglis, ko šis upuris nesa izredzētajiem.

“ Upe ” ir liela apjoma saldūdens plūsma. Viņš tēlo dzīvi, kas, tāpat kā viņš, ir pastāvīgā darbībā. Svaigs ūdens veido 75% no mūsu cilvēka sauszemes ķermeņa; tas nozīmē, ka svaigs ūdens viņam ir būtisks, un tas ir iemesls, kāpēc Dievs salīdzina savu vārdu, kas ir tikpat būtisks mūžīgās dzīvības iegūšanai, ar “ dzīvības ūdens avotu ” saskaņā ar Apo.7:17, būdams pats “ dzīvā ūdens avots ” saskaņā ar Jer.2:13. Viņa Atklāsmē mēs redzējam Atkl.17:15, ka “ ūdeņi ”

simbolizē “ *tautas* ”; šeit “ *upe* ” ir simbols tam, ka izpirktie izredzētie kļūst mūžīgi.

2. pants: “ *Pilsētas laukuma vidū un abos upes krastos bija dzīvības koks, kas nesa augļus divpadsmit reizes un katru mēnesi nes augļus, un kura lapas bija paredzētas tautu dziedināšanai.* »

Šajā otrajā attēlā, Jēzus Kristus, “*dzīvības koks*” ir atrodams “*vidū*” viņa izredzēto sapulcei, kas sapulcējusies ap viņu pulcēšanās “*vietā*”. Viņš ir tiem “*vidū*”, bet arī sānos, ko attēlo “*upes divi krasti*”. Jo Jēzus Kristus dievišķais Gars ir visuresošs; klāt visur un ikvienā. Šī “*koka*” auglis ir “*dzīvība*”, kas pastāvīgi atjaunojas, jo “*tā augļi*” tiek iegūti katrā no mūsu zemes gada “*12 mēnešiem*”. Šis ir vēl viens skaists mūžīgās dzīves attēls un atgādinājums, ka Dieva griba to saglabā mūžīga.

Jēzus bieži salīdzināja cilvēku ar augļu “*kokiem*”, par kuriem “*mēs spriežam pēc to augļiem*”. Viņš jau no sākuma 1. Mozus 2:9 piedēvēja sev simbolisku “*dzīvības koka*” tēlu. Bet kokiem kā “*apģērbs*” ir to “*lapu*” rota. Jēzum viņa “*drēbes*” simbolizē viņa taisnīgos darbus un līdz ar to arī viņa izpirkšanu no izredzēto grēkiem, kuri ir parādā par savu glābšanu. Tāpat kā “*koku*” “*lapas*” *izārstē slimības*, Jēzus Kristus paveiktie taisnīgie darbi “*izārstē*” mirstīgo iedzimtā grēka slimību, ko izredzētie ir mantojuši kopš Ādama un Ievas, kuri izmantoja koku “*lapas*”, *lai aizsegtu savu fizisko.* un garīgo kailumu, ko atklāj grēka pieredze.

3. pants: “ *Nekāda lāsta vairs nebūs. Dieva un Jēra tronis būs pilsētā; viņa kalpi viņam kalpos un redzēs viņa vaigu.* »

No šī panta Gars izsakās nākotnes formā, piešķirot savam vēstījumam iedrošinājuma nozīmi izredzētajiem, kuriem vēl būs jācīnās ar ļaunumu un tā sekām līdz Kristus atnākšanai un grēka aizvākšanai.

Tas ir “*anathema*”, Ievas un Ādama izdarītā grēka lāsts, kas bija padarījis Dievu neredzamu cilvēku acīm. Vecās derības Izraēla radīšana neko nebija mainījusi, jo grēks joprojām padarīja Dievu neredzamu. Dienā viņam joprojām bija jāslēpjas zem mākoņa izskata, naktī kļūstot krāšņam. Svētnīcas vissvētākā vieta bija paredzēta tikai viņam, likumpārkāpējam tika piemērots nāvessods. Bet šo zemes apstākļu vairs nav. Uz jaunās zemes Dievs ir redzams visiem saviem kalpiem, kāda būs viņu kalpošana, tas joprojām ir noslēpums, bet viņi sazināsies ar viņu, kad apustuļi berzēja plecus ar Jēzu Kristu un sarunājās ar viņu; aci pret aci.

4. pants: “ *Un Viņa vārds būs uz viņu pierēm.* »

Dieva vārds veido patieso “*dzīvā Dieva zīmogu*”. Sabata atpūta ir tikai ārējā “*zīme*” tam. Jo Dieva “*vārds*” *apzīmē viņa raksturu, ko viņš simbolizē ar “četrus dzīvniekus”* sešām : “*lauva, teļš, cilvēks un ērglis*”, kas lieliski ilustrē Dieva rakstura harmoniskos kontrastus. : karalisks un stiprs, bet gatavs upurēšanai, cilvēka izskats, bet debešķīga daba. Jēzus vārdi ir piepildījušies; tie, kas ir līdzīgi, pulcējas kopā. Arī tos, kam ir kopīgas dievišķās vērtības, Dievs ir izvēlējis mūžīgajai dzīvei un ir sapulcinājis viņu. “*Pierē*” atrodas vīrieša smadzenes, viņa domu un personības motoriskais centrs. Un šīs animācijas smadzenes pēta, atspoguļo un apstiprina vai noraida patiesības standartu, ko Dievs tām piedāvā, lai to glābtu. Izredzēto smadzenes mīlēja Dieva organizēto mīlestības demonstrāciju

Jēzū Kristū, un viņi saskaņā ar noteiktajiem noteikumiem cīnījās, lai ar viņa palīdzību pārvarētu ļaunumu, lai iegūtu tiesības dzīvot kopā ar viņu.

Galu galā visi tie, kam ir Jēzus Kristus atklātais Dieva raksturs, nonāk kopā ar Viņu, lai kalpotu viņam mūžīgi. Dieva “ vārda ” klātbūtne, kas “ rakstīta uz viņu pieres ”, izskaidro viņu uzvaru; un tas jo īpaši notika pēdējā adventistu ticības pārbaudē, kurā cilvēkiem bija iespēja izvēlēties, vai uzrakstīt uz “ savas pieres ”, “ Dieva vārdu ” vai dumpīgā “ zvēra ”.

5. pants: “ *Nebūs vairs nakts; un viņiem nebūs vajadzīga ne spuldze, ne gaisma, jo Dievs Tas Kungs dos viņiem gaismu. Un viņi valdīs mūžīgi mūžos.* »

Saskaņā ar 1.Mozus 1:5 aiz vārda “ nakts ” stāv vārds “ tumsa ”, grēka un ļaunuma simbols. “ Lampa ” apzīmē Bībeli, svēti rakstīto Dieva vārdu, kas atklāj “ viņa gaismas ”, labā un labā, standartu. Tas vairs nebūs noderīgs, izredzētajiem būs tieša piekļuve tās dievišķajai iedvesmai, bet pašlaik tā uz grēka zemes saglabā savu būtisko “ izgaismojošo ” lomu, kas vienīgā ved uz mūžīgo dzīvi.

6. pants: “ *Un viņš man sacīja: Šie vārdi ir droši un patiesi; un Tas Kungs, praviešu garu Dievs, ir sūtījis savu eņģeli, lai parādītu saviem kalpiem, kas ātri jānotiek ”.*

Otro reizi mēs atrodam šo dievišķo apstiprinājumu: “ *Šie vārdi ir droši un patiesi* .” Dievs cenšas pārliecināt lasītāju par pravietojumu, jo viņa mūžīgā dzīvība ir apdraudēta viņa izvēlē. Saskaņoties ar saviem dievišķajiem apgalvojumiem, cilvēks ir pakļauts piecām maņām, ko viņam ir devis Radītājs. Kārdinājumi ir daudzveidīgi un efektīvi, novēršot viņu no garīguma. Tāpēc Dieva uzstājība ir pilnībā pamatota. Briesmas dvēselēm ir reālas un vienmēr pastāvošas.

Ir lietderīgi atjaunināt mūsu lasījumu par šo pantu, kas šajā pravietojumā sniedz retu burtisku raksturu. Šajā pantā nav neviena simbola, bet gan apstiprinājums, ka Dievs ir to praviešu iedvesmots, kuri rakstīja Bībeles grāmatas, un ka kā pēdējo atklāsni viņš nosūtīja Jānim "Gabriēlu", lai viņš tēlos viņam atklāj, ko , 2020. gadā, notiks “ nekavējoši ” vai lielā mērā jau ir paveikts. Taču no 2020. līdz 2030. gadam būs jāpārvar visbriesmīgākais laikmets; šausmīgi laiki, ko raksturo nāve, kodolieroču iznīcināšana un briesmīgās “ *septiņas pēdējās Dieva dusmu mocības* ”; cilvēks un daba šausmīgi cietīs, līdz pazudīs.

7. pants: “ *Un, lūk, Es nāku ātri. Laimīgs ir tas, kas tur šīs grāmatas pravietojuma vārdus!* »

Jēzus atgriešanās tiek pasludināta 2030. gada pavasarī. Svētība ir mums, ciktāl mēs “ *paturam* ” līdz galam “ šīs grāmatas “Atklāsmes grāmatas pravietojuma vārdus .

Apstākļa vārds “ *tūlīt* ” definē pēkšņo Kristus parādīšanos viņa atgriešanās stundā, jo laiks paiet regulāri bez paātrinājuma vai palēninājuma. Kopš Daniēla 8:19 Dievs mums atgādina: “ *Ir noteikts laiks galam* ”: “ *Tad viņš man sacīja: Es tev pamācīšu, kas notiks dusmu beigās, jo ir noteikts laiks galam.* ”. Tā var iejaukties tikai 6000 gadu beigās, ko Dievs ir ieprogrammējis izredzēto atlasei, tas ir, pirmajā pavasara dienā pirms 2030. gada 3. aprīļa.

8. pants: “ *Es esmu Jānis, kas to esmu dzirdējis un redzējis. Un, kad es to dzirdēju un redzēju, es kritu pie eņģeļa kājām, kas man tās rādīja, lai ~~viņš~~ pielūgtu un nogāztos viņa priekšā.* »

Otro reizi Gars nāk, lai sūtītu mums savu brīdinājumu. Oriģinālajos grieķu tekstos darbības vārds "proskuneo" tiek tulkots kā "nogulties priekšā". Darbības vārds "pielūgt" ir mantojums no latīņu valodas versijas ar nosaukumu "Vulgate". Acīmredzot šis sliktais tulkojums sagatavoja ceļu atteikšanās no atkritušās kristietības reliģiskās prakses fiziskas pagrimšanas atmešanai līdz lūgšanai "stāvot" grieķu darbības vārda "istemi" cita nepareiza tulkojuma dēļ Marka 11:25. Tekstā tā formai "stékété" ir nozīme "palikt stingrai vai neatlaidīgai", bet L.Segonda versijā izmantotais Oltramare tulkojums to tulkojis kā "stāze", kas burtiskā nozīmē nozīmē "stāvēt". Nepareizs Bībeles tulkojums tādējādi maldinoši leģitimizē necienīgu, augstprātīgu un nežēlīgu attieksmi pret dižo radītāju Dievu, Visvareno, no cilvēku puses, kuri zaudē patiesi svētuma sajūtu. Un tas nav vienīgais... Tāpēc mūsu attieksmei pret Bībeles tulkojumiem jābūt aizdomīgai un piesardzīgai, jo īpaši tāpēc, ka Atkl.9:11 Dievs atklāj rakstītās Bībeles "destruktīvo" izmantošanu (*Abaddon-Apollyon*). " ebreju un grieķu valodā ". Patiesība ir atrodama tikai oriģinālajos tekstos, kas saglabāti ebreju valodā, bet pazuduši un aizstāti ar jaunās derības grieķu rakstiem. Un šeit, jāatzīst, protestantu ticīgo vidū parādījās "stāvoša" lūgšana, kuras mērķis bija dievišķie vārdi " 5. trompete ." Jo paradoksālā kārtā katoļu vidū lūgšana ceļos ir turpinājusies ilgāk, taču mums nevajadzētu brīnīties, jo tieši šajā katoļu reliģijā velns liek saviem sekotājiem un upuriem nogāzties kalnu tēlu priekšā, ko aizliedz otrais no desmit Dieva baušļiem; bauslis, ko katoļi ignorē, jo romiešu versijā tas tiek dzēsts un aizstāts.

9. pants: " *Bet viņš man sacīja: Uzmanies, lai tā nedarītu! Es esmu tavš kalps un tavu brāļu praviešu kalps un to, kas tur šīs grāmatas vārdus. Pielūgsme Dieva priekšā noliecies.* »

Jāņa pieļauto vainu Dievs ierosina kā brīdinājumu saviem izredzētajiem: "Raugieties, lai nekristu elkdievībā!" kas ir galvenā kristīgo reliģiju vaina, ko Dievs noraidīja Jēzū Kristū. Viņš organizē šo ainu tādā pašā veidā, kā viņš organizēja savu pēdējo stundu, pavēlot saviem apustuļiem ņemt rokās ieročus viņa aresta stundā. Kad pienāca laiks, viņš aizliedza viņiem to izmantot. Nodarbība tika dota, un viņa teica: " *Esiet uzmanīgs, lai to nedarītu.* " Šajā pantā Jānis saņem skaidrojumu: " *Es esmu tavš kalps.* " " *Enģeļi* ", tostarp " *Gabriēls* ", tāpat kā cilvēki, ir Dieva radītāja radījumi, kurš otrajā no saviem desmit baušļiem ir aizliedzis nogāzties savu radību priekšā, grebtu vai gleznotu tēlu priekšā; visas formas, kādas var būt elkam. Tādējādi mēs varam mācīties no šī panta, atzīmējot pretējo enģeļu uzvedību. Šeit Gabriēls, viscienīgākais debesu radījums pēc Mihaela, aizliedz viņa priekšā noliekties. No otras puses, sātans savās vilinošajās parādībās, „Jaunavas” aizsegā, lūdz, lai tiktu uzcelti pieminekļi un pielūgsmes vietas, lai pielūgtu un kalpotu viņai... krīt gaišā tumsas maska.

Tālāk enģelis precizē " *un jūsu brāļu, praviešu un to, kas tur šīs grāmatas vārdus* ". Starp šo teikumu un Atkl. 1:3 mēs atzīmējam atšķirību, ko rada laiks, kas pagājis starp atšifrēšanas laika sākumu, 1980. gadu, un pašreizējās 2020. gada versijas sākuma laiku. Starp šiem diviem datumiem " *tas, kurš lasa* » lika citiem Dieva bērniem dalīties atšifrētajā gaismā, un viņi savukārt iesaistījās " *praviešu* " darbā . Šī pavairošana ļauj vēl lielākam skaitam citu aicināto cilvēku piekļūt vēlēšanām, uzklusot atklāto patiesību un īstenojot to praksē.

10. pants: “ *Un viņš man sacīja: Neapzīmogojiet šīs grāmatas pravietojuma vārdus. Jo laiks ir tuvu.* »

Vēstījums ir maldinošs, jo tas ir adresēts Jānim, kuru Dievs ir pārvedis uz mūsu pēdējo vecumu no grāmatas sākuma saskaņā ar Atkl.1:10. Tāpat mums jāsaprot, ka pavēle neaizzīmogot grāmatas vārdus ir adresēta tieši man brīdī, kad grāmata ir pilnībā aizzīmogota; tad tā kļūst par “ *mazo atvērto grāmatu* ” Atkl.10:5. Un, kad tas tiek “ *atvērts* ” ar Dieva palīdzību un atļauju, vairs nav runas par tā aizvēšanu ar “zīmogiem”. Un tas: “ *Jo laiks ir tuvu* ”; 2021. gada pavasarī ir palikuši 9 gadi līdz Kunga Dieva Jēzus Kristus krāšņās atgriešanās.

mazās grāmatiņas ” pirmā atvēršana sākās pēc Dan.8:14 dekrēta, t.i., pēc 1843. un 1844. gada; jo svarīgākā izpratne par jaunākās adventistu ticības pārbaudes tēmu ir saistīta ar atklāsmēm, kuras tieši Jēzus Kristus vai viņa eņģelis sniedza mūsu mātai Ellenai G. Vaitai viņas kalpošanas laikā.

11. pants: “ *Netaisnīgais lai atkal kļūst netaisns, nešķīstais lai atkal kļūst nešķīsts; un taisnie lai joprojām dara taisnību, bet svētais joprojām svēta sevi.* »

Pirmajā lasījumā šis pants apstiprina Dan.8:14 dekrēta stāšanos spēkā. Dieva izvēlēto adventistu nošķiršana laikā no 1843. līdz 1844. gadam apstiprina “ *Sardas* ” vēstījumu, kur mēs atrodam protestantus “ *dzīvus* ”, bet “ *mirus* ” un “ *garīgi aptraipītus* ”, bet adventistu pionierus “ *baltuma cienīgus* ”, kas šajā pantā tiek dēvēti *taisnība un svētums* ”. Taču “ *mazās grāmatiņas* ” atvēršana ir progresīva kā “ *taisno ceļš, kas aug kā dienas gaisma, no rītausmas līdz zenītam* ”. Un pionieri adventisti nezināja, ka laika posmā no 1991. līdz 1994. gadam viņus izsijās ticības pārbaude, kā mums atklājās “ *5. trompetes* ” *izpēte*. Līdz ar to kļūst iespējami arī citi šī panta lasījumi.

Apzīmogošanas laiks drīz beigsies, kā mēs lasām Atkl.7:3: “ *Nedariet nedz zemei, nedz jūrai, nedz kokiem, kamēr neesam aizzīmogojusi mūsu Dieva kalpu pieres.* » Kur jāliek atļauja kaitēt zemei, jūrai un kokiem? Pastāv divas iespējas. Pirms “ *sestās taures* ” vai pirms “ *septiņām pēdējām mocībām* ”? “ *Sestā trompete* ”, kas ir sestais brīdinājuma sods, ko Dievs piešķīris zemes grēciniekiem, man šķiet loģiski šajā gadījumā saglabāt otro iespēju. Jo “ *septiņu pēdējo Dieva dusmu mocību* ” mērķis ir *protestantu "zeme"* un *katoļu "jūra"*. Padomāsim, ka “ *sestās bazūnes* ” pastrādātie postījumi nevis kavē, bet veicina Jēzus Kristus asinīm izpirkto aicināto izredzēto atgriešanos.

Tāpēc pēc “ *sestās taures* ” un tieši pirms “ *septiņām pēdējām mocībām* ” un apzīmogošanas pārtraukšanas brīdī, kas iezīmē kolektīvās un individuālās žēlastības laika beigas, mēs joprojām varam ievietot vārdus no plkst. šis pants: “ *Netaisnīgais lai atkal kļūst netaisns, lai aptraipīts atkal kļūst netaisns; un taisnie lai joprojām dara taisnību, bet svētais joprojām svēta sevi.* » Ikviens šeit varēs redzēt veidu, kādā Gars šajā pantā apstiprina labo tulkojumu, ko es iesniedzu pamata “adventistu” pantam, kas ir Daniēla 8:14: “... *svētums tiks attaisnots* ”. Vārdus “ *taisnība un svētums* ” Dievs stingri atbalsta un tāpēc apstiprina. Tādējādi šajā ziņojumā ir paredzēts labvēlības perioda beigu laiks, bet cits skaidrojums ir šāds. Sasniedzot grāmatas beigas, Gars tiecas uz laiku, kad pilnībā atšifrētā grāmata kļūst par “ *mazo atvērto grāmatu* ”, un no šī brīža tās pieņemšana vai atteikšanās noteiks atšķirību starp “ *taisnīgo un to, kurš apgāna sevi* ”. ” un mūsu Kungs aicina „ *svēto vēl vairāk sevi svētīt* ”. Es vēlreiz atceros, ka “ *sardes* ”

vēstījumā " apgānījums " tika piedēvēts protestantismam . Gars ar saviem vārdiem vērsas pret protestantismu un institucionālo adventismu, kas ir kopīgs lāsts kopš 1994. gada, kad tas tam pievienojās, iestājoties ekumeniskajā aliansē. Tādēļ šīs grāmatas atšifrētā vēstījuma pieņemšana " *vēlreiz , bet pēdējā, radīs atšķirību starp to, kas kalpo Dievam, un to, kas viņam nekalpo* " saskaņā ar Mal.3:18.

Tāpēc es apkopāju šī panta mācības. Pirmkārt, tas apstiprina adventistu atdalīšanos no protestantisma laika posmā no 1843. līdz 1844. gadam. Otrajā lasījumā tas attiecas pret oficiālo adventismu, kas atgriezās protestantu un ekumeniskajā aliansē pēc 1994. gada. Un es ierosinu trešo lasījumu, kas tiks piemērots šī laika beigās. pārbaudes laiks 2029. gadā pirms Jēzus Kristus atgriešanās, kas noteikts pavasara sākumā, kas ir pirms Pasā 3. aprīļa 2030. gads.

Pēc šiem skaidrojumiem mums atliek saprast, ka institucionālā adventisma sabrukuma cēlonis, kura dēļ Jēzus Kristus to "izvemja " savā vēstījumā Lāodikejai, ir mazāka atteikšanās ticēt viņa atgriešanās 1994. gadā. atteikšanās ņemt vērā gaismas devumu, kas ir nācis, lai apgaismotu Daniēla 8:14 patieso tulkojumu; gaisma, ko neapstrīdamā veidā demonstrē pats oriģinālais ebreju Bībeles teksts. Šo grēku varēja nosodīt tikai taisnīguma Dievs, kurš neuzskata vainīgos par nevainīgiem.

12. pants: " *Redzi, Es nāku ātri, un mana alga ir ar mani, lai es katram atlīdzinu pēc viņa darbiem .* "

Pēc 9 gadiem Jēzus atgriezīsies neapraķstāmā dievišķā godībā. No 16. līdz 20. Atkl. Dievs mums atklāja savas atmaksas daļas raksturu, kas rezervēta netaisnīgajiem un neiecietīgajiem dumpīgajiem katoļu, protestantu un adventistu grēciniekiem. Viņš arī uzdāvināja mums daļu, kas bija paredzēta saviem ievēlētajiem adventistiem, kuri palika uzticīgi un kuri godā viņa pravietisko vārdu un viņa svēto septītās dienas sabatu, Atkl. 7, 14, 21 un 22. " *Atmaksa* " " *atgriezīsies katram saskaņā ar kas "ir viņa darbs "*, kas atstāj maz vietas vainīgajiem attaisnoties Kristus acīs. Pašattaisnojošie vārdi kļūst bezjēdzīgi, jo tad būs par vēlu pārveidot pagātnes izvēles kļūdas.

13. pants: " *Es esmu alfa un omega, pirmais un pēdējais, sākums un beigas.* »

Kam ir sākums, tam ir arī beigas. Šis princips attiecas uz laiku uz zemes, ko Dievs ir paredzējis izredzēto atlasei. Starp alfa un omega būs pagājuši 6000 gadu. 30. gadā, 3. aprīlī, Jēzus Kristus brīvprātīgā Izpirkšanas nāve būs iezīmējusi arī 2000 gadu kristīgās alianses alfa laiku; 2030. gada pavasaris pilnībā iezīmēs savu omega laiku.

Bet alfa ir arī 1844 ar savu omega 1994. Un visbeidzot, alfa ir man un pēdējām ievēlētajām amatpersonām, 1995 ar savu omega, 2030.

14. pants: " *Svētīgi tie, kas tur Viņa bausļus (un ne ~~nomazgājiet viņu drēbes~~), lai viņiem būtu tiesības uz dzīvības koku un ieietau pa vārtiem pilsētā! »*

lielo bēdu " veids ir mūsu priekšā ar daudzajiem nāves gadījumiem. Tāpēc ir steidzami jāsaņem Dieva aizsardzība un palīdzība caur Jēzu Kristu. Kā liecina attēls, grēciniekam "jāievēro *savi bausļi* ". » ; **Dieva un Jēzus, " Dieva Jēra "**, **kas nozīmē, ka viņam ir jāatsakās no visām grēka formām.** Šī panta aizklātais tulkojums, kas saglabāts mūsu pašreizējās Bībelēs, ir saistīts ar Romas katolicismu, ko vadīja no Vatikāna. Pārējie manuskripti, vecākie un tāpēc

uzticīgāki, ierosina: “ *Svētīgi tie, kas tur Viņa baušļus* ”. Un, tā kā grēks ir bauslības pārkāpums, vēsts tiek sagrozīta un aizvieta nepieciešamo un vitāli svarīgo paklausību ar vienkāršu apgalvojumu par kristiešu piederību. Kuram ir labums no nozieguma? Tiem, kas cīnīsies ar sabatu līdz Jēzus Kristus krāšņajai atgriešanās dienai. Patiesā vēsts ir apkopota šādi: “Svētīgs, kas paklausa savam Radītājam”. Šī vēsts tikai atkārtoti, kas ir citēts Atklāsmes grāmatā 12:17 un 14:12, proti: “ *tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību* ”. Tie ir Jēzus pēdējās vēsts saņēmēji. Tas, kurš vērtē iegūto rezultātu, ir pats Jēzus Kristus, un viņa prasība ir līdzvērtīga mocekļa nāves ciešanām. Atlīdzība izvēlētajiem būs ļoti lieliska; viņi iegūs nemirstību un ieies mūžīgajā dzīvē pa adventistu ceļu, ko simbolizē simboliskās “ *jaunās Jeruzalemes* ” “ *dīvpadsmīt vārti* ”.

15. pants: “ *Ar suņiem, burvjiem, netikļiem, slepkavām, elku pielūdzējiem un visiem, kas mīl un dara melus!* »

Kas ir tie, kurus Jēzus tā nosauc? Šī slēptā apsūdzība attiecas uz visu kristīgo ticību, kas ir atkritusi; katoļu ticība, daudzveidīga protestantu ticība, tostarp adventistu ticība, kas ir noslēgusi tās aliansi kopš 1994. gada; adventistu ticību, ko viņš tik bagātīgi svētījis savas pastāvēšanas sākumā, un vēl jo vairāk attiecībā uz viņa pēdējiem pārstāvjiem, kas bija spiesti atteikties. “ *Suņi* ” ir pagāni, bet arī tie, kas apgalvo, ka ir viņa brāļi **un viņu nodod**. Šis termins “ *suņi* ” paradoksālā kārtā mūsdienu Rietumu cilvēkiem ir dzīvnieka apzīmējums, kas tiek uzskatīts par uzticības simbolu, bet austrumniekiem tas ir pats izspiešanas tēls. Un šeit Jēzus pat izaicina viņu cilvēcisko dabu un uzskata tos par neuzticamiem dzīvniekiem. Pārējie nosacījumi apstiprina šo spriedumu. Jēzus apstiprina Atkl.21:8 teiktos vārdus, un šeit vārda “ *suņi* ” pievienošana pauž viņa personīgo spriedumu. Pēc cildenās mīlestības demonstrācijas, ko viņš dāvāja cilvēkiem, nekas nav briesmīgāks par to, ka viņu nodod tie, kas apgalvo, ka pieder viņam un viņa upurim.

Pēc tam Jēzus viņus sauc par “ *burvjiem* ” viņu tirgošanās ar sliktajiem eņģeļiem, spiritisma dēļ, kas vispirms pavedināja katoļu ticību ar “Jaunavas Marijas” parādīšanos, kas ir Bībeliski neiespējams. Bet dēmonu paveiktie brīnumi ir līdzīgi tiem, ko faraona “ *burvji* ” darīja pirms Mozus un Ārona.

Nosaucot tos par “ *nešķīstajiem* ”, Jēzus nosoda morāles atbrīvošanu, bet jo īpaši pretdabiskās reliģiskās alianses, ko veido protestantu baznīcas ar katoļu ticību, ko Dieva pravieši nosodīja kā velna kalpu. Viņi “kā meitas” atveido savas “ *netiklības mātes Lielās Bābeles* ” “ *netiklību* ”, kas nosodīta Atkl.17:5.

Atkritēji ir arī “ *slepkavas* ”, kas gatavojas nogalināt Jēzus izredzētos, ja viņš neiejauksies, lai tos novērstu ar savu krāšņo atnākšanu.

Viņi ir “ *elku pielūdzēji* ”, jo viņš vairāk interesē materiālo, nevis garīgo dzīvi. Viņi paliek vienaldzīgi, kad Dievs piedāvā viņiem savu gaismu, ko viņi nekaunīgi noraida, dēmonizējot viņa patiesos sūtņus.

Un, noslēdzot šo pantu, viņš precizē: “ *Un, kas mīl un piekropj melus!* »To darot, viņš nosoda tos, kuru būtība ir saistīta ar meliem, līdz pat tādai pakāpei, ka viņi ir pilnīgi nejūtīgi pret patiesību. Par gaumēm un krāsām ir teikts, ka par tām nevar runāt; tas pats ir ar patiesības vai melu mīlestību. Taču uz mūžību Dievs no savām radībām, kuras rada cilvēka vairošanās, izraugās tikai tos, kam ir šī patiesības mīlestība.

Dieva pestīšanas plāna gala rezultāts ir šausmīgs. Secīgi tiek izmesti pirms plūdu laika nocietinātie, nenozēlojošie grēcinieki, senā neticīgo ebreju alianse, riebīgā Romas pāvesta katoļu ticība, elku pielūgsmes pareizticīgo ticība, kalvinisma protestantu ticība un, visbeidzot, institucionālā adventistu ticība, pēdējais gara gara upuris. tradīcija, ko visi iepriekšējie ir vienlīdz iecienījuši.

“Adventistu” vēsts izraisīja liktenīgas sekas, pirmkārt, ebrejiem, kuri atteicās ticēt Dan.9:24-27 pasludinātajai Mesijas **pirmajai atnākšanai** . Otrkārt, Jēzus izraidītie kristieši, kuri visi dalās. vaina par intereses trūkumu par jaunāko “adventistu” vēstījumu, kas vēsta par **viņa otro atnākšanu** . Mīlestības trūkums pret tās patiesību viņiem ir liktenīgs. 2020. gadā visas šīs lielākās oficiālās reliģijas dalās ar šo briesmīgo vēstījumu, ko Jēzus 1843. gadā adresēja “ *Sardu* ” laikmeta protestantismam (Atkl. 3:1): “ *Tev ir teikts, ka esi dzīvs, un tu esi miris* ”.

16. pants: “ *Es, Jēzus, esmu sūtījis savu eņģeli, lai tas jums liecinātu draudzēs. Es esmu Dāvida sakne un sēkla, spožā rīta zvaigzne.* »

Jēzus sūtīja savu eņģeli Gabrielu pie Jāņa un caur Jāni pie mums, saviem uzticīgajiem pēdējo dienu kalpiem. Jo tikai šodien šis pilnībā atšifrētais vēstījums ļauj mums saprast vēstījumus, ko viņš adresē saviem septiņu laikmetu vai septiņu asambleju kalpiem un mācekļiem. Jēzus kļiedē šaubas par savu simbolisko Apo.5 atsaukumi: “ *Dāvida sakne un pēcnācēji* ”. Viņš piebilst: “ *spožā rīta zvaigzne* ”. Šī zvaigzne ir saule, bet viņš to identificē tikai kā simbolu. Jo neapzināti sirsnīgas būtnes, kas mīl Jēzu Kristu par viņa upuri, godina mūsu sauli, šo pagānu dievišķoto zvaigzni. Ja daudzi to neapzinās, ļaužu pagānu nopietnība pagānu pagānu nopietnība nav spējīga saprast šo pagānu nopietnību. Cilvēkam ir jāaizmirst sevi, jānostāda Dieva vietā, kurš jūt lietas pavisam savādāk tāpēc, ka viņa prāts jau ir sekojis cilvēku darbībām gandrīz 6000 gadus. Tas identificē katru darbību pēc tā, ko tā patiesībā pārstāv; Tas neattiecas uz cilvēkiem, kuru īsā dzīve galvenokārt ir saistīta ar viņu vēlmju apmierināšanu, galvenokārt miesīgo un zemes, bet tas attiecas arī uz tiem, kuri ir garīgi un ļoti reliģiozi un kuri joprojām ir bloķēti no tēvu cieņas tradīcijām.

Tiatiras vēstījuma beigās Gars sacīja " tam, kurš uzvar ": " Un Es viņam došu rīta zvaigzni ." Šeit Jēzus sevi parāda kā "rīta zvaigzni" . Tādējādi uzvarētājs iegūs Jēzu un kopā ar viņu visu dzīvības gaismu, kuras avots ir viņā. Šī termina atgādinājums liek domāt, ka patiesie pēdējie "adventisti" pilnībā pievērsušies šiem 1. Pētera 2:19-20-21 pantiem: " Un mēs vēl jo vairāk turam pravietisko vārdu, kam jums ir labi pievērsties. uzmanieties kā spuldzei, kas spīd tumšā vietā, līdz ausīs diena un jūsu sirdīs uzlēks rīta zvaigzne; zinot, pirmkārt, paši, ka neviens Svēto Rakstu pravietošanas joms nevar būt privātas interpretācijas priekšmets, jo pravietošanas joms nav ticis atklāts pēc cilvēka gribas, bet gan Svētā Gara rosināts, ka cilvēki ir runājuši no Dieva. » Mēs nevarētu to pateikt labāk. Izdzirdējis šos vārdus, izredzētais pārvērs tos darbos, kurus Jēzus Kristus ir ņēmis vērā.

17. pants: “ *Un Gars un līgava sacīja: Nāc! Un, kas dzird, lai saka: nāc! Un lai nāk, kam slāpst; kas vēlas, tas var brīvi ņemt dzīvības ūdeni .*

Kopš savas zemes kalpošanas sākuma Jēzus ir sācis šo aicinājumu: “ *Nāc* ”. Bet, pieņemot “ *slāpu* ” tēlu , viņš zina, ka tas, kuram nav “ *slāps* ”, nenāks

dzert. Viņa aicinājumu sadzirdēs tikai tie, kas “ *slāps* ” pēc šīs mūžīgās dzīves, ko Viņa pilnīgais taisnīgums mums piedāvā tikai ar savu žēlastību kā otro iespēju. Jēzus viens pats maksāja cenu; tāpēc viņš to piedāvā “ *bez maksas* ”. Nekāda katoļu vai dievišķā “indulgence” neļauj to iegūt par naudu. Šis universālais aicinājums sagatavo visu tautu un jebkuras izcelsmes ievēlētu amatpersonu sanāksmi. Aicinājums “ *Nāc* ” kļūst par atslēgu šai izredzēto grupai, ko radīs pēdējo dienu ticības pārbaude. Taču viņi piedzīvos pārbaudījumu, kas izkaisīti pa zemi, un tiks atkalapvienoti tikai tad, kad Jēzus Kristus atgriezīsies savā godībā, lai izvestu viņus no grēka zemes.

18. pants: “ *Ikvienam, kas dzird šīs grāmatas pravietojuma vārdus, es paziņoju: ja kāds tai kaut ko pievieno, Dievs to sitīs ar mocībām, kas aprakstītas šajā grāmatā;* »

Atklāsmes grāmata nav parasta Bībeles grāmata. Tas ir Bībeles valodā dievišķi kodēts literatūras darbs, ko var atpazīt tie, kas pārmeklē visu Bībeli no sākuma līdz beigām. Izteicieni kļūst pazīstami, atkārtoti lasot. Un “bībeliskās saskaņas” ļauj atrast līdzīgus izteicienus. Bet tieši tāpēc, ka tā kods ir ļoti precīzs, tulkotāji un pārrakstītāji tiek brīdināti: “ *Ja kāds tam kaut ko pievienos, Dievs viņu piemeklēs ar šajā grāmatā aprakstītajām mocībām* ”.

19. pants: “ *Un, ja kāds kaut ko atņem no šī pravietojuma grāmatas vārdiem, Dievs atņems viņa daļu no dzīvības koka un svētās pilsētas, kas aprakstīta šajā grāmatā.* »

Šo pašu iemeslu dēļ Dievs apdraud ikvienu, kurš “ *atņem kaut ko no šī pravietojuma grāmatas vārdiem* ”. Ikviens, kurš uzņemas šo risku, tiek arī brīdināts: “ *Dievs nocirtīs viņa daļu no dzīvības koka un svētās pilsētas, kas aprakstīta šajā grāmatā.* ” Tāpēc atzīmētajām izmaiņām būs briesmīgas sekas tiem, kas tās izdarīja.

Es vērsu jūsu uzmanību uz šo nodarbību. Ja Jēzus Kristus sodīs par šīs nesaprotamās kodētās grāmatas modifikāciju šajos divos stingrajos veidos, kas tas būs tiem, kas noraida tās pilnīgi saprotamo atšifrēto vēstījumu?

Dievam ir pamatoti iemesli skaidri izteikt šo brīdinājumu, jo šai Atklāsmes grāmatai, kuras vārdus viņš ir izvēlējis, ir tāda pati vērtība kā viņa “desmit baušļu” tekstam, kas “ar pirkstu iegravēts akmens plāksnēs”. Tagad, Dan.7:25, viņš pravietoja, ka viņa karaliskais “ *likums* ” tiks “ *mainīts* ”, kā arī “ *laiki* ”. Šo darbību paveica, kā mēs redzējām, romiešu autoritāte, secīgi imperatora 321. gadā, pēc tam pāvesta, 538. gadā. Šī darbība, kuru viņš uzskatīja par “ *augstprātīgu* ”, tiks sodīta ar nāvi, un Dievs mūs mudina nevairot, pareģojumiem, šāda veida vainām, ko viņš stingri nosoda.

Dieva darbs paliek Viņa darbs neatkarīgi no laika, kurā tas tiek veikts. Viņa pravietojuma atšifrēšana nav iespējama bez viņa vadības. Tas nozīmē, ka atšifrētajam darbam ir tāda pati vērtība kā šifrētajam. Tāpēc saprotiet, ka šim darbam, kurā skaidri tiek atklāta doma par Dievu, ir ļoti augsts “ *svētums* ”. Tā ir galvenā “ *Jēzus liecība* ”, ko Dievs adresē saviem pēdējiem disidentiem Septītās dienas adventistu kalpiem; un tajā pašā laikā, piekopjot īsto sestdienas sabatu, tas ir 2021. gadā, pēdējais “ *attaisnotais svētums* ”, kas paredzēts kopš Dan.8:14 dekrēta stāšanās spēkā 1843. gadā.

20. pants: “ *Kas to apliecina, saka: Jā, es nāku ātri. Āmen! Nāc, Kungs Jēzu!* »

Tā kā tajā ir pēdējie vārdi, ko Jēzus Kristus adresēja saviem mācekļiem, šī Atklāsmes grāmata ir ļoti svēta. Viņā mēs atrodam līdzvērtīgu bauslības tabulu, kas iegravētas ar Dieva pirkstu un dotas Mozum. Jēzus liecina; kurš uzdrošinās apstrīdēt šo dievišķo apliecinājumu? Viss ir pateikts, viss tiek atklāts, viņam vairs nav ko teikt, izņemot: “ *Jā, es nāku ātri.*” Vienkāršs “ *Jā* ”, kas ietver visu viņa dievišķo personību, nozīmē, ka viņa tuvākā atnākšana ir droša, jo viņš atjauno savu solījumu: “ *Es nāku ātri*”; a “ *nekavējoties* » datēts, kas iegūst pilnu nozīmi: 2030. gada pavasarī. Un viņš apstiprina savu paziņojumu, sakot “ *Āmen* ”; kas nozīmē: “Patiesība”.

Kurš tad saka: “ *Nāc, Kungs Jēzu* ”? Saskaņā ar šīs nodaļas 17. pantu tie ir “ *Gars un līgava* ”.

21. pants: “ *Kunga Jēzus žēlastība lai ir ar visiem svētajiem!* »

Šis pēdējais Atklāsmes pants noslēdz grāmatu, atsaucoties uz “ *Kunga Jēzus žēlastību* ”. Šī ir tēma, kas Kristīgās asamblejas sākumā bieži tika iebilsta pret likumu. Tajā laikā tie, kas atteicās no Kristus piedāvājuma, pret bauslību bija vērsti pret žēlastību. Ebreju bauslības mantojums nozīmēja, ka viņi redz dievišķo taisnīgumu tikai caur to. Jēzus negribēja viņus atstādināt no paklausības likumam, bet viņš nāca, lai “ *izpildītu* ” to, ko viņam bija pravietojuši dzīvnieku upuri. Tāpēc viņš teica Mat.5:17: “ *Nedomājiet, ka Es esmu nācis iznīcināt likumu vai praviešus; Es esmu nācis nevis atcelt, bet piepildīt.* ”

Pats pārsteidzošākais ir dzirdēt kristiešus, kas iebilst pret likumu un žēlastību. Jo, kā skaidro apustulis Pāvils, žēlastība ir paredzēta, lai palīdzētu cilvēkam izpildīt likumu tiktāl, ka Jēzus pasludina Jāņa 15:5: “ *Es esmu vīna koks, jūs esat zari. Kas paliek manī un kurā es palieku, tas nes daudz augļu, jo bez manis jūs neko nevarat darīt.* Par ko “ *darīt* ” viņš runā un kāds tas ir “ *auglis* ”? Par cieņu pret likumu, ko viņa žēlastība padara iespējamu, pateicoties viņa palīdzībai Svētajā Garā.

Būtu vēlams un svētīgi, ja “ *Kunga Jēzus žēlastība būtu bijusi* ” un būtu varējusi darboties “ *visā* ”; bet šis sagrozītais pants tikai pauž neīstenojamu vēlēšanos. Cerēsim jau visi, ka tādu būs ļoti daudz; pēc iespējas vairāk; mūsu apbrīnojamais Dievs, Radītājs un Glābējs to ir pelnījis; viņš ir tā cienīgs. Norādot “ *ar visiem svētajiem* ”, sākotnējais teksts novērš jebkādas neskaidrības; Tā Kunga žēlastība var nākt par labu tikai tiem, “*kurus Viņš svētī ar savu patiesību*” (Jāņa 17:17). Un tiem, kas domā par mūžīgās dzīves iegūšanu, ejot pa Jēzus Kristus norādīto ceļu, es atgādinu, ka starp “ *ceļu* ” un “ *dzīvību* ” ir būtiska “ *patiesība* ”, saskaņā ar Jāņa 14:6. Neapvainojiet nemierniekus, kuri pieprasa šī panta svētību, jo kopš 1843. gada Tā Kunga žēlastība ir nākusi par labu tikai tiem, kurus viņš svētī, sestdien atjaunojot savu svēto sabata atpūtu. Tieši šī darbība ir saistīta ar mīlestības liecību par tās “ *patiesību* ”, kas padara izredzētos svētos attiecīgās žēlastības cienīgus. Tāpēc žēlastību nevar vēltīt “*visiem*”. Tāpēc uzmanieties no sliktiem, maldinošiem Bībeles tulkojumiem, kas noved pie briesmīgas galīgas vilšanās tiem, kuri paļaujas uz tiem savā nelaimē!

Šajā darbā sniegtā dievišķā Atklāsmē ir apstiprinājusi 1. Mozus grāmatas stāstā pravirotās mācības, kuru būtisko nozīmi mēs esam spējuši atzīmēt. Šī

darba beigās šķiet lietderīgi atcerēties šīs galvenās mācības. Tas ir pamatoti, un es vēlos arī norādīt, ka mūsu mūsdienu pasaulē kristīgā ticība tiek masveidā pasniegta sagrozītā formā Romas katolicisma kulta mantojuma dēļ. Dieva prasītā patiesība ir palikusi vienkāršā un loģiskā stāvoklī, ko saprata pirmie Jēzus Kristus apustuļi, bet šī bieži vien ignorētā vienkāršība kļūst sarežģīta nezinātājam, ņemot vērā tās mazākuma raksturu. Patiešām, lai identificētu vēlākos Jēzus Kristus pēdējos dienu svētos un Atklāsmes grāmatas garīgo struktūru, Daniēla 8:14 dekrēts ir nepieciešams. Taču, lai identificētu šo dekrētu, būtiska ir arī visas Daniēla grāmatas izpēte un tās pravietojumu atšifrēšana. Šīs lietas saprotot, Apokalipse mums atklāj savus noslēpumus. Šie nepieciešamie pētījumi izskaidro grūtības, ar kurām mēs saskaramies, mēģinot pārliecināt mūsu laika neticīgo cilvēku Rietumos un jo īpaši Francijā.

Jēzus teica, ka neviens nevar nākt pie viņa, kā vien Tēvs, kas viņu vada, un viņš arī teica par saviem izredzētajiem, ka tiem ir jāpiedzimst no ūdens un Gara. Šīs divas mācības savstarpēji papildina to, ka Dievs zina savu izredzēto garīgo dabu starp visu savu radību. Līdz ar to katrs no tiem reaģēs atbilstoši savai būtībai; arī tie, kuriem ir labvēlīgi aizspriedumi par sabatu, ko jau piekopusi jūdi, bez lielām grūtībām pieņems pravietiskās atklāsmes, kas liecina, ka Dievs to pieprasa kopš 1843. gada. Un otrādi, tie, kuriem ir nelabvēlīgi aizspriedumi par to, noraidīs visus Bībeles un Bībeles argumentus. Viņš atradīs labus iemeslus, lai attaisnotu savu atteikumu. Šī principa izpratne pasargā mūs no vīlēšanās tajos, kuriem mēs sludinām Kristus patiesību. Atklājot dievišķās domas patiesību, pravietojums piešķir visu spēku "*mūžīgajam evaņģēlijam*", ka Jēzus mācekļiem ir "*jāmāca tautas līdz pasaules galam*".

Apokalipses "zvēri"

zvēru "tēlā".

Pirmais apzīmē imperiālo Romu, kuru attēloja "*pūķis ar desmit ragiem un septiņām galvām, kas nēsā diadēmas*", Atkl. 12:3; "*Nikolajieši*" Atkl.2:6; "*velns*" Atkl.2:10.

Otrais attiecas uz pāvesta katoļu Romu, kas attēlots kā "*zvērs, kas paceļas no jūras ar desmit ragiem ar diadēmiem un septiņām galvām*" (Atkl. 13:1); "*Sātana tronis*" Atkl.2:13; "*sieviete Izebele*" Atkl.2:20; "*Mēness krāsots ar asinīm*" Atkl.6:12; "*mēness apspīdētā trešdaļa*" no "*ceturtās trompetes*" Atkl.8:12; "*jūra*" Atkl.10:2; "*niedri kā stienis*" Atkl.11:1; "*pūķa*" "*aste*" Atkl.12:4; "*čūska*" Atkl.12:14; un "*pūķis*" 13., 16. un 17. pantā; "*Lielā Bābele*" Atkl.14:8 un 17:5.

Trešais mērķis ir franču revolucionārais ateisms, kas attēlots kā "*zvērs, kas paceļas no bezdibeņa*" Atkl.11:7; "*lielās bēdas*" Atkl.2:22; "*ceturtā trompete*" Atkl.8:12; "*mute, kas aprij upi*", kas simbolizē katoļu tautu, Atkl.12:16. Tas attiecas uz "*otrās bēdas*" pirmo formu, kas citēta Atkl.11:14. Tās otrā forma tiks izpildīta ar Apo.9:13 "*sesto trompeti*", saskaņā ar Apo.8:13 ar nosaukumu "*otrā bēda*", laikā no 2021. gada 7. līdz 2029. gada 7. martam, saskaņā ar patieso pasaules aspektu. Trešais karš, kas beidzas ar kodolkaru. Cilvēku genocīds, kas iztukšo zemi (*bezdibeni*), ir saikne, kas izveidota starp "*ceturto un sesto trompeti*". Sīkāka informācija par šī kara attīstību ir atklāta Dan.11:40 līdz 45.

Ceturtais “*zvērs*” apzīmē protestantu ticību un katoļu ticību, tās sabiedroto pēdējā ticības pārbaudē zemes vēsturē. Viņa “*ceļas no zemes*”, Atkl.13:11; kas nozīmē, ka viņa ir viņa pati, iznākusi no katoļu ticības, ko simbolizē “*jūra*”. Pārsvārā reformācijas laikmets izveidoja protestantu reliģiju ar vairākiem aspektiem, ko iezīmēja atkrišana, kas Jāņa Kalvina darbos liecina par kareivīgu, skarbu, nežēlīgu un vajājošu raksturu. Dan.8:14 dekrēta stāšanās spēkā nosodīja to globāli no 1843. gada pavasara.

Institucionālā adventistu ticība, kas kļuva dzīva no 1843.–1844. gada protestantu ticības pārbaudes, kopš 1994. gada rudens ir atkāpusies un atgriezies protestantu ticības un tās dievišķā lāsta statusā; Tas ir tāpēc, ka oficiāli tika noraidīta dievišķā pravietiskā gaisma, kas atklāta šajā darbā no 1991. gada. Šī institucionālās formas garīgā nāve ir pravietota Atkl.3:16: “*Es tevi izvemšu no savas mutes*”.

Mūsu priekšā ir pravietojumu pēdējie piepildījumi, un ikviena ticība tiks pārbaudīta. Kungs Jēzus Kristus visu cilvēku vidū atpazīs tos, kas viņam pieder, tos, kas ar prieku un pateicīgu uzticību uzņem viņa svarīgās atklāsmes, dievišķās mīlestības augļus.

Pēdējās izvēles stundā izredzētie atšķirsies ar to, ka viņi zinās, kāpēc kritušais grēkā krišana, dievišķā Atklāsmē tādējādi radīs atšķirību starp izglābtajiem un pazudušajiem no apustuliskā laikmeta “*Efesā*”, Apo. 2:5, Dievs teica: “*Tāpēc atceries, no kurienes tu esi kritis*”; un 1843. gadā, “*Sardu*” laikmetā, viņš arī sacīja protestantiem Atkl.3:3: “*Atcerieties, kā jūs saņēmt un dzirdējāt; un turi un nožēlo*”; tas attiecas arī uz kritušajiem adventistiem kopš 1994. gada, kuri, kaut arī ir sabata ievērotāji, saņem no Jēzus šo Atkl. 3:19 vēsti: “*Es pārmetu un sodu visus, kurus mīlu; tāpēc esi dedzīgs un nožēlo grēkus*.”

Sagatavojot šo pravietisko Atklāsmi, Dievs radītājs, kas tika sastapts Jēzus Kristus personā, izvirzīja sev mērķi ļaut saviem izredzētajiem skaidri identificēt savus ienaidniekus; lieta ir paveikta un Dieva nodoms ir sasniegts. Tādējādi garīgi bagātināta, viņas Izredzētā kļūst par “*Līgavu, kas sagatavota Jēra kāzu mielastam*”. Atkl.19:7 Viņš “*apģērba viņu smalkā baltā veļā, kas ir svēto taisnīgie darbi*”. Jūs, kas esat lasījuši šī darba saturu, ja jums ir iespēja un svētība būt viņu vidū, “*gatavojieties satikt savu Dievu*” (Amosa 4:12), pēc viņa patiesības!

Kaut arī Daniēla un Atklāsmes grāmatas noslēpumaino pravietojumu atšifrēšana ir pabeigta un Kristus patiesās atgriešanās laiks mums tagad ir zināms, šis Jēzus Kristus jautājums, kas citēts Lūkas 18:8, rada zināmas satraucošas šaubas: “*Es jums saku, viņš to darīs. ātri panākt viņiem taisnību. Bet, kad Cilvēka Dēls nāks, vai viņš atradīs ticību virs zemes?*”. Jo patiesības intelektuālo zināšanu pārpilnība nevar kompensēt šīs ticības kvalitātes vājumu. Cilvēce, kas saskarsies ar Jēzus Kristus atgriešanos, ir attīstījusies klimatā, kas ir labvēlīgs visa veida spēcīgam egoismam. Individuālie panākumi ir kļuvuši par mērķi, kas jāsasniedz par katru cenu, pat sagraujot savu tuvāko, un tas ilgstošā pasaules miera periodā vairāk nekā 70 gadu garumā. Kad mēs zinām, ka Jēzus Kristus piedāvātās debesu vērtības ir absolūtā pretstatā šai mūsdienu normai, viņa jautājums šķiet traģiski pamatots, jo tas var skart cilvēkus, kuri uzskatīja sevi par “ievēlētiem”, bet paliks tikai uz laiku. viņu “saukto” nelaime; jo Jēzus viņos nebūs atradis ticības īpašību, kas nepieciešama, lai būtu Viņa žēlastības cienīga.

Burts nogalina, bet Gars atdzīvina

Šī pēdējā nodaļa pabeidz Apokalipses atklāsmes atšifrēšanu. Patiešām, es tikko prezentēju Bībeles kodus, kas ļauj identificēt simbolus, ko Dievs izmanto savos pravietojumos, taču, lai gan to mērķis ir atklāt viņa prasību pēc sabata atgriešanās kopš 1843. līdz 1844. gadam, vārds sabats neparādās. tikai vienu reizi šajos Daniēla vai Atklāsmes pravietiskajos tekstos. Tas vienmēr tiek ieteikts, bet nav skaidri citēts. Iemesls, kāpēc tas nav skaidri nosaukts, ir tas, ka sabata ievērošana ir apustuliskās kristīgās ticības pamatnorma, jo ikviens var saprast, ka sabata tēma nekad nav bijusi strīds starp ebrejiem un pirmajiem apustuļiem, kristiešu mācekļiem. Jēzu Kristu. Taču velns nav pārstājis viņam uzbrukt, vispirms mudinot viņu “apgānīt” ebrejus, tad otrkārt kristiešus, liekot viņam pilnībā “ignorēt”. Lai sasniegtu šo rezultātu, viņš iedvesmoja nepatiesus tulkojumus oriģināltekstiem, kuros viņš bija minēts. Arī šī dievišķās patiesības izklāsts nebūtu pilnīgs bez šo odiozo nedarbu nosodišanas, kuru upuri, pirmkārt, ir Dievs Jēzū Kristū, pēc tam tie, kuriem Viņa Izpiršanas nāve būtu varējusi piedāvāt mūžīgo dzīvību.

Es apliecinu Dieva priekšā, ka vecās un jaunās derības rakstos, tas ir, visā Bībelē, **nav neviena** panta, kas mācītu mainīt sabata statusu no ceturta no desmit baušļiem; turklāt Dieva svētīts no mūsu zemes pasaules radīšanas sākuma.

Kopš protestantu atkrišanas sakarā ar Daniēla 8:14 dekrēta stāšanos spēkā 1843. gada pavasarī līdz mūsdienām Bībeles lasīšana nogalina. Es vēlos norādīt, ka Bībele nav tā, kas apzināti nogalina, bet gan tās izmantošana, pamatojoties uz tulkojuma kļūdām, kas parādās oriģinālo “ebreju un grieķu” tekstu tulkotajās versijās ; bet galvenokārt tā ir problēma sliktu interpretāciju dēļ. Pats Dievs to apstiprina attēlos Atkl.9:11: “ *Viņiem kā ķēniņam bija bezdibeņa eņģelis, ebreju valodā nosaukts Abaddons un grieķu valodā Apollyon* ". Šeit es atceros slēpto vēstījumu šajā pantā: “ *Abadons un Apoljons* ” nozīmē “ *ebreju un grieķu valodā* ”: iznīcinātājs. “ *Dzibens eņģelis* ” iznīcina ticību, izmantojot Bībeles “ *divus lieciniekus* ” Atkl.11:3.

Turklāt kopš 1843. gada viltus ticīgie ir pieļāvuši divas kļūdas, lasot Bībeles vēsturisko liecību. Pirmais ir piešķirt lielāku nozīmi Jēzus Kristus dzimšanai nekā viņa nāvei, un otrais pastiprina šo kļūdu, piešķirot lielāku nozīmi viņa augšāmcelšanai nekā viņa nāvei. Šī dubultā kļūda liecina pret viņiem, jo Dieva mīlestības apliecinājums pret savu radību būtībā balstās uz viņa brīvprātīgo lēmumu Kristū atdot savu dzīvību savu izredzēto izpirkšanai. Jēzus augšāmcelšanās prioritātes piešķiršana nozīmē Dieva pestīšanas projekta sagrozīšanu, un tas vainīgajiem rada sekas, ka viņi norobežojas no viņa un sarauj viņa svēto, taisnīgo un labo savienību. Kristus uzvara balstās uz viņa nāves pieņemšanu, viņa augšāmcelšanās ir tikai laimīgas un taisnīgas sekas viņa dievišķajai pilnībai.

Kolosiešiem 2:16-17: “ *Tāpēc lai neviens jūs netiesā par ēšanu vai dzeršanu, vai par svētkiem, vai jaunu mēnesi, vai sabatiem: tā bija ēna nākamajām lietām, bet miesa ir Kristū.* »

Sabata ” prakses pārtraukšanu . Divi iemesli nosoda šo izvēli. Pirmais ir tas, ka izteiciens " *sabati* " apzīmē " *sabatus* ", ko izraisa ikgadējie reliģiskie " *svētki* ", ko Dievs ir noteicis 3. Mozus grāmatā. Tie ir kustīgi " *sabati* ", kas tiek ievietoti reliģisko " *svētku* " sākumā un dažreiz beigās. ”. Tos izsauc izteiciens “ *tanī dienā tev nebūs nekādu kalpu darbu* ”. Viņiem nav nekāda sakara ar *iknedēļas* “*Sabatu*”, izņemot viņu nosaukumu “ *Sabats* ”, kas nozīmē “pārstāties, atpūsties” un kas pirmo reizi parādās 1.Moz.2:2: “ *Dievs atpūtās* ”. Jāņem vērā arī tas, ka vārds “ *sabats* ”, kas citēts ceturrtā baušļa ebreju tekstā, neparādās L.Segonda tulkojumā, kas to apzīmē, tikai ar nosaukumu “ *atpūtas diena* ” vai “ *septītā diena* ”. Tomēr tā sakne ir no darbības vārda, kas citēts 1. Moz. 2:2: “ *atpūsties* ” vai “ *sabats* ”, kas ir skaidri nosaukts Bībeles JNDarby versijā.

Otrs iemesls ir šāds: Pāvils teica par “ *svētkiem un sabatiem* ”, ka tie ir “ *nākamo lietu ēnas* ”, tas ir, lietas, kas praviesto par realitāti, kas bija vai būs. Pieņemot, ka šajā pantā ir runa par “ *septītās dienas sabatu* ”, paliek “ *nākošā ēna* ” līdz septītās tūkstošgades atnākšanai, ko tas praviesto. Jēzus Kristus nāve atklāja “ *septītās dienas sabata* ” nozīmi , kas, pateicoties Viņa uzvarai pār grēku un nāvi, praviesto debesu “ *tūkstoš gadus* ”, kuru laikā Viņa izredzētie tiesās kritušos zemes un debesu mirušos.

Šajā pantā " *svētki, jauni mēneši* " un to " *sabati* " bija saistīti ar vecās derības Izraēla nacionālās formas esamību. Ar savu nāvi nodibinot jauno derību, Jēzus Kristus padarīja šīs pravietiskās lietas nederīgas; viņiem bija jāapstājas un jāpazūd kā “ *ēnai* ”, kas izgaist pirms viņa paveiktās zemes kalpošanas realitātes. Kamēr *iknedēļas sabats* gaida septītās tūkstošgades atnākšanu, lai sasniegtu savu pravietoto realitāti un zaudētu savu lietderību.

Pāvils piemin arī " *ēšanu un dzeršanu* ". Kā uzticīgs kalps viņš zina, ka Dievs par šīm lietām ir runājis 3. Mozus 11. un 5. Mozus 14. nodaļā, kur viņš nosaka atļautos tīros ēdienus un aizliegtos netīros ēdienus. Pāvila piezīmes nav paredzētas, lai apstrīdētu šos dievišķos priekšrakstus, bet gan tikai cilvēku viedokļus (*kurus neviens...*) pauž par šo tēmu un ko viņš attīstījis Romiešiem 14 un 1. Kor.8, kur viņa domas parādās skaidrāk. Šī tēma attiecas uz pārtiku, kas upurēta elkiem un viltus dievībām. Viņš atgādina izredzētajiem, kas veido Dieva

garīgo Izraēlu, viņu pienākumus pret viņu, 1.Kor.10:31 sakot: “ *Vai jūs ēdat, vai dzerat, vai ko citu darāt, dariet visu Dievam par godu .*” Vai Dievu slavē tie, kas ignorē un nicina viņa atklātos priekšrakstus šajos jautājumos?

Tas ir Jēkabs, Jēzus brālis, kurš apustuļu vārdā runā **par apgraizīšanu** Apustuļu darbos 15:19-20-21: “ *Tāpēc es uzskatu, ka mums nevajadzētu uztraukties par tām tautām, kuras vēršas pie apgraizīšanas. Dievs, bet lai rakstītu viņiem, ka viņi atturas no elku netīrības un netiklības, no nožņaugtām lietām un asinīm. jo Mozum jau no senām paaudzēm katrā pilsētā ir tie, kas viņu sludina, un katru sabatu viņus lasa sinagogās .*”

Šie panti bieži tiek izmantoti, lai attaisnotu pagānu atgriezušos brīvību pret sabatu, un tieši pretēji tie ir labākais pierādījums tās praksei, ko mudināja un mācīja apustuļi. Patiešām, Žaks uzskata, ka nav lietderīgi viņiem uzspiest apgraizīšanu, un viņš apkopo galvenos principus, jo viņiem tiks sniegta padziļināta reliģiskā mācība, kad viņi “ **katru sabatu** ” dosies uz ebreju sinagogām savās vietās.

Vēl viens iegants, ko izmanto, lai attaisnotu tīrās un netīrās pārtikas klasifikācijas pārtraukšanu: vīzija, kas Pēterim sniegta Apustuļu darbos 10. Viņa skaidrojums ir izstrādāts Apustuļu darbos 11. nodaļā, kur viņš vīzijas “nešķīstos dzīvniekus” identificē ar pagānu “cilvēkiem”, kuri nāca lūgt viņu, lai viņš dodas pie romiešu virsnieka “Kornēlija”. Šajā vīzijā Dievs attēlo pagānu nešķīsto dabu, kuri Viņam nekalpo un kalpo viltus dievībām. Tomēr Jēzus Kristus nāve un augšāmcelšanās viņiem rada lielas pārmaiņas, jo žēlastības durvis viņiem tiek atvērtas caur ticību Jēzus Kristus Izpiršanas upurim. Ar šo vīziju Dievs māca Pēterim šo jauno. Līdz ar to Dieva iedibinātā tīrā un nešķīstā klasifikācija 3. Mozus 11. nodaļā paliek un turpinās līdz pasaules galam. Izņemot to, ka kopš 1843. gada ar Dan.8:14 dekrētu cilvēku uzturs ir pārņēmis sākotnējās “ *svētības* ” normu, kas noteikta un noteikta 1.Moz.1:29: “ *Un Dievs sacīja: Lūk, es Es esmu devis katru augu, kas nes sēklu, kas ir uz visas zemes, un katru koku, kurā ir koka auglis, kas nes sēklu; tas jums būs ēdiens .*”

Jēzus atdeva savu dzīvību fiziskās un garīgās spīdzināšanā, lai glābtu savus izredzētos. Nešaubieties par ļoti augsto svētuma līmeni, ko šī kaislīgā nāve prasa pretī no tā, kuru viņš izglābj. Patiesi!

Jēzus Kristus zemes laiks

2021. gada 20. marta sabata pārle

Kopš savas kalpošanas sākuma es biju pārliecināts un dziedāju, ka “Jēzus dzimis pavasarī”. Šajā sabatā, 2021. gada 20. martā, pavasara ekvinokcija bija pulksten 10:37, kad sākās garīgā sapulce. Pēc tam Gars mani lika meklēt pierādījumus tam, kas līdz tam bija tikai vienkārša ticības pārliecība. Ebreju kalendārs ļāva mums noteikt gada pavasara ekvinokcijas laiku — 6 pirms mūsu oficiālās kristīgās mūsu Pestītāja dzimšanas datuma, 21. marta “sabatā”.

Kāpēc gads - 6?

Jo mūsu oficiālais Jēzus Kristus dzimšanas datums tika balstīts uz divām kļūdām. Tikai mūsu ēras 6. ^{gadsimtā} katoļu mūks Dionisijs Mazais ķērās pie kalendāra izveides. Tā kā nebija Bībeles vai vēsturiskas detaļas, viņš šo dzimšanas dienu ievietoja karaļa Hēroda nāves datumā, ko viņš ievietoja 753. gadā pēc Romas dibināšanas. Kopš tā laika vēsturnieki ir apstiprinājuši 4 gadu kļūdu viņa aprēķinos; kurā Hēroda nāve ir 749. gadā kopš Romas dibināšanas. Taču Jēzus piedzima pirms Hēroda nāves, un Mat.2:16 sniedz mums precizitāti, kas nosaka Jēzus vecumu " *divos gados* " laikā, kad notika "nevainīgo slaktiņš", ko pavēlēja dusmīgais ķēniņš Hērods, jo viņš cieta un juta nāves tuvošanos, kas viņu atrauj no varas baudām. Sīkāka informācija ir svarīga, jo tekstā ir norādīts, ka " *divi gadi, pēc kura datuma viņš bija rūpīgi iztaujājis gudros* ." Pieskaitot četriem iepriekšējās kļūdas gadiem, Bībelē noteikts gads – 6 jeb Romas dibināšanas 747. gads.

Gada pavasara ekvinokcija – 6

Iekrītot sabatā, šajā - 6. gadā, Bībele stāsta, ka eņģelis pieteicās " *ganiem, kas sargāja savus ganāmpulkus* ". Sabats aizliedz tirdzniecību, bet ne dzīvnieku turēšanu un aprūpi; Jēzus to apstiprināja, sacīdams: " *Kam no jums ir aita, kas iekrīt bedrē un nenāk un neatbrīvo to pat sabata dienā? ?* ". Tādējādi eņģelis par " *Labā Gana* ", cilvēku aitu glābēja un ceļveža, piedzimšanu vispirms paziņoja cilvēku ganiem, dzīvnieku aitu aizbildņiem un aizstāvjiem. Eņģelis paskaidroja: " *...jo šodien Dāvida pilsētā jums ir dzimis Pestītājs, kas ir Kristus, Tas Kungs* ." Tāpēc šī " *šodien* " bija sabata diena, un paziņojums tika pasludināts naktī, Jēzus dzimšana notika laikā no pulksten 18:00, sabata sākuma, un nakts stundai, kad eņģelis pasludināja ganus. Tagad mums ir jānosaka precīzs laiks, kad Izraēlas laika ciparnīcā piepildījās gada pavasara ekvinokcija – 6. Bet tas vēl nav iespējams, jo mums nav nekādas informācijas par šo periodu.

Jēzus dzimšana sabatā padara Dieva glābšanas plānu gaišu un pilnīgi loģisku. Jēzus pasludināja sevi par " *Cilvēka Dēlu* ", " *Sabata Kungu* ". Jo sabats ir īslaicīgs, un tā lietderība turpinās līdz tā otrās atnākšanas dienai, šoreiz spēcīgai un krāšņai. Jēzus piešķir sabatam pilnu nozīmi, jo viņš pravieto atlikušo septīto gadu tūkstoti, kuru viņš ieguva tikai saviem izredzētajiem ar uzvaru pār grēku un nāvi.

Lai atzīmētu viņa iestāšanos pieaugušā vecumā, “divpadsmit gadu vecumā”, Jēzus garīgi iejaucas reliģiozajos cilvēkos, kurus viņš apšaubā par Svētajos Rakstos pasludināto Mesiju. Atšķirts no saviem vecākiem, kuri viņu meklēja trīs dienas, viņš liecināja par savu dievišķo neatkarību un apziņu par savu misiju zemes cilvēku labā.

Tad pienāk laiks viņa aktīvajai un oficiālajai kalpošanai uz zemes. Daniēla 9:27 mācības to *atspoguļo* " derības " veidā *a nedēļa* ", kas simbolizē septiņus gadus no 26. rudens līdz 33. rudenim. Starp šiem diviem rudenim centrālajā pozīcijā ir pavasaris un 30. gada Pasā svētki, kur plkst. 15.00 "Lieldienu nedēļas vidū, trešdien 30. aprīlis Jēzus Kristus lika *pārtraukt ebreju rituāla dzīvnieku* "upurēšanu un ziedošanu", ziedojot savu dzīvību, lai izpirktu savus grēkus. tikai vēlētas amatpersonas. Savas nāves dienā Jēzus bija 35 gadus un 13 dienas vecs. Mirdams uzvarot pār grēku un nāvi, Jēzus varēja uzticēt savu garu Dievam, sacīdams: " *Tas ir pabeigts* ." Viņa uzvaru pār nāvi vēlāk apstiprināja viņa augšāmcelšanās. Tā viņš pavadīja un mācīja savus apustuļus un mācekļus, līdz, tiem skatoties, viņš uzkāpa debesīs pirms Vasarsvētku svētkiem saskaņā ar Apustuļu darbos 1:1 līdz 11 sniegto liecību. Bet eņģeļi šajā gadījumā sagatavoja paziņojumu par savu brīnišķīga atgriešanās, sakot: " *Galiles vīri, kāpēc jūs stāvat šeit, skatoties uz debesīm? Šis Jēzus , kas tika paņemts no jums debesīs, nāks tāpat, kā jūs redzējāt viņu ejam debesīs.* ". Vasarsvētkos viņš sāka savu debešķīgo „Svētā Gara” kalpošanu, kas ļauj viņam darboties līdz pasaules galam, tajā pašā laikā katra sava izredzētā garā, kas izkaisīts virs zemes. Tieši tad viņa vārds, kas pravietots Jes.7:14, 8:8 un Mat.1:23, " *Emanuēls* ", kas nozīmē "Dievs ar mums", iegūst vēl vairāk savu patieso nozīmi.

Šajā dokumentā sniegtā informācija ir balva, ko Jēzus piešķir saviem izredzētajiem kā pateicības zīmi par viņu ticības apliecinājumu. Tādā veidā viņa nāves datums ļauj mums uzzināt un dalīties ar viņu par viņa pēdējo krāšņo atgriešanos, ko viņš bija paredzējis 2030. gada pavasara pirmajā dienā; tas ir, 2000 gadus pēc viņa krustā sišanas pavasara 30. aprīlī.

Svētums un svētums

Svētums un svēttapšana ir nedalāmi un pestīšanas nosacījumi, ko Dievs piedāvā Jēzū Kristū. Pāvils to atgādina Ebr.12:14: " *Dzenieties pēc miera ar visiem un svētuma, bez kā neviens to Kungu neredzēs .* "

svētības ” jēdziens ir pilnībā jāsaprot, jo tas attiecas uz “visu, kas pieder Dievam”, un, tāpat kā visi īpašnieki, to nevar atsavināt bez sekām tiem, kas uzdrošinās to darīt. Tagad nav nepieciešams identificēt un izveidot sarakstu ar lietām, kas viņam pieder; Dzīvības radītājs un viss tajā, viss pieder viņam. Tāpēc viņam ir tiesības uz dzīvību un nāvi pār visu savu dzīvo radību. Tomēr, atstājot ikvienam tiesības dzīvot kopā ar viņu vai mirt bez viņa, viņa izredzētie pievienojas viņam ar brīvu un brīvprātīgu izvēli piederēt viņam mūžīgi. Šī samierināšanās ar viņu padara viņa izredzētos par viņa īpašumu. Tie, kurus viņš uzņem un atzīst, iekļaujas viņa **svēttapšanas koncepcijā** , kas jau attiecās uz visiem likumiem, kuriem ir pakļauta dzīvība uz zemes. Tāpēc svētdarīšana sastāv no piekrišanas pakļauties fiziskajiem un morālajiem likumiem, ko noteicis un līdz ar to apstiprinājis Dievs. Šī dubultā iemesla dēļ sabats un desmit baušļi konkrēti pauž šo dievišķo svētdarīšanu, kuras pārkāpšanai būs nepieciešama Mesijas Jēzus nāve.

Šis svētdarīšanas jēdziens ir tik būtisks, ka Dievs uzskatīja par piemērotu to definēt no Bībeles sākuma 1. Moz. 2:3, svētot septīto dienu. Tāpēc nav pārsteidzoši, ka šis skaitlis septiņi kļūst par tā “karalisko zīmogu” visā Bībelē un jo īpaši Atkl.7:2: “ *Un es redzēju citu eņģeli, kas gāja uzlecošai saulei un turēja zīmogu . no dzīvā Dieva ; viņš skaļā balsī sauca uz četriem eņģeļiem, kuriem bija dots kaitēt zemei un jūrai, un sacīja : Tie, kam ir ausis dzirdēt smalkā Dieva Gara ierosinājumu, būs ievērojuši, ka šis “ dzīvā Dieva zīmogs ” ir citēts šajā Atklāsmes grāmatas “7.” nodaļā.*

Šajā Pasā un sabata dienā 2021. gada 3. aprīlī, mūsu Pestītāja Jēzus Kristus nāves gadadienā, Dieva Gars manas domas vadīja uz ebreju Mozus svētnīcu un ķēniņa Salamana celto templi Jeruzalemē. Es tur atzīmēju detaļu, kas stingri apstiprina interpretāciju, ko es sniedzu par šo svētnīcu; proti, pravietiska loma lielajā glābšanas projektā, kas sagatavots Dieva izpirktajiem izredzētajiem.

Kopš 1948. gada, joprojām nesot dievišķo lāstu, jo viņi atteicās atzīt Jēzu Kristu par Dieva sūtīto “Mesiju”, ebreji ir atguvuši savu nacionālo zemi. Kopš tā laika viņus ir apsēsta viena ideja, viena doma: atjaunot templi Jeruzalemē. Ak viņiem, šī lieta nekad nenotiks, jo Dievam ir labs iemesls to novērst; viņa loma beidzās ar Jēzus Kristus nāvi un augšāmcelšanos. Tempļa svētums pilnībā piepildījās “Mesijas” dvēselē, viņa miesā un garā, pilnīgā un bez jebkāda traipa. Jēzus atklāja šo mācību, kad viņš teica Jāņa 2:14, runājot par savu ķermeni: " *iznīciniet šo templi, un es to uzcelšu trīs dienās .* "

Dievs vairākos veidos apstiprināja tempļa lietderības beigas. Pirmkārt, viņš lika to iznīcināt mūsu ēras 70. gadā ar Tita romiešu karaspēku, kā pravietots Daniēla 9:26. Tad, izraidījis ebrejus, viņš tempļa vietu nodeva islāma reliģijai, kas tur uzcēla divas mošejas; vecākais "Al-Aqsa" un klīns kupols. Tāpēc Izraēlam no Dieva nav ne iespējas, ne atļaujas atjaunot savu templi. Jo šī rekonstrukcija sagrozītu viņa pravietoto pestīšanas projektu.

Jeruzalemes tempļa derīguma laiks tika iegravēts tā celtniecības formā. Bet, lai redzētu skaidrāk, mums jau ir jāizpēta šīs svētumu nesošās reliģiskās celtnes atklātās detaļas. Ņemsim vērā, ka templi vajadzēja būvēt ķēniņam Dāvidam, kurš izteica vēlmi un izvēlējās Jeruzalemi, lai to uzņemtu; Dievs piekrita. Lai to izdarītu, viņš bija izpušķojis un nocietinājis šo seno pilsētu, ko no Ābrahāma laikiem sauca par “Jebusu”. Tādējādi starp Dāvidu un “Dāvida dēlu”, “Mesiju”, pagāja “tūkstoš gadi”. Bet Dievs viņam neļāva to darīt, un viņš viņam darīja zināmu iemeslu; viņš bija kļuvis par asiņu vīru, nogalinot savu uzticīgo kalpu “Hetieti Ūriju”, lai paņemtu savu sievu “Batsebu”, kura vēlāk kļuva par ķēniņa Salamana māti. Tā Dāvids nesa savu vainas cenu, sodīja ar sava pirmā dēla nāvi, kurš dzimis no Batsebas, pēc tam, bez Dieva rīkojuma izdarījis savas tautas skaitu, viņš tika sodīts un Dievs viņam ierosināja izvēlēties sodu trīs izvēles. Saskaņā ar 2. Sam.24:15 viņš izvēlējās epidēmiskās mēra mirstību, kas trīs dienu laikā nogalināja 70 000 upuru.

1. Ķēniņu 6. nodaļā mēs atrodam Salamana celtā tempļa aprakstu. Viņš tai piešķir nosaukumu "YHWÉH māja". Šis termins “māja” norāda uz ģimenes atkalapvienošanās vietu. Uzceltais nams pravieto pestošā radītāja Dieva ģimeni. To veido divi blakus esošie elementi: svētnīca un templis.

Uz zemes tiek veikti reliģiski rituāli, kas tiek praktizēti cilvēkiem atļautajā zonā. Salamans to sauc: templis. Kā paplašinājums vissvētākajai vietai, ko viņš sauc par svētnīcu un no kuras to atdala tikai plīvurs, tempļa telpa ir četrdesmit oлектis gara jeb divreiz lielāka par svētnīcu. Tādējādi templis aptver 2/3 no visas mājas.

Lai gan jūdu derība tika izveidota vēlāk Mozus laikā, tā ir pilnībā pakļauta derībai, kas starp Dievu un Ābrahāmu tika noslēgta trešās tūkstošgades sākumā kopš Ādama. “Mesija pieteiksies ebreju tautai piektās tūkstošgades sākumā, 2000 gadus vēlāk. Tomēr laiks, ko Dievs ir atvēlējis zemei izredzēto atlasei, ir 6000 gadu. Tādējādi mēs atrodam laika attiecību $2/3 + 1/3$ no YaHWÉH mājas. Un šajā salīdzinājumā $2/3$ no Ābrahāma derības atbilst $2/3$ no YaHWÉH nama, kas beidzas uz atdalošā plīvura. Šim plīvuram ir galvenā loma, jo tas iezīmē pāreju no zemes uz debesu; apzinoties, ka šīs izmaiņas iezīmē zemes tempļa pravietiskās lomas pabeigšanu. Šie priekšstati piešķir atdalošajam plīvuram grēka nozīmi, kas atdala perfekto debesu Dievu no nepilnīgā un grēcīgā zemes cilvēka kopš Ādama un Ievas. Atdalošajam plīvuram ir divējāds raksturs, jo tam ir jāatbilst abu savienoto gabalu debesu pilnībai un zemes nepilnībām. Tieši tad parādās Mesijas loma, jo viņš lieliski iemieso šo īpašību. Savā dievišķajā pilnībā Jēzus Kristus kļuva par grēku, nesot savus izredzētos viņu vietā, lai izpirktu viņus un samaksātu mirstīgo cenu.

Šī analīze liek mums redzēt svētnīcā priekšstatu par lielo garīgo posmu pravietisku pēctecību, kas iezīmējas ik pēc 2000 gadiem: 1. Ādama ^{upuris} - Ābrahāma upuris Morijas kalnā, nākotnes Golgāta - Kristus upuris pakājē. Golgātas kalns – pēdējo izredzēto upuris, ko kavēja glābēja Jēzus Kristus krāšņā atgriešanās Miķelī.

Dievam, kuram saskaņā ar 2. Pētera 3:8 “ *viena diena ir kā tūkstoš gadi un tūkstoš gadi kā viena diena* ” (skat. arī Psalmu 90:4), zemes programma ir balstīta

uz Dieva tēlu. nedēļa vienā secībā: 2 dienas + 2 dienas + 2 dienas. Un aiz šīs pēctecības paveras mūžīga “*septītā diena*”.

Svētā nama divu istabu saturs ir ārkārtīgi atklājošs.

Svētnīca vai vissvētākā vieta

Divi ķerubi ar izplestiem spārniem

Par vissvētāko vietu dēvētās svētnīcas izmērs ir 20 olektis garš un 20 olektis plats. Tas ir ideāls laukums. Un arī tā augstums ir 20 olektis; kas padara to par kubu; trīskāršs pilnības attēls (= 3 : L = l = H); tas ir “*jaunās Jeruzālemes, kas nāk no debesīm no Dieva*” apraksts Atkl.20. Šo vissvētāko vietu Dievs ir aizliedzis cilvēkiem ar nāves sodu. Iemesls ir vienkāršs un loģisks; šī vieta var tikai sveikt Dievu, jo tā simbolizē debesis un attēlo Dieva debesu raksturu. Viņa domās ir viņa pestīšanas plāns, kurā savu lomu spēlē visi simboliskie elementi, kas ir uzstādīti šajā svētnīcā. Realitāte ir Dievā debesu dimensijā, un uz zemes viņš ilustrē šo realitāti caur simboliem. Tādējādi es nonāku pie šī 2021. gada Pasā īpašā atklājuma tēmas. 1. Ķēniņu 6:23–27 mēs lasām: “*Viņš svētnīcā izgatavoja divus ķerubus no savvaļas olīvkoka, desmit olektis augstus. Katram no diviem viena ķerubu spārniem bija piecas olektis, kas bija desmit olektis no viena spārna gala līdz otra spārna galam. Arī otrajam ķerubam bija desmit olektis. Mērs un forma abiem ķerubiem bija vienādi. Katrs no diviem ķerubiem bija desmit olektis augsts. Salamans novietoja ķerubus mājas vidū, iekšā. Viņu spārni bija izplesti: pirmā spārns pieskārs vienai no sienām, bet otrā spārns pieskārs otrai sienai; un viņu pārējie spārni sastapās mājas vidū.*”

Šie ķerubi neeksistēja Mozus teltī, bet, ievietojot tos Salamana templī, Dievs izgaismo šīs vissvētākās vietas nozīmi. Platuma virzienā gabals tiek šķērsots ar diviem ķerubu spārnu pāriem, tādējādi piešķirot tam debesu standartu, kas faktiski nav pieejams cilvēkiem, kas dzīvo tikai uz zemes. Es izmantoju šo iespēju, lai nosodītu un atjaunotu patiesību par šiem ķerubiem, kuriem pagāniskā mistiskā delīrijā tādi slaveni gleznotāji kā “Mikelandželo” ir piešķīruši spārnotu mazuļu izskatu, kas spēlē instrumentus vai šauj ar bultām. Debesīs nav mazuļu. Un Dievam, saskaņā ar Ps.51:5 vai 7: “*Redzi, es esmu dzimis netaisnībā, un mana māte mani ir ieņēma grēkā*”, un Rom.3:23: “*Jo visi ir grēkojuši un viņiem nav godības. Dieva*”, nav tādas lietas kā nevainīgs vai tīrs mazulis, jo kopš Ādama cilvēks ir dzimis grēcinieks pēc mantojuma. Visi debesu eņģeļi tika radīti kā jauni vīrieši, tāpat kā Ādams uz zemes. Viņi nenoveco un paliek nemainīgi. Vecums ir unikāla zemes īpašība, grēka un nāves sekas, tās pēdējā alga, saskaņā ar Rom.6:23.

Svētās Alianses šķirsts

1.Ķēn.8:9: “*Šķirstā bija tikai divas akmens plāksnes, ko Mozus tur nolika Horebā, kad Tas Kungs slēdza derību ar Israēla bērniem, tiem izejot no Ēģiptes zemes.*”

Tāpēc svētnīcā jeb vissvētākajā vietā atrodas divi milzīgi ķerubi ar izplestiem spārniem, aktīvā debesu rakstura simboli, bet arī un galvenokārt **derības šķirsts**, kas novietots telpas **centrā starp diviem lielajiem ķerubiem**. Jo

tieši tāpēc māja tiek celta. Kārtībā, kādā Dievs Mozum pasniedz reliģiskās lietas, kas viņam būs jāveic, vispirms ir atrodams derības šķirsts. Bet šis trauks ir mazāk vērtīgs nekā tā saturs: divi akmens galdi, uz kuriem Dievs ar pirkstu ir iegravējis savu īpaši svēto desmit baušļu likumu. Tas ir viņa domāšanas atspoguļojums, viņa norma, viņa nemainīgais raksturs. Atsevišķā pētījumā (2018.–2030. gads, adventistu augstākās cerības) es jau esmu parādījis tā pravietisko raksturu kristiešu laikmetam. Svētnīcā mēs lasām slepenās Dieva domas. Tur mēs atrodam elementus, kas atbalsta un padara iespējamu kopību ar viņu. Pietiek pateikt, ka grēcinieks, kurš tīši pārkāpj savus desmit baušļus, maldina pats sevi, ja tic, ka var pieprasīt savu pestīšanu. Attiecības balstās tikai uz ticību, kas likta uz simbolizētajām realitātēm, kas atrodamas šajā vissvētākajā vietā. Desmit baušļos Dievs apkopo savu dzīves standartu, kas noteikts cilvēkiem, kas veidoti pēc viņa līdzības; kas nozīmē, ka pats Dievs godā un pilda savus baušļus. Cilvēkam dotās dzīvības pamatā ir cieņa pret šiem baušļiem. Un viņu pārkāpums rada grēku, par ko vainīgās puses sods ir nāvē. Un kopš Ādama un Ievas nepaklausība ir nostādījusi visu cilvēci šajā mirstīgajā stāvoklī. Tāpēc nāve pārņēma cilvēkus kā slimība, kuru nevar izārstēt.

Žēlastības sēdeklis

Svētnīcā virs žēlastības krēsla simboliskais altāra attēls, uz kura jāziedo Dieva Jērs, uz altāri skatās vēl divi mazāki eņģeļi, kuru spārni satiekas vidū. Šajā attēlā Dievs parāda uzticīgo eņģeļu interesi par pestīšanas ieceri, kas balstās uz Jēzus Kristus izpiršanas nāvi. Jo Jēzus nāca no debesīm, lai pieņemtu cilvēka bērna izskatu. Tas, kurš atdeva savu dzīvību pie Golgātas krusta, vispirms bija viņu debesu draugs "Mihaēls", eņģeļu galvenais un radītāja Dieva Gara redzamā debesu izpausme, un eņģeļi pamatoti uzskata sevi par viņa ievēlētā "līdzkalpiem".

Vissvētākajā vietā šķirsts, ko sedz žēlastības sēdeklis, ir novietots zem divu lielo un mazāko ķerubu spārniem. Šajā attēlā mēs atrodam ilustrāciju šim pantam no Mal.4:2: "Bet jums, kas bīstas Mana vārda, ***taisnības saule uzlēks***, un ***dziedināšana būs zem viņa spārniem***; tu iziesi ārā un lēksi kā teļi stallī". Žēlastības sēdeklis, simbols, kas attēlo krustu, uz kura Jēzus tika sists krustā, patiešām nesīs dziedināšanu pret nāvējošo grēka slimību. Jēzus nomira, lai atbrīvotu no grēka, un augšāmcēlās, lai atbrīvotu savus izredzētos no nenožēlojošo un dumpīgo grēcinieku ļaunajām rokām. Šķirstā ietvertā likuma pārkāpums atnesa nāvi visām cilvēku radībām uz zemes. Un Dieva izredzētajiem Kristū, tikai viņiem, žēlastības sēdeklis, kas novietots virs šķirsta, kurā atrodas pārkāptais likums, ir radījis mūžīgās dzīvības triumfu, kurā viņi ieies pirmās augšāmcelšanās stundā; to svēto, kas izpirkti ar Jēzus Kristus izlietajām asinīm uz šī žēlastības krēsla. Tad viņu dziedināšana no nāves būs pilnīga. Saskaņā ar Mal.4:2 ķerubi ir debesu gara Dieva attēls, kuru Atkl.4 apzīmē ar simbolu "četras dzīvas radības". Tāpēc, ka žēlastības sēdeklim piestiprinātais dziedinājums ir labi novietots zem divu lielo ķerubu diviem centrālajiem spārniem.

Tāpat kā ikgadējā ebreju rituālā par "izpiršanas dienu" ar kazas asinis tika slacītas uz priekšu un uz žēlastības sēdekļa, uz austrumiem, bija nepieciešams, lai Jēzus Kristus asinis plūst arī viņam. uz šī paša žēlastības sēdekļa. Šim nolūkam

Dievs neaicināja cilvēku priesteru kalpošanu. Viņš visu bija izplānojis un organizējis iepriekš, liekot šķirstu un svētās lietas no vissvētākās vietas un svētās vietas pārvest pravieša Jeremijas laikā uz alu, kas atradās pazemē Golgātas kalna pakājē, zem akmeņainas zemes, sešus metrus dziļi, tieši zem 50 cm kubiskā dobuma, virspusē izrakta klintī, kurā romiešu karavīri uzcēla krustu, uz kura tika sistas krustā Jēzus. Caur garu un dziļu vainu, ko radīja Bībelē minētā zemestrīce, viņa asinis burtiski plūda žēlastības sēdekļa kreisajā pusē, tas ir, krustā sistā Kristus labajā pusē. Tādējādi ne velti Mat.27:51 liecina par šīm lietām: “ *Un lūk, tempļa priekšgars pārplīsa divās daļās no augšas līdz apakšai, zeme trīcēja, klintis pārplīsa ...* ”. 1982. gadā zinātniskā pārbaudē atklājās, ka Rona Vaita savāktās izžuvušās asinis neparasti sastāvēja no 23 X hromosomām un vienas Y hromosomas. Dievišķais radītājs vēlējās atstāt savu dievišķo dabu, kas ir pievienots viņa svētajam apvalkam, kurā viņa sejas un ķermeņa attēls parādās negatīvā veidā. Tādējādi šķirstā ietvertais pārkāptais likums saņēma pilnīgu atlīdzību, saņemot uz tā altāra patiesi no visiem mūsu Pestītāja Jēzus Kristus grēkiem tīras asinis. Jo, atklājot šīs lietas Ronam Vaitam, Dievs necentās apmierināt cilvēku ziņkārī, bet gan vēlējās nostiprināt doktrīnu par savas dievišķības svētdarīšanu Jēzū Kristū. Tā kā viņam ir asinis, kas atšķiras no citiem cilvēkiem, viņš dod pamatu ticēt savai ideālajai un tīrajai dabai, kas ir brīva no visa veida grēka. Tādējādi viņš apstiprina, ka ir nācis, lai iemiesotu jaunu jeb " *pēdējo Ādamu* ", kā Pāvils saka 1.Kor.15:45, jo, lai gan viņš tika redzēts, dzirdēts un nogalināts miesā, kas līdzīgs mums, viņam nebija nekādas ģenētiskas saites. ar cilvēku sugām. Šāda uzmanība detaļām, īstenojot viņa glābšanas projektu, atklāj, cik lielu nozīmi Dievs piešķir viņa mācības simboliem. Un mēs labāk saprotam, kāpēc Mozus tika sodīts par to, ka viņš bija izkropļojis šo dievišķo glābšanas projektu, divreiz ietiecoties Horeba klintī. Otrajā reizē pēc Dieva dotās pavēles viņam bija tikai jārunā ar viņu, lai dabūtu ūdeni.

Mozus zizlis, manna, Mozus tīstoklis

4.Moz.17:10: “ *Tas Kungs sacīja Mozum: Atved Ārona zizli liecības priekšā , lai tas tiek glabāts kā zīme sacelšanās bērniem, lai tu izbeigtu viņu kurnēšanu Manā priekšā un lai viņi nav mirst punkts* ”.

Exo.16:33-34: “ *Un Mozus sacīja Āronam: ņem trauku, ieliec tajā omēru, pilnu ar mannu, un noliec to Kunga priekšā , lai tas tiek saglabāts taviem pēcnācējiem. Saskaņā ar YaHWéH pavēli Mozum, Ārons to nolika liecības priekšā , lai tā tiktu saglabāta .*

5. Moz. 31:26: “ *Ņem šo bauslības grāmatu un noliec to pie Tā Kunga, sava Dieva, derības šķirsta, un tā būs tur kā liecinieks pret tevi .”*

Pamatojoties uz šiem pantiem, piedosim apustulim Pāvilam viņa kļūdu, kuras dēļ viņš šos elementus ievietoja šķirstā, nevis blakus vai priekšā, Ebr.9:3-4: “ *Aiz otrā priekškara bija daļa. no telts, ko sauc par visu svēto , kurā bija zelta vīraka—altāris—un derības šķirsts, kas pilnībā pārklāts ar zeltu. Šķirsta priekšā atradās zelta trauks, kurā bija manna, Ārona zizlis, kas bija uzliesmojis, un derības galdi . Tāpat vīraka altāris atradās nevis svētnīcā, bet gan tempļa pusē priekškara priekšā. Bet elementi, kas novietoti blakus šķirstam, bija tur, lai*

liecinātu par brīnumiem, ko Dievs paveica savai ebreju tautai, kas bija kļuvusi par Izraēlu, brīvu un atbildīgu tautu.

Blakus šķirstam Mozus un Ārona zizlis prasa uzticību patiesajiem Dieva praviešiem. Saskaņā ar 5. Mozus 8:3 manna atgādina izredzētajiem Jēzus priekšā, ka " *cilvēks nedzīvos tikai no maizes un ūdens, bet no katra vārda, kas iziet no Jahve mutes.* " Un šis vārds tur ir attēlots arī Mozus rakstītā ruļļa veidā saskaņā ar Dieva diktātu. Virs šķirsta žēlastības krēsla altāris māca, ka bez ticības Jēzus Kristus labprātīgajam dzīvības upurim nav iespējama saikne ar Dievu. Šis lietu kopums veido teoloģisko pamatu jaunajai derībai, kas nodibināta uz Jēzus Kristus izlietajām cilvēku asinīm. Un ļoti loģiski, ka dienā, kad viņā tika sasniegts un izpildīts Dieva projekts, simbolu loma un festivāls "Yom Kippur" jeb "izpirkšanas diena", kas to pravietoja, kļuva novecojis un nederīgs. Saskaroties ar realitāti, ēnas izgaist. Tāpēc templim, kurā tika praktizēti pravietiskie rituāli, vajadzēja pazust un nekad vairs neparādīties. Kā Jēzus mācīja, Dieva pielūdzējam viņš ir jāpielūdz " *garā un patiesībā* ", kam ar Jēzus Kristus starpniecību ir " *brīva pieeja* " viņa debesu Garam. Un šī pielūgsmē nav piesaistīta nevienai zemes vietai ne Samarijā, ne Jeruzalemē, un vēl jo mazāk Romā, Santjago de Kompostelā, Lurdā vai Mekā.

Lai gan ticība nav piesaistīta kādai zemes vietai, to parāda darbi, ko Dievs ir iepriekš sagatavojis saviem izredzētajiem, kamēr tie dzīvo uz zemes. Svētnīcu simbolika beidzās piektās tūkstošgades sākumā pēc 4000 grēku gadiem. Un, ja Dieva projekts būtu būvēts vairāk nekā 4000 gadu, izredzētie būtu iekļuvuši iknedēļas sabbatā pravietotajā Dieva pārējā daļā. Bet tas tā nebija, jo kopš Cakarijas Dievs ir pravietojis divas alianses. Viņš precīzē otro, sacīdams Zak.2:11: " *Daudzas tautas tajā dienā pievienosies Jahvei un kļūs par Manu tautu; Es dzīvošu jūsu vidū, un jūs zināt, ka Tas Kungs Cebaots mani ir sūtījis pie jums.* » Abas alianses ilustrē " *divi olīvkoki* " Zac.4:11 līdz 14: " *Es atbildēju un sacīju viņam: Ko nozīmē šie divi olīvkoki, pa labi no svečtura un pa kreisi no tā? Es runāju otrreiz un sacīju viņam: Ko nozīmē divi olīvu zari, kas atrodas netālu no diviem zelta vadiem, no kuriem plūst zelts? Viņš man atbildēja: vai tu nezini, ko tie nozīmē? Es saku: **Nē, mans kungs.** Un viņš sacīja: Šie ir tie divi svaidītie, kas stāv visas zemes Kunga priekšā . Lasot šos pantus, es atklāju Dieva Radītāja, Svētā Gara, kas iedvesmo Bībeles vārdu, cildeno smalkumu. Cakarija ir spiests **divreiz** jautāt , ko nozīmē " *divi olīvkoki* ", lai Dievs viņam atbildētu. Tas tāpēc, ka dievišķās alianses projekts piedzīvos **divas secīgas fāzes** , bet otro fāzi māca pirmās mācības. Tās ir divas, bet patiesībā tās ir tikai viena, jo otrā ir tikai pirmās kulminācija. Patiešām, ko gan ir vērtā vecā derība bez Mesijas Jēzus Izpirkšanas nāves? Nekas, pat bumbiera aste, kā to būtu teicis mūks Mārtiņš Luters. Un tas ir iemesls traģēdijai, kas joprojām skar nacionālos ebrejus. Šajos pantos Dievs arī pravieto, ka viņi noraidīs jauno derību, atbildot uz Zaharijas jautājumu: " *Vai jūs nezina, ko tie nozīmē?* " Es saku: **Nē, mans kungs** . Jo patiesībā nacionālie ebreji ignorēs šo nozīmi līdz pēdējam pārbaudījumam pirms Jēzus Kristus atgriešanās, kur viņi atgriezīsies vai apstiprinās savu atteikšanos uz savas pastāvēšanas rēķina.*

Acīmredzot pagānu tautu kristīgā pievēršanās ir pierādījusi, ka dievišķais plāns patiešām tika īstenots Jēzus Kristus personā, un tā ir vienīgā zīme, ka Dievs joprojām piedāvā nacionālajiem ebrejiem palikt savā svētajā savienībā. Tādējādi

tika apstiprināts, ka šai otrajai jeb jaunajai derībai bija jāpārsniedz zemes grēka laika 6000 gadu pēdējā trešdaļa. Un tikai ar savu pēdējo krāšņo atgriešanos Jēzus Kristus atzīmēs otrās derības pabeigšanas laiku; jo līdz šai atgriešanās brīdim simbolu pravietotā mācība joprojām ir noderīga, lai izprastu Dieva sagatavoto globālo projektu, jo esam viņam parādā zināšanas par viņa krāšņās atgriešanās laiku: 2030. gada pavasara sākumu. Tādējādi 1844. gadā, dodot sabatu uz saviem izredzētajiem Dievs smeļas mācības, kas ierakstītas ebreju svētnīcas un Salamana tempļa simbolikā. Viņš nosoda katoļu svētdienas grēku, kas tika mantots no imperatora Konstantīna kopš 321. gada 7. marta, norādot uz nepieciešamību pēc jaunas "svētnīcas attīrīšanas", kas patiesi vienreiz un uz visiem laikiem tika paveikts krustā sistajā un augšāmceltajā Jēzū Kristū. Dievs patiesībā gaidīja līdz 1844. gadam, lai skaidrāk nosodītu savu nosodījumu "romiešu svētdienai". Jo tās pieņemšana pakļāva sākotnēji tīro kristīgo ticību grēka lāstam, kas sarauj attiecības ar Dievu saskaņā ar Dan.8:12 sniegto paziņojumu.

Tāpēc svētdarīšana noteikti nozīmē cieņu pret svēto sabatu, ko Dievs ir svētījis no pirmās Zemes sistēmas radīšanas nedēļas beigām. Jo īpaši tāpēc, ka tas pravieto izredzēto iekļūšanu pārējā, kas iegūta ar Jēzus uzvaru, un tas ir iekļauts ceturtajā no desmit Dieva baušļiem, kas ietverti liecības šķirstā vissvētākajā vietā, svētnīcā, simbols Debesu Dieva Gars trīsreiz svēts, svēts viņa trīs secīgo Tēva, Dēla un Svētā Gara lomu pilnībā. Viss, kas tur atrodams, ir dārgs Dieva sirdij, un tam ir jābūt tikpat dārgam viņa izredzēto, viņa bērnu, viņa "mājas" cilvēku domās un sirdīs. Tādējādi tiek noteikta un identificēta izredzēto autentiskā svētuma atlase.

Atšķirībā no Mozus likuma, kas tiek pielāgots Dieva projekta virzībai, akmeņos iegravētais iegūst mūžīgu vērtību līdz pasaules galam. Un tas tā ir ar tās desmit baušļiem, no kuriem nevienu nevar mainīt un vēl mazāk noņemt, kā to uzdrošinājās pāvesta Roma attiecībā uz otro no šiem desmit baušļiem. Velnišķīgā nodoma maldināt mūžības kandidātus parādās baušļa papildinājumā, lai saglabātu skaitli desmit. Bet dievišķais aizliegums paklanīties radībām, grebtiem attēliem vai atveidojumiem patiešām ir atcelts. Mēs varam nožēlot šāda veida lietas, bet tas tomēr ļauj mums atmāskot viltus ticību. Tas, kurš necenšas saprast un paliek virspusējs loģiski, cieš savas uzvedības sekas; viņš ignorē sava sprieduma nosacījumus līdz Dieva nosodīšanai.

Templis vai svētvieta

Atstāsim no debesīm redzamo reliģisko debesu aspektu, lai aplūkotu to zem tā, ko reliģiskais svētums tai dod uz zemes. Mēs to atklājam elementos, kas atrodas YaHWÉH mājas "tempļa" daļā. Mozus laika tabernakulā šī telpa bija tikšanās telts. Šie elementi ir trīs, un tie attiecas uz maizes galdu, svečturi ar septiņām caurulēm un septiņām lampām un vīraka altāri, kas novietots tieši pie plīvura istabas vidū. Nākot no ārpuses, maizes galds atrodas pa kreisi, uz ziemeļiem, un svečturis ir pa labi, uz dienvidiem. Šie simboli ir realitātes simboli, kas veidojas izredzēto dzīvē, ko izpirka Jēzus Kristus izlietās asinis. Tie ir lieliski papildinoši un nedalāmi.

Zelta svečturis ar septiņām lampām

Exo.26:35: “ Tev būs jānoklāj galds ārpus priekškara un svečturis pretī galdam, telts dienvidu pusē; un tev būs uzklāt galdu ziemeļu pusē .”

Templī tas atrodas kreisajā pusē, dienvidu pusē. Simboli tiek lasīti laika gaitā, no dienvidiem uz ziemeļiem. Svečturis attēlo Dieva Garu un gaismu no vecās derības sākuma. Svētā alianse jau balstās uz *Liieldienu “Dieva jēra ”* upuri, ko simbolizē jēri vai jauni auni, kas upurēti kopš Ādama. Atkl.5:6 tam ir pievienoti svečtura simboli: “ *septiņas acis, kas ir septiņi Dieva gari, kas sūtīti pa visu zemi* ” un “ *septiņi ragi* ”, kas tam piedēvē spēka svētumu.

Svečturis ir paredzēts, lai apmierinātu izredzēto vajadzību pēc gaismas. Viņi to iegūst Jēzus Kristus vārdā, kurā ir dievišķās gaismas svētums (= 7). Šo svētdarīšanu simbolizē skaitlis “septiņi”, kas Bībeles atklāsmē ir kopš septiņu dienu nedēļas izveides no paša sākuma. Cakarijā Gars piedēvē “ *septiņas acis* ” galvenajam akmenim, uz kura Zerubābels atjaunos babiloniešu nopostīto Salamana templi. Un viņš saka par šīm “ *septiņām acīm* ”: “ *Šīs septiņas ir Jahve acis, kas plūst cauri visai zemei.* » Atkl.5:6 šī vēsts tiek piedēvēta Jēzum Kristum, “ *Dieva Jēram* ”: “ *Un es redzēju troņa un četru dzīvu radību vidū un vecāko vidū jēru kas tur bija it kā nodedzināta. Viņam bija septiņi ragi un septiņas acis, kas ir septiņi Dieva gari, kas sūtīti pa visu zemi.* Šis pants stingri apstiprina Mesijas Jēzus dievišķības svētdarīšanu. Lielais radītājs Dievs sūtīja sevi uz zemi, lai izpildītu savu brīvprātīgo Izpirkšanas upuri Jēzū. Tieši šī dievišķā Gara darbībai esmu parādā savos darbos sniegtos skaidrojumus. Gaisma ir progresīva, un zināšanas pieaug ar laiku. Mēs esam viņam parādā visu savu izpratni par viņa pravietiskajiem vārdiem.

Smaržu altāris

Piedāvājot savu fizisko ķermeni nāvei, pilnīgā gara un visas dvēseles normā, Jēzus Kristus nes Dieva priekšā patīkamu smaržu, ko ebreju rituāls simbolizē ar smaržām. Kristus ir pārstāvēts šajās smaržās, bet arī apkalpotāja lomā, kas tās piedāvā.

Tieši pie priekškara un pret liecības šķirstu un tā žēlastības krēslu atrodas vīraka altāris, kas kalpotājam, augstajam priesterim, piešķir viņa aizbildņa lomu tikai viņa izredzēto kļūdu dēļ. Jo Jēzus neuzņēmas visas pasaules grēkus, bet tikai tos savus izredzētos, kuriem Viņš deva savas pateicības zīmes. Uz zemes augstajam priesterim ir tikai simboliska pravietiska vērtība, jo aizlūguma tiesības pieder tikai Kristum Pestītājam. Aizlūgums ir viņas ekskluzīvās tiesības, un saskaņā ar Melhisedeka rīkojumu tai ir “ *mūžīgs* ” raksturs, kā tas ir *sīkāk paskaidrots Dan.8:11-12*: “ *Viņa piecēlās pie armijas vadītāja, atņēma no mūžīgo upuri. viņu un gāza viņa svētnīcas vietu. Grēka dēļ armija tika nodota ar mūžīgo upuri; rags nometa patiesību zemē un guva panākumus savos uzņēmumos* ”; un Ebr.7:23. Izsvītrotie vārdi “ *upurēšana* ” nav citēti oriģinālajā ebreju tekstā. Šajā pantā Dievs nosoda Romas pāvesta valdīšanas sekas. Kristieša tiešās attiecības ar Jēzu tiek novirzītas pāvesta līdera labā; Dievs zaudē savus kalpus, kuri zaudē savas dvēseles. Savā dievišķajā pilnībā vienīgi Dievs Kristū var leģitimizēt viņa aizlūgumu, jo viņš kā izpirkuma maksu par tiem, par kuriem viņš aizlūdz, savu brīvprātīgo līdzjūtības upuri, kas nes patīkamu smaržu Dieva tiesnešam Mīlestību un Taisnību, ko viņš vienlaikus pārstāv. laiks . Viņa aizlūgums nav automātisks,

viņš to izmanto vai ne, atkarībā no tā, vai lūdzējs to ir pelnījis vai nē. Jēzus Kristus aizlūgumu motivē viņa līdzjūtība pret izredzēto dabiskajām miesīgajām vajībām, taču neviens nevar viņu pievilt, viņš tiesā un cīnās ar taisnību un taisnību un atzīst savus patiesos pielūdzējus un vergus; kādi ir viņa patiesie mācekļi. Rituālā smaržas simbolizē Jēzus patīkamo smaržu, kurš tāpēc ar savām personīgajām Dievam tīkamajām smaržām var piedāvāt savu uzticīgo svēto lūgšanas. Princips ir līdzīgs ēdamā ēdiena garšvielām. Uzvarošā Kristus pravietiskais tēls, zemes virspriesteris kļūst novecojis, un tam jāpazūd kopā ar templi, kurā viņš praktizē savus reliģiskos rituālus. Aizlūgšanas princips paliek arī pēc tam, jo lūgšanas, kuras svētie adresē Dievam, tiek pasniegtas Jēzus Kristus debesu aizlūdzēja un Dieva vārdā un nopelnos vienlaikus pilnībā.

Skatu maizes galds

Templī tas ir novietots labajā pusē, ziemeļu pusē. Parādītā maize atspoguļo garīgo barību, kas veido Jēzus Kristus dzīvi, patiesu debesu mannu, kas tiek dota izredzētajiem. Ir divpadsmit maizes, tāpat kā divpadsmit ciltis dievišķajā un cilvēciskajā aliansē, ko panāk Jēzus Kristus pilnībā Dievs (= 7) un pilnībā Cilvēks (= 5); skaitlis divpadsmit ir šīs alianses starp Dievu un cilvēku numurs, Jēzus Kristus ir pielietojums un ideāls modelis. Tieši uz viņu Dievs veido savas alianses uz 12 patriarhiem, 12 Jēzus apustuļiem, 12 ciltīm, kas apzīmogotas Atkl.7. Izlasot tā orientāciju uz ziemeļiem no "templā", šī tabula atrodas jaunās derības pusē un lielā Ķeruba pusē, kas novietota svētnīcas kreisajā pusē.

Laukums

Upuru altāris

Atklāsmes grāmatā 11:2 Gars piedēvē īpašu likteni svētnīcas " *pagalmam* ": " *Bet templā ārējo pagalmu atstāj to iekšā. ārpusē un nemēriet to; jo tas ir dots tautām, un tās mīdīs svēto pilsētu četrdesmit divus mēnešus* . " *Pagalms* " apzīmē ārējo pagalmu, kas atrodas pirms ieejas svētvietā vai segtā templī. Tur mēs atrodam reliģiska rituāla elementus, kas attiecas uz būtņu fizisko aspektu. Pirmkārt, ir upuru altāris, uz kura tiek sadedzināti upurētie dzīvnieki. Kopš Jēzus Kristus atnākšanas, kurš nāca, lai veiktu pilnīgo upuri, šis rituāls ir novecojis un beidzās saskaņā ar Dan.9:27 pravietojumu: " *Viņš slēgs stipru derību ar daudziem uz nedēļu un uz pusi nedēļas. **viņš pārtrauks upurēšanu un ziedošanu*** ; postītājs izdarīs visriebīgākās lietas, līdz postījumi un tas, kas ir atrisināts, kritīs pār postītāju . Ebr.10:6 līdz 9 ir apstiprināta lieta: " **Jūs neesat pieņēmuši dedzināmos upurus vai upurus par grēku** . *Tad es sacīju: Lūk, es nāku (Grāmatas ruļļos tas runā par mani)* *Lai izpildītu Tavu gribu, ak Dievs. Pēc tam, kad viņš vispirms bija teicis: **Upurus un upurus, kurus jūs nevēlējāties un nepieņēmt, ne dedzināmos upurus, ne grēku upurus** (kas tiek upurēti saskaņā ar likumu), viņš sacīja: Lūk, es nāku pildīt tavu gribu. Tādējādi viņš atceļ pirmo lietu, lai izveidotu otro. Pateicoties šai gribai, mēs vienreiz un uz visiem laikiem tiekam svētīti caur Jēzus Kristus miesas upurēšanu* . Šķiet, ka Pāvils, šīs "ebrejiem adresētās vēstules" domājamais autors, to uzrakstīja Jēzus Kristus diktātā; kas attaisno tās milzīgo gaismu un nesalīdzināmo precizitāti. Patiešām, tikai Jēzus Kristus klātienē varēja viņam pateikt: "(Grāmatas ritējumā tas ir par mani) " . Bet 40.

prasma teksta 8. pantā teikts: " *ar grāmatas rituli, kas rakstīts man .*" Tāpēc šo pārveidojumu var attaisnot šī Kristus personīgā rīcība ar Pāvilu, kurš trīs gadus palika izolēts Arābijā, tieši Gara sagatavots un pamācīts. Un es atgādinu, ka tā jau bija ar Mozus rakstīto tīstokli, kurš to rakstīja saskaņā ar Dieva diktātu.

Jūra, mazgāšanas tvertne

Otrs laukuma elements ir mazgāšanās tvertne, kas ir kristību rituāla priekšstats. Dievs tai devis vārdu "jūra". Cilvēka pieredzē jūra ir sinonīms vārdam "nāve". Tas ar saviem plūdiem aprija pirmsūdens plūdus un noslīcināja visu faraona kavalēriju, kas vajāja Mozu un viņa ebreju tautu. Kristībā, obligāti pilnībā iegremdējot, vecajam grēcīgajam cilvēkam ir jāmirst, lai izklūtu no ūdens kā jaunai radībai, ko Jēzus Kristus ir atpircis un atjaunojis, piedēvējot viņam savu nevainojamo taisnību. Bet tas ir tikai teorētisks princips, kura pielietojums būs atkarīgs no kandidāta rakstura, kurš sevi piesaka. Vai viņš, tāpat kā Jēzus, nāk kristībā, lai izpildītu Dieva gribu? Atbilde ir individuāla, un Jēzus atkarībā no gadījuma piedēvē vai nepiedēvē savu taisnību. Skaidrs ir tas, ka ikviens, kas vēlas pildīt savu gribu, ar prieku un pateicību cienīs svēto dievišķo likumu, kura pārkāpšana ir grēks. Ja viņam jāmirst kristību ūdenī, nav ne runas par to, ka viņš atdzims kalpošanā Kristum, izņemot nejauši cilvēka miesiskā vājuma dēļ.

Tādējādi, šķīstīti no grēkiem un tērpušies Jēzus Kristus piedēvētajā taisnībā, tāpat kā vecās derības priesteris, kristiešu izredzētie var ieiet svētajā vietā vai templī, lai kalpotu Dievam Jēzū Kristū. Tādējādi šī gleznainā konstrukcija atklāj patiesas dievišķās reliģijas ceļu, jo tie ir tikai simboli, realitāte parādīsies darbos, ko attaisnotie izredzētie liks priekšā cilvēkiem, eņģeļiem un Dieva radītājam.

Dieva plāns, kas pravietots tēlos

Savā plānā Dievs izņēma izredzēto grēku caur Jēzus Kristus asinīm, kas tika ievestas svētnīcas vai vissvētākās vietas žēlastības vietā. Adventistu medmāsas arheologs Rons Vaiats, kuram tika piešķirta atļauja ārkārtas izrakumiem Golgāta kalna vietā Jeruzalemē līdz 1982. gadam, atklāja, ka Jēzus asinis patiešām plūda pa kreiso pusi no žēlastības sēdekļa, kas atrodas pazemes alā sešus metrus zem krusta. par Kristus krustā sišanu; lieta, kas notika Golgātas kalna pakājē. Priesteriskajā rituālā svētajā vietā novietotais priesteris ir vērst pret žēlastības krēslu un debesu lietām, kas uzstādītas vissvētākajā vietā – svētnīcā. Tāpēc tas, kas ir pa kreisi no cilvēka, ir pa labi no Dieva. Tāpat ebreju rakstīšana notiek no cilvēka labās puses uz kreiso pusi, ņemot ziemeļu-dienvidu virzienu, tāpat no kreisās puses uz labo no Dieva. Tādējādi abu derību plāns ir rakstīts šīs vissvētākās vietas lasījumā no cilvēka labās puses uz kreiso pusi; vai otrādi Dievam. Vecās derības ebreji kalpoja Dievam zem simboliskā ķeruba attēla, kas atrodas svētnīcā pa labi. Viņu alianses laikā "izpiršanas dienā" nogalinātās kazas asinis tika apsmidzinātas uz priekšpusi un uz žēlastības sēdekļa. Apkaisīšanu septiņas reizes ar pirkstu veica augstais priesteris virzienā uz austrumiem. Tiesa, vecā alianse bija viņa glābšanas projekta austrumu fāze. Grēcinieki, kuriem tika piedots, bija paši austrumos, Jeruzalemē. Dienā, kad Jēzus izlēja savas asinis, tās krita uz šī paša žēlastības sēdekļa, un jaunā derība, kas tika nodibināta uz viņa

asinīm, un viņa taisnīgums sākās zem otrā ķeruba zīmes, kas atrodas kreisajā, dienvidu pusē. Tādējādi, Dieva skatījumā, šī virzība tika virzīta no viņa kreisās puses uz “*labo*”, **vina** svētības pusi, kā rakstīts Psalmos 110:1: “*No Dāvida. Psalms. Tā Kunga vārds manam Kungam: sēdies pie manas labās rokas, kamēr Es tavus ienaidniekus lieku par paklāju tavām kājām* . Un, apstiprinot Ebr.7:17, 4. līdz 7. pants precizē: “*Tas Kungs ir zvērējis, un viņš nenožēlos grēkus: Tu esi priesteris mūžīgi, kā Melhisedeks. Tas Kungs pie tavas labās rokas salauž ķēniņus Savu dusmu dienā. Viņš īsteno taisnību starp tautām: viss ir pilns ar līķiem; viņš lauž galvas visā valstī. Ejot viņš dzer no strauta: tāpēc viņš paceļ galvu* . Tādējādi lēnprātīgais, bet taisnīgais Jēzus Kristus liek smējējiem un dumpiniekiem maksāt cenu par viņu nicinājumu par cildeno liecību par viņa līdzjūtīgo mīlestību pret saviem izpirktajiem izredzētajiem.

Tā kā, ieejot pagalmā vai templī, ebreji atgriez muguru “uzlecošajai saulei”, ko pagāni visās pasaules vietās pielūdza, Dievs vēlējās, lai svētnīca visā tās garumā tiktu uzcelta austrumos. Rietumu ass. Tā platumā vissvētākās vietas labā siena atradās uz “ziemeļiem”, bet kreisā – “dienvidu” pusē.

vistas, kas sargā savus cāļus zem spārniem ” tēlu : “*Jeruzāleme, Jeruzāleme, kas nogalina praviešus un nomētā ar akmeņiem tos, kas pie tevis sūtīti, cik reizes es esmu gribējis sapulcini savus bērnus, kā vista savāc savus cāļus zem spārniem, bet tu negribēji!* ”. To māca abu ķerubu izpletie spārni katrai no divām secīgām aliansēm. Saskaņā ar Exo.19:4 Dievs salīdzina sevi ar “*ērgli* ”: “*Tu esi redzējis, ko es izdarīju ar Ēģipti un kā es tevi nesa ērgļa spārnos un atvedu pie sevis* ”. Atkl.12:14 viņš precizē “*lielo ērgli* ”: “*Un divi lielā ērgļa spārni tika doti sievietei, lai viņa varētu lidot tuksnesī, uz savu vietu, kur viņa kādu laiku tiek barota, , un pusi laika, tālu no čūskas sejas* . Šie attēli ilustrē to pašu realitāti: Dievs aizsargā tos, kurus viņš mīl, jo tie mīl viņu, abās secīgās aliansēs pirms un pēc Jēzus Kristus.

Visbeidzot, simboliski ebreju templis pārstāvēja Kristus miesu, izredzēto ķermeni un kolektīvi, Kristus līgavu, viņa izredzēto, izredzēto sapulci. Visu šo iemeslu dēļ Dievs ir noteicis sanitāros uztura noteikumus, lai šīs dažādās tempļa formas tiktu svētītas un cienītas; 1Kor.6:19: “*Vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir svētā Gara templis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmis no Dieva, un ka jūs nepiederat sev?* »

Zelts, nekas cits kā zelts

Jāatzīmē arī šī kritērija nozīme: visas mēbeles un piederumi, ķerubi un pašas iekšējās sienas ir izgatavotas no zelta vai pārklātas ar kultu zeltu. Zelta īpašība ir tā nemainīgais raksturs; tā ir vienīgā vērtība, ko Dievs tai dod. Nav pārsteidzoši, ka viņš zeltu padarīja par nevainojamas ticības simbolu, kuras unikālais un nevainojamais paraugs bija Jēzus Kristus. Tempļa un svētnīcas interjers ir Jēzus Kristus gara iekšējais aspekts, kurā dzīvo svētdarīšana, Dieva Svētā Gara tīrība; viņa raksturs bija nemainīgs, un tas bija iemesls viņa uzvarai pār grēku un nāvi. Jēzus sniegto piemēru Dievs ir parādījis kā paraugu, kas jāseko visiem saviem izredzētajiem; tā ir tā prasība, vienīgais nosacījums, lai individuāli un kolektīvi būtu saderīgs ar mūžīgo debesu dzīvi, uzvarētāju algu un atlīdzību. Vērtībām, kas bija viņa, jāklūst par mūsu, mums ir jālīdzinās viņam kā kloniem, kā rakstīts 1. Jāņa 2:6: “*Kas saka, ka viņš paliek Viņā, tam arī jāstaigā, kā viņš*

staigāja ." Zelta nozīme mums ir dota 1. Pētera 1:7: " *Lai jūsu ticības pārbaude, kas ir dārgāka par zeltu, kas iet bojā (kurš tomēr tiek pārbaudīts ugunī), nes slavu, slavu un godu. , kad parādās Jēzus Kristus . Dievs pārbauda savu izredzēto ticību. Lai gan zelts ir nemainīgs, tajā var būt nefīru materiālu pēdas, un, lai to noņemtu, tas ir jāuzsilda un jāizkausē. Pēc tam izdedži vai piemaisījumi paceļas uz to virsmu, un tos var noņemt. Tas ir atpestīto mācekļu zemes dzīves pieredzes attēls, kura laikā Kristus izrauj ļaunumu un attīra tos, pakļaujot tos dažādiem pārbaudījumiem. Un tikai ar nosacījumu, ka viņi uzvarēs pārbaudījumā, viņu mūžības beigās viņu mūžīgo likteni izšķir lielais tiesnesis Jēzus Kristus. Šo uzvaru var iegūt tikai ar viņa atbalstu un palīdzību, kā viņš paziņoja Jāņa 15:5-6 un 10-14: " *Es esmu vīnakoks, jūs esat zari. Tas, kas paliek manī un kurā es palieku, nes daudz augļu, jo bez manis jūs neko nevarat darīt. Ja kāds nepaliek manī, tas tiek izmests kā zars un nokalst; tad mēs savācam zarus, iemetam tos ugunī, un tie sadeg.* " Ir nepieciešama paklausība dievišķajiem baušļiem: " *Ja jūs turēsiet Manus baušļus, jūs paliksiet Manā mīlestībā, tāpat kā Es esmu turējis sava Tēva baušļus un palieku Viņa mīlestībā.* ". Miršana draugu labā kļūst par perfektu kulmināciju cilvēka sublimētās mīlestības normai: " *Tas ir mans bauslis: mīliet viens otru, kā es jūs esmu mīlējis.* " Nav lielākas mīlestības kā atdot dzīvību par draugiem . Bet šī Jēzus atzišana ir nosacīta: " *Jūs esat mani draugi, ja jūs darāt to, ko es jums pavēlu .* "*

Savukārt svečturis ar septiņām lampām bija izgatavots no masīva zelta. Tad viņš varēja tikai simbolizēt Jēzus Kristus pilnību. Zelts, kas vēlāk tika atrasts Romas katolicisma baznīcās, atspoguļo apgalvojumu par tās viltus ticību. Tieši tāpēc protestantu tempļi tika atņemti no visiem rotājumiem, pazemīgiem un askētiskiem. Svētnīcas un tempļa simbolikā zelta klātbūtne pierāda, ka svētnīca var pārstāvēt tikai dievišķo Jēzu Kristu. Bet tālāk ir rakstīts, ka viņš ir galva, galva Baznīcai, kas ir viņa miesa Ef.5:23-24: " *Jo vīrs ir sievas galva, tāpat kā Kristus ir Baznīcas galva. , kas ir viņa miesa un kuras Glābējs viņš ir. Tagad, tāpat kā Baznīca ir pakļauta Kristum, tā arī sievietei visās lietās ir jāpakļaujas saviem vīriem.* » Bet tad Gars norāda: " *Vīri, mīliet savas sievas, kā Kristus mīlēja Baznīcu un atdeva sevi par to, lai to svētītu ar vārdu , pēc tam, kad esat to šķīstījis ar ūdens kristību, lai izveidotu šo Baznīcu. parādīties viņa priekšā krāšņi, bez plankumiem, grumbām vai tamlīdzīgi, bet svēti un nevainojami. ". Šeit ir skaidri izteikts tas, no kā sastāv patiesā kristīgā reliģija. Tās standarts nav tikai teorētisks, jo tā ir prakse, kas tiek īstenota visā tās realitātē. Nepieciešama piekrišana viņa atklātā " vārda " standartam ; kas ietver Dieva baušļu un priekšrakstu ievērošanu un viņa Bībeles pravietojumos atklāto noslēpumu izzināšanu. Šis kritērijs, " *nevainojams vai nevainojams* " no izredzētajiem, ir atgādināts un apstiprināts Atkl.14:5, kur tas tiek attiecināts uz Kristus patiesās galīgās atgriešanās "adventistu" svētajiem. Tie ir apzīmēti ar simbolu " *144 000* ", kas apzīmogoti ar " Dieva zīmogu " Atkl.7. Viņu pieredze ir tāda kā visa svētdarīšana . Šis pētījums parāda, ka tabernakuls, svētnīca, templis un visi to simboli pravietoja lielo Dieva glābšanas projektu. Viņi atrada savu mērķi un piepildījumu Jēzus Kristus zemes kalpošanas izpausmē, kas tika atklāta cilvēkiem. Tādējādi attiecības, kuras izredzētais uztur ar viņu, ir pravietiska rakstura un*

rakstura; nezinošs cilvēks uztic sevi radītājam Dievam, kurš zina visu; kurš veido savu nākotni un atklāj viņam to.

Ķēniņa Zālamana celtā tempļa izpēte mums tikko parādīja, ka mēs nedrīkstam sajaukt cilvēkiem pieejamo “tempļa” daļu ar “svētnīcu”, kas paredzēta tikai debesu Dievam. Tā rezultātā vārds "svētnīca", kas lietots vārda "svētums" vietā Dan.8:14, šoreiz zaudē jebkādu leģitimitāti, jo tas attiecas uz debesu vietu, kur 1843. gadā nav nepieciešama attīrīšana. Un gluži pretēji, vārds "svētums" attiecas uz svētajiem, kuriem ir jāatsakās no grēka prakses uz zemes, lai tie tiktu svētīti vai izraudzīti Dieva izredzētai.

Jēzus Kristus nāves brīdī Dievs pārplēsa priekškaru, kas atdalīja “templi” no “svētnīcas”, bet tikai svēto lūgšanas iegūs garīgu piekļuvi debesu svētnīcai, kur Jēzus aizbildinās par viņiem. Tempļa daļai bija jāturpina sava loma kā izredzēto pulcēšanās namam uz zemes. Tas pats bija 1843. gadā, princips tika atjaunots. Svēto “templis” paliek uz zemes un “svētnīcā”, tikai debesu, Kristus aizlūgums oficiāli atsākas tikai izraudzīto Adventistu izredzēto labā. Tāpēc jaunajā aliansē uz zemes vairs nav “svētnīcas”, kur tās simbols pazūd. Paliek tikai izpirkto izredzēto garīgais “templis”.

Vienīgais aptraipījums, kas prasīja šķīstīšanu, bija cilvēku grēki uz zemes, jo neviens no viņu grēkiem nav nācis apgānīt debesis. To varēja izdarīt tikai velna un viņa dumpīgo dēmonu klātbūtne, tāpēc, uzvarot Miķeli, Jēzus Kristus viņus izraidīja no debesīm un nometa uz grēka zemi, kur viņiem jāpaliek līdz savai nāvei.

Pēc svētuma simbolikas apspriešanas ir jāsaprot vēl viena lieta. Lai cik svēti šie simboli būtu, tie ir tikai materiālas lietas. Patiess svētums ir dzīvajos, tāpēc Jēzus Kristus bija vairāk nekā templis, kas pastāvēja vienīgi, lai aizsargātu Dieva likumu, viņa rakstura tēlu un viņa taisnīgumu, ko aizvainoja zemes grēcinieks. Tas ir tikai tāpēc, lai kalpotu par atbalstu viņa izredzēto mācībai, ka Dievs to panāca Mozum un viņa strādniekiem. Lai izvairītos no elkdievības, Dievs 1982. gadā pilnvaroja vīrieti, viņa kalpu Ronu Vaiatu, atrast un pieskarties viņa liecības šķirstam. Jo " *Jēzus liecība* ", kas " *ir pravietojuma gars* ", ir daudz pārāka. viņam un noderīgāk, jo viņš ieradās personīgi, lai atklātu glābšanas projekta nozīmi, kas sagatavota saviem izredzētajiem uz zemes. Ronam Vaiatam bija atļauts filmēt desmit baušļus, ko eņģeļi izņēma no šķirsta, taču viņš atteicās paturēt filmu. Šie fakti pierāda, ka Dievs jau iepriekš zināja par viņa atteikumu, taču šī izvēle pasargā mūs no elkdievības, ko šāds ieraksts varēja radīt dažiem viņa neaizsargātākajiem izredzētajiem. Šī realitāte mums ir atklāta, lai mēs to paturētu savās sirdīs kā mīļu privilēģiju, ko dāvājis mūsu Mīlestības Dievs.

Genesis šķiršanās

Kamēr šī darba izpēte mums ir atklājusi Daniēla un Atklāsmes pravietojumos apslēptos noslēpumus, man tagad jāpalīdz jums atklāt pravietojumus, kas tika atklāti 1. Mozus grāmatā, vārds, kas nozīmē “sākums”.

Uzmanību!!! Liecība, ko mēs atzīmēsim šajā 1. Mozus grāmatas izpētē, nāca tieši no Dieva mutes, kurš to diktēja savam kalpam Mozum. Neticēt šim stāstam ir vislielākais sašutums, ko var nodarīt tieši Dievam, sašutumu, kas galīgi aizver durvis uz debesīm, jo atklāj pilnīgu " *ticības, bez kuras nav iespējams būt patīkamam Dievam* " neesamību. Ebrejiem 11:6.

Savas Apokalipses prologā Jēzus stingri uzstāja uz šo izteicienu: “ *Es esmu alfa un omega, sākums un beigas* ”, ko viņš vēlreiz citē savas Atklāsmes grāmatas beigās Atkl.22:13. Mēs jau esam ievērojuši 1. Mozus grāmatas pravietisko raksturu, īpaši attiecībā uz septiņu dienu nedēļu, kas pravieto septiņus tūkstošus gadu. Šeit es pieeju šai 1. Mozus grāmatai no “ **atdališanas** ” tēmas aspekta, kas to īpaši raksturo, kā mēs to redzēsim.

1. Mozus grāmata

1. diena

1. Mozus 1:1: " *Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi* "

norāda vārds “ *sākums* ”, Dievs patiešām radīja “ *zemi* ” kā jaunas dimensijas centru un pamatu paralēli debesu dzīvības formām, kas bija pirms tās. Lai izmantotu gleznotāja tēlu, viņam tā ir jaunas gleznas radīšana un radīšanas īstenošana. Taču atzīmēsim jau, ka no to izcelsmes “ *debesis un zeme* ” ir **atdalītas**. “ *Debesis* ” apzīmē tukšo, tumšo un bezgalīgo starpzvaigžņu kosmosu; un tad “ *zeme* ” parādās bumbiņas formā, ko pārklāj ūdens. “ *Zemei* ” pirms radīšanas nedēļas nebija nekādas iepriekšējas eksistences, jo tā tiek radīta šīs īpašās zemes dimensijas radīšanas sākumā vai “ *sākumā* ”. Tas nāk no nebūtības un iegūst formu pēc Dieva pavēles, lai izpildītu lomu, kas kļuva nepieciešama brīvības dēļ, kas ir tās pirmās būtnes grēka cēlonis debesīs; tas, kuru Jesajas 14:12 apzīmē ar vārdiem “ *rīta zvaigzne* ” un “ *rītausma dēls* ”, ir kļuvis par sātānu kopš viņa izaicinājuma Dieva varai. Kopš tā laika viņš ir esošās debesu nemiernieku noņemšanas un topošās zemes noņemšanas vadītājs.

1.Mozus 1:2: “*Zeme bija bezveidīga un tukša: virs dziļumiem bija tumsa, un Dieva Gars kustējās pār ūdeņiem.*”

Kā gleznotājs sāk ar fona slāni uz audekla, Dievs iepazīstina ar situāciju, kas valda jau izveidotajā debesu dzīvē un zemes dzīvē, kuru viņš radīs. Tādējādi viņš ar vārdu " *tumsa* " apzīmē visu, kas nav viņa piekrišanā, ko viņš nosauks par " *gaismu* " absolūtā pretstatā. Ņemsim vērā saikni, ko šis pants izveido starp vārdu “ *tumsa* ”, kas vienmēr ir daudzskaitlī, jo tā aspekti ir vairāki, un vārdu “ *bezdiebības* ”, kas apzīmē zemi, kurā nav dzīvības. Dievs izmantoja šo simbolu, lai apzīmētu savus ienaidniekus: “bezdievīgos” revolucionārus un brīvdomātājus Atkl.11:7 un pāvesta katolicisma nemierniekus Atkl.17:8. Bet dumpīgie

protestanti viņiem pievienojās 1843. gadā, pēc kārtas nonākot sātana, “*bezdibeņa eņģeļa*” no Atkl. 9:11, kundzības; kuriem 1995. gadā pievienojās neuzticīgais adventisms.

Šajā pantā piedāvātajā attēlā redzams, ka “*tumsa*” **atdala** “*Dieva garu*” no “*ūdeņiem*”, kas Daniēla grāmatā un Atklāsmes grāmatā simbolos praviētos “*tautu, tautu un valodu*” masas zem simboliem. “*jūra*” Dan.7:2-3 un Atkl.13:1, un zem “*upēm*” Atkl.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Atdalīšana drīz tiks attiecināta uz sākotnējo “*grēku*”, ko izdarīs Ieva un Ādams. Tāpat kā attēlā, Dievs berzē plecus ar tumsas pasauli, kas saistīta ar dumpīgajiem eņģeļiem, kuri seko Sātanam, izvēloties apstrīdēt Dieva autoritāti.

1.Moz.1:3: “*Dievs teica: Lai top gaisma! Un gaisma bija*

labā” standartu saskaņā ar Savu un valdošo spriedumu. Šis “*labā*” variants ir saistīts ar vārdu “*gaisma*”, jo tas ir redzams visiem un visiem, jo labais nerada “*kaunu*”, kas liek cilvēkam slēpties, lai paveiktu savus ļaunos darbus. Šo “*kaunu*” Ādams izjutīs pēc grēka saskaņā ar 1.Moz.3, salīdzinot ar 1.Moz.2:25.

1.Moz.1:4: “*Dievs redzēja, ka gaisma bija laba; un Dievs atšķīra gaismu no tumsas.*”

Šis ir **pirmais** Dieva izteiktais spriedums. Viņš atklāj savu izvēli attiecībā uz labo, **ko** izraisa vārds “*gaisma*”, un savu nosodījumu ļaunumam, **ko** apzīmē vārds “*tumsa*”.

Dievs mums atklāj savas zemes radīšanas mērķi un līdz ar to gala rezultātu, ko viņa projekts sasniegs: galīgu **nošķiršanu** tos, kuri mīl viņa “*gaismu*” no tiem, kas dod priekšroku “*tumsai*”. “*Gaisma un tumsa*” ir divas izvēles, ko darīja iespējamās brīvības princips, ko Dievs vēlējās dot visām savām debesu un zemes radībām. Šīm divām pretējām noņem galu galā ir divi līderi; Jēzus Kristus par “*gaismu*” un Sātans par “*tumsu*”. Un šīm divām pretējām noņem, tāpat kā diviem zemes poliem, būs arī divi dažādi absolūtie mērķi; izredzētie dzīvos mūžīgi Dieva gaismā saskaņā ar Atkl.21:23; un iznīcinās Kristus atgriešanās, dumpinieki nonāks kā “*putekļi*” uz postītās zemes, kas atkal kļūst par 1.Moz.1:2 “*bezi*”. Augšāmcelti tiesai, viņi tiks galīgi iznīcināti, jo tie tiks iznīcināti “*otrās nāves*” “*uguns ezerā*” saskaņā ar Atkl.20:15.

1.Moz.1:5: “*Dievs gaismu sauca par dienu, un tumsu Viņš sauca par nakti. Tā bija vakars un bija rīts: tā bija pirmā diena.*”

Šī “*pirmā* radīšanas diena” ir veltīta divu noņem galīgai atdalīšanai, ko veido izvēles “*gaisma un tumsa*”, kas konfrontēsies uz zemes līdz Jēzus Kristus galīgajai uzvarai un zemes atjaunošanai. Tādējādi “*pirmā diena*” ir “*iezīmēta*” ar atļauju, ko Dievs dod nemierniekiem, lai viņi cīnītos pret viņu “*septiņtūkstoš*” gadu laikā, ko pravietoja visa nedēļa. Tādējādi tas ir ideāli piemērots, lai kļūtu par viltus dievišķās pielūgsmes zīmi vai “*zīmi*”, kas sešu gadu tūkstošu laikā tika atklāta starp neuzticīgām pagānu vai ebreju tautām, bet jo īpaši kristiešu laikmetā, kopš tika pieņemta “*dienas diena*”. Neuzvarētā saule” kā iknedēļas atpūtas diena, ko uzspieda Konstantīna I imperatora autoritāte 321. gada 7. marts. Tā kopš šī datuma pašreizējā “*kristīgā*” svētdiena ir kļuvusi par “*zīmolu*”. *par zvēru*” sekojot reliģiskajam atbalstam, ko viņam sniedza pāvesta Romas katoļu ticība no 538.

Acīmredzot, 1. Mozus grāmatas "alfai" bija daudz ko piedāvāt "omega" laika uzticīgajiem Jēzus Kristus kalpiem. Un tas vēl nav beidzies.

2. diena

1.Moz.1:6: " *Dievs teica: lai top klajums starp ūdeņiem un lai tas šķir ūdeņus no ūdeņiem.* "

Šeit atkal ir jautājums par **atdališanu** : " *ūdeņi no ūdeņiem* ". Darbība pravieto par Dieva radību **atdališanu** , ko simbolizē " *ūdeņi* ". Šis pants apstiprina debesu dzīvības dabisko **nošķiršanu no zemes dzīves un abos gadījumos "Dieva dēlu" nošķiršanu** no "velna dēliem", kas tomēr ir aicināti dzīvot kopā līdz tiesai, ko iezīmē Jēzus Kristus nāve. dumpīgie ļaunie eņģeļi un līdz Jēzus Kristus atgriešanās godībā zemes iedzīvotājiem. Šī **atdališana** attaisnos faktu, ka cilvēks tiks radīts nedaudz zemāks par debesu eņģeļiem, jo debesu dimensija viņam būs nepieejama. Zemes vēsture būs ilga šķirošana līdz tās beigām. Grēks izveidoja nekārtības, un Dievs organizē šo traucējumu, izmantojot selektīvu šķirošanu.

1.Moz.1:7: " *Un Dievs radīja klajumu un **atšķīra** ūdeņus, kas ir zem klajuma, no ūdeņiem, kas ir virs klajuma. Un tā arī bija.* "

Dotais attēls **atdala** zemes dzīvi, ko pravietoja " *ūdeņi, kas atrodas apakšā* ", no debesu dzīvības, kas ir " *virš plašuma* ".

1. Moz. 1:8: " *Dievs sauca klajumu debesīs. Tā bija vakars un bija rīts: šī bija otrā diena.* "

Šīs debesis apzīmē atmosfēras slāni, kas veidojas no divām gāzēm (ūdeņraža un skābekļa), kas veido ūdeni, un tas ieskauj visu zemes virsmu un kas cilvēkam nav dabiski pieejams. Dievs to saista ar neredzamas debesu dzīvības klātbūtni, kas tā ir, jo pats velns saņems vārdu " *gaisa spēka valdnieks* " Ef.2:2: " *... kurā tu reiz staigāji, saskaņā ar šīs pasaules ceļš saskaņā ar **gaisa spēka valdnieku**, garu, kas tagad darbojas sacelšanās dēļos* "; attieksme, kāda viņam jau bija debesu pasaulē.

3. diena

1.Moz.1:9: " *Dievs sacīja: Lai ūdeņi, kas ir zem debesīm, pulcējas vienā vietā un lai parādās sausums. Un tā arī bija.* "

Līdz šim " *ūdeņi* " aptvēra visu zemi, bet tie vēl nesaturēja nekādu jūras dzīvnieku dzīvības formu, kas tiks radīta 5. ^{dienā}. Šī precizitāte piešķirs visu savu autentiskumu 1. Mozus grāmatas 6. nodaļas plūdu darbībai, kas spēs izplatīt jūras dzīvnieku formu uz iegremdētās zemes; kas tad attaisnos jūras fosiliju un gliemežvāku atrašanu tur.

1.Moz.1:10: " *Dievs sauca zemi nosauca par zemi un ūdeņu masu par jūrām. Dievs redzēja, ka tas bija labi.* "

Šo jauno **atdališanu Dievs** uzskata par " *labu* ", jo aiz okeāniem un kontinentiem viņš šiem diviem terminiem " *jūra un zeme* " piešķir divu simbolu lomu, kas attiecīgi apzīmēs katoļu kristīgo baznīcu un katoļu kristīgo protestantu baznīcu ar Reformātu baznīcas nosaukumu. Tāpēc viņu **atdališana** , kas tika

veikta laikā no 1170. līdz 1843. gadam, Dievs tiek uzskatīta par “ labu ”. Un viņa uzmundrinājums saviem uzticīgajiem kalpiem reformācijas laikā tika atklāts Atkl. 2:18 līdz 29. Šajos pantos mēs atrodam šo svarīgo 24. un 25. panta skaidrojumu, kas liecina par ārkārtēju pagaidu situāciju: “ *Jums visiem pārējiem Tiatirā, kuri nepieņem šo mācību un kuri nav pazinuši sātana dziļumus, kā viņi tos sauc, es jums saku: **Es neuzlieku jums nekādu citu nastu ; turiet tikai to, kas jums ir, līdz es atnākšu .***” Ar šo pārgrupēšanos Dievs atkal ievieš kārtību nekārtībās, ko radījuši dumpīgi eņģeļu un cilvēku gari. Ņemsim vērā šo citu mācību, “ zeme ” dos savu nosaukumu visai planētai, jo “ sausā ” ir sagatavota kā dabiska vide cilvēka dzīvībai, kuram šo radību radījis Dievs. Tā kā jūras virsma ir četras reizes lielāka par sausās zemes virsmu, planēta varēja pieņemt nosaukumu “ jūra ”, kas būtu labāk pelnīta, bet ne pamatota dievišķajā projektā. Šajos grupējumos ir atrodami šī "teiciena" vārdi: "putni pulcējas kopā un spalvu putni". Tādējādi no 1170. līdz 1843. gadam uzticīgos un miermīlīgos protestantus izglāba Kristus taisnīgums, kas viņiem tika piedēvēts izņēmuma kārtā, nepaklausot īstās septītās dienas sabata atpūtai: sestdienai. Un tieši šīs atpūtas prasība padara “ zemi ” par viltus kristīgās ticības simbolu no 1843. gada saskaņā ar Dan.8:14. Šī dievišķā sprieduma pierādījums parādās Atkl.10:5, jo Jēzus noliek “ savas kājas ” uz “ jūru un zemi ”, lai tās saspiestu ar savām dusmām.

1.Moz.1:11: “ *Tad Dievs sacīja: Lai zeme nes zaļumu, zāli, kas dod sēklu, un augļu kokus, kas nes augļus atbilstoši savai šķirnei, kam ir sava sēkla uz zemes. Un tā arī bija .* »

Apliecinās Dieva dotā prioritāte sausajai zemei: pirmkārt, tā saņem spēku “ **ražot** ” “ *zaļumus, zāli, kas nes sēklas, augļu kokus, kas dod augļus atbilstoši savai šķirnei* ”; viss ir radīts, pirmkārt, cilvēka vajadzībām un, otrkārt, zemes un debess dzīvniekiem, kas viņu ieskauj. Šos zemes darbus Dievs izmantos kā simboliskus attēlus, lai atklātu savas mācības saviem kalpiem. Cilvēks, tāpat kā “koks”, nesīs labus vai sliktus augļus.

1. Mozus :12: “ *Zeme radīja zaļumus, zāli, kas nes sēklas atbilstoši savai šķirnei, un kokus, kas nes augļus un kam bija sēkla pēc to veida. Dievs redzēja, ka tas ir labi.* »

Šajā trešajā ^{dienā} Dieva radītajam darbam nav vainas, daba ir perfekta, tiek uzskatīta par “ labu ”. Nevainojamā atmosfēras un zemes tīrībā zeme vairo savu produkciju. Augļi ir paredzēti būtnēm, kas dzīvos uz zemes: cilvēkiem un dzīvniekiem, kuri savukārt nesīs augļus atbilstoši savai personībai.

1.Moz.1:13: “ *Tā bija vakars un tapa rīts: bija trešā diena .* ”

4. diena

1.Moz.1:14: “ *Dievs sacīja: Lai top gaismas debess velvē, lai **šķirtu** dienu no nakts; lai tās ir zīmes, lai atzīmētu laikus, dienas un gadus .*”

jauna **atdalīšana** : “ *diena no nakts* ”. Līdz šai ceturtajai dienai debess ķermenis neiegūva dienas gaismu. Dienas un nakts atdalīšana jau pastāvēja Dieva radītā virtuālā formā. Lai padarītu savu radīšanu neatkarīgu no viņa klātbūtnes,

Dievs ceturtajā dienā radīs debesu zvaigznes, kas ļaus cilvēkiem izveidot kalendārus, pamatojoties uz šo zvaigžņu stāvokli starpzvaigžņu kosmosā. Tādējādi parādīsies Zodiaka zīmes, astroloģija pirms sava laika, bet bez pašreizējās zīlēšanas, kas tai ir pievienota, t.i., astronomija.

1.Moz.1:15: “ *Un lai tie ir spīdekļi debesu plašumos, lai apgaismo zemi. Un tā arī bija .*”

" *Zemei* " jābūt apgaismotai ar " *dienu* ", kā arī ar " *nakti* ", bet " *dienas* " " *gaismai* " ir jāpārspēj " *nakts* ", jo tā ir patiesības Dieva, visa radītāja, simbolisks tēls. kas dzīvo. Un pēctecība secībā " *nakts diena* " pravieta viņa galīgo uzvaru pret visiem viņa ienaidniekiem, kas ir arī viņa mīlotā un svētītā izredzētā. Šī loma, kas sastāv no " *zemes apgaismošanas* ", piešķirs šīm zvaigznēm reliģiskas darbības simbolisku nozīmi, mācot patiesības vai melus, kas tiek pasniegti Dieva radītāja vārdā.

1.Moz.1:16: “ *Dievs radīja divas lielas gaismas, lielāko gaismu, lai valdītu pār dienu, un mazāko gaismu, lai valdītu pār nakti; viņš arī radīja zvaigznes .*”

Uzmanīgi ievērojiet šo detaļu: izsaucot " *sauli* " un " *mēnesi* ", " *divus lielos spīdekļus* ", Dievs sauli apzīmē ar izteicienu " *lielākais* ", savukārt aptumsumi to pierāda, mums parādās divi Saules un Mēness diski. zem vienāda izmēra, viens pārklāj otru abpusēji. Bet Dievs, kurš to radīja, zināja pirms cilvēka, ka tās mazais izskats ir saistīts ar tā attālumu no zemes, jo saule ir 400 reizes lielāka, bet 400 reizes tālāk par mēnesi. Ar šo precizitāti viņš apstiprina un apstiprina savu augstāko Dieva radītāja titulu. Turklāt garīgā līmenī tas atklāj savu nesalīdzināmo " *diženumu* " salīdzinājumā ar mēness , nakts un tumsas simbolu, mazumu. Šo simbolisko lomu pielietojums attieksies uz Jēzu Kristu, kas Jāņa 1:9 nosaukts par " *gaismu* ": " *Šī gaisma bija patiesā gaisma, kas, nākot pasaulē, apgaismo ikvienu cilvēku* ". Atzīmēsim, ka senā miesīgās ebreju tautas alianse, kas celta pēc Mēness kalendāra, tika novietota zem " *tumšā* " laikmeta zīmes; tas līdz Kristus pirmajai un otrajai atnākšanai. Tāpat kā " *jauno mēness svētku* " svinēšana, laiks, kad izzūdošais mēness kļūst neredzams, pravietoja Kristus Saules laikmeta atnākšanu, ko Mal.4:2 salīdzina ar " *taisnības sauli* ": " *Bet jo jums, kas bīstas manu vārdu, taisnības saule uzlēks , un dziedināšana būs zem viņa spārniem; tu iziesi ārā un leksi kā teļi no staļļa ,...* ". Pēc vecās ebreju alianses " *mēness* " kļūva par viltus kristīgās ticības simbolu, kas secīgi kļuva par katoļu ticību kopš 321. un 538. gada, pēc tam par protestantu kopš 1843. gada un par... institucionālo adventistu kopš 1994. gada.

Pantā pieminētas arī " *zvaigznes* ". Viņu gaisma ir vāja, taču to ir tik daudz, ka tie tomēr izgaismo zemes nakšu debesis. Tādējādi " *zvaigzne* " kļūst par reliģisko vēstnešu simbolu, kas paliek stāvus vai krīt kā " *6. zīmoga* " zīme Atkl.6:13, kurā zvaigžņu krišana nāca, lai 1833. gada 13. novembrī pravietotu izredzētajiem. ' masveida protestantisma krišana 1843. gadā. Šis kritums tajā pašā laikā attiecās uz Kristus vēstnešiem, vēstījuma saņēmējiem no " *Sardas* ", kuriem Jēzus paziņoja: " *Jūs tiekat uzskatīti par dzīviem un jūs Es esmu miris .* " Šis kritiens ir atgādināts Atkl.9:1: " *Piektais eņģelis dundēja savu bazūni. Un es redzēju zvaigzni, kas bija nokritusi no debesīm uz zemi . Viņam tika dota bezdibeņa bedres atslēga . Pirms protestantu krišanas Atkl. 8:10 un 11 atsauca uz katolicismu, ko Dievs galīgi nosodīja: " *Trešais eņģelis dārdēja tauri. Un no**

debesīm nokrita liela zvaigzne, kas dega kā lāpa ; un tas nokrita uz trešdaļu upju un uz ūdens avotiem. » 11. pants dod tai nosaukumu " Vērmele ": " Šīs zvaigznes nosaukums ir Vērmele ; un trešā daļa ūdeņu pārvērtās par vērmelēm , un daudzi cilvēki nomira pie ūdeņiem, jo tie bija kļuvuši rūgti . Lieta ir apstiprināta Atkl.12:4: " Viņa aste aizvilka trešo daļu debesu zvaigžņu un nometa tās zemē. Pūķis nostājās sievietes priekšā, kurai bija jādzemdē, lai aprītu viņas bērnu, kad viņa bija dzemdējusi . Reliģiskie sūtņi tad kļūs par upuriem franču revolucionāru nāves sodīšanai Atkl. 8:12: " Ceturtais eņģelis atskanēja bazūnē. Un trešā daļa saules un trešā daļa no mēness un trešā daļa no zvaigznēm, tā, ka trešā daļa aptumšojās , un diena zaudēja trešo daļu savas gaismas, un nakts tāpat . Pret visām reliģiju formām naidīgo brīvdomīgo revolucionāru mērķi vienmēr daļēji (trešais) ir arī " saule " un " mēness " .

1. Moz. 15:5 " zvaigznes " simbolizē Ābrahāmam apsolīto " sēklu ": " Un, kad viņš to bija izvedis, viņš sacīja: Skaties uz debesīm un saskaiti zvaigznes, ja vari tās saskaitīt. Un viņš viņam sacīja: Šis būs tavs pēcnācējs . Uzmanību! Vēstījums norāda uz daudzām vērtībām, bet neko nesaka par šī daudzu cilvēku ticības kvalitāti, kurā Dievs atradīs " daudz aicināto, bet maz izredzēto " saskaņā ar Mt.22:14. " Zvaigznes " atkal simbolizē izredzētos Dan.12 :3: " Tie, kas ir gudri, spīdēs kā debesu spožums, un tie, kas daudziem māca taisnību, spīdēs kā zvaigznes mūžīgi mūžos " .

1. Moz. 1:17: " Dievs tos lika debess klajumā, lai apgaismotu zemi. "

Mēs šeit redzam garīga iemesla dēļ, ka Dievs uzstāj uz šo zvaigžņu lomu: " apgaismot zemi " .

1.Moz.1:18: " pārvaldīt dienu un nakti un atšķirt gaismu no tumsas. Dievs redzēja, ka tas bija labi .

Šeit Dievs apstiprina šo zvaigžņu garīgo simbolisko lomu, savienojot kopā " dienu un gaismu ", no vienas puses, un " nakti un tumsu ", no otras puses.

1.Moz.1:19: " Tā bija vakars un tapa rīts: bija ceturtā diena . "

Zeme tagad var gūt labumu no gaismas un saules siltuma, lai nodrošinātu tās auglību un augu barības ražošanu. Taču saules loma kļūs nozīmīga tikai pēc grēka, ko izdarīs Ieva un Ādams. Dzīve līdz šim traģiskajam brīdim balstās uz Dieva radošā spēka brīnumaino spēku. Zemes dzīvi Dievs ir organizējis šim laikam, kad grēks skars zemi ar visu savu lāstu.

5. diena

1.Moz.1:20: " Dievs teica: lai ūdeņi iznes dzīvās būtnes pārpilnībā un putni lai lido virs zemes līdz debesu klajumam . "

Šajā piektajā dienā Dievs dod " ūdeņiem " spēku " ražot pārpilnībā dzīvus dzīvniekus ", kas ir tik daudz un dažādi, ka mūsdienu zinātnei ir grūtības tos visus uzskaitīt. Bezdibeņa apakšā pilnīgā tumsā mēs atklājam nezināmu mazu fluorescējošu dzīvnieku dzīvības formu, kas mirgo, mirgo un maina gaismas intensitāti un vienmērīgu krāsu. Tāpat debesu plašums saņems " putnu " lidojuma animāciju . Šeit parādās " spārnu " simbols , kas ļauj spārnotiem miesas dzīvniekiem pārvietoties pa gaisu. Simbols tiks piestiprināts debesu gariem, kuriem tas nav vajadzīgs, jo uz tiem neattiecas zemes un debesu fiziskie likumi.

Un zemes spārnotajās sugās Dievs piedēvēs sev “ērgļa ” *tēlu* , kas paceļas visaugstāk no visām putnu un lidojošo dzīvnieku sugām. “ *Ērglis* ” kļūst arī par impērijas simbolu — ķēniņa Nebukadnecara simbolu Dan.7:4 un Napoleona 1. ^{Atkl.8}:13: “ *Es paskatījos un dzirdēju ērgli lidojam vidū no debesīm un sakām. ar skaļu balsi: Bēdas, bēdas, bēdas tiem, kas dzīvo virs zemes, citu triju eņģeļu tauru skaņu dēļ, kas drīz atskanēs!* » Šī impēriskā režīma parādīšanās pareģoja trīs lielas “ *nelaimes* ”, kas piemeklēs Rietumvalstu iedzīvotājus zem pēdējo trīs Apo “ *trompešu* ” simbola. 9 un 11, no 1843. gada, kad stājās spēkā Dan.8:14 dekrēts.

Bez “ *ērgļa* ”, citi “ *debesu putni* ” simbolizēs debesu eņģeļus, labos un sliktos.

1.Moz.1:21: “ *Dievs radīja lielas zivis un ikvienu dzīvo radību, kas kustas, ko ūdeņi radīja pārpilnībā pēc to veida; viņš arī radīja katru spārnoto putnu atbilstoši tā veidam. Dievs redzēja, ka tas bija labi .*

Dievs sagatavo jūras dzīvi grēka stāvoklim, laikam, kad “ *lielākās zivis* ” gatavos mazāko barību, tāds ir ieprogrammēts liktenis un to pārpilnības lietderība katrā sugā. “ *Spārnotie putni* ” neizbēgs no šī principa, jo arī viņi nogalinās viens otru, lai iegūtu pārtiku. Bet pirms grēka neviens jūras dzīvnieks vai putns nekaitē otram, dzīve viņus visus atdzīvina un viņi dzīvo kopā pilnīgā harmonijā. Tāpēc Dievs situāciju vērtē “ *labi* ”. Jūras “ *dzīvnieki* ” un “ *putni* ” spēlēs simbolisku lomu pēc grēka. Mirstīgās cīņas starp sugām tad piešķirs “jūrai ” “nāves” nozīmi, ko Dievs tai piešķir ebreju priesteru apmazgāšanās rituālā. Šim nolūkam izmantotā tvertne saņems nosaukumu “ *jūra* ” par piemiņu par “sarkanās jūras” šķērsošanu, abas lietas ir kristīgās kristības priekšvēstnesis. Tādējādi, piešķirot tai nosaukumu “ *zvērs, kas ceļas no jūras* ” Atkl. 13:1, Dievs identificē Romas katoļu reliģiju un monarhiju, kas to atbalsta ar “mirušo” kopu, kas nogalina un aprī savus kaimiņus kā zivis. no “ *jūras* ”. Tāpat ērgļi, vanagi un vanagi aprīs baložus un baložus Ievas un Ādama un daudzu citu viņu cilvēku pēcnācēju grēka dēļ līdz Kristus atgriešanās godībā.

1.Moz.1:22: “ *Dievs viņus svētīja, sacīdams: esiet auglīgi un vairojieties un piepildiet jūru ūdeņus! un lai putni vairojas virs zemes .*

Dieva svētība šajā kontekstā tiek īstenota, vairojoties jūras dzīvniekiem un putniem, bet drīzumā arī cilvēkiem. Arī Kristus Baznīca ir aicināta vairojot savu sekotāju skaitu, bet tur ar Dieva svētību nepietiek, jo Dievs aicina, bet neliek nevienu atsaukties uz viņa pestīšanas piedāvājumu.

1.Moz.1:23: “ *Tā bija vakars un tapa rīts: bija piektā diena .* ”

Ņemiet vērā, ka jūras dzīvība tiek radīta piektajā dienā, tādējādi **atdalīta** no zemes dzīvības radīšanas tās garīgās simbolikas dēļ, kas attiecas uz pirmo nolādētās un atkritušās kristietības formu; ko pārstāvēs Romas katoļu reliģija kopš 321. gada 7. marta, datuma, kad tika pieņemta viltus pagānu atpūtas diena, pirmā diena un “saules diena”, kas vēlāk tika pārdēvēta par svētdienu, Kunga dienu. Šo skaidrojumu apstiprina Romas katolicisma parādīšanās 5. tūkstošgadē ^{un} protestantisma parādīšanās 6. ^{gadu tūkstoši}.

6. diena

1.Moz.1:24: “ *Dievs sacīja: Lai zeme rada dzīvus dzīvniekus pēc to veidiem, lopus, rāpuļus un zemes lopus pēc to veidiem. Un tā arī bija .*”

6. ^{diena} iezīmējas ar sauszemes dzīvības radīšanu, kas savukārt pēc jūras *rada dzīvus dzīvniekus pēc to veida, liellopiem, rāpojošiem dzīvniekiem un sauszemes dzīvniekiem pēc to veida .* Dievs iekustina visu šo dzīvo radību vairošanās procesu . Tie izplatīsies pa zemes virsmu.

1.Moz.1:25: “ *Dievs radīja zemes zvērus pēc to veidiem, lopus pēc to veidiem un visus rāpuļus uz zemes pēc to veida. Dievs redzēja, ka tas bija labi .*

Šis pants apstiprina darbību, kas pasūtīta iepriekšējā. Šoreiz atzīmēsim, ka Dievs ir šīs uz zemes radītās sauszemes dzīvnieku dzīves radītājs un vadītājs. Tāpat kā jūras dzīvnieki, arī sauszemes dzīvnieki dzīvos harmonijā līdz cilvēku grēka laikam. Dievs uzskata, ka šis dzīvnieku radījums ir “ *labs* ”, kurā tiek radītas simboliskas lomas, un viņš tās izmantos savos pravietiskajos vēstījumos pēc grēka nodibināšanas. Rāpuļu vidū “ *čūskai* ” būs galvenā loma kā velna izmantotajam grēku pamudinošajam līdzeklim. Pēc grēka zemes dzīvnieki iznīcinās viens otru sugu pret sugu. Un šī agresivitāte Atkl. 13:11 attaisnos nosaukumu “ *zvērs, kas paceļas no zemes* ”, kas apzīmē protestantu reliģiju tās pēdējā statusā, ko Dievs nolādējis saistībā ar adventistu ticības galīgo pārbaudi, ko attaisno patiesā atgriešanās. Jēzus Kristus ir paredzēts 2030. gada pavasarī. Tomēr ņemiet vērā, ka protestantisms nes šo lāstu, kuru daudzi ignorē kopš 1843. gada.

1.Moz.1:26: “ *Tad Dievs sacīja: Radīsim cilvēku pēc mūsu tēla, pēc mūsu līdzības, un lai viņš valda pār zivīm jūrā un pār putniem gaisā, un pār lopiem un pāri. uz visu zemi un uz visiem rāpuļiem, kas rāpo virs zemes .*”

Sakot “ *Darīsim* ”, Dievs ar savu radošo darbu saista uzticīgo eņģeļu pasauli, kas ir viņa rīcības lieciniece un apņem viņu entuziasma pilnu. **Atdalīšanas** tēmā šeit, 6. ^{dienā} grupējot, atzīmējiet šajā 26. pantā minēto sauszemes dzīvnieku un cilvēka radīto, Dieva vārda numuru, skaitli, kas iegūts, pievienojot četrus ebreju burtus "Yod". = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26"; burti, kas veido viņa vārdu, ir transliterēti “YaHWéH”. Šī izvēle ir vēl jo vairāk pamatota, jo Ādams, “ *darīts pēc Dieva līdzības* ”, “ *cilvēks* ” viņu simboliski attēlo zemes radīšanā kā Kristus tēlu. Dievs viņam piešķir savu fizisko un garīgo aspektu, tas ir, spēju spriest starp labo un ļauno, kas padarīs viņu atbildīgu. Izveidots tajā pašā dienā, kad dzīvnieki, “ *cilvēks* ” saņems savu “ *līdzību* ”: Dievu vai dzīvnieku, “ *zvēru* ”. Tomēr, ļaujot sevi pavadināt “dzīvniekam”, “ *čūskai* ”, Ieva un Ādams atdalīsies no Dieva un zaudēs savu “ *līdzību* ”. Dodot cilvēkam varu pār “ *rāpuļiem, kas ložņā pa zemi* ”, Dievs aicina cilvēku valdīt pār “čūsku” un tāpēc neļauties viņa mācībām. Diemžēl cilvēcei Ieva tiks izolēta un šķirta no Ādama, kad viņa tiks pavadināta un vainojama nepaklausības grēkā.

Dievs uztic cilvēkam visu savu zemes radību ar dzīvībām, ko tā satur un rada jūrās, uz zemes un debesīs.

1.Moz.1:27: “ *Dievs radīja cilvēku pēc sava tēla, pēc Dieva tēla viņš viņu radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja .*”

6. ^{diena} ilgst tāpat kā pārējās, 24 stundas, un šķiet, ka vīrieša un sievietes darbi šeit ir sargrupēti izglītojoši, apkopojot to tapšanu. Patiešām, 2. Mozus pārņem šo cilvēka radīšanu, atklājot daudzas darbības, kuras, iespējams, tika paveiktas vairāku dienu laikā. Tādējādi šīs 1. nodaļas stāsts iegūst normatīvu

raksturu, atklājot simboliskās vērtības, ko Dievs vēlējas dot pirmajām sešām nedēļas dienām.

Šai nedēļai ir vēl jo lielāka simboliska vērtība, jo tā attēlo Dieva glābšanas projektu. "Vīrietis" simbolizē un praviēto Kristu un "sievieti", "Izredzēto Baznīcu", kas tiks augšāmcelta no viņa. Turklāt pirms grēka reālajam laikam nav nozīmes, jo pilnības stāvoklī laiks netiek skaitīts un "6000 gadu" skaitīšana sāksies pirmajā pavasarī, ko iezīmēja pirmais cilvēka grēks. Pilnīgā regularitātē 12 stundu nakts un 12 stundu dienas nepārtraukti seko cita citai. Šajā pantā Dievs uzsver cilvēka līdzību, kas radīta pēc sava tēla. Ādams nav vājš, viņš ir spēka pilns un ir radīts spējīgs pretoties velna kārdinājumiem.

1.Moz.1:28: " *Un Dievs viņus svētīja, un Dievs viņiem sacīja: esiet auglīgi un vairojieties, piepildiet zemi un pakļaujiet to; un valdiet pār zivīm jūrā un pār putniem gaisā, un pār katru dzīvo radību, kas kustas virs zemes .* "

Dievs vēstījumu adresējis visai cilvēcei, kuras pirmie paraugi ir Ādams un Ieva. Tāpat kā dzīvnieki, tie savukārt tiek svētīti un mudināti pēcnācējiem, lai vairotu cilvēkus. Cilvēks no Dieva iegūst valdību pār dzīvnieku radībām, kas nozīmē, ka viņš sentimentalitātes un sentimentāla vājuma dēļ nedrīkst ļauties tiem dominēt. Viņš nedrīkst viņiem kaitēt, bet dzīvot ar viņiem harmonijā. Tas kontekstā, kas ir pirms grēka lāsta.

1.Moz.1:29: " *Un Dievs sacīja: redzi, es jums dodu katru zāli, kas nes sēklu, kas ir uz visas zemes, un katru koku, kurā ir koka auglis un kas nes sēklu. būs tavs ēdiens .* "

Savā augu radīšanā Dievs atklāj visu savu labestību un dāsnumu, reizinot katras augu sugas, augļu koku, labības, garšaugu un dārzeņu sēklu skaitu. Dievs piedāvā cilvēkam ideāla uztura modeli, kas veicina labu fizisko un garīgo veselību, kas ir labvēlīga visam organismam un cilvēka dvēselei arī mūsdienās, kā Ādama laikā. Šo tēmu Dievs ir izvirzījis kopš 1843. gada kā savu izredzēto prasību, un tas iegūst vēl lielāku nozīmi mūsu pēdējās dienās, kad pārtika ir ķīmijas, mēslošanas līdzekļu, pesticīdu un citu vielu upuris, kas iznīcina dzīvību, nevis to veicina.

1.Moz.1:30: " *Un visiem zemes zvēriem un visiem putniem debesīs, un visiem, kas kustas uz zemes, kam dzīvības elpa, es dodu barībā katru zaļo augu. Un tā arī bija .* "

Šis pants sniedz atslēgu, kas attaisno šīs harmoniskās dzīves iespējamību. Visas dzīvās būtnes ir vegānas, tāpēc tām nav iemesla sev kaitēt. Pēc grēka dzīvnieki visbiežāk uzbruks viens otram pēc barības, tad nāve vienā vai otrā veidā piemeklēs visus.

1.Moz.1:31: " *Dievs redzēja visu, ko viņš bija radījis, un, lūk, tas bija ļoti labi. Tā tapa vakars un tapa rīts: bija sestā diena .* "

^{dienas} beigās Dievs ir apmierināts ar savu radību, kas, ņemot vērā cilvēka klātbūtni uz zemes, šoreiz tiek vērtēta kā " **ļoti laba** ", savukārt piektās dienas beigās tā bija tikai " laba " .

Dieva nodomu **nodalīt** pirmās 6 nedēļas dienas no 7. dienas ^{liecina} to sargrupēšana šajā 1. Mozus grāmatas 1. nodaļā. Tādā veidā viņš sagatavo sava dievišķā likuma 4. ^{bausļa} struktūru , ko viņš savā laikā iepazīstinās no Ēģiptes verdzības atbrīvotajiem ebrejiem. Kopš Ādama cilvēkiem ir bijušas 6 dienas

nedēļā, katru nedēļu, lai veiktu savas zemes nodarbes. Ādamam viss sākās labi, bet pēc viņa radīšanas sieviete, viņa Dieva dotā “*palīgā*”, ienesīs grēku zemes radīšanā, kā to atklās 1. Mozus 3. Aiz mīlestības pret sievu Ādams savukārt ēdīs aizliegto augli, un visu pāri piemeklēs grēka lāsts. Šajā darbībā Ādams pravieto Kristu, kurš nāks, lai viņa vietā dalītos un samaksātu viņa mīlotās Izredzētās baznīcas vainu. Viņa nāve pie krusta, Golgātas kalna pakājē, izpirks izdarīto grēku un uzvarēs grēku un nāvi, Jēzus Kristus iegūs tiesības likt saviem izredzētajiem gūt labumu no viņa pilnīgas taisnības. Tādējādi viņš var viņiem piedāvāt mūžīgo dzīvību, kas zaudēta kopš Ādama un Ievas. Izredzētie kopā ieies šajā mūžīgajā dzīvē 7. tūkstošgades sākumā, un tad tiks izpildīta sabata pravietiskā loma. Tāpēc jūs varat saprast, kāpēc šī atpūtas tēma 7. dienā ir izklāstīta 1. Mozus grāmatas 2. nodaļā, **atsevišķi** no pirmajām 6 dienām, kas sargrupētas 1. nodaļā.

2. Mozus grāmata

Septītā diena

1. Moz. 2:1: “*Tā tika pabeigtas debesis un zeme, un viss to pulks.*”

Pirmās sešas dienas ir atdalītas no “*septītās*”, jo beidzas Dieva radošais darbs uz zemes un debesīm. Tas bija taisnība radītās dzīves pamatu ielikšanai pirmajā nedēļā, bet vēl jo vairāk — 7000 gadu laikā, par kuriem tā arī pravietoja. Pirmās sešas dienas vēsta, ka Dievs strādās nelaimēs, 6000 gadus stājoties pretī velna nometnei un viņa postošajām darbībām. Viņa darbs sastāvēs no viņa izredzēto piesaistīšanas, lai tos atlasītu no visu cilvēku vidus. Viņš sniegs viņiem dažādus savas mīlestības pierādījumus un paturēs tos, kas viņu mīl un apstiprina visos viņa aspektos un jomās. Jo tie, kas to nedara, pievienosies velna nolādētajai nometnei. Citētā “*armija*” apzīmē abu nometņu dzīvos spēkus, kas pretosies un cīnīsies savā starpā uz “*zemes*” un “*debesīs*”, kur tos simbolizē “*debesu zvaigznes*”. Un šī cīņa par atlasi ilgs 6000 gadu.

1. Moz. 2:2: “*Dievs septītajā dienā pabeidza savu darbu, ko bija darījis, un septītajā dienā atpūtās no visa sava darba, ko bija darījis.*”

Zemes vēstures pirmās nedēļas beigās Dieva atpūta sniedz pirmo mācību: Ādams un Ieva vēl nav grēkojuši; kas izskaidro Dieva iespēju piedzīvot patiesu atpūtu. Tāpēc Dieva atpūta ir saistīta ar grēka neesamību viņa radībās.

septītās dienas” pravietiskajā aspektā, kas ir Dieva ieprogrammētā lielā glābšanas projekta “*septītās tūkstošgades*” attēls.

Ienākšana “*septītajā*” tūkstošgadē, ko Atkl.20:4-6-7 sauc par “*tūkstoš gadiem*”, iezīmēs izredzēto atlases pabeigšanu. Un Dievam un viņa izredzētajiem, kas ir izglābti dzīvi vai augšāmcēlušies, bet visi pagodināti, pārējais iegūtais būs Dieva uzvaras Jēzū Kristū pār visiem viņa ienaidniekiem. Ebreju tekstā darbības vārds “*atpūties*” ir “*shavat*” no tās pašas saknes kā vārdam “*sabats*”.

1.Moz.2:3: “*Dievs svētīja septīto dienu un to iesvētīja, jo tajā viņš atpūtās no visa sava darba, ko bija radījis, to darot.*”

Vārds sabats nav minēts, bet tā attēls jau ir atrodams “***septītās dienas***” **svētībā**. Tāpēc labi saprotiet šīs Dieva **svētdarīšanas** iemeslu. Viņa pareģo brīdi, kad viņas upuris Jēzū Kristū saņems savu galīgo atalgojumu: laimi, ko ieskauj visi

viņas izredzētie, kuri savā laikā liecināja par savu uzticību moceklibā, ciešanās, trūcumā, visbiežāk līdz nāvei. Un “ *septītās tūkstošgades* ” sākumā viņi visi būs dzīvi un viņiem vairs nebūs jābaidās no nāves. Vai Dievam un Viņa uzticīgajai nometnei var iedomāties iemeslu lielākai “ *atpūtai* ” par šo? Dievs vairs neredzēs ciešam tos, kas viņu mīl, viņam vairs nebūs jādalās viņu ciešanās, tieši šo “ *atpūtu* ” viņš svin katru mūsu pastāvīgo nedēļu “ *septītās dienas sabatu* ”. Šis viņa galīgās uzvaras auglis tiks iegūts ar Jēzus Kristus uzvaru pār grēku un nāvi. Sevī, uz zemes un starp citiem cilvēkiem, viņš veica tikko ticamu darbu: viņš uzņēmās nāvi, lai radītu savu izredzēto tautu, un sabats paziņoja no Ādama cilvēcei, ka viņš uzvarēs grēku, lai piedāvātu tiem savu taisnību un mūžīgo dzīvību. kas viņu mīl un uzticīgi kalpo; Atkl.6:2 sludina un apstiprina: “ *Es paskatījos, un tur parādījās balts zirgs. Tam, kurš ar to brauca, bija loks; viņam tika dots kronis, un viņš devās uzvarot un iekarot.* ”

Ienākšana septītajā tūkstošgadē iezīmē izredzēto ieiešanu Dieva mūžībā, tāpēc šajā dievišķajā stāstā septītā diena nav noslēgta ar izteicienu “ *bija vakars, bija rīts, tas bija ... diena.* ” Savā Apokalipsē, kas tika dota Jānim, Kristus pieminēs šo septīto gadu tūkstoti un viņš atklās, ka tā arī sastāvēs no “ *tūkstoš gadiem* ” saskaņā ar Atkl. 20:2-4, tāpat kā pirmie seši gadi, kas bija pirms tās. Tas būs debesu tiesas laiks, kura laikā izredzētajiem būs jātiesā nolādētās nometnes mirušie. Tāpēc grēka piemiņa tiks saglabāta šajos pēdējos “ *tūkstoš gados* ” lielajā sabatā, kas tiek pravietots katru nedēļas nogali. Tikai pēdējais spriedums izbeigs domas par grēku, kad septītās tūkstošgades beigās visi kritušie tiks iznīcināti “ *otrās nāves uguns ezerā* ”.

Dievs sniedz paskaidrojumu par savu zemes radīšanu

Brīdinājums: maldināti cilvēki sēj šaubas, uzrādot šo 1. Mozus grāmatas 2. nodaļas daļu kā otru liecību, kas būtu pretrunā ar 1. Mozus grāmatas stāstu. Šie cilvēki nav sapratuši Dieva izmantoto stāstīšanas metodi. 1. Mozus grāmatā viņš izklāsta visas savas radīšanas pirmās sešas dienas. Pēc tam no 1. Mozus 2:4 viņš atgriežas, lai sniegtu papildu informāciju par dažām tēmām, kas nav izskaidrotas 1. Mozus grāmatā.

1.Mozus 2:4: “ *Tie ir debesu un zemes pirmsākumi, kad tās tika radītas* ”

Šie papildu skaidrojumi ir absolūti nepieciešami, jo grēka tēmai ir jāsaņem savi skaidrojumi. Un, kā mēs redzējām, šī grēka tēma ir visuresoša tādos veidos, kādus Dievs ir devis saviem zemes un debesu sasniegumiem. Septiņu dienu nedēļas uzbūve pati par sevi nes daudz noslēpumu, ko tikai laiks atklās Kristus izredzētajiem.

1.Mozus 2:5: “ *Kad Dievs Kungs radīja zemi un debesis, virs zemes vēl nebija neviena lauka krūma, nedz tūruma zāle vēl uzdīgusi, jo Dievs Kungs nebija sūtījis lietus virs zemes, un nebija neviena cilvēka, kas apstrādātu zemi.* ”

Ņemiet vērā vārda “ *YHWEH* ” parādīšanos, ar kuru Dievs sevi nosauca pēc Mozus lūguma saskaņā ar 2. Mozus 3:14-15. Mozus raksta šo atklāsmi saskaņā ar Dieva, kuru viņš sauc par “ *YHWEH* ”, diktātu. Dievišķā atklāsmē šeit ir balstīta uz izceļošanu no Ēģiptes un Izraēlas tautas radīšanas.

Aiz šīm šķietami ļoti loģiskajām detaļām slēpjas pravietotas idejas. Dievs izsauc augu augšanu, "lauku krūmus un zāles", kam viņš pievieno "lietus" un "cilvēka" klātbūtni, kas "apstrādās augsni". 1656. gadā pēc Ādama grēka, 1. Mozus 7:11, "plūdu lietus" iznīcinās augu dzīvi, "lauku krūmus un zāles", kā arī "cilvēku" un viņa "ražu" grēka pastiprināšanās.

1. Mozus 2:6: "Bet no zemes pacēlās tvaiki un apūdeņoja visu zemes virsmu."

Pirms kaut ko iznīcinot, pirms grēka, Dievs liek "zemi apūdeņot pa visu tās virsmu ar tvaiku". Darbība ir maiga un efektīva un piemērota bezgrēcīgai, krāšņai un pilnīgi tīrai dzīvei. Pēc grēka debesis sūtīs postošas vētras un lietusgāzes kā sava lāsta zīmi.

Cilvēka veidošanās

1. Moz.2:7: "Dievs Tas Kungs radīja cilvēku no zemes pīšļiem un iedvesa viņa nāsīs dzīvības elpu, un cilvēks kļuva par dzīvu radību."

Cilvēka radīšana balstās uz jaunu **atdalīšanu**: "zemes putekļiem", no kuriem daļa tiek ņemta, lai veidotu dzīvību, kas radīta pēc Dieva līdzības. Šajā darbībā Dievs atklāj savu plānu iegūt un galu galā izraudzīties zemes izcelsmes cilvēkus, kurus viņš padarīs mūžīgus.

Kad Dievs viņu rada, cilvēks ir īpašas Radītāja uzmanības objekts. Ņemiet vērā, ka viņš "veido" viņu no "zemes putekļiem", un šī vienīgā izcelsme pareģo viņa grēku, nāvi un atgriešanos "putekļa" stāvoklī. Šī dievišķā darbība ir salīdzināma ar "podnieka", kurš veido "māla trauku"; attēls, ko Dievs pieprasīs Jer.18:6 un Rom.9:21. Turklāt "cilvēka" dzīve būs atkarīga no viņa "elpas", ko Dievs ieelpo viņa "nāsīs". Tāpēc daudzi domā par plaušu "elpu", nevis garu. Visas šīs detaļas tiek atklātas, lai atgādinātu mums, cik trausla ir cilvēka dzīve, kuras pagarināšana ir atkarīga no Dieva. Tas paliek pastāvīga brīnuma auglis, jo dzīvība ir atrodamā tikai Dievā un tikai viņā. Pēc viņa dievišķās gribas, "cilvēks kļuva dzīva būtne". Ja laba vai ļauna cilvēka mūžs tiek pagarināts, tas ir tikai tāpēc, ka Dievs to atļauj. Un, kad viņu piemeklē nāve, jautājums joprojām ir viņa lēmums.

Pirms grēka Ādams tika radīts pilnīgs un nevainīgs, viņam bija spēcīga vitalitāte, un viņš iegāja mūžīgajā dzīvē, ko ieskauj mūžīgas lietas. Tikai viņa radīšanas forma pareģo viņa briesmīgo likteni.

1. Mozus 2:8: "Tad Dievs Dievs iestādīja dārzu Ēdenē, austrumu pusē, un novietoja tur cilvēku, kuru bija veidojis."

Dārzs ir ideālas vietas tēls cilvēkam, kurš tur apkopo visus tā apburošos uztura un vizuālos elementus; brīnišķīgi ziedi, kas neizbalē un nekad nezaudē savas patīkamās smaržas smaržas, vairojas līdz bezgalībai. Šī dārzā piedāvātā barība neceļ cilvēka dzīvi, kas pirms grēka nav atkarīga no ēdiena. Tāpēc pārtiku cilvēks patērē tikai savam priekam. Precizitāte "Dievs iestādīja dārzu" liecina par viņa mīlestību pret savu radību. Viņš kļūst par dārznieku, lai piedāvātu cilvēkam šo brīnišķīgo dzīvesvietu.

Vārds Ēdene nozīmē "prieku dārzs", un, ņemot Izraēlu par centrālo atskaites punktu, Dievs šo Ēdeni nosaka Izraēlas austrumos. Cilvēku viņa "priekam" šajā garšīgajā dārzā ievieto Dievs, viņa Radītājs.

1.Moz.2:9: “*Jahve Dievs radīja no zemes izaugt visa veida kokus, kas bija skatāmi patīkami un derīgi pārtikai, un dzīvības koku dārza vidū un labā un ļaunā atziņas koku.*”

Dārza raksturs ir augļu koku klātbūtne, kas piedāvā “ēdam gatavu”, kas veido to augļus ar daudzveidīgām maigām un saldenām garšām. Viņi visi tur ir tikai Ādama priekam, joprojām vieni.

Dārzā ir arī divi koki ar diametrāli pretējiem raksturiem: “*dzīvības koks*”, kas ieņem centrālo vietu, “*dārza vidū*”. Tādā veidā dārzs un tā krāšņais piedāvājums ir pilnībā piesaistīts tam. Viņa tuvumā atrodas “*labā un ļaunā atziņas koks*”. Jau tā apzīmējumā vārds “*ļaunums*” pravieto piekļuvi grēkam. Tad mēs varam saprast, ka šie divi koki ir abu nometņu tēli, kas stāsies viena otrai pretī grēka zemē: Jēzus Kristus nometne, ko attēlo “*dzīvības koks*” pret velna nometni, kas, tāpat kā vārds no “*koka*” norāda, ir pazinis vai secīgi pieredzējis “*labo*” no tā radīšanas līdz dienai, kad “*ļaunums*” lika tam sākt sacelšanos pret savu Radītāju; ko Dievs sauc par “grēkošanu pret viņu”. Es atgādinu, ka šie “*labā un ļaunā*” principi ir divas izvēles vai divi iespējamie galēji pretēji augļi, ko rada “*dzīvas būtnes*” **pilnīga brīvība**. Ja pirmais eņģelis to nebūtu izdarījis, citi eņģeļi tik un tā būtu sacelušies, kā jau tagad ir pierādījusi cilvēku uzvedības pieredze uz zemes.

Visā dāsnajā dārza ziedojumā, ko Dievs ir sagatavojis Ādamam, ir šis “*labā un ļaunā atziņas*” koks, kas ir paredzēts, lai pārbaudītu cilvēka uzticību. Šis termins “*zināšanas*” ir labi jāsaprot, jo Dievam darbības vārdam “*zināt*” ir ārkārtīgi liela nozīme – piedzīvot “*labo vai ļauno*”, kas būs balstīts uz paklausības vai nepaklausības aktiem. Koks dārzā ir tikai materiālais atbalsts paklausības pārbaudei, un tā augļi tikai pārraida ļaunumu, jo Dievs tam ir piešķīris šo lomu, uzdotot to kā aizliegumu. Grēks nav augļos, bet gan to ēšanai, zinot, ka Dievs to ir aizliedzis.

1. Moz. 2:10: “*No Ēdenes nāca upe, lai laistītu dārzu, un no turienes tā sadalījās četros zaros.*”

jauns vēstījums par **atdališanu**, tāpat kā upe, kas izplūst no Ēdenes, sadalās “*četrās rokās*”, šis attēls pravieto cilvēces dzimšanu, kuras pēcnācēji izplatīsies vai nu četros galvenajos punktos, vai četros vējos no debesīm visās vietās. zeme. “*Upe*” ir tautas simbols, ūdens ir cilvēku dzīvības simbols. Ar šo sadalījumu “*četrās rokās*”, upe, kas izplūst no Ēdenes, izplatīs savu dzīvības ūdeni pa visu zemi, un šī ideja pareģo Dieva vēlmi izplatīt savas zināšanas pa visu tās virsmu. Viņa projekts tiks īstenots saskaņā ar 1.Moz.10, atdalot Noasu un viņa trīs dēlus pēc ūdens plūdu beigām. Šie plūdu liecinieki no paaudzes paaudzē nodos atmiņas par briesmīgo dievišķo sodu.

Mēs nezinām zemes vizuālo izskatu pirms plūdiem, taču pirms tautu atdališanas apdzīvotajai zemei vajadzēja parādīties kā vienam kontinentam, ko tikai laistīja šis ūdens avots, kas izplūda no Ēdenes dārza. Pašreizējās iekšējās jūras nepastāvēja, un tās ir plūdu sekas, kas gadu aptvēra visu zemi. Līdz plūdiem visu kontinentu apūdeņoja šīs četras upes, un to pietekas saldūdeni sadalīja pa visu sausās zemes virsmu. Plūdu laikā Gibraltāra šaurums un Sarkanā jūra sabruka, sagatavojot Vidusjūras veidošanos un Sarkanā jūru, ko iebruka sāļš ūdens no okeāniem. Ziniet, ka uz jaunās zemes, kur Dievs nodibinās savu

valstību, nebūs jūras saskaņā ar Atkl.21:1, tāpat kā nāves vairs nebūs. Šķelšanās ir grēka sekas, un tās visspēcīgākais veids tiks sodīts ar postošajiem plūdu ūdeņiem. Lasot šo vēstījumu, tikai tā pravietiskā aspektā, upes “*četras rokas*” apzīmē *četras tautas, kas raksturo cilvēci.*

1.Moz.2:11: “*Pirmā vārds ir Pišons; tas ir tas, kas ieskauj visu Havilas valsti, kur atrodams zelts.*”

Pirmās upes ar nosaukumu Pishon vai Phison nosaukums nozīmē: ūdens pārpilnība. Vieta, kur atradās Dieva stādītā Ēdene, noteikti bija tur, kur tagadējās Tigras un Eifratas avots; no Eifratas līdz Ararata kalnam un no Tigras līdz Vērsim. Turcijas austrumos un vidū joprojām atrodas milzīgais Van ezers, kas veido milzīgu saldūdens rezervi. Ar savu dievišķo svētību bagātīgais ūdens veicināja Dieva dārza ārkārtējo auglību. Pēc dažu domām, Havilas valsts, kas bija slavena ar savu zeltu, atradās mūsdienu Turcijas ziemeļaustrumos. Tas sniedzās līdz pat mūsdienu Gruzijas piekrastei. Taču šī interpretācija rada problēmas, jo saskaņā ar 1.Mozus 10:7 “*Havila*” ir pats “*Kuša dēls*”. “*Ham dēls*”, un tas apzīmē Etiopiju, kas atrodas uz dienvidiem no Ēģiptes. Tas liek man atrast šo “*Havilas*” valsti Etiopijā vai Jemenā, kur atradās zelta raktuves, ko Sābas karaliene piedāvāja karalim Zālamanam.

1.Moz.2:12: “*Šīs zemes zelts ir tīrs; tur sastopams arī bdelijs un oniksa akmens.*”

“*Zelts*” ir ticības simbols, un Dievs pravieta par Etiopiju, tīru ticību. Tā jau būs vienīgā valsts pasaulē, kas ir saglabājusi Sabas karalienes reliģisko mantojumu pēc viņas uzturēšanās kopā ar karali Zālamanu. Par labu vēl piebildīsim, ka savā neatkarībā, kas tika saglabāta gadsimtiem ilgās reliģiskās tumsas laikā, kas raksturoja “kristīgās” Rietumeiropas tautas, etiopieši saglabāja kristīgo ticību un piekopa īsto sabatu, ko saņēma Zālamana satikšanās. Apustulis Filips kristīja pirmo Etiopijas kristieti, kā tas atklāts Apustuļu darbos 8:27-39. Viņš bija karalienes Kendesas einuhs, un visa tauta saņēma viņa reliģisko mācību. Vēl viena detaļa liecina par šīs tautas svētību, jo Dievs lika tos pasargāt no ienaidniekiem ar kareivīgo darbību, ko brīvprātīgi veica slavenais navigators Vasko da Gama.

Apstiprinot Etiopijas ādas melno krāsu, “*oniksa akmens*” ir “melns” un sastāv no silīcija dioksīda; papildu bagātība šai valstij; jo tā izmantošana tranzistoru ražošanā padara to īpaši novērtētu mūsdienās.

1.Moz.2:13: “*Otrās upes nosaukums ir Gihons; tas ir tas, kas ieskauj visu Kušas zemi.*”

Aizmirsīsim “upes” un noliksim to vietā cilvēkus, kurus tās simbolizē. Šī otrā tauta “*ieskauj Kušas zemi*”, tas ir, Etiopiju. Šema pēcnācēji attīstīsies Arābijas zemē un līdz pat Persijai. Tas faktiski ieskauj Etiopijas teritoriju, tāpēc to var simbolizēt un apzīmēt ar “*upes*” nosaukumu “*Gihon*”. Mūsu pēdējās dienās šī svīta ir Arābijas un Persijas “musulmaņu” reliģija. Tādējādi radīšanas sākuma konfigurācija tiek reproducēta laika beigās.

1.Moz.2:14: “*Trešās vārds ir Hidekels; tas ir tas, kas plūst uz austrumiem no Asīrijas. Ceturtā upe ir Eifrata.*”

“*Hidekel*” apzīmē “Tīģera upi”, un apzīmētie cilvēki būtu Indija, ko simbolizē “Bengālijas tīģeris”; Tāpēc Āzija un tās austrumu civilizācija, kas

maldīgi apzīmēta kā "dzeltenā rase", tiek pareģota un norūpēta, un patiesībā tā atrodas "uz austrumiem no Asīrijas". Dan.12 Dievs izmantoja šīs cilvēkēdājas "upes" simbolu "Tīģeris", lai ilustrētu Adventistu pārbaudījumus, kas tika piedzīvoti laikā no 1828. līdz 1873. gadam, ko tas izraisīja daudzo garīgo nāves gadījumu dēļ.

Nosaukums "Eufrata" nozīmē: ziedošs, auglīgs. Apokalipses pareģojumā "Eufrata" simbolizē Rietumeiropu un tās izaugumus, Ameriku un Austrāliju, kurās Dievs rāda, ka dominē Romas pāvesta reliģiskais režīms, kuru viņš nosauc ar savu pilsētu, "Lielo Babilonu". Šis Noasa pēcnācējs būs Jafeta pēcnācējs, kas stiepjas uz rietumiem uz Grieķiju un Eiropu un uz ziemeļiem uz Krieviju. Eiropa bija augsne, kurā kristīgā ticība piedzīvoja visus labos un sliktos notikumus pēc Izraēlas nacionālā krišanas; īpašības vārdi "puķains, auglīgs" ir pamatoti, un saskaņā ar zīmi nemīlētās sievietes Leas dēlu būs vairāk nekā Jēkaba mīlētās sievas Rāheles dēlu.

Ir labi šajā vēstījumā atrast atgādinājumu, ka, neskatoties uz visu to galīgo reliģisko sadalījumu, šiem četriem zemes civilizāciju veidiem bija tāds pats radītājs Dievs kā Tēvs, lai attaisnotu savu pastāvēšanu.

1. Moz. 2:15: "Dievs Tas Kungs paņēma cilvēku un ielika to Ēdenes dārzā, lai tas to koptu un turētu."

Dievs Ādamam piedāvā nodarbošanos, kas sastāv no dārza "kopšanas un kopšanas". Šis pilnveidošanās veids mums nav zināms, taču tā tika veikta bez jebkāda noguruma pirms grēka. Tāpat, bez jebkāda veida agresijas visā radībā, viņa apsardze tika vienkāršota līdz galējībai. Tomēr šī sarga loma nozīmēja briesmu esamību, kas drīz iegūs reālu un precīzu aspektu: cilvēka domu velnišķo pavedināšanu šajā pašā dārzā.

1.Moz.2:16: "Dievs Tas Kungs deva cilvēkam šo pavēli: Tu drīksti ēst no visiem dārza kokiem; »

Ādamam ir brīvi pieejami daudzi augļu koki. Dievs piepilda viņu ārpus viņa vajadzībām, kas sastāv no ēdiena vēlmju apmierināšanas ar dažādām garšām un aromātiem. Dieva piedāvājums ir jauks, taču tā ir tikai pirmā daļa no "pavēles", ko Viņš dod Ādamam. Nākamā ir šī "pasūtījuma" otrā daļa.

1.Moz.2:17: "Bet tev nebūs ēst no labā un ļaunā atziņas koka, jo dienā, kad tu no tā ēdīsi, tev būs jāmirst."

Dieva "kārtībā" šī daļa ir ļoti nopietna, jo izteiktie draudi tiks nepielūdzami piemēroti, tiklīdz nepaklausība, grēka auglis, tiks pabeigta un izpildīta. Un neaizmirstiet, lai īstenotu vispārējo grēku noregulēšanas projektu, Ādamam būs jākrīt. Lai labāk saprastu, kas notiks, atcerēsimies, ka Ādams joprojām ir viens, kad Dievs viņu brīdina, izsakot savu "pavēli" neēst no "labā un ļaunā atziņas koka" vai nebaroties no velna idejas. Turklāt mūžīgās dzīves kontekstā Dievam viņam bija jāpaskaidro, ko nozīmē "mirt". Tā kā draudi pastāv, šajā "tu mirsi". Rezumējot, Dievs piedāvā Ādamam mežu, bet aizliedz viņam vienu koku. Un dažiem šis aizliegums vien ir nepanesams, tas ir tad, kad koks slēpj mežu, kā māca teiciens. Ēst no "labā un ļaunā atziņas koka" nozīmē: baroties no velna mācības, ko jau ir atdzīvinājis sacelšanās gars pret Dievu un viņa taisnīgumu. Jo dārzā novietotais aizliegtais "koks" ir viņa personas tēls, tāpat kā "dzīvības koks" ir Jēzus Kristus tēls.

1.Moz.2:18: “ *Dievs Jahve teica: Nav labi cilvēkam būt vienam; Es viņam palīdzēšu iepatīties .* ”

Dievs radīja zemi un cilvēkus, lai atklātu savu labestību un velna ļaunumu. Viņa glābšanas projekts mums atklājas turpmākajās lietās. Lai saprastu, zināt, ka cilvēks personīgi spēlē Dieva lomu, kas liek viņam domāt, rīkoties un runāt tā, kā viņš domā, darbojas un runā pats. Šis pirmais Ādams ir pravietisks Kristus tēls, kuru Pāvils prezentēs kā jauno Ādamu.

Lai atklātu velna ļaunumu un Dieva labestību, ir nepieciešams, lai Ādams grēkotu, lai zemi valdītu velns un viņa ļaunie darbi tiktu atklāti vispārēji. Pārajēdiens pastāv tikai uz zemes, kas radīts grēkam, jo šādi izveidotajam duetam ir garīgs iemesls, kas pareģo dievišķā Kristus attiecības ar viņa laulāto, kas nozīmē viņa izredzēto. Izredzētajai ir jāzina, ka viņa ir gan upuris, gan labuma guvējs no Dieva izplānotā glābšanas plāna; viņa ir grēka upuris, kas vajadzīgs Dievam, lai viņš galu galā varētu nosodīt velnu, un viņa glābjošās žēlastības saņēmēja, jo, apzinoties savu atbildību par grēka esamību, viņš pats maksās grēka izpiršanas cenu grēks Jēzū Kristū. Tāpēc sākumā Dievs uzskatīja, ka vientulība nav laba, un viņa vajadzība pēc mīlestības bija tik liela, ka viņš bija gatavs maksāt dārgu cenu, lai to iegūtu. Šo uzņēmumu, šo aci pret aci, kas ļauj dalīties, Dievs sauc par “ *palīdzību* ”, un vīrietis lieto šo terminu, izsaucot savu līdzinieku sievieti. Runājot par palīdzību, viņa liks viņam krist un aizvest viņu grēkā no mīlestības. Taču šī Ādama mīlestība pret Ievu ir Kristus mīlestības tēlā pret saviem izredzētajiem atrastajiem grēciniekiem, kas ir mūžīgas nāves cienīgi.

1.Moz.2:19: “ *Dievs Tas Kungs radīja no zemes ikvienu lauka zvēru un visus putnus gaisā un atveda tos pie cilvēkiem, lai redzētu, kā viņš tos nosauks, un lai katra dzīvā radība nes vārdu, cilvēks to dotu .* ”

Augstākais ir tas, kurš dod vārdu tam, kas ir zemāks par viņu. Dievs deva sev savu vārdu un, piešķirot Ādamam šīs tiesības, viņš tādējādi apstiprina cilvēka kundzību pār visu, kas dzīvo uz zemes. Šajā pirmajā zemes radīšanas formā lauka dzīvnieku un gaisa putnu sugas tiek samazinātas, un Dievs tos atved Ādamam, tāpat kā viņš pirms plūdiem tos veda pa pāriem pie Noas.

1.Moz.2:20: “ *Un cilvēks deva vārdus visiem liellopiem un debess putniem un visiem lauka zvēriem; bet cilvēkam viņš neatrada tādu palīdzību kā viņš . Tā sauktie aizvēsturiskie briesmoņi tika radīti pēc grēka, lai pastiprinātu dievišķā lāsta sekas, kas skars visu zemi, tostarp jūru . debess ” un „ lauku dzīvnieki ” ir neatkarīgāki. Bet šajā prezentācijā viņš nav atradis cilvēka līdzinieku, jo viņš vēl neeksistē.* ”

1.Moz.2:21: “ *Tad JAHWÉH Dievs lika cilvēkam dziļi iemigt, un viņš aizmiga; viņš paņēma vienu no savām ribām un aizvēra miesu tās vietā .* ”

Šai ķirurģiskajai operācijai piešķirtā forma vēl vairāk atklāj taupīšanas projektu. Miķelī Dievs izslēdz sevi no debesīm, viņš atstāj un šķiras no saviem labajiem eņģeļiem, kas ir “ *dziļā miega* ” norma, kurā Ādams ir iegrimis. Jēzū Kristū, kas dzimis miesā, tiek paņemta dievišķā riba un pēc viņa nāves un augšāmcelšanās uz saviem divpadsmit apustuļiem viņš rada savu “ *palīdzību* ”, no kuras viņš pārņēma miesīgo aspektu un savus grēkus un kam viņš dod savu “Svēto”. Gars”. Šī vārda “ *palīdzība* ” garīgā nozīme ir liela, jo tas piešķir viņa

Baznīcai, Viņa izredzētajiem “ *palīdzības* ” lomu tās glābšanas plāna īstenošanā un vispārēja globāla grēka un grēcinieku likteņa noregulējuma īstenošanā.

1.Moz.2:22: “ *Dievs Tas Kungs izveidoja sievieti no ribas, ko viņš bija atņēmis no vīrieša, un atveda viņu pie vīra .*”

Tādējādi sievietes veidošanās pravieta par Kristus izredzēto. Jo tieši ar nākšanu miesā Dievs veido savu uzticīgo draudzi, savas miesīgās dabas upuri. Lai glābtu izredzētos no miesas, Dievam bija jāieņem forma miesā. Un arī, būdams sevī mūžīgā dzīvība, viņš nāca, lai dalītos tajā ar saviem izredzētajiem.

1.Moz.2:23: “ *Un vīrs sacīja: Lūk, šoreiz viņa, kas ir kauls no maniem kauliem un miesa no manas miesas! Viņu sauks par sievieti, jo viņa tika atņemta no vīrieša .*

Dievs nāca uz zemi, lai pieņemtu zemes normu, lai varētu par savu Izredzēto teikt to, ko Ādams saka par savu līdzinieci, kuru viņš nosauc par “ *sievieti* ”. Ebreju valodā šī lieta ir skaidrāka, jo vīriešu dzimtes vārds vīrietis ir “ish” kļūst par “isha” sievišķajam vārdam sieviete. Šajā darbībā viņš apstiprina savu kundzību pār viņu. Bet, atņemta no viņa, šī “ *sieviete* ” kļūs viņam neaizstājama, it kā no viņa ķermeņa izņemtā “ *riba* ” vēlētos atgriezties pie viņa un ieņemt savu vietu. Šajā unikālajā pieredzē Ādams izjutīs pret savu sievu tās jūtas, ko māte izjutīs pret bērnu, kuru viņa dzemdē pēc tam, kad ir nēsājusi viņu savā vēderā. Un šo pieredzi arī izdzīvo Dievs, jo dzīvās radības, kuras viņš rada sev apkārt, ir bērni, kas nāk no viņa; kas padara viņu tikpat daudz par māti kā tēvu.

1.Moz.2:24: “ *Tāpēc vīrs atstās savu tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu .*”

Šajā pantā Dievs izsaka savu plānu saviem izredzētajiem, kuriem bieži būs jāsarauj miesas ģimenes attiecības, lai izveidotu saikni ar Dieva svētītajiem izredzētajiem. Un neaizmirstiet, pirmkārt, Jēzū Kristū Mihaēls atstāja savu debesu Tēva statusu, lai nāktu un iekarotu savu izredzēto mācekļu mīlestību uz zemes; tas tiktāl, ka viņš atteicās izmantot savu dievišķo spēku, lai cīnītos pret grēku un velnu. Šeit mēs saprotam, ka **atdalīšanas** un **kopības** tēmas nav atdalāmas. Uz zemes izredzētajiem ir jābūt miesiski **atdalītiem** no tiem, kurus viņi mīl, lai stātos garīgā **kopībā un kļūtu par “vienu” ar Kristu un visiem viņa izredzētajiem, un viņa uzticīgajiem labajiem eņģeļiem.**

Vēlme pēc “ *ribas* ” atgriezties savā sākotnējā vietā savu nozīmi iegūst cilvēku seksuālajā savienojumā, miesas un gara aktā, kurā vīrietis un sieviete fiziski veido vienu miesu.

1. Moz. 2:25: “ *Vīrietis un viņa sieva abi bija kaili, un viņiem nebija kauna .*”

Fizisks kailums netraucē visiem. Ir naturisma cienītāji. Un cilvēces vēstures sākumā fizisks kailums neizraisīja “ *kaunu* ”. “ *Kauna* ” parādīšanās būs grēka rezultāts, it kā ēšana no “*labā un ļaunā atziņas koka* ” varētu atvērt cilvēka prātu līdz šim nezināmām un ignorētām sekām. Patiesībā aizliegtā koka auglis nebūs šo pārmaiņu autors, tas būs tikai līdzeklis, jo tas, kurš maina lietu vērtības un sirdsapziņu, ir Dievs un tikai viņš. Tieši viņš radīs “ *kaunuma* ” sajūtu, ko grēcīgais pāris izjutīs savās domās par savu fizisko kailumu, kas nebūs atbildīgs; jo vaina būs morāla un attieksies tikai uz īstenoto nepaklausību, ko atzīmē Dievs.

Apkopojot 1. Mozus grāmatas 2. nodaļas mācību, Dievs vispirms mums iepazīstināja ar septītās dienas atpūtas jeb sabata svētīšanu, kas pravieto lielo atpūtu, kas septītajā tūkstošgadē tiks dota gan Dievam, gan viņa uzticīgajiem izredzētajiem. Taču šī atpūta bija jāuzvar zemes cīņā, ko Dievs risinās pret grēku un velnu, iemiesojoties Jēzū Kristū. Ādama zemes pieredze ilustrēja šo Dieva izstrādāto glābšanas plānu. Kristū viņš kļuva par miesu, lai radītu savu izredzēto no miesas, kurš galu galā saņems debesu ķermeni, kas līdzīgs eņģeļiem.

3. Mozus grāmata

atšķirtība no grēka

1. Moz. 3:1: “ *Čūska bija visviltīgākā no visiem lauka zvēriem, ko Tas Kungs Dievs bija radījis. Un viņš sacīja sievietei: Vai tiešām Dievs teica: jums nebūs ēst no visiem dārza kokiem?* »

Nabaga “ *čūskai* ” bija nelaime, jo viņu kā nesēju izmantoja “viltīgākais ” no Dieva radītajiem eņģeļiem. Dzīvnieki, par kuriem rūpuļi, piemēram, “ *čūska* ”, nerunāja; valoda bija cilvēkam dotā Dieva tēla īpatnība. Norādiet uz labo, velns liek viņam runāt ar sievieti laikā, kad viņa ir šķirta no vīra. Šī izolācija viņam būs liktenīga, jo Ādama klātbūtnē velnam būtu bijis grūtāk novest cilvēkus nepaklausīt Dieva pavēlei.

Jēzus Kristus atklāja velna esamību, kuru viņš apzīmē, sakot Jāņa 8:44, ka viņš ir “ *melu tēvs un slepkava no sākuma* ”. Viņa vārdu mērķis ir satricināt cilvēku pārliecību, un Dieva pieprasītajam “Jā vai Nē” viņš pievieno “bet” vai “varbūt”, kas noņem pārliecību, kas patiesībai piešķir spēku. Dieva doto pavēli saņēma Ādams, kurš pēc tam to nodeva savai sievai, bet viņa nedzirdēja Dieva balsi, kas deva pavēli. Arī viņas šaubas gulstas uz vīru, piemēram: “vai viņš saprata, ko Dievs viņam teica?” »

1. Moz. 3:2: “ *Sieviete atbildēja čūskai: Mēs ēdam no dārza koku augļiem* .”

Šķiet, ka pierādījumi atbalsta velna vārdus; viņš spriež un runā saprātīgi. “ *Sieviete* ” pieļauj savu pirmo kļūdu, atbildot uz runājošo “ *čūsku* ”; kas nav normāli. Pirmkārt, tas attaisno Dieva labestību, kas viņiem deva iespēju ēst no visiem kokiem, izņemot tos, kas ir aizliegti.

1. Mozus 3: 3: “ *Bet par tā koka augļiem, kas ir dārza vidū, Dievs ir teicis: jums nebūs no tiem ēst, nedz aiztikt, lai jūs nenomirtu* .

Ādama vēstījums par dievišķo pavēli parādās frāzē “ *lai tu nenomirtu* ”. Tie nav precīzi vārdi, ko teica Dievs, jo viņš teica Ādamam: “ *Tajā dienā, kad tu no tā ēdīsi, tu mirsi* ”. Dievišķo vārdu vājināšanās veicinās grēka patērēšanu. Pamatojot savu paklausību Dievam “ *baīļu* ” dēļ, “ *sieviete* ” piedāvā velnam iespēju apstiprināt šīs “ *bailes* ”, kuras, pēc viņa domām, nav attaisnojamas.

1. Moz.3:4: “ *Tad čūska sacīja sievietei: Tev nebūs mirt ;* »

Un galvenais melis tiek atklāts šajā paziņojumā, kas ir pretrunā ar Dieva vārdiem: " *Tev nebūs mirt .* "

1. Moz. 3:5: " *Bet Dievs zina, ka tanī dienā, kad tu to ēdīsi, tavas acis atvērsies, un tu būsi kā dievi, zinādami labo un ļauno .* "

Viņam tagad ir jāattaisno Dieva dotā kārtība, kurai viņš piedēvē ļaunu un savtīgu domu: Dievs vēlas tevi turēt zemiskumā un mazvērtībā. Viņš egoistiski vēlas neļaut jums kļūt līdzīgam viņam. Viņš parāda zināšanas par labo un ļauno kā priekšrocību, ko Dievs vēlas paturēt tikai sev. Bet, ja ir priekšrocības, zinot labo, kur ir priekšrocība zināt ļaunumu? Labais un ļaunais ir absolūti pretstati, piemēram, diena un nakts, gaismas un tumsa, un Dievam zināšanas sastāv no pieredzes vai darbības. Patiesībā Dievs jau bija devis cilvēkam **intelektuālas zināšanas** par labo un ļauno, **atļaujot** dārza kokus un **aizliedzot** tos, kas attēlo "labo un ļauno"; jo viņš ir simbolisks velna tēls, kurš, saceļoties pret savu Radītāju, secīgi piedzīvoja " *labo* ", tad " *ļauno* " .

1. Moz. 3:6: " *Sieviete redzēja, ka koks ir labs ēdienam un patīkams skatīšanai, un ka tas ir vērtīgs prāta atvēršanai; viņa paņēma no tā augļiem un ēda; viņa iedeva daļu arī savam vīram, kas bija ar viņu, un viņš no tā ēda .* "

Vārdi, kas nāk no čūskas, atstāj savu efektu, šaubas pazūd un sieviete arvien vairāk pārliecinās, ka čūska viņai teica patiesību. Augļi viņai šķiet labi un vizuāli patīkami, bet galvenokārt viņa uzskata, ka tie ir " *vērtīgi, lai atvērtu inteliģenci* ". Velns iegūst vēlamu rezultātu, viņš tikko ir savervējis savas dumpīgās attiecības piekritēju. Un, ēdot aizliegto augli, viņa pati kļūst par ļaunuma atziņas koku. Pārpildīts ar mīlestību pret savu sievu, no kuras viņš nav gatavs pieņemt šķiršanos, Ādams dod priekšroku dalīties savā postošajā liktenī, jo zina, ka Dievs piemēros viņa nāvējošo sankciju. Un, savukārt, ēdot aizliegto augli, viss pāris cietīs no velna tirāniskās kundzības. Tomēr paradoksālā kārtā šī kaislīgā mīlestība ir līdzīga tam, ko Kristus piedzīvos par savu Izredzēto, viņš piekrīt arī mirt par viņu. Arī Dievs var saprast Ādamu.

1. Moz. 3:7: " *Abu acis atvērās, un viņi saprata, ka ir kaili, un, sašuvuši kopā vīģes lapas, izveidoja sev jostas .* "

Šajā brīdī, kad cilvēku pāris piepildīja grēku, sākās Dieva plānotā 6000 gadu atpakaļskaitīšana. Pirmkārt, viņu apziņu pārveido Dievs. Acis, kas bija atbildīgas par tieksmi pēc augļa, kas " *redzam patīkami* ", ir jauna lietu sprieduma upuri. Un cerētā un meklētā priekšrocība pārvēršas par mīnusu, jo viņi jūt "kaunu" par savu kailumu, kas līdz tam nebija sagādājis nekādas problēmas ne viņiem, ne Dievam. Atklātais fiziskais kailums bija tikai garīgā kailuma miesiskais aspekts, kurā atradās nepaklausīgais pāris. Šis garīgais kailums atņēma viņiem dievišķo taisnīgumu un nāves sankcija ienāca viņos, tā ka viņu kailuma atklāšana bija pirmais Dieva dotās nāves efekts. Tādējādi nāve bija pieredzējušu ļaunuma zināšanu sekas; ko māca Pāvils, sakot Rom.6:23: " *Jo grēka alga ir nāve* ". Lai segtu savu kailumu, dumpīgie laulātie ķērās pie cilvēka iniciatīvas, kas sastāvēja no " *vīģes lapu šūšanas* ", lai izgatavotu " *jostas* ". Šī darbība garīgi attēlo cilvēka mēģinājumu sevi attaisnot. " *Josta* " kļūs par " *patiesības* " simbolu Ef.6:14. Tāpēc Ādama " *josta* ", kas izgatavota no " *vīģes lapām* ", ir pretrunā, simbols meliem, **aiz** kuriem grēcinieks meklē patvērumu, lai sevi nomierinātu.

1.Mozus 3:8: “ *Tad viņi dzirdēja Dieva Jehovas balsi, kas ejam pa dārzu uz vakaru, un vīrietis un viņa sieva paslēpās no Dieva Tā Kunga klātbūtnes starp dārza kokiem .* ”

Tas, kurš meklē nieres un sirdis, zina, kas tikko noticis un kas atbilst viņa glābšanas projektam. Šis ir tikai pirmais solis, kas nodrošinās velnam vietu, kur atklāt savas domas un ļauno dabu. Bet viņam ir jāsatiekas ar vīrieti, jo viņam ir daudz ko pastāstīt. Tagad cilvēks nesteidzas satikt Dievu, savu Tēvu, savu Radītāju, no kura viņš tagad tikai tiecas bēgt, tik ļoti viņš baidās dzirdēt viņa pārmetumus. Un kur šajā dārzā paslēpties no Dieva skatienu? Atkal ticība, ka “ *dārza koki* ” var viņu paslēpt no viņa sejas, liecina par garīgo stāvokli, kādā Ādams krita, kopš viņš kļuva par grēcinieku.

1.Moz.3:9: “ *Bet Dievs, JHWéH, sauca cilvēku un sacīja viņam: Kur tu esi? »*

Dievs lieliski zina, kur Ādams slēpjas, bet viņš uzdod viņam jautājumu: “ *Kur tu esi?* ” » izstiept palīdzīgu roku un vērst viņu pretī vainas atzīšanai.

1.Moz.3:10: “ *Un viņš sacīja: "Es dzirdēju tavu balsi dārzā, un man bija bail, jo es biju kails un paslēpos ."*

Ādama sniegtā atbilde pati par sevi ir viņa nepaklausības atzīšana, un Dievs izmantos viņa vārdus, lai iegūtu veidu, kā parādīt grēka pieredzi.

1.Moz.3:11: “ *Un JAHWéH Dievs sacīja: Kas tev teica, ka tu esi kails? Vai tu ēdi no koka, no kura es tev aizliedzu ēst? »*

Dievs vēlas izvilkt no Ādama viņa vainas atzīšanos. No atskaitīšanas līdz atskaitījumam viņš skaidri uzdod viņai jautājumu: “ *Vai tu ēdi no koka, no kura es tev biju aizliedzis ēst?* ” ”.

1. Moz. 3:12: “ *Vīrietis sacīja: Sieviete, kuru tu man noliecēji, man iedeva no koka, un es ēdu .*

Lai gan tā ir patiesa, Ādama atbilde nav brīnišķīga. Viņš sevī nes velna zīmi un vairs nezina, kā atbildēt jā vai nē, bet tāpat kā sātans reaģē apļveida veidā, lai vienkārši neatzītu savu un milzīgo vainu. Viņš iet tik tālu, ka atgādina Dievam par viņa daļu šajā pieredzē, jo viņš viņam iedeva savu sievu, pirmo vainīgo, viņš domā pirms sevis. Labākā stāsta daļa ir tāda, ka viss ir patiesība un Dievs to neapzinās, jo viņa projektā bija nepieciešams grēks. Bet viņš kļūdās tajā, ka, sekojot sievietes piemēram, viņš izrādīja savu priekšroku viņai, kaitējot Dievam, un tā bija viņa lielākā vaina. Jo no sākuma Dieva prasība bija būt mīlētām pāri visam un visiem.

1.Moz.3:13: “ *Un Dievs Tas Kungs sacīja sievietei: Kāpēc tu to dari? Sieviete atbildēja: "Čūska mani pievīla, un es to ēdu ."*

Tad lielais Tiesnesis vēršas pie vīrieša apsūdzētās sievietes, un tur atkal sievietes atbilde saskan ar faktu realitāti: “ *Čūska mani pavedināja, un es to apēdu* ”. Tāpēc viņa ļāva sevi pavedināt, un tā ir viņas nāves vaina.

1. Moz. 3:14: “ *Un Dievs Tas Kungs sacīja čūskai: "Tāpēc, ka tu to esi darījis, tu būsi pār visiem lopiem un pār visiem lopiem savā mūžā .*

Šoreiz Dievs nejautā “ *čūskai* ”, kāpēc viņš tā rīkojās, jo Dievs apzinās, ka viņu kā nesēju izmantoja sātans, velns. Liktenis, ko Dievs piešķir “ *čūskai* ”, patiesībā attiecas uz pašu velnu. “ *Čūskai* ” pieteikums bija tūlītējs, bet velnam tas bija tikai pravietojums, kas piepildīsies pēc Jēzus Kristus uzvaras pār grēku un

nāvi. Saskaņā ar Atkl.12:9 šī pieteikuma pirmā forma bija viņa izraidīšana no Debesu valstības, kā arī ļaunie eņģeļi no viņa noņemti. Viņi tika nomesti uz zemes, kuru viņi nekad neatstās līdz savai nāvei, un tūkstoš gadus, izolēti uz postītās zemes, sātans rāps pīšļos, kas uzņēma tos, kas nomira viņa dēļ un brīvības, ar kādu viņš to ļaunprātīgi izmantoja, dēļ. Uz Dieva nolādētās zemes viņi uzvedīsies kā čūskas, gan bailīgi, gan piesardzīgi, jo Jēzus Kristus sakāvi un bēgs no cilvēka, kurš kļuvis par viņu ienaidnieku. Viņi kaitēs cilvēkiem, kas slēpjas viņu debess ķermeņu neredzamībā, sastādot tos vienu pret otru.

1.Moz.3:15: “ *Es likšu naidīgu starp tevi un sievieti un starp tavu pēcnācēju un viņas pēcnācēju: viņa sasitīs tavu galvu, bet tu sasitīsi viņai papēdi* .”

Attiecinot uz “čūsku”, šis teikums apstiprina piedzīvoto un novēroto realitāti. Tās pielietojums velnam ir smalkāks. Naidis starp viņa pusi un cilvēci tiek apstiprināts un atzīts. “ *Sievietes sēkla, kas sagrauj viņa galvu* ”, būs Kristus un viņa uzticīgo izredzēto sēkla. Viņa galu galā viņu iznīcinās, bet pirms tam dēmoniem būs bijusi mūžīga iespēja “ *ievainot papēdi* ” “ *sievietei* ”, paša Kristus Izredzētajam, pirmkārt, ar šo “ *papēžu* ”. Jo “ *papēdis* ” ir cilvēka ķermeņa balsta punkts, tāpat kā “ *stūra akmens* ” ir akmens, uz kura ir celts Dieva garīgais templis.

1.Moz.3:16: “ *Viņš sacīja sievietei: Es pastiprināšu tavas dzemdības sāpes, tu dzemdēsi bērnus ar sāpēm, un tu ilgosies pēc sava vīra, bet viņš valdīs pār tevi* .

Pirms dzemdībām nāves dēļ sievietei būs “ *jācieš grūtniecības laikā* ”; viņa “ *dzemdēs ar sāpēm* ”, visas lietas burtiski paveiktas un atzīmētas. Bet šeit atkal jāatzīmē attēla pravietiskā nozīme. Jāņa 16:21 un Atkl. 12 :2 “ *sieviete, kas cieš no dzemdībām* ” simbolizē Kristus Baznīcu Romas imperatora un pēc tam pāvesta vajāšanā kristiešu laikmetā.

1.Moz.3:17: “ *Un viņš sacīja vīrietim: Tā kā tu esi paklausījis savas sievas balsij un ēdis no koka, no kura es tev pavēlēju, tev nebūs no tā ēst! Zeme būs nolādēta jūsu dēļ. Ar darbu tu dabūsi no tā barību visas savas dzīves dienas* .

Atgriežoties pie cilvēka, Dievs viņam sniedz patiesu viņa situācijas aprakstu, ko viņš apkaunojoši bija centies slēpt. Viņa vaina ir pilnīga, un Ādams arī atklās, ka pirms viņa nāves pirms viņa nāves būs lāstu kopums, kas liks dažiem dot priekšroku nāvei, nevis dzīvībai. Zemes lāsts ir briesmīga lieta, un Ādams to iemācīsies smagā veidā.

1. Moz. 3:18: “ *Viņš tev radīs ērkšķus un ērkšķus, un tu ēdīsi lauka zāli* .”

Pazudusi Ēdenes dārza vieglā kultivēšana, to aizstāj nemītīga cīņa pret zālāju, “ *brāķi, ērkšķiem* ” un nezālēm, kas vairojas zemes augsnē. Vēl jo vairāk tāpēc, ka šis augsnes lāsts paātrinās cilvēces nāvi, jo līdz ar zinātnes "progresu" cilvēks pēdējās dienās saindēs sevi, ieliekot savu kultūru augsnē ķīmisku indi, lai iznīcinātu nezāles un kukaiņu kaitēkļus. Bagātīgs un viegli pieejams ēdiens vairs nebūs pieejams ārpus dārza, no kura viņš tiks padzīts, kā arī viņa mīļākā Dieva sieva.

1.Moz.3:19: “ *Savas vaiga sviedros tu ēdīsi maizi, līdz atgriezīsies uz zemes, no kuras tu esi ņemts; jo tu esi pīšļi, un par pīšļiem tu atgriezīsies* .”

Šis liktenis, kas krīt uz cilvēku, attaisno formu, kādā Dievs atklāja savu radību un veidojumu tieši no “*zemes putekļiem*”. Ādams uz sava un uz mūsu rēķina uzzina, no kā sastāv Dieva ierosinātā nāve. Nemsim vērā, ka mirušais nav nekas vairāk kā “*putekļi*” un ka ārpus šiem “*putekļiem*” nepaliek dzīvs gars, kas izplūst no šī mirušā ķermeņa. Eccl.9 un citi citāti apstiprina šo mirstīgo stāvokli.

1. Moz. 3:20: “*Ādams savu sievu nosauca par Ievu, jo viņa bija visa dzīvā māte.*”

Arī šeit Ādams iezīmē savu kundzību pār “*sievieti*”, dodot viņai vārdu “*Ieva*” vai “*Dzīve*”; nosaukums, kas pamatots kā cilvēces vēstures pamatrealitāte. Mēs visi esam tāli pēcnācēji, dzimuši no Ādama savaldzinātās sievas Ievas, caur kuru tika nodots nāves lāsts, un tas būs līdz Jēzus Kristus atgriešanās godībā 2030. gada agrā pavasarī.

1. Moz. 3:21: “*JahWeH Dievs Ādamam un viņa sievai radīja drēbes no ādām un ietērpa tās ar tām.*”

Dievs neaizmirst, ka zemes laulāto grēks bija daļa no viņa glābšanas projekta, kas tagad iegūs demonstrētu formu. Pēc grēka dievišķā piedošana kļūst pieejama Kristus vārdā, kuru upurēs un krustā sitīs romiešu karavīri. Šajā darbībā nevainīga būtne, brīva no visiem grēkiem, piekritīs mirt, lai viņu vietā izpirktu savu vienīgo uzticīgo izredzēto grēkus. No sākuma Dievs nogalināja nevainīgus dzīvniekus, lai viņu “*ādas*” apsegtu Ādama un Ievas kailumu. Šajā darbībā viņš cilvēka iztēlotu “*taisnību*” aizstāj ar to, ko viņa pestīšanas plāns viņam piedēvē ticībā. Cilvēka iedomātais “*taisnīgums*” bija tikai maldinoši meli, un tā vietā Dievs viņiem piedēvē “*tērpu*”, kas simbolizē “*viņa patieso taisnību*”, “*viņa patiesības jostu*”, kas balstās uz brīvprātīgu Kristus upuri un upurēt savu dzīvību par izpiršanu tiem, kas viņu uzticīgi mīl.

1. Moz. 3:22: “*JahWeH Dievs teica: Lūk, cilvēks ir kļuvis kā viens no mums labā un ļaunā atzīšanai. Tagad neļausim viņam izstiept savu roku un ņemt no dzīvības koka, ēst un dzīvot mūžīgi.*”

Miķelī Dievs uzrunā savus labos eņģeļus, kuri ir liecinieki drāmai, kas tikko notika uz zemes. Viņš tiem sacīja: “*Redzi, cilvēks ir kļuvis līdzīgs vienam no mums labā un ļaunā atzīšanai.*” Dienu pirms savas nāves Jēzus Kristus lietoja to pašu izteicienu attiecībā uz Jūdu, nodevēju, kuram vajadzēja viņu nodot reliģiozajiem ebrejiem, pēc tam romiešiem, lai to sistu krustā, Jāņa 6:70: “*Jēzus viņiem atbildēja: Vai ne es jūs izvēlējos, divpadsmit? Un viens no jums ir dēmons!*”. “*Mēs*” šajā pantā kļūst par “*tu*”, jo atšķiras konteksts, taču Dieva pieeja ir tāda pati. Frāze “*viens no mums*” attiecas uz sātānu, kuram joprojām ir brīva pieeja un kustība Dieva debesu valstībā starp visiem eņģeļiem, kas tika radīti zemes radīšanas sākumā.

Vajadzība neļaut cilvēkiem ēst no “*dzīvības koka*” bija patiesības prasība, par kuru Jēzus nāca, lai liecinātu savos vārdos, kas adresēti Romas prefektam Poncijam Pilātam. “*Dzīvības koks*” bija Kristus Pestītāja tēls, un ēst to nozīmēja barot sevi ar viņa mācību un visu savu garīgo personību, pieņemt viņu kā aizstājēju un personīgo glābēju. Tas bija vienīgais nosacījums, kas varēja attaisnot šī “*dzīvības koka*” patēriņu. Dzīvības spēks nebija kokā, bet tajā, ko koks simbolizēja: Kristū. Turklāt šis koks noteica mūžīgo dzīvi, un pēc sākotnējā grēka

Šī mūžīgā dzīvība tika uz visiem laikiem zaudēta līdz Dieva galīgajai atgriešanās Kristū un Miķelī. Tāpēc “ *dzīvības koks* ” un citi koki var izzust, tāpat kā Dieva dārzs.

1. Moz. 3:23: “ *Un Dievs Kungs viņu izdzina no Ēdenes dārza, lai viņš varētu apstrādāt zemi, no kuras viņš bija paņemts .* ”

Radītājam atliek tikai izraidīt no brīnišķīgā dārza cilvēku pāri, kas, veidojoties no pirmā Ādama (vārds, kas apzīmē cilvēku sugu: sarkanais = sangviniķis), ir izrādījušies necienīgi ar savu nepaklausību. Un ārpus dārza viņam sāksies sāpīga dzīve, fiziski un garīgi novājinātā ķermenī. Atgriešanās zemē, kas kļuvusi grūta un dumpīga, atgādinās cilvēkiem par viņu “ *putekļiem* ” izcelsmi.

1. Moz.3:24: “ *Tā viņš Ādamu padzina; un uz austrumiem no Ēdenes dārza viņš novietoja ķerubus, kas vicina liesmojošu zobenu, lai sargātu dzīvības koka ceļu .* ”

Ādams vairs nav tas, kas sargā dārzu, bet eņģeļi neļauj viņam tajā iekļūt. Dārzs galu galā izzudīs nedaudz pirms plūdiem, kas notika 1656. gadā kopš Ievas un Ādama grēka.

Šajā pantā mums ir noderīgs skaidrojums, kā noteikt Ēdenes dārza atrašanās vietu. Sargeņģeļi ir novietoti “ *uz austrumiem no dārza* ”, kas tādējādi ir uz rietumiem no vietas, kur Ādams un Ieva dodas pensijā. Šīs nodaļas sākumā norādītā iespējamā teritorija atbilst šim precizējumam: Ādams un Ieva atkāpjas uz zemi uz dienvidiem no Ararata kalna, un aizliegtais dārzs atrodas Turcijas “bagātīgo ūdeņu” apgabalā netālu no Van ezera. uz rietumiem no viņu atrašanās vietas.

4. Mozus grāmata

Atdalīšana ar nāvi

Šī 4. nodaļa ļaus mums labāk saprast, kāpēc Dievam bija nepieciešams piedāvāt Sātanam un viņa dumpīgajiem dēmoniemonstrācijas laboratoriju, kas atklāj viņu ļaunuma apmērus.

Debesīs ļaunumam bija robežas, jo debesu būtnēm nebija spēka vienai otru nogalināt; jo viņi visi uz brīdi bija nemirstīgi. Tāpēc šī situācija neļāva Dievam atklāt augsto ļaunuma un nežēlības līmeni, uz kādu bija spējīgi viņa ienaidnieki. Tāpēc zeme tika radīta ar mērķi pieļaut nāvi tās nežēlīgākajās formās, kādas tādas būtnes kā Sātans spēj iedomāties.

Šī 4. nodaļa, kas ir novietota zem šī skaitļa 4 simboliskās nozīmes, kas ir universāls, tāpēc atsauksies uz zemes cilvēces pirmās nāves apstākļiem; nāve ir tās īpašais un unikālais universālais raksturs starp visiem Dieva radījumiem. Pēc Ādama un Ievas grēka zemes dzīve bija “ *skats pasaulei un eņģeļiem* ”, kā teikts 1.Kor.4:9, iedvesmotajam un uzticīgajam lieciniekam Pāvīlam, bijušajam Tarsas Saulam, pirmais pilnvarotais vajātājs. Kristus baznīca.

1. Moz. 4:1: “ Ādams pazīna savu sievu Ievu; viņa palika stāvoklī un dzemdēja Kainu un sacīja: *Es esmu izveidojis vīrieti ar YaHWéH palīdzību* .

Šajā pantā Dievs mums atklāj nozīmi, ko viņš piešķir darbības vārdam “ zināt ”, un šis punkts ir ļoti svarīgs ticības attaisnošanas principā, kā tas ir rakstīts Jāņa 17:3: “ *Tagad mūžīgā dzīvība ir tā, ka viņi tevi pazīst ., vienīgais patiesais Dievs un to, ko tu esi sūtījis, Jēzu Kristu* . Pazīt Dievu nozīmē iesaistīties mīlestības pilnās attiecībās ar Viņu, šajā gadījumā garīgās, bet Ādama un Ievas gadījumā miesīgās attiecībās. Atkal sekojot šādam pirmā pāra paraugam, no šīs miesīgās mīlestības piedzima “bērns”; nu arī “bērnam” ir jāatdzimst mūsu garīgās mīlestības attiecībās, kas piedzīvotas ar Dievu. Šī jaunā piedzimšana, pateicoties patiesajai Dieva “ zināšanai ”, ir atklāta Atkl.12: 2-5: “ *Un viņa bija grūtniece un kļiedza dzemdībās un dzemdību sāpēs. ... Viņa dzemdēja dēlu, kuram ar dzelzs zizli jāvalda visas tautas. Un viņas bērns tika aizķerts pie Dieva un viņa troņa* .” Bērnam, kas dzimis no Dieva, ir jāatveido sava Tēva raksturs, bet tas nebija gadījumā ar pirmo cilvēku dzimušo dēlu.

Vārds Kains nozīmē iegūšanu. Šis vārds viņam paredz miesīgu un zemes likteni, kas ir pretējs garīgajam cilvēkam, kāds būs viņa jaunākais brālis Ābels.

Atzīmēsim, ka šajā cilvēces vēstures sākumā māte, kas dzemdē, saista Dievu ar šo dzimšanu, jo viņa apzinās, ka šīs jaunās dzīvības radīšana ir diženā radītāja Dieva YaHWéH radītā brīnuma sekas. Mūsu pēdējās dienās tas vairs nav vai reti tā notiek.

1. Moz. 4:2: “ *Viņa atkal dzemdēja viņa brāli Ābeli. Ābels bija gans, un Kains bija arājs* .

Ābels nozīmē elpa. Vairāk nekā Kains bērns Ābels tiek pasniegts kā Ādama kopija, pirmais, kurš saņēma plaušu elpu no Dieva. Patiesībā ar savu nāvi, kuru noslepkavoja viņa brālis, viņš pārstāv Jēzus Kristus, patiesā Dieva Dēla, izredzēto glābēja tēlu, ko viņš atpestīs ar savām asinīm.

Abu brāļu profesijas apliecina pretējo dabu. Tāpat kā Kristus, “ *Ābels bija gans* ” un tāpat kā zemes materiālistiskais neticīgais, “ *Kains bija arājs* ”. Šie pirmie cilvēces vēstures bērni pasludina Dieva pravietoto likteni. Un viņi ierodas, lai sniegtu sīkaku informāciju par viņa taupīšanas projektu.

1.Moz.4:3: “ *Pēc kāda laika Kains ziedoja Jahvem zemes augļus;* »

Kains zina, ka Dievs pastāv, un, lai parādītu viņam, ka viņš vēlas viņu pagodināt, viņš padara viņu par “ *zemes augļu upuri* ”, tas ir, lietas, ko viņa darbība ir radījusi. Šajā lomā viņš uzņemas jūdu, kristiešu vai musulmaņu reliģiozo cilvēku daudzo tēlu, kuri izceļ savus labos darbus, neuztraucoties par mēģinājumu uzzināt un saprast, ko Dievs mīl un sagaida no viņiem. Dāvanām ir nozīme tikai tad, ja tās novērtē persona, kas tās saņem.

1. Moz. 4:4: “ *un Ābels to padarīja par vienu no sava ganāmpulka un to taukiem pirmdzimtajiem. YaHWéH labvēlīgi skatījās uz Ābelu un viņa piedāvājumu;* »

Ābels atdarina savu brāli un, pateicoties viņa ganu profesijai, viņš ziedo Dievam “ *no sava ganāmpulka pirmdzimtā un to taukiem* ”. Tas ir patīkami Dievam, jo viņš šo “ *pirmdzimušo* ” upurē saskata paredzēto un pravietoto sava upura tēlu Jēzū Kristū. Atkl.1:5 mēs lasām: “ *... un no Jēzus Kristus, uzticamā liecinieka, mīrušo pirmdzimtā un zemes ķēniņu valdnieka!*” *Tam, kas mūs mīl,*

kurš ar savām asinīm mūs ir izglābis no mūsu grēkiem ...”. Dievs Ābela piedāvājumā saskata savu glābšanas projektu un var šķīst tikai patīkami.

1. Moz. 4:5: “ *bet viņš neskatījās labvēlīgi uz Kainu un viņa upuri. Kains bija ļoti dusmīgs, un viņa seja nokrita.* »

Salīdzinot ar Ābela piedāvājumu, ir loģiski, ka Dievs maz interesētu Kaina piedāvājumu, kurš tikpat loģiski var būt vīlies un apbēdināts. “ *Viņa seja ir nomākta* ”, taču ņemsim vērā, ka kairinājuma dēļ viņš “ *kļūst ļoti aizkaitināts* ”, un tas nav normāli, jo šī reakcija ir vīlušās lepnuma auglis. Aizkaitinājums un lepnums drīz nesīs nopietnākus augļus: viņa brāļa Ābela slepkavību, kas ir viņa greizsirdības priekšmets.

1.Moz.4:6: “ *Un Jahve sacīja Kainam: Kāpēc tu esi dusmīgs un kāpēc tavš vaigs ir nomests?* »

Tikai Dievs zina, kāpēc viņš dod priekšroku Ābela piedāvājumam. Kains var tikai uzskatīt, ka Dieva reakcija ir negodīga, bet tā vietā, lai dusmotos, viņam vajadzētu lūgt Dievu, lai ļauj viņam saprast šīs acīmredzami negodīgās izvēles iemeslu. Dievam ir pilnīgas zināšanas par Kaina dabu, kurš neapzināti spēlē viņam ļaunā Mat. 24:48-49 kalpa lomu: “ *Bet ja viņš ir ļauns kalps, kas saka sevī: Mans kungs kavējas nākt, ja viņš sāk sist savus pavadoņus, ja ēd un dzer kopā ar dzērājiem,...* ”. Dievs viņam uzdod jautājumu, uz kuru viņš lieliski zina atbildi, bet atkal, šādi rīkojoties, viņš dod Kainam iespēju dalīties ar viņu savu ciešanu cēloni. Uz šiem jautājumiem Kains neatbildēs, tāpēc Dievs viņu brīdina no ļaunuma, kas viņu pārņems.

1. Moz. 4:7: “ *Patiesi, ja tu darīsi labu, tu pacelsi savu vaigu, un, ja darīsi ļaunu, grēks guļ pie durvīm, un tā iegribas ir pēc tevis, bet tu pār to valda.* »

Pēc tam, kad Ieva un Ādams ir paēduši un ieguvuši velna statusu, "pazīnot labo un ļauno", viņš atkal parādās, lai mudinātu Kainu nogalināt savu brāli Ābeli. Viņa priekšā ir divas izvēles: “ *labais un ļaunais* ”; “ *Labais* ” liks viņam atkāpties un pieņemt Dieva izvēli, pat ja viņš to nesaprot. Bet “ *ļaunuma* ” izvēle liks viņam grēkot pret Dievu, liekot viņam pārkāpt sesto bausli: “ *Tev nebūs slepkavot* ”; un nē, “ *tev nebūs nogalināt* ”, kā to pasniedza tulki. Dieva bauslis nosoda noziegumu, nevis vainīgo noziedznieku nogalināšanu, ko viņš padarīja likumīgu, pavēlot to darīt, un šajā gadījumā Jēzus Kristus atnākšana šajā Dieva taisnīgajā spriedumā neko nemainīja.

Ņemiet vērā, kādā veidā Dievs runā par “ *grēku* ” tā, it kā viņš runātu par sievieti, saskaņā ar kuru viņš bija sacījis Ievai 1. Moz. 3:16: “ *Tava vīra vēlēšies, bet viņš valdīs pārī. tu* ”. Dievam “ *grēka* ” kārdinājums ir līdzīgs sievietes, kura vēlas savaldzināt savu vīru, kārdinājums, un viņš nedrīkst ļauties viņas vai viņa “ *dominēšanai* ”. Tādā veidā Dievs vīrietim deva pavēli neļaut sevi savaldzināt “ *grēkam* ”, ko pārstāv sieviete.

1. Moz.4:8: “ *Tomēr Kains runāja ar savu brāli Ābelu; bet, kad viņi atradās laukā, Kains uzkrīta savam brālim Ābelam un to nogalināja.* »

Neskatoties uz šo dievišķo brīdinājumu, Kaina daba nesīs savus augļus. Pēc vārdu apmaiņas ar Ābelu Kains, savā garā no sākuma slepkava, tāpat kā viņa garīgais tēvs velns, “ *metās virsū savam brālim Ābelam un nogalināja viņu* ”. Šī pieredze pareģo cilvēces likteni, kurā brālis nogalinās brāli, bieži vien laicīgas vai reliģiskas greizsirdības dēļ līdz pasaules galam.

1.Moz.4:9: “ *Jahve sacīja Kainam: Kur ir tavs brālis Ābels? Viņš atbildēja: Es nezinu; vai es esmu sava brāļa sargs? »*

Kā viņš bija teicis Ādamam, kurš no viņa slēpās: “ *Kur tu esi?* ”, Dievs sacīja Kainam: “ *Kur ir tavs brālis Ābels?* », vienmēr, lai dotu viņam iespēju atzīties savā vainā. Bet stulbi, jo viņš nevar ignorēt, ka Dievs zina, ka viņš viņu nogalinājis, viņš nekaunīgi atbild: “ *Es nezinu* ”, un ar neticamu augstprātību viņš savukārt uzdod Dievam jautājumu: “ *Vai es esmu sava brāļa aizbildnis? »*

1.Moz.4:10: “ *Un Dievs sacīja: Ko tu esi izdarījis? Tava brāļa asiņu balss kliedz no zemes uz mani* ”

Dievs viņam sniedz savu atbildi, kas nozīmē: tu neesi viņa sargs, jo tu esi viņa slepkava. Dievs labi zina, ko viņš ir izdarījis, un viņš to viņam parāda attēlā: “ *Tava brāļa asiņu balss kliedz no zemes uz mani* ”. Šī gleznieciskā formula, kas piešķir izlietajām asinīm balsi, kas sauc Dievu, tiks izmantota Apo.6, lai “5. ^{zīmogā}” atsauktos uz to mocekļu saucienu, kurus nogalināja Romas pāvesta katoļu reliģijas vajāšanas: Apo. 6:9-10: “ *Kad viņš atvēra piekto zīmogu, es zem altāra redzēju to dvēseles, kas tika nogalināti Dieva vārda un viņu sniegtās liecības dēļ. Viņi sauca skaļā balsī, sacīdami: Cik ilgi, svētais un patiesais Skolotāj, tu kavēties tiesāt un atriebties par mūsu asinīm tiem, kas dzīvo virs zemes?* ”. Tādējādi netaisnīgi izlietas asinis prasa vainīgajiem atriebties. Šī likumīgā atriebība nāks, taču Dievs to patur tikai un vienīgi sev. 5. Mozus 32:35 viņš paziņo: “ *Man pieder atriebība un atmaksa, kad viņu kāja paklūp! Jo viņu nāves diena ir tuvu, un tas, kas viņus sagaida, neaizkavēsies* . Jes.61:2, kopā ar “ *žēlastības gadu* ”, “ *atriebības diena* ” ir Mesijas Jēzus Kristus programmā: “... *viņš mani sūtīja...sludināt žēlastības gadu. YaHWéH, un mūsu Dieva atriebības diena* ; *mierināt visus nomocītos* ; ...”. Neviens nevarēja saprast, ka šī “ *žēlastības gada* ” “ *publicējums* ” no “ *atriebības dienas* ” ir jāatdala par 2000 gadiem.

Tādējādi mirušie var kliegt tikai Dieva atmiņā, kura atmiņa ir neierobežota.

Kaina pastrādātais noziegums ir pelnījis taisnīgu sodu.

1. Moz. 4:11: “ *Tagad tevi nolādēs zeme, kas atvēra savu muti, lai saņemtu tava brāļa asinis no tavas rokas . »*

Kains tiks nolādēts no zemes un netiks nogalināts. Lai attaisnotu šo dievišķo iecietību, mums jāatzīst, ka šim pirmajam noziegumam nebija precedenta. Kains nezināja, ko nozīmē nogalināt, un tieši dusmas padarīja aklu visu domāšanu, kas noveda viņu pie liktenīgas brutalitātes. Tagad, kad viņa brālis ir miris, cilvēce vairs nevarēs teikt, ka tā nezināja, kas ir nāve. Tad spēkā stāsies likums, ko Dievs ir noteicis Exo.21:12: “ *Kas cilvēku sit nāvīgi, tiks sodīts ar nāvi* ”.

Šajā pantā ir arī šāds izteiciens: “ *Zeme, kas atvēra savu muti, lai saņemtu no tavas rokas tava brāļa asinis* ”. Dievs iemieso zemi, dodot tai muti, kas uzsūc uz tās izlietās asinis. Tad šī mute runā ar viņu un atgādina par mirstīgo rīcību, kas viņu apgānīja. Šis attēls tiks uzņemts 5.Moz.26:10: “ *Zeme atvēra savu muti un aprija tos kopā ar Korahu, kad nomira tie, kas bija sapulcējušies, un uguns aprija divsimt piecdesmit vīrus: viņi kalpoja brīdinājuma ļaudīm* ”. Tad tas būs Atkl.12:16: “ *Un zeme palīdzēja sievietei, un zeme atvēra savu muti un aprija upi, ko pūķis bija izmetis no savas mutes* .” “ *Upe* ” simbolizē Francijas katoļu

monarhiskās līgas, kuru īpaši izveidotais “pūķu” militārais korpuss vajāja ticīgos protestantus un dzenā tos valsts kalnos. Šim pantam ir divējāda nozīme : protestantu bruņotā pretošanās, pēc tam asiņainā Francijas revolūcija. Abos gadījumos izteiciens " *zeme atvēra savu muti* " attēlo to kā cilvēku daudzu asiņu uzņemšanu.

1. Moz. 4:12: “ *Kad tu apstrādāsi zemi, tā tev vairs nedos savu bagātību. Tu būsi klejotājs un klejotājs virs zemes.* »

Kaina sods attiecas tikai uz zemi, kuru viņš pirmais apgānīja, izlejot uz tās cilvēku asinis; cilvēka, kurš sākotnēji tika radīts pēc Dieva līdzības. Kopš grēka tas saglabā savas Dieva īpašības, bet vairs nepiemīt pilnīgai tīrībai. Cilvēka darbība galvenokārt bija pārtikas ražošana, apstrādājot zemi. Tāpēc Kainam būs jāatrod citi veidi, kā pabarot.

1. Moz. 4:13: “ *Kains sacīja Jahvem: Mans sods ir pārāk liels, lai to neizturētu .*”

Tas nozīmē: šādos apstākļos labāk, ja es izdaru pašnāvību.

1.Moz.4:14: “ *Lūk, tu šodien mani padzini no šīs zemes; Es būšu apslēpts no tava vaiga, es būšu klejotājs un klejotājs virs zemes, un, kas mani atradīs, tas mani nogalinās .*

Šeit viņš tagad ir ļoti runīgs un savu situāciju rezumē kā nāvessodu.

1.Moz.4:15: “ *Jahve viņam sacīja: Ja kāds Kainu nogalinātu, Kains tiktu atriebts septiņas reizes. Un Tas Kungs uzlika Kainam zīmi, lai neviens, kas viņu atrastu, viņu nenogalinātu .*

Apņēmies aiztaupīt Kaina dzīvību jau redzēto iemeslu dēļ, Dievs viņam teica, ka par viņa nāvi tiks samaksāts, " *atriebts* " " *septiņas reizes* ". Tad viņš piemin " *zīmi* ", kas viņu pasargās. Šādā mērā Dievs pravieta simbolisko vērtību skaitlim "septiņi", kas apzīmēs sabatu, un atpūtas svētīšanu, kas, pareģots nedēļu beigās, pilnībā piepildīsies viņa glābšanas projekta septītajā tūkstošgadē. Ecēh.20:14-20 sabats būs piederības zīme Dievam radītājam. Un Ecēc.9 " *zīme* " tiek likta uz tiem, kas pieder Dievam, lai tie netiktu nogalināti dievišķā soda stundā. Visbeidzot, lai apstiprinātu šo aizsargātās **atdalīšanas** principu , 7. Atkl., " *zīme* ", " *dzīvā Dieva zīmogs* ", nāk kā " *apzīmogot pieri* " Dieva kalpiem, un šis " *zīmogs un zīme* " ir viņa septītās dienas sabats.

1. Moz. 4:16: “ *Tad Kains aizgāja no Jehovas vaiga un apmetās Nodas zemē, uz austrumiem no Ēdenes .*”

Ādams un Ieva pēc izdzīšanas no Dieva dārza jau bija uz austrumiem no Ēdenes. Šī zeme šeit saņem nosaukumu Nod, kas nozīmē: ciešanas. Tādējādi Kaina dzīvi iezīmēs garīgas un fiziskas ciešanas, jo atstumts tālu no Dieva vaiga atstāj pēdas pat Kaina cietajā sirdī, kurš 13. pantā bija sacījis, baidīdamies no viņa: " *Es būšu apslēpts tālu no tavas klātbūtnes.* " *seja* ”.

1.Moz.4:17: “ *Kains pazina savu sievu; viņa kļuva stāvoklī un dzemdēja Ēnohu. Tad viņš uzcēla pilsētu un nosauca pilsētu sava dēla Ēnoha vārdā .*

Kains kļuvis par tās pilsētas iedzīvotāju patriarhu, kurai viņš piešķir sava pirmā dēla vārdu: Ēnohs, kas nozīmē: iniciēt , pamācīt, vingrot un sākt lietot lietu. Šis nosaukums apkopo visu, ko šie darbības vārdi attēlo, un tas ir piemērots, jo Kains un viņa pēcnācēji izveido sabiedrības veidu bez Dieva, kas turpināsies līdz pasaules galam.

1. Moz. 4:18: “ *Ēnohs dzemdina Iradu, Irads dzemdina Mehudžaēlu, Mehudžaēls dzemdina Metušaēlu, un Metušaēls dzemdina Lamehu .* »

Šī īsā ģealoģija apzināti apstājas pie varones vārdā Lamehs, kura precīza nozīme joprojām nav zināma, bet vārds no šīs saknes attiecas uz norādījumiem, piemēram, vārdu Ēnohs, kā arī uz varas jēdzienu.

1. Moz. 4:19: “ *Lamehs ņēma divas sievas: vienas vārds bija Ada, bet otras vārds bija Cilla .* »

Šajā Lamehā mēs atrodam pirmo zīmi, kas liecina par šķiršanos ar Dievu, saskaņā ar kuru “ *vīrs atstās tēvu un māti, lai pieķertos savai sievai, un abi kļūs par vienu miesu* ” (skat. 1. Moz. 2:24). Bet Lamehā vīrietis pieķeras divām sievietēm, un trīs kļūs par vienu miesu. Acīmredzot atšķirtība no Dieva ir pilnīga.

1.Moz.4:20: “ *Adda dzemdēja Džabalu: viņš bija tēvs tiem, kas dzīvo teltīs un pie ganāmpulkiem .* ”

Džabals ir nomadu ganu patriarhs, tāpat kā dažas arābu tautas vēl šodien.

1. Moz.4:21: “ *Viņa brāli sauca Jubals: viņš bija tēvs visiem, kas spēlē arfu un pīpi .* »

Jubals bija visu mūziķu patriarhs, kam ir svarīga vieta civilizācijās bez Dieva, pat mūsdienās, kur kultūra, zināšanas un mākslinieks ir mūsu mūsdienu sabiedrības pamats.

1.Moz.4:22: “ *Zilla savukārt dzemdēja Tubalu Kainu, kurš kalja visus misiņa un dzelzs instrumentus. Tubala Kaina māsa bija Naama .* »

Šis pants ir pretrunā ar vēsturnieku oficiālajām mācībām, kas pieņem bronzas laikmetu pirms dzelzs laikmeta. Patiesībā, pēc Dieva domām, pirmie cilvēki prata kalt dzelzi un, iespējams, kopš paša Ādama, jo tekstā par Tubalu Kainu nav teikts, ka viņš būtu dzelzs kalēju tēvs. Bet šīs atklātās detaļas mums ir dotas, lai mēs saprastu, ka civilizācija pastāv kopš pirmajiem cilvēkiem. Viņu bezdievīgās kultūras bija ne mazāk izsmalcinātas kā mūsējās mūsdienās.

1.Moz.4:23: “ *Lamehs sacīja savām sievām: Ada un Cilla, klausieties manu balsi! Lamehas sievietes, uzklausiet manus vārdus! Es nogalināju vīrieti par savu brūci un jaunu vīrieti par savu zilumu. .* »

Lamehs lepojas ar savām abām sievām, ka ir nogalinājis vīrieti, kas viņam nodara pāri Dieva spriedumā. Taču ar augstprātību un ņirgāšanos viņš piebilst, ka nogalinājis arī jaunu vīrieti, kas Dieva spriedumā pasliktina viņa lietu un padara viņu par autentisku “slepkavu” un atkārtotu likumpārkāpēju.

1.Moz.4:24: “ *Kains tiks atriebts septiņas reizes un Lamehs septiņdesmit septiņas reizes. .* »

Pēc tam viņš izsmej iecietību, ko Dievs izrādīja pret Kainu. Tā kā pēc cilvēka nogalināšanas Kaina nāve bija jātriebjas “septiņas reizes”, pēc vīrieša un jauna vīrieša nogalināšanas Dievs Lamehu atriebs “septiņdesmit septiņas reizes”. Mēs nevaram iedomāties tik riebīgas piezīmes. Un Dievs gribēja atklāt cilvēcei, ka tās pirmie pārstāvji no otrās paaudzes, Kaina līdz septītajai paaudzei, Lameha, ir sasnieguši visaugstāko bezdievības līmeni. Un tas ir viņa demonstrācija par sekām, kas saistītas ar atdalīšanu no viņa.

1. Moz. 4:25: “ *Ādams vēl pazina savu sievu; un viņa dzemdēja dēlu un nosauca viņu vārdā Sets, jo, viņa sacīja: Dievs man ir devis citu pēcnācēju Ābela vietā, kuru Kains nogalināja .* ”

Vārds Sets, ko ebreju valodā izrunā “cheth”, norāda uz cilvēka ķermeņa pamatu. Daži to tulko kā “ekvivalents vai restitūcija”, bet es nevaru atrast pamatojumu šim priekšlikumam ebreju valodā. Tāpēc es saglabāju "ķermeņa pamatu", jo Sets kļūs par sakni jeb pamata pamatu uzticīgajai ciltsrakstam, ko 1. Mozus 6. apzīmēs ar izteicienu " *Dieva dēli* ", atstājot "sievietēm" dumpīgos pēctečus. Kains, kurš viņus maldina, pretojoties ar nosaukumu " *cilvēku meitas* ".

Setā Dievs sēj un audzina jaunu " *sēklu* ", kurā septītais pēcnācējs, cits Ēnohs, ir dots kā piemērs 1. Moz. 5:21 līdz 24. Viņam bija privilēģija iekļūt debesīs dzīvam, bez nāves. 365 zemes dzīves gadi nodzīvoti uzticībā Dievam radītājam. Šis Ēnohs labi nesa savu vārdu, jo viņa "izglītība" bija par godu Dievam, atšķirībā no viņa vārdamāsa, Lameha dēla, Kaina cilts dēla. Un abi — dumpinieks Lamehs un taisnais Ēnohs — bija viņu cilts "septītie" pēcnācēji.

1. Moz. 4:26: " *Arī Setam bija dēls, un viņš nosauca viņu vārdā Ēnoss. Toreiz cilvēki sāka piesaukt YaHWéH vārdu .* »

Enosch nozīmē: cilvēks, mirstīgais, ļaunais. Šis vārds ir saistīts ar brīdi, kad cilvēki sāka piesaukt YaHWéH vārdu. Tas, ko Dievs vēlas mums pateikt, savienojot šīs divas lietas, ir tas, ka uzticīgās cilts cilvēks ir apzinājies savas dabas ļaunumu, kas turklāt ir mirstīgs. Un šī apziņa lika viņam meklēt savu Radītāju, lai viņu godinātu un uzticīgi piešķirtu viņam patīkamu pielūgsmi.

5. Mozus grāmata

Atdalīšana caur svētdarīšanu

Šajā 5. nodaļā Dievs apvienoja ciltsrakstus, kas palika Viņam uzticīgi. Es jums piedāvāju tikai pirmo pantu detalizētu izpēti, kas ļauj mums saprast iemeslu šādam uzskaitījumam, kas aptver laiku starp Ādamu un slaveno Nou.

1. Moz. 5:1: " *Šī ir Ādama pēcnācēja grāmata. Kad Dievs radīja cilvēku, viņš to radīja pēc Dieva līdzības .* "

Šis pants nosaka standartu minēto vīriešu vārdu sarakstam. Visa pamatā ir šis atgādinājums: " *Kad Dievs radīja cilvēku, Viņš radīja viņu pēc Dieva līdzības* ". Tāpēc mums ir jāsaprot, ka, lai iekļūtu šajā sarakstā, cilvēkam ir jāaglabā sava " *Dieva līdzība* ". Tādējādi mēs varam saprast, kāpēc tik svarīgi vārdi kā Kaina vārds netiek iekļauts šajā sarakstā. Jo runa nav par fizisko līdzību, bet gan par rakstura līdzību, un 4. nodaļa mums tikko parādīja Kaina un viņa pēcnācēju līdzību.

1. Moz. 5:2: " *Viņš radīja vīrieti un sievieti, svētīja tos un nosauca tos vārdā vīrietis, kad tie tika radīti .* "

Arī šajā gadījumā atgādinājums par Dieva svētību vīrietim un sievietei nozīmē, ka vārdi, kas tiks minēti, ir Dieva svētīti. Tas, ka Dievs tos ir radījis, uzsver, cik lielu nozīmi viņš piešķir tam, lai tiktu atzīts par radītāju Dievu, kurš nošķir, svētī savus kalpus ar sabata zīmi, bet pārējo ievēro septītajā dienā no visām viņu nedēļām. Dieva svētības saglabāšana ar sabata svētīšanu un Viņa

rakstura līdzība ir nosacījumi, ko Dievs pieprasa, lai cilvēks paliktu cienīgs saukties par " *cilvēku* ". Bez šiem augļiem cilvēks pēc viņa domām kļūst par attīstītāku un izglītotāku "dzīvnieku" nekā citas sugas.

1. Moz. 5:3: " *Ādāms, būdams simts trīsdesmit gadus vecs, dzemdināja dēlu pēc viņa līdzības, pēc sava tēla, un viņš nosauca viņu vārdā Sets* .

Acīmredzami starp Ādamu un Setu trūkst divu vārdu: Kaina (kurš nav no uzticīgās cilts) un Ābela (kurš nomira bez pēcnācējiem). Tādējādi tiek parādīts svētīgās atlases standarts. Tas pats attieksies uz visiem pārējiem minētajiem nosaukumiem.

1. Moz. 5:4: " *Ādama dienas pēc Seta dzimšanas bija astoņi simti gadu; un viņam dzemdināja dēlus un meitas* . "

Mums jāsaprot, ka Ādamam " *dzima dēli un meitas* ", pirms " *Seta* " dzimšanas un pēc tam, bet tie neizpauž ne tēva, ne "Seta" ticību. Viņi pievienojās "dzīvnieku vīriem", kuri bija neuzticīgi un necienīja dzīvo Dievu. Tādējādi starp visiem viņam dzimušajiem pēc Ābela nāves " *Sets* " bija pirmais, kurš izcēlās ar savu ticību un uzticību Dievam YaHWÉH, kurš radīja un veidoja viņa zemes tēvu. Citi pēc viņa, palikuši anonīmi, iespējams, ir sekojuši viņa piemēram, taču viņi paliek anonīmi, jo Dieva izvēlētais saraksts ir veidots, balstoties uz katru uzrādītā pēcnācēja pirmo uzticīgo vīru pēctecību. Šis skaidrojums padara saprotamu Ādama jau tā lielo vecumu, "130 gadus", kad piedzima viņa dēls "Sets". Un šis princips attiecas uz katru no izredzētajiem, kas minēti garajā sarakstā, kas beidzas ar Noasu, jo viņa trīs dēli: Šems, Hams un Jafets nebūs izredzēti, jo nebūs viņa garīgā līdzība.

1. Moz.5:5: " *Visas dienas, ko Ādams dzīvoja, bija deviņi simti trīsdesmit gadi; tad viņš nomira* . "

Es dodos tieši pie septītā izredzētā, kura vārds ir Ēnohs; Ēnohs, kura raksturs ir absolūts pretstats Kaina dēlam Ēnoham.

1. Moz. 5:21: " *Ēnohs, būdams sešdesmit piecus gadus vecs, dzemdināja Metuzala tēvu* . "

1.Moz.5:22: " *Ēnohs pēc Metuzāla dzimšanas staigāja kopā ar Dievu trīs simtus gadus; un viņam dzemdināja dēlus un meitas* . "

1. Moz. 5:23: " *Visas Ēnoha dzīves bija trīs simti sešdesmit pieci gadi* . "

1.Moz.5:24: " *Ēnohs staigāja ar Dievu; tad viņa vairs nebija, jo Dievs viņu paņēma* " .

Tieši ar šo īpašo izteicienu no Ēnoha lietas Dievs mums to atklāj: arī pirmsūdens plūdu ļaudīm viņu "Elija" tika paņemts uz debesīm, neizejot cauri nāvei. Patiešām, šī panta formula atšķiras no visiem citiem, kas beidzas kā Ādama dzīve, ar vārdiem " *tad viņš nomira* " .

Tālāk seko Metušela, cilvēks, kurš nodzīvoja visilgāk uz Zemes, 969 gadus; tad vēl viens Dieva svētīts šīs līnijas Lamehs.

Gen:5:28: " *Lamehs, būdams simts astoņdesmit divus gadus vecs, dzemdēja dēlu* " .

1.Mozus:5:29: " *Viņš nosauca savu vārdu Noa, sacīdams: Šis mūs mierinās no mūsu noguruma un mūsu grūtā roku darba, nākot no šīs zemes, kuru Tas Kungs ir nolādējis* . "

Lai saprastu šī panta nozīmi, jums jāzina, ka vārds Noass nozīmē: atpūta. Lamehs noteikti neiedomājās, cik lielā mērā viņa vārdi piepildīsies, jo viņš redzēja " *nolādēto zemi " tikai no " mūsu noguruma un mūsu roku sāpīgā darba "* leņķa . Bet Noasa laikā Dievs to iznīcinās cilvēku ļaunuma dēļ, ko tas nes, kā to mums ļaus saprast 1. Mozus grāmatas 6. nodaļa. Tomēr Lamehs, Noasa tēvs, bija izredzētais, kuram, tāpat kā dažiem sava laika izredzētajiem, noteikti bija žēl, redzot, kā pieaug apkārtējo cilvēku ļaunums.

1.Moz.5:30: “ *Lāmehs dzīvoja pēc Noasa dzimšanas pieci simti deviņdesmit piecus gadus; un viņam piedzima dēli un meitas "*

1. Moz.5:31: “ *Visas Lameha dzīves dienas bija septiņi simti septiņdesmit septiņi gadi; tad viņš nomira »*

1. Moz. 5:32: “ *Noa, piecsimt gadus vecs, dzemdina Šemu, Hamu un Jafetu ”*

6. Mozus grāmata

Atdalīšana neizdodas

1. Moz. 6:1: “ *Kad cilvēki sāka vairoties virs zemes un viņiem piedzima meitas ,*

Saskaņā ar iepriekš gūtajām atziņām šis cilvēku pulks ir dzīvnieciska norma, kas nicina Dievu, kuram tādējādi ir pamatoti iemesli arī viņus noraidīt. Ādama pavināšana, ko veikusi viņa sieva Ieva, tiek atveidota visā cilvēcē, un tas ir normāli pēc miesas: meitenes pavēdina vīriešus, un viņas iegūst no viņiem to, ko vēlas.

1. Moz. 6: 2: “ *Dieva dēli redzēja, ka cilvēku meitas ir skaistas, un ņēma par sievām no visiem, ko paši izvēlējās ”*

Šeit lietas kļūst sarežģītas. **Atšķirība** starp svētajiem un nerelīģiozajiem neticīgajiem galu galā izzūd. Iesvētītie, kurus šeit loģiski sauc par “ *Dieva dēliem* ”, ir pakļauti “ *cilvēku meitu* ” vai “dzīvnieku” cilvēku grupas vīlīnājumam . Tādējādi alianses laulības ceļā kļūst par Dieva vēlamās un meklētās **šķirtības** sabrukuma cēloni . Tieši šī neaizmirstamā pieredze vēlāk lika viņam aizliegt Israēla dēliem par sievām ņemt svešas sievietes. Plūdi, kas radīsies, parāda, cik ļoti šis aizliegums ir jāievēro. Katram noteikumam ir izņēmumi, jo dažas sievietes, piemēram, Rute, paņēma patieso Dievu ar vīru ebreju. Briesmas ir nevis tas, ka sieviete ir ārzemiece, bet gan tas, ka viņa noved “ *Dieva dēlu* ” uz pagānu atkrišanu, liekot viņam pieņemt tradicionālo pagānu reliģiju. Turklāt aizliegts ir arī pretējais, jo sieviete “Dieva meita” pakļauj sevi nāvīgām briesmām, apprecoties ar “cilvēku dēlu”, “dzīvnieku” un viltus reliģiju, kas viņai ir vēl bīstamāka. Jo katra “sieviete” vai “meitene” ir “sieviete” tikai savas dzīves laikā uz zemes, un izredzētie viņu vidū tāpat kā vīrieši saņems aseksuālu debesu ķermeni, kas līdzinās Dieva eņģeļiem. Mūžība ir unisex un Jēzus Kristus tēls, ideāls dievišķais modelis.

Laulības problēma joprojām pastāv. Jo tas, kurš apprecas ar kādu, kas nav viņa reliģijas pārstāvis, liecina pret savu ticību, vai tā ir pareiza vai nepareiza.

Turklāt šī rīcība parāda vienaldzību pret reliģiju un līdz ar to arī pret pašu Dievu. Izredzētajiem vairāk par visu jāmīl Dievs, lai viņi būtu izredzēšanas cienīgi. Tomēr alianse ar ārzemnieku viņam ir nepatīkama, ievēlētā amatpersona, kas to noslēdz, kļūst necienīga un viņa ticība kļūst pārgalvīga, ilūzija, kas beigsies ar briesmīgu vilšanos. Atliek izdarīt galīgo atskaitījumu. Ja laulība joprojām rada šo problēmu, tas ir tāpēc, ka mūsdienu cilvēku sabiedrība atrodas tādā pašā netiklības stāvoklī kā Noasa laikā. Tāpēc šī vēsts ir mūsu pēdējam laikam, kad cilvēku prātos dominē meli, kas kļūst pilnībā slēgti dievišķajai "patiesībai".

Tā kā tā ir svarīga mūsu "beigu laikos", Dievs mani lika man izstrādāt šo vēstījumu, kas atklāts šajā 1. Mozus grāmatā. Jo pirmsūdens izredzēto pieredzi apkopo laimīgs "sākums" un traģisks "beigas" atkrišanās un negantībā. Tomēr šī pieredze apkopo arī tās pēdējās draudzes institucionālo formu "septītās dienas adventistu", kas oficiāli un vēsturiski tika svētīta 1863. gadā, bet garīgi 1873. gadā, "Filadelfijā", Atkl.3:7, tās "sākumam", un Jēzus Kristus "izvemts" Atkl.3:14, "Laodikejā" 1994. gadā, viņa "galā", jo formālistiskā remdenība un viņa alianse ar nometni Līdz ar to laiks, kad Dievs apstiprināja šo kristīgo reliģisko institūciju, ir noteikts ar "sākumu un beigām". Bet tāpat kā ebreju derību turpināja Jēzus izraudzītie divpadsmit apustuļi, tā adventistu darbu turpinu es un visi, kas saņem šo pravietisko liecību un atkārtoti ticības darbus, ko Dievs sākotnēji svētīja 1843. gada adventisma pionieros un 1844. Es precizēju, ka Dievs svētīja viņu ticības motivāciju, nevis viņu pravietisko interpretāciju standartu, kas vēlāk tika apšaubīts. Sabata prakse, iespējams, kļūstot formālistiska un tradicionāla, Dieva tiesas siets vairs nesvētī neko citu kā patiesības mīlestību, ko atzīmēja viņa izredzētie "no sākuma līdz beigām" vai līdz Kristus patiesai cildenajai atgriešanās dienai. pēdējo reizi 2030. gada pavasarī.

Parādot sevi Atkl.1:8 kā "alfu un omegu", Jēzus Kristus mums atklāj atslēgu, lai izprastu struktūru un aspektu, kādā Viņš mums atklāj visā Bībelē, savu "spriedumu". Tā vienmēr ir balstās uz novērojumiem par situāciju "sākumā" un uz to, kas parādās "beigās", dzīves, alianses vai baznīcas situācijā. Šis princips parādās Dan.5, kur vārdi, ko Dievs uzrakstījis uz sienas, "numurēts, numurēts", kam seko "nosvērts un sadalīts", ir ķēniņa Belsacara dzīves "sākums" un tās "beigu" laiks. Tādā veidā Dievs apstiprina, ka viņa spriedums ir balstīts uz pastāvīgu kontroli pār tiesājamo subjektu. Viņš bija viņa novērojumā no "sākuma" jeb "alfa" līdz "beigām", viņa "omega".

Atklāsmes grāmatā un "septiņām baznīcām" adresēto vēstuļu tēmā tas pats princips nosaka visu attiecīgo "baznīcu" "sākumu un beigas". Pirmkārt, mēs atrodam apustulisko Baznīcu, kuras krāšņais "sākums" tiek atgādināts vēstījumā, kas nodots "Efezai" un kurā tās "beigas" apdraud Dieva Gara atvilkšanu dedzības trūkuma dēļ. Par laimi, vēstījums, kas tika nodots Smirnā pirms 303. gada, liecina, ka Kristus aicinājums uz grēku nožēlu tiks uzklauts Dievam par godu. Pēc tam Romas pāvesta katoļu baznīca sākas Pergamā 538. gadā un beidzas ar Tiatiru protestantu reformācijas laikā, bet īpaši oficiāli pēc pāvesta Pija 6 nāves, kas tika turēts cietumā Valensijā, manā pilsētā, Francijā, 1799. gadā. Tad seko protestantu ticības lieta, kuras apstiprinājums no Dieva arī ir ierobežots laikā. Tās "sākums" ir minēts "Tiatīrā", un tā "beigas" ir atklātas "Sardē" 1843. gadā, jo tā svētdienas prakse ir mantota no romiešu reliģijas. Jēzus

nevarētu būt skaidrāks, viņa vēstījums “ *tu esi miris* ” neizraisa apjukumu. Treškārt, sadaļā “ *Filadelfija un Lāodikeja* ” iepriekš redzētais institucionālā adventisma gadījums noslēdz “ *septiņām baznīcām* ” adresēto vēstījumu tēmu un laikmetu laiku, ko tās simbolizē.

Atklājot mums šodien, kā viņš sprieda par jau paveikto, un jau no *sākuma*, piemēram, 1. Mozus grāmatā, Dievs dod mums atslēgas, lai saprastu, kā viņš vērtē faktus un baznīcas mūsu laikā. Tādējādi “ *spriedums* ”, kas izriet no mūsu pētījuma, nes tā dievišķības Gara “ *zīmogu* ”.

1. Moz. 6:3: “ *Tad Jahve sacīja: Mans gars cilvēkā nepaliks mūžīgi, jo cilvēks ir miesa, un viņa dienas būs simts divdesmit gadi.* »

Mazāk nekā 10 gadus pirms Kristus atgriešanās šī vēsts šodien iegūst pārsteidzošu aktualitāti. Dieva dotais dzīvības gars “ *nepaliks cilvēkā mūžīgi, jo cilvēks ir miesa, un viņa dienas būs simts ~~desmit deviņi~~ gadi* ”. Patiesībā šī nebija tā nozīme, ko Dievs piešķīra saviem vārdiem. Saprotiet mani un saprotiet Viņu: Dievs neatsakās no sava seštūkstošgadīgā projekta izredzēto aicināšanai un atlasei. Viņa problēma ir milzīgajā mūža ilgumā, ko viņš piešķīra pirmsūdens plūdiem kopš Ādama, kurš nomira 930 gadu vecumā, un pēc viņa vēl viens Metušels nodzīvos 969 gadus vecs. Ja tie ir 930 uzticamības gadi, tas ir paciešami un pat Dievam patīkami, bet, ja tas ir augstprātīgs un riebīgs Lamehs, Dievs lēš, ka izturēt viņu vidēji 120 gadus būs vairāk nekā pietiekami. Šo interpretāciju apstiprina vēsture, jo kopš plūdu beigām cilvēku dzīves ilgums mūsu laikā ir samazināts līdz vidēji 80 gadiem.

1. Moz.6:4: “ *Tajās dienās virs zemes bija milži, un arī pēc tam, kad Dieva dēli nāca pie cilvēku meitām un dzemdēja viņām bērnus: šie ir varoņi, kas bija slaveni senatnē.* »

Man bija jāpievieno precizitāte “ *un arī* ” no ebreju teksta, jo ziņojuma nozīme tiek pārveidota. Dievs mums atklāj, ka viņa pirmais radījums pirms ūdenslīduma bija gigantisks, Ādamam pašam bija jābūt apmēram 4 vai 5 metrus garam. Zemes virsmas pārvaldība tiek mainīta un samazināta. Viens šo “ *milžu* ” solis bija piecu mūsu soli, un viņam no zemes bija jāsaņem piecas reizes vairāk barības nekā mūsdienai cilvēkam. Tāpēc sākotnējā zeme tika ātri apdzīvota un apdzīvota visā tās virsmā. Precizitāte “ *un arī* ” *mums māca, ka šo “ milžu ” standartu nav mainījušas svēto un atstumto, “ Dieva dēlu ” un “ cilvēku meitu ” alianses.* Tāpēc Noa pats bija 4 līdz 5 metrus garš milzis, kā arī viņa bērni un viņu sievas. Mozus laikā šie pirms ūdenslīduma laiki vēl bija sastopami Kānaānas zemē, un tieši šie milži, ”anakīmi”, baidīja ebreju spieģus, kas tika nosūtīti uz šo zemi.

1. Moz. 6:5: “ *Tas Kungs redzēja, ka cilvēku ļaunums bija liels uz zemes un ka visas viņu sirds ik dienas domāja tikai par ļaunu.* ”

Šāds novērojums padara viņa lēmumu saprotamu. Es atgādinu, ka viņš radīja zemi un cilvēku, lai atklātu šo ļaunumu, kas slēpjas viņa debesu un zemes radību domās. Līdz ar to tika iegūta vēlamā demonstrācija, jo “ *visas viņu sirds domas katru dienu bija vērstas tikai uz ļaunumu* ”.

1. Moz. 6:6: “ *Tas Kungs nožēloja grēkus, ka viņš bija radījis cilvēku virs zemes, un viņš bija apbēdināts savā sirdī.* ”

Zināt iepriekš, kas notiks, ir viena lieta, bet piedzīvot tā piepildīšanos ir cita lieta. Un, saskaroties ar realitāti, kurā valda ļaunums, Dieva prātā uz brīdi var rasties doma par grēku nožēlu vai, precīzāk, par nožēlu, un tik lielas ir viņa ciešanas šīs morālās katastrofas priekšā.

1.Moz.6:7: “ *Un Tas Kungs sacīja: Es iznīcināšu cilvēkus no zemes virsas, ko Es esmu radījis, no cilvēkiem līdz liellopiem, no rāpuļiem un no gaisa putniem; jo es nožēloju, ka esmu tos darījis .*”

Tieši pirms plūdiem Dievs atzīmē Sātana un viņa dēmonu triumfu uz zemes un tās iemītniekiem. Viņam pārbaudījums bija šausmīgs, bet viņš ieguva demonstrāciju, kuru gribēja iegūt. Atliek tikai iznīcināt šo pirmo dzīves veidu, kurā vīrieši dzīvo pārāk ilgi un ir pārāk spēcīgi milzu izmēros. Cilvēkam tuvu esošiem sauszemes dzīvniekiem, piemēram, mājlopiem, rāpuļiem un gaisa putniem, līdz ar tiem būs jāpazūd uz visiem laikiem.

1. Moz. 6:8: “ *Bet Noa atrada žēlastību YaHWÉH acīs .*”

Un saskaņā ar Ezē.14 viņš bija vienīgais, kurš atrada žēlastību Dieva priekšā, jo viņa bērni un viņu sievas nebija pestīšanas cienīgi.

1. Moz. 6:9: “ *Tie ir Noasa pēcnācēji. Noa savā laikā bija **taisnīgs un taisns cilvēks**; Noa staigāja ar Dievu .*”

Tāpat kā Ījabs, arī Noa Dievs ir lēmis par “ *taisnu un taisnu* ”. Un tāpat kā taisnais Ēnohs pirms viņa, Dievs viņam piedēvē “ *staigāšanu* ” ar viņu.

1. Moz. 6:10: “ *Noa dzemdēja trīs dēlus: Šēmu, Hamu un Jafetu .*”

500 gadu vecumā saskaņā ar 1. Moz. 5:22 “ *Noa dzemdēja trīs dēlus: Šēmu, Hamu un Jafetu* ”. Šie dēli izaugs, kļūs par vīriešiem un ņems sievas. Tāpēc Noasam palīdzēs un palīdzēs viņa dēli, kad viņam būs jābūvē šķirsts. No viņu dzimšanas brīža līdz plūdiem paies 100 gadi. Tas pierāda, ka 3. panta “120 gadi” neattiecas uz laiku, kas viņam atvēlēts, lai pabeigtu savu būvniecību.

1. Moz. 6:11: “ *Zeme bija samaitāta Dieva priekšā, zeme bija pilna ar vardarbību .*”

Korupcija ne vienmēr ir vardarbīga, bet, kad vardarbība to iezīmē un raksturo, mīlošā Dieva ciešanas kļūst intensīvas un nepanesamas. Šī vardarbība, kas sasniegusi savu kulmināciju, ir tāda veida, ar ko Lamehs lepojās 1. Moz. 4:23: “ *Es esmu nogalinājis cilvēku par savu brūci un jaunu vīrieti par savu zilumu .*”

1. Moz.6:12: “ *Un Dievs paskatījās uz zemi, un, lūk, tā bija samaitāta; jo visa miesa bija sabojājusi savu ceļu virs zemes .*”

Pēc mazāk nekā 10 gadiem Dievs atkal skatīsies uz zemi un atradīs to tādā pašā stāvoklī kā plūdu laikā, “ *visa miesa būs sabojājusi savu ceļu* ”. Bet jums ir jāsaprot, ko Dievs domā, kad viņš runā par korupciju. Jo, ja šī vārda atsauce ir cilvēciska, atbilžu ir tikpat daudz, cik viedokļu par šo tēmu. Ar Dievu Radītāju atbilde ir vienkārša un precīza. Par korupciju viņš sauc visas perversijas, ko vīrietis un sieviete ievieš viņa iedibinātajā kārtībā un valdījumos: Korumpētībā vīrietis vairs neuzņemas savu vīrieša lomu, ne arī sieviete sievietes lomu. Kā piemēru var minēt Lamehu, bigāmistu, Kaina pēcteci, jo dievišķā norma viņam saka: “ *vīrs atstās tēvu un māti, lai pieķertos savai sievai* ”. Viņu ķermeņa struktūras izskats atklāj vīriešu un sieviešu lomas. Bet, lai labāk izprastu lomu tam, kas tiek sniegts kā “ *palīdzība* ” Ādamam, atbildi sniedz tās simboliskais Kristus Baznīcas tēls. Kādu “ *palīdzību* ” Baznīca var sniegt Kristus? Viņa loma

ir palielināt izglābto izredzēto skaitu un piekrist ciest viņa labā. Tas pats attiecas uz Ādamam doto sievieti. Bez Ādama muskuļu spēka, viņas uzdevums ir dzemdēt un audzināt savus bērnus, līdz tie, savukārt, atrada ģimeni un tādējādi zeme tiks apdzīvota saskaņā ar kārtību, ko Dievs pavēlēja 1. Moz. 1:28: “ *Un Dievs viņus svētīja. , un Dievs viņiem sacīja: **esiet auglīgi un vairojieties, piepildiet zemi un pakļaujiet to . un valdiet pār zivīm jūrā un pār putniem gaisā, un pār katru dzīvo radību, kas kustas virs zemes .***” Mūsdienu dzīve savā izvirtībā ir pagriezusi muguru šai normai. Koncentrēta pilsētas dzīve un rūpnieciskā nodarbinātība kopā radīja arvien pieaugošo vajadzību pēc naudas. Tas ir licis sievietēm atteikties no savas mātes lomas, lai strādātu rūpnīcās vai veikalos. Slikti audzināti bērni ir kļuvuši kaprīzi un prasīgi un 2021. gadā rada vardarbības augļus, un tie pilnībā atbilst aprakstam, ko Pāvils sniedza Timotejam 2. Tim. 3:1 līdz 9. Es aicinu jūs veltīt laiku lasīšanai. , ar visu uzmanību, ko viņi ir pelnījuši, pilnībā abas vēstules, kuras viņš adresē Timotejam, lai šajās vēstulēs atrastu Dieva nospraustos standartus, no sākuma, zinot, ka viņš nemainās. un nemainīsies līdz tā atgriešanās godībā 2030. gada pavasarī.

1.Moz.6:13: “ *Tad Dievs sacīja Noam: **Es esmu noteicis visas miesas galu; jo viņi ir piepildījuši zemi ar vardarbību; redzi, Es tos iznīcināšu līdz ar zemi .***”

Tā kā ļaunums ir izveidots neatgriezeniski, zemes iedzīvotāju iznīcināšana joprojām ir vienīgais, ko Dievs var darīt. Dievs savam vienīgajam zemes draugam dara zināmu savu šausmīgo ieceru, jo viņa lēmums ir pieņemts un galīgi izlemts. Mums jāatzīmē īpašais liktenis, ko Dievs dāvā Ēnoham, vienīgajam, kurš ieiet mūžībā, neizejot cauri nāvei, un Noasam, vienīgajam cilvēkam, kurš tika atzīts par cienīgu izdzīvot iznīcinošajos plūdus. Jo viņa vārdos Dievs saka: “ **viņiem ir ...**” un “ **Es viņus iznīcināšu** ”. Tā kā Noa palika uzticīgs, Dieva lēmums viņu neietekmēja.

1.Moz.6:14: “ *Padari sev šķirstu no skujkoku; jūs sakārtosit šo šķirstu šūnās un pārklājat to ar piķi gan no iekšpuses, gan no ārpuses .*

Noam ir jāizdzīvo, nevis viņam vienam, jo Dievs vēlas, lai viņa radītā dzīve turpinātos līdz viņa projekta atlases 6000 gadu beigām. Lai saglabātu izvēlēto dzīvību ūdeņu plūdu laikā, būs jāuzbūvē peldošs šķirsts. Dievs dod savus norādījumus Noasam. Tam tiks izmantota ūdensizturīga skujkoku koksne, un arku padarīs ūdensizturīgs ar piķa pārklājumu, kas ņemti no priedes vai egles. Viņš veidos šūnas tā, lai katra suga dzīvotu atsevišķi, lai izvairītos no saspringtas konfrontācijas dzīvniekiem uz kuģa. Uzturēšanās šķirstā ilgs veselu gadu, bet darbu virza Dievs, kuram nekas nav neiespējams.

1. Moz. 6:15: “ *Tā tu to darīsi: šķirsts būs trīs simt olektis garš, piecdesmit olektis plats un trīsdesmit olektis augsts .*”

Ja “ *olektis* ” būtu milzu, tas varētu būt piecas reizes lielāks nekā ebrejiem, kas bija aptuveni 55 cm. Dievs atklāja šīs dimensijas standartā, ko zina ebreji un Mozus, kuri saņēma šo ziņojumu no Dieva. Tādējādi uzbūvētā arka bija 165 m gara, 27,5 m plata un 16,5 m augsta. Tāpēc taisnstūra kastes formas arka bija iespaidīga izmēra, taču to cēla vīrieši, kuru izmērs bija saistīts ar to. Jo tā augstuma dēļ mēs atrodam trīs stāvus aptuveni piecu metru garumā vīriešiem, kuru augstums bija no 4 līdz 5 metriem.

1. Moz. 6:16: “ Tu taisi šķirstam logu , **kuru** no augšas samazini līdz **olektīm** ; jums būs jāizveido **durvis** šķirsta malā; un jūs izveidosit zemāku stāstu, otro un trešo . »

Saskaņā ar šo aprakstu vienīgās šķirsta " *durvis* " tika novietotas pirmā stāva līmenī " *šķirsta malā* ". Šķirsts bija pilnībā aizvērts, un zem trešā līmeņa jumta viens logs 55 cm augsts un plats bija jātur aizvērts līdz plūdu beigām, saskaņā ar 1.Moz.8:6. Šķirsta iemītņieki visu plūdu laiku dzīvoja tumsā un eļļas lampu mākslīgajā gaismā.

1.Moz.6:17: “ *Un es likšu ūdeņu plūdus virs zemes, lai iznīcinātu visu miesu, kam zem debesīm ir dzīvības elpa; viss uz zemes ies bojā .* ”

Dievs ar šo iznīcināšanu vēlas atstāt brīdinājuma vēstījumu cilvēkiem, kuri apdzīvos zemi pēc plūdiem un līdz Jēzus Kristus atgriešanās godībā dievišķā projekta 6000 gadu beigās. Visa dzīve pazudīs ar savu pirmsūdens plūdu normu. Jo pēc plūdiem Dievs pamazām samazinās dzīvo būtņu, cilvēku un dzīvnieku izmērus līdz Āfrikas pigmeju izmēram.

1. Moz.6:18: “ *Bet Es nodibināšu savu derību ar tevi; tu ieiesi šķirstā, tu un tavi dēli, tava sieva un tavu dēlu sievas ar tevi .* »

No šiem plūdiem izdzīvojušie ir astoņi, bet septiņi no viņiem izņēmuma kārtā gūst labumu no īpašās un individuālās Noas svētības. Pierādījums parādās Ecē.14:19-20, kur Dievs saka: “ *Vai arī es sūtu uz šo zemi postu un izliešu pret to savu dusmu ar mirstību, lai iznīcinātu no tās cilvēkus un lopus, un starp viņu būtu arī Noa. , Daniels un Ījabs, es dzīvoju! saka Tas Kungs, viņi nevēlējās glābt dēlus vai meitas, bet ar savu taisnību viņi izglābs savas dvēseles* . Tie noderēs zemes atjaunošanai, bet, nebūdami no Noasa garīgā līmeņa, ienes jaunajā pasaulē savu nepilnību, kas nesīs sliktos augļus.

1.Mozus 6:19: “ *No katra dzīvā radījuma, no visas miesas, tev jāienes šķirstā divi visu veidu dzīvnieki, lai tie paliktu pie tevis dzīvus: tur būs viens tēviņš un viena mātīte .* ”

Viens pāris no katras sugas " *no visa, kas dzīvo* " ir tikai norma, kas nepieciešama vairošanai, tie būs vienīgie izdzīvojušie no sauszemes dzīvnieku ģints.

1.Moz.6:20: “ *No putniem pēc to veida un no liellopiem pēc to veida un no visiem zemes ložņu dzīvniekiem pēc to veida, divi no katra veida nāks pie jums, lai jūs varētu saglabāt viņu dzīve .* ”

Šajā pantā, savā uzskaitījumā, Dievs nepiemin savvaļas dzīvniekus, bet tie tiks pieminēti kā ņemti uz šķirsta 1. Mozus 7:14.

1. Moz. 6:21: " *Un jūs, paņemiet no visa ēdiena, ko apēdat, un uzglabājiet to pie sevis, lai tas būtu barība jums un viņiem .* ”

Pārtikai, kas bija nepieciešama, lai pabarotu astoņus cilvēkus uz gadu, un visiem uz kuģa uzņemtajiem dzīvniekiem bija jāieņem liela vieta šķirstā.

1. Moz. 6:22: “ *Tā darīja Noa: viņš izpildīja visu, ko Dievs viņam bija pavēlējis .* ”

Uzticīgi un Dieva atbalstīti, Noa un viņa dēli izpildīja Dieva doto uzdevumu. Un šeit mums jāatceras, ka zeme ir viens kontinents, ko apūdeņo tikai upes un upes. Ararata kalna apvidū, kur dzīvo Noass un viņa dēli, ir tikai līdzenums un nav jūras, tāpēc viņa laikabiedri redz, kā Noass būvē peldošu

konstrukciju bezroga kontinenta vidū un apvainojumi, ar kuriem nācās apbērt mazo Dieva svētīto grupiņu. Taču ņirgātāji drīz beigs ņirgāties par izredzēto un tiks noslīcināti plūdu ūdeņos, kuriem negribēja ticēt.

1. Mozus 7

Plūdu galīgā atdalīšana

1.Moz.7:1: “ *Tas Kungs sacīja Noam: nāc šķirstā, tu un visa tava māja; jo es tevi esmu redzējis tieši savā priekšā šīs paaudzes vidū .* »

Pienāk patiesības brīdis, un tiek paveikta galīgā radīšanas **atdalīšana** . Ieejot šķirstā , tiks izglābtas Noasa un viņa ģimenes dzīvības. Pastāv saikne starp vārdu “ šķirsts ” un “ taisnību ”, ko Dievs piedēvē Noam. Šī saite iet cauri nākotnes “ liecības šķirstam ”, kas būs svētā lāde, kurā atrodas Dieva “ taisnīgums ”, kas izteikts divu tabulu veidā, uz kurām pirksts iegravēs savus “ **desmit baušļus** ”. Šajā salīdzinājumā Noa un viņa pavadoņi tiek parādīti vienādi tādā mērā, kādā viņi visi gūst labumu no glābšanas, ieejot šķirstā, pat ja Noa ir vienīgais, kurš ir cienīgs tikt identificēts ar šo dievišķo likumu, kā liecina dievišķā precizitāte: “ *Es redzēju tev taisnība .*” Tāpēc Noass pilnībā atbilda dievišķajam likumam, kas jau bija mācīts tā principos saviem pirmsūdens kalpiem.

1.Moz.7:2: “ *Tevev jāņem septiņi pāri visu tīro dzīvnieku, tēviņš un viņa mātīte; dzīvnieku pāris, kas nav tīri, tēviņš un viņa mātīte; »*

Mēs atrodamies pirmsūdens plūdu kontekstā, un Dievs izsauc atšķirību starp dzīvnieku, kas klasificēts kā “ tīrs vai nešķīstis ”. Tāpēc šis standarts ir tikpat vecs kā zemes radīšana, un 3. Mozus 11. nodaļā Dievs ir tikai atgādinājis šos standartus, ko viņš noteicis no sākuma. Tāpēc Dievam, tāpat kā “ *sabatam* ”, ir pamatoti iemesli, lai mūsdienās pieprasītu no saviem izredzētajiem cieņu pret lietām, kas cildina viņa iedibināto kārtību cilvēkiem. Izvēloties “ *septiņus tīrus pārus* ” vienam “ *nešķīstajam* ”, Dievs parāda, ka dod priekšroku šķīstībai, ko viņš atzīmē ar savu “zīmogu”, viņa zemes projekta svētības laika skaitli “7”.

1.Mozus 7:3: “ *Arī septiņi pāri debess putnu, tēviņi un mātītes, lai saglabātu dzīvu savu dzimtu uz visas zemes .*”

Eņģeļu debesu dzīvības tēla dēļ tiek izglābti arī “ *septiņi pāri* ” no “ *gaisa putniem* ”.

Gen.7:4: “ *Vēl septiņas dienas, un es sūtīšu lietus virs zemes četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, un Es iznīcināšu no zemes virsas katru radījumu, ko esmu radījis .*

Cipars “ *septiņi* ” (7) joprojām tiek minēts, apzīmējot “ *septiņas dienas* ”, kas šķir dzīvnieku un cilvēku ienākšanas brīdi šķirstā no pirmajiem ūdens kritumiem. Dievs radīs nemītīgu lietu “ *40 dienas un 40 naktis* ”. Šis skaitlis “40” ir testa skaitlis. Tas attieksies uz “ *40 dienām* ” pēc ebreju spiegu nosūtīšanas uz Kanaānas zemi un “ *40 gadiem* ” dzīvības un nāves tuksnesī sakarā ar to, ka viņi atteicās ieiet milžu apdzīvotajā zemē. Un, stājoties savā kalpošanā uz zemes, Jēzus tiks nodots velna kārdinājumam pēc “ *40 dienu un 40 nakšu* ” gavēņa. Būs

arī “ 40 dienas ” starp Kristus augšāmcelšanos un Svētā Gara izliešanos Vasarsvētkos.

Dievam, šī lietusgāzes mērķis ir iznīcināt “ būtnes, kuras viņš radījis ”. Tādējādi viņš atgādina, ka viņam kā Dievam radītājam pieder visu viņa radību dzīvības, lai tās glābtu vai iznīcinātu. Viņš vēlas nākamajām paaudzēm dot rūgtu mācību, ko tās nedrīkst aizmirst.

1. Moz. 7:5: " *Noa izpildīja visu, ko Jahve viņam bija pavēlējusi .* "

Uzticīgs un paklausīgs Noa nepievīla Dievu un izpildīja visu, ko viņam bija pavēlējis.

1. Moz.7:6: “ *Noa bija sešsimt gadus vecs, kad ūdeņu plūdi nāca pār zemi .* »

Cita informācija par laiku tiks sniegta, taču jau šajā pantā plūdi tiek likti uz Noasa 600. dzīves gadu. Kopš viņa pirmā dēla dzimšanas 500. dzīves gadā ir pagājuši 100 gadi.

1. Moz. 7:7: “ *Un Noa ar saviem dēliem, sievu un dēlu sievietēm iegāja šķirstā, lai izbēgtu no plūdu ūdeņiem .* ”

No plūdiem izglābsies tikai astoņi cilvēki.

1. Moz. 7:8: “ *Starp tīriem zvēriem un netīriem zvēriem, putniem un visu, kas kustas uz zemes.* ”

Dievs ir apstipriņošs. Ieejiet šķirstā, lai izglābtos pāris " *viss, kas kustas uz zemes* ". Bet no kura “ *zeme* ”, pirmsūdēns vai pēcdiluvijas? Darbības vārda “ *kustas* ” tagadnes laiks liecina par Mozus laika pēcdiluvijas zemi, uz kuru Dievs runā savā stāstā. Šis smalkums varētu attaisnot dažu zvērīgo sugu pamešanu un pilnīgu iznīcināšanu, kas nevēlamas uz atjaunotās zemes, ja tās pastāvēja pirms plūdiem.

1. Moz. 7:9: “ *Viņš iegāja šķirstā kopā ar Nou, pa diviem, vīrietis un sieviete, kā Dievs bija pavēlējis Noam* ”

Princips attiecas uz dzīvniekiem, bet arī uz trim cilvēku pāriem, ko veido viņa trīs dēli un viņu sievas, un uz viņu pašu, kas attiecas uz viņu un viņa sievu. Dieva izvēle izvēlēties tikai pārus atklāj mums lomu, ko Dievs viņiem piešķirs: vairoties un vairoties.

1. Moz. 7:10: " *Pēc septiņām dienām plūdu ūdeņi bija virs zemes .* "

Saskaņā ar šo precizējumu, ieiešana šķirstā notikusi Noasa 600. dzīves gada otrā mēneša desmitajā dienā, t.i., 7 dienas pirms 17. norādīts tālāk 11. pantā. Tieši šajā desmitajā dienā Dievs pats aizvēra šķirsta “ *durvis* ” visiem tā iemītniekiem saskaņā ar šīs 7. nodaļas 16. pantā minēto precizitāti.

1.Moz.7:11: “ *Noasa sešsimtajā dzīves gadā, otrajā mēnesī, mēneša septiņpadsmitajā dienā, tajā dienā izplūda visi lielās dziļi avoti, un debesu slūžas tika izlietas. atvērts* »

Dievs izvēlējās Noasa 600. gada “ *otrā mēneša septiņpadsmito dienu* ”, lai “ *atvērtu debesu logus* ”. Skaitlis 17 simbolizē spriedumu Bībeles un tās pravietojumu ciparu kodā.

Aprēķins, kas izveidots pēc 6. Mozus izredzēto pēctecības, novieto plūdus 1656. gadā, kopš Ievas un Ādama grēka, tas ir, 4345 gadus pirms 6001. gada pavasara, pasaules gala, kas tiks izpildīts mūsu parastajā kalendārā 2030. gada

pavasārī un 2345 gadus pirms Jēzus Kristus Izpirkšanas nāves, kas notika 30. aprīlī saskaņā ar mūsu viltus un maldinošo cilvēku kalendāru.

Šis skaidrojums tiks atjaunots 1. Moz. 8:2. Atsaucoties uz “ *dziļuma avotu* ” papildinošo lomu šajā pantā, Dievs mums atklāj, ka plūdus izraisīja ne tikai lietus, kas nāca no debesīm. Zinot, ka “ *bezdibenis* ” apzīmē zemi, ko pilnībā klāj ūdens no pirmās radīšanas dienas, tās “ *avoti* ” liecina par ūdens līmeņa paaugstināšanos, ko izraisījusi pati jūra. Šo parādību iegūst, mainot okeāna dibena līmeni, kas, ejot uz augšu, paaugstina ūdens līmeni, līdz tas sasniedz līmeni, kas pirmajā dienā klāja visu zemi. Tieši okeānu bezdibenu nogrimšanas rezultātā 3. dienā no ūdens izcēlās sausā zeme un tieši apgrieztās darbības rezultātā sauso zemi pārklāja plūdu ūdeņi. Lietus, ko sauca par “ *debesu slūžām* ”, bija tikai noderīgs, lai norādītu, ka sods nāca no debesīm, no debesu Dieva. Vēlāk šis tēls “ *debesu slēdzene* ” iegūs pretēju lomu svētībām, kas nāk no tā paša debesu Dieva.

1. Moz. 7:12: “ *Lietus lija uz zemes četrdesmit dienas un četrdesmit naktis* ”.

Šī parādība noteikti pārsteidza neticīgos grēciniekus. Jo īpaši tāpēc, ka pirms šiem plūdiem lietus nebija. Pirmsūdens zemi apūdeņoja un laistīja tās straumes un upes; tāpēc lietus nebija nepieciešams, to aizstāja rīta rasa. Un tas izskaidro, kāpēc neticīgajiem bija grūti noticēt Noasa izsludinātajiem ūdeņu plūdiem gan vārdos, gan darbos, kopš viņš uzcēla šķirstu uz sausas zemes.

Laiks “ *40 dienas un 40 naktis* ” ir paredzēts izmēģinājuma laikam. Savukārt miesīgais Izraēls, kas tikko izceļojis no Ēģiptes, tiks pārbaudīts, kamēr Dievs šajā laika posmā nesaturēs Mozu. Rezultāts būs “zelta teļš”, kas izkusis, vienojoties Āronam, Mozus miesīgajam brālim. Pēc tam būs Kanaānas zemes izpētes “ *40 dienas un 40 naktis* ”, kuras rezultātā cilvēki atteiksies tajā ieiet milžu dēļ, kas to apdzīvo. Savukārt Jēzus tiks pārbaudīts “ *40 dienas un 40 naktis* ”, taču šoreiz, kaut arī šī ilgā gavēņa novājināts, viņš pretosies velnam, kas viņu kārdinās, un galu galā viņu pametīs, negūstot uzvaru. Jēzum tas bija tas, kas padarīja viņa kalpošanu uz zemes iespējamu un likumīgu.

Gen.7:13: “ *Tajā pašā dienā Noa, Šems, Hams un Jafets, Noasa dēli, ienāca šķirstā, Noasa sieva un viņa trīs dēlu sievas kopā ar viņiem* :

Šis pants izceļ abu dzimumu cilvēku zemes radību atlasī. Katru cilvēku vīrieti pavada “ *viņa palīgs* ”, viņa sieviete, ko sauca par “ *sievu* ”. Tādā veidā katrs pāris parāda sevi Kristus un viņa Baznīcas, “viņa palīdzības”, sava Izredzētā līdzībā, kuru viņš izglābs. Jo “šķirsta” pajumte ir pirmais pestīšanas tēls, ko tā atklās cilvēkiem.

1.Moz.7:14: “ *viņi un katrs zvērs pēc sava veida, visi liellopi pēc sava veida, katrs rāpojošs dzīvnieks, kas rāpo virs zemes pēc sava veida, katrs putns pēc sava veida, katrs mazais putns, viss, kam ir spārni* .

Uzsverot vārdu “ *suga* ”, Dievs atgādina savas dabas likumus, ka cilvēce mūsu pēdējā laikā gūst prieku apstrīdēt, pārkāpt un apšaubīt dzīvniekus un pat cilvēci. Nevar būt lielāka sugas tīrības aizstāvja par viņu. Un viņš pieprasa saviem izredzētajiem, lai viņi dalās viņa dievišķajā viedoklī par šo tēmu, jo viņa sākotnējās radīšanas pilnība bija šajā tīrībā un šajā absolūtajā sugu **nošķirtībā** .

, kas ir pakļauta Velnam, kuru Ef. 2:2.

1. Moz. 7:15: “ *Viņi iegāja šķirstā pie Noas, pa diviem, no visas miesas, kam bija dzīvības elpa .*”

Katrs Dieva izvēlētais pāris **šķiras** no sava veida pāriem, lai tā dzīve turpinātos pēc plūdiem. Šajā galīgajā **nošķirtībā** Dievs ievieš divu ceļu principu, ko Viņš nostāda pirms cilvēka brīvas izvēles: labais ved uz dzīvību, bet ļaunais ved uz nāvi.

1.Moz.7:16: “ *Un ienāca vīrietis un sieviete no visas miesas, kā Dievs bija pavēlējis Noam. Tad YaHWéH aizvēra viņam durvis .* »

Sugas ” vairošanās mērķi šeit apstiprina pieminētais “ *vīriņš un māti* ”.

Lūk, darbība, kas piešķir šai pieredzei visu tās nozīmi un pravietisko raksturu par dievišķās žēlastības laika beigām: “ *Tad Jahve aizvēra viņam durvis* ”. Tas ir brīdis, kad dzīvības un nāves liktenis **atdalās** bez iespējamām izmaiņām. Tā būs arī 2029. gadā, kad tā laika izdzīvojušie būs izdarījuši izvēli godināt Dievu un viņa septītās dienas sabatu, proti, sestdienu, vai godināt Romu un tās pirmās dienas svētdienu, saskaņā ar iesniegto ultimātu dumpīgās cilvēces dekrēta veidā. Šeit atkal “ *žēlastības durvis* ” aizvērs Dievs, “ *tas, kas atver, un tas, kas aizver* ” saskaņā ar Atkl.3:7.

1. Moz. 7:17: “ *Plūdi uz zemes bija četrdesmit dienas. Ūdeņi pieauga un pacēla šķirstu, un tas pacēlās virs zemes .*”

Arka ir pacelta.

1. Moz. 7:18: “ *Ūdeņi pieauga un pieauga uz zemes, un šķirsts peldēja pa ūdeņu virsmu .*”

Šķirsts peld.

1. Moz. 7:19: “ *Ūdeņi pieauga arvien vairāk, un visi augstie kalni zem debesīm bija pārklāti .*”

Sausa augsne vispār pazūd, iegremdējot ūdeni.

1. Moz. 7:20: “ *Ūdeņi pacēlās piecpadsmit olektis virs kalniem, un tie bija pārklāti .*”

Tā laika augstāko kalnu klāj aptuveni 8 m ūdens.

1.Mozus 7:21: “ *Viss, kas kustējās uz zemes, gāja bojā, gan putni, gan lopi, gan lopi, viss, kas rāpoja pa zemi, un visi cilvēki .*”

Visi dzīvnieki, kas elpo gaisu, noslīkst. Precizitāte attiecībā uz putniem ir vēl jo interesantāka, jo plūdi ir pravietisks pēdējā sprieduma attēls, kurā debesu būtnes, piemēram, sātans, tiks iznīcinātas kopā ar sauszemes būtnēm.

1. Moz. 7:22: “ *Viss, kam bija elpa, dzīvības elpa nāsīs un kas bija uz sausās zemes, nomira .*”

Visas dzīvās būtnes, kas radītas līdzīgi cilvēkiem, kuru dzīve ir atkarīga no viņa elpas, mirst noslīkušas. Šī ir vienīgā ēna pār plūdu sodu, jo vaina ir stingri uz cilvēku un kaut kur, nevainīgu dzīvnieku nāve ir netaisnīga. Bet, lai pilnībā noslīcinātu dumpīgo cilvēci, Dievs ir spiests ar tiem iznīcināt tos dzīvniekus, kuriem viņi patīk, elpo zemes atmosfēras gaisu. Visbeidzot, lai saprastu šo lēmumu, ņemiet vērā, ka Dievs radīja zemi cilvēkam, kas radīts pēc viņa tēla, nevis dzīvniekam, kas radīts, lai viņu apņemtu, pavadītu un mājlopu gadījumā kalpotu viņam.

1.Moz.7:23: “ *Visa radība, kas bija uz zemes, tika izdalīta no cilvēkiem un liellopiem, un rāpojošajiem dzīvniekiem un debess putniem: tie tika izcirsti no zemes. Palika tikai Noa un tie, kas bija ar viņu šķirstā .*

Šis pants apstiprina atšķirību, ko Dievs rada starp Nou un viņa cilvēku pavadoniem, kuri ir sargrupēti kopā ar dzīvniekiem, kas visi ir izsaukti un norūpējušies par to, kas bija ar viņu. *šķirstā .”*

1. Moz. 7:24: “ *Ūdeņi bija lieli virs zemes simts piecdesmit dienas .”*

“ *Simt piecdesmit dienas* ” sākās pēc 40 dienas un 40 naktis ilga nemitīga lietus, kas izraisīja plūdus. Sasniedzot maksimālo augstumu “ *15 olektis* ” jeb aptuveni 8 m virs tā laika “ *augstākajiem kalniem* ”, *ūdens līmenis saglabājās stabils “ 150 dienas ”*. Tad tas pakāpeniski samazināsies līdz Dieva vēlamajai izžūšanai.

Piezīme : Dievs radīja dzīvību pēc milzu standarta, kas attiecās uz cilvēkiem un dzīvniekiem pirms ūdenslīduma. Taču pēc plūdiem viņa projekta mērķis ir proporcionāli samazināt visu viņa radījumu izmērus, tādējādi dzīvības dzims pēcdilūvijas normā. Ieejot Kanaānā, ebreju spiegi liecina, ka viņi savām acīm redzējuši tik lielus vīnogu ķekarus, ka to pārvešanai bija nepieciešami divi viņu lieluma vīrieši. Tāpēc izmēra samazināšana noteikti attiecas arī uz kokiem, augļiem un dārzeņiem. Tādējādi Radītājs nekad nebeidz radīt, jo laika gaitā viņš pārveido un pielāgo savu zemes radīto jaunajiem dzīves apstākļiem, kas rodas. Viņš radīja melnu ādas pigmentāciju cilvēkiem, kuri dzīvo pakļauti spēcīgam saules starojumam zemes tropiskajos un ekvatoriālajos reģionos, kur saules stari ietriecas zemē 90 grādu leņķī. Citas ādas krāsas ir vairāk vai mazāk baltas vai bālas un vairāk vai mazāk varainas atkarībā no saules gaismas daudzuma. Bet Ādama pamatsarkanais (Sarkanais) asins dēļ ir atrodams visos cilvēkos.

Bībelē nav precizēti dzīvu pirmsūdens dzīvnieku sugu nosaukumi. Dievs atstājot šo tēmu noslēpumainu, bez īpašas atklāsmes, katrs ir brīvs savā veidā iztēloties lietas. Tomēr es izvirzīju hipotēzi, ka, vēlēdamies piešķirt šai pirmajai zemes dzīvības formai nevainojamu raksturu, Dievs tolaik nebija radījis aizvēsturiskos briesmoņus, kuru kaulus mūsdienās atrod zinātniskie pētnieki, zemes zemē. Tāpat es izvirzīju šo iespēju, ka tos ir radījis Dievs pēc plūdiem, lai pastiprinātu zemes lāstu cilvēkiem, kuri ātri vien atkal novērsīsies no viņa. Atdaloties no viņa, viņi zaudēs savu saprātu un lieliskās zināšanas, ko Dievs bija devis no Ādama līdz Noam. Tas ir līdz tādām līmenim, ka noteiktās vietās uz zemes cilvēks nonāks "alu cilvēka" degradētā stāvoklī, kuram uzbrukuši un apdraudēti mežonīgi dzīvnieki, kurus grupās viņš tomēr spēs iznīcināt ar dārgo dabas palīdzību. slikti laikapstākļi un Dieva žēlsirdīgā labvēlība.

1. Mozus 8

Šķirsta iemītnieku mirkļa atdalīšanās

1.Moz.8:1: “ *Dievs atcerējās Nou un visus lopus un visus lopus, kas bija kopā ar viņu šķirstā; un Dievs lika vējam plūst pār zemi, un ūdeņi apklusā .* ”

Esiet drošs, viņš to nekad neaizmirsā, taču tā ir taisnība, ka šī unikālā dzīvību pulcēšanās peldošajā šķirstā piešķir cilvēcei un dzīvnieku sugām tik samazinātu izskatu, ka tās šķiet Dieva pamestas. Patiesībā šīs dzīvības ir pilnīgi drošas, jo Dievs par tām sargā kā par dārgumu. Tie ir visdārgākie: pirmie augļi, kas no jauna apdzīvo zemi un izplatījās pa tās virsmu.

1. Moz. 8:2: “ *Dziļuma avoti un debesu logi bija aizvērti, un lietus vairs nelija no debesīm ”* ”

Dievs rada plūdu ūdeņus atbilstoši savām vajadzībām. No kurienes viņi nāk? No debesīm, bet galvenokārt no Dieva radošā spēka. Ņemot slūžu sargātāja tēlu, viņš ir atvēris simboliskās debesu slūžas un pienāk brīdis, kad viņš tās atkal aizver.

Atsaucoties uz “ *dziļuma avotu* ” papildinošo lomu šajā pantā, Dievs mums atklāj, ka plūdus izraisīja ne tikai lietus, kas nāca no debesīm. Zinot, ka “ *bezdzibenis* ” apzīmē zemi, ko pilnībā klāj ūdens no pirmās radīšanas dienas, tās “ *avoti* ” liecina par ūdens līmeņa paaugstināšanos, ko izraisījusi pati jūra. Šo parādību iegūst, mainot okeāna dibena līmeni, kas , ejot uz augšu, paaugstina ūdens līmeni, līdz tas sasniedz līmeni, kas pirmajā dienā klāja visu zemi. Tieši okeānu bezdzibenu nogrimšanas rezultātā 3. dienā no ūdens izcēlās sausā zeme ' un tieši apgrieztās darbības rezultātā sauso zemi pārklāja plūdu ūdeņi. Lietus, ko sauca par “ *debesu slūžām* ”, bija tikai noderīgs, lai norādītu, ka sods nāca no debesīm, no debesu Dieva. Vēlāk šis tēls “ *debesu slēdzene* ” iegūs pretēju lomu svētībām, kas nāk no tā paša debesu Dieva.

Būdams radītājs, Dievs varēja radīt plūdus acumirkli, pēc vēlēšanās. Tomēr viņš deva priekšroku pakāpeniski rīkoties saskaņā ar savu jau radīto darbu. Tādējādi viņš parāda cilvēcei, ka daba viņa rokās ir spēcīgs ierocis, spēcīgs līdzeklis, ar kuru viņš manipulē, lai piedāvātu savu svētību vai lāstu atkarībā no tā, vai tā staigā labā vai ļaunā.

1.Mozus 8:3: “ *Ūdeņi aizgāja no zemes, gāja un aizgāja, un ūdeņi samazinājās simt piecdesmit dienu beigās .”* ”

Pēc 40 dienām un 40 naktīm nepārtraukta lietus, kam sekoja 150 dienu stabilitāte visaugstākajā ūdens līmenī, sākas lejupslīde. Lēnām jūras bezdibeņa līmenis pazeminās, bet tas nenolaižas tik dziļi kā pirms plūdiem.

1. Moz.8:4: “ *Septītajā mēnesī, mēneša septiņpadsmitajā dienā, šķirsts gulēja uz Ararata kalniem .”* ”

Piecu mēnešu beigās līdz dienai, “ *septītā mēneša septiņpadsmitajai dienai* ”, šķirsts pārstāj peldēt; tas balstās uz augstākā Ararata kalna. Šis skaitlis “septiņpadsmit” apstiprina dievišķā sprieduma beigas. No šī skaidrojuma izriet, ka plūdu laikā šķirsts nepārvietojās tālu no apgabala, kur to uzcēla Noa un viņa dēli. Un Dievs vēlējās, lai šis plūdu pierādījums paliktu redzams līdz pasaules galam, tajā pašā Ararata kalna virsotnē, kurai Krievijas un Turcijas varas iestādes bija un palika aizliegta. Taču Viņa izvēlētajā laikā Dievs atbalstīja aerofoto uzņemšanu, kas apstiprināja, ka ir ledus un sniegā ieķerta šķirsta gabals. Mūsdienās satelītnovērošana varētu spēcīgi apstiprināt šo klātbūtni. Taču zemes autoritātes netiecas tieši pagodināt Dievu Radītāju; viņi uzvedas kā ienaidnieki pret viņu, un

visā taisnīgumā Dievs viņiem atmaksā, pārsteidzot tos ar epidēmiju un teroristu uzbrukumiem.

1. Moz. 8:5: “ *Ūdeņi turpināja samazināties līdz desmitajam mēnesim. Desmitajā mēnesī, mēneša pirmajā dienā, parādījās kalnu virsotnes* ”

Ūdens samazinājums ir ierobežots, jo pēc plūdiem ūdens līmenis būs augstāks nekā pirmsūdens zemē. Senās ielejas paliks iegremdētas un iegūs pašreizējo iekšējo jūru, piemēram, Vidusjūras, Kaspijas, Sarkanās, Melnās u.c., izskatu.

1. Moz. 8:6: “ *Četrdesmit dienu beigās Noa atvēra logu, ko viņš bija izgatavojis šķirstam .* ”

Pēc 150 stabilitātes un 40 dienu gaidīšanas pirmo reizi Noa atver mazo logu. Tās mazais izmērs, viena olektis jeb 55 cm, bija attaisnojams, jo to vienīgais izmantoja, lai atbrīvotu putnus, kuri tādējādi varēja izklūt no dzīvības šķirsta.

Gen.8:7: “ *Viņš palaida kraukli vaļā, un tas izgāja, gāja un atgriezās, līdz ūdeņi virs zemes bija izžuvuši .* ”

Sausās zemes atklāšana tiek ierosināta saskaņā ar secību “ *tumsa un gaisma* ” vai “ *nakts un diena* ” radišanas sākumā. Arī pirmais nosūtītais atklājējs ir **netīrais** “ *krauklis* ”, kura apspalvojums ir “ **melns** ”, piemēram, “ *nakts* ”. Viņš rīkojas brīvi neatkarīgi pret Nou, Dieva izredzēto. Tāpēc tas simbolizē tumšās reliģijas, kas aktivizēsies bez jebkādam attiecībām ar Dievu.

Precīzākā veidā tas simbolizē veco derību miesīgo Izraēlu, uz kuru Dievs vairākkārt sūtīja savus praviešus, piemēram, kraukļa atnākšanu un aiziešanu, lai mēģinātu glābt savus ļaudis no grēka prakses. Tāpat kā “ *krauklis* ”, šis Dieva beidzot noraidītais Izraēls turpināja savu vēsturi **nošķirts** no viņa.

1.Mozus 8:8: “ *Viņš atlaida arī balodi, lai redzētu, vai ūdeņi ir samazinājušies no zemes virsmas .* ”

Tādā pašā secībā izlūkošanai tiek nosūtīts **tīrs** “ *balodis* ” ar “ **baltu** ” **apspalvojumu kā sniegs**. Tas ir novietots zem zīmes “ *diena un gaisma* ”. Kā tāda viņa pravieto jauno derību, kuras pamatā ir Jēzus Kristus izlietās asinis.

1.Moz.8:9: “ *Bet balodis neatrada, kur nolikt kāju, un tas atgriezās pie viņa šķirstā, jo virs visas zemes bija ūdeņi. Viņš izstiepa roku un paņēma to un ienesa šķirstā līdz .* ”

Atšķirībā no neatkarīgā melnā “ *kraukļa* ”, baltais “ *balodis* ” ir ciešās attiecībās ar Nou, kurš sniedz “ *roku, lai viņu paņemtu un ienestu šķirstā* ”. Tas ir saiknes attēls, kas savieno izredzēto ar debesu Dievu. Balodis kādu dienu piezemēsies pie Jēzus Kristus, kad viņš parādīsies Jāņa Kristītāja priekšā, lai viņu kristītu .

Es iesaku salīdzināt šos divus Bībeles citātus; šī panta teiktais: “ *Bet balodis neatrada vietu, kur atpūst savu kāju* ” ar šo pantu no Mat.8:20: “ *Jēzus viņam atbildēja: Lapsām ir bedres, un debess putniem ir ligzdas; bet Cilvēka Dēlam nav, kur nolikt galvu* ”; un šie Jāņa 1:5 un 11 panti, kur, runājot par Kristu, dievišķās dzīvības “ *gaismas* ” iemiesojumu, viņš saka: “ *Gaisma spīd tumsībā, un tumsa to nav saņēmusi ... / ...Viņa nonāca savējie, un savējie viņu neuzņēma .* Tāpat kā “ *balodis* ” atgriezās pie Noasa, ļaujot viņam tikt “ *savā rokā* ”, augšāmcelties, Pestītājs Jēzus Kristus uzkāpa debesīs pretī savai dievišķībai kā debesu Tēvs, atstājot vēsti aiz sevis uz zemes. par viņa izredzēto izpirkšanu, viņa

labās ziņas, ko Atkl.14:6 sauc par “ *Mūžīgo evaņģēliju* ”. Un Atkl.1:20: viņš turēs tos “ *savā rokā* ” “ *septiņos laikmetos* ”, ko pravietoja “ *septiņas Baznīcas* ”, kur viņš liek tām piedalīties dievišķajā svētdarībā, ko veido “ *septiņi svečturi* ”.

1. Moz. 8:10: “ *Un viņš gaidīja vēl septiņas dienas un atkal izlaida balodi no šķirsta .* ”

Šis dubultais atgādinājums par “ *septiņām dienām* ” mums māca, ka *Noasam, tāpat kā mums šodien, Dievs ir iedibinājis un iekārtojis dzīvi “ septiņu dienu ” nedēļas vienotībā , kas ir arī simboliskā “ septiņu tūkstošu ” gadu vienotība. par viņa lielo glābšanas projektu. Šī neatlaidīgā skaitļa “ septiņi ” pieminēšana ļauj mums saprast Dieva piešķirto nozīmi; kas attaisnos to, ka viņam īpaši uzbruks velns līdz Kristus atgriešanās godībā, kas izbeigs viņa zemes kundzību.*

1.Moz.8:11: “ *Vakarā balodis atgriezās pie viņa; un, lūk, tā knābī bija saplēsta olīvu lapa. Tātad Noa zināja, ka ūdeņi ir samazinājušies no zemes .*

*tumsas ” laikiem , ko vēsta vārds “ vakars ”, pestīšanas cerība un atbrīvošanās no grēka prieks nonāks zem “ olīvu koka ” tēla , secīgi vecā, tad jaunā alianse. Tāpat kā Noa caur “ olīvu lapu ” zināja, ka cerētā un gaidītā zeme būs gatava viņu uzņemt, “ Dieva dēli ” uzzinās un sapratīs, ka Debesu valstību viņiem ir atvēris **sūtnis. debesis** Jēzus Kristus.*

Šī “ *olīvu lapa* ” liecināja Noasam, ka koku dīgšana un augšana atkal kļūst iespējama.

1. Moz.8:12: “ *Un viņš gaidīja vēl septiņas dienas; un viņš atlaida balodi. Bet viņa nekad neatgriezās pie viņa .*

Šī zīme bija izšķiroša, jo pierādīja, ka “ *balodis* ” ir izvēlēties uzturēties dabā, kas tai atkal piedāvāja barību.

Tāpat kā “ *balodis* ” pazūd pēc cerības vēsts nodošanas, pēc tam, kad viņš ir atdevis savu dzīvību uz zemes, lai izpirktu savus izredzētos, Jēzus Kristus, “ *miera princis* ”, atstās zemi un savus mācekļus, atstājot tos brīvus un neatkarīgus. vadīt savu dzīvi līdz viņa pēdējai krāšņajai atgriešanās dienai.

1. Moz.8:13: “ *Seši simti pirmajā gadā, pirmajā mēnesī, mēneša pirmajā dienā, ūdeņi izžuva virs zemes. Noa noņēma šķirstam pārklājumu un paskatījās, un lūk, zemes virsma bija izžuvusi .*

Zemes izžūšana joprojām ir daļēja, bet daudzsološa, tāpēc Noa sāk atvērt šķirsta jumtu, lai aplūkotu šķirsta ārpusi, un, zinot, ka tas ir iestrēdzis Ararata kalna virsotnē, viņa redze sniedzās ļoti tālu un ļoti plaši aiz horizonta. Plūdu laikā šķirsts iegūst inkubējamās olas tēlu. Kad tas izšķiļas, cālis pats saplīst čaumalu, kurā tas bija ievietots. Noa dara to pašu; viņš “ *noņem šķirstam segumu* ”, kas vairs nebūs noderīgs, lai to pasargātu no lietusgāzēm. Nemiet vērā, ka Dievs nenāk atvērt šķirsta durvis, kuras viņš pats bija aizvēris; tas nozīmē, ka viņš neapšaubā un nemaina savu spriedumu pret zemes dumpiniekiem, kuriem durvis uz pestīšanu un debesīm vienmēr būs slēgtas.

1. Moz. 8:14: “ *Otrajā mēnesī, mēneša divdesmit septītajā dienā, zeme bija izžuvusi .”*

Zeme atkal kļūst apdzīvojama pēc pilnīgas ieslodzījuma šķirstā 377 dienas pēc iekāpšanas un durvju aizvēšanas no Dieva puses.

1. Moz. 8:15: “ *Tad Dievs runāja ar Nou, sacīdams :*

1. Moz. 8:16: “ *Iznāc no šķirsta, tu un tava sieva, tavi dēli un tavu dēlu sievas ar tevi .* ”

Tas atkal ir Dievs, kas dod signālu iziet no “ šķirsta ”, tas, kurš pirms plūdiem bija aizvēris vienīgās “ durvis ” tā iemītniekiem.

1.Moz.8:17: “ *Izved līdzī visas dzīvās radības no visas miesas, kas ir pie tevis, gan putnus, gan lopus, un visus rāpojošos dzīvniekus, kas rāpo virs zemes, lai aug un vairojas virs zemes .* ”

Aina atgādina radīšanas nedēļas piekto dienu, taču runa nav par jaunu radīšanu, jo pēc plūdiem zemes atjaunošana ir projekta fāze, kas pravietota par pirmajiem 6000 zemes vēstures gadiem. Dievs gribēja, lai šī fāze būtu briesmīga un atturoša. Viņš sniedza cilvēcei nāvējošus pierādījumus sava dievišķā sprieduma sekām. Pierādījums, kas tiks atgādināts 2. Pētera 3:5 līdz 8: “ *Patiesībā viņi vēlas ignorēt to, ka debesis kādreiz pastāvēja ar Dieva vārdu, tāpat kā zeme, kas ņemta no ūdens un izveidota ar ūdeni, un ar šīm lietām tā laika pasaule gāja bojā, iegremdēta ūdenī, kamēr ar vienu un to pašu vārdu tagadējās debesis un zeme tika glabātas un paturētas ugunij, tiesas un iznīcināšanas dienai. bezdievīgi vīrieši. Bet ir viena lieta, mīļotā, ko jūs nedrīkstat nezināt, ka Kunga priekšā viena diena ir kā tūkstoš gadi un tūkstoš gadi kā viena diena . Paredzētie uguns plūdi tiks īstenoti septītās tūkstošgades beigās pēdējā sprieduma reizē, atverot liesmojošus pazemes magmas avotus, kas aptvers visu zemes virsmu. Šis “ uguns ezers ”, kas minēts Atkl.20:14-15, aprīs zemes virsmu ar tās neuzticīgajiem, dumpīgajiem iedzīvotājiem, kā arī viņu darbiem, kuriem viņi gribēja piešķirt privilēģiju, nicinot izrādīto Dieva mīlestību. Un šo septīto gadu tūkstoti pareģoja nedēļas septītā diena, šī saskaņā ar definīciju “ viena diena ir kā tūkstoš gadi un tūkstoš gadi ir kā viena diena ”.* ”

1. Moz. 8:18: “ *Un Noa izgāja ar saviem dēliem, sievu un dēlu sievietēm .* ”

Kad dzīvnieki ir atbrīvoti, no šķirsta savukārt iznirst jaunās cilvēces pārstāvji. Viņi atrod saules gaismu un plašo un gandrīz neierobežoto telpu, ko daba viņiem piedāvā, pēc 377 dienām un naktīm ieslodzījuma šaurā un tumšā slēgtā telpā.

1.Mozus 8:19: “ *No šķirsta iznāca visi dzīvnieki, visi rāpojošie dzīvnieki, visi putni, viss, kas kustas uz zemes, pēc to sugām .* ”

Šķirsta izeja pareģo izredzēto ienākšanu Debesu valstībā, bet tajā ienāks tikai tie, kurus Dievs atzīst par tīriem. Noasa laikā tā vēl nav, jo šķīstie un nešķīstie dzīvos kopā uz vienas zemes, cīnoties viens pret otru līdz pasaules galam.

1. Moz. 8:20: “ *Noa uzcēla altāri JAHWÉH; Viņš ņēma no visiem tīrajiem zvēriem un visiem tīrajiem putniem un upurēja uz altāra dedzināmos upurus .* ”

Dedzināmais upuris ir darbība, ar kuru izredzētais Noa parāda Dievam savu pateicību. Nevainīga upura, šajā gadījumā dzīvnieka, nāve atgādina radītājam Dievam par līdzekli, ar kuru viņš Jēzū Kristū nāks izpirkt savu izredzēto dvēseles. Tīri dzīvnieki ir cienīgi tēlot Kristus upuri, kurš iemiesos pilnīgu tīrību visā viņa dvēselē, ķermenī un garā.

1.Moz.8:21: “ *Un Tas Kungs sajuta patīkamu smaržu, un Tas Kungs sacīja savā sirdī: Es vairs nelādīšu zemi cilvēka dēļ, jo cilvēka sirds domas ir ļaunas no paša sākuma. un es vairs nesitīšu ikvienu dzīvu radījumu, kā esmu darījis .* ”

Noasa upurētais dedzināmais upuris ir autentisks ticības un paklausīgas ticības akts. Jo, ja viņš upurē Dievam, tas ir atbilde uz upurēšanas rituālu, ko viņš viņam pavēlēja, ilgi pirms tā mācīšanas ebrejiem, kas iznāca no Ēģiptes. Izteiciens “*patīkama smarža*” attiecas nevis uz dievišķo ožu, bet gan uz tās dievišķo Garu, kas novērtē gan savu uzticīgo izredzēto paklausību, gan pravietisko redzējumu, ko šis rituāls sniedz savam nākamajam līdzjūtības upurim Jēzū Kristū.

Līdz pēdējam spriedumam postošu plūdu vairs nebūs. Pieredze tikko rāda, ka cilvēks pēc dabas un iedzimtības ir “*ļaus*” miesā, kā Jēzus teica par saviem apustuļiem Mat. 7:11: “*Ja jūs, būdami tādi ļauni kā jūs, zināt, kā dot labas dāvanas saviem bērniem. , cik daudz vairāk jūsu Tēvs, kas ir debesīs, dos labas dāvanas tiem, kas to lūdz .*” Tāpēc Dievam vajadzēs pieradināt šo “*ļau*” “*dzīvnieku*”, uz ko Pāvils piekrīt 1.Kor.2:14, un, parādot Jēzū Kristū savas mīlestības spēku pret viņiem, daži no tiem, *ko sauc par “ļauņiem”*, kļūs izredzētie un paklausīgie cilvēki.

1. Moz. 8:22: “*Kamēr zeme pastāvēs, sēšana un pļauja, aukstums un karstums, vasara un ziema, diena un nakts nemitēsies .*”

Šī astotā nodaļa beidzas ar atgādinājumu par absolūto pretstatu maiņām, kas nosaka zemes dzīves apstākļus kopš pirmās radīšanas dienas, kurā Dievs ar savu konstitūciju “*nakts un diena*” atklāja zemes cīņu starp “*tumsu*” un “*tumsu*”. *gaisma*”, kas galu galā uzvarēs caur Jēzu Kristu. Šajā pantā viņš uzskaita šīs ārkārtējās izmaiņas, kas radušās tāpēc, ka grēks ir brīvas izvēles sekas, kas dotas šīm debesu un zemes radībām, kuras tādējādi var viņu mīlēt un viņam kalpot, vai arī viņu atstumt līdz ienīst. Taču šīs brīvības sekas būs dzīvība labā partizāniem un nāve un iznīcināšana ļaunajiem, kā to tikko pierādīja plūdi.

Visi minētie priekšmeti nes garīgu vēstījumu:

“*Sēja un raža*”: ierosina evaņģelizācijas sākumu un pasaules galu; attēlus, ko Jēzus Kristus savās līdzībās, īpaši Mt.13:37 līdz 39, paņēmis: “*Viņš atbildēja: Kas labu sēklu sēj, tas ir Cilvēka Dēls; lauks ir pasaule; labā sēkla ir valstības dēli; nezāles ir ļaunā dēli; ienaidnieks, kas to sēja, ir velns; raža ir pasaules gals ; ražas novācēji ir eņģeļi .*”

“*Aukstums un karstums*”: “*karstums*” ir citēts Atkl.7:16: “*Viņiem vairs nebūs ne bada, ne slāpes, ne saule, ne karstums viņus nespēs.*”. Bet, gluži pretēji, “*aukstums*” ir arī grēka lāsta sekas.

“*Vasara un ziema*”: šie ir divi galējību gadalaiki, kas ir tikpat nepatīkami kā otrs savā pārmērībā.

“*Diena un nakts*”: Dievs tos citē tādā secībā, kādā cilvēks viņam dod, jo viņa projektā Kristū nāk diennakts laiks, aicinājuma ieiet Viņa žēlastībā, bet pēc šī laika nāk laiks *nakts, kad neviens nevar strādāt*” saskaņā ar Jāņa 9:4, tas ir, mainīt savu likteni, jo tas ir galīgi noteikts uz dzīvību vai nāvi no žēlastības laika beigām.

1. Mozus 9

Atdalīšanās no dzīves normas

1. Moz.9:1: “ *Un Dievs svētīja Nou un viņa dēlus un sacīja viņiem: esiet auglīgi, vairojieties un piepildiet zemi. »*

Šī būs pirmā loma, ko Dievs piešķirs dzīvajām būtnēm, kuras izraudzījies un izglābis cilvēku celtais šķirsts: Noam un viņa trim dēliem.

1.Moz.9:2: “ *Tu būsi bailēs un šausmās visiem zemes zvēriem un visiem gaisa putniem, un ikvienai radībai, kas kustas pa zemi, un visām jūras zivīm. tavās rokās .”*

Dzīvnieku dzīvība ir parādā par savu izdzīvošanu cilvēkam, tāpēc cilvēks vēl vairāk nekā pirms plūdiem varēs dominēt pār dzīvniekiem. Izņemot gadījumus, kad dzīvnieks baiļu vai aizkaitinājuma dēļ zaudē kontroli, parasti visi dzīvnieki baidās no cilvēka un, sastopoties ar viņu, cenšas no viņa bēgt.

1.Moz.9:3: “ *Viss, kas kustas un kam ir dzīvība, būs jums barība : to visu es jums došu kā zaļu zāli .”*

Šīm uztura izmaiņām ir vairāki attaisnojumi. Nepiešķirot pārāk lielu nozīmi iesniegtajai kārtībai, pirmkārt, es pieminu tūlītēju plūdu laikā izsmelto augu barības trūkumu un ar sālsūdeni pārklātā zeme, kas kļūst daļēji sterila, tikai pamazām atgūs pilnīgu un pilnīgu auglību un produktivitāti. Turklāt, lai izveidotu ebreju upurēšanas rituālus, savā laikā būs jāpatērē upura miesa, kas upurēta pravietiskā Svētā Vakarēdiena vīzijā, kur maize tiks ēsta kā Jēzus Kristus miesas simbols, un vīnogu sula, kas izdzerta kā viņa asiņu simbols. Trešais iemesls, mazāk pieļaujams, bet ne mazāk patiess, ir tas, ka Dievs vēlas saīsināt cilvēka mūžu; un miesas patēriņš, kas sabojājas un ienes cilvēka ķermenī dzīvību graužošus elementus, būs pamats cilvēka vēlmēm un lēmumam. Personīgu apstiprinājumu sniedz tikai pieredze ar veģetāro vai vegānu diētu. Lai nostiprinātu šo domu, ņemiet vērā, ka Dievs neaizliedz cilvēkiem ēst **nešķistus dzīvniekus** , pat ja tie ir kaitīgi viņa veselībai.

1.Moz.9:4: “ *Tikai jums nebūs ēst gaļu ar tās dvēseli un asinīm .”*

Šis aizliegums paliks spēkā vecajā derībā saskaņā ar 3.Moz.17:10-11: “ *Ja kāds no Israēla nama vai svešiniekiem, kas dzīvo starp tiem, ēd jebkādas asinis , es pagriezīšu savu vaigu pret to, kas ēd. asinis, un Es viņu izslēgšu no viņa tautas vidus .”* un ziņās, saskaņā ar Apustuļu darbiem 15:19 līdz 21: “ *Tāpēc es uzskatu, ka mēs neradām grūtības tiem pagāniem, kas pievēršas Dievam, bet mēs rakstām viņiem: Atturieties no elku netīrības, no netīklības, **no nožņaugtām lietām un asinīm** . Jo daudzu paaudžu garumā Mozum ir bijuši ļaudis katrā pilsētā, kas viņu sludina, **jo tas tiek lasīts katru sabatu sinagogās** .*

Dievs par “ *dvēseli* ” sauc visu radību, kas sastāv no miesas ķermeņa un gara, kas pilnībā atkarīgs no miesas. Šajā miesā motoriskais orgāns ir smadzenes, kuras apgādā pašas asinis, kuras ar katru elpu tiek attīrītas ar skābekli, ko iesūc plaušas. Dzīvā stāvoklī smadzenes rada elektriskos signālus, kas ģenerē domas un atmiņu, un tās pārvalda visu pārējo miesas orgānu darbību, kas veido fizisko ķermeni. "Asins" lomu, kas turklāt pēc genoma ir unikāla katrai dzīvai dvēselei, nedrīkst lietot veselības apsvērumu dēļ, jo tās pārnēsā visā ķermenī radītos atkritumus un piemaisījumus, kā arī garīgu iemeslu dēļ. Dievs absolūtā ekskluzīvā veidā savai reliģiskajai mācībai ir rezervējis Kristus asiņu dzeršanas principu, bet tikai simbolizētā vīnogu sulas formā. Ja dzīvība ir asinīs, tas, kas dzer Kristus

asinis, tiek atjaunots Viņa svētajā un pilnīgajā dabā saskaņā ar patieso principu, kas saka, ka ķermenis ir izgatavots no tā, ko tā baro.

1.Moz.9:5: “ *Ziniet arī to: Es prasīšu jūsu dvēseļu asinis, Es prasīšu no katra dzīvnieka; un es prasīšu no cilvēka dvēseli, no cilvēka, kas ir viņa brālis .*

Dzīve ir vissvarīgākā lieta Dievam Radītājam, kurš to radīja. Mums ir jāieklūstas viņā, lai saprastu sašutumumu, ko noziegums izraisa pret viņu, atņemtās dzīvības patieso īpašnieku. Tādējādi viņš ir vienīgais, kurš var leģitimizēt pavēli atņemt dzīvību. Iepriekšējā pantā Dievs pilnvaroja cilvēku izmantot dzīvnieku dzīvību, lai padarītu to par savu pārtiku, bet šeit runa ir par noziegumu, par slepkavību, kas galīgi izbeidz cilvēka dzīvību. Šai noņemtajai dzīvei vairs nebūs iespējas tuvoties Dievam, nedz arī pieredzēt izmaiņas uzvedībā, ja līdz tam tā nav atbildusi viņa pestīšanas standartam. Šeit Dievs ieliek pamatus atbēdības likumam: “aci pret aci, zobu pret zobu un dzīvību pret dzīvību”. Dzīvnieks maksās par cilvēka slepkavību ar savu nāvi, un Kaina tipa cilvēks tiks nogalināts, ja viņš nogalinās savu Ābela tipa asins “ **brāli** ”.

1.Moz.9:6: “ *Ja kāds izlej cilvēka asinis, cilvēka asinis tiks izlietas; jo Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla .*”

Dievs necenšas palielināt nāves gadījumu skaitu, jo, gluži pretēji, atļaujot sodīt slepkavu, viņš paļaujas uz atturošu efektu un ka, ņemot vērā risku, lielākā daļa cilvēku iemācās kontrolēt savu uzvedību, lai nekļūtu par nāves cienīgu slepkavu.

Tikai tas, kuru vada īsta un autentiska ticība, var saprast, ko nozīmē “ *Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla* ”. Īpaši tad, kad cilvēce kļūst zvērīga un riebīga, kā tas notiek šodien Rietumu pasaulē un visur uz zemes, zinātnisko zināšanu pavedināta.

1.Mozus 9:7: “ *Un jūs, esiet auglīgi un vairojieties, izklājieties virs zemes un vairojieties uz tās .*”

Dievs patiešām vēlas šo pavairošanu, un pamatota iemesla dēļ izredzēto skaits ir tik mazs, pat attiecībā pret tiem, kas pa ceļam krīt, ka jo lielāks būs viņa radījumu skaits, jo vairāk viņš spēs no tiem atrast un atlasīt savu izredzēto; jo saskaņā ar Dan.7:9 norādīto precizitāti proporcija ir viens miljons, kas izvēlēts desmit miljardiem, vai 1 — 10 000.

1. Moz. 9:8: “ *Dievs atkal runāja uz Nou un viņa dēliem ar viņu, sacīdams :*

Dievs uzrunā četrus vīriešus, jo, dodot kundzību cilvēku sugas vīriešu dzimuma pārstāvim, viņi būs atbildīgi par to, ko viņi ir ļāvuši izdarīt viņu pakļautībā esošajām sievietēm un bērniem. Dominēšana ir uzticības zīme, ko Dievs piedāvā cilvēkiem, bet tas padara viņus pilnībā atbildīgus Viņa vaiga un sprieduma priekšā.

1. Moz.9:9: “ *Lūk, es noslēdzu savu derību ar tevi un ar taviem pēcnācējiem pēc tevis; »*

Mums šodien ir svarīgi apzināties, ka mēs esam tā “ *sēkla* ”, ar kuru Dievs ir noslēdzis savu “ *derību* ”. Mūsdienu dzīve un tās pievilcīgie izgudrojumi neko nemaina mūsu cilvēka izcelsmē. Mēs esam jaunā sākuma mantinieki, ko Dievs deva cilvēcei pēc briesmīgajiem plūdiem. Ar Nou un viņa trim dēliem noslēgtā derība ir konkrēta. Tas uzliek Dievam pienākumu vairs neiznīcināt visu cilvēci ar

plūdu ūdeņiem. Pēc tam nāks alianse, ko Dievs nodibinās ar Ābrahāmu, un kura piepildīsies divos secīgos aspektos, kas burtiski laika un garīgi būs vērsti uz Jēzus Kristus pestīšanas kalpošanu. Šī alianse būs fundamentāli individuāla, tāpat kā apšaubāmais pestīšanas statuss. 16 gadsimtu laikā, kas būs pirms viņa pirmās atnākšanas, Dievs atklās savu pestīšanas plānu, izmantojot ebreju tautai pasūtītos reliģiskos rituālus. Pēc tam, kad Jēzū Kristū šis plāns ir pilnībā atklāts, piepildīsies vēl aptuveni 16 gadsimtus neticība sekos uzticībai un 1260 gadus valdīs vistumšākā tumsa Romas pāvesta aizgādībā. Kopš 1170. gada, kad Pēteris Valdo atkal varēja praktizēt tīro un uzticīgo kristīgo ticību, ievērojot patieso sabatu, pēc viņa reformācijas darbā tika izvēlētas mazāk apgaismotas ievēlētas amatpersonas, kuras bija iesaistītas, bet netika pabeigtas. Turklāt tikai no 1843. gada, divkārtā ticības pārbaudē, Dievs starp adventisma pionieriem spēja atrast uzticīgus izredzētos. Taču viņiem vēl bija par agru pilnībā izprast viņa pravietojumos atklātos noslēpumus. Savienības ar Dievu zīme vienmēr ir Viņa gaismas nešana un saņemšana, tāpēc darbs, ko rakstu Viņa vārdā, lai apgaismotu viņa izredzētos, ir “ *Jēzus liecība* ”, viņa pēdējā forma, zīme, ka viņa alianse ir ļoti reāla un apstiprināta.

1. Moz. 9:10: “ *ar katru dzīvo radību, kas ir pie jums, gan putniem, gan liellopiem, un visiem zemes zvēriem, vai ar visu, kas iznācis no šķirsta, vai ar visiem zemes zvēriem .* ”

Dieva piedāvātā alianse attiecas arī uz dzīvniekiem, uz visu, kas dzīvo un vairosies uz zemes.

1. Moz. 9:11: “ *Es noslēdzu savu derību ar jums: plūdu ūdeņi vairs nepostīs miesu, un nebūs vairs plūdu, kas iznīcinātu zemi .* ”

Plūdu sniegtajai mācībai jāpaliek unikālai. Dievs tagad iesaistīsies tuvciņā, jo viņa mērķis ir iekarot savu izredzēto sirdis.

1.Moz.9:12: “ *Un Dievs sacīja: Šī ir zīme derībai, ko es noslēdzu starp mani un tevi, un katru dzīvo radību, kas ir ar tevi, uz visām paaudzēm .* ”

Šī zīme, ko Dievs dod, attiecas uz visu dzīvo, tīro un nešķīsto. Tā vēl nav piederības zīme viņa personai, kas būs septītās dienas sabats. Šī zīme atgādina dzīvajām būtnēm par apņemšanos nekad vairs tās iznīcināt ar plūdu ūdeņiem; tā ir tā robeža.

1. Moz. 9:13: “ *Es esmu ievietojis savu loku mākoņos, un tā būs derības zīme starp mani un zemi ”* ”

Zinātne izskaidros varavīksnes pastāvēšanas fizisko cēloni. Tas ir saules gaismas spektra sadalījums, kas nokrīt uz plāniem ūdens slāņiem vai augsta mitruma. Ikviens ir pamanījis, ka varavīksne parādās, kad līst lietus un saule izlaiž savus gaismas starus. Fakts paliek fakts, ka lietus atgādina plūdus un saules gaisma ir uzskatāmas, labvēlīgas un nomierinošas Dieva gaismas attēls.

1.Moz.9:14: “ *Kad es savākšu mākoņus virs zemes, mākoņos parādīsies loks; »* ”

Tāpēc mākoņus Dievs izgudroja, lai radītu lietus tikai pēc plūdiem un vienlaikus kā varavīksnes princips. Tomēr mūsu riebīgajos laikos bezdievīgi vīrieši un sievietes ir izkropļojuši un apgānījuši šo varavīksnes tēmu, pārņemot šo dievišķās alianses simbolu, lai padarītu to par seksuālo izvirtuļu pulcēšanās akronīmu un emblēmu. Dievam šajā ziņā ir jāatrod labs iemesls, lai uzbruktu šai

nicīgajai un necienājamošajai cilvēcei pret viņu un cilvēku sugām. Drīz parādīsies pēdējās viņa dusmu pazīmes, kas deg kā uguns un postošas kā nāve.

1. Moz. 9:15: “ *Un es atcerēšos savu derību starp mani un tevi, un ikvienu dzīvu radību no visas miesas, un ūdeņi vairs nekļūs par plūdiem, kas iznīcinātu visu miesu .”*

Lasot šos laipnības vārdus, kas nāk no Dieva mutes, es mēru paradoksu, domājot par vārdiem, ko viņš šodien var teikt cilvēku izvirtības dēļ, kas ir sasniegusi pirmsūdens ūdenslīdēju līmeni.

Dievs turēs savu vārdu, ūdens plūdu vairs nebūs, bet visiem dumpiniekiem uguns plūdi ir rezervēti tiesas dienai; ko apustulis Pēteris mums atgādināja 2. Pētera 3:7. Bet pirms šī pēdējā sprieduma un pirms Kristus atgriešanās nāks Trešā pasaules kara kodoluguns jeb "6. ^{trompete} " no Atkl.9:13 līdz 21, daudzu un ļaunu nāvēju "sēņu" veidā. , atņemt nevienlīdzības patvērumus, par kuriem ir kļuvušas planētas Zeme lielās pilsētas, galvaspilsētas vai nē.

1.Moz.9:16: “ *Loks būs mākonī; un es skatīšos uz to, lai atcerētos mūžīgo derību starp Dievu un ikvienu dzīvo radību, pat no visas miesas, kas ir uz zemes .”*

Tas laiks ir tālu no mums, un tas varētu atstāt jaunajiem cilvēces pārstāvjiem lielu cerību izvairīties no pirmsūdens ļaunu pieļautajām kļūdām. Bet šodien cerība vairs nav atļauta, jo pirmsūdens plūdu auglis parādās visur starp mums.

1. Moz. 9:17: “ *Un Dievs sacīja Noam: Šī ir derības zīme, ko Es noslēdzu starp sevi un visu miesu, kas ir uz zemes .”*

Dievs uzsver šīs derības raksturu, kas ir noslēgta ar “visu miesu”. Šī ir alianse, kas vienmēr attieksies uz cilvēci kolektīvā nozīmē.

1. Moz.9:18: “ *Noasa dēli, kas izgāja no šķirsta, bija Šems, Hams un Jafets. Hams bija Kānaānas tēvs .*

Mums tiek sniegts precizējums: “ *Hāms bija Kānaānas tēvs* ”. Atcerieties, ka Noass un viņa dēli visi ir milži, kas palika pirms ūdenslīdēšanas vecuma. Tādējādi milži turpinās vairoties, jo īpaši "Kānaānas zemē", uz kuras ebreji, atstājot Ēģipti, tos atklās savai nelaimei, jo viņu lieluma radītās bailes liks viņiem kļūst 40 gadus tuksnesī. un nomirst tur.

1. Moz. 9:19: " *Šie ir trīs Noas dēli, un viņu pēcnācēji apdzīvoja visu zemi .*

Ņemiet vērā, ka sākotnēji visiem pirmsūdens plūdiem bija viens cilvēks: Ādams. Jaunā pēcdiluvijas dzīve ir balstīta uz trim cilvēkiem – Šēmu, Čamu un Džafetu. Tāpēc viņu pēcnācēju tautas tiks **atdalītas un sadalītas** . Katra jauna piedzimšana būs saistīta ar savu patriarhu Šēmu, Hamu vai Jafetu. Sašķeltības gars paļausies uz šo dažādo izcelsmi, lai pretstatītu cilvēkus, kas pieķērušies savām senču tradīcijām, viens pret otru.

1. Moz. 9:20: " *Noa sāka apstrādāt zemi un iestādīja vīnogulājus .*

Kopumā šai darbībai normas robežās tomēr būs nopietnas sekas. Tā kā audzēšanas beigās Noa novāc vīnogas un spiestā sula oksidējās, viņš dzēra alkoholu.

1.Moz.9:21: “ *Viņš dzēra vīnu un piedzērās un atsegās savas telts vidū. »*

Zaudējot kontroli pār savām darbībām, Noé uzskata, ka ir viens, viņš atklāj sevi un pilnībā izģērbjas.

1.Moz.9:22: “Hāms, Kānaānas tēvs, ieraudzīja sava tēva kailumu un ziņoja par viņu ārā saviem diviem brāļiem. »

Tolaik cilvēka prāts vēl bija ļoti jūtīgs pret šo grēcīgā Ādama atklāto kailumu. Un Čamam, uzjautrinātam un noteikti nedaudz izsmejošam, ir slikta doma ziņot par savu vizuālo pieredzi abiem brāļiem.

1.Moz.9:23: “ *Tad Šems un Jafets paņēma apmetni, uzlika to saviem pleciem un gāja atmuguriski un apsedza sava tēva kailumu; kad viņu sejas bija novērsušās, viņi neredzēja sava tēva kailumu .*

Ievērojot visus nepieciešamos piesardzības pasākumus, abi brāļi aizsedza sava tēva kailo ķermeni.

1. Moz. 9:24: “ *Kad Noa pamodās no vīna, viņš dzirdēja, ko viņa jaunākais dēls bija ar viņu nodarījis .”*

Tāpēc abiem brāļiem viņš bija jāmaca. Un šī denonsēšana satrauks Nou, kurš jūt, ka ir aizskarts viņa kā Tēva gods. Viņš nebija brīvprātīgi dzēris alkoholu un bija vīnogu sulas dabiskas reakcijas upuris, kas laika gaitā oksidējas un kuras cukurs pārvēršas spirtā.

1.Moz.9:25: “ *Un viņš sacīja: Nolādēta lai ir Kānaāna! Lai viņš ir savu brāļu vergu vergs! »*

Patiesībā šī pieredze kalpo tikai kā iegāns Dieva radītājam, lai pravietotu par Noasa dēlu pēcnācējiem. Jo pašam Kānaānam nebija nekāda sakara ar viņa tēva Hama rīcību; tāpēc viņš bija nevainīgs savā vainā. Un Noa nolādēja viņu, kas neko nebija darījis. Izveidotā situācija mums sāk atklāt Dieva sprieduma principu, kas parādās otrajā no viņa desmit baušļiem, kas lasāmi Exo.20:5: “ *Tev nebūs viņiem locīties un nekalpot tiem; jo es, Tas Kungs, tavs Dievs, esmu greizsirdīgs Dievs, kas piemeklē bērnus par tēvu noziegumiem līdz trešajai un ceturtajai paaudzei, kas mani ienīst .* Šajā šķietamajā netaisnībā slēpjas visa Dieva gudrība. Jo, padomājiet, saikne starp dēlu un tēvu ir dabiska un dēls vienmēr nostāsies tēva pusē, kad viņam uzbrūk; ar retiem izņēmumiem. Ja Dievs sitīs tēvam, dēls viņu ienīdīs un aizstāvēs savu tēvu. Nolādot dēlu Kanaānu, Noa soda Hamu, tēvu, kurš ir norūpējies par savu pēcnācēju panākumiem. Un Kānaāns no savas puses nesīs sekas, kas izriet no tā, ka viņš ir Hama dēls. Tāpēc viņš piedzīvos ilgstošu aizvainojumu pret Nou un diviem dēliem, kurus viņš svētī: Šemu un Jafetu. Mēs jau zinām, ka Dievs iznīcinās Kānaānas pēcnācējus, lai piedāvātu Izraēlai, viņa tautai, kas atbrīvota no Ēģiptes verdzības (cits Hama dēls: Mizraims), savu valsts teritoriju.

1. Moz.9:26: “ *Un viņš atkal sacīja: Slavēts Kungs, Šema Dievs, un lai Kanaāns ir viņu vergs! »*

Noa pravieto par saviem dēliem Dieva plānu katram no viņiem. Tātad Kānaānas pēcnācēji būs Šema pēcnācēju vergi. Cham paplašināsies uz dienvidiem un apdzīvos Āfrikas kontinentu līdz pat mūsdienu Izraēlas zemei. Sem paplašināsies austrumu un dienvidaustrumu virzienā, apdzīvojot pašreizējās arābu musulmaņu valstis. No Kaldejas, mūsdienu Irākas, Ābrahāms izcelsies tīrs semīts. Vēsture to apstiprina, Kānaānas Āfrika patiešām bija arābu vergs, kas cēlies no Šema.

1.Moz.9:27: “ *Lai Dievs paplašina Jafeta īpašumus un lai viņš mājā Šema teltīs un lai Kānaāns ir viņu vergs! »*

Jafets paplašināsies uz ziemeļiem, austrumiem un rietumiem. Ilgu laiku pār dienvidiem dominēs ziemeļi. Kristietinātās ziemeļu valstis piedzīvos tehnisko un zinātnisko attīstību, kas ļaus tām izmantot dienvidu arābu valstis un paverdzināt Āfrikas tautas, Kanaānas pēctečus.

1. Moz. 9:28: “ *Noass pēc plūdiem dzīvoja trīs simti piecdesmit gadus .*”

350 gadus Noa spēja liecināt par plūdiem saviem laikabiedriem un brīdināt viņus par pirmsūdēnu plūdu kļūdām.

1.Moz.9:29: “ *Visas Noas dzīves dienas bija deviņi simti piecdesmit gadi; tad viņš nomira .*”

1656. gadā, Ādama plūdu gadā, Noasam bija 600 gadu, tāpēc viņš nomira 2006. gadā kopš Ādama grēka, būdams 950 gadus vecs. Saskaņā ar 1.Moz.10:25, piedzimstot “ *Pelegam* ”, 1757.gadā, Dievs “ *sašķēla zemi* ” karaļa Nimroda un viņa Bābeles torņa dumpīgās sacelšanās pieredzes dēļ. Sadalījums jeb **atdalīšana** bija dažādu valodu sekas, ko Dievs deva tautām, lai tās **atdalītos** un vairs neveidotu vienotu bloku viņa sejas un viņa gribas priekšā. Tāpēc Noa piedzīvoja notikumu, un viņam tajā laikā bija 757 gadi.

Kad Noass nomira, Ābrams jau bija dzimis (1948. gadā, 2052 gadus pirms Jēzus Kristus nāves, kas atrodas mūsu parastā viltus kalendāra 30. gadā), bet viņš atradās Ūrā, Kaldejā, prom no Noasa, kurš dzīvoja uz ziemeļiem uz Ararata kalns.

Dzimis 1948. gadā, kad viņa tēvam Teraham bija 70 gadu, Ābrams pameta Hārānu, lai izpildītu Dieva pavēli, 75 gadu vecumā 2023. gadā, t.i., 17 gadus pēc Noas nāves 2006. gadā. Alianses garīgais stafete ir tādējādi nodrošināts un paveikts.

100 gadu vecumā 2048. gadā Ābrams kļūst par Īzaka tēvu. Viņš nomira 175 gadu vecumā 2123. gadā.

60 gadu vecumā Īzāks 2108. gadā kļuva par dvīņu Ēsavu un Jēkabu tēvu saskaņā ar 1. Mozus 25:26.

1. Mozus grāmata 10

Tautu atdalīšana

Šī nodaļa mūs iepazīstina ar Noasa trīs dēlu pēcnācējiem. Šī atklāsme būs noderīga, jo savos pravietojumos Dievs vienmēr atsauksies uz attiecīgo teritoriju oriģinālajiem nosaukumiem. Daži no šiem nosaukumiem ir viegli identificējami kā pašreizējie nosaukumi, jo tie ir saglabājuši galvenās saknes, piemēri: “ *Mada* ” nozīmē Mēde, “ *Tubal* ” – Tobolsk, “ *Mešech* ” – Maskava.

1. Moz.10:1: “ *Šie ir Noasa dēlu Šema, Hama un Jafeta pēcteči. Pēc plūdiem viņiem piedzima dēli. »*

Jafeta dēli

1. Moz. 10:2: “ *Jafeta dēli bija: Gomers, Magogs, Madai, Javana, Tubals, Mešehs un Tīra . »*

“ *Madai* ” ir mediji; “ *Javan* ”, Grieķija; “ *Tubal* ”, Tobolska, “ *Mešehs* ”, Maskava.

1.Moz.10:3: “ *Gomera dēli: Aškenazs, Rifats un Togarma.* »

1. Moz. 10:4: “ *Javanas dēli: Elīsa, Taršišs, Kitims un Dodanims.* »

“ *Tarsish* ” nozīmē Tarsus; “ *Kitims* ”, Kipra.

1.Moz.10:5: “ *Tie bija apdzīvojuši tautu salas pēc viņu zemēm, pēc viņu valodas, pēc viņu dzimtām, pēc viņu tautām.* »

Izteiciens “ *tautu salas* ” attiecas uz mūsdienu Eiropas rietumvalstīm un to lielajiem paplašinājumiem, piemēram, Ameriku un Austrāliju.

Precizitāte “ *pēc katras valodas* ” atradīs savu skaidrojumu Bābeles torņa pieredzē, kas atklāta 1.Moz.11.

Hama dēli

ģen. 10:6: “ *Hāma dēli bija Kušs, Micraims, Puts un Kanaāns.* »

Kušs apzīmē Etiopiju; “ *Micraim* ”, Ēģipte; “ *Puth* ”, Lībija; un “ *Kanaāna* ”, mūsdienu Izraēla vai senā Palestīna.

1. Moz. 10:7: “ *Kuša dēli: Šeba, Havila, Sabta, Reema un Sabteka. Reemas dēli: Seba un Dedans.* »

1.Moz.10:8: “ *Kušam arī piedzima Nimrods; tas bija viņš, kurš sāka būt varens uz zemes.* »

Šis ķēniņš “ *Nimrods* ” būs “ *Bābeles torņa* ” celtnieks, kas ir iemesls tam, ka Dievs **atdala** valodas, kas **atdala** un izolē cilvēkus tautās un tautās saskaņā ar 1.Moz.11.

1. Moz. 10:9: “ *Viņš bija drosmīgs mednieks pirms Jahve; tāpēc ir teikts: kā Nimrods, drosmīgs mednieks pirms YaHWéH.* »

1. Moz. 10:10: “ *Viņš vispirms valdīja pār Bābeli, Erehu, Akadu un Kalnešu Šinaras zemē.* »

“ *Bābele* ” apzīmē seno Babilonu; “ *Accad* ”, senā Akādija un tagadējā pilsēta Bagdāde; “ *Spīdēt* ”, Irāka.

1.Moz.10:11: “ *No šīs zemes nāca Ašura; viņš uzcēla Ninivi, Rehobot Hiru, Kalu,*

“ *Assur* ” attiecas uz Asīriju. “ *Nineve* ” kļuva par tagadējo Mosulu.

1. Moz. 10:12: “ *un Resens starp Ninivi un Kalahu; tā ir lielā pilsēta.* »

Šīs trīs pilsētas atradās mūsdienu Irākas ziemeļos un gar "Tīģera" upi.

1. Moz. 10:13: “ *Micraims dzemdināja ludimus, ananimus, lehabimus, naftuhimus* ”,

1. Moz. 10:14: “ *Patrusim, kaluhimi, no kuriem cēlušies filistieši, un kaftorieši.* »

“ *Filistieši* ” apzīmē pašreizējos palestīniešus, kuri joprojām karo pret Izraēlu kā vecajā aliansē. Viņi ir Ēģiptes dēli, vēl viens Izraēlas vēsturisks ienaidnieks līdz 1979. gadam, kad Ēģipte noslēdza aliansi ar Izraēlu.

1.Moz.10:15: “ *Kānaāns dzemdināja savu pirmdzimto Sidonu un Hetu;* »

1.Moz.10:16: “ *un jebusieši, un amorieši, un gircasieši* ”,

“ *Jebus* ” apzīmē Jeruzalemi; “ *Amorieši* ” bija pirmie iedzīvotāji teritorijā, ko Dievs atdeva Izraēlam. Lai gan viņi palika milzu normā, Dievs viņus

nogalināja un iznīcināja ar indīgiem sirseņiem savas tautas priekšā, lai atbrīvotu vietu.

1. Moz. 10:17: “ *Hivieši, arkieši, sinīti* ” ,
“ *Grēks* ” attiecas uz Ķīnu.

1. Moz. 10:18: “ *Arvadieši, zemarieši, hamatieši. Tad kanaāniešu ģimenes izklāda.* »

1.Moz.10:19: “ *Kanaāniešu robežas bija no Sidonas Gerāras pusē līdz Gazai un Sodomas pusē, Gomora, Adma un Zeboim līdz Lešai.* »

Šie senie nosaukumi norobežo Izraēlas zemi rietumu pusē no ziemeļiem, kur Sidona atrodas dienvidos, kur joprojām atrodas mūsdienu Gaza, un austrumu pusē no dienvidiem saskaņā ar Sodomas un Gomoras izveidošanu šajā vietā. no “nāves jūras” uz ziemeļiem, kur atrodas Zeboims.

ģen. 10:20: “ *Šie ir Hama bērni pēc viņu dzimtām, pēc viņu valodām, pēc viņu valstīm, pēc viņu tautām.* »

Šema dēli

1.Moz.10:21: “ *Dēli piedzima arī Šemam, visu Hēbera dēlu tēvam un vecākā Jafeta brālīm.* »

1.Moz.10:22: “ *Šema dēli bija: Ēlams, Assurs, Arpašads, Luds un Arams.* »

“ *Elam* ” apzīmē seno persiešu tautu mūsdienu Irānā, kā arī āriešus Indijas ziemeļdaļā; “ *Assur* ”, mūsdienu Irākas senā Asīrija; “ *Lud* ”, iespējams, Lod Izraēlā; “ *Arams* ”, Sīrijas aramieši.

1.Moz.10:23: “ *Arama dēli: Uzs, Huls, Gēters un Mašs.* »

1. Moz. 10:24: “ *Arpahšadam piedzima Šelahs; un Šelaham dzemdina Hēberu.* »

1.Moz.10:25: “ *Hēberam piedzima divi dēli: viena vārds bija Pelegs, jo viņa dienās zeme tika sadalīta, un viņa brāli sauca Joktans.* »

Šajā pantā mēs atrodam precizitāti: " *jo viņa laikā zeme bija sadalīta* ". Mēs esam parādā viņam iespēju datēt 1757. gadā, kad Ādama grēks notika, valodu **atdalīšanu** , kas radās mēģinājumā dumpīgi apvienoties, paceļot Bābeles torni. Tāpēc šis ir ķēniņa Nimroda valdīšanas laiks.

1. Moz. 10:26: “ *Joktānam piedzima Almodads, Šelefs, Hazarmaveta, Jeraha,*

1. Moz. 10:27: “ *Hadorama, Uzala, Diklaha* ”

1. Moz. 10:28: “ *Obals, Abimaēls, Šeba* ” ,

1. Moz. 10:29: “ *Ofīrs, Havila un Ījabs. Visi šie bija Joktāna dēli.* »

1.Moz.10:30: “ *Tie dzīvoja no Mešas, Sefaras pusē, līdz pat austrumu kalnam.* »

1.Moz.10:31: “ *Šie ir Šema dēli pēc viņu dzimtām, pēc viņu valodām, pēc viņu zemēm, pēc viņu tautām.* »

1.Moz.10:32: “ *Šīs ir Noas dēlu dzimtas pēc viņu paaudzēm un tautām. Un no viņiem nāca tautas, kas izplatījās pa zemi pēc plūdiem .* »

1. Mozus grāmata 11

Atdalīšana pēc valodām

. 11:1: “ *Visai zemei bija viena valoda un tie paši vārdi* ”

Dievs šeit atgādina loģiskās sekas tam, ka visa cilvēce cēlusies no viena pāra: Ādama un Ievas. Tāpēc runātā valoda tika nodota visiem pēcnācējiem.

. 11 :2: “ *Izejot no austrumiem, viņi atrada līdzenumu Sineāras zemē un tur apmetās .*

Uz "austrumiem" no "Shinear" valsts mūsdienu Irākā atradās mūsdienu Irāna. Atstājot augstākus apgabalus, vīrieši pulcējas līdzenumā, ko labi dzirdina divas lielās upes — Eifrata un Tigra (ebreju: Phrat un Hiddekel) un auglīgā. Savā laikā Lots, Ābrahāma brāļadēls, arī izvēlējās šo vietu, lai tur apmeties, kad viņš šķīrās no sava tēvoča. Lielais līdzenums veicinās lielas pilsētas " *Bābeles* " celtniecību , kas paliks slavena līdz pasaules galam.

1.Moz.11:3: “ *Viņi viens otram sacīja: Nāc! Veidosim ķieģeļus un cepsim tos ugunī. Un ķieģelis tiem kalpoja kā akmens, un bitumens kalpoja tiem kā cements .*

Sanākušie vīrieši vairs nedzīvo teltīs, viņi atklāj apdedzināto ķieģeļu ražošanu, kas ļauj būvēt pastāvīgas dzīvojamās konstrukcijas. Šis atklājums ir visu pilsētu izcelsme. Viņu verdzības laikā Ēģiptē šo ķieģeļu ražošana Ramzesa celtniecībai faraonam būs ebreju ciešanu cēlonis. Atšķirība ir tāda, ka viņu ķieģeļi netiks cepti ugunī, bet izgatavoti no zemes un salmiem, tie tiks žāvēti Ēģiptes degošajā saulē.

1.Moz.11:4: “ *Un viņi atkal sacīja: Ejam! Uzcelsim sev pilsētu un torni, kura virsotne sniedzās līdz debesīm , un radīsim sev vārdu, lai mēs netiktu izkaisīti pa visu zemi .*

Noasa dēli un viņa pēcnācēji dzīvoja izkaisīti pa zemi kā klejotāji un vienmēr teltīs, kas bija pielāgotas saviem ceļojumiem. Dievs šajā atklāsmē ir vērsts uz brīdi, kad pirmo reizi cilvēces vēsturē cilvēki nolemj apmeties kādā vietā un pastāvīgās mājvietās, tādējādi veidojot pirmos mazkustīgos cilvēkus. Un šī pirmā pulcēšanās liek viņiem apvienoties, lai mēģinātu izvairīties no **šķirtības** , kas izraisa strīdus, cīņas un nāvi. Viņi uzzināja no Noas par pirmsūdens ūdenslīdēju ļaundarbību un vardarbību; tiktāl, ka Dievam tās bija jāiznīcina. Un, lai labāk kontrolētu risku pieļaut tās pašas kļūdas vēlreiz, viņi domā, ka, cieši pulcējoties vienuviet, viņiem izdosies izvairīties no šīs vardarbības. Saka: skaitļos ir spēks. Kopš Bābeles laikiem visi lielie valdnieki un lielie kungi ir balstījuši savu spēku uz savienību un pulcēšanos. Iepriekšējā nodaļā bija minēts ķēniņš Nimrods, kurš acīmredzot bija pirmais sava laika cilvēces vienojošais līderis, tieši uzcēlis Bābeli un tās torni.

Tekstā ir norādīts: " **tornis, kura virsotne pieskaras debesīm** ". Šī ideja par "pieskaršanos debesīm" norāda uz nodomu pievienoties Dievam debesīs, lai parādītu viņam, ka cilvēki var iztikt bez viņa un ka viņiem ir idejas, kā izvairīties un pašiem atrisināt savas problēmas. Tas nav nekas vairāk un nekas mazāk kā izaicinājums Dievam radītājam.

1. Moz. 11:5: " *Jahve nonāca, lai redzētu pilsētu un torni, ko cilvēku dēli cēla.* "

Tas ir tikai attēls, kas mums atklāj, ka Dievs zina cilvēces projektu, kuru atkal rosina dumpīgas domas.

1.Moz.11 :6: " *Un Jahve sacīja: Lūk, viņi ir viena tauta, un visiem ir viena valoda, un tas ir tas, ko viņi ir uzņēmušies; tagad nekas netraucētu darīt visu, ko viņi plānoja .*

Situāciju Bābeles laikā apskauž mūsdienu universālisti, kuri sapņo par šo ideālu: izveidot vienotu tautu un runāt vienā valodā. Un mūsu universālistiem, tāpat kā tiem Nimrodiem, kurus bija sapulcējušies, ir vienalga, ko Dievs domā par šo tēmu. Tomēr 1747. gadā kopš Ādama grēka Dievs ir runājis un izteicis savu viedokli. Kā norāda viņa vārdi, cilvēka projekta ideja viņu neiepriecina un kaitina. Tomēr nav runas par to iznīcināšanu vēlreiz. Taču atzīmēsim, ka Dievs neapstrīd dumpīgās cilvēces pieejas efektivitāti. Viņai ir tikai viens trūkums, un tas ir viņam: jo vairāk viņi pulcējas kopā, jo vairāk viņi viņu noraida, vairs viņam nekalpo vai, vēl ļaunāk, kalpo viltus dievībām viņa sejas priekšā.

1. Moz. 11:7: " *Nāc! Nokāpsim lejā un sajauksim viņu valodu, lai viņi vairs nedzird viens otra valodu .*

Dievam ir savs risinājums: " *Sajauksim viņu valodu, lai viņi vairs nedzird viens otra valodu .*" Šīs darbības mērķis ir radīt dievišķu brīnumu. Vienā mirklī vīrieši izsakās dažādās valodās un vairs nesaprotot viens otru, ir spiesti attālināties viens no otra. Vēlamā vienība ir **bojāta** . Vīriešu atdalīšana , šī pētījuma tēma, joprojām ir labi paveikta .

1.Moz.11:8: " *Un Tas Kungs tos no turienes izklīdināja pa visas zemes virsu; un viņi pārtrauca pilsētas celtniecību .*

Tie, kas runā vienā valodā, sargrupējas kopā un attālinās no citiem. Tāpēc pēc šīs " *valodu* " pieredzes cilvēki apmetīsies dažādās vietās, kur atradīs pilsētas no akmeņiem un ķieģeļiem. Tautas tiks veidotas un, lai sodītu viņu vainas, Dievs varēs tās nostādīt vienu pret otru. " *Bābeles* " mēģinājums nodibināt vispārēju mieru cieta neveiksmi.

1. Moz. 11:9: " *Tāpēc viņu vārds tika nosaukts Bābele, jo tur Tas Kungs sajauca visas zemes valodu, un no turienes Tas Kungs tos izklīdināja pa visu zemi* "

Nosaukums "Bābele", kas nozīmē "apjukums", ir pelnījis būt pazīstams, jo tas liecina cilvēkiem, kā Dievs reaģēja uz viņu mēģinājumu panākt universālu vienotību: " *valodu sajukums* ". Nodarbība bija paredzēta, lai brīdinātu cilvēci līdz pat pasaules galam, jo Dievs vēlējās atklāt šo pieredzi savā liecībā, ko noteica Mozum, kurš tādējādi uzrakstīja savas svētās Bībeles pirmās grāmatas, kuras mēs lasām arī šodien. Tādējādi Dievam nebija jāizmanto vardarbība pret tā laika nemierniekiem. Taču tā nebūs pasaules galā, kur, atkārtojot šo Dieva nosodīto universālo pulcēšanos, pēdējie pēc Trešā pasaules kara izdzīvojušie nemiernieki tiks iznīcināti ar Jēzus Kristus krāšņo atgriešanos. Pēc tam viņiem būs jātiek galā ar "viņa dusmām", kas turklāt ir pieņēmuši lēmumu nogalināt savus pēdējos izredzētos, jo viņi būs palikuši uzticīgi viņa svētītajam sabatam kopš pasaules radīšanas. Cilvēce nekad neievēroja Dieva doto mācību, un pastāvīgi visā pasaulē

veidojās lielas pilsētas, līdz Dievs lika tās iznīcināt citām tautām vai liela mēroga nāvējošām epidēmijām.

Šema pēcnācēji

Pretī Ābrahāmam, ticīgo un pašreizējo monoteistisko reliģiju tēvam

1. Moz. 11:10: “ *Tie ir Šema pēcnācēji. Simts gadus vecajam Šemam divus gadus pēc plūdiem piedzima Arpačads .*

Šema dēls Arpašads dzimis 1658. gadā (1656. gadā + 2)

1.Moz.11:11: “ *Šems dzīvoja pēc Arpačada dzimšanas piecsimt gadus; un viņam dzemdināja dēlus un meitas .*”

Šems nomira 2158. gadā 600 gadu vecumā (100 + 500)

. 11:12: “ *Arpačads, trīsdesmit piecus gadus vecs, kļuva par Šelaha tēvu .*

Arpačada dēls Šēlahs dzimis 1693. gadā (1658. gadā + 35).

1.Moz.11:13: “ *Arpačads pēc Šelaha dzimšanas dzīvoja četršimt trīs gadus; un viņam piedzima dēli un meitas .*

Arpačads nomira 2096. gadā 438 gadu vecumā (35 + 403)

1. Moz. 11:14: “ *Šelahs, trīsdesmit gadus vecs, tēvs Hēbers ”*

Hēbers dzimis 1723. gadā (1693. gadā + 30)

1. Moz.11:15: “ *Šelahs dzīvoja pēc Hēbera dzimšanas četršimt trīs gadus; un viņam piedzima dēli un meitas .*

Šēlahs nomira 2126. gadā (1723 + 403) 433 (30 + 403) gadu vecumā.

Moz . 11:16: “ *Hēbers, trīsdesmit četrus gadus vecs, tēvs Pelegs ”*

Pēlegs dzimis 1757. gadā (1723 + 34). **Viņa dzimšanas brīdī, saskaņā ar**

1. Moz. 10:25, “ zeme tika sadalīta ” ar runātajām valodām, ko Dievs radīja, lai sadalītu un nošķirtu Bābelē sapulcētos cilvēkus.

1.Moz.11:17: “ *Pēc Peleg dzimšanas Hēbers dzīvoja četršimt trīsdesmit gadus; un viņam piedzima dēli un meitas .*

Hēbers nomira 2187. gadā (1757 + 430) 464 (34 + 430) gadu vecumā.

1.Moz.11:18: “ *Pelegs, trīsdesmit gadus vecs, tēvs Rehu ” .*

Rehu dzimis 1787. gadā (1757 + 30)

1.Moz.11:19: “ *Pelegs pēc Rehu dzimšanas dzīvoja divsimt deviņus gadus; un viņam piedzima dēli un meitas .*

Pēlegs nomira 1996. gadā (1787 + 209) 239 (30 + 209) gadu vecumā.

Atzīmē brutālo dzīves saīsināšanu, iespējams, viņa laikā notikušās Bābeles torņa sacelšanās dēļ.

1. Moz. 11:20: “ *Rehu, trīsdesmit divus gadus vecs, tēvs Serugs ” .*

Serugs dzimis 1819. gadā (1787. gada + 32. gadā)

1.Moz.11:21: “ *Pēc Seruga dzimšanas Rehu dzīvoja divsimt septiņus gadus; un viņam piedzima dēli un meitas .*

Rehu nomira 2096. gadā (1819 + 207) 239 (32 + 207) gadu vecumā.

1. Moz. 11:22: “ *Serugs, trīsdesmit gadus vecs, tēvs Nahors ” .*

Nahors dzimis 1849. gadā (1819. gadā + 30)

1.Moz.11:23: “ *Serugs dzīvoja pēc Nahora dzimšanas divi simti gadu; un viņam piedzima dēli un meitas .*

Sergs nomira 2049. gadā (1849. gadā + 200) 230 gadu (30 + 200) vecumā.

1. Moz. 11:24: “ *Nahors, divdesmit deviņus gadus vecs, tēvs Terahs* ”

Terahs dzimis 1878. gadā (1849. gada + 29. gadā)

1. Moz.11:25: “ *Pēc Terahas dzimšanas Nahors dzīvoja simts deviņpadsmi gadus; un viņam piedzima dēli un meitas .*

Nahors nomira 1968. gadā (1849 + 119) 148 (29 + 119) gadu vecumā.

1. Moz. 11:26: “ *Tera, septiņdesmit gadus veca, dzemdina Ābrāmu, Nahoru un Hāranu* ” .

Ābrams dzimis 1948. gadā (1878. gada + 70. gads).

2048. gadā Ābramam būs pirmais likumīgais dēls Īzāks, kad viņam būs 100 gadu , saskaņā ar 1.Mozus 21:5: " Ābrahāms bija simts gadus vecs, kad piedzima viņa dēls Īzāks . "

Ābrams mirs 2123. gadā 175 gadu vecumā saskaņā ar 1.Mozus 25:7: “ *Šīs ir Ābrahāma dzīves gadu dienas: viņš dzīvoja simts septiņdesmit piecus gadus* » .

1. Moz. 11:27: “ *Tie ir Terahas pēcteči. Teras dzemdina Ābrāmu, Nahoru un Hāranu. Hārāns dzemdina Lotu .*

Ņemiet vērā, ka Ābrams ir vecākais no trim Teras dēliem. Tāpēc tieši viņš ir dzimis, kad viņa tēvam Teras bija 70 gadus vecs, kā norādīts iepriekš 26. pantā.

Moz . 11:28: “ *Un Hārāns nomira sava tēva Teras klātbūtnē, viņa dzimšanas zemē, Kaldeju Ūrā .*

Šī nāve izskaidro, kāpēc Lots vēlāk pavadīs Ābrāmu viņa ceļojumos. Ābrams paņēma viņu savā aizsardzībā.

Ābrāms piedzima Ūrā, Kaldejā, un tieši Babilonijā Haldejā, pravieša Jeremijas un pravieša Daniēla laikā dumpīgais Izraēls tiks aizvests gūstā.

1.Moz.11:29: " Ābrams un Nahors ņēma sievas: Ābrama sievas vārds bija Sāraja, bet Nahora sievas vārds bija Milka, Hārāna meita, Milkas tēvs un Jiskas tēvs . "

Šī laika alianses ir ļoti radniecīgas: Nahors apprecējās ar sava brāļa Hārāna meitu Milku. Tā bija norma un paklausība pienākumam, kas bija paredzēts, lai saglabātu pēcnācēju rases tīrību. Savukārt Īzāks sūtīs savu kalpu atrast sievu dēlam Īzākam tuvā aramieša Lābana ģimenē.

1. Moz. 11:30: " *Sāra bija neauglīga: viņai nebija bērnu . "*

Šī sterilitāte ļaus radītājam Dievam atklāt savu radošo spēku; padarot viņu spējīgu dzemdēt bērnu, kad viņai būs gandrīz simts gadus vecs, tāpat kā viņas vīram Ābramam. Šī sterilitāte bija nepieciešama pravietiskā līmenī, jo Īzāks tiek pasniegts kā jaunā Ādama tips, kuru Jēzus Kristus iemiesos savā laikā; abi vīrieši savā laikā bija “ dievišķā *apsolījuma dēli* ”. Tāpēc vienmēr savas pravietiskās “Dieva dēla” lomas dēļ viņš pats neizvēlēsies savu sievu, jo Jēzus miesā Dievs izvēlas savus apustuļus un mācekļus, proti, Tēvs Gars, kas ir viņā. un kas viņu atdzīvina.

1.Moz.11:31: “ Tera paņēma savu dēlu Ābrāmu un Latu, viņa dēla Hārāna dēlu, un viņa vedekli Sāraju, viņa dēla Ābrama sievu. Viņi kopā devās no kaldeju Ūras uz Kanaānas zemi. Viņi nonāca Hārānā un tur dzīvoja .

Visa ģimene, ieskaitot Ābrāmu, apmetās uz dzīvi valsts ziemeļos, Charanā. Šī pirmā kustība ved viņus tuvāk cilvēces dzimšanas vietai. Viņi **norobežojas** no

lielajām pilsētām, kas jau ir ļoti apdzīvotas un jau ļoti dumpīgas, no auglīgā un pārtikušā līdzenuma.

1.Moz.11:32: “ *Teras dzīves laiks bija divi simti pieci gadi; un Tera nomira Hāranā .*

1878. gadā dzimušais Terahs nomira 205 gadu vecumā 2083. gadā.

Šīs nodaļas izpētes beigās atzīmēsim, ka projekts, kas paredz samazināt paredzamo dzīves ilgumu līdz 120 gadiem, ir ceļā uz panākumiem. Starp Šema “600 gadiem” un Nahora “148 gadiem” vai Ābrahāma “175 gadiem” dzīves saīsināšana ir acīmredzama. Apmēram 4 gadsimtus vēlāk Mozus dzīvos tieši 120 gadus. Dieva nosauktais skaitlis tiks iegūts kā pabeigts modelis.

Ābrahāma pieredzē Dievs parāda, ko viņš pats ir gatavs darīt, lai izpirktu savu izredzēto dzīvību, ko viņš izvēlas no visām savām cilvēciskajām radībām atkarībā no tā, vai tā saglabā viņa tēlu. Šajā vēsturiskajā ainā Ābrahāms ir Dievs Tēvā, Īzāks, Dievs Dēlā, un piepildījums tiks veikts Jēzū Kristū, un uz viņa brīvprātīgā upura dzims jaunā derība.

Genesis 12

Atdalīšana no Zemes ģimenes

1.Moz.12:1: “ *Tas Kungs sacīja Ābrāmam: Ej no savas zemes, no savas tēvijas un no sava tēva nama uz zemi, kuru Es tev parādīšu .*”

Pēc Dieva pavēles Ābrāms pametīs savu zemes ģimeni, sava tēva namu, un šajā kārtībā mums ir jāredz garīgā nozīme, ko Dievs piešķir 1. Moz. 2:24 saviem vārdiem, kas teica: “ *C 'Tāpēc cilvēks atstās savu tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu .* Ābrāmam ir “jāatstāj savs tēvs un māte”, lai ieietu pravietiskajā Kristus garīgajā lomā, kuram ir svarīga tikai “līgava”, viņa izredzēto sapulce. Miesiskās saites ir šķēršļi garīgajai izaugsmei, no kuriem jāizvairās izredzētajiem, lai viņi simboliskā tēlā varētu izveidot “ *vienu miesu* ” ar Jēzu Kristu, radītāju Dievu YaHWÉH.

1.Moz.12:2: “ *Es tevi darīšu par lielu tautu un svētīšu tevi; Es padarīšu tavu vārdu varenu, un tu būsi svētības avots .*”

Ābrāms kļūs par pirmo no Bībeles patriarhiem, kuru monoteisti atzīs par “ticīgo tēvu”. Viņš ir arī Bībelē, pirmais Dieva kalps, kura detaļas par viņa dzīvi tiks izsekots un atklātas ilgi.

1.Moz.12:3: “ *Es svētīšu tos, kas tevi svētī, un tos, kas tevi nolād, Es nolādēšu; un visas zemes dzimtas tiks svētītas tevī .*”

Ābrama ceļojumi un tikšanās sniegs pierādījumu tam un jau Ēģiptē, kad faraons gribēja pārgulēt ar Sāru, uzskatot, ka viņa ir viņa māsa saskaņā ar Ābrama teikto, lai aizsargātu viņa dzīvību. Vīzijā Dievs viņam darīja zināmu, ka Sāra bija pravieša sieva un viņš gandrīz nomira.

Šā panta otrā daļa “ *Tevi tiks svētītas visas zemes dzimtas* ” piepildīsies Jēzū Kristū, Dāvida dēlā no Jūdas cilts, Israēla dēlā, Īzāka dēlā, Ābrama dēlā.

Tieši uz Ābrama Dievs veidos savas divas secīgas alianses, kas ir viņa pestīšanas standarti. Jo šiem standartiem bija jāattīstās, lai pārietu no simboliskā tipa uz reālo veidu; atkarībā no tā, vai grēcīgs cilvēks dzīvo pirms Kristus vai pēc viņa.

1.Moz.12:4: “ *Ābrāms aizgāja, kā Kungs viņam bija sacījis, un Lats gāja viņam līdz. Ābrāmam bija septiņdesmit pieci gadi, kad viņš iznāca no Hāranas .*

75 gadu vecumā Ābrāmam jau ir liela dzīves pieredze. Mums ir jāiegūst šī pieredze, lai klausītos un meklētu Dievu; kas tiek darīts pēc tam, kad ir atklāti no viņa atdalītie cilvēces lāsti. Ja Dievs viņu aicināja, tas ir tāpēc, ka Ābrams viņu meklēja, tāpēc, kad Dievs viņam atklājas, viņš steidzas viņam paklausīt. Un šī glābjošā paklausība tiks apstiprināta un atgādināta viņa dēlam Īzākam šajā pantā, kas citēts 1.Moz.26:5: “ *jo Ābrahāms paklausīja manai balsij un turēja manas pavēles, baušļus, manus likumus un likumus .*” Ābrāms būtu varējis paturēt šīs lietas tikai tad, ja Dievs viņam tās uzdāvinātu. Šī Dieva liecība mums atklāj, ka daudzas lietas, kas nav minētas Bībelē, ir paveiktas. Bībelē mums ir sniegts tikai kopsavilkums par cilvēku ilgajām eksistencēm. Un vīrieša mūžs 175 gadi, tikai Dievs var pateikt, ko viņa nodzīvojusi minūti pēc minūtes, sekundi pēc sekundes, bet mums pietiek ar būtiskā apkopojumu.

Tādējādi Ābrāmam dotā Dieva svētība balstās uz viņa paklausību, un visas mūsu Bībeles un tās pravietojumu studijas būtu veltīgas, ja mēs nesaprastu šīs paklausības nozīmi, jo Jēzus Kristus mums deva savu piemēru, sakot Jāņa 8: 29: “ *Tas, kas mani sūtījis, ir ar mani; viņš mani nav atstājis vienu, jo es vienmēr daru to, kas viņam patīk .* Tāpat ir ar jebkuru; jebkuras labas attiecības tiek panāktas, darot *to, kas ir patīkams* tam, kuru vēlaties iepriecināt. Tāpēc ticība, lai tā būtu, patiesa reliģija, nav sarežģīta lieta, bet gan vienkāršs attiecību veids, kas ir patīkams Dievam un sev.

Mūsu beigu laikos zīme, kas parādās, ir bērnu nepaklausība pret saviem vecākiem un valsts iestādēm. Dievs organizē šīs lietas, lai pieaugušie, kas ir dumpīgi, nepateicīgi vai vienaldzīgi pret viņu, atklātu to, ko viņš pats piedzīvo savas laundarības dēļ. Tādējādi Dieva radītās darbības kļūdz daudz skaļāk nekā kļūdzieni un runas, lai paustu savu taisno sašutumu un taisnīgus pārmetumus.

1. Moz.12:5: “ *Ābrāms paņēma savu sievu Sāraju un sava brāļa dēlu Lotu ar visu mantu, kas viņiem bija, un kalpiem, ko viņi bija ieguvuši Hāranā. Viņi aizgāja, lai dotos uz Kānaāna zemi, un viņi nonāca Kānaānas zemē .*

Čarāna atrodas uz ziemeļaustrumiem no Kanaānas. Tāpēc Ābrāms dodas no Hāranas uz rietumiem, tad uz dienvidiem un ieiet Kānaānā.

1. Moz. 12:6: “ *Ābrams ceļoja pa zemi uz vietu, ko sauc par Sihemu, uz Mores ozoliem. Kānaānieši toreiz atradās šajā zemē .*

Vai mums vajadzētu to atcerēties? “ *Kānaānieši* ” ir milži, bet kā tad ar pašu Ābrāmu? Jo plūdi vēl bija ļoti tuvu, un Ābrams varēja būt milža lielumā. Iebraucot Kanaānā, viņš neziņo par šo milžu klātbūtni, kas ir loģiski, ja viņš pats joprojām atrodas šajā normā. Nokāpjot uz dienvidiem, Ābrams šķērso mūsdienu Galileju un nonāk mūsdienu Samarijā, Sihemā. Šī Samarijas zeme būs Jēzus Kristus iecienīta evaņģelizācijas vieta. Tur viņš atradīs ticību “samarietei” un viņas ģimenei, kurā pirmo reizi viņiem par lielu pārsteigumu tika atļauts ienākt ebrejam.

1.Moz.12:7: “ *Tā Kungs parādījās Ābrāmam un sacīja: Taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi. Un Ābrāms tur uzcēla altāri Tam Kungam, kas viņam bija parādījies .*”

Dievs vispirms izvēlējās mūsdienu Samariju, lai parādītu sevi Ābrāmam, kurš svētīs šo tikšanos, uzceļot tur altāri, kas ir pravietisks Kristus spīdzināšanas krusta simbols. Šī izvēle liecina par saikni ar Jēzus Kristus un viņa apustuļu turpmāko valsts evaņģelizāciju. Tieši no šīs vietas Dievs viņam paziņo, ka viņš atdos šo valsti saviem pēcnācējiem. Bet kurš no tiem, ebrejs vai kristietis? Neraugoties uz vēsturiskajiem faktiem par labu ebrejiem, šķiet, ka šis solījums attiecas uz Kristus izredzētajiem, kuri piepildīsies uz jaunās zemes; jo Kristus izredzētie arī saskaņā ar ticības taisnošanas principu ir Ābrāmam apsolītā pēcnācēja.

1.Moz.12:8: “ *No turienes viņš pārcēlās uz kalnu austrumos no Bēteles un uzcēla savas teltis, bet Bētele bija rietumos un Ajs austrumos. Viņš tur arī uzcēla altāri Jahvem un piesauca Jahve vārdu .*

Nokāpis uz dienvidiem, Ābrams apmetās kalnos starp Bēteli un Aju. Dievs nosaka abu pilsētu orientāciju. Bētele nozīmē "Dieva nams", un Ābrams to novieto uz rietumiem tādā virzienā, kāds tiks piešķirts Jeruzalemes telts un tempļa virzienā, lai, ieejot Dieva svētuma virzienā, viņa namā, apkalpotāji pagrieztu muguru pret uzlecošā saule, kas lec austrumos, austrumos. Austrumos atrodas pilsēta Ai, kuras sakne nozīmē: akmens kaudze, drupas vai kalns un piemineklis. Dievs mums atklāj savu tiesu: pretī izredzēto ieejai Dieva namā austrumos ir tikai drupas un akmeņu krāvumi. Šajā attēlā Ābrāmam bija atvērti divi ceļi uz brīvību: uz rietumiem, Bētele un dzīvība vai austrumos Ai un nāve. Par laimi, viņš jau bija izvēlējies dzīvi kopā ar YaHWéH.

1. Moz. 12:9: " *Ābrāms turpināja ceļu, virzoties uz dienvidiem .*"

Ņemiet vērā, ka šajā pirmajā Kānaānas šķērsošanas reizē Ābrāms nedodas uz "Jebusu", topošās Dāvida pilsētas nosaukumu: Jeruzalemi, kuru viņš tādējādi pilnībā ignorē.

1.Moz.12:10: “ *Zemē bija bads; un Ābrāms devās uz Ēģipti, lai tur dzīvotu, jo zemē bija liels bads .*

Laikā, kad Jāzeps, Jēkaba dēls, Israēls, kļuva par pirmo Ēģiptes vezīru, bads atveda Ābramu uz Ēģipti. Piedzīvojumi, ko viņš tur piedzīvoja, ir aprakstīti pārējās šīs nodaļas pantos.

Ābrams ir miermīlīgs un pat bailīgs cilvēks. Baidoties tikt nogalinātam, lai paņemtu savu sievu Sāru, kura bija ļoti skaista, viņš nolēma viņu pasniegt kā savu māsu, puspatiesību . Ar šo viltību faraons viņu iepriecināja un aptvēra ar mantām, kas dos viņam bagātību un varu. To iegūst, Dievs piemeklē faraonu ar mocībām, un viņš uzzina, ka Sāra ir viņa sieva. Pēc tam viņš dzenā Ābramu, kurš atstāj Ēģipti bagāts un varens. Šī pieredze pareģo ebreju palikšanu, kuri pēc tam, kad būs bijuši Ēģiptes vergi, atstās to, paņemot zeltu un bagātības. Un šis spēks viņam drīz ļoti noderēs.

Genesis 13

Ābrama šķirtība no Lota

Atgriezies no Ēģiptes, Ābrāms, viņa ģimene un viņa brāļadēls Lats atgriezās Bētelē uz vietu, kur viņš bija uzstādījis altāri, lai piesauktu Dievu. Kamēr viņi visi atrodas šajā vietā starp Bēteli un Aibe, starp “Dieva namu” un “drupas”. Pēc viņu kalpiem izcēlušies strīdi Ābrāms šķiras no Lata, kuram viņš dod iespēju izvēlēties virzienu, kuru viņš vēlas vadīt. Un Lots izmantoja iespēju izvēlēties līdzenumu un tā auglību, solot labklājību. 10. pantā teikts: “*Lots pacēla savas acis un ieraudzīja visu Jordānas līdzenumu, kas bija pilnībā aplaimota. Pirms Jahve iznīcināja Sodomu un Gomoru, tā līdz Zoārai bija Tā Kunga dārzs, kā Ēģiptes zeme .* To darot, viņš izvēlas “postu” un atklās to, kad Dievs sitīs ar uguni un sēru šīs ielejas pilsētas, kuras šodien daļēji klāj “Nāves jūra”; sods, no kura viņš izbēgs kopā ar savām abām meitām, pateicoties Dieva žēlastībai, kurš sūtīs divus eņģeļus, lai viņu brīdinātu un liktu viņam atstāt Sodomu, kur viņš dzīvos. Mēs lasām 13. pantā: “*Sodomas ļaudis bija ļauni un lieli grēcinieki pret Jahve .*”

Tāpēc Ābrams paliek pie Bēteles kā “Dieva nams” kalnā.

1.Moz.13:14 līdz 18: “*Tas Kungs sacīja Ābrāmam pēc tam, kad Lats bija no viņa atdalījies: Pacel savas acis un no vietas, kur tu esi, skaties uz ziemeļiem un dienvidiem, uz austrumiem un rietumiem; jo visu zemi, ko tu redzēsi, Es tev un taviem pēcnācējiem došu uz visiem laikiem. Es padarīšu tavu sēklu kā zemes putekļus , lai, ja kāds spēj saskaitīt zemes putekļus , tad arī tava sēkla tiks saskaitīta. Celies, ceļo pa zemi garumu un platumu; jo es tev to došu . Ābrams uzcēla savas teltis un nāca dzīvot starp Mamres ozoliem, kas atrodas netālu no Hebronas. Un viņš tur uzcēla altāri Kungam .*”

Atstājis izvēli Lotam, Ābrāms saņem daļu, ko Dievs vēlas viņam dot, un tur atkal atjauno savas svētības un solījumus. Viņa “*sēklas*” salīdzinājums ar “*zemes putekļiem*”, cilvēka dvēseles, ķermeņa un gara izcelsmi un mērķi saskaņā ar 1.Moz.2:7 tiks apstiprināts ar “*debesu zvaigznēm*” 1.Moz. .15: 5.

1. Mozus grāmata 14

Atdalīšana ar spēku

Četri ķēniņi no austrumiem ierodas, lai karotu pret pieciem ķēniņiem tajā ielejā, kur atrodas Sodoma, kurā dzīvo Lots. Pieci ķēniņi tiek piekauti un saņemti gūstā, kā arī Lots. Brīdināts, Ābrams nāk viņam palīgā un atbrīvo visus sagūstītos ķīlniekus. Pievērsīsim uzmanību tam, cik interesants ir šis pants.

1. Moz. 14:16: “*Viņš atnesa visas bagātības; viņš atveda arī Latu, savu brāli, ar savām mantām, kā arī sievietes un ļaudis .*

Patiesībā Ābrams iejaucās tikai Latam. Taču, stāstot faktus, Dievs maskē šo realitāti, lai izsauktu pārmetumus Latam, kurš izdarīja sliktu izvēli dzīvot ļauno pilsētā.

1. Moz. 14:17: “ Kad Ābrams bija atgriezies ar uzvaru no Kedorlaomera un no ķēniņiem, kas bija ar viņu, Sodomas ķēniņš izgāja viņam pretī Šaves ielejā, kas ir ķēniņa ieleja .”

Uzvarētājam ir jāpateicas. Vārds “Shavéh” nozīmē: līdzens; tieši tas, kas savaldzināja Lotu un ietekmēja viņa izvēli.

1. Moz. 14:18: “ Melhisedeks, Salemas ķēniņš, atnesa maizi un vīnu: viņš bija Visaugstākā Dieva priesteris ”.

Šis Salemas ķēniņš bija “ Visaugstākā Dieva priesteris ”. Viņa vārds nozīmē: "mans karalis ir taisnīgums". Viņa klātbūtne un viņa iejaukšanās liecina par patiesā Dieva pielūgsmes nepārtrauktību uz zemes kopš plūdu beigām, kas joprojām ir ļoti klātesošs Ābrama laika cilvēku domās. Taču šie patiesā Dieva pielūdzēji neko nezina par glābšanas ieceri, ko Dievs atklās caur Ābrama un viņa pēcnācēju pravietisko pieredzi.

1.Moz.14:19: “ Un viņš svētīja Ābrāmu un sacīja: Svētīts lai ir Ābrāms ar Visaugstāko Dievu, debess un zemes kungs! »

Šī oficiālā Dieva pārstāvja svētība vēl vairāk apstiprina svētību, ko Dievs dāvāja tieši Ābrāmam personīgi.

1.Moz.14:20: “ Slavēts lai ir Visaugstākais Dievs, kas tavus ienaidniekus nodevis tavā rokā! Un Ābrams deva viņam desmito tiesu no visa .”

Melhisedeks svētī Ābrāmu, bet uzmanās, lai viņa uzvaru nepiedēvētu viņam; viņš to attiecina uz “ Visaugstāko Dievu, kurš nodeva savus ienaidniekus viņa rokās . Un mums ir konkrēts piemērs Ābrama paklausībai Dieva likumiem, jo viņš “ deva desmito tiesu no visa ” Melhisedekam, kura vārds nozīmē: “Mans ķēniņš ir taisnīgums”. Tātad šis desmitās tiesas likums pastāvēja jau kopš plūdu beigām uz zemes un, iespējams, pat pirms “plūdiem”.

1.Moz.14:21: “ Sodomas ķēniņš sacīja Ābrāmam: Dod man cilvēkus un ņem sev bagātību .”

Sodomas ķēniņš ir parādā Ābrāmam, kurš izglāba savu tautu. Tāpēc viņš vēlas maksāt karaliski par savu pakalpojumu.

1.Moz.14:22: “ Ābrams atbildēja Sodomas ķēniņam: Es paceļu savu roku uz Kungu, Visaugstāko Dievu, debess un zemes kungu .

Ābrams izmanto situāciju, lai atgādinātu perversajam ķēniņam par “ YHWéH Visaugstākā Dieva ”, unikālā “ Debesu un zemes Kunga ” esamību; kas padara viņu par vienīgo visu bagātību īpašnieku, ko karalis iegūst ar savu ļaunumu.

1.Moz.14:23: “ Es neņemšu neko, kas ir tavs, ne diegu, ne kurpju auklu, lai tu nesaki: Es esmu darījis Ābrāmu bagātu. Man nekas! »

Šādā attieksmē Ābrāms liecina Sodomas ķēniņam, ka viņš tikai ieradās šajā karā, lai glābtu savu brāļadēlu Lotu. Ābrams tāpat kā Dievs nosoda šo ķēniņu, kurš dzīvo ļaunumā, izvirtībā un vardarbībā. Un viņš to viņam dara skaidru, atsakoties no viņa necienīgi iegūtajām bagātībām.

1.Moz.14:24: " Tikai to, ko ēda jaunekļi, un to vīriešu daļu, kas staigāja ar mani, Aneru, Eškolu un Mamre, viņi ņems savu daļu ."

Bet šī Ābrama izvēle attiecas tikai uz viņu, Dieva kalpu, un viņa kalpi var ņemt savu daļu no piedāvātajām bagātībām.

1. Mozus 15

Atdalīšana ar paktu

1. Moz. 15:1: “ *Pēc šiem notikumiem Tā Kunga vārds nāca Ābrāmam parādībā, un viņš sacīja: Ābrām, nebīsties! Es esmu tavs vairogs, un tava alga būs ļoti liela .*”

Ābrams ir miermīlīgs cilvēks, kas dzīvo brutālā pasaulē, arī vīzijā Dievs, viņa draugs Jahve, nāk, lai viņu nomierinātu: “ *Es esmu tavs vairogs, un tavs atalgojums būs ļoti liels .*”

1.Moz.15:2: “ *Ābrāms atbildēja: Kungs Jahve, ko tu man dosi? Es iešu bez bērniem; un mana nama mantinieks ir Damaskas Eliēzers .*”

Ābrams ilgu laiku ir cietis no tā, ka nav varējis kļūt par tēvu viņa likumīgās sievas Sāras neauglības dēļ. Un viņš zina, ka pēc nāves viņa īpašumu mantos tuvs radnieks: “ *Damaskas Eliēzers* ”. Ļaujiet mums garāmejot atzīmēt, cik veca ir šī pilsēta “ *Damaska* ” Sīrijā.

1.Moz.15:3: “ *Un Ābrams sacīja: "Redzi, tu man neesi devis pēcnācēju, un tas, kas dzimis manā namā, būs mans mantinieks ."*”

Ābrams nesaprot solījumu, kas doti viņa pēcnācējiem, jo viņam tādu nav, jo viņš ir bezbērnu.

1.Moz.15:4: “ *Tad Kunga vārds viņam nāca: Viņš nebūs tavs mantinieks, bet tas, kas nāk no tavas miesas, būs tavs mantinieks .*”

Dievs viņam saka, ka viņš patiešām kļūs par bērna tēvu.

1.Moz.15:5: “ *Un, izvedis viņu ārā, viņš sacīja: Skaties uz debesīm un saskaiti zvaigznes, ja vari tās saskaitīt. Un viņš viņam sacīja: Šis būs tavs pēcnācējs .*”

Šīs Ābrāmam dotās vīzijas reizē Dievs mums atklāj simbolisku atslēgu nozīmei, ko viņš garīgi piešķir vārdam “ *zvaigzne* ”. Sākotnēji citēts 1. Moz. 1:15, “ *zvaigznei* ” ir “ *zemi apgaismojoša* ” loma , un šī loma jau ir Ābrāmam, kuru Dievs aicināja un šim nolūkam nošķīra, taču tā būs arī visiem ticīgajiem, pieprasīs savu ticību un kalpošanu Dievam. Ņemiet vērā, ka saskaņā ar Dan.12:3 “ *zvaigžņu* ” statuss tiks piešķirts izredzētajiem, ieejot mūžībā: “ ***Saprātīgie spīdēs kā debesu spožums, un tie, kas māca taisnību, laužu pulkam. spīdēs kā zvaigznes, mūžīgi mūžos .***” “*Zvaigznes* ” tēls viņiem vienkārši tiek piedēvēts, jo Dievs viņus ir izvēlējis.

1. Moz. 15:6: “ ***Ābrāms palāvās uz Kungu, kas viņam to uzskatīja par taisnību .***”

Šis pantu kurss veido ticības definīcijas un ticības attaisnošanas principa oficiālo elementu. Jo ticība nav nekas cits kā apgaismota, pamatota un cienīga uzticēšanās. Uzticēšanās Dievam ir leģitīma tikai apgaismotās zināšanās par viņa gribu un visu, kas viņam patīk, bez kā tā kļūst neleģitīma. Uzticēties Dievam nozīmē ticēt, ka Viņš svētī tikai tos, kas Viņam paklausa, sekojot Ābrama piemēram un Jēzus Kristus pilnīgajam piemēram.

Šis Dieva spriedums par Ābrāmu pravielos to, ko Viņš sniegs visiem tiem, kas rīkosies kā viņš, tādā pašā paklausībā dievišķajai patiesībai, kas tika ierosināta un pieprasīta viņu laikā.

1. Moz.15:7: “*Tas Kungs viņam atkal sacīja: Es esmu Tas Kungs, kas tevi izvedu no kaldeju Ūras, lai dotu tev šo zemi savā īpašumā.*”

Kā preambulu viņa derībai ar Ābrāmu Dievs atgādina Ābrāmam, ka viņš viņu izveda no Kaldeju Ūras. Šī formula ir veidota pēc pirmā no Dieva “desmit baušļiem”, kas citēti Exo.20:2: “*Es esmu Jahve, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no verdzības nama.*”

1.Moz.15:8: “*Ābrams atbildēja: Kungs Jahve, no kā es zinu, ka es to iemantošu?* »

Ābrams lūdz YaHWéH zīmi.

1.Moz.15:9: “*Un Jahve viņam sacīja: Ņem trīs gadus vecu tele, trīs gadus vecu kazu, trīs gadus vecu aunu, bruņurupuci un jaunu balodi.*”

1. Moz.15:10: “*Ābrāms paņēma visus šos dzīvniekus, sagrieza tos pa vidu un nolika katru gabalu vienu pret otru; bet viņš nedalīja putnus.*”

Dieva atbilde un Ābrama rīcība prasa paskaidrojumu. Šīs upurēšanas ceremonijas pamatā ir ideja par dalīšanu, kas attiecas uz abām pusēm, kuras iesaistās aliansē, tas ir: dalīsimies kopā. Vidū izgrieztie dzīvnieki simbolizē Kristus miesu, kas, būdama viena, tiks garīgi sadalīta starp Dievu un viņa izredzētajiem. Aitas ir cilvēka un Kristus tēls, bet putniem nav šī cilvēka tēla, kas būs Dieva sūtītais Kristus. Tāpēc kā debesu simbols tie parādās derībā, bet nav nogriezti. Jēzus veiktā grēku izpirkšana būs labvēlīga tikai zemes izredzētajiem, nevis debesu eņģeļiem.

1.Mozus 15:11: “*Pēsīgie putni uzkrīta uz līķiem; un Ābrams tos izdzina.*”

Dieva pravielotajā projektā tikai ļauno un dumpinieku līķi tiks nogādāti kā barība plēsīgajiem putniem, kad Kristus Pestītāja godībā atgriezīsies. Galu galā šis liktenis neskars tos, kas noslēdz derību ar Dievu Kristū un viņa likumos. Jo šādi atklātie dzīvnieku līķi ir ļoti svēti Dievam un Ābrāmam. Ābrama žests ir pamatots, jo fakti nedrīkst būt pretrunā ar pravielotajumu, kas attiecas uz Kristus svētuma nākotni un galīgo likteni.

1.Moz.15:12: “*Saulrietā Ābrāmam iestājās dziļš miegs; un, lūk, bailes un liela tumsa nāca pār viņu.*”

Šis miegs nav normāls. Tas ir “*dziļš miegs*”, līdzīgs tam, kurā Dievs ieņēma Ādamu, lai no vienas no viņa ribām izveidotu sievieti, savu “*palīdzību*”. Kā daļa no alianses, ko viņš noslēdz ar Ābrāmu, Dievs viņam atklās pravielotisko nozīmi, kas dota šai “*palīdzībai*”, kas būs Dieva mīlestības objekts Kristū. Patiesībā tikai pēc izskata Dievs liek viņam mirt, lai iekļūtu savā mūžīgajā klātbūtnē, tādējādi paredzot viņa ieiešanu mūžīgajā dzīvē, tas ir, patiesajā dzīvē, saskaņā ar principu, ka neviens cilvēks nevar redzēt Dievu un dzīvot.

“*Lielā tumsa*” nozīmē, ka Dievs padara viņu aklu pret zemes dzīvi, lai savā prātā izveidotu pravielotiskus virtuālus tēlus, tostarp paša Dieva izskatu un klātbūtni. Tādējādi ieņemis tumsā, Ābrams izjūt likumīgas “*bailes*”. Turklāt tas uzsver Dieva radītāja, kas ar viņu runā, brīnišķīgo raksturu.

1.Moz.15:13: “ *Un Jahve sacīja Ābrāmam: zini, ka tavi pēcnācēji būs sveši zemē, kas nepiederēs viņiem; viņi tur tiks paverdzināti, un viņi tiks apspiesti četršimt gadu .* ”

Dievs pasludina Ābrāmam nākotni, viņa pēcnācējiem paredzēto likteni.

“... *jūsu pēcnācēji būs sveši zemē, kas nepiederēs viņiem* ”: šī ir Ēģipte.

“... *viņi tur tiks paverdzināti* ”: mainoties jaunam faraonam, kurš nebija pazinis Jāzepu, ebreju, kurš kļuva par sava priekšgājēja lielvezīru. Šī paverdzināšana tiks pabeigta Mozus laikā.

“... *un viņi tiks apspiesti četršimt gadus* ”: šeit nav runa tikai par ēģiptiešu apspiešanu, bet plašākā nozīmē par apspiešanu, kas skars Ābrama pēcnācējus, līdz viņiem būs īpašums Kanaānā, viņu nacionālajā zemē, ko Dievs apsolījis.

1. Moz. 15:14: “ *Bet es tiesāšu tautu, kurai viņi kalpo, un tad viņi nāks ar lielu bagātību .* ”

Mērķa nācija šoreiz ir tikai Ēģipte, kuru viņi pametīs, faktiski paņemot līdzī visu tās bagātību. Ņemiet vērā, ka šajā pantā Dievs nepiedēvē Ēģiptei iepriekšējā pantā minēto “*apspiestību*”. Tas apstiprina faktu, ka minētie “*četri simti gadi*” neattiecas tikai uz Ēģipti.

1.Moz.15:15: “ *Tu dosi mierā pie saviem tēviem, tiks apglabāts laimīgās vecumdienās .* ”

Viss notiks tā, kā Dievs viņam teica. Viņš tiks apbedīts Hebronā Makpelas alā, uz zemes, ko Ābrams savas dzīves laikā iegādājās no hetita.

1.Moz.15:16: “ *Ceturtajā paaudzē viņi atgriezīsies šeit; jo amoriešu netaisnība vēl nav sasniedzama .* ”

Starp šiem amoriešiem hetitiem ir labas attiecības ar Ābrāmu, kuru viņi uzskata par lielā Dieva pārstāvi. Tāpēc viņi vienojas pārdot viņam zemi viņa kapam. Bet pēc “*četrām paaudzēm*” vai “*četršimt gadiem*” situācija būs citādāka, un kānaāniešu tautas būs sasniegušas Dieva neatbalstītas sacelšanās sliksni, un tās visas tiks iznīcinātas, lai atstātu savu zemi ebrejiem, kuri to darīs. viņu nacionālā augsne.

Lai labāk izprastu šo postošo kānaāniešu projektu, mums jāatceras, ka Noa bija nolādējis Kānaānu, kas bija viņa dēla Hama pirmais dēls. Tāpēc apsolīto zemi apdzīvoja šis Noasa un Dieva nolādētais Hama pēcnācējs. Viņu iznīcināšana bija tikai laika jautājums, ko Dievs noteica, lai īstenotu savus mērķus uz zemes.

1. Moz.15:17: “ *Kad saule norietēja, iestājās dziļa tumsa; un lūk, tā bija kūpināta krāsns, un liesmas gāja starp sadalītajiem dzīvniekiem .* ”

Šajā ceremonijā cilvēku iekurt uguni ir aizliegts. Par uzdrīkstēšanos pārkāpt šo principu, abus Ārona dēlus kādu dienu patērēs Dievs. Ābrams bija lūdzis Dievam zīmi, un tā nāca debesu uguns veidā, kas gāja starp dzīvniekiem, kas sagriezti divās daļās. Lūk, kā Dievs liecina par saviem kalpiem, piemēram, pravieti Eliju, pirms Baalu praviešiem, kurus atbalsta svešzemju karaliene un ķēniņa Ahaba sieva, vārdā Izebele. Tā altāris noslīcis ūdenī, Dieva sūtītā uguns aprīs altāri un Elijas sagatavoto ūdeni, bet viltus praviešu altāris tā uguns ignorēs.

1. Moz.15:18: “ *Tajā dienā Tas Kungs noslēdza derību ar Ābrāmu un sacīja: Taviem pēcnācējiem Es dodu šo zemi no Ēģiptes upes līdz lielajai upei, Eifratas upei .* ”

Šis 15. nodaļas beigās šis pants apstiprina, ka tā galvenā tēma patiešām ir par **aliansi, kas atdala izredzētos no citiem cilvēkiem**, lai viņi dalītos šajā aliansē ar Dievu un kalpotu viņam.

Ebrejiem apsolītās zemes robežas pārsniedz tās, kuras tauta ieņems pēc Kānaānas iekarošanas. Bet Dievs savā piedāvājumā iekļauj milzīgos Sīrijas un Arābijas tuksnešus, kas savienojas ar "Eifratu" austrumu virzienā, kā arī Šūras tuksnesi, kas atdala "Ēģipti" no Izraēlas. Starp šiem tuksnešiem apsolītā zeme iegūst Dieva dārza izskatu.

Pravietiskajā garīgajā lasījumā "upes" simbolizē tautas, tāpēc Dievs var pravietot par Ābrama pēcnācējiem, par Kristu, kurš atradīs savus pielūdžņus un savus izredzētos ārpus Izraēlas un Ēģiptes, rietumos "Eiropā", ko simbolizē Atklāsmes 9. 14 ar nosaukumu "Lielā Eifratas upe".

1. Moz.15:19: "Kēniešu, keniziešu, kadmoniešu zeme",

1.Moz.15:20: "no hetitiem, no periziešiem, no refaimiem",

1.Moz.15:21: "Amoriešiem, kānaāniešiem, girgašiešiem un jebusiešiem".

Ābrama laikā šie vārdi apzīmē ģimenes, kas pulcējās pilsētās, kas veido un apdzīvo Kanaānas zemi. Starp tiem ir arī Refaimi, kuri vairāk nekā citi būs saglabājuši milzīgo pirmsūdēnu plūdu normu, kad Jozua ieņems teritoriju "četrus paaudzes" vai "četrus simt gadus vēlāk".

Ābrams ir divu Dieva plāna derību patriarhs. Viņa nolaišanās caur miesu radīs daudzus pēcnācējus, kas piedzims Dieva izvēlētajā, bet ne viņa izvēlētajā tautā. Rezultātā šī pirmā alianse, kuras pamatā ir miesa, izkropļo savu glābšanas projektu un mulsina tās izpratni, jo pestīšana balstīsies tikai uz ticības aktu abās aliansēs. Miesas apgraizīšana neglāba ebreju cilvēku, lai gan to prasīja Dievs. Tas, kas viņam ļāva tikt izglābtam, bija viņa paklausīgie darbi, kas atklāja un apstiprināja viņa ticību un pašātvību uz Dievu. Un tas ir tas pats, kas nosaka pestīšanu jaunajā derībā, kurā ticība Kristum tiek atdzīvīnāta ar paklausības darbiem baušļiem, priekšrakstiem un Dieva atklātajiem dievišķajiem principiem visā Bībelē. Piepildītās attiecībās ar Dievu burta mācību apgaismo gara saprāts; Tāpēc Jēzus teica: "Burts nogalina, bet Gars dara dzīvu".

1. Mozus 16

Atdalīšana pēc leģitimitātes

1. Moz. 16:1: "Sāraja, Ābrama sieva, viņam nedzemdēja bērnus. Viņai bija ēģiptiešu kalps vārdā Hagara .

1. Moz.16:2: "Un Sāra sacīja Ābrāmam: Lūk, Kungs mani ir padarījis neauglīgu; nāc, es lūdzu, pie mana kalpa; varbūt caur viņu man būs bērni. Ābrams klausījās Sārajas balsī .

1. Moz. 16:3: "Tā Sāraja, Ābrama sieva, paņēma savu kalponi ēģiptieti Hagaru un iedeva viņu par sievu savam vīram Ābrāmam pēc tam, kad Ābrams bija nodzīvojis desmit gadus Kānaānas zemē".

Mums ir viegli kritizēt šo neveiksmīgo izvēli Saraī iniciatīvas dēļ, bet aplūkot situāciju, kāda tā tika parādīta svētītajam pārim.

viņa miesas piedzims bērns . Bet viņš viņam nestāstīja par savu sievu Sāru, kura bija neauglīga. Turklāt Ābrāms neaicināja savu Radītāju iegūt sīkāku informāciju par saviem paziņojumiem. Viņš gaidīja, kad Dievs runās ar viņu saskaņā ar viņa suverēnu gribu. Un šeit mums ir jāsaprot, ka šis skaidrojuma trūkums bija tieši paredzēts, lai izraisītu šo cilvēku iniciatīvu, ar kuru Dievs rada nelegitīmu līdzinieku svētības apsolījuma ziņā, bet noderīgu, ko likt nākotnes Izraēlas priekšā, kas celta uz Īzāka, kareivīga un protestējoša konkurence, pretinieks un pat ienaidnieks. Dievs saprata, ka papildus diviem ceļiem, cilvēka izvēles priekšā esošais labais un ļaunais, "burkāns un nūja" bija tikpat nepieciešami kā viens otram, lai virzītu "ēzeli uz priekšu". Ismaēla, arī Ābrama dēla, dzimšana veicinās arābu štāba veidošanos līdz pēdējai vēsturei, reliģijai, islāmam (pakļaušanās; augstiene šai dabiski un iedzimti dumpīgajai tautai).

1. Moz. 16:4: “ *Viņš aizgāja pie Hagaras, un viņa palika stāvoklī. Redzot sevi stāvoklī, viņa nicīgi paskatījās uz savu saimnieci .*

Šī ēģiptietes Hagaras nicinošā attieksme pret savu kundzi joprojām raksturo arābu musulmaņu tautas šodien. Un, to darot, viņi nav pilnīgi nepareizi, jo Rietumu pasaule ir ignorējusi milzīgo privilēģiju būt evaņģelizētai dievišķā Kristus Jēzus vārdā. Lai šī viltus arābu reliģija turpina sludināt, ka Dievs ir varens, kad Rietumi viņu ir izdzēsuši no savu domu reģistriem.

Šajā pantā sniegtais tēls ataino precīzu mūsu beigu laiku situāciju, jo Rietumu kristietība, pat izkropļota, tāpat kā Sārai vairs nedzemdē dēlus un grimst tumsas garīgajā sterilitātē. Un teiciens skan: aklo zemē vienacinieki ir ķēniņi.

1.Moz.16:5: “ *Un Sāra sacīja Ābrāmam: Apvainojums, kas man nodarīts, ir pār tevi. Es esmu ielicis savu kalpu tavā klēpī; un, redzot, ka ir stāvoklī, viņa nicīgi paskatījās uz mani. Lai Jahve ir tiesnesis starp mani un tevi! »*

1.Moz.16:6: “ *Ābrāms sacīja Sārai: Lūk, tava kalpone ir tavā varā, dari ar viņu, kā uzskati par pareizu. Tad Sāra pret viņu izturējās slikti; un Hagara aizbēga no viņas .*

Ābrams uzņemas savu atbildību, un viņš nevaino Sāru, ka viņa ir šīs nelikumīgās dzemdības iedvesmotāja. Tādējādi no sākuma leģitimitāte uzspiež savu likumu par nelikumību, un, sekojot šai mācībai, turpmāk laulības vienos tikai cilvēkus no vienas tuvākās ģimenes līdz nākotnes Izraēlai un tās nacionālajai formai, kas iegūta pēc verdzības Ēģiptes iziešanas.

1. Moz. 16:7: “ *JaHVē eņģelis viņu atrada pie ūdens avota tuksnesī, pie avota, kas ir ceļā uz Šuru .”*

Šī tiešā apmaiņa starp Dievu un Hagaru ir iespējama tikai pateicoties Ābrama svētītājam statusam. Dievs to atrod Šūras tuksnesī, kas kļūs par mājvietu nomadiem arābiem, kuri dzīvo teltīs, pastāvīgi meklējot barību savām aitām un kamieļiem. Ūdens avots bija Hagaras izdzīvošanas līdzeklis, un viņa sastopas ar "dzīvības ūdeņu avotu", kas iedrošina viņu pieņemt savu kalpones statusu un ražīgo likteni.

1.Moz.16:8: “ *Viņš sacīja: Hagara, Sārajas kalpone, no kurienes tu nāc un uz kurieni ej? Viņa atbildēja: Es bēgu no Sāras, manas saimnieces .*

Hagara atbild uz diviem jautājumiem: uz kurieni jūs dodaties? Atbilde: es bēgu. no kurienes tu esi? Atbilde: no Sāras, manas saimnieces.

1. Moz. 16:9: “ *JahVēH eņģelis viņai sacīja: Atgriezies pie savas saimnieces un pazemo sevi zem viņas rokas .”*

Liels tiesnesis viņam neatstāj izvēles, viņš pavēl atgriezties un pazemību, jo patieso problēmu izraisīja nicinājums pret viņa saimnieci, kura, izņemot savu neauglību, joprojām ir viņa likumīgā saimniece un ir jākalpo un jāciena.

1.Moz.16:10: “ *Jeņa eņģelis viņam sacīja: Es pavairošu tavus pēcnācējus, un viņu būs tik daudz, ka tos nevar saskaitīt .”*

YaHWēH viņu iedrošina, piedāvājot viņam "burkānu". Viņš sola viņam pēcnācējus " *tik daudz, ka mēs tos nevaram saskaitīt* ". Nekļūdieties, šis pulks būs miesisks, nevis garīgs. Jo Dieva orākulus nesīs līdz jaunās derības nodibināšanai tikai ebreju pēcteči. Bet, protams, ikviens sirsnīgs arābs var noslēgt Dieva derību , pieņemot Viņa standartus, ko Bībelē ir uzrakstījuši ebreji. Un kopš tā parādīšanās musulmaņu Korāns nav atbildis šim kritērijam. Viņš apsūdz, kritizē un sagroza Jēzus Kristus apstiprinātās Bībeles patiesības.

Lietojot Ismaēlam Ābramam jau lietoto izteicienu " *tik daudz, ka tos nevar saskaitīt* ", mēs saprotam, ka runa ir tikai par cilvēku vairošanos, nevis par izredzētajiem mūžīgajai dzīvei. Dieva piedāvātie salīdzinājumi vienmēr ir pakļauti nosacījumiem, kas ir jāizpilda. Piemērs: “ *debesu zvaigznes* ” attiecas uz jebkuru reliģisku darbību, kas sastāv no “ *zemes apgaismošanas* ”. Bet kāda gaisma? Tikai Dieva leģitimētā patiesības gaisma padara “ *zvaigzni* ” cienīgu “ *spīdēt mūžīgi* ” debesīs saskaņā ar Dan.12:3, jo viņi būs **patiesi** “ *gudri* ” un būs **patiesi** “ *mācījuši taisnību* ”. Dievs.

1.Moz.16:11: “ *Jahve eņģelis viņam sacīja: Lūk, tu esi grūts, un tu dzemdēsi dēlu, un tu viņam dosi vārdu Ismaēls; jo Jahve ir dzirdējusi jūs jūsu bēdās .”*

1. Moz.16:12: “ *Viņš būs kā meža ēzelis; viņa roka būs pret visiem, un visu roka būs pret viņu; un viņš dzīvos pretī visiem saviem brāļiem .”*

Dievs salīdzina Ismaēlu un viņa arābu pēcnācējus ar “ *savvaļas ēzeli* ”, dzīvnieku, kas slavens ar savu nepaklausīgo un spītīgo raksturu; un turklāt brutāli kopš tā laika saukta par " *mežoni* ". Tāpēc viņš neļauj sevi pieradināt, pieradināt vai pierunāt. Īsāk sakot, viņš nemīl un neļauj sevi mīlēt, un viņš savos gēnos nēsā agresīvu iedzimtību pret saviem brāļiem un svešiniekiem. Šim Dieva noteiktajam un atklātajam spriedumam šajā beigu laikā ir liela nozīme, lai saprastu islāma reliģijas sodošo lomu Dievam, pret kuru cīnījās viltus kristietība laikus, kad kristīgā “ *gaisma* ” bija tikai “ *tumsa* ”. Kopš atgriešanās savu senču zemē Izraēla atkal ir kļuvusi par tās mērķi, tāpat kā kristīgie Rietumi, kurus aizsargā amerikāņu vara, ko viņi, bez pārlieku maldīšanās, sauc par “lielo sātanu”. Tā ir taisnība, ka mazs "sātans" var atpazīt "lielo".

Dzemdējot Ismaēlu, kas nozīmē "Dievs ir dzirdējis", strīda bērnu, Dievs rada papildu **šķirtību** Ābrama ģimenē. Tas palielina valodu lāstu, kas radīts Bābeles pieredzē. Bet, ja viņš sagatavo līdzekļus sodīšanai, tas ir tāpēc, ka viņš jau iepriekš zina cilvēku dumpīgo uzvedību savās divās secīgās aliansēs līdz pasaules galam.

1.Moz.16:13: “ *Viņa nosauca Atu El roi Jahve, kurš bija ar viņu runājis; jo viņa sacīja: vai es esmu šeit kaut ko redzējusi pēc tam, kad viņš mani redzēja?*

»

Vārds Atta El Roī nozīmē: Tu esi redzošais Dievs. Bet jau šī iniciatīva dot Dievam vārdu ir sašutums pret viņa pārākumu. Pārējā šī panta daļa, kas tulkota dažādos veidos, ir saistīta ar šo domu. Hagara tam nespēj noticēt. Viņa, mazā kalpone, bija lielā radītāja Dieva uzmanības objekts, kurš redz likteni un atklāj to. No kā viņa var baidīties pēc šīs pieredzes?

1.Mozus 16:14 *Tāpēc šo aku sauca par ķēniņa Lahaja aku; tas atrodas starp Kadē un Baredu .*

Zemes vietas, kur Dievs ir atklājies, ir prestižas, bet cilvēku godu bieži vien izraisa viņu elkdievības gars, kas nesamierina viņus ar Viņu.

1. Mozus 16:15 “ *Hāgara dzemdēja Ābrāmam dēlu; un Ābrāms deva vārdu Ismaēls dēlam, kuru Hagara viņam dzemdēja .*

Ismaēls patiešām ir Ābrama īstais dēls un jo īpaši viņa pirmais bērns, kuram viņš dabiski pieķersies. Bet viņš nav Dieva apsolījuma dēls, par kuru iepriekš bija paziņots. Tomēr Dieva izvēlētais vārds “ *Ismaēls* ”, kas viņam tika dots vai “ *Dievs ir dzirdējis* ”, galvenokārt ir balstīts uz Hagaras ciešanām, kas ir viņa saimnieces un kunga pieņemto lēmumu upuris. Bet otrajā nozīmē tas ir balstīts arī uz Ābrama un Sārajas kļūdu, uz brīdi ticot, ka šis dēls, ko ieņem eģiptiete Hagars, ir apstiprinājums, "atbilde" un Dieva paziņojuma piepildījums. Kļūdai būs asiņainas sekas līdz pat pasaules galam.

Dievs ir ienācis cilvēka domāšanas spēlē, un viņam ir paveikts svarīgākais: strīdu un konfliktu **šķirtības bērns** ir dzīvs.

1. Moz. 16:16: " *Ābrāms bija astoņdesmit sešus gadus vecs, kad Hāgara dzemdēja Ābramu Ismaēlu .*"

Tāpēc “Ismaēls” dzimis 2034. gadā (1948. gadā + 86), kad Ābramam bija 86 gadi.

1. Mozus 17

Atdalīšana ar apgraizīšanu: zīme miesā

1.Moz.17:1: “ *Kad Ābrāmam bija deviņdesmit deviņi gadi, Tas Kungs parādījās Ābramam un sacīja viņam: Es esmu visvarenais Dievs. Staigā mana vaiga priekšā un esi nevainojams .*

2047. gadā Ābrāmu 99 gadus un 13 gadus Ismaēlu garā apciemo Dievs, kurš pirmo reizi viņam sevi piesaka kā “ *Visvarenais Dievs* ”. Dievs gatavo darbību, kas atklās šo “visvareno” raksturu. Dieva izskats galvenokārt ir verbālā un dzirdes kārtībā, jo viņa godība paliek neredzama, bet līdzīgs viņa personas tēls ir redzams bez nāves.

1. Moz. 17:2: “ *Es nodibināšu savu derību starp sevi un tevi un vairoš tevī bezgalīgi .*”

Dievs atjauno tā pavairošanas solījumu, šoreiz norādot “ *līdz bezgalībai* ”, piemēram, “ *zemes putekļus* ” un “ *debesu zvaigznes* ”, ka “ *neviens nevar saskaitīt* ”.

1.Moz.17:3: “*Ābrams nokrita uz sava vaiga; un Dievs runāja uz viņu, sacīdams :*

Saprotot, ka tas, kas ar viņu runā, ir “Visvarenais Dievs”, Ābrams krīt uz sejas, lai neskatītos uz Dievu, bet klausās viņa vārdos, kas priedē visu viņa dvēseli.

1. Moz. 17:4: “*Šī ir mana derība, ko es slēdzu ar jums. Tu kļūsi par tēvu daudzām tautām .* »

Tajā dienā tika nostiprināta starp Dievu un Ābrāmu noslēgtā derība : “*Tu kļūsi par tēvu daudzām tautām .*”

1.Moz.17:5: “*Tevi vairs nesauks Ābrams; bet tavs vārds būs Ābrahāms, jo Es tevi esmu darījis par tēvu daudzām tautām .* »

Vārda maiņa no Ābrama uz Ābrahāmu ir izšķiroša, un savā laikā Jēzus darīs to pašu, mainot savu apustuļu vārdus.

1.Moz.17:6: “*Es darīšu tevi auglīgu, Es padarīšu no tevis tautas; un no jums nāks ķēniņi .* »

Ābrams ir pirmais arābu tautu tēvs Ismaēlā, Īzākā, viņš būs tēvs ebrejiem, Izraēla dēliem; un Midiānā viņš būs Midiāna pēcnācēju tēvs; kur Mozus atradīs savu sievu Ziporu, Jetro meitu.

1. Moz. 17:7: “*Es nostādīšu Savu derību starp sevi un tevi, un taviem pēcnācējiem pēc tevis uz paaudzēm: tā būs mūžīga derība, ka Es būšu Dievs tev un taviem pēcnācējiem pēc tevis .*”

Dievs smalki izvēlas savas derības vārdus, kas būs “mūžīgi”, bet ne mūžīgi. Tas nozīmē, ka alianse, kas noslēgta ar viņa miesīgajiem pēcnācējiem, būs ierobežota. Un šī robeža tiks sasniegta, kad dievišķais Kristus savā pirmajā atnākšanā un cilvēciskajā iemiesojumā uz savu brīvprātīgo izpiršanas nāvi noliks pamatu jaunajai aliansei, kurai būs mūžīgas sekas.

Šajā brīdī ir jāsaprot, ka visi pirmdzimtie cilvēki, kas no sākuma ir mērķēti un nosaukti, zaudē savu leģitimitāti. Tas bija Kaina, Ādama pirmdzimtā, Ismaēla, pirmdzimtā, bet ārlaulības Ābrama dēla, gadījums, un pēc viņa tas notiks ar Īzaka pirmdzimto Ēsavu. Šis pirmdzimtā neveiksmes princips pareģo jūdu miesīgās alianses neveiksmi. Otrā derība būs garīga un dos labumu tikai patiesi atgrieztiem pagāniem, neskatoties uz maldinošo izskatu, ko izraisa viltus cilvēku pretenzijas.

1. Moz. 17:8: “*Es došu tev un taviem pēcnācējiem zemi, kurā tu dzīvo kā svešinieks, visu Kānaāna zemi **mūžīgi īpašumā** , un Es būšu viņu Dievs.*

Tāpat Kānaānas zeme tiks dota “**mūžīgā īpašumā**”, kamēr Dievs būs saistīts ar viņa derību. Un Mesijas Jēzus noraidīšana padarīs to par nederīgu, turklāt 40 gadus pēc šī sašutuma nāciju un tās galvaspilsētu Jeruzalemi iznīcinās romiešu karavīri, un izdzīvojušie ebreji tiks izkaisīti dažādās pasaules valstīs. Jo Dievs nosaka derības nosacījumu: “*Es būšu viņu Dievs*”. Turklāt, kad Jēzu kā Dieva sūtītu tauta oficiāli noraidīs, Dievs varēs pilnībā lauzt viņa aliansi.

. 17:9: “*Dievs sacīja Ābrahāmam: tu turēsi manu derību, tu un tavi pēcnācēji pēc tevis uz paaudzēm .*

Šis pants sagroza kaklu visām šīm reliģiskajām pretenzijām, kas padara Dievu par Dievu monoteistiskajām reliģijām, kas apvienotas ekumeniskajā aliansē, neskatoties uz to nesavienojamajām un pretējām mācībām. Dievu saista tikai viņa paša vārdi, kas nosaka viņa derības pamatu, sava veida līgumu, kas

noslēgts ar tiem, kas paklausa vienīgi viņam. Ja cilvēks ievēro savu derību, viņš to apstiprina un pagarina. Bet cilvēkam ir jāseko Dievam savā projektā, kas veidots divās secīgās fāzēs ; pirmais ir miesīgs, otrais ir garīgs. Un šis fragments no pirmās uz otro pārbauda cilvēku un, pirmkārt, jūdu individuālo ticību. Noraidot Kristu, ebreju tauta lauž savu derību ar Dievu, kurš atver durvis pagāniem, un starp tiem, kas pievēršas Kristum, viņš tiek adoptēts un pieskaitīts Ābrahāmam par garīgajiem dēliem. Tādējādi visi, kas ievēro viņa derību, ir miesīgi vai garīgi Ābrahāma dēli vai meitas.

Šajā pantā mēs redzam, ka Israēla, šī vārda nākotnes tautas avots ir Ābrahāms. Dievs nolēmj padarīt savus pēcnācējus par tautu, kas "nošķirta" uz zemes demonstrāciju. Runa nav par izglābtu tautu, bet gan par cilvēku kopas izveidošanu, kas pārstāv zemes kandidātus, lai izvēlētos tos izredzētos, kuri tiks izglābti no nākamās Dieva žēlastības, ko iegūs Jēzus Kristus.

1. Moz. 17:10: " Šī ir mana derība, ko jums būs turēt starp mani un jums, un jūsu pēcnācējiem pēc jums: *katrs vīrietis no jums tiks apgraizīts* .

Apgraizīšana ir zīme derībai, kas noslēgta starp Dievu, Ābrahāmu un viņa pēcnācējiem, viņa miesīgajiem pēcnācējiem. Tās vājums ir tās kolektīvā forma, kas attiecas uz visiem tās pēcnācējiem, ticības vai nē, paklausīgiem vai ne. No otras puses, jaunajā aliansē ticības pārbaudi, kas tiek pārbaudīta, individuāli piedzīvos izredzētie, kuri pēc tam iegūs mūžīgo dzīvību, kas ir uz spēles šajā aliansē. Mums ir jāpievieno apgraizīšana, kas ir neveiksmīgas sekas: arī musulmaņi ir apgraizīti kopš viņu patriarha Ismaēla, un viņi piešķir šim apgraizīšanai garīgu vērtību, kas liek viņiem pieprasīt tiesības uz mūžību. Tomēr apgraizīšanai ir tikai mūžīgas, nevis mūžīgas miesas sekas.

1.Moz.17:11: " *Jums būs sevi apgraizīt; un tā būs alianses zīme starp mani un tevi* .

Tā patiešām ir savienības ar Dievu zīme, taču tās efektivitāte ir tikai miesiska, un 7., 8. pants un nākošais 13. pants apstiprina tā vienīgo " **mūžīgo** " pielietojumu.

1.Moz.17:12: " *Kad katrs vīrietis būs astoņas dienas vecs, atbilstoši jūsu paauzēm, katrs vīrietis starp jums tiks apgraizīts neatkarīgi no tā, vai viņš ir dzimis mājā vai par naudu nopirkts no kāda 'sveša dēla, nepiederot jūsu rasei* .

Kaut kas joprojām ir ļoti pārsteidzošs, taču, neskatoties uz tā pastāvīgo raksturu, tas tomēr ir pareģojums, kas atklāj Dieva ieceri 8. ^{tūkstošgadei} . Tas ir par pamatu "astoņu dienu" izvēlei, jo pirmās septiņas dienas simbolizē zemes laiku sešu tūkstošu gadu izredzēto atlasei un septītās tūkstošgades spriedumam. Uz zemes nodibinot ciešu savienību ar ebreju tautu un tās sākotnējo embriju Ābramu, Dievs atklāj nākotnes mūžības tēlu izredzētajiem, kas atbrīvoti no miesas seksuālās vājības, kas koncentrējas uz vīriešiem nogriezto priekšādiņu. Tad, tāpat kā izredzētie nāks no visām zemes tautām, bet tikai Kristū, vecajā derībā, apgraizīšana ir jāpiemēro pat ārzemniekiem, kad viņi vēlas dzīvot ar Dieva izvēlēto pusi.

Apgraizīšanas galvenā ideja ir mācīt, ka Dieva mūžīgajā valstībā cilvēki vairs nevaikosies un miesas vēlmes vairs nebūs iespējamās. Turklāt apustulis Pāvils salīdzina miesas apgraizīšanu vecajā derībā ar izredzēto sirds apgraizīšanu

jaunajā derībā. Šajā skatījumā tas liecina par miesas un sirds tīrību, kas sevi nodod Kristum.

Apgraižīt nozīmē **apgriezt**, un šī ideja atklāj, ka Dievs vēlas izveidot unikālas attiecības ar savu radību. “Greizsirdīgā” Dievā viņš pieprasa savu izredzēto mīlestības ekskluzivitāti un prioritāti, kuriem, ja nepieciešams, jāpārtrauc cilvēku attiecības ar viņiem, kas kaitē viņu pestīšanai, un jāsarauj saites ar lietām un cilvēkiem, kas kaitē viņu attiecībām ar viņu. Kā pedagoģisks pravietisks tēls šis princips attiecas, pirmkārt, uz viņa miesīgo Izraēlu un uz viņa visu laiku garīgo Izraēlu, kas atklājas Jēzū Kristū viņa pilnībā.

1.Moz.17:13: “ *Kas mājās dzimis un par naudu pirks, tam jābūt apgraižītam; un mana derība jūsu miesā būs **mūžīga derība** » .*

Dievs uzstāj uz šo ideju: likumīgais bērns un ārlaulības bērns var būt viņam piesaistīti, jo viņš tādējādi pravieta abas sava glābšanas projekta alianses... Pēc tam uzstājība, ko raksturo izteiciena “ *iegādāts paņēma naudu* ” atgriešanās, pravieta Jēzus. Kristus, kuru dumpīgie reliģiskie ebreji novērtēs par 30 denāriem. Un tādējādi Dievs par 30 denāriem ziedos savu cilvēka dzīvību ebreju un pagānu izredzēto izpiršanai savas svētās alianses vārdā. *Taču* tiek atgādināts apgraižīšanas zīmes “ **mūžīgais** ” **raksturs, un precizitāte** “ *tavā miesā* ” apstiprina tās īslaicīgo raksturu. Jo šī derība, kas sākas šeit, beigsies, kad parādīsies Mesija, “ *lai izbeigtu grēku* ”, saskaņā ar Dan.7:24.

1.Moz.17:14: “ *Neapgraižīts vīrietis, kas nav miesā apgraižīts, tiks izmests no savas tautas vidus, viņš būs pārkāpis manu derību* ”

Cieņa pret Dieva noteiktajiem noteikumiem ir ļoti stingra un nepieļauj izņēmumus, jo viņu pārkāpumi izkropļo viņa pravietisko ieceri, un viņš parādīs, neļaujot Mozum ieiet Kānaānā, ka šī vaina ir ļoti liela. Neapgraižītais miesā nav likumīgāks dzīvot zemes ebreju tautā, nekā neapgraižītajiem sirdī būtu nākotnes mūžīgajā celestiālajā Dieva valstībā.

1.Moz.17:15: “ *Dievs sacīja Ābrahāmam: Tu vairs nesauks Sāraju par savu sievu par Sāru; bet viņas vārds būs Sāra* .

Ābrams nozīmē tautas tēvs, bet Ābrahāms nozīmē daudzu cilvēku tēvs. Tāpat Sarai nozīmē cēls, bet Sāra nozīmē princese.

Ābrāms jau ir Ismaēla tēvs, bet viņa vārda Ābrahāms maiņa ir pamatota ar viņa pēcnācēju pavairošanu Īzākā, dēlā, ko Dievs viņam paziņos, nevis Ismaēlu. Tā paša iemesla dēļ neauglīgā Sāra vairo un dzemdēs ļaužu daudzus caur Īzāku, un viņas vārds būs Sāra.

1.Moz.17:16: “ *Es viņu svētīšu un došu tev no viņas dēlu; Es to svētīšu, un tā kļūs par tautām; no viņas nāks tautu ķēniņi* .

Ābrams staigā ar Dievu, bet viņa ikdiena ir zemiska un balstīta uz zemes dabas apstākļiem, nevis dievišķiem brīnumiem. Arī savās domās viņš Dieva vārdiem piešķir svētības sajūtu, izmantojot līdzekļus, ar kuriem Sāra ieguva dēlu caur viņas kalponi Hagaru.

1.Moz.17 :17: “ *Ābrahāms nokrita uz sava vaiga; Viņš smējās un savā sirdī sacīja: vai simts gadus vecam vīrietim piedzims dēls? un vai deviņdesmit gadus vecā Sāra dzemdētu? »*

Saprotot, ka Dievs varētu nozīmēt, ka Sārai būs iespēja dzemdēt bērnus, lai gan viņa ir neauglīga un jau 99 gadus veca, viņš sirdī smējās. Zemes cilvēka

līmenī situācija ir tik neiedomājama, ka šis viņa domas reflekss šķiet dabisks. Un viņš piešķir jēgu savām domām.

1.Moz.17:18: “ *Un Ābrahāms sacīja Dievam: Ak! lai Ismaēls dzīvo tavā priekšā!* »

Ir skaidrs, ka Ābrahāms domā miesīgi un ka viņš savu vairošanos saprot tikai caur Ismaēlu, dēlu, kurš jau dzimis un ir 13 gadus vecs.

1.Moz.17:19: “ *Dievs teica: Tava sieva Sāra tev noteikti dzemdēs dēlu; un tu sauksi viņu vārdā Īzāks. Es nodibināšu savu derību ar viņu kā mūžīgu derību viņa pēcnācējiem pēc viņa .*”

Zinot Ābrahāma domas, Dievs viņam pārmet un atkārtoti paziņojumu, neatstājot ne mazākās iespējas interpretācijas kļūdai.

Ābrahāma paustās šaubas par Īzāka brīnumaino dzimšanu pravieto par šaubām un neticību, ko cilvēce atklās pret Jēzu Kristu. Un šaubas izpaudīsies kā Ābrahāma miesīgo pēcnācēju oficiāls noraidījums.

1.Mozus 17:20 *Kas attiecas uz Ismaēlu, es tevi dzirdēju. Lūk, Es viņu svētīšu un darīšu auglīgu un ļoti vairošu; viņam būs divpadsmit prinči, un es viņu padarīšu par lielu tautu .*

Ismaēls nozīmē, ka Dievs ir dzirdējis, turklāt šajā iejaukšanās laikā Dievs joprojām attaisno vārdu, ko viņš viņam deva. Dievs padarīs to auglīgu, tā vairošies un veidos lielo arābu nāciju, kas sastāv no “divpadsmit prinčiem”. Šis skaitlis 12 ir līdzīgs 12 Jēkaba dēliem no viņa svētās alianses, kurus nomainīs 12 Jēzus Kristus apustuļi, taču līdzīgs nenozīmē identisku, jo tas apstiprina dievišķo palīdzību, bet ne glābjošu aliansi attiecībā uz viņa mūžīgās dzīves projektu. Turklāt Ismaēls un viņa pēcnācēji būs naidīgi pret visiem tiem, kas stājas Dieva svētajā aliansē, pēc kārtas ebrejiem un kristiešiem. Šī kaitīgā loma sankcionēs nelikumīgas dzemdības ar vienlīdz nelikumīgiem procesiem, ko iedomājas gan sterilā māte, gan pārāk pašapmierinātais tēvs. Tāpēc Ābrahāma miesīgie dēli nesīs tādu pašu lāstu un galu galā cietīs tādu pašu Dieva noraidījumu.

Iepazīstot Dievu un viņa vērtības, Ismaēla pēcteči var izvēlēties dzīvot saskaņā ar viņa noteikumiem līdz iestāšanās jūdu aliansē, taču šī izvēle paliks individuāla kā mūžīgā pestīšana, kas tiks piedāvāta izredzētajiem. Tāpat, tāpat kā citiem jebkuras izcelsmes cilvēkiem, viņiem tiks piedāvāta pestīšana Kristū un ceļš uz mūžību viņiem būs atvērts, bet tikai saskaņā ar Kristus, krustā sisto, mirušo un augšāmcelto Pestītāja, paklausīgo standartu.

1. Moz. 17:21: “ *Es noslēdzu savu derību ar Īzāku, kuru Sāra tev nesīs nākamgad .*

Tā kā Ismaēls šīs vīzijas laikā saskaņā ar 27. pantu bija 13 gadus vecs, viņš būs 14 gadus vecs, kad Īzāks piedzims. Bet Dievs uzstāj uz šo jautājumu: viņa derība tiks noslēgta ar Īzāku, nevis ar Ismaēlu. Un viņu piedzims Sāra.

1. Moz . 17:22: “ *Kad viņš bija beidzis ar viņu runāt, Dievs paaugstināja sevi pār Ābrahāmu .*”

Dieva parādīšanās ir reta un ārkārtēja, un tas izskaidro, kāpēc cilvēki nepierod pie dievišķā brīnuma un kāpēc, tāpat kā Ābrahāms, viņu prātus joprojām nosaka zemes dzīves dabiskie likumi. Viņa vēstījums nodots, Dievs atkāpjas.

1. Moz.17:23: “ *Ābrahāms paņēma savu dēlu Ismaēlu un visus, kas bija dzimuši viņa namā, un visus, ko viņš bija nopircis par naudu, visus vīriešus no*

Ābrahāma nama ļaudīm; un tajā pašā dienā viņš tos apgraizīja saskaņā ar pavēli, ko Dievs viņam bija devis .

Dieva dotais rīkojums tiek nekavējoties izpildīts. Viņa paklausība attaisno viņa derību ar Dievu. Šis spēcīgais senatnes saimnieks iegādājās kalpus, un verga statuss pastāvēja un netika apstrīdēts. Patiesībā tas, kas šo tēmu padarīs apšaubāmu, ir vardarbības izmantošana un slikta izturēšanās pret kalpiem. **Arī mūsdienās verga statuss ir visiem Jēzus Kristus atpestītajiem .**

1. Moz. 17:24: " *Ābrahāms bija deviņdesmit deviņus gadus vecs, kad viņš tika apgraizīts .*"

Šis skaidrojums mums atgādina, ka Dievs no cilvēkiem pieprasa paklausību neatkarīgi no viņu vecuma; no jaunākā līdz vecākajam.

1. Moz. 17:25: " *Viņa dēlam Ismaēlam bija trīspadsmit gadu, kad viņš tika apgraizīts .*"

Tāpēc viņš būs 14 gadus vecāks par savu brāli Īzāku, kas nodrošinās viņam spēju nodarīt reālu kaitējumu savam jaunākajam brālim, likumīgās sievas dēlam.

. 17:26: " *Tajā pašā dienā tika apgraizīts Ābrahāms, kā arī viņa dēls Ismaēls .*

Dievs atgādina Ismaēla leģitimitāti pret Ābrahāmu, kas ir viņa tēvs. Viņu kopīgā apgraizīšana ir tikpat maldinoša kā viņu pēcnācēju apgalvojumi, kuri apgalvo, ka ir no tā paša Dieva. Jo, lai pretendētu uz Dievu, nepietiek ar to pašu senču miesīgo tēvu. Un, kad neticīgie ebreji apgalvo, ka ir saikne ar Dievu sava tēva Ābrahāma dēļ, Jēzus noraidīs šo argumentu un piedēvēs viņiem velnu, sātanu, melu tēvu un slepkavu no paša sākuma. Tas, ko Jēzus teica sava laika dumpīgajiem ebrejiem, tikpat lielā mērā attiecas uz mūsu arābu un musulmaņu pretenzijām.

1. Moz. 17:27: " *Un visi viņa nama vīri, neatkarīgi no tā, vai viņi bija dzimuši viņa namā vai iegūti par naudu no svešiniekiem, tika apgraizīti kopā ar viņu .*"

Pēc šī paklausības modeļa mēs redzēsim, ka ebreju nelaimes, kas pamet Ēģipti, vienmēr nāks no tā, ka viņi par zemu novērtē šo paklausību, ko Dievs pieprasa absolūti, visos laikos un līdz pat pasaules galam.

1. Mozus 18

Ienaidnieka brāļu atdalīšana

1.Moz.18 :1 : " *Jahve viņam parādījās starp Mamres ozoliem, kad viņš dienas karstumā sēdēja pie savas telts durvīm .*"

1.Moz.18:2: " *Un viņš pacēla acis un skatījās, un, lūk, pie viņa stāvēja trīs vīri. Kad viņš tos ieraudzīja, viņš skrēja tiem pretī no savas telts ieejas un noliecās līdz zemei .*

Ābrahāms ir simts gadus vecs vīrietis, viņš zina, ka tagad ir vecs, taču uztur labu fizisko formu, jo " *skrien pretī* " saviem apmeklētājiem. Vai viņš tos atpazīna kā debesu sūtņus. Mēs to varam pieņemt, jo viņš " *noliecās pret zemi* "

viņu priekšā? Bet tas, ko viņš redz, ir "trīs vīrieši", un mēs varam redzēt viņa reakcijā, viņa spontānās viesmīlības sajūtu, kas ir viņa dabiskā mīlošā rakstura auglis.

1. Moz. 18:3: “ *Un viņš sacīja: Kungs, ja esmu atradis žēlastību Tavā acīs, lūdzu, neej prom no sava kalpa .*

Apmeklētāju nosaukšana par “kungu” bija Ābrahāma lielās pazemības rezultāts, un atkal nekas neliecina, ka viņš domāja, ka vērsas pie Dieva. Jo šī Dieva vizīte cilvēka pilnīgā izskatā ir ārkārtēja, jo pat Mozus nebūs pilnvarots redzēt Dieva vaiga “ godību ” saskaņā ar *Exo.33:20 līdz 23*: “ *JahVē saka: Jūs nevarēsiet redzēt manu seju, jo cilvēks nevar mani redzēt un dzīvot. Jahve sacīja: Šeit ir vieta pie manis; tu stāvēsi uz klints. Kad mana godība zudīs, es tevi ielikšu klints dobumā un apsegšu tevi ar savu roku, līdz būšu pāri. Un, kad es pagriezīšu savu roku, jūs redzēsiet mani aiz muguras, bet mana seja nebūs redzama .* Ja Dieva “slavas ” vīzija ir aizliegta, viņš neaizliedz sev izskatīties cilvēka izskatā, lai tuvotos savām radībām. Dievs to dara, lai apmeklētu savu draugu Ābrahāmu, un viņš to darīs atkal Jēzus Kristus veidolā no ieņemšanas brīža līdz savai izpirkšanai.

1.Moz.18:4: “ *Lai kāds atnes nedaudz ūdens, lai nomazgātu kājas; un atpūties zem šī koka .*

1. pants skaidri parādīja, ka ir karsts, un pēdu svīšana ir pārklāta ar zemes putekļiem attaisno apmeklētāju kāju mazgāšanu. Viņiem tas ir patīkams piedāvājums. Un šī uzmanība ir Ābrahāma nopelns.

1. Moz.18:5: “ *Es iešu un paņemšu maizes gabalu, lai stiprinātu tavu sirdi; pēc tam jūs turpināsiet savu ceļojumu; jo tāpēc tu ej garām savam kalpam. Viņi atbildēja: dari, kā esi sacījis .*

Šeit mēs redzam, ka Ābrahāms šos apmeklētājus neatzina kā debesu būtnes. Tāpēc uzmanība, ko viņš izrāda pret viņiem, liecina par viņa dabiskajām cilvēciskajām īpašībām. Viņš ir pazemīgs, mīlošs, maīgs, dāsns, izpalīdzīgs un viesmīlīgs; lietas, kas viņu mīl Dievam. Šajā cilvēciskajā aspektā Dievs apstiprina un pieņem visus viņa priekšlikumus.

1. Moz. 18:6: “ *Ābrahāms ātri iegāja savā teltī pie Sāras un sacīja: Ātri trīs mērus smalku miltu, mīciet tos un pagatavojiet kūkas .*

Ēdiens ir noderīgs miesīgajam ķermenim, un, redzot sev priekšā trīs miesas ķermeņus, Ābrahāms pagatavoja ēdienu, lai atjaunotu savu apmeklētāju fizisko spēku.

1.Moz.18:7: “ *Un Ābrahāms skrēja pie sava ganāmpulka, paņēma maigu un labu teļu un iedeva to kalpam, kurš steidzās to sagatavot .”*

Maīga teļa izvēle vēl vairāk parāda tā dāsnumu un dabisko labvēlību; viņa prieks iepriecināt savu tuvāko. Lai sasniegtu šo rezultātu, tā saviem apmeklētājiem piedāvā labāko.

1. Moz. 18:8: “ *Un viņš paņēma vēl krējumu un pienu kopā ar sagatavoto teļu un nodeva to priekšā. Viņš pats stāvēja viņiem blakus, zem koka. Un viņi ēda .*”

Šie ēstgribu ēdieni tiek pasniegti garāmejošiem svešiniekiem, cilvēkiem, kurus viņš nepazīst, bet pret kuriem viņš izturas kā pret savas ģimenes locekļiem. Apmeklētāju iemiestojs ir ļoti reāls, jo viņi ēd cilvēkiem radītu pārtiku.

1.Moz.18:9: “ *Tad tie viņam sacīja: Kur ir tava sieva Sāra? Viņš atbildēja: Viņa ir tur, teltī .* ”

Tā kā saimnieka pārbaudījums ir izdevies Dieva un viņa paša godam, apmeklētāji atklāj savu patieso būtību, nosaucot viņa sievas vārdu "Sāra", ko Dievs viņam piešķīra viņa iepriekšējā vīzijā.

1.Moz.18:10: “ *Viens no viņiem teica: Es atgriezīšos pie jums tajā pašā laikā; un, lūk, tavai sievai Sārai būs dēls. Sāra klausījās pie ieejas teltī, kas atradās viņam aiz muguras .* ”

Ņemsim vērā, ka trīs apmeklētāju izskatā nekas nevar identificēt YaHWéh no diviem eņģeļiem, kas viņu pavada. Debesu dzīve izpaužas šeit un atklāj egalitāro nozīmi, kas tur valda.

Kamēr viens no trim apmeklētājiem paziņo par Sāras drīzu piedzimšanu, viņa no ieejas teltī klausās, kas tiek runāts, un tekstā ir norādīts, kurš " *bija aiz viņa* "; kas nozīmē, ka viņš viņu neredzēja un cilvēciski nevarēja apzināties viņas klātbūtni. Bet tie nebija vīrieši.

1. Moz. 18:11: “ *Ābrahāms un Sāra bija veci un gados, un Sāra vairs nevarēja cerēt, ka viņai būs bērni .* ”

Pants definē normālus cilvēku apstākļus, kas ir kopīgi visai cilvēcei.

1.Moz.18:12: “ *Un viņa sevī smējās , sacīdama: Vai tagad, kad esmu vecs, es vēl gribēšu? Arī mans kungs ir vecs .* ”

Atkal ievērojiet precizitāti: “ *Viņa smējās sevī* ”; tā ka neviens viņu nav dzirdējis smejamies, kā vien dzīvais Dievs, kas pārbauda domas un sirdis.

1.Moz.18:13: “ *Jahve sacīja Ābrahāmam: Kāpēc tad Sāra smējās, sacīdama: vai man tiešām būs bērns, kaut arī esmu vecs? »* ”

Dievs izmanto iespēju atklāt savu dievišķo identitāti, kas attaisno YaHWéh pieminēšanu, jo tieši viņš šādā cilvēka izskatā runā ar Ābrahāmu. Tikai Dievs var zināt Sāras apslēptās domas, un tagad Ābrahāms zina, ka Dievs ar viņu runā.

1. Moz. 18:14: “ *Vai no YaHWéh puses ir kaut kas pārsteidzošs? Noteiktajā laikā es atgriezīšos pie jums, tajā pašā laikā; un Sārai būs dēls .* ”

Dievs kļūst autoritārs un skaidri atjauno savu pareģojumu savas dievišķības vārdā YaHWéh.

1.Moz.18 :15: “ *Sāra meloja, sakot: Es nesmējos. Jo viņai bija bail. Bet viņš teica: Gluži pretēji, tu smējies .* ”

“ *Sāra meloja* ” saka teksts, jo Dievs dzirdēja viņas slepeno domu, bet no viņas mutes nenāca smiekli; tāpēc tie bija tikai nelieli meli Dievam, bet ne cilvēkam. Un, ja Dievs viņu norāj, tas ir tāpēc, ka viņa neatzīst, ka Dievs kontrolē viņas domas. Viņa sniedz pierādījumus, nonākot tik tālu, ka viņam melo. Tāpēc viņš uzstāj, sakot: " *Gluži pretēji (tas ir nepatiesi), jūs smējāties .* " Neaizmirsīsim, ka Dieva svētīta būtne ir Ābrahāms, nevis Sāra, viņa likumīgā sieva, kas tikai gūst labumu no sava vīra svētības. Viņa idejas jau ir vainagojušās ar Ismaēla, turpmākā iedzimtā Izraēlas ienaidnieka un konkurenta, dzimšanas lāstu; tā ir patiesība, lai īstenotu dievišķu projektu.

1. Moz.18:16: “ *Un šie vīri cēlās, lai dotos prom, un skatījās uz Sodomu. Ābrahāms gāja viņiem līdzi, lai tos pavadītu .* ”

Nomierināti, pabaroti un Ābrahāmam un Sārai atjaunojuši likumīgā dēla Īzāka turpmāko piedzimšanu, debesu apmeklētāji atklāj Ābrahāmam, ka viņu zemes apmeklējumam ir prātā arī cita misija: tā attiecas uz Sodomu.

1.Moz.18:17: “ *Tad Jahve sacīja: vai man slēpt no Ābrahāma, ko es darīšu?... ”*

Šeit mums ir precīzs šī panta no Amosa 3:7 pielietojums: “ *Jo Tas Kungs, Jahve, neko nedara, ja nav atklājis savu noslēpumu saviem kalpiem praviešiem .”*

1. Moz.18:18: “ *Ābrahāms noteikti kļūs par lielu un varenu tautu, un viņā tiks svētītas visas zemes tautas .”*

noteikti ” tiek lietots ierastais nozīmes zudums , atceros, ka tas nozīmē: noteiktā un absolūtā veidā. Pirms atklāj savu postošo projektu, Dievs steidzas pārliecināt Ābrahāmu par viņa paša statusu viņa vaiga priekšā un viņš atjauno svētības, ko viņam dos. Dievs sāk runāt par Ābrahāmu trešajā personā, lai paaugstinātu viņu par cilvēces diženu vēsturisko raksturu. Šādi rīkojoties, viņš rāda saviem miesīgajiem un garīgajiem pēctečiem modeli, kuru viņš svētī un ko viņš atgādina un definē nākamajā pantā.

1.Moz.18:19: “ *Jo es esmu viņu izredzējis, lai viņš pavēlētu saviem dēliem un viņa namam pēc viņa turēt Tā Kunga ceļu, Ābrahāma taisnībā un taisnībā, ko viņš viņam devis... ”*

Tas, ko Dievs apraksta šajā pantā, atšķir Sodomu, kuru Viņš iznīcinās. Līdz pasaules galam tās izredzētie būs kā šis apraksts: YaHWéH ceļa ievērošana sastāv no taisnības un taisnības praktizēšanas; patieso taisnību un patieso taisnību, ko Dievs cels uz likuma tekstiem, lai mācītu savu tautu Izraēlu. Cieņa pret šīm lietām būs nosacījums, lai Dievs ievērotu savus svētību solījumus.

1. Moz. 18:20: “ *Un Jahve sacīja: sauciens pret Sodomu un Gomoru ir palielinājies, un viņu grēks ir liels .*

Dievs pasludina šo spriedumu Sodomai un Gomorai — ķēniņu pilsētām, kurām Ābrahāms nāca palīgā, kad tām uzbruka. Bet arī Sodomā viņa brāļadēls Lats bija izvēlējis apmesties kopā ar ģimeni un kalpiem. Zinot pieķeršanās saiti, kas Ābrahāmam ir pret savu brāļadēlu, Dievs pievērš uzmanību vecajam vīrietim, lai paziņotu viņam par saviem nodomiem. Un, lai to izdarītu, viņš nolaižas līdz cilvēka līmenim, lai maksimāli humanizētu sevi, lai nostātos sava kalpa Ābrahāma cilvēciskās domāšanas līmenī.

1.Moz.18:21: “ *Tāpēc es nokāpšu lejā un skatīšos, vai viņi ir rīkojušies pilnībā pēc manas ziņas; un, ja tā nav, es zināšu .*

Šie vārdi ir pretrunā ar Sāras domu zināšanām, jo Dievs nevar ignorēt amoralitātes līmeni, kas sasniegts šajās divās līdzenuma pilsētās, un to bagātīgo labklājību. Šī reakcija atklāj viņa rūpes, lai viņa uzticīgais kalps pieņemtu viņa sprieduma taisnīgo spriedumu.

1.Moz.18:22: “ *Un vīri aizgāja un devās uz Sodomu. Bet Ābrahāms joprojām stāvēja JAHWéH klātbūtnē .*

Šeit apmeklētāju atdalīšana ļauj Ābrahāmam viņu vidū identificēt dzīvo Dievu YaHWéH, kas atrodas kopā ar viņu vienkāršā cilvēka izskatā, kas mudina uz vārdu apmaiņu. Ābrahāms kļūs drosmīgs līdz tam, lai noslēgtu kaut kādu darījumu ar Dievu, lai iegūtu glābšanu abās pilsētās, no kurām vienā dzīvo viņa dārgais brāļadēls Lots.

1.Moz.18:23: “*Ābrahāms piegāja klāt un sacīja: Vai tu arī taisnos iznīcināsi ar ļaunajiem?* »

Ābrahāma uzdotais jautājums ir pamatots, jo savā kolektīvajā taisnīguma darbībā cilvēce izraisa nevainīgu upuru nāvi, ko sauc par blakus bojājumiem. Bet, ja cilvēce nespēj atšķirt, Dievs to var. Un viņš sniegs pierādījumu tam Ābrahāmam un mums, kas lasām viņa Bībeles liecību.

1.Moz.18:24: “*Varbūt pilsētas vidū ir piecdesmit taisno cilvēku. Vai tu arī viņus iznīcīsi un nepiedosi pilsētai to piecdesmit taisno dēļ, kas atrodas tās vidū: Viņa?* »

Savā maigajā un mīlošajā dvēselē Ābrahāms ir ilūziju pilns un iedomājas, ka šajās divās pilsētās ir iespējams atrast vismaz 50 taisnos cilvēkus, un viņš aicina šos 50 iespējamais taisnos, lai saņemtu no Dieva žēlastību abās pilsētās. Viņa ideālā taisnīguma vārds, kas nevar piemeklēt nevainīgos ar vainīgo.

1.Moz.18:25: “*Lai taisno nonāvētu kopā ar ļaunajiem, lai ar taisnajiem būtu kā ar ļaunajiem, lai tas ir no jums! Tālu no tevis! Vai tas, kas tiesā visu zemi, nedarīs taisnību?* »

Tādējādi Ābrahāms domā atrisināt problēmu, atgādinot Dievam par to, ko viņš nevar izdarīt, nenoliedzot savu personību, kas ir tik piesaistīta pilnīgas taisnīguma izjūtai.

1. Moz. 18:26: “*Un Jahve sacīja: Ja es Sodomā atradīšu piecdesmit taisnus pilsētas vidū, es piedošu visai pilsētai viņu dēļ.*”

Ar pacietību un laipnību JAHWÉH ļāva Ābrahāmam runāt un savā atbildē pierāda, ka viņam ir taisnība: 50 taisnīgiem cilvēkiem pilsētas netiks iznīcinātas.

1. Moz. 18:27: “*Ābrahāms atbildēja un sacīja: “Redzi, es esmu uzdrošinājies runāt ar To Kungu, es esmu pīšļi un pelni.”*”

Vai tā ir doma par “*putekļiem un pelniem*”, ka pēc abu ielejas pilsētu iznīcināšanas paliks bezdievīgi cilvēki? Tomēr Ābrahāms atzīst, ka viņš pats nav nekas cits kā “*putekļi un pelni*”.

1. Moz.18:28: “*Varbūt pietrūks piecu no piecdesmit taisnajiem, jo piecus tu iznīcināsi visu pilsētu? Un Tas Kungs sacīja: Es to neiznīcināšu, ja es tur atradīšu četrdesmit piecus taisnos.*”

Ābrahāma drosme liks viņam turpināt sarunas, katru reizi samazinot iespējamo izredzēto skaitu, un viņš apstāsies 32. pantā par desmit taisno skaitu. Un katru reizi Dievs piešķirs savu žēlastību Ābrahāma piedāvātā skaitļa dēļ.

1.Moz.18:29: “*Ābrahāms turpināja runāt ar viņu un sacīja: Varbūt tur būs četrdesmit taisni cilvēki. Un Tas Kungs sacīja: Es neko nedarīšu šo četrdesmit dēļ.*”

1. Moz. 18:30: “*Ābrahāms sacīja: Lai Tas Kungs nedusmojas, es runāšu. Varbūt tur būs trīsdesmit taisni cilvēki. Un Tas Kungs sacīja: Es neko nedarīšu, ja tur atradīšu trīsdesmit taisnus.*”

1.Moz.18:31: “*Ābrahāms sacīja: Lūk, es esmu uzdrošinājies runāt ar To Kungu. Varbūt tur būs divdesmit taisni cilvēki. Un Tas Kungs sacīja: Es to neiznīcināšu šo divdesmit dēļ.*”

1.Moz.18:32: “*Ābrahāms sacīja: Lai Tas Kungs nedusmo, un es nerunāšu vairāk kā šoreiz. Varbūt tur būs desmit taisni cilvēki. Un Tas Kungs sacīja: Es to neiznīcināšu šo desmit taisno dēļ.*”

Šeit beidzas Ābrahāma kaulēšanās, kurš saprot, ka ir jānosaka robeža, kuru pārsniedzot viņa uzstājība būtu nepamatota. Viņš apstājas pie desmit taisno cilvēku skaita. Viņš optimistiski uzskata, ka šajās divās samaitātajās pilsētās ir jāatrod šis taisnīgo cilvēku skaits, pat ja rēķina tikai Lotu un viņa radniekus.

1. Moz.18:33: “ *Jahve aizgāja, kad bija beidzis runāt ar Ābrahāmu. Un Ābrahāms atgriezās savā mājoklī.* ”

Divu draugu, viens debesu un visvarenais Dievs un otrs, cilvēks, zemes putekli, tikšanās uz zemes beidzas, un katrs atgriežas savā nodarbē. Ābrahāms pret savu mājokli un JAHWÉH uz Sodomu un Gomoru, uz kurām kritīs viņa postošais spriedums.

Savā apmaiņā ar Dievu Ābrahāms atklāja savu raksturu, kas ir pēc Dieva līdzības, rūpējoties par patiesu taisnīgumu, vienlaikus piešķirot dzīvībai tās dārgo vērtību. Tāpēc viņa kalpa kaulēšanās varēja tikai iepriecināt un iepriecināt Dieva sirdi, kas pilnībā piekrīt viņa jūtām.

1. Mozus 19

Atdalīšana ārkārtas situācijā

1.Moz.19 :1: “ *Abi eņģeļi vakarā ieradās Sodomā; un Lats sēdēja pie Sodomas vārtiem. Kad Lats tos ieraudzīja, viņš piecēlās tiem pretī un nokrita ar vaigu zemē.* ”

Šajā uzvedībā mēs atzīstam Ābrahāma labo ietekmi uz viņa brāļadēlu Lotu, jo viņš izrāda tādu pašu domīgumu pret garāmbraucošajiem apmeklētājiem. Un viņš to dara ar jo lielāku uzmanību, jo zina tās Sodomas pilsētas iedzīvotāju sliktās morāles, kurā viņš apmetās dzīvot.

1.Moz.19:2: “ *Tad viņš sacīja: Lūk, mani kungi, ieejiet sava kalpa namā un pārnakšņojiet tur; nomazgājiet kājas; tu celsies agri no rīta un turpināsi ceļu. Nē, viņi atbildēja, mēs nakšņosim uz ielas.* ”

Lots uzliek par pienākumu uzņemt cilvēkus, kas iet cauri viņa mājām, lai pasargātu viņus no korumpēto iedzīvotāju nekaunīgās un ļaunprātīgās darbības. Mēs atrodam tos pašus sveicienus, ko Ābrams bija teicis pret saviem trim apmeklētājiem. Lots patiešām ir taisnīgs cilvēks, kurš neļāva sevi sabojāt kopdzīvei ar šīs pilsētas perversajām būtnēm. Abi eņģeļi ir ieradušies, lai iznīcinātu pilsētu, bet pirms tās iznīcināšanas viņi vēlas sajaukt iedzīvotāju ļaundarbību, pieķerot viņus darbībā, aktīvi demonstrējot savu ļaunumu. Un, lai iegūtu šo rezultātu, viņiem pietiek nakšņot uz ielas, lai viņiem uzbruktu sodomieši.

1. Moz.19:3: “ *Bet Lats tos tik ļoti mudināja, ka tie piegāja pie viņa un iegāja viņa namā. Viņš tiem sarīkoja mielastu un cepa neraudzētu maizi. Un viņi ēda.* ”

Tāpēc Lotam izdodas viņus pārliecināt, un viņi pieņem viņa viesmīlību; kas viņam joprojām dod iespēju demonstrēt savu dāsnumu, kā Ābrahāms bija darījis pirms viņa. Pieredze māca viņiem atklāt Lata skaisto dvēseli, taisnīgu cilvēku netaisnīgo vidū.

1. Moz.19:4: “ *Viņi vēl nebija devušies gulēt, kad pilsētas ļaudis, Sodomas iedzīvotāji, aplenca māju, sākot no bērniem līdz veciem vīriem; visi iedzīvotāji skrēja .*”

Iedzīvotāju ļaunuma demonstrēšana pārsniedz abu eņģeļu cerības, jo viņi nāk tos meklēt pat tajā mājā, kur Lats viņus sagaidīja. Nemiet vērā šīs nelietības izplatības līmeni: “ *no bērniem līdz veciem cilvēkiem* ”. Tāpēc YaHWÉH spriedums ir pilnībā pamatots.

1.Moz.19:5: “ *Un tie sauca Lotu un sacīja viņam: Kur ir tie vīri, kas šonakt ienāca pie tevis? Izved tos mums, lai mēs tos iepazītu .*

Naivos var pievilt sodomiešu nolūki, jo tas nav lūgums pēc iepazīšanās, bet gan pēc zināšanām Bībeles izpratnē piemēra termina "Ādams pazina savu sievu un viņa dzemdēja dēlu". Tāpēc šo cilvēku samaitātība ir pilnīga un bez aizsardzības līdzekļiem.

1. Moz. 19:6: “ *Lats izgāja pie viņiem pie mājas durvīm un aizvēra durvis aiz sevis .*”

Drosmīgais Lots, kurš pats steidzas satikt pretīgās būtnes un rūpējas, lai aiz sevis aizvērtu savas mājas durvis, lai aizsargātu savus apmeklētājus.

1.Moz.19:7: “ *Un viņš sacīja: Mani brāļi, es jūs lūdzu, nedariet ļaunu! »*

Labais cilvēks mudina ļaunos nedarīt ļaunu. Viņš tos sauc par "brāļiem", jo viņi ir līdzīgi viņam un ir saglabājis cerību dažus no viņiem izglābt no nāves, uz kuru viņus virza viņu uzvedība.

1.Moz.19:8: “ *Lūk, man ir divas meitas, kuras nekad nav pazinušas cilvēku; Es izvedīšu tos ārā pie jums, un jūs varat darīt ar viņiem, ko vēlaties. Tikai nedariet šiem vīriešiem neko, jo viņi ir nonākuši mana jumta ēnā .*

Lotam sodomiešu izturēšanās sasniedza tādus augstumus, kādus šajā pieredzē nekad agrāk nebija sasniegusi. Un, lai aizsargātu savus divus apmeklētājus, viņš ierodas un piedāvā viņu vietā savas divas vēl neapstrādātas meitas.

1.Moz.19:9: “ *Viņi teica: Ejiet prom! Viņi atkal sacīja: Šis ir atnācis kā svešinieks, un viņš grib būt tiesnesis! Nu, mēs tev darīsim sliktāk par viņiem. Un, vardarbīgi piespiežot Lotu, viņi nāca priekšā, lai uzlauztu durvis .*

Lota vārdi nemierina sapulcējušo baru, un šīs zvērīgās būtnes, viņi saka, gatavojas darīt viņam sliktāk nekā viņiem. Pēc tam viņi mēģina uzlauzt durvis.

1.Moz.19:10: “ *Un vīri izstiepa rokas, ieveda Lotu pie sevis namā un aizslēdza durvis .*”

Drosmīgajam Lotam nonākot briesmās, eņģeļi iejaucas un ieved Lotu mājā.

1.Moz.19:11: “ *Un tie sita aklus tos, kas bija pie mājas durvīm, no mazākajiem līdz lielākajiem, tā ka viņi veltīgi pūlējās, lai atrastu durvis ” .*

Ārā tuvākie satrauktie cilvēki ir akli; tāpēc mājas iemītnieki ir aizsargāti.

1.Moz.19:12: “ *Vīri sacīja Latam: Kas tev te vēl ir? Zēni, dēli un meitas, un viss, kas jums pieder pilsētā, izvediet tos no šīs vietas .*”

Lots atrada žēlastību eņģeļu un Dieva, kas tos sūtījis, acīs. Lai viņa dzīvība tiktu glābta, viņam ir “ *jātiek ārā* » no pilsētas un līdzenuma ielejas, jo eņģeļi iznīcinās šīs ielejas iedzīvotājus, kas kļūs par drupu zonu kā Aī pilsēta. Eņģeļu piedāvājums attiecas uz visu, kas viņam pieder dzīvajās cilvēkos.

Šajā atdalīšanas tēmā dievišķā pavēle “ *iznākt* ” ir pastāvīga. Tāpēc, ka viņš mudina savus radījumus **norobežoties** no ļaunuma visās tā izpausmēs, piemēram, viltus kristiešu baznīcās. Atkl.18:4 viņš pavēl saviem izredzētajiem “ *iziet ārā* » no “ *Lielās Babilonijas* ”, kas, pirmkārt, attiecas uz katoļu reliģiju un, otrkārt, uz daudzveidīgo protestantu reliģiju, kuras ietekmē tās ir palikušas līdz šim. Un tāpat kā ar Latu, viņu dzīvības tiks izglābtas, tikai nekavējoties paklausot Dieva pavēlei. Jo, tiklīdz tiks izsludināts likums, kas svētdienas atpūtu padarīs par obligātu pirmajā dienā, žēlastības laika beigas pienāks. Un tad būs par vēlu mainīt savu viedokli un nostāju pret šo problēmu.

Šeit es vēršu jūsu uzmanību uz briesmām, ko rada nepieciešamā lēmuma pieņemšanas atlikšana uz vēlāku laiku. Mūsu dzīve ir trausla, mēs varam nomirt no slimības, nelaimes gadījuma vai uzbrukuma, kas var notikt, ja Dievs nenovērtēs mūsu lēno reakciju, un šajā gadījumā kolektīvās žēlastības laika beigas zaudē visu savu nozīmi. , jo tas, kas mirst pirms viņas, mirst savā netaisnībā un Dieva nosodījumā. Apzinoties šo problēmu, Pāvils Ebr.3:7-8 saka: “ *Šodien, ja dzirdat viņa balsi, nenocietiniet savas sirdis kā dumpībā...* ”. Tāpēc vienmēr ir steidzami jāatbild uz Dieva piedāvāto piedāvājumu, un Pāvils uzskata, ka saskaņā ar Ebr.4:1: “ *Tāpēc baidīsimies, kamēr vēl ir apsolījums ieiet Viņa atpūtā, ka kāds no jums šķīst, ka nav pienācis par vēlu .* ”

1.Moz.19:13: “ *Jo mēs iznīcināsim šo vietu, jo sauciens pret tās iedzīvotājiem ir liels Tā Kunga priekšā. Jahve ir mūs sūtījusi, lai to iznīcinātu .* ”

Soreiz laiks iet uz beigām, eņģeļi dara Lotam zināmu savas klātbūtnes iemeslu viņa mājās. Pilsēta ir ātri jāiznīcina ar YaHWéH lēmumu.

1.Moz.19:14: “ *Lats izgāja un runāja ar saviem znotiem, kas bija paņēmuši viņa meitas: Celies, viņš sacīja, ej prom no šīs vietas; jo Jahve iznīcinās pilsētu. Bet viņa znotu acīs šķīta, ka viņš joko .* ”

Lata znoti noteikti nebija citu sodomiešu ļaunuma līmenī, bet pestīšanai ir nozīme tikai ticībai. Un skaidrs, ka viņiem tā nebija. Viņu sievastēva uzskati viņus neinteresēja, un pēkšņā doma, ka Dievs YaHWéH ir gatavs iznīcināt pilsētu, viņiem bija vienkārši neticami.

1.Moz.19:15: “ *Jau no rītausmas eņģeļi mudināja Latu, sacīdami: celies, ņem savu sievu un abas savas meitas, kas šeit ir, lai tu neietu bojā pilsētas postī .* ”

Sodomas iznīcināšana rada sirdi pļošošu **šķirtības** , kas atklāj ticību un ticības neesamību. Lotas meitām ir jāizvēlas – sekot tēvam vai vīram.

1.Moz.19:16: “ *Kad viņš kavējās, vīri satvēra viņu aiz rokas, viņu, viņa sievu un abas viņa meitas, jo Kungs viņu saudzēja; Viņi aizveda viņu un atstāja ārpus pilsētas .* ”

Šajā darbībā Dievs mums parāda " *no uguns izņemtu zīmolu* ". Atkal Dievs glābj taisno Lotu kopā ar viņu, viņa abas meitas un sievu. Tā, atrauts no pilsētas, viņi atrodas ārpusē, brīvi un dzīvi.

1.Moz.19:17: “ *Kad viņš tos bija izvedis, viens no viņiem sacīja: “Glābiet savai dzīvībai! neskaties aiz muguras un neapstājies visā līdzenumā; bēdziet uz kalnu, lai neietu bojā .* ”

Pestīšana būs kalnā, izvēle atstāta Ābrahāmam. Tādējādi Lots var saprast un nožēlot savu kļūdu, izvēloties līdzenumu un tā labklājību. Viņa dzīvība ir apdraudēta, un viņam būs jāsteidzas, ja viņš gribēs būt drošībā, kad ielejā skars

Dieva uguns. Viņam ir pavēlēts neskatīties atpakaļ. Pasūtījums ir jāuztver tiešā un pārnestā nozīmē. Sodomā izdzīvojušajiem priekšā ir nākotne un dzīve, jo aiz viņiem drīz vien vairs nebūs nekas cits kā kvēlojošas drupas, kuras aizdedzinās no debesīm mesti sērakmeņi.

1.Moz.19:18: “ *Lats viņiem sacīja: Ak! nē, Kungs! »*

Enģeļa dotā pavēle Lotu biedē.

1.Moz.19:19: “ *Lūk, es esmu atradis žēlastību tavās acīs, un tu esi parādījis savas žēlastības lielumu pret mani, saglabājot manu dzīvību; bet es nevaru aizbēgt uz kalnu, pirms mani nav pārņēmusi nelaime, un es iešu bojā .*

Lots zina šo reģionu, kurā viņš dzīvo, un viņš zina, ka, lai sasniegtu kalnu, viņam būs nepieciešams daudz laika. Tāpēc viņš lūdz enģeli un piedāvā viņam citu risinājumu.

1.Moz.19:20: “ *Lūk, šī pilsēta ir pietiekami tuvu, lai es varētu tajā patverties, un tā ir maza. Ak ! ka es varu aizbēgt tur,... vai tas nav mazs?... un ka mana dvēsele dzīvo! »*

Ielejas galā ir Tsoar, vārds, kas nozīmē mazs. Viņa izdzīvoja ielejas traģēdijā, lai kalpotu par patvērumu Lotam un viņa ģimenei.

1.Moz.19:21: “ *Un viņš viņam sacīja: Lūk, arī es tev piešķiru šo žēlastību un neiznīcināšu pilsētu, par kuru tu runā .*

Šīs pilsētas klātbūtne joprojām liecina par šo dramatisko epizodi, kas skāra līdzenuma ielejas pilsētas, kur atradās abas pilsētas Sodomā un Gomorā.

1.Moz.19:22: “ *Steidzies un patveries tur, jo es neko nevaru darīt, kamēr tu tur neieradīsies. Tāpēc šai pilsētai tika dots vārds Zoar .*

Enģelis tagad ir atkarīgs no viņa piekrišanas un gaidīs, līdz Lots ieies Zoārā, lai uzbruktu ielejai.

1. Moz. 19:23: “ *Saule lēca virs zemes, kad Lats iegāja Zoārā .”*

Sodomiešiem šķita, ka zem skaista saullēkta tiek izsludināta jauna diena; diena kā jebkura cita...

1. Moz. 19:24: “ *Tad Jahve lēja sēru un uguni no debesīm Sodomā un Gomorā no Jahve .”*

Šī brīnumainā dievišķā darbība saņēma spēcīgu liecību caur adventistu arheologa Rona Vaita atklājumiem. Viņš noteica Gomoras pilsētas vietu, kuras mājokļi bija viens pret otru atspiedušies pret kalna rietumu nogāzi, kas robežojas ar šo ieleju. Šīs vietas zeme ir veidota no sērakmeņiem, kas, pakļaujoties ugunij, aizdegas vēl šodien. Tādējādi dievišķais brīnums ir pilnībā apstiprināts un izredzēto ticības cienīgs.

Pretēji tam, ko bieži domāja un saka, Dievs aicināja nevis kodolenerģiju, lai iznīcinātu šo ieleju, bet gan sēra un tīra sēra akmeņus, kuru tīrība ir novērtēta ar 90%, kas, pēc speciālistu domām, ir izņēmums. Debesis nenes sēra mākoņus, tāpēc varu teikt, ka šī postīšana ir Dieva radītāja darbs. Viņš var radīt jebkuru materiālu atbilstoši savām vajadzībām, jo viņš radīja zemi, debesis un visu, ko tās satur.

1. Moz. 19:25: “ *Viņš iznīcināja šīs pilsētas un visu līdzenumu, un visus pilsētu iedzīvotājus un zemes augus .”*

Kas var izdzīvot vietā, kas pakļauta liesmojošu sēra akmeņu lietum? Nekas, izņemot akmeņus un sērakmeņus, kas joprojām atrodas.

1. Moz. 19:26: “ *Lata sieva paskatījās atpakaļ un kļuva par sāls stabu .*”

Šis Lota sievas atskats atklāj nožēlu un saglabātu interesi par šo nolādēto vietu. Šis prāta stāvoklis neiepriecina Dievu, un viņš to dara zināmu, pārvēršot savu ķermeni par sāls stabu, absolūtas garīgās neauglības tēlu .

1. Moz. 19:27: “ *Ābrahāms cēlās agri no rīta, lai dotos uz vietu, kur viņš bija stāvējis Jahve klātbūtnē .*”

Nezinot par notikušo drāmu, Ābrahāms nonāk Mamres ozola vietā, kur sagaidīja savus apmeklētājus.

1.Moz.19:28: “ *Un viņš skatījās uz Sodomu un Gomoru un uz visu līdzenuma teritoriju; un, lūk, viņš redzēja, ka no zemes ceļas dūmi kā krāsns dūmi .*

Kalns ir lieliska observatorija. No sava auguma Ābrahāms dominē reģionā, un viņš zina, kur atrodas Sodomas un Gomoras ieleja. Ja vietas zeme joprojām ir kvēlspuldze, virs tā paceļas asi dūmi, ko izraisa sērs un visu cilvēku savākto materiālu patēriņš. Vieta ir nolemta sterilitātei līdz pasaules galam. Tur atrodami tikai akmeņi, akmeņi, sērakmeņi un sāls, daudz sāls, kas veicina augsnes sterilitāti.

1. Moz.19:29: “ *Kad Dievs iznīcināja līdzenuma pilsētas, viņš atcerējās Ābrahāmu; un viņš lika Latam aizbēgt no nelaimes, ar kuru viņš apgāza pilsētas, kurās Lats bija apmeties .*”

Šis skaidrojums ir svarīgs, jo tas mums atklāj, ka Dievs izglāba Latu tikai tāpēc, lai iepriecinātu Ābrahāmu, viņa uzticīgo kalpu. Tāpēc viņš nebeidza pārmest viņam par viņa izvēli plaukstošajai ielejai un tās samaitātajām pilsētām. Un tas apstiprina, ka viņš patiešām tika izglābts no likteņa, ko Sodoma pazīst kā "no uguns izravētu zīmolu" jeb, ārkārtīgi precīzi.

1. Moz. 19:30: “ *Lots atstāja Zoaru uz augstienēm un apmetās kalnā ar savām abām meitām, jo baidījās palikt Zoārā. Viņš un viņa divas meitas dzīvoja alā .*

Lotam tagad kļūst skaidra **šķiršanās** nepieciešamība . Un tas ir tas, kurš nolemj nepalikt Zoārā, kuru, lai arī “mazā”, apdzīvoja cilvēki, kuri bija samaitāti un grēcīgi Dieva priekšā. Savukārt viņš dodas uz kalnu un, tālu no komforta, kopā ar abām meitām dzīvo alā, dabiskā drošā patvērumā, ko piedāvā Dieva radība.

1.Moz.19:31: “ *Vecākais sacīja jaunākajam: Mūsu tēvs ir vecs; un valstī nav neviena cilvēka, kas nāktu pie mums saskaņā ar visu valstu paražām .*

Abu Lotas meitu iniciatīvās nav nekā skandaloza. Viņu motivāciju attaisno un apstiprina Dievs, jo viņi rīkojas ar mērķi dot pēcnācējus savam tēvam. Bez šīs motivācijas iniciatīva būtu incestīva.

1. Moz. 19:32: “ *Nāciet, dzersim savam tēvam vīnu un gulēsim pie viņa, lai saglabātu sava tēva dzimtu .*”

1. Moz.19:33: “ *Tā viņi tovakar lika savam tēvam dzert vīnu; un vecākais aizgāja gulēt pie sava tēva: viņš nepamanīja nedz kad viņa gulēja, nedz kad viņa piecēlās .*”

1.Moz.19 :34: “ *Nākošajā dienā vecākais sacīja jaunākajam: Lūk, es šonakt gulēju ar savu tēvu; liksim viņam šonakt atkal dzert vīnu un ejam un gulēsim ar viņu, lai mēs saglabātu sava tēva dzimtu .*”

1.Moz.19:35: “ *Tajā naktī viņi atkal lika savam tēvam dzert vīnu; un jaunākais gāja ar viņu gulēt: viņš nepamanīja nedz kad viņa gulēja, nedz kad viņa piecēlās .* ”

Lota pilnīgā bezsamaņa šajā darbībā piešķir pieejai tādu mākslīgās apsēklošanas tēlu, kas tiek piemērots dzīvniekiem un cilvēkiem mūsu pēdējā laikā. Nav ne mazāko baudas meklējumu un lieta nav šokējošāka par brāļu un mūsu sakariem cilvēces pirmsākumos.

1. Moz. 19:36: “ *Abas Lota meitas palika stāvoklī no sava tēva .* ”

Šajās divās Lotas meitās mēs atzīmējam izcilas pašatdeves īpašības sava tēva goda labā. Kā neprecētas mātes viņas audzinās savu bērnu vienas, oficiāli bez tēva, un tādējādi atsakās no vīra, dzīvesbiedra, pavadoņa.

1.Moz.19:37: “ *Pirmdzimtais dzemdēja dēlu un nosauca viņu vārdā Moābs; viņš ir moābiešu tēvs līdz šai dienai .* ”

1. Moz. 19:38: “ *Jaunākais dzemdēja dēlu, un viņš nosauca viņu vārdā Ben Ammi: viņš ir amoniešu tēvs līdz šai dienai .* ”

Daniēla 11:41 pravietojumā mēs atrodam pieminējumu par abu dēlu pēcnācējiem: “ *Viņš ieies visskaistākajā zemē, un daudzi kritīs; bet Edoms, **Moābs un Amona** bērnu priekšnieks tiks izglābti no viņa rokām .* Tāpēc miesīga un garīga saikne savienos šos pēcnācējus ar Izraēlu, kas dibināts uz Ābrahāma, ebreju tautas saknes pēc Hebera. Taču šīs kopīgās saknes izraisīs strīdus un nostādīs šos pēcnācējus pret Izraēlas tautu. Cefanijas 2:8 un 9 Dievs pravieto par nelaimi Moābam un Amona bērniem: “ *Es dzirdēju Moāba zaimošanu un Amona bērnu apvainojumus, kad viņi zaimoja manu tautu un augstprātīgi cēlās pret tās robežām. Tāpēc es esmu dzīvs! saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: Moābs būs kā Sodoma un Amona bērni kā Gomora, ērkšķiem klāta vieta, sāls raktuves, tuksnesis mūžīgi. pārējā mana tauta tos izlaupīs, pārējā mana tauta tos iemantos .* ”

Tas pierāda, ka Dieva svētība bija tikai Ābrahāmam un ka to nesaņēma viņa brāļi, kas dzimuši no tā paša tēva Teras. Ja Lats varēja gūt labumu no Ābrahāma piemēra, tas tā nebūs viņa pēcnācējiem, kas dzimuši no viņa divām meitām.

1. Mozus 20

Atdalīšana pēc Dieva pravieša statusa

Atjaunojot pieredzi ar faraonu, kas aprakstīta 1. Mozus grāmatas 12. nodaļā, Ābrahāms uzdod savu sievu Sāru kā savu māsu Abimeleham, Gerāras ķēniņam (mūsdienu Palestīna netālu no Gazas). Atkal Dieva reakcija, kas viņu soda, liek viņam atklāt, ka Sāras vīrs ir viņa pravietis. Tādējādi Ābrahāma spēks un bailes izplatījās visā reģionā.

Genesis 21

Leģitīmā un neleģitīmā atdalīšana

Atdalīšana, upurējot to, ko mēs **mīlam**

1.Moz.21:1: “ *Un Tas Kungs apmeklēja Sāru, kā viņš bija runājis, un Tas Kungs izdarīja Sāru, kā viņš bija runājis.* »

Šajā apmeklējumā Dievs pieliek punktu Sāras ilgajai neauglībai.

1.Moz.21:2: “ *Un Sāra kļuva grūta un dzemdēja Ābrahāmam dēlu viņa vecumdienās, noteiktajā laikā, par ko Dievs viņam runāja.* »

Jes.55:11 to apstiprina: “ *Tā ir ar manu vārdu, kas iziet no manas mutes: tas neatgriežas pie manis tukšs, ja nav izpildījis manu gribu un neizpildījis savus plānus* ”; Ābrahāmam dotais solījums tiek turēts, tāpēc pants ir pamatots. Šis dēls nāk pasaulē pēc tam, kad Dievs ir paziņojis par viņa piedzimšanu. Bībele viņu raksturo kā “apsolījuma dēlu”, kas padara Īzāku par pravietisku mesianiskā “Dieva Dēla”: Jēzus.

1. Moz.21:3: “ *Un Ābrahāms nosauca savu dēlu, kurš viņam bija dzimis un kuru Sāra bija dzemdējusi, Īzāku.* »

Vārds Īzaks nozīmē: viņš smejas. Gan Ābrahāms, gan Sāra smējās, kad dzirdēja, ka Dievs paziņoja par savu nākamo dēlu. Ja prieka smieklis ir pozitīvi, tas tā nav ar izmejošiem smieklis. Faktiski abiem laulātajiem bija tāda pati reakcija, jo viņi bija cilvēku aizspriedumu upuri. Jo viņi smējās, domājot par apkārtējo cilvēku reakcijām. Kopš plūdiem dzīves ilgums ir ievērojami saīsināts, un cilvēkiem 100 gadu vecums iezīmē augstāku vecumu; tas, kur mēs maz sagaidām no dzīves. Bet vecums neko nenozīmē attiecību kontekstā ar Dievu radītāju, kurš nosaka visu lietu robežas. Un Ābrahāms to atklāj savā pieredzē no caur Dievu saņem bagātību, godu un tēvu, šoreiz likumīgu.

1. Moz.21:4: “ *Un Ābrahāms apgraizīja savu dēlu Īzāku, kad viņam bija astoņas dienas, kā Dievs viņam bija pavēlējis.* »

Savukārt likumīgais dēls ir apgraizīts. Dieva pavēle tiek ievērota.

1. Moz.21:5: “ *Un Ābrahāms bija simts gadus vecs, kad viņam piedzima viņa dēls Īzaks.* »

Lieta ir ievērības cienīga, bet ne pēc pirmsūdēns ūdeņiem.

1. Moz. 21:6: “ *Un Sāra sacīja: Dievs man ir devis iemeslu smieties; kas to dzirdēs, tas smiesies kopā ar mani.* »

Sārai šī situācija šķiet smieklīga, jo viņa ir cilvēks un cilvēku aizspriedumu upuris. Taču šī vēlme smieties atspoguļo arī negaidītu prieku. Tāpat kā Ābrahāms, viņas vīrs, viņa iegūst iespēju dzemdēt vecumā, kad tas vairs nav iedomājams cilvēka normālā ziņā.

1.Moz.21 :7: “ *Un viņa sacīja: Kurš gan būtu teicis Ābrahāmam: Sāra auklēs dēlus? Jo es esmu viņam vecumdienās dzemdējis dēlu.* »

Lieta ir patiesi ārkārtēja un pilnīgi brīnumaina. Aplūkojot šos Sāras vārdus pravietiskā līmenī, mēs varam redzēt Īzāku, dēlu, kurš pravieto jauno derību Kristū, bet Ismaēls pravieto par pirmās derības dēlu. Tā kā viņš atsakās no Kristus Jēzus, šo dabīgo dēlu, kas pēc miesas piedzima ar apgraizīšanas zīmi, Dievs noraidīs par labu kristīgajam dēlam, kas izraudzīts ticībā. Tāpat kā Īzaks, Kristus, kas dibinātājs jaunajai derībai, brīnumainā kārtā piedzims, lai atklātu un

pārstāvētu Dievu cilvēka izskatā. Turpretim Ismaēls ir iecerēts tikai uz miesas pamatiem un stingri cilvēciskas izpratnes.

1. Moz. 21:8: “ *Un bērns uzauga un tika atšķirts; un Ābrahāms sarīkoja lielus dzīres dienā, kad Īzāks tika atšķirts no mātes.* »

Ar krūti barotais mazulis kļuvis par pusaudzi, un tēvam Ābrahāmam paveras solījumu un laimes pilna nākotne, ko viņš ar prieku svin.

1. Moz. 21:9: “ *Un Sāra redzēja ēģiptieša Hagaras dēlu, ko viņa bija dzemdējusi Ābrahāmam, smejamies; un viņa sacīja Ābrahāmam :*

Smieklī nepārprotami ieņem lielu vietu svētītā pāra dzīvē. Ismaēla naidīgums un greizsirdība pret Īzāku, likumīgo dēlu, liek viņam smieties, izsmejot viņu. Sārai ir sasniegta pieļaujamā robeža: pēc mātes ņirgāšanās nāk par dēlu; tas ir par daudz.

1.Moz.21:10: “ *Izdzien šo kalponi un viņas dēlu; jo šīs kalpones dēls nemantos ar manu dēlu, ar Īzāku.* »

Mēs varam saprast Sāras sašutumu, bet paskaties kopā ar mani augstāk. Sāra pravieta pirmās alianses necienīgumu, kas ar izredzētajiem neiemantos jauno, pamatojoties uz ticību Kristus Jēzus taisnībai.

1.Moz.21:11: “ *Un tas bija ļoti ļauni Ābrahāma acīs viņa dēla dēļ.* »

Ābrahāms nereaģē kā Sāra, jo viņa jūtas ir dalītas starp abiem viņa dēliem. Īzaka piedzimšana neizslēdz 14 gadus ilgo pieķeršanos, kas viņu saistīja ar Ismaēlu.

1.Moz.21:12: “ *Un Dievs sacīja Ābrahāmam: lai tas nav ļauns tavā acīs bērnam un tavas kalpones dēļ. Visā, ko Sāra tev teica, klausies viņas balsij, jo Īzākā tu tiksi saukts pēcnācējs.* »

Šajā vēstījumā Dievs sagatavo Ābrahāmu, lai viņš pieņemtu viņa vecākā dēla Ismaēla atsvešināšanos. Šī **atdalīšana** ir Dieva pravietiskajā projektā; jo viņš pravieta vecās Mozus derības neveiksmi. Kā mierinājumu Īzākā Viņš pavairo savus pēcnācējus. Un šī dievišķā vārda piepildījums notiks ar jaunās derības nodibināšanu, kur “ *izredzētie* ” tiks “ *aicināti* ” ar mūžīgā Dieva evaņģēlija vēsti Jēzū Kristū.

Tādējādi, paradoksālā kārtā, Īzāks būs vecās derības patriarhs, un pāri visam Jēkabam, viņa dēlam, ir tas, ka saskaņā ar miesu un apgraizīšanas zīmi Dieva Izraēls tiks nostiprināts uz tā pamatiem. Bet paradokss ir tāds, ka šis pats Īzāks tikai pravieta mācības par jauno derību Kristū.

1.Moz.21:13: “ *Un arī kalpones dēlu es padarīšu par tautu, jo viņš ir jūsu pēcnācējs.* »

Ismaēls ir daudzu Tuvo Austrumu tautu patriarhs. Līdz brīdim, kad Kristus parādījās savai glābšanas kalpošanai uz zemes, garīgā leģitimitāte piederēja tikai šo divu Ābrahāma dēlu pēcnācējiem. Rietumu pasaule dzīvoja vairākos pagānisma veidos, ignorējot lielā Dieva radītāja esamību.

1.Moz.21:14: “ *Un Ābrahāms cēlās agri no rīta, paņēma maizi un ādu ūdens un iedeva tos Hagarai, uzlicis viņai uz pleca, un viņš iedeva viņai bērnu un aizlaida viņu prom. Un viņa gāja un klīda Bēršebas tuksnesī.* »

Dieva iejaukšanās Ābrahāmu nomierināja. Viņš zina, ka pats Dievs uzraudzīs Hagaru un Ismaēlu, un piekrīt **atdalīties** no viņiem, jo uzticas Dievam, lai viņus aizsargātu un vadītu. Jo viņš pats līdz šim ir sargāts un vadīts.

1. Moz. 21:15: " *Un, kad ūdens vīnādā bija izsmelts, viņa iemeta bērnu zem viena no krūmiem.* "

Bēršebas tuksnesī aiznestais ūdens tiek ātri iztērēts, un bez ūdens Hagara uzskata tikai nāvi par savas nelaimīgās situācijas gala iznākumu.

1. Moz. 21:16: " *gāja un apsēdās pretī, loka attālumā; jo viņa sacīja: Lai es neredzu bērnu mirstam. Un viņa sēdēja pretī, pacēla balsi un raudāja.* »

Šajā ekstrēmajā situācijā Hagara jau otro reizi lej asaras Dieva vaiga priekšā.

1.Moz.21:17: " *Un Dievs dzirdēja bērna balsi, un Dieva eņģelis sauca Hagaru no debesīm un sacīja viņai: Kas ar tevi, Hagara? Nebaidieties, jo Dievs ir dzirdējis bērna balsi tur, kur viņš ir.* »

Un otro reizi Dievs iejaucas un runā ar viņu, lai viņu nomierinātu.

1.Moz.21:18: " *Celies, paņem bērnu un ņem viņu rokās; jo es padarīšu to par lielu tautu.* »

Es atgādinu, ka bērns Ismaēls ir pusaudzis vecumā no 15 līdz 17 gadiem, taču viņš tomēr ir bērns, kas ir pakļauts savai mātei Hagarai, un abiem vairs nav ūdens, ko dzert. Dievs vēlas, lai viņa atbalstītu savu dēlu, jo viņu gaida spēcīgs liktenis.

1. Moz.21:19: " *Un Dievs atvēra viņas acis, un viņa ieraudzīja ūdens aku; un viņa aizgāja, piepildīja ādu ar ūdeni un lika bērnam dzert.* »

Brīnuma rezultāts vai nē, šī ūdens aka parādās vajadzīgajā brīdī, lai sniegtu Hagarai un viņas dēlam dzīves garšu. Un viņi ir parādā savu dzīvi spēcīgajam Radītājam, kurš atver vai aizver lietu redzējumu un saprātu.

1. Moz. 21:20: " *Un Dievs bija ar bērnu, un viņš uzauga, dzīvoja tuksnesī un kļuva par strēlnieku.* »

Tāpēc tuksnesis nebija tukšs, jo Ismaēls medīja dzīvniekus, kurus viņš nogalināja ar loku, lai ēstu.

1.Moz.21:21: " *Un viņš dzīvoja Paranas tuksnesī; un viņa māte paņēma viņam sievu no Ēģiptes zemes.* »

Tāpēc saikne starp ismaēliešiem un ēģiptiešiem stiprināsies, un laika gaitā Ismaēla sāncensība ar Īzāku pieaugs tiktāl, ka viņi kļūs par pastāvīgiem dabiskajiem ienaidniekiem.

1.Moz.21 :22: " *Un notika tajā laikā, ka Abimelehs un viņa karaspēka kapteinis Pikols runāja ar Ābrahāmu, sacīdams: Dievs ir ar jums visā, ko jūs darāt.* »

Pieredze, ko izraisīja Sāras kā viņa māsas uzrādīšana, lietas, kas aprakstītas 1. Mozus 20. pantā, mācīja Abimeleham, ka Ābrahāms bija Dieva pravielis. Tagad viņu baidās un baidās.

1.Moz.21:23: " *Un tagad zvēri man šeit pie Dieva, ka tu nerīkosies nepatiesi ne pret mani, ne ar maniem bērniem, ne ar maniem mazbērniem, saskaņā ar to laipnību, ko esmu pret tevi izrādījis, tu rīkosies pret mani. un uz valsti, kurā jūs palikāt.* »

Abimelehs vairs nevēlas kļūt par Ābrahāma viltību upuri un vēlas iegūt no viņa stingras un apņēmīgas saistības veidot miermīlīgu aliansi.

1.Moz.21:24: " *Un Ābrahāms sacīja: Es zvērēšu.* »

Ābrahāmam nav ļaunu nodomu attiecībā uz Abimelehu, un tādējādi viņš var piekrist šim paktam.

1.Moz.21:25: “ *Un Ābrahāms norāja Abimelehu par ūdens aku, ko Abimeleha kalpi bija ar varu paņēmuši.* »

1.Moz.21:26: “ *Un Abimelehs sacīja: Es nezinu, kas to ir izdarījis, un tu mani par to neesi brīdinājis, un es par to dzirdēju tikai šodien.* »

1.Moz.21:27: “ *Un Ābrahāms paņēma ganāmpulkus un ganāmpulkus un deva tos Abimeleham, un viņi abi noslēdza derību.* »

1.Moz.21:28: “ *Un Ābrahāms no ganāmpulka atdalīja septiņas jaunas avis;* »

Ābrahāma izvēle “septiņas avis” liecina par viņa saikni ar Dievu radītāju, kuru viņš tādējādi vēlas saistīt ar savu darbu. Ābrahāms ir apmeties uz dzīvi svešā zemē, bet vēlas, lai viņa darba augļi paliktu viņa īpašumā.

1.Moz.21:29: “ *Un Abimelehs sacīja Ābrahāmam: Kas ir šīs septiņas avis, kuras tu esi nošķīris?* »

1.Moz.21:30: “ *Un viņš sacīja: Tu izņemsi šīs septiņas avis no manas rokas, lai man būtu liecība, ka esmu izracis šo aku.* »

1.Moz.21:31: “ *Tāpēc viņi to vietu sauca par Bēršebu, jo abi tur zvērēja.* »

Strīda aka tika nosaukta pēc vārda “šeba”, kas ir skaitļa “septiņi” sakne ebreju valodā un ko mēs atrodam vārdā “šabats”, kas apzīmē septīto dienu, mūsu sestdienu, ko Dievs ir iesvētījis iknedēļas atpūtā. kopš viņa zemes radīšanas sākuma. Lai saglabātu šīs alianses piemiņu, aka tika saukta par "septiņu aku".

1.Moz.21:32: “ *Un viņi noslēdza derību Bēršebā. Un Abimelehs cēlās un viņa karaspēka virsnieks Pikols, un viņi atgriezās filistiešu zemē.* »

1.Moz.21:33: “ *Un Ābrahāms iestādīja tamarisku koku Bēršebā; un tur viņš piesauca Tā Kunga, mūžīgā Dieva, vārdu.* »

1.Moz.21:34: “ *Un Ābrahāms ilgi uzturējās filistiešu zemē.* »

Dievs savam kalpam bija noorganizējis miera un klusuma apstākļus.

Genesis 22

Upurēta tēva un vienīgā dēla atdalīšana

Šajā 22. nodaļā ir izklāstīta pravietiskā tēma par Kristu, ko Dievs kā Tēvs piedāvājis kā upuri. Tas attēlo pestīšanas principu, ko Dievs ir slepus sagatavojis no paša lēmuma sākuma radīt brīvus, saprātīgus un autonomus līdziniekus viņam pretī. Šis upuris būs cena, kas jāmaksā, lai atgūtu mīlestību no viņa radībām. Izredzētie būs tie, kas ir atbildējuši uz Dieva cerībām ar pilnīgu izvēles brīvību.

1.Moz.22:1: “ *Pēc tam Dievs pārbaudīja Ābrahāmu un sacīja viņam: Ābrahāms! Un viņš atbildēja: Šeit es esmu!* »

Ābrahāms ir ļoti paklausīgs Dievam, bet cik tālu šī paklausība var iet? Dievs jau zina atbildi, bet Ābrahāmam ir jāatstāj aiz sevis kā liecību visiem

izredzētajiem konkrēts pierādījums viņa priekšzīmīgajai paklausībai, kas padara viņu tik ļoti cienīgu Dieva mīlestībai, kas padara viņu par patriarhu, kura pēcnācējus sublimēs Kristus Jēzus dzimšana.

1.Moz.22:2: “ *Dievs teica: Ņem savu vienīgo dēlu, kuru mīli, Īzāku; ej uz Morijas zemi un upurē viņu tur kā dedzināmo upuri vienā no kalniem, par ko es tev pastāstīšu.* »

Dievs apzināti spiež uz to, kas sāp, līdz šim vairāk nekā simts gadus vecajam vecajam vīram panesamības robežai. Dievs viņam brīnumainā kārtā piešķīra prieku, ka viņam un Sārai, viņa likumīgajai sievai, piedzima dēls. Viņš arī slēps no apkārtējiem neticamo Dieva lūgumu: “ *Uzpurējiet savu vienīgo dēlu* ”. Un Ābrahāma pozitīvajai atbildei būs mūžīgas sekas visai cilvēcei. Jo pēc tam, kad Ābrahāms būs piekritis upurēt savu dēlu, pats Dievs vairs nevarēs atteikties no sava glābšanas projekta; ja viņš būtu varējis apsvērt iespēju no tā atteikties.

Atzīmēsim precizitātes interesi: “ *vienā no kalniem, ko es jums pateikšu* ”. Šī precīzā vieta ir ieprogrammēta, lai saņemtu Kristus asinis.

1.Moz.22:3: “ *Ābrahāms agri no rīta cēlās, apsegloja ēzeli un paņēma līdzī divus kalpus un savu dēlu Īzāku. Viņš skaldīja malkas dedzināmam upurim un devās uz vietu, ko Dievs viņam bija sacījis.* »

Ābrahāms apņēmās paklausīt šim pārmērībai un ar nāvi savā dvēselē organizēja Dieva pavēlētās asiņainās ceremonijas sagatavošanu.

1.Moz.22:4: “ *Trešajā dienā Ābrahāms pacēla acis un ieraudzīja to vietu tālumā.* »

Morijas valsts atrodas trīs dienu gājiena attālumā no viņa dzīvesvietas.

1.Moz.22:5: “ *Un Ābrahāms sacīja saviem kalpiem: Paliectiet šeit ar ēzeli! Mēs ar jauno vīrieti iesim tik tālu, lai pielūgtu, un mēs atgriezīsimies pie jums.* »

Šausmīgajai darbībai, ko viņš gatavoja veikt, nav vajadzīgi liecinieki. Viņš tāpēc **šķiras** no diviem saviem kalpiem, kuriem būs jāgaida viņa atgriešanās.

1.Moz.22 :6: “ *Ābrahāms paņēma malku dedzināmam upurim un uzkrāva to savam dēlam Īzākam un nesa rokā uguni un nazi. Un viņi abi gāja kopā .* »

Šajā pravietiskajā ainā, tāpat kā Kristum būs jānes smagais “patibulums”, pie kura tiks pienaglotas viņa plaukstas, Īzāks ir piekrauts ar malku, kas, aizdedzināts, aprīs viņa upurēto ķermeni.

1.Moz.22:7: “ *Tad Īzāks runāja ar savu tēvu Ābrahāmu, sacīdams: Mans tēvs! Un viņš atbildēja: Lūk, es esmu, mans dēls! Īzāks atbildēja: Šeit ir uguns un malka; bet kur ir jērs dedzināmam upurim?* »

Īzāks ir bijis liecinieks daudziem reliģiskiem upuriem, un viņam ir tiesības būt pārsteigtam par upurējamā dzīvnieka neesamību.

1.Moz.22:8: “ *Ābrahāms sacīja: Mans dēls, Dievs gādās sev jēru dedzināmam upurim. Un viņi abi gāja kopā.* »

Šī Ābrahāma atbilde bija tieši Dieva iedvesmota, jo tā lieliski pravieto milzīgo upuri, ko Dievs nesīs, upurējot sevi krustā sišanai cilvēka miesā, tādējādi nodrošinot izredzētajiem grēciniekiem vajadzību pēc efektīva un taisnīga Pestītāja dievišķā pilnībā. Taču Ābrahāms neredz šo glābjošo nākotni, šo Kristus Pestītāja lomu, ko pravietojis dzīvnieks, kas upurēts YaHWÉH, visvarenajam Dievam radītājam. Viņam šī atbilde vienkārši ļauj iegūt laiku, jo viņš ar šausmām raugās uz noziegumu, kas viņam būs jāizdara.

1.Moz.22:9: “ Kad viņi nonāca vietā, ko Dievs uz viņu bija runājis, Ābrahāms tur uzcēla altāri un iekārtoja malku. Viņš sasēja savu dēlu Īzāku un nolika uz altāra koka virsū. »

Ļemiet vērā, ka, lai reaģētu, Dievs gaida līdz pašam pārbaudes beigām, lai sniegtu liecību par saviem izredzētajiem patieso vērtību un autentiskumu. “ Nazis rokā ”; atliek tikai nokaut Īzāku tāpat kā daudzas jau upurētās aitas.

1. Moz.22:10: “ Tad Ābrahāms izstiepa roku un paņēma nazi, lai nogalinātu savu dēlu. »

Ļemiet vērā, ka, lai reaģētu, Dievs gaida līdz pašam pārbaudes beigām, lai sniegtu liecību par saviem izredzētajiem patieso vērtību un autentiskumu. “ Nazis rokā ”; atliek tikai nokaut Īzāku tāpat kā daudzas jau upurētās aitas.

1.Moz.22:11: “ Tad Jehovas eņģelis sauca viņu no debesīm un sacīja: Ābrahāms! Ābrahāms! Un viņš atbildēja: Šeit es esmu! »

Ābrahāma paklausīgās ticības demonstrācija ir veikta un lieliski īstenota. Dievs pieliek punktu vecā vīra un viņa dēla pārbaudījumiem, kas ir tik viņa un viņa mīlestības cienīgi.

Ļemiet vērā, ka ikreiz, kad viņu aicina Dievs vai viņa dēls, Ābrahāms vienmēr atbild, sakot: " Te es esmu ." Šī spontānā atbilde, kas rodas no viņa, liecina par viņa dāsno un atvērto dabu pret savu tuvāko. Turklāt tas kontrastē ar grēka situācijā nonākušā Ādama attieksmi, kurš slēpās no Dieva, līdz pat tādām līmenim, ka Dievam viņam bija jāsaka: “ Kur tu esi? ”.

1.Moz.22 :12: “ Un eņģelis sacīja: Nestiep savu roku pret bērnu un nedari viņam neko! jo tagad es zinu, ka tu bīsties Dieva un neesi atteikusi no manis savu vienīgo dēlu. »

Pierādot savu uzticīgo un paklausīgo ticību, Ābrahāms var būt visu acīs un līdz pasaules galam tikt Dievam parādīts kā patiesas ticības paraugs līdz Kristus atnākšanai, kas viņu iemiesos pārvērsties dievišķā pilnībā. Tieši šajā nevainojamās paklausības modelī Ābrahāms kļūst par patiesi ticīgo garīgo tēvu, kas izglābts ar Jēzus Kristus izlietajām asinīm. Šajā pieredzē Ābrahāms tikko spēlēja Dieva Tēva lomu, kurš kā īstu un mirstīgu upuri nesīs savu vienīgo dēlu, vārdā Jēzus no Nācaretes.

1.Moz.22:13: “ Ābrahāms pacēla acis un ieraudzīja aiz sevis aunu, ko turēja krūmā aiz ragiem; un Ābrahāms gāja un paņēma aunu un upurēja to kā dedzināmo upuri sava dēla vietā. »

Šajā brīdī Ābrahāms var saprast, ka viņa atbilde Īzākam: " Mans dēls, Dievs sev sagādās jēru dedzināmam upurim " bija Dieva iedvesmota, jo "jērs " patiesībā ir "jaunais auns ". , patiešām ir Dieva “ nodrošināts ” un viņa piedāvāts. Ļemiet vērā, ka dzīvnieki, kas tiek upurēti YaHWéH, vienmēr ir tēviņi, jo atbildība un kundzība ir uzticēta cilvēkam, tēviņam Ādamam. Kristus Pestītājs arī būs vīrietis.

1. Moz. 22:14: “ Ābrahāms nosauca šo vietu par YaHWéH Jireh. Tāpēc šodien tiek teikts: YaHWéH kalnā viņš būs redzams. »

Nosaukums “ YaHWéH Jireh ” nozīmē: YaHWéH būs redzams. Šī vārda pieņemšana ir patiešs pareģojums, kas vēsta, ka Morijas zemē lielais neredzamais Dievs, kas iedvēš bailes un bijību, būs redzams mazāk briesmīgā cilvēka izskatā,

lai nestu un iegūtu izredzēto glābšanu. Un šīs iecelšanas izcelsme, Īzāka upurēšana, apstiprina " *Dieva Jēra, kurš nes pasaules grēkus* " kalpošanu uz zemes. Zinot Dieva interesi par viņa cieņu pret atveidotajiem un atkārtotajiem tēliem un paraugiem, ir iespējams un gandrīz droši, ka Ābrahāms savu upuri upurēja tieši tajā vietā, kur 19 gadsimtus vēlāk Jēzu bija paredzēts sists krustā, Golgotas kalna pakājē. , ārpus Jeruzalemes, pilsētas, tikai uz laiku, svēta.

1. Moz. 22:15: " *JaHWéH eņģelis otrreiz sauca Ābrahāmu no debesīm,*
Šis briesmīgais pārbaudījums būs pēdējais, kas Ābrahāmam būs jāpiedzīvo. Dievs atrada viņa cienīgu paklausīgas ticības patriarha paraugu, un viņš to viņam darīja zināmu.

1. Moz. 22:16: " *un sacīja: Es zvēru pats par sevi, Jahve vārds! Tāpēc , ka tu to esi darījis un neesi atturējis savu dēlu, savu vienīgo dēlu,*

Dievs uzsver šos vārdus " *tavs vienīgais dēls* ", jo tie pravieto par viņa turpmāko upuri Jēzu Kristū saskaņā ar Jāņa 3:16: " *Dievs tik ļoti mīlēja pasauli, ka devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas Viņam tic iet bojā, bet iegūst mūžīgo dzīvību .*"

1.Moz.22:17: " *Es tevi svētīšu un vairošu tavus pēcnācējus kā debesu zvaigznes un kā smiltis, kas ir jūras krastā; un tavi pēcnācēji iemantos savu ienaidnieku vārtus. »*

Uzmanību! Ābrahāma svētība netiek mantota, tā ir tikai viņam, un katram vīrietim vai sievietei no viņa pēcnācējiem, savukārt, ir jāpelna Dieva svētība. Jo Dievs viņam apsola daudzus pēcnācējus, bet starp šiem pēcnācējiem Dievs svētīs tikai tos izredzētos, kuri rīkosies ar tādu pašu uzticību un tādu pašu paklausību. Pēc tam jūs varat izmērīt visu to ebreju garīgo nezināšanu, kuri lepni apgalvoja, ka ir Ābrahāma dēli un tāpēc ir pelnījuši viņa svētību mantojumu. Jēzus tos atspēkoja, rādot akmeņus un sacīdams, ka no šiem akmeņiem Dievs var dot Ābrahāmam pēcnācējus. Un viņš tos uzskatīja par viņu tēvu, nevis Ābrahāmu, bet velnu.

Iekarojot Kanaānas zemi, Jozua iegūs savu ienaidnieku vārtus, no kuriem pirmā krita Jērikas pilsēta. Visbeidzot, kopā ar Dievu, izredzētajiem svētajiem būs durvis uz pēdējo ienaidnieku: " *Lielo Bābeli* " saskaņā ar dažādām mācībām, kas atklātas Jēzus Kristus Apokalipsē.

1.Moz.22:18: " *Visas zemes tautas tiks svētītas tavu pēcnācēju vidū, jo tu esi paklausījis manai balsij. »*

Tas patiešām ir " *visas zemes tautas* ", jo pestīšanas piedāvājums Kristū tiek piedāvāts visiem cilvēkiem, visu izcelsmi un visām tautām. Taču šīs tautas Ābrahāmam ir arī parādā par to, ka tās spēj atklāt dievišķos orākulus, kas tika atklāti ebreju tautai, kas nāk no Ēģiptes zemes. Pestīšana Kristū tiek iegūta ar dubultu Ābrahāma un viņa pēcnācēju svētību, ko pārstāv ebreju tauta un Jēzus no Nācaretes, Jēzus Kristus.

Šajā pantā ir vēlams skaidri atzīmēt svētību un tās cēloni: Dieva apstiprinātu paklausību.

1. Moz.22:19: " *Kad Ābrahāms atgriezās pie saviem kalpiem, tie cēlās un kopā devās uz Bēršebu; jo Ābrahāms dzīvoja Bēršebā. »*

1.Moz.22:20: " *Pēc tam tika ziņots Ābrahāmam, sacīdams: Lūk, arī Milka ir dzemdējusi dēlus tavam brālim Nahoram .*

Turpmākie panti ir paredzēti, lai sagatavotu saikni ar “*Rebeku*”, kura kļūs par ideālu sievu, ko Dievs izvēlējies uzticīgajam un paklausīgajam Īzākam. Viņa tiks paņemta no Ābrahāma tuvās ģimenes viņa brāļa Nahora pēcnācējiem.

1. Moz. 22:21: “*Uzs viņa pirmdzimtais, Buzs, viņa brālis Kemuēls, Arama tēvs,*”

1. Moz. 22:22: “*Keseds, Hazo, Pildašs, Džidlaps un Betuēls.* »

1. Moz. 22:23: “*Betuēlam piedzima **Rebeka**. Šie ir astoņi dēli, kurus Milka dzemdēja Nahoram, Ābrahāma brālim.* »

1. Moz. 22:24: “*Viņa konkubīne, vārdā Reuma, dzemdēja arī Tebahu, Gahamu, Tahašu un Maaku.*”

Ābrahāmam doto solījumu izpilde

1. Mozus grāmatas 23. nodaļa stāsta par viņa sievas Sāras nāvi un apbedīšanu Hebronā, Makpelas alā. Ābrahāms ieņēma savā īpašumā apbedījumu vietu Kanaānas zemē, gaidot, kad Dievs pēc aptuveni 400 gadiem atdos visu zemi viņa pēcnācējiem.

Tad 1.Moz.24 Ābrahāms joprojām saglabā Dieva lomu. Lai paliktu **atsevišķi** no vietējām pagānu tautām, viņš sūtīs savu kalpu uz tālu vietu, pie tuvākās ģimenes, lai atrastu sievu savam dēlam Īzākam, un viņi ļaus Dievam izvēlēties viņu vietā. Tādā pašā veidā Dievs izvēlēsies izredzētos, kas veidos Kristus, Dieva Dēla, līgavu. Šajā izlasē cilvēkam nav nekāda sakara ar to, jo iniciatīva un spriedums pieder Dievam. Dieva izvēle ir nevainojama, nevainojama un efektīva, tāpat kā Rebeka, izvēlētā sieva, mīloša, saprātīga un skaista pēc izskata, un galvenokārt garīga un uzticīga; pārle, kas jāmeklē visiem garīgajiem vīriešiem, kuri vēlas ņemt sievu.

Jēkabs un Ēsavs

Vēlāk, saskaņā ar 1.Moz.25., Rebeka sākotnēji ir neauglīga, tāpat kā Ābrama sieva Sāra pirms viņas. Šī kopīgā neauglība ir saistīta ar to, ka abas sievietes nesīs svētīgos pēcnācējus pie Kristus, kuru Dievs veidos jaunas jaunavas meitenes, vārdā Marija, klēpī. Tādā veidā Dieva pestīšanas projekta izcelsme tiek iezīmēta ar viņa brīnumaino darbību. Ciešot no šīs dabiskās neauglības, Rebeka vēršas pie YaHWéH, un viņa iegūst no viņa divus dvīņus, kuri cīnās viņas vēderā. Noraizējusies viņa apšaubā Dievu par šo lietu: “ *Un Jahve viņai sacīja : Divas tautas ir tavā klēpī, un divas tautas atdalīsies no tavas klēpī; viens no šiem cilvēkiem būs stiprāks par otru, un lielākais būs pakļauts mazākajam .* » Viņai piedzimst divi dvīņi. Sakarā ar viņa intensīvo apmatojumu, un viņš bija pilnīgi " *sarkans* ", tāpēc viņa pēcnācējiem tika dots vārds " *Edom* ", vecākais tika nosaukts par " *Ēsavu* ", vārds, kas nozīmē " *matains* ". Jaunāko sauc " *Jēkabs* ", vārds, kas nozīmē: " *Mānītājs* ". Jau abi vārdi praviēto viņu likteņus. " *Velu* " pārdos savas pirmdzimtības tiesības jaunākajam par sulīgu " *roux* " vai sarkano lēcu ēdienu. Viņš pārdod šīs pirmdzimtības tiesības, jo nenovērtē to patieso vērtību. Gluži pretēji, garīgais " *krāpnieks* " iekāro šo titulu, kas nav tikai goda vārds, jo tam ir pievienota Dieva svētība. " *Maldinātājs* " ir no tiem vardarbīgajiem cilvēkiem, kuri par katru cenu vēlas piespiest Debesu valstību to pārņemt, un Jēzus runāja par šo tēmu, paturot prātā viņu. Un, redzot šo verdošo dedzību, Dieva sirds ļoti priecājas. Turklāt tik daudz sliktāk ir " *Matainajam* " un tik daudz labāk " *Mādniekam* ", jo tieši viņš pēc Dieva lēmuma kļuvis par " *Izraēlu* ". Nekļūdieties, Jēkabs nav parasts krāpnieks, un viņš ir ievērojams cilvēks, jo nav cita Bībeles piemēra viņa apņēmībai iegūt Dieva svētību, un tikai šī mērķa sasniegšanai viņš " *maldina* ". Tātad mēs visi varam viņam līdzināties, un uzticamās debesis priecāsies. Savukārt Ēzava pēcteči būs " *Edom* " ļaudis, vārds, kas nozīmē " *sarkans* ", ar tādu pašu sakni un nozīmi kā Ādamam, šī tauta būs Izraēla ienaidnieks, kā vēstīts dievišķajā pravietojumā.

Precizēju, ka " *sarkanā* " krāsa apzīmē grēku tikai Dieva atklātajos pestīšanas projekta pravietiskajos tēlos un šis kritērijs attiecas tikai uz viņa iestudējumu aktieriem, piemēram, " *Ēsavu* ". Viduslaiku tumšajos laikos tika nogalināti par ļauniem uzskatīti rudmatainie bērni. Tāpēc es norādu, ka sarkanā krāsa parasto cilvēku nepadara grēcīgāku par bruneti vai blondīni, jo grēcinieks tiek identificēts pēc viņa ticības sliktajiem darbiem. Tāpēc tikai simboliskā vērtībā " *sarkanais* ", cilvēka asiņu krāsa, ir grēka simbols saskaņā ar Jes.1:18: " *Nāciet un aizbildināsim! saka YaHWéH. Ja tavi grēki ir kā sarkani, tie būs balti kā sniegs; ja tie ir sarkani kā purpursarkani, tie kļūs kā vilna .* » Tāpat Jēzus savā Apokalipsē, savā Atklāsmē saista sarkano krāsu ar cilvēku instrumentiem, kas neapzināti vai neapzināti kalpo velnam, sātanam, pirmajam Dieva radītajam dzīves grēciniekam; piemēri: Atkl.6:4 " *sarkanais zirgs* ", Atkl.12:3 " *sarkanais vai ugunīgi sarkanais pūķis* " un Atkl.17:3 " *sarkanais zvērs* ".

Tagad, kad viņam ir šīs pirmdzimtības tiesības, Jēkabs, būdams Ābrahāma pēctecis, pārdzīvos dzīves pieredzi, kas praviēto par Dieva plāniem.

Viņš pameta savu ģimeni, baidoties no sava brāļa Ēsava dusmām, pamatoti, saskaņā ar 1.Moz.27:24, jo viņš bija apņēmies viņu nogalināt pēc viņa

mirstošā tēva svētības novirzīšanas, ko "piekrāpa" viņa sievai Rebekai izgāja mānība. Šajā nolaušanās abi dvīņu vārdi atklāj viņu nozīmi. Jo "temperis" izmantoja matainu ādu, lai apmānītu Īzāku, kurš bija kļuvis akls, tādējādi nodēvējot sevi par savu dabiski "mataino" vecāko brāli. Garīgi cilvēki atbalsta viens otru, un Rebeka vairāk līdzinājās Jēkabam nekā Ēsavam. Šajā darbībā Dievs ir pretrunā ar Īzāka cilvēcisko un miesīgo izvēli, kurš deva priekšroku medniekam Ēsavam, kurš viņam atveda medījumu, ko viņš novērtēja. Un Dievs dod pirmdzimības tiesības tam, kurš ir tās cienīgākais: Jēkabam, krāpniekam.

Ierodoties pie Lābana, viņa aramiešu tēvoča, Rebekas brāļa, lai strādātu pie viņa, Jēkabs iemīlas Rāhelē, jaunākajā, bet skaistākajā no Lābana meitām. Viņš nezina, ka viņa reālajā dzīvē Dievs liek viņam spēlēt pravietisku lomu, kurai ir jāparāda viņa glābšanas projekts. Turklāt pēc "septiņu gadu" darba, lai iegūtu savu mīloto Rāheli, Lābans uzspiež viņam savu vecāko meitu "Leu" un dod viņu par sievu. Lai iegūtu un apprecētu Reičelu, viņam būs jāstrādā "vēl septiņi gadi" sava tēvoča labā. Šajā pieredzē "Jēkabs" pravieto, kas Dievam būs jāpiedzīvo viņa glābšanas projektā. Jo arī viņš nodibinās pirmo savienību saskaņā ar savas sirds vēlmēm, jo miesīgā un nacionālā Izraēla pieredze netiks iezīmēta ar panākumiem un godību, ko tā labestība ir pelnījusi. "Tiesnešu" un "karaļu" pēctecība vienmēr beidzas slikti, neskatoties uz dažiem reti izņēmumiem. Un vēlamo sievu, kas ir viņa mīlestības cienīga, viņš iegūs tikai otrā aliansē pēc tam, kad būs parādījis savu mīlestību un atklājis savu pestīšanas plānu Jēzus Kristus kalpošanā; viņa mācība, viņa nāve un augšāmcelsšanās. Nemiet vērā, ka cilvēka un dievišķās izveles ir pilnīgi pretējas. Jēkaba mīlotā ir neauglīgā Rāhele, bet Dieva mīlotā ir ražīgā Lea. Dodot Jēkabam, pirmkārt, Leu par sievu, Dievs liek viņa pravietim piedzīvot vilšanos, ko viņi abi piedzīvos savā pirmajā aliansē. Šajā pieredzē Dievs paziņo, ka viņa pirmā alianse būs briesmīga neveiksme. Un tas, ka viņa pēcnācēji noraidīja Jēzu Mesiju, apstiprināja šo pravietisko vēsti. Lea, kura nebija līgavaīņa izredzētā mīlotā, ir tēls, kas pravieto jaunās alianses izredzētos, kuri, pagānu izcelsmes, ilgu laiku dzīvoja neziņā par unikālā Dieva radītāja esamību. Tomēr Leas ražīgā daba pravietoja derību, kas nesīs daudz augļu Dieva godam. Un Jesajas 54:1 apstiprina, sacīdams: "*Priecājies, neauglīgais, kas vairs nenēsā! Lai jūsu prieks un prieks uzsprāgst, jūs, kam vairs nav sāpju! Jo pamestās dēlu būs vairāk nekā tās dēlu, kas ir precējusies, saka Tas Kungs* . Šeit pamestie pravieto ar Leas starpniecību jauno derību un precētie caur Rāheli — veco ebreju derību.

Jēkabs kļūst par Izraēlu

Pamētis bagāto un pārtikušo Lābanu, Jēkabs un viņam piederošie atgriežas pie sava brāļa Ēsava, kura taisnās un atriebīgās dusmas viņš baidās. Kādu nakti viņam parādās Dievs, un viņi cīnās viens pret otru līdz rītausmai. Dievs beidzot ievaino viņu gurnā un saka, ka no šī brīža viņu sauks par "Izraēlu", jo viņš uzvarējis cīņā pret Dievu un cilvēkiem. Šajā pieredzē Dievs vēlējas attēlot Jēkaba cīnošās dvēseles tēlu viņa ticības cīņā. Dievs viņu nosaucis par Izraēlu, viņš iegūst to, ko viņš ļoti vēlējas un meklēja: viņa svētību no Dieva. Tādējādi Abrahāma svētība Īzākā veidojās miesīgā Izraēla konstitūcijā, kas, balstoties uz Jēkabu, kurš kļuva par Izraēlu, drīz kļūs par baiļu tautu pēc Ēģiptes verdzības iziešanas. Dieva žēlastība, sagatavojuši Ēsavu, abi brāļi ir mierā un priekā.

Ar savām divām sievām un abiem kalpiem Jēkabs kļuva par tēvu 12 zēniem un tikai vienai meitenei. Sākumā sterila kā Sāra un Rebeka, bet elku pielūdzošā Rāhele no Dieva iegūst divus bērnus, Jāzepu vecāko un Benjamīnu jaunāko. Viņa nomira, dzemdējot savu otro bērnu. Tādējādi viņa pravieto vecās derības beigas, kas beigsies ar jaunās derības nodibināšanu, kas balstīta uz Jēzus Kristus Izpiršanas asinīm. Bet, otrkārt, šie mirstīgie apstākļi pravieto viņa izredzēto galīgo likteni, kas tiks izglābts ar viņa laimīgo iejaukšanos, kad viņš atgriezīsies savā krāšņajā dievišķajā aspektā Mihaelā Jēzū Kristū. Šo pēdējo izredzēto situācijas apvērsumu pareģo bērna vārda maiņa, kuru mirstošā māte sauca par " *Ben-Oni* " vai "manu bēdu dēlu", kuru pārdēvēja Jēkabs, tēvs. *Bendžamins* » vai nu "labais dēls" (labajā pusē), vai svētīgais dēls. Apstiprinājumā Mt.25:33 Jēzus Kristus noliks " *savas avis pa labi un āžus pa kreisi* ". Šo vārdu " *Benjamīns* " izvēlējās Dievs, tikai savam pravietiskajam projektam, tāpat arī mums, jo Jēkabam tam bija maza nozīme; un Dievam, elku pielūdzošā Reičela nebija pelnījusi kvalifikāciju " *pareizi* ". Šīs lietas par pasaules galu ir izvērstas Atkl.7:8 skaidrojums.

Apbrīnojamais Jāzeps

Izraēlas vēsturē loma, ko Dievs piešķir Jāzepam, liks viņam dominēt pār saviem brāļiem, kuri, viņa garīgās kundzības satraukti, pārdod viņu arābu tirgotājiem. Ēģiptē viņa godīgums un lojalitāte lika viņam novērtēt, bet kunga sieva gribēja viņu aizskart, jo, pretojoties viņam, Jāzeps nokļuva cietumā. Tur, skaidrojot sapņus, notikumi viņu novedīs līdz augstākajam rangam zem faraona: pirmajam vezierim. Šis pacēlums ir balstīts uz viņa pravietisko dāvanu kā Daniēlam pēc viņa. Šī dāvana lika viņam novērtēt faraonu, kurš viņam uzticēja Ēģipti. Bada laikā Jēkaba brāļi dosies uz Ēģipti, un tur Jāzeps samierināsies ar saviem ļaunajiem brāļiem. Jēkabs un Benjamīns pievienosies viņiem, un tā ebreji apmetas Ēģiptē Gošenes reģionā.

Izcelošana un uzticīgais Mozus

Paverdzināti, ebreji pie Mozus atradīs ebreju bērnu, kura vārds nozīmē "izglābts no Nīlas ūdeņiem", kuru uzaudzinājusi un adoptējusi faraona meita, Dieva sagatavotā atbrīvotāja.

Kamēr viņu verdzības apstākļi sacietē un pieaug, lai aizstāvētu ebreju, Mozus nogalina ēģiptieti, un viņš bēg no Ēģiptes. Ceļojums viņu ved uz Midiānu Saūda Arābijā, kur dzīvo Ābrahāma pēcnācēji un viņa otrā sieva Keturā apprecējās pēc Sāras nāves. Pēc 40 gadiem apprecēdams Ziporu, sava sievastēva Jetro vecāko meitu, Mozus satika Dievu, ganot savus ganāmpulkus uz Horeba kalnu. Radītājs viņam parādās kvēlojoša krūma formā, kas deg, bet netiek patērēts. Viņš atklāj viņam savu plānu attiecībā uz Izraēlu un nosūta viņu uz Ēģipti, lai vadītu savas tautas izklūšanu.

Būs vajadzīgas desmit mocības, lai piespiestu faraonu ļaut saviem dārgajiem vergiem brīvi iet. Bet tas ir desmitais, kam būs liela pravietiska nozīme.

Jo Dievs nogalināja visus Ēģiptes pirmdzimtos, gan cilvēkus, gan lopus. Un tajā pašā dienā ebreji svinēja pirmo Pasā svētkus savā vēsturē. Pasā tika praviets par Mesijas Jēzus nāvi, " *pirmdzimušo* " un tīro un nevainojamo " *Dieva Jēru* ", kas tika upurēts kā " *jērs* ", kas nokauts dienā, kad izceļoja no Ēģiptes. Pēc Īzāka upura, ko Dievs lūdza no Ābrahāma, Izceļošana no Ēģiptes Pasā ir otrais praviets par Mesijas (Svaidītā) Jēzus jeb, grieķu valodā runājot, Jēzus Kristus nāvi. Izceļošana no Ēģiptes tika pabeigta gada pirmā mēneša 14. ^{dienā}, aptuveni 15. gadsimtā pirms mūsu ēras, aptuveni 2500 gadus pēc Ievas un Ādama grēka. Šie skaitļi apstiprina " *četrus paaudžus* " "400 gadu" laiku, ko Dievs deva amoriešiem, Kanaānas zemes iedzīvotājiem.

Faraona lepnums un dumpīgais gars pazudīs kopā ar savu armiju "sarkanās jūras" ūdeņos, kas tādējādi iegūst savu nozīmi, jo tas aizveras viņiem pēc atvēršanas, lai ļautu ebrejiem iekļūt Saūda Arābijas zemē. Ēģiptes pussalas dienvidu gals. Izvairoties no Midiānas, Dievs ved savus ļaudis cauri tuksnesim uz Sinaja kalnu, kur viņš iepazīstinās tai savu "desmit baušļu" likumu. Vienīgā patiesā Dieva priekšā Izraēla tagad ir mācīta tauta, kas ir jāizmēģina. Šim nolūkam Mozus tiek aicināts pie viņa Sinaja kalnā, un Dievs viņu tur tur 40 dienas un naktis. Viņš iedod viņam divas bauslības tabulas, kurās iegravēts viņa dievišķais pirksts. Ebreju tautas nometnē ilgstoša Mozus prombūtne ir labvēlīga dumpīgajiem gariem, kas izdara spiedienu uz Āronu un liek viņam pieņemt " *zelta teļa* " liešanu un veidošanu. Šī pieredze vien apkopo visu laiku dumpīgo cilvēku izturēšanos pret Dievu. Viņu atteikšanās pakļauties tās autoritātei liek viņiem šaubīties par tās esamību. Un Dieva daudzkārtējie sodi neko nemaina. Pēc šīm 40 pārbaudījumu dienām un naktīm bailes no Kanaānas milžiem nosodīs ļaudis kļīst tuksnesī 40 gadus, un tikai no šīs pārbaudītās paaudzes Jozua un Kālebs varēs ieiet Dieva piedāvātajā apsolītajā zemē. ap 2540. gadu kopš Ādama grēka.

Genesis stāsta galvenie varoņi ir radītāja Dieva organizētā iestudējuma aktieri. Katrs no viņiem pravietskā nolūkā vai nē pārraida mācību, un šo priekšstatu par izrādi apstiprināja apustulis Pāvils, kurš 1.Kor.4:9 teica: " *Jo, man šķiet, Dievs mūs ir radījis. , apustuļi, pēdējie no cilvēkiem, zināmā mērā nolemti nāvei, jo mēs esam izrāde pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem .* » Kopš tā laika Tā Kunga sūtne Elena Vaita uzrakstīja savu slaveno grāmatu ar nosaukumu "Laikmetu traģēdija". Tāpēc priekšstats par " *izrādi* " tiek apstiprināts, bet pēc svētās grāmatas "zvaigznēm, zvaigznēm" ir kārtā katram spēlēt savu lomu, zinot, ka viņu pieredzes vadīti mēs esam uzlikts pienākums atdarināt viņu labos darbus, neatkārtojot viņu kļūdas. Mums, tāpat kā Daniēlam (Mans Tiesnesis ir Dievs), Dievs paliek "mūsu Tiesnesis", protams, līdzjūtīgs, bet "Tiesnesis", kurš nevienam neizdara izņēmumu.

Ebreju nacionālās Izraēlas pieredze ir postoša, taču tā ir ne vairāk kā mūsu laikmeta kristīgās ticības pieredze, kas beidzas ar plašu atkrišanu. Mums nevajadzētu būt pārsteigtiem par šo līdzību, jo vecās derības Izraēls bija tikai mikrokosmos, paraugs no cilvēkiem, kas apdzīvo visu zemi. Tāpēc patiesa ticība tur bija tikpat reta kā jaunajā derībā, kas tika celta uz Glābēja un „ *Uzticīgā liecinieka* ” Jēzus Kristus.

No Bībeles vispār

Visa Bībele, ko Dievs diktējis un pēc tam iedvesmojis saviem cilvēciskajiem kalpiem, nes pravietiskas mācības; no 1. Mozus grāmatas līdz Atklāsmes grāmatai. Dieva izvēlētie aktieri mums tiek pasniegti tādi, kādi viņi patiesībā ir savā patiesajā būtībā. Bet, lai šajā mūžīgajā skatē konstruētu pravietiskus vēstījumus, radītājs Dievs kļūst par notikumu Organizatoru. Pēc izešanas no Ēģiptes Dievs dod Izraēlam sava debesu likuma brīvu aspektu uz 300 gadiem, "tiesnešu" laiku, kas beidzas ap 2840. gadu. Un šajā brīvībā, atgriešanās pie grēka, Dieva pienākums ir sodīt savu tautu "septiņas". reizes", kurus viņš beidzot nogādā filistiešiem, viņu iedzimtajiem ienaidniekiem. Un "septiņas reizes" viņš ceļ "atbrīvotājus". Bībele saka, ka tajos laikos " *katrs darīja, ko gribēja* ". Un šis pilnīgas brīvības laiks bija nepieciešams, lai atklātos auglis, ko nes katrs cilvēks. Tas pats ir mūsu " *beigu laikos* ". Šos trīs simt brīvības gadus, ko iezīmēja ebreju pastāvīgā atgriešanās pie grēka, Dievs aicina mūs salīdzināt ar taisnā Ēnoha trīs simt gadiem, ko Viņš mums piedāvā kā savu izredzēto paraugu, sakot: " *Ēnohs staigāja ar Dievu trīs simti gadu, tad viņa vairs nebija, jo Dievs viņu paņēma* "; kopā ar viņu, liekot viņam pirmajam ieiet savā mūžībā kā pēc viņa Mozum un Elijam, un svētajiem, kas augšāmcēlās Jēzus nāvē, pirms visiem pārējiem izredzētajiem, ieskaitot Jēzus Kristus apustuļus; viņi visi tiks pārveidoti vai augšāmcelti pēdējā dienā.

Pēc "tiesnešu" laika nāca ķēniņu laiks, un atkal Dievs saviem pirmajiem diviem aktieriem piešķir pravietisku lomu, kas apstiprina vēsti par **ļauņuma virzību uz** galīgo labumu, tas ir, no nakts vai tumsas. pret gaismu. Šādi šie divi vīri, Sauls un Dāvids, pravietoja kopējo glābšanas plāna projektu, kas sagatavots zemes izredzētajiem, tas ir, divas fāzes vai divas secīgas svētās alianses. Ņemiet to līdzī, Dāvids kļūst par karali tikai pēc ķēniņa Saula nāves, tāpat kā vecās mūžīgās derības nāve ļauj Kristum nodibināt savu jauno derību, savu valdīšanu un mūžīgo varu.

Es jau minēju šo tēmu, bet atgādinu, ka zemes monarhijām nav dievišķas leģitimitātes, jo ebreji lūdza Dievam ķēniņu " *tāpat kā citas zemes tautas*", viņi ir "pagāni". Tas nozīmē, ka šo karaļu modelis ir sātānisku vērtību veids, nevis dievišķs. Tikpat kā Dievam ķēniņš ir maigs, no sirds pazemīgs, pilns ar pašai ziedzību un līdzjūtību, padarot sevi par visu kalpu, tik ļoti, ka velnam ir skarbs, lepns, savtīgs un nicinošs, un viņš prasa lai visi apkalpotu. Netaisnīgi ievainots par to, ka viņa tauta viņu noraidīja, Dievs izpildīja viņa lūgumu un par viņu nelaimi iedeva viņam ķēniņu saskaņā ar velna standartiem un visām viņa netaisnībām. Kopš tā laika viņa tautai Izraēlai, **bet viņam vienam**, honorārs ieguva dievišķo leģitimitāti.

Verbālā vai rakstiskā runa ir apmaiņas līdzeklis starp diviem atsevišķiem cilvēkiem. Bībele ir Dieva vārds tādā nozīmē, ka, lai nodotu savas mācības savām zemes radībām, Dievs ir apkopojis liecības, ko diktējis vai iedvesmojis viņa kalpiem; liecības, ko viņš laika gaitā šķirojis, atlasījis un sagrupējis. Mums nevajadzētu brīnīties, kad mēs atzīmējam uz zemes noteikto taisnīguma nepilnību, jo, nošķirti no Dieva, cilvēki var noteikt savu taisnību tikai pēc likuma burta. Tagad Dievs caur Jēzu mums saka, ka " *burts nogalina, bet gars dara dzīvu* ", šis

burts. Tāpēc Bībeles svētie raksti var būt tikai “*liecinieki*”, kā norādīts Atkl.11:3, bet nekādā gadījumā nevar būt “tiesneši”. Atzīstot, ka bauslības burts nav spējīgs taisīt taisnīgu spriedumu, Dievs atklāj patiesību, kas balstās tikai uz viņa personas dievišķo dabu. Viņš vienīgais var pieņemt taisnīgu spriedumu, jo viņa spēja analizēt savu radījumu prāta slepenās domas ļauj viņam uzzināt to cilvēku motivāciju, kurus viņš vērtē, lietas, ko citi radījumi slēpj un ignorē. Tāpēc Bībele sniedz tikai pamatu liecībām, ko izmanto spriedumam. Debesu tiesas “*tūkstoš gadu*” laikā izvēlētie svētie pieklūs tiesājamo dvēseļu motivācijām. Kopā ar Jēzu Kristu viņi tādējādi varēs pieņemt perfektu spriedumu, kas nepieciešams, jo galīgais spriedums nosaka ciešanu ilgumu, kas piedzīvots otrajā nāvē. Šīs zināšanas par vainīgā patieso motivāciju ļauj mums labāk izprast Dieva žēlastību pret Kainu, pirmo zemes slepkavu. Saskaņā ar vienīgo liecību, kas sniegta rakstiski Bībelē, Dieva izvēle svētīt Ābela upuri un nicināt Kainu, nezina šīs garīgās atšķirības iemeslu, Kainu pamudināja greizsirdība. Tā ir lietas, dzīve sastāv no neskaitāmiem parametriem un apstākļiem, kurus tikai Dievs var identificēt un spriest, pilnībā zinot faktus. Tomēr Bībele paliek cilvēkiem, vienīgā grāmata, kurā burtiem ir izklāstīti likuma pamati, kas vērtē viņu rīcību, gaidot, kad viņu slepenās domas tiks atklātas izvēlētajiem svētajiem debesīs. Tomēr vēstules uzdevums ir nosodīt vai spriest par rīcību. Tāpēc Jēzus savā Atklāsmē atgādina cilvēkiem par viņu “*darbu*” nozīmi, un viņš reti runā par viņu ticību. Jēkaba 2:17 apustulis Jēkabs atgādināja, ka “*bez darbiem ticība ir mirusi*”, arī apstiprinot šo viedokli, Jēzus runā tikai par labajiem vai sliktajiem “*darbiem*”, ko rada ticība. Un, lai tie būtu radīti ticībā, tie ir tikai tie darbi, par kuriem Bībele māca saskaņā ar dievišķajiem likumiem. Katoļu baznīcas novērtētie labie darbi netiek ņemti vērā, jo tie ir humānisma rakstura un iedvesmas darbi.

Beigu laikā Bībele ir pilnībā nicināta, un cilvēku sabiedrība parāda globalizētu mistificējošu un melīgu aspektu. Tieši tad vārds “*patiesība*”, kas raksturo Svēto Bībeli, dzīvā Dieva vārdu un plašākā nozīmē tās globālo universālo projektu, iegūst pilnu nozīmi. Jo nicinājums pret šo unikālo “*patiesību*” liek cilvēcei balstīties uz meliem visās attiecībās, laicīgās, reliģiskās, politiskās vai ekonomiskās jomās.

Šis raksts, kas tiek rakstīts 2021. gada 14. augusta sabbatā, rīt, 15. augustā, lielās sapulcēs viltus reliģijas pieviltie upuri godinās viņa karjeras veiksmīgāko sātānisko mistifikāciju, jo viņš izmantoja “*čūsku*” kā medijs “*Ēdenē*”: viņas parādīšanās zem Jaunavas Marijas tēla. Īstā vairs nebija jaunava, jo pēc Jēzus viņa dzemdēja dēlus un meitas; Jēzus brāļi un māšas. Bet meli mirst un pretojas pat labākajiem Bībeles argumentiem. Vienalga, pēc šī 15. augusta šim sašutumam atliks tikai astoņas svinības, lai kaitinātu Dievu un izraisītu viņa taisnīgās dusmas, kas kritīs uz vainīgo galvām. Ņemiet vērā, ka šajā parādībā bērni tika izvēlēti, lai apstiprinātu "jaunavas" redzējumu. Vai viņi ir tik nevainīgi, kā cilvēki saka un izliekas? Piedzimušiem grēciniekiem viņiem nepareizi tiek piedēvēta nevainība, taču tāpēc mēs nevaram viņus apsūdzēt līdzdalībā. Redzējums, ko šie bērni saņēma, bija ļoti reāls, bet velns ir arī ļoti reāls dumpīgs gars, un Jēzus Kristus veltīja viņam daudzus savus vārdus, lai brīdinātu par viņu savus kalpus. Vēsture liecina par tās mātīgo vilinošo spēku, kas noved tās savaldzinātos un pieviltos upurus līdz “*otrajai nāvei*”. Dievs nosoda velna pielūgšanu visā pāvesta un

Romas katoļu baznīcā šajā Atkl.13:4 pantā: “ *Un viņi pielūdza pūķi, jo tas bija devis varu zvēram ; tie pielūdza zvēru, sacīdami: Kas ir līdzīgs zvēram un kas var pret viņu cīnīties?* ”. Patiesībā tikai pēc tam, kad beidzas Jēzus Kristus patieso ievēlēto svēto ierobežojošā un vajājošā “ *zvēra ” “ pielūgšana ”* , tolerances laikā, ko tam ir uzspieduši apstākļi, šī pielūgsmes tiek paplašināta ar velnišķīgās “jaunavas” parādīšanās vilinošiem līdzekļiem; “ *sieviete* ”, lai aizstātu “ *čūsku* ” pēc tam, kad “ *čūska* ” savaldzināja “ *sievieti* ”, kura pavedināja viņas vīru. Princips paliek nemainīgs, un tas joprojām ir tikpat efektīvs.

Pēdējās izvēles laiks

Šī dievišķo atklāsmju izpēte beidzas ar 1. Mozus grāmatas analīzi, kas mums atklāja, kas ir Dievs visos viņa rakstura aspektos. Mēs tikko redzējām, kā viņš apņēmīgi pieprasa paklausību no savām radībām, pakļaujot Ābrāmu neparastam ticības pārbaudījumam, kad viņš bija gandrīz simts gadus vecs; tāpēc šī dievišķā prasība vairs nav jāpierāda.

Pēdējās Dieva piedāvātās izvēles laikā kopš 1843. gada pavasara un, precīzāk, kopš 1844. gada 22. oktobra, sabata ievērošanu Dievs pieprasa kā pierādījumu mīlestībai, ko viņam izrādījuši viņa patiesie ievēlētie svētie. Universālā garīgā situācija tādējādi tiek parādīta viena jautājuma veidā, kas ir adresēts tikai un vienīgi visiem reliģisko, kristīgo organizāciju locekļiem.

Jautājums, kas nogalina vai liek dzīvot mūžīgi

Vai imperators, ķēniņš vai pāvests ir pilnvarots un pilnvarots mainīt Dieva teiktos un rakstītos vārdus vai saskaņā ar viņa diktātu, kā to darīja Mozus?

Paredzējis visu, pat šo jautājumu, Jēzus jau iepriekš sniedza atbildi, sacīdams Mat.5:17-18: “ *Nedomājiet, ka Es esmu nācis atcelt bauslību vai praviešus; Es nācu nevis atcelt, bet piepildīt. Jo patiesi es jums saku: kamēr debesis un zeme neizdīs, no likuma nepazudīs ne zīmi, ne burta triepiens, kamēr viss nebūs paveikts .* » Tas pats Jēzus arī paziņoja, ka viņa vārdi, ko viņš runāja, mūs tiesās, Jāņa 12:47 līdz 49: “ *Ja kāds dzird manus vārdus un tos neievēro, tas neesmu es, kas viņu tiesā; jo es neesmu nācis pasauli tiesāt, bet pasauli glābt. Kas mani noraida un manus vārdus nepieņem, tam ir savs tiesnesis; Vārds, ko es runāju, viņu tiesās pēdējā dienā . Jo es neesmu runājis par sevi; bet Tēvs, kas mani sūtījis, man ir noteicis, kas man jāsaka un jāsludina.* »

Tāds ir Dieva priekšstats par savu likumu. Bet Dan.7:25 atklāja, ka **nodoms to " mainīt "** bija parādījies kristiešu laikmetā, sakot par Romas katoļu pāvestu: “ *Viņš runās pret Visaugstāko, viņš apspiedīs Visaugstākā svētos.*” - *Augsti, un viņš cerēs mainīt laikus un likumus ; un svētie tiks nodoti viņa rokās uz laiku un laiku, un uz pusi laika.* » Sašutums, kas beigsies un kuru viņš pratīs taisnīgi sodīt saskaņā ar 26. pantu, kas seko: “ *Tad nāks tiesa, un viņa vara tiks viņam atņemta, un tā tiks iznīcināta un iznīcināta uz visiem laikiem.* » Šie “ *laiki* ” jeb pravietiskie gadi vēsta par viņa vajāšanas valdīšanu 1260 gadus, no 538. līdz 1798. gadam.

Šis “ *spriedums* ” tiek izpildīts vairākos posmos.

Pirmais posms ir sagatavošanās posms; tas ir kopš 1843. gada pavasara Dieva iedibinātās “adventistu” ticības **atdalīšanas un svētdarīšanas** darbs. Adventisms ir **atdalīts** no katoļu un protestantu reliģijas. Atklāsmes grāmatā šis posms attiecas uz “ *Sardas, Filadelfijas un Lāodikejas* ” laikmetiem Atkl.3:1-7-14.

Otrais posms ir izpildāms: “ *mēs atņemsim viņa kundzību* ”. Tā ir Jēzus Kristus krāšņā atgriešanās, kas gaidāma 2030. gada pavasarī. Ievēlētie adventisti ieiet mūžībā, **šķirti** no necienīgajiem katoļu, protestantu un adventistu nemierniekiem, kuri mirst uz zemes. Darbība tiek veikta Atkl.3:14 “ *Laodikejas* ” laikmeta beigās .

Trešā fāze ir spriedums par kritušajiem mirušajiem, ko īsteno izredzētie, kas ir iegājuši celestiālajā Dieva valstībā. Cietušie ir kļuvuši par tiesnešiem un atsevišķi **tiek** tiesāta katra nemiernieka dzīvība un tiek pasludināts viņu vainai proporcionāls galīgais sods. Šie teikumi nosaka “ *rocību* ” laika ilgumu, ko izraisīs viņu “ *otrās nāves* ” darbība . Atklāsmes grāmatā šī tēma ir Atkl.4 priekšmets; 11:18 un 20:4; tas kopš Dan.7:9-10.

Ceturtkārt, septītās tūkstošgades beigās, lielajā sabatā Dievam un viņa izredzētajiem Kristū, nāk Kristus un viņa izredzēto spriedumu izpildes fāze. Grēka zemē, kur viņi ir augšāmcēlušies, nosodītie nemiernieki tiek iznīcināti *uz visiem laikiem* ar “ *uguns uguni* ”. *otrā nāve* . Atklāsmes grāmatā šis izpildu spriedums jeb “pēdējais spriedums” ir Atkl.20:11-15 tēma.

Pēdējās izvēles brīdī divi nesavienojami reliģiskie priekšstati galīgi **atdalās** , jo tie ir ārkārtīgi pretrunā viens otram. Kristus izredzētie dzird viņa balsi un pielāgojas viņa prasībām brīdī, kad viņš ar viņiem runā un aicina. Citā pozīcijā ir kristieši, kuri ievēro gadsimtiem senas reliģiskās tradīcijas tā, it kā patiesība būtu laika, nevis prāta, spriešanas un liecības jautājums. Šie cilvēki nesaprata, ko “ *jaunā derība* ” pārstāvēja pravietis Jeremija Jer.31:31 līdz 34: “ *Redzi, nāk dienas, saka Jahve, kad Es darīšu ar Israēla namu un Jūdas namu. jauna derība, kas nav tāda kā derība, ko es noslēdzu ar viņu tēviem tajā dienā, kad satvēru viņus aiz rokas, lai izvestu tos no Ēģiptes zemes, derība, ko viņi lauza, lai gan es biju viņiem. meistars, saka YaHWéH. Bet šī ir tā derība, ko Es slēgšu ar Israēla namu pēc šīm dienām, saka Tas Kungs: **Es ielikšu viņiem Savu likumu un ierakstīšu to viņu sirdīs** ; un es būšu viņu Dievs, un viņi būs mana tauta. Šis vairs nemācīs ne savu tuvāko, ne brāli, sacīdams: zini JHVH! Jo visi mani pazīs, no mazākā līdz lielākajam, saka Tas Kungs; **Jo Es piedošu viņu noziegumus un vairs nepieminēšu viņu grēkus** . » Kā Dievam var izdoties “ *rakstīt sirdī* » cilvēka mīlestība pret viņa svēto likumu, kaut kas tāds, ko vecās derības normai nebija izdevies iegūt? Atbilde uz šo jautājumu un vienīgā atšķirība starp abām aliansēm ir dievišķās mīlestības demonstrēšanas aspektā, ko paveica Jēzus Kristus, kurā viņš tika iemiesots un atklāts, izpiršanas nāve. Tomēr Jēzus nāve nelika izbeigt paklausību, bet, gluži pretēji, izredzētajiem deva iemeslu būt vēl paklausīgākiem pret Dievu, kas spēj tik spēcīgi mīlēt. Un, kad viņš iekaro cilvēka sirdi, Dieva meklētais mērķis ir sasniegts; viņš iegūst izredzēto, kas ir piemērots un cienīgs dalīties savā mūžībā.*

Pēdējā vēsts, ko Dievs jums sniedza šajā darbā, ir **atdalīšanas tēma** . Tas ir būtisks punkts, kas padara visu atšķirību starp izvēlēto un aicināto. Savā

parastajā dabā cilvēkam nepatīk, ja viņu traucē viņa ieradumi un priekšstati par lietām. Tomēr šis traucējums ir nepieciešams, jo, pieradis pie meliem, lai kļūtu par to izredzēto, cilvēks ir jāizrauj no saknēm un jānovirza, lai pielāgotos patiesībai, ko viņam parāda Dievs. Tieši tad **ir nepieciešama atdalīšana no tiem, kurus Dievs nepiekrīt**. Izredzētajam ir jādemonstrē spēja konkrēti apstrīdēt savas idejas, ieradumus un miesas saites ar būtņēm, kuru liktenis nekad nebūs mūžīgā dzīvē.

Vēlētām amatpersonām reliģiskā prioritāte ir vertikāla; mērķis ir izveidot ciešu saikni ar Dievu radītāju, pat ja tas kaitē cilvēku attiecībām. Pakritušajiem reliģija ir horizontāla; viņi dod priekšroku saiknei, kas nodibināta ar citiem cilvēkiem, pat ja tas kaitē Dievam.

Septītās dienas adventisms: šķiršanās, vārds, vēsture

Pēdējie kristīgās ticības izredzētie tiek garīgi sapulcināti, lai izveidotu Izraēlu no "12 ciltīm" Atkl.7. Viņu atlase tika veikta, veicot virkni ticības pārbaudīšanu, pamatojoties uz interesi par pravietisko vārdu, kas Dan.8:14 pasludina 1843. gada datumu. Tam bija jāatzīmē, ka Dievs atsāka kristietību, līdz to pārstāvēja katoļu ticība kopš 538. gada un ar protestantu ticību, kas izriet no reformācijas laika kopš 1170. gada. Dan.8:14 pants tika interpretēts kā vēstījums par Kristus godības pilno atgriešanos, viņa atnākšanu, kas izraisīja viņa "gaidīšanu", latīņu valodā "adventus", tāpēc adventistu nosaukums, kas tika dots pieredzei un tās sekotājiem laikā no 1843. līdz 1844. gadam. Acīmredzot šī vēsts nerunāja par sabatu, bet tikai pēc izskata, jo atgriešanās Kristus atzīmēs iestāšanos septītajā tūkstošgadē, tas ir, lielo sabatu, kas tika pravietots, katru nedēļu līdz septītās dienas sabbatam: jūdu sestdienai. Neapzinādamies par šo saistību, agrīnie adventisti atklāja, cik lielu nozīmi Dievs piešķir sabbatam, tikai pēc šī pārbaudījuma laika. Un, kad viņi to saprata, pionieri stingri mācīja sabata patiesību, kas tika atcerēta izveidotās draudzes vārdā, "septītajā dienā". Taču laika gaitā darba mantinieki vairs nepiešķīra sabbatam to nozīmi, kādu tam piešķīra Dievs, piesaistot tā atbilstību Jēzus Kristus atgriešanās laikam, nevis datumam 1843. gadā, kas norādīts Daniēla pravietojumā. Šādas fundamentālas dievišķas prasības atlikšana bija kļūda, kuras sekas bija tas, ka 1994. gadā Dievs noraidīja organizāciju un tās biedrus, kurus viņš nodeva nemiernieku nometnei, kuru viņš jau nosodīja kopš 1843. gada. Šī bēdīgā pieredze un pēdējās amatpersonas neveiksme, kristīgās ticības institūts liecina par šo viltus kristietības nespēju pieņemt **cilvēku saišu šķirtību**. Jautājums ir par mīlestības trūkumu pret dievišķo patiesību un līdz ar to arī pret pašu Dievu, un šī ir galvenā mācība no kristīgās ticības vēstures, ko es varu jums izskaidrot, lai jūs mācītu un brīdinātu Visvarenā Dieva vārdā. , YaHWéH-Mihael-Jēzus Kristus.

Visbeidzot, joprojām par šo pašu tēmu, jo tas man maksāja sāpīgas garīgās atdalīšanas cenu, es atgādinu jums šo pantu no Mat.10:37 un tāpēc, ka panti, kas ir pirms tā, skaidri apkopo patiesās kristīgās ticības nošķirošo raksturu. , es pieminu tos visus no 34. līdz 38. pantam:

"Nedomājiet, ka Es esmu nācis nest mieru virs zemes; Es nenācu nest mieru, bet zobenu. Jo es esmu nācis, lai šķirtu starp vīru un viņa tēvu, starp meitu

un viņas māti un starp vedeklu un viņas vīramāti; un cilvēka ienaidnieki būs viņa paša nama ienaidnieki. Kas mīl savu tēvu vai māti vairāk nekā mani, tas nav manis cienīgs, un tas, kurš mīl savu dēlu vai savu meitu vairāk nekā mani, nav manis cienīgs; Kas neņem savu krustu un neseko man, tas nav manis cienīgs. » Šis 37. pants attaisno Ābrahāma svētību; viņš liecināja, ka mīl Dievu vairāk nekā savu miesīgo dēlu. Un, atgādinot adventistam brālim par viņa pienākumu, citējot viņam šo pantu, mūsu ceļi šķīrās un es saņēmu īpašu Dieva svētību. Tad šis “brālis” mani nosauca par fanātiķi, un kopš šīs pieredzes viņš bija gājis tradicionālo adventistu ceļu. Tas, kurš mani iepazīstināja ar adventismu un veģētārisma priekšrocībām, vēlāk nomira no Alseimera slimības, kamēr es joprojām esmu pie labas veselības, esmu dzīvs un aktīvs kalpošanā savam Dievam, 77 gadu vecumā un neizmantoju ne ārstus, ne zāles. Visa slava pienākas radītājam Dievam un viņa dārgajiem padomiem. Patiesi!

Lai apkopotu **Adventisma vēsturi**, mums jāatceras šādi fakti. Ar šo “adventistu” vārdu Dievs sagrupē savus pēdējos svētos pēc ilgstošas katoļu ticības dominēšanas, kas **religiski** leģitimēja svētdienu ar savu pagānisko nosaukumu “Neuzvarētās saules diena”, ko Konstantīns I noteica 321. gada 7. martā agrīnie adventisti bija protestanti vai katoļi, kuri dievbijīgi godināja mantoto kristīgo svētdienu. Tāpēc Dievs viņus izraudzījās pēc viņu uzvedības, priecājoties par Jēzus Kristus atgriešanos, kas viņiem secīgi tika paziņots 1843. gada pavasarī un 1844. gada 22. oktobrī. Tikai pēc šīs atlasses sabata gaisma viņiem bija prezentēts. Arī viņu Daniēla un Atklāsmes pravietojumu interpretācijās bija milzīgas kļūdas, kuras es izlaboju šajā darbā. Nezinādami par sabatu, pionieri izveidoja tā sauktā “izmeklējošā” sprieduma teoriju, kuru viņi nekad nevarēja apšaubīt; pat pēc tam, kad viņiem tika dota gaisma sabatā. Tiem, kas nezina, atgādinu, ka saskaņā ar šo teoriju kopš 1843. gada, pēc tam 1844. gada, Jēzus debesīs pārbauda liecību grāmatas, lai izvēlētos savus pēdējos izredzētos, kuriem jāglābjas. Tomēr skaidra svētdienas grēka identifikācija Dan.8:14 vēstījumam deva precīzu nozīmi pat tā slikti tulkotajā formā “**svētnīcas attīršana**”. Un šis sliktais tulkojums radīja neatrisināmas domstarpības, jo šis izteiciens galvenokārt attiecās uz piepildījumu ar Jēzus Kristus izpiršanas nāvi saskaņā ar Ebr.9:23: “*Tāpēc tas bija nepieciešams, jo debesīs esošo lietu attēliem **bija jābūt šādā veidā attīrītas, vai pašas debesu lietas tika attīrītas ar upuriem, kas ir izcilāki par šiem. Jo Kristus nav iegājis svētnīcā, kas celta ar rokām, atdarinot patieso, bet pašās debesīs, lai tagad par mums parādītos Dieva vaiga priekšā.*** Tādējādi viss, kas debesīs tika šķīstīts, tika šķīstīts ar Jēzus Kristus nāvi: tāpēc izmeklēšanas spriedumam vairs nav loģiskas nozīmes. Pēc Jēzus nāves un augšāmcelšanās neviens grēks vai grēcinieks neienāk debesīs, lai tās atkal apgānītu, jo Jēzus attīrīja savu debesu apvidu, dzenot sātānu un viņa eņģeļu sekotājus uz zemi, saskaņā ar Atkl.12:7 12 un it īpaši 9. pantā: “*Un lielais pūķis, senā čūska, saukts par velnu un sātānu, kas pieviļ visu zemi, **tika izmests zemē**, un viņa eņģeļi tika izraidīti līdz ar viņu.* »

Arī otrā oficiālā adventisma kļūda radās no sākotnējās nezināšanas par sabata lomā, un tā ieguva lielu nozīmi daudz vēlāk. Adventisti ir nepareizi koncentrējuši savu uzmanību uz pēdējo, galīgo, ticības pārbaudījumu, kas patiesībā attieksies tikai uz tiem, kuri vēl būs dzīvi Jēzus Kristus patiesās atgriešanās laikā. Jo īpaši viņi nepareizi domāja, ka svētdiena kļūs par “*zvēra zīmi*”

" tikai šī pēdējā pārbaudījuma laikā, un tas izskaidro draudzības meklējumus ar Dieva nolādētās svētdienas praktizētājiem, patiesībā, sākot no tās izcelsmes. Pierādījums, ko es sniedzu, ir 8., 9. un 11. atkl. "septiņu bazūnu" esamība, no kurām pirmās sešas brīdina pēc 321. gada visā kristiešu laikmetā par to, ka viņi piekopj nosodītās svētdienas grēku. Dievs. Ko Dan.8:12 jau atklāja, sakot: "**Grēka dēļ** karaspēks tika atdots ar mūžīgo ~~upuri~~. rags nometa patiesību zemē un guva panākumus savos uzņēmumos. » Šis "**grēks**" jau bija, svētdienas prakse, kas civilī mantota no Konstantīna I ^{kopš} 321. gada un reliģiski attaisnota pāvesta Romā kopš 538. gada, "**zvēra zīme**", kas citēta Apo.13:15; 14:9-11; 16:2. 1995. gadā pēc tam, kad es paudis noraidīšanu no pravietiskās gaismas, ko es ierosināju laikā no 1982. līdz 1991. gadam, oficiālais adventisms pieļāva nopietnu kļūdu, veidojot savienību ar deklarētajiem un atklātajiem Dieva ienaidniekiem. Piemērs daudzajiem pārmetumiem, ko Dievs adresēja senajam Izraēlam par tās savienību ar Ēģipti, kas ir tipiska grēka simbols, šajā darbībā tiek pilnībā ignorēts; kas padara adventistu grēku vēl lielāku.

Patiesībā, apzinoties sabata lomu un nozīmi, ko tas piešķir Dieva Radītāja titulam, adventistiem vajadzēja skaidri identificēt savus reliģiskos ienaidniekus un izvairīties no jebkādas brālīgas savienības ar tiem. Jo **sestdienas sabats**, kas ir Atkl.7:2 "**dzīvā Dieva zīmogs**", Dieva radītāja karaliskā zīme, tā pretinieks, **svētdiena**, varēja būt tikai Atkl.13:15 "**zvēra zīme**". .

Šeit es atgādinu, ka oficiālā institucionālā adventisma sabrukuma cēloņi ir vairāki, bet galvenās un visnopietnākās bažas ir par atteikšanos no gaismas, kas izlikta Daniēla 8:14 patiesajam tulkojumam, un nicinājumu pret pilnīgi jauno Daniēla 12. nodaļas skaidrojumu. , kuras mācība ir izcelt 7. ^{dienas adventisma dievišķo likumību}. Tad nāk vaina, ka viņi nav likuši cerības uz Jēzus Kristus atgriešanos, par kuru tika paziņots 1994. gadā; kā darba aizsācēji bija paveikuši 1843. un 1844. gadā.

Galvenie Dieva spriedumi

Viņa zemes un debesu radīšana pabeigta, sestajā dienā Dievs uzstāda cilvēku uz zemes. Un tas ir cilvēces nepaklausīgās uzvedības un līdz ar to arī grēka dēļ, ka Dievs tās septiņus tūkstošus gadu ilgās vēstures laikā to pakļaus saviem daudzajiem spriedumiem. Ar katru no šiem spriedumiem tiek veiktas izmaiņas un tās tiek uztvertas konkrētā un redzamā veidā. Pārmērības, kurām seko cilvēce, prasa šo dievišķo iejaukšanos, kuras mērķis ir atgriezt to uz patiesības ceļa, ko apstiprinājusi tās suverēnā sprieduma.

Vecās derības spriedumi .

Pirmais spriedums: Dievs tiesā par grēku, ko izdarījuši Ieva un Ādams, kuri ir nolādēti un izdzīti no "**Ēdenes** ^{dārza}".

Otrais spriedums: ^{Dievs iznīcina dumpīgo cilvēci globālo "}**plūdu** " ūdeņos .

Trešais spriedums: Dievs **atdala** cilvēkus dažādās valodās pēc viņu pacelšanas no "**Bābeles torņa**". .

4. spriedums: Dievs noslēdz ^{savienību} ar Ābramu, kurš pēc tam kļūst par Ābrahāmu. Šajā laikā Dievs iznīcina **Sodomu** un Gomoru, pilsētas, kurās tiek praktizēts galējs grēks; riebīgās un riebīgās "zināšanas".

5. spriedums: Dievs atbrīvo Izraēlu no Ēģiptes verdzības, Izraēla kļūst par brīvu un neatkarīgu tautu, kurai Dievs sniedz savus likumus.

6. spriedums: 300 gadus viņa vadībā un 7 atbrīvojošo tiesnešu darbības rezultātā Dievs atbrīvo Izraēlu, kuru grēka dēļ iebruka tā ienaidnieki.

7. spriedums: Pēc tautas lūguma un viņu lāsta Dievu nomaina ^{zemes} ķēniņi un viņu ilgās dinastijas (Jūdas ķēniņi un Izraēla ķēniņi).

8. spriedums: Izraēla tiek deportēta uz Babilonu.

9. spriedums: Izraēla noraida ^{dievišķo} "Mesiju" Jēzu – vecās derības beigas. Jaunā derība sākas uz perfektiem doktrināliem pamatiem.

10. spriedums: 70. gadā romieši iznīcināja Izraēlas nacionālo ^{valsti}.

Jaunās derības spriedumi .

Tie ir minēti Atklāsmes grāmatā ar " *septiņām trompetēm* ".

Pirmais spriedums : Barbaru iebrukumi pēc 321. gada no 395. līdz 538. gadam.

2. spriedums: dominējošā pāvesta reliģiskā režīma nodibināšana 538. gadā .

Trešais spriedums: reliģiju kari: tie iebilst pret katoļiem un Dieva noraidošajiem protestantu reformatoriem: Dan.11:34 " *liekuļiem* " .

Ceturtais spriedums: Francijas revolucionārais ateisms gāž monarhiju un izbeidz Romas katoļu despotismu .

5. ^{spriedums} : 1843-1844 un 1994. gads.

– Sākums: Stājas spēkā Dan.8:14 dekrēts – tas prasa pabeigt darbu, ko reformācija aizsāka kopš Pētera Valdo, ideāls piemērs, kopš 1170. gada. Protestantu ticība krīt un adventisms dzimst ar uzvaru : Reliģiskais Romas svētdienas prakse ir nosodīta, un sestdienas sabata ievērošanu Dievs attaisno un pieprasa Jēzū Kristū kopš 1843. gada. Tādējādi reformas darbs ir pabeigts un pabeigts.

– Beigas: Jēzus " *izvemta* ", viņa nomira institucionāli 1994. gadā saskaņā ar vēstījumu, kas adresēts " *Laodikejai* ". Dieva spriedums sākās ar to, ka Viņa nams piedzīvoja liktenīgu pravietiskās ticības pārbaudi. Neapstiprināta, bijusī ievēlētā amatpersona pievienojās katoļu un protestantu nemiernieku nometnei.

6. spriedums: " *6. trompete* " tiek izpildīts *Trešā pasaules kara* ^{formā} , šoreiz kodolkarā, kas aprakstīts Dan.11:40 līdz 45. Izdzīvojušie organizē galīgo universālo valdību un atjauno atlikušo pirmās obligātās dienas daļu līdz plkst. dekrēts. Rezultātā atpūta septītajā dienā, sabbatā, sestdienā, bija aizliegta, sākumā tika aizliegta ar sociālo sankciju sodu, bet pēc tam ar jaunu dekrētu tika sodīta ar nāvi.

7. spriedums: pirms septiņu pēdējo mocību laiks, kas aprakstīts Atkl. 16, 2030. gada pavasarī Kristus krāšņā atgriešanās pieliek ^{punktu} cilvēku zemes civilizācijas klātbūtnē. Cilvēce ir iznīcināta. Tikai sātans paliks gūsteknis uz izpostītās zemes, Atkl. 20 " *bezdībena* ", " *tūkstoš gadus* " .

8. spriedums: Jēzus Kristus paņēmis debesīs, viņa izredzētie sāk tiesāt ļaunos mirušos. Šis ir spriedums, kas citēts Atkl.11:18.

9. spriedums: Pēdējais spriedums ; ļaunie mirušie tiek augšāmcelti, lai ciestu " *otrās nāves* " mērauklu " *uguns ezera* " dēļ , kas pārklāj zemi un patērē līdz visas grēka darbu pēdas.

10. spriedums: ^{Aptraipītā} zeme un debesis tiek atjaunotas un pagodinātas. Laipni lūdzam izredzētos Dieva jaunajā, mūžīgajā valstībā!

Dievišķs no A līdz Z, no Alefas līdz Tavam, no alfa līdz omegai

Bībelei nav nekā kopīga ar citām cilvēku sarakstītām grāmatām, izņemot tās vizuālo izskatu. Jo patiesībā mēs redzam tikai tā virsmu, ko lasām saskaņā ar ebreju un grieķu valodām raksturīgajām rakstīšanas konvencijām , kurās mums tika nosūtīti oriģinālteksti. Bet, rakstot Bībeli, Mozus izmantoja arhaisko ebreju valodu, kuras alfabēta burti atšķīrās no pašreizējiem burtiem, tie tika aizstāti ar burtu burtu Babilonijas trimdas laikā, neradot problēmas. Bet burti bija salīpuši kopā bez atstarpēm starp vārdiem, kas tos nepadarīja viegli lasāmus. Bet aiz šī trūkuma slēpjas priekšrocība, ka tiek veidoti dažādi vārdi atkarībā no burta izvēles, kas izvēlēta, lai atzīmētu tā sākumu. Tas ir iespējams un ir pierādīts, kas pierāda, ka Bībele patiešām ir tālu ārpus cilvēka iztēles un sasniegumu iespējām. Tikai neierobežotā Dieva radītāja doma un atmiņa var radīt šādu darbu. Jo šis vairāku Bībeles lasījumu novērojums atklāj, ka katrs vārds, kas tur parādās, ir Dieva izvēlēts un iedvesmots dažādiem viņa grāmatu rakstītājiem laika gaitā līdz pat pēdējai grāmatai, viņa Atklāsmei vai Apokalipsei.

Ap 1890. gadu krievu matemātiķis Ivans Paņins demonstrēja skaitlisko figūru esamību dažādos Bībeles tekstu konstruēšanas aspektos. Jo ebreju un grieķu valodai ir kopīgs fakts, ka to alfabēta burti tiek izmantoti arī kā cipari un cipari. Ivana Paņina demonstrācijas ir ievērojami pastiprinājušas to cilvēku vainu, kuri Dieva Bībeli neuztver nopietni. Jo, ja šie atklājumi neietekmē cilvēkus, kas spēj mīlēt Dievu, tie tomēr atņem jebkādu legitimitāti neticībai viņa eksistencei. Ivans Panins parādīja, kā skaitlis "septiņi" bija visur sastopams visā Bībeles veidošanā, īpaši tās pirmajā pantā 1. Moz. 1:1. Kad es esmu pierādījis, ka septītās dienas sabats ir " *dzīvā Dieva zīmogs* " Atkl. 7:2, šis darbs tikai apstiprina pierādījumus, ko atklāja šis izcilais matemātiķis, kurš piedāvāja sava un mūsu laika prasīgajiem zinātniekiem neapstrīdamu zinātnisku pierādījumu. .

Kopš Ivana Paņina laikmeta mūsdienu skaitļošanas tehnika ir analizējusi 304 805 burtu zīmes, kas veido vienīgās senās alianses Svētos Rakstus, un programmatūra piedāvā neskaitāmus dažādus lasījumus, novietojot katru burtu uz milzīga šaha laukuma, kura izlīdzināšanas iespējas sākas ar vienu horizontālu līniju. 304805 burti, līdz beidzot iegūst vienu vertikālu līniju no šiem 304805 burtiem; un starp šiem diviem galējiem līdzinājumiem visas neskaitāmās starpkombinācijas. Mēs atklājam vēstījumus par zemes pasauli, tās starptautiskajiem notikumiem un seno un mūsdienu cilvēku vārdiem, un iespējas ir milzīgas, jo vienīgais pienākums ir saglabāt identisku atstarpi (no 1 līdz n...) starp katru veidoto vārdu burtu. Papildus horizontālajiem un vertikālajiem izlīdzinājumiem ir daudz slīpu izlīdzinājumu, no augšas uz leju un no apakšas uz augšu, no labās uz kreiso un no kreisās uz labo.

Tāpēc, ņemot vērā okeāna attēlu, es apstiprinu, ka mūsu zināšanas par Bībeli ir tās virsmas līmenī. Tas, kas ir apslēpts, tiks atklāts izredzētajiem mūžības laikā, kurā viņi ieies. Un Dievs joprojām pārsteigs savus mīļotos ar savu milzīgo, neierobežoto spēku.

Šis žilbinošās demonstrācijas diemžēl nespēj izmainīt cilvēku sirdis tā, lai viņi iemīlētu Dievu “ *no visas sirds, ar visu savu dvēseli, no visa spēka, ar visu savu prātu* ” (5. Mozus 6:5; Mat. 22:37); saskaņā ar viņa taisno lūgumu. Zemes pieredze to būs pierādījusi, pārmetumi, aizrādījumi un sodi cilvēku nemaina, tāpēc Dieva pestīšanas projekts kopš brīvās dzīves sākuma ir balstīts uz šo pantu: “ *pilnīga mīlestība izdzen bailes* ” (1. Jāņa 4:18).). Izredzēto atlasēs pamatā ir viņu pilnīgas mīlestības apliecinājums Dievam, savam Debesu Tēvam. Šajā “ *pilnīgajā mīlestībā* ” vairs nav vajadzīgi likumi vai baušļi, un pirmais, kas to saprata, bija vecais Ēnohs, kurš parādīja Dievam savu mīlestību, “ *ejot viņam līdzi*”, uzmanoties, lai nekas viņam nepatiktu. Jo paklausīt nozīmē mīlēt un mīlēt sastāv no paklausības ar mērķi sagādāt mīlotajam baudu un prieku. Savā dievišķajā pilnībā Jēzus, savukārt, apstiprināja šo “ *patiesās* ” mīlestības mācību pēc pirmajiem cilvēku paraugiem — Ābrahāma, Mozus, Elijas, Daniēla, Ījaba un daudziem citiem, kuru vārdus zina tikai Dievs.

Deformācijas laika dēļ

Uz zemes nav nevienas valodas, kas nebūtu piedzīvojusi evolūcijas un pārvērtības, ko izraisījis cilvēces perversais gars. Un šajā jautājumā ebreju valoda nav izvairījusies no šīs cilvēciskās perversijas, tāpēc ebreju teksts, ko mēs uzskatām par oriģinālu, jau ir nekas vairāk kā Mozus rakstu oriģināls daļēji sagrozītā stāvoklī. Šo atklājumu esmu parādā Ivana Paņina darbam un tam, ka ebreju teksta versijā, ko viņš izmantoja 1890. gadā, 1. Moz. 1:1 viņš digitalizēja vārdu Dievs ar ebreju terminu "elohim". Ebreju valodā “elohim” ir “eloha” daudzskaitlis, kas nozīmē dievs vienskaitlī. Ir arī trešā forma: “ÉI”. To lieto, lai vārdu Dievs saistītu ar vārdiem: Daniēls; Samuēls; Bētele; utt... Šie termini, kas apzīmē patieso Dievu, mūsu tulkojumos ir saņemti ar lielo burtu, lai atzīmētu atšķirību starp patieso Dievu un viltus pagānu dieviem cilvēkiem.

Bībele pamatoti un uzstājīgi uzsver faktu, ka Dievs ir “viens”, kas padara viņu par “elohu”, vienīgo patieso “elohu”. Tāpēc, piedēvējot sev daudzskaitļa vārdu "elohim", 1. Mozus grāmatā un citur, Dievs sūta mums vēstījumu, ar kuru viņš pamatoti apgalvo, ka jau ir daudzu dzīvību Tēvs, kas pastāv jau pirms mūsu zemes sistēmas radīšanas. vai dimensiju, un no visām dzīvībām, kas parādīsies uz zemes. Šīs jau radītās debesu dzīves jau sadalīja grēks, kas parādījās viņa pirmajā brīvajā radībā. Apzīmējot sevi ar vārdu “elohim”, Dievs radītājs apliecina savu varu pār visu, kas dzīvo un no viņa ir dzimis. Tieši šajā statusā viņš vēlāk Jēzū Kristū spēs nest savu izredzēto daudzu grēkus un ar savu izpiršanas nāvi vien izglābs daudz cilvēku dzīvību. Vārds “elohim” daudzskaitlī apzīmē Dievu visa dzīvā radošajā spēkā. Šis termins pareģo arī daudzās lomas, kuras viņš spēlēs savā pestīšanas projektā, kurā viņš jau galvenokārt un secīgi ir “ *Tēvs, Dēls un Svētais Gars* ”, kas pēc kristīšanas darbosies, lai šķīstītu un svētītu savu izredzēto dzīvi. Šis daudzskaitlis attiecas arī uz dažādiem vārdiem, ko Dievs nesīs: Miķelis par

viņa eņģeļiem; Jēzus Kristus par savām izredzētajām cilvēciskajām būtņēm, kas nopirkta ar Viņa asinīm.

Kā piemēru izkropļojumiem, ko izraisa cilvēka perversija, es minu darbības vārda “svētīt”, kas ebreju valodā izteikts ar sakni “brq” un kura izmantoto patskaņu izvēle galu galā tiks tulkota kā “svētīt” vai “lāsts”. Šis perversais sagrozījums izkropļo vēstījuma nozīmi par Ījabu, kuram viņa sieva patiesībā saka " *svētī Dievu un mirsti* ", nevis " *no-lādē-Dievu un mirsti* ", kā ierosina tulki. Vēl viens mānīgu perversu pārmaiņu piemērs, franču valodā izteiciens “noteikti”, kas sākotnēji nozīmē noteiktu un absolūtu, cilvēka domāšanā ir pārņēmis “varbūt” nozīmi, kas ir pilnīgi pretēja. Un šis pēdējais piemērs ir vērts pieminēt, jo tas iegūs nozīmi un radīs nopietnas sekas. Vārdnīcā “petit Larousse” es pamanīju izmaiņas vārda “svētdiena” definīcijā. 1980. gada versijā tā tika ieviesta kā nedēļas pirmā diena, bet nākamā gada versijā tā kļuva par septīto dienu. Tāpēc patiesības Dieva bērniem ir jāuzmanās no cilvēku noteiktajām evolūcijas konvencijām, jo no viņa puses, atšķirībā no viņiem, lielais radītājs Dievs nemainās un viņa vērtības nemainās, tāpat kā lietu un lietu kārtība. laiks, ko viņš nodibināja kopš pasaules radīšanas.

Cilvēces perversie darbi iezīmējuši pat Bībeles ebreju tekstu, kur patskaņi ir netaisnīgi piešķirti bez sekām pestīšanai, bet, lai aizsargātu tā oficiālo versiju, Dievs ar skaitlisko metodi ir sagatavojis līdzekli, lai identificētu īsto tekstu no viltus. . Tas ļaus mums pārbaudīt un atzīmēt daudzu skaitļu esamību, kas unikāli raksturo autentisko Bībeles versiju gan ebreju, gan grieķu valodā, kuru zīmes nav mainītas kopš 2. ^{gadsimta} pirms mūsu ēras.

Gars atjauno patiesību par taisnošanu ticībā (ar ticību)

Es tikko minēju Bībeles teksta sagrozījumus; vairāku oriģinālrakstu tulkotāju dēļ. Lai apgaismotu savus beigu laiku ļaudis, Patiesības Gars atjauno viņu patiesību, vērsot savu izredzēto prātus uz tekstiem, kuros joprojām ir saglabājušies būtiski sagrozījumi. Tas ir tas, kas tikko tika paveikts šajā sabatā, 2021. gada 4. septembrī, līdz tādām līmenim, ka es tam devu nosaukumu “kristāla sabats”. Mācību tēmas izvēli es atstāju Ruandas mācai, ar kuru mēs tiešsaistē dalāmies ar mūsu sabatu norisi. Viņa ierosināja „atīstnot ticībā”. Pētījums mums sniedza dažus patiesi svarīgus atklājumus, kas padara mūsu izpratni par šo tēmu ļoti skaidru.

Bībelē, 1. Pēt.1:7, Gars simbolizē ticību ar attīrītu zeltu: “ *Ka jūsu ticības pārbaude, kas ir dārgāka par zūdošo zeltu, kaut arī tiek pārbaudīta ugunī, dod slavu, slavu un godu, kad Jēzus Kristus parādās .*” Mēs jau no šī salīdzinājuma saprotam, ka ticība, patiesa ticība ir ārkārtīgi reta lieta, kas sastopama visur, kas tā nav ar zeltu.

Tad no panta uz pantu mēs vispirms saglabājam, ka: “ *bez ticības nav iespējams izpatikt Dievam* ”, saskaņā ar Ebr.11:6: “ *Un bez ticības nav iespējams viņam patikt; jo tam, kas nāk pie Dieva, jātic, ka Dievs eksistē un ka viņš atalgo tos, kas viņu meklē.* » Ar ticību ir saistītas divas mācības: ticība tās esamībai, bet arī pārliecība, ka tā svētī “ *tos, kas to meklē* ”, patiesi sakot, svarīga detaļa, ar kuru to nevar maldināt. Un, tā kā ticības mērķis ir būt Viņam patīkamam, izredzētais

atbildēs uz Dieva mīlestību, paklausot visiem Viņa priekšrakstiem un baušļiem, ko Viņš sniedz tieši Savas mīlestības pret Savu radību vārdā. Šīs mīlestības saites auglis, kas kā magnēts vieno tos, kas mīl viens otru un mīl Dievu Kristū, mums ir sniegts slavenajā mācībā, kas citēta 1. Kor.13, kas apraksta patiesu mīlestību, kas patīk Dievam. Pēc šīs lasīšanas es domāju par ne mazāk slaveno vēsti, kas dota Habakuk 2:4: “... *taisnais dzīvos no savas ticības* ”. Taču šajā pantā Luija Segonda piedāvātais tulkojums mums saka: “ *Lūk, viņa dvēsele ir uzpūtusies, viņā tā nav taisna; bet taisnais dzīvos no savas ticības.* » Ilgu laiku šis pants man radīja problēmu, kuru es nebiju mēģinājis atrisināt. Kā Dievs var notiesāt par “ *taisnu* ” lepnuma “ *uzpūstu* ” cilvēku ? Tas, kurš saskaņā ar Pro.3:34, Jēkaba 4:6 un 1.Pētera 5:5 “ *pretojas lepnajiem, bet dod žēlastību pazemīgajiem* ”? Risinājums radās, ebreju tekstā atrodot vārdu “ *neticīgs* ” vārda “ *pietūkušais* ” vietā, kas minēts Segondā, un ar pārsteigumu mēs “katoļu” Vigouroux versijā atradām labo un tik loģisko tulkojumu, kas padara to pilnīgi skaidru. vēsts no Gara. Jo patiesībā Gars Habakukā iedvesmo vēstījumu tādā stilā, kādu iedvesmojis jau ķēniņš Zālamans viņa sakāmvārdu veidā, kuros viņš pretstatā liek absolūtu pretstatu parametru; šeit, Habakukā, “ *neticība* ” un “ *ticība* ”. Un saskaņā ar Viguru un viņa tulkojuma latīņu Vulgātas pamatojumu, pants skan: “ *Redzi, neticīgajam nav ()pareizas dvēseles; bet taisnais dzīvos no savas ticības* . » Piedēvējot abas panta daļas vienam un tam pašam priekšmetam, Luiss Segonds sagroza Gara vēstījumu, un viņa lasītāji nevar saprast patieso Dieva doto vēsti. Kad lieta ir salabota, mēs tagad atklāsim, kā Habakuks precīzi apraksta “adventistu” pārbaudījumus 1843.–1844., 1994. gadā un galīgo datumu, kas attiecas uz patieso galīgo Kristus atgriešanos, 2030. gada pavasari. Patiešām, šī nesenā jaunā gaisma, kas nosaka Kristus atgriešanos 2030. gadā, ļauj mums labāk izprast un apstiprināt secīgo adventistu pieredzi, kas jau ir apstiprināta, Atkl.10:6-7, ar izteicienu: “ *nekādas kavēšanās vairs nebūs ... bet Dieva noslēpums tiks izpildīts* ”. Šai demonstrācijai es ņemu Habakuka 2 tekstu no tā sākuma, iejaucot skaidrojošos komentārus.

L.Segond manis pārveidotā versija

1. pants: “ *Es būšu savā vietā un stāvēšu tornī; Es skatīšos, ko YaHWéH man teiks un ko es atbildēšu savā argumentācijā.* »

Ņemiet vērā pravieša “gaidīšanas” attieksmi, kas raksturo Adventistu pārbaudījumu, Garam, kas mums saka Dan.12:12 vēstī: “ *Svētīgs, kas gaida līdz 1335 dienām* ”. Lai skaidri saprastu, šī “ *argumenta* ” nozīme mums ir dota iepriekšējā nodaļā, kur Habakuka izvirzītā problēma ir ļauno labklājības pagarināšana uz zemes: “ *Vai viņš par to iztukšos savu tīklu un nokauj? vai viņš vienmēr tautās, nesaudzējot?* » (Hab 1:17). Šajās pārdomās un šajā iztaujāšanā Habakuks attēlo visu to cilvēku uzvedību, kuri veic vienu un to pašu novērojumu līdz pasaules galam. Tāpat Dievs sniegs savu atbildi, pravietiski ierosinot tēmu par Jēzus Kristus atgriešanos, kas galīgi pieliks punktu ļauno, nicinošo, neticīgo, neuzticīgo un dumpīgo kundzībai.

2. pants: “ *JahWeH uzrunāja mani un sacīja: Uzraksti pravietojumumu: iegravē to plāksnēs, lai to varētu lasīt.* »

Laikā no 1831. līdz 1844. gadam Viljams Millers iesniedza tabulas, kurās apkopotu viņa paziņojumi, kas pravietoja Jēzus Kristus atgriešanos vispirms 1843. gada pavasarī, pēc tam 1844. gada rudenī. No 1982. līdz 1994. gadam es arī

ierosināju un joprojām ierosināju adventistiem un citiem cilvēkiem, uz četrām tabulām, jauno pravietisko gaismu kopsavilkums, ko iedvesmojis Patiesības Kungs mūsu “*beigu laikam*”. Ja šī 1994. gada pārbaudījuma patiesās sekas tika saprastas tikai pēc noteiktā laika, kā tas bija 1844. gadā, datumu un tā aprēķinu līdz mūsdienām apstiprina dzīvā Dieva Gars.

3. pants: “*Jo tas ir pravietojums, kuram jau ir noteikts laiks.*”

Šis Dieva noteiktais laiks ir atklāts kopš 2018. gada. Tā kā mērķis ir Jēzus Kristus atgriešanās datums, šis noteiktais laiks ir 2030. gada pavasaris.

“*Viņa iet uz savu galu un nemelos;*»

Uzvarošā Kristus atgriešanās tiks īstenota noteiktajā laikā, un pravietojums, kas to pasludina, “*nemelos*”. Jēzus Kristus noteikti atgriezīsies 2030. gada pavasarī.

“*Ja tas aizkavēsies, gaidiet to, jo tas notiks, tas noteikti notiks.*»

Ja datumu ir noteicis Dievs, viņam patiesā Kristus atgriešanās notiks šajā noteiktajā laikā, ko viņš vienīgais zināja līdz 2018. gadam. Ierosinātā aizkavēšanās, “*ja tā aizkavē*”, tāpēc var skart tikai cilvēkus, jo Dievs patur tiesības izmantot nepatiesus paziņojumus par Jēzus Kristus atgriešanos, kas ļaus viņam secīgi 1843., 1844., 1994. gadā un līdz mūsu pēdējai reizei piedzīvot kristiešu ticība, kas pretendē uz viņa pestīšanu, kas ļauj viņam izvēlēties savas ievēlētās amatpersonas. Šos viltus paredzētos paziņojumus par Jēzus Kristus atgriešanos Dievs izmanto, lai līdz pasaules galam **nošķirtu** “*kviešus no pelavām, aitas no āžiem*”, ticīgos no neticīgajiem, *ticīgos no neticīgajiem.*»
kritušo izredzētais.

adventistu “gaidīšanas” parametru, kas joprojām ir pēdējo svēto aprakstošais elements, kas ir nodalīts un aizzīmogots ar patieso septītās dienas sabatu kopš 1844. gada rudens, otrā adventistu pārbaudījuma beigām. Šajā pantā Gars uzsver **noteiktības** jēdzienu, kas raksturo Kristus uzvarētāja, atbrīvotāja un atriebēja atgriešanos.

Vigouroux versija

4. pants: “*Lūk, tam, kas ir neticīgs, nav īstas dvēseles; bet taisnais dzīvos no savas ticības.*»

Šī vēsts atklāj spriedumu, ko Dievs nes pār cilvēkiem, kas pakļauti četriem adventistu pārbaudījumiem, kas saistīti ar 1843., 1844., 1994. un 2030. gadu. Dieva spriedums ir ass katrā no laikmetiem. Ar pravietisko paziņojumu Dievs atmasko “*liekuļus*” kristiešus, kuri atklāj savu “*neticīgo*” dabu, nicinot savu izredzēto vēstnešu vai praviešu pravietiskos paziņojumus. Pretēji tam, izredzētie dod godu Dievam, saņemot Viņa pravietiskos vēstījumus un paklausot jaunajiem norādījumiem, ko tie atklāj. Šī paklausība, ko Dievs ir atzinusi par “*patīkamu*”, vienlaikus tiek uzskatīta par cienīgu, lai saglabātu Jēzus Kristus vārdam piedēvēto taisnību.

Tikai šī paklausīgā ticība “no mīlestības” uz Dievu tiek uzskatīta par cienīgu ieiet nākamajā mūžībā. Tikai tas, kuru Kristus asinis attīra no viņa grēkiem, tiek izglābts “*viņa ticībā*”. Tā kā ticības atbilde ir personiska, tāpēc Jēzus savus vēstījumus adresē individuāli saviem izredzētajiem, piemēram: Mt.24:13: “*Bet kas pastāvēs līdz galam, tas būs saglabāts.*” Ticība var kļūt par kolektīvu, ja tā atbilst vienam standartam. Bet, esiet uzmanīgi! Cilvēku

apgalvojumi ir maldinoši, jo tikai Jēzus izlemj, kurš tiks glābts vai pazaudēts saskaņā ar Viņa spriedumu par ticību, ko demonstrē kandidāti, kuri vēlas iekļūt debesīs.

Rezumējot, šajos Habakuka pantos Gars atklāj un apstiprina ciešo un **nesaraujamo saikni** starp “*ticību*” un “*darbiem*”, ko tas rada; kaut ko jau uzmodinājis apustulis Jēkabs (Jak.2:17: “*Tāpat ir ar ticību: ja tai nav darbu, tas pats par sevi ir miris.*”); kas nozīmē faktu, ka no evaņģelizācijas sākuma ticības tēma tika pārprasta un nepareizi interpretēta. Daži, tāpat kā mūsdienās, tam piešķir tikai ticības aspektu, ignorējot to darbu liecības, kas piešķir tai vērtību un dzīvību. To cilvēku uzvedība, kuriem Dievs dara zināmus savus paziņojumus par Jēzus Kristus atgriešanos, atklāj viņu ticības patieso būtību. Un laikā, kad Dievs izlej savu lielo gaismu uz saviem pēdējiem kalpiem, vairs nav attaisnojuma nevienam, kurš nesaprot jaunās prasības, ko Dievs noteicis kopš 1843. gada. Pestīšana no žēlastības turpinās, bet kopš šī datuma tā tikai dod labumu Jēzus Kristus izredzētajiem, liecinot par patiesu mīlestības apliecinājumu, ko viņi izrāda viņam. Sākumā sabats bija šīs dievišķās svētības zīme, bet kopš 1844. gada tas nekad nav bijis pats par sevi pietiekams, jo mīlestību pret viņa pravietisko patiesību, kas atklāta laikā no 1843. līdz 2030. gadam, arī vienmēr ir prasījis Dievs. Faktiski jaunās gaismas, kas saņemtas kopš 2018. gada, ir cieši saistītas ar septītās dienas sabatu, kas ir kļuvis par pravietisku septītās tūkstošgades tēlu, kas sāksies ar Jēzus Kristus atgriešanos 2030. gada pavasarī. Kopš 2018. gada “attaisnošana ar ticība» piepildās un nāk par labu aicinātajiem, kuri kļūst par izredzētajiem, izpaužot savu mīlestību pret Dievu un visām viņa vecajām un jaunajām gaismām, kas atklātas Jēzus Kristus Vārdā, kā māca Mat.13:52: “*Un Viņš tiem sacīja: Tāpēc katrs rakstu mācītājs, kam ir zināšanas par Debesu valstību, ir līdzīgs nama kungam, kas izvelk no sava dārguma jaunu un vecu.*” Ikvienam, kurš mīl Dievu, var tikai patikt atklāt viņa projektus un viņa noslēpumus, kas ilgi ir palikuši apslēpti un cilvēku ignorēti.

Habakuks un Mesijas pirmā atnākšana

Šis pravietojums piepildījās arī ebreju nacionālajā Izraēlā, kuram tas paziņoja par Mesijas pirmo atnākšanu. Šīs atnākšanas laiks tika noteikts un paziņots Dan.9:25. Un tā aprēķina atslēga tika atrasta Ezras grāmatā, 7. nodaļā. Izrādās, ka ebreji Daniēla grāmatu ievietoja starp vēsturiskajām grāmatām, un tā bija pirms Ezras grāmatas. Taču tādā veidā viņa pravietiskā loma tika samazināta un lasītājam mazāk pamanāma. Jēzus bija pirmais pravietis, kurš pievērsa savu apustuļu un mācekļu uzmanību Daniēla pravietojumiem.

Pieteiktā kavēšanās “*ja kavē, gaidi*” arī piepildījās, jo ebreji gaidīja mesiju, kas bija atriebējs un atbrīvotājs no romiešiem, paļaujoties uz Jesajas 61. nodaļu, kur Gars saka par Kristu 1. pantā. : “*Tā Kunga gars, JAHWÉH, ir pār mani, jo Tas Kungs mani ir svaidījis, lai nestu nabagiem labu vēsti; Viņš ir sūtījis mani dziedināt tos, kam salauztas, sludināt gūstekņiem par atbrīvošanu un ieslodzītajiem atbrīvošanu;*”. 2. pantā Gars precizē: “*Sludināt Dieva žēlastības gadu un mūsu Dieva atriebības dienu ; Lai mierinātu visus nomocītos;*”. Ebreji nezināja, ka starp “*žēlastības gadu*” un “*atriebības dienu*” vēl bija jāpaiet 2000 gadiem, lai ļaudis vadītu pie Kristus, uzvarētāja, atbrīvotāja un atriebēja,

atgriešanās saskaņā ar Jesajas 61:2. Šī mācība ir skaidri redzama Lūkas 4:16-21 citētajā liecībā: “ *Viņš devās uz Nācareti, kur bija audzināts, un saskaņā ar savu ieradumu sabata dienā iegāja sinagogā. Viņš piecēlās, lai lasītu, un viņam iedeva pravieša Jesajas grāmatu. To atritinājis, viņš atrada vietu, kur bija rakstīts: Tā Kunga Gars ir pār mani, jo Viņš mani ir svaidījis, lai sludinātu nabagiem labo vēsti; Viņš ir sūtījis mani dziedināt tos, kam salauztas, sludināt gūstekņiem par atbrīvošanu un aklajiem redzes atgūšanu, atbrīvot apspiestos, pasludināt Tā Kunga labvēlības gadu. Tad viņš saritināja grāmatu, iedeva to kalpam un apsēdās.* » Pārtraucot lasīšanu šeit, viņš apstiprināja, ka viņa pirmā atnākšana attiecas tikai uz šo pravieša Jesaja pasludināto “ **žēlastības gadu** ”. 21. pants turpinās, sacīdams: “ *Visi, kas bija sinagogā, skatījās uz viņu. Tad viņš sāka tiem sacīt: Šodien ir piepildījušies Raksti, ko jūs tikko dzirdējāt.* » Ignorēto un nelasīto “ **atbrīvošanas dienu** ” **Dievs noteica 2030. gada pavasarim, Savai otrajai atnākšanai, šoreiz visā Viņa dievišķajā spēkā.** Taču pirms šīs atgriešanās Habakuka pareģojumam bija jāpiepildās ar “ *aizkavēšanos* ”, “adventistu” pārbaudījumos 1843.–1844. un 1994. gadā, kā mēs tikko redzējām.

Pēdējais veltījums

Saskarīties ar patiesību

2021. gada pavasarī, dievišķā gada sākumā, bagātā, bet viltus kristīgā Rietumu cilvēce tikko demonstrēja savu vēlmi saglabāt veco ļaužu dzīvības, pat ja uz valsts ekonomikas sabrukuma rēķina. Tāpēc Dievs to nodos Trešajam pasaules karam, kas atņems daudz dzīvību visu vecumu cilvēkiem, zinot, ka šim otrajam dievišķajam sodam nav zāļu vai vakcīnas. Pirms mums, pēc 8 gadiem, būs zemes radīšanas 6000. gads, kura beigās iezīmēs Jēzus Kristus atgriešanās. Uzvarošs un uzvarošs viņš ievedīs savus izpirktos, savus dzīvos izredzētos un tos, kurus viņš augšāmcels, savā debesu valstībā un iznīcinās visu cilvēku dzīvību uz zemes, uz kuru viņš atstās vienu, izolēts tumsā, dumpīgais eņģelis no sākuma. , Sātans, velns.

Ticība 6000 gadu principam ir būtiska, lai pieņemtu šo programmu. Precīzi aprēķini no Bībelē norādītajiem skaitļiem bija neiespējami, jo bija "neskaidrības" attiecībā uz Ābrahāma dzimšanas datumu (viens datums trim Terahas dēliem: 1. Moz. 11:26). Taču cilvēku paaudžu secība no Ādama līdz Kristus atgriešanās brīdim apstiprina šī skaitļa 6000 tuvošanos. Atdodot savu ticību šim apaļajam, precīzajam skaitlim, mēs šo izvēli attiecinām uz "saprātīgu" būtni, tas ir, uz Dievu radītājs, visa saprāta un dzīvības avots. Saskaņā ar "sabata" principu, kas minēts viņa ceturtajā bauslī, Dievs deva cilvēkam "sešas dienas" un sešus tūkstošus gadu, lai veiktu visu savu darbu, bet septītā diena un septītā tūkstošgade ir "svētie" atpūtas laiki atsevišķi) Dievam un viņa izredzētajiem.

Šī darba saturs ir parādījis, ka Dievam tīkamai ticību veido Viņa izredzēto "gudra vai gudra" uzvedība, kas gūst labumu no visa, ko Dievs saka, praviets vai domā (skat. Daniēla 12:3: "Un gudrie spīdēs kā spožums). no plašuma, un tie, kas mācīja taisnību ļaužu pulkam, tāpat kā zvaigznes, mūžīgi mūžos, tā rīkojoties, viņi attaisno Dieva izvēli, lai viņi gūtu labumu no Viņa atpestošā taisnīguma, kas izpaužas. Jēzu Kristu.

Noslēdzot šo darbu, tieši pirms gaidāmās drāmas, es savukārt vēlos veltīt visiem patiesajiem Dieva bērniem, kuri to lasīs un sagaidīs ar ticību un prieku, šo pantu no Jāņa 16:33. tika iesvētīts no diviem dažādiem avotiem par godu manām kristībām 1980. gada 14. jūnijā; viens uz manas iestādes kristību apliecības, otrs uz priekšvārda grāmatai "Jēzus Kristus", ko man šajā gadījumā piedāvāja mans toreizējais kalpošanas biedrs, gandrīz līdz vecumam, kad Jēzus kā upurī upurēja savu dzīvību. : " *To es jums esmu runājis, lai jums manī būtu miers. Tev būs bēdas pasaulē; bet esiet drosmīgi, es esmu uzvarējis pasauli.*

Samuēls, Jēzus Kristus svētītais kalps, "Patiesi"!

Pēdējais zvans

Rakstot šo vēstījumu, 2021. gada beigās pasaule joprojām bauda ievērojamu un novērtētu vispārēju reliģisko mieru. Tomēr, balstoties uz savām zināšanām par atšifrētajām pravietiskajām atklāsmēm, ko sagatavojis Dievs, es bez mazākajām šaubām apstiprinu, ka tiek gatavots briesmīgs pasaules karš, kas tiks pabeigts nākamo 3 līdz 5 gadu laikā. Nododot to ar simbolisku nosaukumu " *sestā trompete* " Atkl.9, Gars atgādina mums, ka jau ir pienākuši pieci briesmīgi sodi, lai sodītu par uzticības atteikšanos svētajam sabatam un citiem tā priekšrakstiem, kas netiek ievēroti kopš 321. gada 7. marta. nemirstīgā Dieva sodi aptvēra 1600 gadus ilgu cilvēces vēsturi, kas tika organizēta pēc dievišķas reliģiskas programmas. Viņa sestais sods ir paredzēts, lai pēdējo reizi brīdinātu kristietību, kas ir vainīga neticībā pret viņu. Ja neskaita Dievu un viņa glābšanas projektu, cilvēka dzīvei nav nekādas nozīmes. Tāpēc " *trompetēm* ", kurām ir pakāpenisks raksturs, kas atklāts pēc analogijas 3. Mozus 26. nodaļā, " *sestās* " slepkavnieciskā intensitāte sasniegs šausmu virsotnes, no kurām cilvēce jau sen ir baidījiesies un baidījiesies. " *Sestā trompete* " attiecas uz galīgo pasaules karu, kas iznīcinās daudz cilvēku, " *trešdaļu cilvēku* " saskaņā ar Atkl.9:15. Un šo proporciju var burtiski sasniegt karā, kurā viens otram pretī stāsies 200 000 000 bruņotu, apmācītu un ekipētu profesionālu kaujinieku, saskaņā ar Atkl.9:16 sniegto precizitāti: " *Jitnieku skaits armijā bija divi neskaitāmi miriādes: Es dzirdēju to skaitu* "; t.i., 2 x 10000 x 10000. Pirms šī pēdējā konflikta, 20. gadsimtā divi pasaules kari 1914.-1918. un 1939.-1945. bija lielā soda priekšvēstnesis, kas tuvojas brīvo tautu un neatkarīgo valstu laika beigām. Dievs nav sagādājis patvēruma pilsētas saviem izredzētajiem, taču Viņš ir atstājis mums pietiekami skaidrus norādījumus, lai mēs varētu bēgt no apgabaliem, uz kuriem viņa dievišķās dusmas ir vērstas kā prioritāras. Viņš vadīs sitienus, kas jādod cilvēkiem, kas aicināti veikt šo uzdevumu. Bet neviens no viņiem nebūs viens no viņa izredzētajiem. Neticīgie nemiernieki vai neticīgie, kas izkaisīti pa visu zemi, būs viņa dievišķo dusmu instrumenti un upuri. Otrais pasaules karš notika starp Rietumu tautām, kuru reliģijas bija kristīgas un konkurēja. Taču nākamajā trešajā sadursmju motīvs būtībā būs reliģiozs, pretstatā konkurējošas reliģijas, kuras nekad nav bijušas doktrināri savietojamas viena ar otru. Tikai miers un tirdzniecība ir ļāvuši šai ilūzijai augt. Bet Dieva izvēlētajā laikā, saskaņā ar Atkl.7:2-3, Dieva eņģeļu dēmoniskā universālība tiks atbrīvota, lai " *nodarītu ļaunumu zemei un jūrai* " vai, simboliem *atšifrējot kaitējums* " "Protestanti un katolī", kuri ir neuzticīgi Jēzum Kristus. Ļoti loģiski, ka neuzticīgā kristīgā ticība ir galvenais taisnā tiesneša Jēzus Kristus dusmu mērķis; tāpat kā vecajā derībā, Izraēla tika sodīta par pastāvīgo neticību līdz pat tās nacionālajai iznīcināšanai 70. gadā. Paralēli šai " *sestajai bazūnei* " Dan.11:40 līdz 45 apstiprina pravietojums, piesaucot " *trīs ķēniņus* ". ", kas attiecas uz trim monoteisma reliģijām: Eiropas katolicismu, arābu un Ziemeļāfrikas islāmu un Krievijas pareizticību. Konflikts beidzās ar situācijas maiņu Amerikas protestantisma iejaukšanās dēļ, kurš netika

nosaukts par karali, bet tika ieteikts kā tradicionāls potenciāls Krievijas ienaidnieks. Konkurējošo spēku likvidēšana paver piekļuvi tās pēdējai dominēšanai ar nosaukumu “*zvērs, kas paceļas no zemes*,” aprakstīts Atkl.13:11. Precizēsim, ka šajā galīgajā kontekstā Amerikas protestantu ticība ir kļuvusi par mazākumu, un Romas katoļu ticība ir vairākums, pateicoties secīgai spāņu imigrācijai. 2022. gadā tās īru izcelsmes prezidents pats ir katolis, tāpat kā noslepkavotais prezidents Džons Kenedijs.

Atkl.18:4 Visvarenajā Dievā Jēzus Kristus pavēl visiem, kas tic un cer uz Viņu, Viņa izredzētajiem, “*iziet no Lielās Bābeles*”. Ar pierādījumiem šajā darbā identificēta pāvesta Romas katoļu baznīca, “*Bābele*” tiek tiesāta un nosodīta “*viņas grēku*” dēļ. Vēsturiski pārmantojot “*tās grēkus*”, katolicisma vaina attiecas uz protestantiem un pareizticīgajiem, kuri ar savu reliģisko praksi attaisno no Romas mantoto svētdienas atpūtu. Iziešana no Babilonas nozīmē “*savu grēku*” atmešanu, no kuriem vissvarīgākais, jo Dievs to padara par identificējošu “*zīmi*”: iknedēļas atpūtas diena, dievišķās kārtības nedēļas pirmā diena, romiešu svētdiena.

Šajā vēstījumā, ņemot vērā laika steidzamību, es aicinu Dieva dēlus un meitas atstāt Francijas ziemeļu zonu, kuras centrā ir tās galvaspilsēta Parīze. Tāpēc, ka to drīz pārņems Dieva dusmas, ciešot “*debesu uguni*”, šoreiz kodolu, kā “*Sodomas*” pilsētu, ar kuru viņš to salīdzina savā Atklāsmes grāmatā, Atkl.11:8. Viņš to arī apzīmē ar nosaukumu “*Ēģipte*”, kas ir simbolisks “*grēka*” tēls, jo tās nereliģiozās saistības ir dumpīgās attieksmes pret Dievu, kā faraons vēsturiskajā ebreju tautas izceļošanas aprakstā. Kara situācijā, kad ceļi ir nogriezti un aizliegti, nebūs iespējams atstāt mērķa teritoriju un izvairīties no nāvējošas traģēdijas.

Samuēls, dzīvē Dieva Jēzus Kristus kalps

Tiem, kas vēlas atklāt, pirmkārt, šī darba beigās sniegto, būs grūti saprast, kāpēc es esmu tik pārliecināts par Francijas un Eiropas nenovēršamās iznīcināšanas neatgriezenisko raksturu. Bet tie, kas to ir lasījuši, no sākuma līdz beigām, lasīšanas laikā būs savākuši pierādījumus, kas nemitīgi krājas, līdz galu galā ļaus viņiem dalīties nesatricināmā pārliecībā, ka Dieva Gars ir celts manī un visos, kas viņam pieder; patiesībā. VIŅAM pieder visa SLAVA.

Sliktus pārsteigumus sagādās tikai tie, kuri spītīgi atsakās atzīt viņa nepārspējamo spēku, vislielāko skaitu, un viņa spēju vadīt visu pēc sava plāna līdz tā pilnīgam sasniegumam.

Es noslēdzu šo darbu šeit, bet iedvesma, ko Jēzus man turpina dot, tiek atzīmēta un pastāvīgi ierakstīta vēstījumu veidā, kas sniegti darbā “**Pēdējo Adventistu gājēju debesu manna**”.